

Хари Потър

и
Огненуят Боквал

ДЖ. К. РОУЛИНГ

Джоан Роулинг

Хари Потър и огненият
бокал

На Питър Роулинг,
в памет на господин Ридли,
както и на Сюзън Сладън,
с чиято помощ Хари излезе от килера.

ГЛАВА ПЪРВА КЪЩАТА НА РИДДЪЛ

Жителите на селцето Литъл Хангълтън все още я наричаха „къщата на Риддъл“, макар че бяха изминали много години, откакто семейство Риддъл бяха живели в нея. Тя стърчеше на един хълм над селцето със заковани тук-там прозорци, с по някоя и друга липсваща керемида от покрива и с фасада, гъсто обрасла с бръшлян. Някога величествена и просторна господарска къща, единствената на километри наоколо, с течение на времето тя се бе превърнала в занемарена, порутена и необитаема постройка.

Всички в селцето бяха единодушни, че старата къща е злокобна. Преди половин век се бе случило нещо странно и ужасно, нещо, което по-възрастните и досега си припомнях, след като изчерпеха обсъждането на новините и клюките. Историята бе разнищвана толкова пъти и разкрасявана на толкова места, че вече никой не бе сигурен какво точно се е случило тогава. Всяка от версиите обаче започваше по един и същи начин: преди петдесет години, на зазоряване в един прекрасен летен ден, в славното време, когато къщата на Риддъл била все още добре поддържана и внушителна, една прислужница влязла в гостната и открила, че и тримата Риддъл са мъртви.

Жената побягнала с писъци надолу по хълма и вдигнала на крак цялото село.

– Лежат там с широко отворени очи! Лед студени! Облечени като за вечеря!

Извикали полиция и цял Литъл Хангълтън настръхнал от потрес, любопитство и неприкрито вълнение. На никого и през ум не му минало да се престори, че скърби за семейство Риддъл, защото всички ги ненавиждали. Старите господин и госпожа Риддъл били превзети и груби богаташи, а възрастният им син Том бил по-лош и от тях. Жителите на селото искали да узнаят кой е убиецът – все пак трима здрави и прави хора не умират от естествена смърт в една и съща нощ.

Вечерта в селската кръчма „Обесения“ едва смогвали да обслужват всички. Цялото село се събрало да приказва за тройното убийство. И сякаш като компенсация за това, че са изоставили домашните си огнища, в кръчмата тържествено влязла готвачката на семейство Риддъл и обявила пред внезапно притихналото множество, че току-що бил арестуван мъж

на име Франк Брайс.

– Франк ли? – извикали неколцина. – Невъзможно!

Франк Брайс бил градинарят на семейство Риддъл. Живеел сам в грохнала къщурка в тяхното имение. Работел за семейството още откакто се бил върнал от фронта с дървен крак и явна неприязън към тълпите и силния шум.

Всички се надпреварвали да черпят готвачката, за да чуят колкото може повече подробности.

– Винаги си е бил особняк – разправяла тя след четвъртото си шери пред наострилите уши селяни. – Такъв един дръпнат... Колкото и да го каниш на чай, все тая. Хич не обича да се събира с хора.

– Хайде, хайде – обадила се една жена откъм бара. – Препатил е Франк през войната, та затова гледа да му е спокойно. Не му се нахвърляйте сега де...

– А кой друг има ключ от задната врата, а? – озъбила й се готвачката. – Спомням си, че в къщата на градинаря висеше резервен ключ. Вратата не е разбита нощес! Няма и счупени прозорци! Достатъчно му е било на Франк да се промъкне до голямата къща, когато всички вътре сме били заспали...

Селяните си разменили свъсени погледи.

– Винаги съм го смятал за неприятен човек – измърморил някакъв мъж на бара.

– Войната нещо го е повредила, мен ако питате – намесил се кръчмарят.

– Нали ти разправях, че гледам да не му се мяркам много-много пред очите, а, Дот? – развълнувано шепнела една от жените в ъгъла.

– Такъв един – ни се води, ни се кара – добавила Дот и закимала енергично. – Спомням си, когато беше още малък...

На следващата сутрин вече никой в Литъл Хангълтън не се съмнявал, че Франк Брайс е убил тримата от семейство Риддъл.

Но в съседния град, Грейт Хангълтън, в мрачния опушен полицейски участък Франк отново и отново упорито твърдял, че е невинен и че единственият човек, когото забелязал близо до къщата в деня преди убийството, бил непознат блед тъмнококс младеж. Но никой друг не бил виждал такъв човек и полицаите решили, че градинарят си измисля.

И тъкмо когато примката около врата на Франк се затягала, пристигнало лекарското заключение от огледа на труповете, което променило всичко.

Полицаите никога не били чели по-странен доклад. Цял екип

лекари изследвали телата и стигнали до заключението, че нито един от членовете на семейството не бил отровен, намушкан или пък прострелян, а още по-малко удушен или задушен, изобщо – доколкото можели да установят – никой от тримата не бил жертва на каквото и да било насилие. По-нататък в заключението с явно изумление се споменавало, че трите тела са на напълно здрави хора, само че... мъртви. Лекарите отбелязали обаче (защото все пак трябвало да открият някаква нередност), че и на трите лица бил изписан неистов ужас, но както запитали разочарованите полицаи – къде се е чуло и видяло трима души да умрат *от ужас*?

Като не намерили никакви доказателства, че тримата Риддъл били убити, полицаите били принудени да освободят Франк. Телата погребали в двора на селската църква, а гробовете останали за известно време обект на любопитство. За всеобща изненада и сред облак от подозрения Франк Брайс се прибрал в къщичката си в имението на Риддъл.

– За мен е ясно, че той ги е убил. Хич не ме интересува какво казват полицаите – заявила Дот в „Обесения“. – И ако има акъл в главата си, трябва да се махне оттук, като знае, че го смятаме за убиец.

Но Франк не се махнал. Той останал да се грижи за градината и при следващите обитатели на къщата на Риддъл, и при другите след тях – никой не се задържал дълго. Всеки от собствениците, може би отчасти и заради присъствието на Франк, твърдял, че нещо зловещо витае около това място, което, изоставено от хората, постепенно започнало да запада.

* * *

Богатият човек, който сега притежаваше къщата на Риддъл, нито живееше в нея, нито я използваше по някакъв начин. В селото се говореше, че я държи по „данъчни причини“, въпреки че едва ли някой бе наясно какво значи това. Богаташът обаче продължаваше да плаща на Франк да се грижи за градината. Скоро градинарят щеше да навърши седемдесет и седем години, беше вече полуглух, а болният му крак почти се бе вдървил. Но при хубаво време все още го виждаха приведен да копае цветните лехи, въпреки че бурените обвиваха едва ли не и самия него.

Ала бурените не бяха единственото нещо, с което трябваше да се бори Франк. Момчетата от селото имаха навика да мятат камъни по прозорците на къщата на Риддъл. Те препускаха с колелетата си по поляните, които Франк толкова много се стараше да поддържа равно окосени.

Дори един-два пъти се вмъкнаха напук в старата къща. Понеже знаеха колко е предан старият градинар на имението, със задоволство наблюдаваха как той куцука през градината, размахва бастуна си и крещи дрезгаво по тях. Франк от своя страна бе убеден, че момчетата го тормозят, защото и те като родителите, бабите и дявоците си го смятаха за убиец. И затова, когато през една августовска нощ се събуди и забеляза, че в къщата става нещо странно, той предположи, че момчетата са измислили нова дръзка лудория, за да го измъчват.

Беше го събудила болката в крака, която се усилваше все повече с напредването на възрастта. Стана и закуцука надолу по стълбите към кухнята да долее гореща вода в грейката си, за да облекчи вдървеното си коляно. Застана пред мивката да напълни чайника и като вдигна поглед към къщата на Риддъл, забеляза мъждукащи светлини в прозорците на горния етаж. Старецът веднага се досети какво става. Явно момчетата отново се бяха промъкнали в къщата и ако се съдеше по трепкането на светлината, бяха запалили огън.

Франк нямаше телефон, а и откакто го бяха арестували да го разпитват след тройното убийство, изпитваше дълбоко недоверие към полицията. Той веднага остави чайника, заизкачва се нагоре по стълбите толкова бързо, колкото му позволяваше болката в крака, облече се, върна се в кухнята и свали един ръждясал ключ от куката зад вратата. Взе бастуна си, подпрян на стената, и излезе в нощния мрак.

Входната врата на къщата на Риддъл не беше разбита, нямаше и счупени прозорци. Куцукайки, Франк стигна до задната страна на къщата. Спря пред една врата, почти изцяло скрита под гъстия бръшлян, извади стария ключ, завъртя го в ключалката и безшумно отвори вратата.

Озова се в кухня, която приличаше на пещера. От години не бе стъпвал тук и въпреки непрогледния мрак се ориентира къде е вратата към вестибюла и опипом налучка пътя. Лъхна го миризма на застояло и гнило. Франк се послуша да долови и най-слабия шум от стъпки или гласове на горния етаж. Стигна до вестибюла, където бе малко по-светло заради широките прозорци от двете страни на входната врата, и се заизкачва по каменните стъпала, благославяйки дебелия слой прах по тях, който заглушаваше шума от стъпките му и потропването на бастуна.

Като стигна до площадката, Франк зави надясно и веднага забеляза къде са се спотаили натрапниците – в дъното на коридора една от вратите беше открената, през нея се процеждаше слаба светлина и очертаваше дълга златиста ивица върху черния под. Франк се запромъква все по-близо и по-близо, здраво стиснал бастуна си. На няколко крачки от

вратата успя да види съвсем тясна част от стаята.

Наистина имаше огън, но беше запален в камината. Това изненада стареца. Той застина неподвижно и внимателно се заслуша в мъжкия глас, долитащ от вътрешността на стаята. Мъжът говореше тихо и боязливо.

– Остана малко в бутилката, господарю, ако сте гладен.

– По-късно – отвърна друг глас. Той също бе мъжки, но някак особено пронизителен и смразяващ, като внезапен полъх на леденостуден вятър. От този глас редките косъмчета по врата на Франк настръхнаха. – Приближи ме до огъня, Опаш.

Градинарят обърна дясното си ухо към вратата, за да чува по-добре. Долови звук от поставяне на бутилка върху твърда повърхност, а след това стържещ шум от движение на тежък стол по пода. За момент видя дребен мъж с гръб към вратата да бута едно кресло. Той бе загърнат в дълго черно наметало, темето му бе съвсем плешиво. После отново се скри навътре.

– Къде е Наджини? – попита студеният глас.

– Не... не зная, господарю – отвърна другият неспокойно. – Май тръгна да изследва къщата...

– Да изцедиш, преди да си легнем, Опаш – нареди вторият глас. – Ще имам нужда от храна и през нощта. Пътуването страшно ме изтощи.

Сбърчил чело, Франк наклони ухо още по-близо до вратата и напрегна слух. След кратко мълчание мъжът на име Опаш заговори отново.

– Господарю, може ли да ви попитам колко време ще останем тук?

– Една седмица – отвърна студеният глас. – Но може и по-дълго. Мястото е сравнително удобно, а и няма начин да продължим по плана засега. Ще е глупаво да действаме преди края на Световното първенство по квидич.

Франк пхна своя изкривен показалец в ухото си и го развъртя. Вероятно заради наслоилата се ушна кал той бе чул думата „квидич“, а такава дума изобщо не съществуваше.

– Световното първенство по квидич ли, господарю? – повтори Опаш. (Франк заби показалеца още по-дълбоко в ухото си.) – Простете, но... не разбирам... защо да чакаме края на Световното първенство?

– Защото, глупако, точно сега магьосниците от цял свят се стичат в страната. Всички служители от Министерството на магията си пхат носовете навсякъде да надушат необичайни действия и си отварят очите на четири, като проверяват самоличността на всеки. Побъркали са се на тема сигурност – да не би мъгълите да заподозрат, че става нещо. Ето

защо ние ще изчакаме.

Франк се отказа да прочиства ухото си. Той ясно бе чул „магьосници“, „Министерство на магията“ и „мъгли“. Без съмнение това бяха някакви тайни думи, а старецът можеше да се досети само за два вида хора, които използват кодиран език – шпионите и престъпниците. Той стисна още по-здраво бастуна си и още по-съсредоточено се заслуша.

– Господарят значи е решил твърдо? – промълви Опаш.

– Разбира се, че съм решил, Опаш! – отвърна със заплашителна нотка студеният глас.

След кратко мълчание Опаш отново заговори. Думите сякаш се изтъркаляха от устата му една след друга, като че бързаше да ги изрече, преди да е изгубил смелост.

– Може да се направи и без Хари Потър, господарю.

Последва по-дълга пауза и едва тогава изхриптя другият глас:

– Без Хари Потър ли? Аха... Сега разбирам...

– Господарю, не го казвам, за да предпазя момчето! – почти изцвърча Опаш. – Не ме е грижа за него, изобщо не ме е грижа! Просто... ако използваме друг магьосник или вещица... който и да е... всичко може да стане далеч по-бързо! Стига да ми позволите да ви оставя за малко... Нали знаете колко добре мога да се преобразявам... За по-малко от два дни ще доведем някой подходящ.

– Бих могъл да използвам и друг магьосник... – тихо каза леденият глас. – Така е...

– Наистина, господарю – с облекчение се обади Опаш. – Много трудно ще пипнем Хари Потър. Така добре е защитен...

– И ти се наемаш да ми доведеш негов заместник, а? Чудя се... дали не си се уморил да се грижиш за мен, Опаш? Дали твоето предложение да променим плана не означава намерение да ме изоставиш?

– Ама господарю! Аз... аз нямам... и през ум не ми е минавало да ви изоставя...

– Не ме лъжи! – просъска вторият глас. – Не можеш да ме заблудиш, Опаш! Съжаляваш, че се върна при мен. Отвращаваш се от мен. Виждам как потръпваш, като ме гледаш, усещам как се сепваш, когато ме докоснеш...

– Не е вярно! Предаността ми към моя господар...

– Предаността ти не е нищо друго, освен малодушие. Ти не би дошъл при мен, ако имаше къде другаде да идеш. Как ще оцелея без теб, като трябва да се храня през няколко часа? Кой ще изглежда Наджини?

– Но вие изглеждате много по-силен, господарю...

– Лъжец! – изхриптя вторият глас. – Изобщо не съм по-силен и за няколко дни ще ме напуснат и малкото сили, които успях да възстановя под нескопосаните ти грижи. *Млъкни!*

Опаш, който до този момент пелтечеше несвързано, сякаш онемя. Няколко секунди Франк долавяше само прашенето на огъня. После вторият мъж отново заговори, този път със съскащ шепот:

– Имам си причини да използвам тъкмо това момче, както вече ти казах, и не ми трябва никой друг. Чаках цели тринайсет години. Мога да почакам още няколко месеца. Колкото до закрилата над момчето, убеден съм, че планът ми ще успее. Искам само малко смелост от теб, Опаш... и не я ли намериш, ще изпиташ гнева на Лорд Волдемор с цялата му сила...

– Господарю, чуйте ме! – рече Опаш с паника в гласа. – Докато пътувахме, премислях плана... Господарю мой, изчезването на Бърта Джоркинс скоро ще бъде забелязано, и ако продължим... ако аз му отпращам проклятието...

– Ако? – изхриптя другият. – *Ако?* Ако точно следваш плана, Опаш, в министерството никога не ще узнаят, че и някой друг е изчезнал. Ще го направиш тихо, без много шум. Бих искал аз лично да мога да свърша тази работа, но в това състояние... Хайде, Опаш, отстраняваме само още една пречка и пътят ни към Хари Потър е свободен. Не искам от теб да го правиш сам. Дотогава моят *предан* слуга вече ще се е присъединил към нас...

– Аз съм ваш предан слуга – каза Опаш с лека нотка на недоволство в гласа.

– Опаш, нужен ми е някой с ум в главата и с непоколебима вярност, а ти за съжаление не отговаряш на нито едно от тези условия.

– Аз ви потърсих – отвърна Опаш вече с нескрит яд. – Аз бях този, който ви откри. Аз ви доведох Бърта Джоркинс.

– Вярно е – потвърди вторият мъж, явно развеселен от нещо. – Не бях очаквал такъв проблясък на гениалност от теб, Опаш... макар че, в интерес на истината, ти самият не си предполагал каква полза ще имаме от нея, когато си я хванал, нали?

– Аз... аз си помислих, че ще ни е полезна, господарю...

– Пак лъжеш! – прекъсна го отново другият глас с още по-жестоката насмешка. – Въпреки това не отричам, че информацията, която Бърта ни даде, беше безценна. Без нея нямаше да успее да съставя плана и затова ти ще бъдеш възнаграден, Опаш. Ще ти поверя нещо изключително важно за мен – привилегия, за която много от поддръжниците ми биха

пожертвали дясната си ръка...

– Н-наистина ли, господарю? Каква... – Опаш като че ли отново бе обзет от ужас.

– Е, Опаш, не искай от мен да разваля изненадата! Твоята роля е накрая... но ти обещавам, че ще те удостоя с честта да си точно толкова полезен, колкото беше Бърта Джоркинс.

– Вие... вие... – Гласът на Опаш изведнъж стана съвсем дрезгав, като че ли устата му бе пресъхнала. – Вие и мен ли... ще... убиете?

– Опаш, Опаш... – успокоително изрече студеният глас. – Защо да те убивам? Убих Бърта, защото нямах друг избор. Не ставаше за нищо след разпита, беше съвсем безполезна. Пък и щеше да предизвика неудобни въпроси, ако се бе върнала в министерството да разкаже, че те е срещнала по време на отпуската си. Магьосници, за които се предполага, че са мъртви, не би трябвало да се натъкват на вещици от Министерството на магията в разни крайпътни странноприемници...

Опаш толкова тихо измърмори нещо, че Франк не го чу, но то предизвика смеха на втория мъж – безжизнен, студен като думите му.

– *Възможно било да пренастроим паметта ѝ?* Магиите за забравата могат да бъдат развалени от могъщ магьосник, което аз самият доказах, докато я разпитвах. Би било оскърбление за нейната *памет* да не използваме информацията, която измъкнах от нея, нали, Опаш?

Навън в коридора Франк изведнъж осъзна, че ръката му, стиснала бастуна, се хлъзга от потта. Мъжът със студения глас бе убил жена. И приказваше за това без никакви угризения, напротив – с *насмешка*. Той бе опасен, луд. А замисляше и още убийства... това момче, Хари Потър, което и да е то... беше в опасност.

Франк знаеше какво трябва да стори. Сега бе моментът да съобщи в полицията. Щеше да се измъкне от къщата и да иде право до телефонната кабина в селото. Но студеният глас отново заговори и Франк остана на мястото си, вцепенен и цял в слух.

– Само още едно проклетие... Моят верен слуга в „Хогуортс“... Хари Потър ще бъде мой, Опаш. Това е. Никакви спорове повече! Но тихо... мисля, че чух Наджини...

Изведнъж гласът на мъжа се промени. Той съскаше и хрипеше, като че ли не можеше да си поеме въздух, Франк никога не бе чувал подобни звуци и реши, че онзи е получил някакъв пристъп.

И тогава градинарят долови шум от движение зад себе си в тъмния коридор. Обърна се да погледне и се встрещи.

Нещо пълзеше към него по пода на дългия коридор и когато

попадна в снопа светлина, минаващ през отворената врата, Франк с ужас осъзна, че това е гигантска змия, дълга почти четири метра. Загубил ума и дума от страх, старецът се втренчи в приплъзващото се туловище, което се приближаваше все повече и повече, оставяйки след себе си широка извита дияра в дебелия слой прах по пода. Франк нямаше къде да избяга – в стаята двамата мъже крояха пъкления си план, а в коридора влечугото несъмнено щеше да го убие...

Докато той мислеше какво да прави, змията стигна до него и като по чудо го подмина. Тя се бе насочила към хриптенето и съскането на студения глас зад вратата и след секунди краят на люспестата ѝ опашка изчезна през прага.

Пот изби по челото на стареца, а ръката му, подпряна на бастуна, трепереше. Вътре в стаята студеният глас продължаваше да съска и на Франк му хрумна странна и нелепа мисъл – *мъжът разговаряше със змията.*

Градинарят не проумяваше какво става. Единственото, което искаше, бе да се върне в леглото при грейката си. Но краката му отказваха да помръднат. Докато още стоеше разтреперан и се мъчеше да се овладее, студеният глас изведнъж отново заговори на човешки език.

– Наджини носи интересни новини, Опаш – изрече той.

– Т-така ли, господарю?

– Точно така – отвърна гласът. – Казва, че отвън до вратата стои един стар мъгъл и подслушва всяка наша дума.

Франк нямаше време да се скрие. Чуха се стъпки и вратата на стаята се отвори широко. Зад нея стоеше нисък оплешивяващ мъж с посивяла коса, остър нос и малки воднисти очи, по чието лице се четеше страх, примесен с тревога.

– Покани го да влезе, Опаш. Забрави ли добрите обноски?

Студеният глас идваше от едно старинно кресло край камината, но не се виждаше кой говори. Змията пък се бе увила на кълбо върху парцаливо килимче пред камината като зловеща карикатура на домашен любимец.

Опаш кимна на Франк да влезе. Все още разтреперан, градинарят стисна бастуна си по-здраво и куцукайки, прекрачи през прага.

Стаята бе осветена единствено от огъня, който хвърляше издължени, подобни на паяци сенки по стените. Франк се вторачи в гърба на креслото. Мъжът в него изглежда бе по-дребен и от прислужника си, защото не се виждаше дори тилът му.

– Всичко ли чу, мъгъл? – попита го студеният глас.

– Как ме нарекохте? – дръзко каза Франк, защото – веднъж озовал се в стаята – реши, че е време да действа, и се почувства по-смел. Такъв си бе и през войната.

– Мъгъл те нарекох – отвърна спокойно гласът. – Това значи, че не си магьосник.

– Не знам какво имате предвид, като казвате „магьосник“ – с още по-твърд глас рече Франк. – Знам само, че чух достатъчно, за да вдигна на крак полицията тази нощ, и ще го направя. Убили сте човек, а кроите и други убийства! А ще ви кажа и още нещо – хрумна му да добави, – жена ми знае, че съм тук и ако не се върна...

– Ти нямаш жена – изрече студеният глас много тихо. – И никой не знае, че си тук. На никого не си казал, че идваш. Недей да лъжеш Лорд Волдеморт, мъгъл, защото той знае... винаги знае...

– О, така ли? – грубо го прекъсна Франк. – Лорд значи? Е, не ми допада държанието ви, *лорде*. Защо не се обърнете и не ме погледнете в очите като човек?

– Само че аз не съм човек, мъгъле – студеният глас едва се долавяше сред прашенето откъм камината. – Аз съм много, много повече от човек. Но пък... защо не? Ще те погледна в очите... Опаш, ела и обърни креслото.

Слугата потрепери.

– Чу ли ме, Опаш?

Много бавно, с изкривено лице, като че би направил всичко друго, само и само да не се приближава до господаря си и килимчето, на което лежеше змията, дребният мъж пристъпи напред, хвана креслото и започна да го обръща. Влечугото вдигна грозната си триъгълна глава и леко изсъска, когато краката на креслото закачиха килимчето.

Миг по-късно креслото вече беше обърнато към Франк и той видя това, което седеше в него. Бастунът му падна с трясък на пода, устата му се отвори и той закрещя. Съществуването в креслото вдигна магическата си пръчка и каза нещо, но старецът крещеше така неистово, че не чу нито дума. За миг проблясна зелена светлина, разнесе се вихрен шум и Франк Брайс се сгърчи. Бе мъртъв още преди да се строполи на пода.

На около триста километра от това място момчето на име Хари Потър се сепна в съня си и се събуди.

ГЛАВА ВТОРА БЕЛЕГЪТ

Хари лежеше по гръб и дишаше учестено, сякаш бе тичал. Беше сънувал мъчителен сън и се събуди, притиснал двете си ръце към лицето. Старият млъниевиден белег на неговото чело пареше пръстите му, сякаш някой току-що бе допрял нагорещено до бяло желязо до кожата му.

Той седна в леглото, притискайки белега с една ръка, а с другата поsegна в мрака към нощното шкафче за очилата. Сложи си ги и видя по-ясно стаята, осветена от слабата мътнооранжева светлина на уличния фенер, която се процеждаше през завесите.

Хари отново опипа белега. Все още го болеше. Запали нощната лампа, измъкна се от леглото, прекоси стаята, отвори гардероба и се вторачи в огледалото от вътрешната страна на вратата. Оттам го гледаше слабичко четиринайсетгодишно момче, а в яснозелените му очи под разрешената черна коса се четеше недоумение. Хари огледа съвсем отблизо белега върху отражението си в огледалото – не се беше променил, но все още му припарваше.

Опита се да си спомни какво бе сънувал, преди да се събуди. Всичко беше съвсем като истинско... имаше двама души, които познаваше, и един непознат... Хари се съсредоточи и смръщи вежди, мъчейки се да си спомни.

Смътно видение на мрачна стая изплува в паметта му... една змия лежеше на килимче пред някаква камина... дребен мъж на име Питър с прякор Опаш... и студен силен глас... гласът на Лорд Волдемор. При тази мисъл Хари се почувства така, сякаш кубче лед се плъзгаше надолу към стомаха му...

Стисна очи и се опита да си спомни как изглеждаше Волдемор, но не успя... Помнеше само, че в момента, когато креслото се завъртя и Хари видя онова, което седеше там, го обзе ужас, от който се събуди... или пък бе от болката на челото?

А кой ли беше старецът? Защото в съня със сигурност имаше един старец и Хари го бе видял да пада на земята. Всичко започваше да се обърква. Момчето закри лице с ръцете си, за да не вижда спалнята, и се опита да възстанови случилото се в онази мрачна стая, но все едно че се мъчеше да задържи вода в шепите си – колкото повече се напрягаше да си спомни подробностите, толкова по-бързо те изтичаха от съзнанието

му... Волдемор и Опаш си говореха за някого, когото бяха убили... Хари не си спомняше името... и замисляха да убият и друг... него...

Отдели ръце от лицето си, отвори очи и огледа стаята, като че очакваше да види нещо необикновено. Всъщност в нея имаше множество необикновени неща. До крака на леглото стоеше отворен голям дървен куфар, от който се подаваха котел, летяща метла, черна мантия и различни книги със заклинания. Рула пергамент бяха пръснати по цялата свободна част от бюрото му около огромната празна клетка на неговата полярна сова Хедуиг. На пода до леглото лежеше разтворена книгата, която бе чел вечерта, преди да заспи. Картинките в нея се движеха. Играчи с яркооранжеви наметала летяха на метли и си подаваха една червена топка, като ту се появяваха, ту изчезваха от погледа за части от секундата.

Хари отиде до книгата, вдигна я, видя как един магьосник вкарва шеметен гол в обръч на петнайсет метра височина, и я затвори. В този момент дори квидичът, според Хари най-великият спорт на света, не можеше да го разсее. Той остави „В полет с гюлетата“ на нощното шкафче, отиде до прозореца и дръпна пердетата да огледа улицата.

„Привит Драйв“ изглеждаше точно както би могло да се очаква да изглежда всяка прилична улица от предградие в ранните часове на съботна утрин. Пердетата на всички прозорци бяха спуснати. Докъдето му стигаше погледът в мрака, никъде не се виждаше живо същество, та дори и котка.

Ами ако... все пак... Хари неспокойно се върна до леглото и седна, прокарвайки отново пръст по белега си. Не болката го тревожеше – бе изтърпял толкова много болки и страдания.

Веднъж всичките кости на дясната му ръка изчезнаха, а после болезнено се възстановиха само за една нощ. Не след дълго в същата ръка се впи огромен отровен зъб. А миналата година Хари бе паднал от летящата си метла от височина петнайсет метра. Вече бе свикнал изневиделица да го сполетяват преমেждия и злополуки – те бяха неизбежни за всеки ученик в Училището за магия и вълшебство „Хогвортс“, особено ако имаше склонност да си навлича неприятности.

Не, това, което тревожеше Хари, бе мисълта, че последния път белегът го боля, защото Волдемор се намираше наблизко... Но Волдемор не би могъл да е тук сега... Дори самата идея, че може да се е притаил някъде около „Привит Драйв“, бе нелепа, абсурдна...

Хари се заслуша в тишината наоколо. Дали не очакваше да чуе искърцване на стъпало или шумолене на наметало? Изведнъж подскочи

от мощното изгрухтяване на Дъдли, който хъркаше в съседната стая.

Хари мислено се отърси от страха. Колко беше глупав! В къщата бяха само вуйчо Върнън, леля Петуния и Дъдли, които спяха дълбоко, без нещо да смушава и тревожи сънищата им.

Дълбокият сън беше единственото им състояние, в което Хари можеше да ги понася. Но и да бяха будни, с нищо нямаше да му помогнат. Вуйчо Върнън, леля Петуния и Дъдли бяха неговите единствени живи роднини. Те бяха мъгли (хора не-магьосници), които ненавиждаха и презираха магията във всичките ѝ форми, от което следваше, че племенникът бе желан в къщата им не повече от един дървояд. От три години насам Хари напускаше техния дом преди началото на всяка учебна година в „Хогвортс“ и те обясняваха на всички, че го пращат да учи в Строго охранявания център за непоправими непълнолетни престъпници „Свети Брут“. Семейство Дърсли отлично знаеха, че като невръстен магьосник Хари няма право да използва магия извън „Хогвортс“, но не пропускаха да го обвинят за всичко нередно, което се случваше в къщата. Той никога не би могъл да им се довери, нито да им разкаже за живота си в света на магьосниците. Дори самата мисъл да отиде при тях, като се събудят, и да сподели, че го боли белегът и че е притеснен заради Волдемор, беше смехотворна.

А точно заради Волдемор Хари се бе озовал при семейство Дърсли и бе останал да живее с тях. Ако не беше Волдемор, той нямаше да има белег с форма на мълния на челото си. И пак заради Волдемор беше останал без родители...

Хари бил на годинка, когато една нощ Волдемор, най-могъщият тъмен магьосник на века, магьосник, чиято сила постепенно нараствала цели единайсет години, дошъл в къщата и убил баща му, а после и майка му. След това насочил магическата си пръчка към Хари и изрекъл проклятието, унищожило голям брой силни вещици и магьосници, за да му разчисти пътя към върховната мощ, но колкото и невероятно да било, то не подействало на Хари. Вместо да убие момчето, проклятието се стоварило обратно върху самия Волдемор. Хари се отървал само с белег като мълния на челото си, а Волдемор едва оцелял. Мощта му се стопила и жизнените му сили почти угаснали, но успял да избяга. Ужасът, в който живеела тайната общност на вещиците и магьосниците, се вдигнал като облак, поддръжниците на Волдемор се разпръснали, а Хари Потър се бе прочул.

Хари остана напълно смаян, когато на единайсетия си рожден ден научи, че е магьосник. Още по-голямо бе объркването му, като откри, че

всички в тайния магьоснически свят знаят неговото име. А при пристигането си в „Хогвортс“ забеляза, че където и да идеше, всички извърщаха глави след него и си шепнеха. Постепенно бе свикнал с това. В края на лятото за четвърти път щеше да тръгне към „Хогвортс“ и вече броеше дните до завръщането си в замъка.

Но оставаха още цели две седмици до започването на учебната година! Хари отново огледа унило стаята си и погледът му спря върху картичките, изпратени в края на юли от двамата му най-добри приятели за неговия рожден ден. Какво ли биха казали те, ако им пишеше, че го боли белегът?

Веднага в главата му звънна тънкият и уплашен гласец на Хърмаяни.

– Боли те белегът? Хари, това наистина е сериозно... Съйоизи веднага на професор Дъмбълдор! А аз ще проверя какво пише в „Най-разпространените магически болки и беди“... Там може и да има нещо за белези от проклятие...

Да, това би го посъветвала Хърмаяни – свържи се с директора на „Хогвортс“, а междувременно се порови в някоя книга. Хари се загледа през прозореца в мастиленото синьо-черно небе. Дълбоко се съмняваше, че която и да е книга може да му помогне сега. Доколкото му бе известно, той бе единственият оцелял от проклятие като това на Волдемор, така че едва ли щеше да открие същите симптоми, описани в „Най-разпространените магически болки и беди“. Колкото до директора, Хари нямаше представа къде прекарваше Дъмбълдор лятната ваканция. Развесели се за момент, като си го представи с дългата сребриста брада, развята магьосническа мантия и островърха шапка, излегнат на някой плаж, да маже с лосион против изгаряне гърбавия си нос. Където и да бе обаче Дъмбълдор, Хари вярваше, че Хедуиг ще успее да го издири. Полярната сова винаги бе доставяла писмата, дори и да нямаша адрес. Ала какво да напише?

„Уважаеми професор Дъмбълдор, извинете, че ви безпокоя, но тази сутрин ме заболя белегът. С уважение, Хари Потър.“

Дори и наум думите прозвучаха глулаво.

После се опита да си представи какво би казал другият му най-добър приятел Рон Уизли и след миг дългоносото, луничаво и угрижено лице на Рон сякаш изплува пред него.

– Боли те белегът? Но... но Ти-знаеш-кой няма как да е близо до теб, нали? Искам да кажа... ти би разбрал, нали така? Може би отново ще се опита да те убие, а? Не знам, Хари, вероятно белезите от

проклятие понаболяват от време на време... Ще питам татко...

Господин Уизли бе много способен магьосник и работеше в отдел „Злоупотреба с мъгълски вещи“ в Министерството на магията, но доколкото бе известно на Хари, нямаше никакъв опит с проклятията. Пък и не му се искаше цялото семейство Уизли да научи, че се е уплашил от някаква си мимолетна болка. Госпожа Уизли щеше да се притесни повече и от Хърмаяни, а шестнайсетгодишните близнаци Фред и Джордж, братя на Рон, можеха да си помислят, че Хари губи самообладание. Уизли бяха най-любимото му семейство на света. Той очакваше всеки момент да го поканят на гости (Рон бе споменал нещо за Световното първенство по квидич) и не му се искаше гостуването да бъде обезпокоявано от тревожни въпроси за белега.

Хари разтри чело с кокалчетата на пръстите си. Онова, от което най-силно се нуждаеше (и като че ли се срамуваше да си го признае), бе да има някой... който да му е като *родител* – възрастен магьосник, с когото да се посъветва, без да се чувства глупаво, някой, който да се грижи за него и да има опит с черната магия...

И тогава решението се избистри изведнъж. Бе толкова близко до ума, толкова очевидно, че не проумяваше как не се е сетил по-рано – *Сириус*.

Хари скочи от леглото, втурна се към бюрото си и седна на стола. Взе пергаментов лист, натопи в мастило орловото си перо, написа: *Скъпи Сириус*, после се спря да помисли как най-добре да изрази проблема си, все още озадачен от факта, че не бе помислил за тази възможност веднага. Но всъщност не бе толкова учудващо – та нали едва от два месеца знаеше, че Сириус му е кръстник.

Дотогава Сириус изобщо не се бе появявал в живота на Хари по една много проста причина – той бе затворник в Азкабан, ужасната тъмница за магьосници, охранявана от безоки душевадни демони, наречени диментори. След бягството на Сириус от затвора те бяха дошли в „Хогвортс“ да го търсят. И все пак той бе невинен. Убийствата, за които бе осъден, бяха извършени от Опаш, поддръжник на Волдемор, когото почти всички смятаха за мъртъв. Хари, Рон и Хърмаяни обаче знаеха истината. Миналата година те се бяха сблъскали лице в лице с Опаш, но само професор Дъмбълдор бе повярвал на техния разказ.

Само един-единствен прекрасен час Хари бе живял с мисълта, че най-сетне ще се махне от дома на Дърсли, защото Сириус го бе поканил да заживее при него веднага щом успее да си възвърне доброто име. Но надеждата се стопи, когато Опаш се изплъзна, преди да успеят да го

предадат на Министерството на магията, и Сириус трябваше да бяга, за да се спаси. Хари му помогна да излети на гърба на един хипогриф на име Бъкбийк и оттогава Сириус се криеше някъде. Мисълта за дома, който можеше да има, ако не бяха изпуснали Опаш, не даваше мира на Хари през цялото лято. А и му беше дважд по-трудно да се завърне при семейство Дърсли, като знаеше, че почти бе успял да се отърве от тях завинаги.

Макар да не беше до него, Сириус все пак бе подкрепа за Хари. Именно заради своя кръстник това лято получи право да прибере в стаята си всичките училищни вещи. Никога досега семейство Дърсли не му бяха разрешавали подобно нещо. Стремехът им непрекъснато да унижават Хари и страхът от неговите особени сили ги караха всяко от предишните лета да заключват училищния му куфар в килера под стълбището. Но отношението им се промени веднага щом научиха, че Хари има кръстник, който е опасен убиец. А момчето съобразително пропусна да спомене, че Сириус всъщност е невинен.

След пристигането си на „Привит Драйв“ Хари бе получил две писма от своя кръстник. И двете бяха доставени не от сови (както се разнасяше пощата на магьосниците), а от големи тропически птици с ярко оперение. Хедуиг не одобряваше тези надути натрапници и крайно неохотно им позволяваше да пийнат от купичката й с вода, преди да отлетят обратно. Но Хари ги хареса, защото във въображението му изникваха палми и бял пясък. Надяваше се, че там, където се беше скрил (мястото не се споменаваше заради опасността писмата да бъдат заловени), Сириус се чувстваше добре. А и как биха могли да оцелеят дименторите на ярката слънчева светлина? Може би точно затова Сириус се бе отправил на юг. Писмата, скрити под много полезната подвижна дъска под леглото на Хари, звучаха бодро, а и в двете кръстникът му напомняше да го уведоми, ако има нужда от нещо. Ето че сега случаят бе точно такъв...

Лампата сякаш помръкна, когато в стаята бавно пропълзля студената сива светлина, предвещаваща изгрева. Най-сетне, когато слънцето се вдигна и позлати стените, а вуйчо Върнън и леля Петуния се раздвижиха в съседната стая, Хари разчисти смачканите парчета пергамент от бюрото и препрочете писмото си в завършения му вид:

Скъпи Сириус,

Благодаря ти за последното писмо по огромната птица, която едва успя да влезе през прозореца.

Всичко тук си е както преди. С диетата на Дъдли май нищо не се получава. Вчера леля го свари да примъква тайно понички в стаята си. Заплашиха, че ще му спрат джобните пари, ако продължава, а той побесня и запрати своя PlayStation през прозореца. Това е нещо като компютър, на който можеш да играеш разни игри. Беше много глупаво от негова страна, защото сега няма да може да се разсейва с играта „Мегаосакатяване“ трета част.

При мен всичко е наред само защото семейство Дърсли са ужасени, че ако те помоля, може да се появиш и да ги превърнеш в прилепи.

Но тази сутрин се случи нещо много странно. Белегът отново ме заболя. Последния път това се случи, защото Волдемор беше в „Хогвортс“. Не е възможно той да е някъде наоколо сега, нали? Знаеш ли дали белезите, причинени от проклетия, понякога болят и след години?

Ще изпратя писмото по Хедуиг веднага щом се върне от лов. Поздрави Бъкбийк от мен.

Хари

Да, реши Хари, така звучи добре. Нямахме защо да разказва съня си – не искаше да се издаде, че е притеснен. Нави пергамента и го остави отстрани на бюрото, докато се върне Хедуиг. После стана, протегна се и отново отвори гардероба. Без да обръща внимание на отражението си в огледалото, започна да се облича за закуска.

ГЛАВА ТРЕТА ПОКАНАТА

Хари слезе в кухнята. Семейство Дърсли вече бяха насядали около масата. Никой от тримата не вдигна поглед към него, когато той влезе и седна. Широкото червендалесто лице на вуйчо Върнън бе скрито зад сутрешния брой на „Дейли мейл“, а леля Петуния, стиснала устни над конските си зъби, разрязваше един грейпфрут на четвъртинки.

Дъдли, ядосан и намусен, като че ли заемаше повече място от друг път. А това вече беше нещо ново, защото той винаги бе заемал сам една цяла страна от квадратната маса. Когато леля Петуния сложи в чинията на сина си четвъртинка неподсладен грейпфрут и с треперещ глас каза „Заповядай, сладичък Дъди!“, шишкото я погледна сърдито. Животът му бе взел особено неприятен обрат, откакто се бе прибрал вкъщи за лятната ваканция с годишното си свидетелство от училището „Смелтингс“.

Както обикновено, родителите му намериха оправдания за неговите лоши оценки. Леля Петуния винаги твърдеше, че Дъдли е много надарено дете, но учителите не го разбират, а пък вуйчо Върнън поддържаше тезата, че в никакъв случай не иска синът му да бъде някой женчо зубрач. Подминаха и обвиненията, че е малтретирал по-малките.

– Той е палаво момченце, но и на мравката път би сторил! – с просьзени очи изрече майка му.

Ала свидетелството завършваше с няколко внимателно формулирани забележки от училищната медицинска сестра, които нито вуйчо Върнън, нито леля Петуния можеха да пренебрегнат. Леля Петуния настояваше, че Дъдли си е с едър кокал, че бил още пухкавичък и затова тежал толкова, но че растял и трябвало да яде повече. Истината обаче беше, че доставчиците, които снабдяваха училището с екипи, вече не можеха да намират достатъчно голям номер панталони за голф за него. Сестрата обръщаше внимание на важен факт, който иначе толкова острият поглед на леля Петуния, безпогрешно откриваш дори и най-незабележимите следи от пръсти по светлите стени и всяко влизане или излизане у съседите, някак пропускаше – Дъдли, без да се нуждае от допълнително подхранване, вече почти бе достигнал размера и килограмите на малко хищно китче.

След множество спорове и изблици на ярост, от които дори подът в

стаята на Хари се тресеше, и след потоците сълзи, пролени от леля Петуния, бе въведен нов режим на хранене. Диетата, изпратена от училищната сестра в „Смелтингс“, бе закачена на хладилника, в който липсваха любимите лакомства на Дъдли – газирани напитки и кексчета, шоколадчета и сандвичи и се бяха появили плодове, зеленчуци и други неща, които вуйчо Върнън наричаше „храна за зайци“. За да не се чувства Дъдли потиснат, леля Петуния бе настояла цялото семейство да се подложи на тази диета и затова сега подаде и на Хари четвъртинка грейпфрут. Той забеляза, че неговото парче е значително по-малко от това на Дъдли. Леля Петуния явно си мислеше, че поддържа самочувствието на сина си, като му осигурява възможност да изяжда повече от Хари.

Но тя не знаеше какво бе скрито в дупката под подвижната дъска на горния етаж и ни най-малко не подозираше, че Хари не е на диета. В момента, когато разбра, че цяло лято ще трябва да яде моркови, той бе изпратил Хедуиг при приятелите си със зов за помощ и те чудесно се справиха с положението. Хедуиг се върна от дома на Хърмаяни с кутия, пълна с бисквити без захар (родителите на Хърмаяни бяха зъболекари), а Хагрид, пазачът на дивеча в „Хогвортс“, се бе отсрамил с една торба от домашните си скалички (Хари дори не ги докосна, защото доста си бе патил от кулинарните опити на Хагрид). Затова пък госпожа Уизли бе изпратила по семейната сова Ерол огромна плодова торта и най-различни сладкишчета. На бедничкия Ерол, вече доста стар и немощен, му трябваша цели пет дена да се възстанови от полета. А за рождения си ден (който семейство Дърсли изобщо подминаха) Хари получи четири превъзходни торти – по една от Рон, Хърмаяни, Хагрид и Сириус. И тъй като му бяха останали две от тях, той започна безропотно да яде четвъртинката грейпфрут с нетърпеливо очакване да закуси истински, когато се качи в стаята си.

Вуйчо Върнън остави настрана вестника, изсумтя с негодувание и погледна пренебрежително своята част от грейпфрута.

– Само това ли? – попита той едно.

Леля Петуния му хвърли свиреп поглед и кимна многозначително към Дъдли, който вече бе омел четвъртинката си и кисело бе вторачил прасешките си очички в резенчето на Хари.

Вуйчо Върнън изпусна тежка въздишка, която разроши огромните му рунтави мустаци, и взе лъжичката си.

Звънна звънецът на входната врата. Вуйчо Върнън се надигна от стола и се затътри по коридора. Бърз като светкавица, Дъдли открадна остатъка от грейпфрут от чинията на баща си, докато майка му бе заета

с чайника.

Хари чу говор пред вратата, някой се изсмя, а вуйчо Върнън отговори рязко. После вратата се затвори и откъм коридора се разнесе звук от раздиране на хартия.

Лея Петуния остави чайника на масата и се огледа любопитно за вуйчо Върнън. Не след дълго разбра къде е, а минута по-късно се появи и самият той. Беше направо бесен.

– Ти! – кресна на Хари. – Във всекидневната! Моментално!

В пълно недоумение какво ли щяха да му припишат този път, Хари стана и последва вуйчо си от кухнята в съседната стая. Вуйчо Върнън рязко затвори вратата след него.

– Така – изрече той и закричи към камината, а после се обърна с лице към Хари, като че щеше да го обяви за арестуван. – *Така...*

Хари с удоволствие би попитал „Какво така?“, но предпочете да не подлага на изпитание нервите на вуйчо си толкова рано сутрин, особено след като те вече бяха силно опънати поради липсата на закуска. Така че реши да изглежда учтиво озадачен.

– Това пристигна току-що – Вуйчото размаха пред Хари един изписан лист лилава хартия. – Писмо. Отнася се до теб.

Хари съвсем се обърка. Кой би писал на вуйчо Върнън нещо за него? Кой от познатите му би изпратил писмо по обикновената поща?

Вуйчо Върнън го погледна гневно, после сведе очи към писмото и започна да чете на глас:

Уважаеми господин и госпожа Дърсли,

Не сме се запознавали официално, но съм сигурна, че много сте чували от племенника си за моя син Рон.

Навярно Хари ви е казал, че финалът на Световното първенство по квидич е следващия понеделник вечерта. Благодарение на връзките си в Отдела за магически игри и спортове мъжът ми Артур успя да намери билети за първокласни места.

Надявам се, че ще ни позволите да заведем Хари на мача, защото такава възможност се удава веднъж в живота. Великобритания не е била домакин на първенството от трийсет години и билети се намират изключително трудно. Много бихме се радвали след това Хари да ни погостува до края на лятната ваканция, а после ще го качим на влака за училище.

Най-добре ще бъде Хари да ни изпрати вашия отговор колкото е възможно по-скоро по нормалния за нас начин, тъй като

мъгълски пощальон никога не е идвал в къщата ни и не съм убедена, че може да я намери.

С надежда скоро да видя Хари,

Моли Уизли

P.S. Надявам се, че сме залепили достатъчно марки.

Вуйчо Върнън приключи с четенето, бръкна във вътрешния си джоб, извади оттам още нещо и изръмжа:

– Виж това.

Той размаха плика, в който бе пристигнало писмото на госпожа Уизли, и Хари едва се сдържа да не прихне. Цялата повърхност на този плик бе покрита с марки, освен едно малко квадратче от лицевата страна, в което госпожа Уизли едва бе побрала с дребни букви адреса на семейство Дърсли.

– Е, май е сложила достатъчно марки – спокойно каза Хари, като че госпожа Уизли бе направила грешка, която всеки би могъл да допусне.

Очите на вуйчо му засвяткаха.

– Почальонът го е забелязал – процеди през скърцащи зъби той. – Било му много интересно откъде е писмото и затова звъннал на вратата. Сторило му се *забавно*.

Хари не каза нищо. Друг едва ли щеше да разбере защо вуйчо Върнън вдига толкова шум за някакви си марки, но Хари бе живял със семейство Дърсли достатъчно дълго и знаеше колко докачливи бяха те за всичко, което малко се отклоняваше от нормалното. А най-много се страхуваха някой да не научи, че имат връзка (колкото и далечна да бяха) с хора като госпожа Уизли.

Вуйчо Върнън все още мятеше погледи като мълнии към Хари, който се опитваше да запази спокойствие. Ако не кажеше или не извършеше нещо глупаво, щеше да отиде на най-голямото развлечение, откакто се помнеше. Очакваше вуйчо му да каже нещо, но той само продължаваше да го стрелка с очи. Хари се осмели да наруши тишината.

– Е, мога ли да отида? – попита той.

По широкото мораво лице на вуйчо Върнън премина лек спазъм. Мустаците му се наежиха. Хари знаеше, че зад мустаците протича яростен двубой, тъй като двата основни инстинкта на вуйчо Върнън бяха влезли в противоречие. Ако пуснеше Хари да отиде, момчето щеше да бъде щастливо, а точно срещу това вуйчото се бореше вече тринайсет години. От друга страна, ако разрешеше на Хари да прекара със семейство Уизли остатъка от лятната ваканция, щеше да се отърве от него две

седмици по-рано, отколкото очакваше, а вуйчо Върнън мразеше самото присъствие на Хари в къщата. И изглежда за да си даде време за размисъл, той отново погледна към писмото на госпожа Уизли.

– Коя е тази жена? – попита той, втрещил се с отвращение в подписа.

– Виждал си я – отвърна Хари. – Това е майката на приятеля ми Рон. Тя го чакаше на гарата на връщане от „Хог...“ ...от училище в края на миналата учебна година.

Той почти бе изрекъл „Хогвортс“, а това бе сигурен начин да вбеси вуйчо си. Никой никога не бе споменавал на глас името на училището на Хари в къщата на семейство Дърсли.

Вуйчо Върнън сгърчи огромното си лице, като че се мъчеше да си спомни нещо крайно неприятно.

– Една такава тантуреста ли? – изръмжа накрая. – С много червено-косо деца...

Хари се намръщи. Реши, че е доста нагло от страна на вуйчо му да нарича някого „тантурест“, след като неговият собствен син Дъдли най-сетне бе постигнал това, към което заплашително се бе насочил още от тригодишен – беше станал по-голям на ширина, отколкото на височина.

Вуйчо Върнън продължаваше да изучава писмото.

– Куидич – промърмори той под носа си. – *Куидич?* Каква е тази шуротия?

За втори път Хари бе обзет от гняв.

– Това е спорт – кратко отвърна той. – Играе се на метли...

– Добре де, добре – извиси глас вуйчо Върнън.

Хари със задоволство установи, че вуйчо му изглежда леко притеснен. Явно нервите му не можеха да понесат споменаването на думата „метли“ в собствената му всекидневна. За успокоение вуйчото отново зачете писмото. Хари видя как устните му изрекоха „*да ни изпрати вашия отговор колкото е възможно по-скоро по нормалния за нас начин*“. Веждите му се свъсиха.

– Какво иска да каже с това *по нормалния начин*? – просъска той.

– Нормалният за нас начин – повтори Хари и преди вуйчо му да успее да го прекъсне, уточни: – Нали знаеш, по советите. Това е нормалното за магьосниците.

Вуйчо Върнън изглеждаше така възмутен, като че ли Хари току-що бе изрекъл отвратителна ругатня. Тресейки се от яд, той хвърли тревожен поглед през прозореца, сякаш очакваше да види някой от съседите, притиснал ухо до стъклото.

– Колко пъти съм ти повтарял да не споменаваш тези противоестествени неща под моя покрив? – процеди той, а лицето му стана тъмноомраво. – Я се виж, облечен си в дрехите, с които ние с Петуния покрихме неблагодарния ти гръб...

– Чак след като Дъдли им е видял сметката – студено довърши Хари.

И той наистина беше облечен с фланела, която бе толкова голяма, че трябваше да навие пет пъти ръкавите, та да може да използва ръцете си, и толкова дълга, че висеше чак до под колената на торбестите му джинси.

– Не позволявам да ми се говори така! – тресеше се от гняв вуйчо Върнън.

Хари не можеше повече да търпи. Отминало бе времето, когато се стараше да спазва глупавите правила на семейство Дърсли. Той не се съобразяваше с диетата на Дъдли и нямаше да допусне вуйчо Върнън да му попречи да отиде на финала на Световното първенство по квидич.

Пое дълбоко въздух, успокои се и се обърна към вуйчо си:

– Така, значи няма да ходя на Световното първенство. Сега мога ли да си вървя? Искам да довърша писмото си до Сириус. Нали се сещаш – моя кръстник.

Направи го. Изрече магическите думи. А сега гледаше как моравият цвят се отдръпваше на петна от лицето на вуйчо Върнън и то заприлича на зле разбъркан сладолед с касис.

– Ти... ти му пишеш, така ли? – с престорено спокоен глас попита той, но Хари забеляза как зениците на малките му очи се свиха от внезапен страх.

– Ами... да – небрежно отвърна момчето. – Обаче отдавна не съм му изпращал писмо и нали се сещаш – ако не получи вест от мен, може да си помисли, че нещо се е случило.

Замълча, за да се наслади на ефекта, предизвикан от думите му. Като че ли виждаше как зъбни колелца трескаво се въртят под гъстата, тъмна, прилежно сресана на път коса на вуйчо Върнън. Ако се опиташе да забрани на момчето да пише на кръстника си, Сириус щеше да си помисли, че се държат лошо с Хари. Ако откажеше да пусне племенника си на Световното първенство по квидич, Хари щеше да пише на Сириус и той щеше със сигурност да *разбере*, че с момчето се отнасят зле. Оставаше един-единствен избор. Хари виждаше как решението се избистря в ума на вуйчо му, сякаш огромното мустакато лице бе станало прозрачно. Успя да сдържи смеха си и да запази безразлично изражение.

И тогава...

– Добре де, ходи на това проклето... това глупаво... това Световно първенство. Пиши, ама кажи на ония... ония *Уизли* да дойдат да те вземат. Нямам време да те мъкна нагоре-надолу из страната. Можеш да прекараш остатъка от лятото при тях. И съобщи на твоя... на кръстника си... кажи му... кажи му, че отиваш.

– Добре – засия Хари.

Той се обърна и се запъти към вратата на всекидневната, като едва се въздържаше да не заподскача и закрещи от радост. Отиваше... отиваше при семейство *Уизли*! Отиваше на Световното първенство по квидич!

В коридора почти се сблъска с Дъдли, който се бе спотаил зад вратата, явно с надеждата да подочуе как нахокват Хари. Дебелакът остана поразен от широката усмивка по лицето на братовчед си.

– Закуската беше *отлична*, нали? – попита Хари. – Аз се подух от ядене, а ти?

Той избухна в смях от изумлението по лицето на Дъдли, хукна нагоре по стълбите, вземайки по три стъпала наведнъж, и се втурна в стаята си.

Веднага забеляза, че Хедуиг се е върнала. Тя седеше в клетката си, вперила огромните си кехлибарени очи в него, и тракаше с човка в знак, че е сърдита. Причината веднага се изясни.

– ОООХ! – извика Хари.

Нещо дребно, сиво и пернато, подобно на топка за тенис, се блъсна в главата на Хари. Той ядосано разтърка глава, вдигна поглед към това, което го бе ударило, и видя мъничка сова – толкова малка, че спокойно би се побрала в дланта му, – да свисти развълнувано в кръг из стаята като запален фойерверк. Едва тогава Хари осъзна, че совата бе пуснала в краката му писмо. Наведе се, взе го, позна почерка на Рон и разкъса плика. В него имаше набързо надраскана бележка.

Хари – ТАТКО ВЗЕ БИЛЕТИТЕ! Ирландия срещу България, в понеделник вечерта. Мама писа на мъгълите и ги помоли да останеш при нас. Може и да са получили вече писмото, не знам колко е бърза мъгълската поща. Реших да пратя писмо и по Пиги.

Хари се взря в името Пиги¹, а после и в малката сова, стрелкаща се сега около абажура на тавана. Никога не бе виждал нещо, което толкова

1. Пиги – от „прасе“ (англ.) – Бел. прев.

да не прилича на прасе. Може би не бе разчел правилно почерка на Рон. Отново зачете писмото:

Ще дойдем да те вземем, независимо дали на мъгълите им харесва или не – не може да пропуснеш Световното първенство. Мама и татко решиха, че е по-добре преди това да се престорим, че искаме разрешението им. Ако кажат „да“, веднага изпрати Пиги с отговора и ние ще дойдем да те вземем в пет часа в неделя. Ако кажат „не“, пак веднага изпрати Пиги, а ние така или иначе ще дойдем да те вземем в пет часа в неделя.

Хърмаяни пристига днес следобед. Пърси започна работа – в Отдела за международно магьосническо сътрудничество. Не споменавай думата „чужбина“, докато си у нас, защото ще ти продъни ушите.

До скоро,

Рон

– Успокой се! – каза Хари на малката сова, която прелиташе ниско над главата му. Тя цвърчеше неистово, вероятно от гордост, че е доставила писмото точно на този, за когото е било предназначено. – Ела тук. Трябва да отнесеш обратно моя отговор.

Птичката изпърпори с крила и кацна върху клетката на Хедуиг. Полярната сова хладно извъртя очи към нея, като че я предизвикваше да посмее да се приближи още малко.

Хари отново стисна орловото перо, грабна ново парче пергамент и написа:

Рон, всичко е наред, мъгълите разрешиха да дойда. До утре в пет часа. Направо нямам търпение!

Хари

Той сгъна бележката няколко пъти, докато стана съвсем малка, и с големи усилия успя да я привърже за мъничкото краче на совата, която подкачаше на място от вълнение. Когато бележката бе вече здраво вързана, птичката отново полетя, стрелна се през прозореца и веднага изчезна от погледа му.

Хари се обърна към Хедуиг.

– Какво ще кажеш за едно дълго пътуване, а? – попита я той.

Хедуиг избухука гордо.

– Ще отнесеш това на Сириус – каза момчето и взе започнатото

писмо. – Само минутка... да го довърша.

Отново разви пергамента и бързо написа послеслов:

Ако искаш да се свържеш с мен, аз ще бъда при моя приятел Рон Уизли до края на лятото. Баща му е взел билети за финала на Световното първенство по квидич!

Като завърши писмото, той го прикрепил за крака на Хедуиг. Свата бе необичайно кротка, сякаш решена да покаже как трябва да се държи една истинска пощенска сова.

– Ще бъда при Рон, когато се върнеш, нали разбра? – обяснил й Хари.

Тя нежно клъвнала пръста му, разпери огромните си криле с приглушено свистене и излетя през отворения прозорец.

Хари я проследи, докато се скри от погледа му, после пролази под леглото си, дръпна подвижната дъска и извади голямо парче торта. Седна на пода и започна да яде, наслаждавайки се на щастието, което го бе обзело. Той закусваше торта, а Дъдли – само парченце грейпфрут. Беше слънчева лятна утрин, заминаваше си от „Привит Драйв“ на другия ден, белегът вече не го болеше и щеше да гледа финала на Световното първенство по квидич. Трудно можеше нещо да го разтревожи в този момент... дори и Лорд Волдеморт.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА ОТНОВО КЪМ „ХРАЛУПАТА“

В дванайсет часа на следващия ден Хари бе подредил в куфара си нещата за училище и най-ценните си вещи – мантията невидимка, наследство от баща му, метлата, подарък от Сириус, и магическата карта на „Хогуортс“, която Фред и Джордж Уизли му бяха дали миналата година. Той бе изчистил хранителните запаси от скривалището си под подвижната дъска на пода, многократно бе проверил всяко кътче и процеп в стаята за забравени магьоснически книги или пера и бе свалил от стената таблицата с датите до първи септември, върху която с радост бе отмятал оставащите дни до завръщането в „Хогуортс“.

Атмосферата на „Привит Драйв“ номер четири бе изключително напрегната. Всички от семейство Дърсли бяха изнервени и раздражителни, защото в къщата им съвсем скоро щяха да пристигнат група магьосници. Вуйчо Върнън направо се бе вцепенил, когато Хари го осведоми, че семейство Уизли ще пристигнат в пет часа в неделя.

– Надявам се, че си ги предупредил да се облекат подходящо – озъби се той на мига. – Виждал съм как се труфят такива като вас. Поне да спазят благоприличието и да облекат нормални дрехи!

Хари потръпна от смъртно предчувствие. Той май никога не бе виждал господин и госпожа Уизли да носят дрехи, които семейство Дърсли биха нарекли „нормални“. Децата им понякога обличаха мъгълски дрехи през ваканциите, но господин и госпожа Уизли обикновено носеха дълги мантии, по-малко или повече овехтели. Хари не се притесняваше какво щяха да кажат съседите, а се тревожеше, че роднините му може да се отнесат грубо със семейство Уизли, ако с външния си вид те оправдаят най-лошата мъгълска представа за магьосници.

Вуйчо Върнън бе облякъл най-хубавия си костюм. Някои хора биха го изгълкували като знак за гостоприемство, но Хари знаеше, че целта на вуйчо му е да изглежда авторитетно и заплашително. Дъдли пък сякаш се бе смалил. И то не защото диетата най-сетне му се бе отразила, а от страх. При предишната си среща с възрастен магьосник Дъдли се бе сдобил със завита свинска опашчица, стърчаща от задницата на панталоните му, и леля Петуния и вуйчо Върнън бяха принудени да платят за отстраняването ѝ в една частна клиника в Лондон. Затова не бе чудно, че Дъдли се попипваше нервно отзад и преминаваше косо от стая в стая,

та врагът да не успее да го уцели повторно на същото място.

Обядът премина в мълчание. Дъдли дори не протестираше срещу менюто (извара и настъргана целина). Леля Петуния не хапна нищо. Скръстила ръце и свила устни, тя сякаш дъвчеше езика си, та да преглътне гневната тирада, която копнееше да изсипе върху Хари.

– Ще бъдат с кола, нали? – избоботи вуйчо Върнън през масата.

– Тъхъ – кимна Хари.

Не бе и помислил за това. Как всъщност *биха могли* да го вземат семейство Уизли? Вече нямаша кола. Старият им „Форд Англия“ се шураше из Забранената гора край „Хогуортс“. Но миналата година на господин Уизли му бяха отпуснали коли от Министерството на магията. Може би същото щеше да се случи и сега.

– Така мисля – добави Хари.

Вуйчо Върнън изпуптя в мустаците си. При нормални обстоятелства щеше да попита каква кола кара господин Уизли. Той преценяваше другите по това, колко са големи и скъпи колите им. Но Хари се съмняваше, че вуйчо му би одобрил господин Уизли, дори и да караше „Ферари“.

По-голямата част от следобед Хари прекара в стаята си. Не би могъл да издържи да гледа как леля Петуния надзърта на всеки няколко секунди през дантелените пердета, сякаш е чула съобщение за избягал носорог. Най-сетне, в пет без петнайсет, Хари слезе във всекидневната.

Леля Петуния нервно изправяше възглавничките на дивана. Вуйчо Върнън се преструваше, че чете вестник, но малките му очи не помръдваха и Хари бе сигурен, че той е напрегнал слуха си да чуе звук от приближаваща кола. Дъдли се бе натъкнал в едно кресло, а тлъстите му ръце бяха здраво притиснати под седалищните му части. Хари не издържа на напрежението, излезе от стаята и седна на стълбата във вестибула, вперил поглед в часовника, а сърцето му учестено биеше от вълнение и нервност.

Пет часът дойде и отмина. Вуйчо Върнън, вече поизпотен в костюма си, отвори входната врата, погледна нагоре и надолу по улицата и бързо прибра главата си.

– Закъсняват! – озъби се той на Хари.

– Виждам – отвърна момчето. – Може... тъхъ... да са попаднали в задръстване или да се е случило нещо.

Пет и десет... пет и петнайсет... Хари започна да се притеснява. В пет и половина дочу как леля Петуния и вуйчо Върнън си шепнат троснато във всекидневната:

– Никаква съобразителност!

– Можеше да имаме и друг ангажимент!

– Сигурно си мислят, че като закъснеят, ще ги поканим на вечеря.

– И дума да не става! – отсече вуйчо Върнън и Хари го чу как се изправя и започва да крачи из всекидневната. – Да го взимат и да си тръгват, без да се мотаят. Така де... ако изобщо дойдат. Вероятно са объркали деня. Мен ако питаш, *такива като тях* не зачитат точността кой знае колко. Или е това, или карат някой евтин боклук, който се е...

ТРРРРЯАААААС!

Хари подскочи. Зад вратата на всекидневната се разнесоха виковете на тримата му родственици, изпаднали в паника и мятаци се из стаята. В следващия момент Дъдли излетя във вестибула, а по лицето му бе изписан ужас.

– Какво стана? – попита Хари. – Какво се случи?

Но Дъдли сякаш беше онемял. Здравно притиснал с ръце задницата си, той с пълна скорост се заклати като патица към кухнята, а Хари се върна към всекидневната.

Силно тропане и дращене се носеха откъм вече закованата с дъски камина на семейство Дърсли, пред която светеше електрическо огнище.

– Какво е това? – задъхваше се леля Петуния, прилепила гръб към стената и взираща се с ужас в огнището. – Какво става, Върнън?

Но догадките се изясниха след секунда. Откъм вътрешността на закованата камина се чуа гласове:

– Ох! Фред, не... върни се, върни се, станала е грешка... кажи на Джордж да не... ОХ! Джордж, недей, тук няма откъде... бързо се върни и кажи на Рон...

– Може би Хари ще ни чуе, татко... Може би ще успее да ни пусне да излезем...

Чу се силно блъскане с юмуци по дъските зад електрическото огнище.

– Хари, Хари, чуваш ли ни?

Семейство Дърсли се хвърлиха към Хари като двойка хищници.

– Какво е това? – изръмжа вуйчо Върнън. – Какво става?

– Те... те са тръгнали насам с летежна пудра – разясни Хари, потискайки неудържимото си желание да се разсмее. – Те могат да се придвижват с пламъците... само че вие сте затворили камината... Почакайте...

Той се доближи до камината и извика през дъските:

– Господин Уизли, чувате ли ме?

Блъскането спря. Някой в комина се провикна: „Шшшт!“

– Господин Уизли, аз съм Хари... Камината е закована. Не можете да минете отук.

– Ех, да му се не види! – чу се гласът на Артър Уизли. – Защо им е трябвало да я затварят?

– Имат си електрическо огнище – обясни Хари.

– Така ли? – развълнувано попита гласът. – Еклектрическо ли каза? Има ли си *щепсел*? Страхотно, трябва да го видя... чакай да помислим... Ох, Рон!

Гласът на Рон се присъедини към останалите.

– Защо сме тук? Нещо не е наред ли?

– А, нищо подобно, Рон – подигравателно се обади Фред. – Точно това е мястото, където искахме да стигнем.

– Няма що, страхотно прекарване! – отбеляза Джордж, но гласът му звучеше приглушено, сякаш някой го бе затиснал до стената.

– Момчета, момчета... – прошепна господин Уизли неспокойно. – Обмислям какво можем да направим... да... единственият начин... Хари, дръпни се назад.

Хари отстъпи към канапето. Вуйчо Върнън обаче пристъпи напред.

– Чакайте! – закрещя той по огнището. – Какво точно се опитвате да...

БУФ!

Закованата камина избухна, електрическото огнище изхвърча през стаята и господин Уизли, Фред, Джордж и Рон излетяха след него сред облак от отломки зидария и дребни камъчета. Леля Петуния изпищя и политна назад към масичката за кафе. Вуйчо Върнън я подхвана, преди да падне на пода, и зяпна, онемял, към семейство Уизли, всичките с яркочервени коси, а близнаците Фред и Джордж – еднакви до последната луничка.

– Така е по-добре – задъхано изрече господин Уизли, като изтръска прахта от дългата си зелена мантия и намести очилата си. – А вие трябва да сте лелята и вуйчото на Хари.

Слаб, висок и леко оплешивял, той се запъти към вуйчо Върнън с протегната ръка, но вуйчото отстъпи няколко крачки, влачейки жена си, като че ли загубил ума и дума. Най-хубавият му костюм бе покрит с бял прах, а косата и мустаците му бяха така побелели, сякаш изведнъж беше остарял с трийсет години.

– Ааа... да... съжалявам за случилото се... – извини се господин Уизли, като свали ръка и погледна през рамо към разбитата камина. –

Аз съм виновен за всичко, просто не ми дойде наум, че може и да не успеем да излезем от другия край. Свързах камината ви към пудролинниите, разбирате ли... само за този следобед, както знаете, идваме да вземем Хари. Мъгълските камини по принцип не се свързват, в интерес на истината... обаче аз имам един приятел в Комисията по експлоатация на летежна пудра и той уреди работата. Всичко ще оправя ей сегичка, не се притеснявайте. Само ще запалва огън, за да пратя момчетата обратно, и ще поправа камината ви, преди да се магипортирам.

Хари бе готов да се обзаложил, че семейство Дърсли не са разбрали нито дума. Вцепенени от ужас, те все още зяпаха господин Уизли. Леля Петуния едва се изправи на крака и се скри зад вуйчо Върнън.

– Здравсти, Хари! – весело поздрави господин Уизли. – Пригответи ли си куфара?

– Горе е – с усмивка отговори Хари.

– Ние ще го вземем – веднага предложи Фред. Намигайки на Хари, близнаците излязоха от стаята. Те знаеха къде беше неговата стая, тъй като веднъж вече го бяха измъквали от нея посред нощ. Хари подозираше, че Фред и Джордж се надяват да зърнат Дъдли – толкова много им бе разказвал за него.

– Е... – заговори господин Уизли, като леко размахваше ръце, докато се опитваше да намери подходящи думи, за да наруши неловкото мълчание. – Много... тъъ... много хубава къща си имате.

И понеже обикновено безупречно чистата всекидневна бе покрита с прах и парчета тухли, тази оценка не се отрази добре на семейство Дърсли. Лицето на вуйчо Върнън поморавя за пореден път, а леля Петуния сякаш отново задъвка езика си. Но и двамата изглеждаха прекалено уплашени, за да продумат каквото и да било.

Господин Уизли се заоглежда. Той се интересуваше от всичко, свързано с бита на мъгълите. Хари видя колко му се искаше да приближи и да разгледа телевизора и видеото.

– През тях тече електричество, нали? – запита той с вещина. – Да, точно така, ето ги щепселите. Аз колекционирам щепсели. – После добави за информация на вуйчо Върнън: – И батерии също. Имам голяма колекция от батерии. Жена ми ме смята за луд, но какво да се прави...

Очевидно бе, че вуйчо Върнън също смята господин Уизли за луд. Той незабележимо се придвижваше надясно и прикриваше зад гърба си леля Петуния, като че гостенинът щеше внезапно да се засили към тях и да ги нападне.

Изведнъж Дъдли се появи в стаята. Хари чу тропането на куфара по

стълбите и разбра, че шумът бе изплашил братовчед му и той бе избягал от кухнята. Дъдли се промъкна покрай стената, втренчил ужасени очи в господин Уизли, и се опита да се скрие зад майка си и баща си. За съжаление телесната маса на вуйчо Върнън, достатъчна да закрие кльошавата леля Петуния, не стигаше да прикрие и Дъдли.

– А това е братовчед ти, нали, Хари? – запита господин Уизли в нов смел опит да завърже разговор.

– Точно така – потвърди момчето. – Това е Дъдли.

Двамата с Рон се спогледаха и после бързо отклониха очи встрани, обзети от неустойимото изкушение да избухнат в смях. Дъдли все още стискаше задницата си, като че ли се страхуваше да не изпадне. Господин Уизли обаче изглеждаше истински угрижен от странното поведение на Дъдли. По тона на гласа му Хари се убеди, че за господин Уизли неговият братовчед бе точно толкова луд, колкото самият господин Уизли за семейство Дърсли, но с тази разлика, че гостът изпитваше към Дъдли съчувствие, а не страх.

– Приятна ли е ваканцията, Дъдли? – обърна се той към него любезно.

Дъдли изцвърча. Хари видя как ръцете му още по-силно се вкопчиха в масивната му задница.

Фред и Джордж се върнаха с куфара. Влязоха, огледаха се и забелязаха Дъдли. По лицата им се разлияха еднакви дяволити усмивки.

– Е, хайде – каза господин Уизли. – Да се стягаме.

Той нави ръкавите на мантията си и извади магическата си пръчка. Хари видя как семейство Дърсли се отдръпнаха към стената като по команда.

– *Инсендио!* – произнесе господин Уизли, насочил пръчката си към дупката в стената зад себе си.

В този миг в камината се надигнаха пламъци, така весело припукващи, като че горяха от часове. Господин Уизли извади платнена кесийка от джоба си, развърза я, взе щипка пудра от нея и я поръси върху пламъците, които се оцветиха в смарагдово зелено и лумнаха още по-високо.

– Тръгвай, Фред – подкани господин Уизли.

– Ей сега – отвърна Фред. – А не... почакай...

От джоба на Фред се бе изхлузила малка торбичка и съдържанието ѝ – големи и тежки бонбони в ярки обвивки – се пръсна във всички посоки.

Фред запълзя по пода и ги натъпка обратно в джоба си, после махна весело на семейство Дърсли, направи няколко крачки напред, премина

право през пламъците и извика „Хралупата!“ . Леля Петуния ахна и потърпна от ужас. Чу се изсвистяване и Фред изчезна.

– Сега си ти, Джордж – отново се обади господин Уизли. – Заедно с куфара.

Хари помогна на Джордж да пренесе куфара напред в пламъците и да го обърне на една страна, за да го държи по-здраво. После, с второто изсвистяване, Джордж викна „Хралупата!“ и също изчезна.

– Рон, твой ред е – каза господин Уизли.

– До скоро! – весело се обърна Рон към семейство Дърсли, усмихна се широко на Хари, стъпи в пламъците, изкрещя „Хралупата!“ и се изпари.

Последни останаха Хари и господин Уизли.

– Ами... довиждане – обърна се Хари към роднините си. Те не отговориха. Хари тръгна към пламъците, но точно когато стигна да рѳба на камината, господин Уизли протегна ръка, дръпна го назад и погледна изумено към семейство Дърсли.

– Хари ви каза „Довиждане“. Не го ли чухте?

– Няма значение – промърмори Хари. – Наистина... все ми е едно.

Господин Уизли не отместваше ръката си от рамото му.

– Ще видите племенника си чак следващото лято! – възмутено заговори той на вуйчо Върнън. – Няма ли да се сбогувате с него?

Лицето на вуйчо Върнън гневно се сгърчи. Мисълта, че получава урок по добри обноски от човека, който току-що бе взривил половин стена във всекидневната му, очевидно силно го тормозеше.

Но магическата прѳчка на господин Уизли бе още в ръката му и вуйчо Върнън я стрелна с малките си очички, преди да каже неохотно:

– Е... довиждане.

– До скоро! – отвърна Хари, стъпил с единия крак в зелените пламъци, които приятно го обгърнаха като топло дихание.

Но точно тогава зад него изригна ужасяващ звук от даvene и леля Петуния започна да пиши.

Хари се обърна рязко. Дѳдли не стоеше вече зад родителите си, а бе коленичил до масичката за кафе, давеше се и прѳскаше слюнки върху нещо трийсетсантиметрово, мораво и слузесто, което стърчеше от устата му. След секунда на пълно изумление Хари осъзна, че трийсетсантиметровото нещо всъщност е езикът на Дѳдли... и че на пода пред него лежи яркоцветена обвивка от бонбон.

Леля Петуния се хвърли на земята до сина си, сграбчи върха на подутия език и се опита да го изтрѳгне от устата му. Естествено Дѳдли

писна и навсякъде полетяха слюнки, докато се бореше да се отскубне от майка си. Вуйчо Върнън крещеше и махаше с ръце, та господин Уизли трябваше да викне, за да го чуят.

– Не се тревожете, ще го оправя! – извика той, като се приближи към Дъдли с протегнатата магическа пръчка, но леля Петуния се разписка още по-оглушително и се хвърли пред сина си като жив щит срещу господин Уизли.

– Недейте! – отчая се господин Уизли. – Много е просто... от бонбона е... синът ми Фред... е голям шегаджия... но това е просто магия за наедряване... няма какво друго да е... моля ви, мога да го оправя...

Вместо да се поуспокоят, домакините окончателно изпаднаха в паника. Леля Петуния плачеше истерично и дърпаше езика на Дъдли, твърдо решена да го изтръгне. Дъдли се задушаваше под двойния натиск на майка си и езика си. А вуйчо Върнън, който бе извън себе си от ярост, грабна една порцеланова статуетка от скрина и я метна по господин Уизли, който се сниши и украсението се разби сред взривената камина.

– Недейте! – ядоса се господин Уизли и размаха заплашително магическата си пръчка. – Опитвам се да помогна.

Ревейки като ранен хипопотам, вуйчо Върнън сграбчи друго украсение.

– Хари, тръгвай! Просто тръгвай! – извика господин Уизли с насочена към вуйчо Върнън пръчка. – Аз ще се оправя.

На Хари не му се щеше да пропусне забавлението, но втора статуетка откъм вуйчо Върнън извистя покрай лявото му ухо. Това го накара да се откаже и да остави положението в ръцете на господин Уизли. Стъпи в пламъците и погледна през рамо, докато изричаше „Хралупата!“. Последният му мимолетен поглед към всекидневната запечата как господин Уизли пръсва с пръчката си трета статуетка в ръката на вуйчо Върнън, леля Петуния крещи и лежи върху Дъдли, а езикът на Дъдли се мята наоколо като огромен слюзест питон. В следващия момент Хари се завъртя с шеметна скорост. Всекидневната на семейство Дърсли профуча и изчезна зад буйните сма-рагдови пламъци.

ГЛАВА ПЕТА МАГИЙКИ ШЕГОБИЙКИ ОТ УИЗЛИ

С прилепени към тялото лакти Хари все по-вихрено се въртеше и пред погледа му пробягваха неясни отблясъци от камини, докато не започна да му се повдига и той затвори очи. После, когато най-сетне усети, че забавя ход, протегна ръце и се спря миг преди да изхвърчи с главата напред през кухненското огнище в дома на Уизли.

– Изяде ли го? – попита развълнувано Фред, като подаде ръка на Хари да му помогне.

– Аха – кимна Хари, изправяйки се. – Какво *беше* това?

– Карамелки „Тонезик“ – безгрижно поясни Фред. – Двамата с Джордж ги изобретихме и цяло лято търсим върху кого да ги изпробваме...

Малката кухня сякаш избухна от смях. Хари се огледа и видя, че Рон и Джордж седят около изтърканата дървена маса заедно с двама червенокоси младежи – Хари никога не ги беше виждал, но веднага се сети кои са. Това бяха Бил и Чарли, най-големите синове на семейство Уизли.

– Как си, Хари? – поздрави го седящият по-близо до него, ухили се и подаде голямата си ръка, която Хари разтърси, а пръстите му усетиха по другата длан мехури и мазоли.

Това сигурно бе Чарли, който изследваше змейове в Румъния. Нисък и набит, той приличаше повече на близнаците, отколкото на Пърси и Рон – и двамата високи и слаби. Широкото му, излъчващо добрина лице, бе обветрено и толкова луничаво, че изглеждаше като загоряло от слънцето. Ръцете му бяха мускулести, а на едната лъщеше голям белег от изгаряне.

Бил се изправи и с усмивка се здрависа с Хари, който остана изнедадан. Знаеше, че Бил работи в магьосническата банка „Гринготс“ и че е бил отличник на „Хогуртс“. Беше предполагал, че Пърси, който строго следеше за всяко нарушение и обичаше да командва, е негово копие. Обаче Бил се оказа – и това бе най-точното определение – *готин*. Той бе висок, с дълга коса, вързана на опашка. На ухото си имаше обица, от която се поклащаше нещо като зъб. Беше облечен като за рокконцерт, само че обувките му, както Хари забеляза, не бяха от естествена, а от змейска кожа.

Преди някой от тях да успее да каже каквото и да било, се чу леко изпукване и до рамото на Джордж се появи господин Уизли. Хари никога не го бе виждал по-ядосан.

– Това *не беше смешно*, Фред! – изкрещя той. – Какво всъщност даде на мъгълчето?

– Нищо не съм му давал – ухили се хитро Фред. – Просто го *изпуснах*... Сам си е виновен, че го е изял. Аз не съм го карал.

– Нарочно го изпусна! – изрева господин Уизли. – Знаеше, че ще го изяде, знаеше, че е на диета...

– Колко дълъг стана езикът му? – нетърпеливо попита Джордж.

– Вече беше над метър, когато мъгълите ми позволиха да го смаля!

Хари и братята Уизли отново избухнаха в смях.

– Не е *смешно*! – извика господин Уизли. – Такова поведение сериозно накрънява магьосническо-мъгълските отношения! Половината от живота си съм посветил на борбата срещу лошото отношение към мъгли, а собствените ми синове...

– Ние му го дадохме не просто защото е мъгъл! – възмути се Фред.

– Да, а защото е голям гадняр – добави Джордж. – Нали, Хари?

– Така си е, господин Уизли – искрено потвърди Хари.

– Не е там работата! – побесня господин Уизли. – Само почакайте да кажа на майка ви...

– Да ми кажеш какво? – обади се един глас зад гърба му.

Госпожа Уизли току-що бе влязла в кухнята. Тя бе ниска закръглена жена с много мило лице, но сега очите ѝ бяха подозрително присвити.

– А, Хари, здравей, миличък! – каза тя, като го видя, и му се усмихна. После погледът ѝ рязко се върна към съпруга ѝ. – Да ми кажеш *какво*, Артър?

Господин Уизли се поколеба. Хари подозираше, че колкото и да бе ядосан на Фред и Джордж, той нямаше никакво намерение да разказва за случилото се на госпожа Уизли. Настъпи тишина, сред която господин Уизли нервно гледаше жена си. В този момент две момичета се появиха на кухненската врата зад госпожа Уизли. Едното, с много буйна кестенява коса и доста едри предни зъби, бе Хърмаяни Грейнджър, приятелката на Хари и Рон. Другото, нисичко и червенокосо, бе Джини, помалката сестра на Рон. И двете се усмихнаха на Хари, той също им се усмихна в отговор, от което Джини поруменя – тя го бе харесала още при първото му посещение в „Хралупата“.

– Да ми кажеш *какво*, Артър? – потрети госпожа Уизли с глас,

който вещаеше опасност.

– Нищо особено, Моли – измърмори господин Уизли. – Фред и Джордж само... но аз си поговорих с тях...

– Какво са направили този път? – тревожно попита жена му. – Ако има нещо общо с *Магийки шегобийки от Уизли*...

– Рон, защо не покажеш на Хари къде ще спи? – обади се Хърмаяни откъм вратата.

– Той знае къде ще спи – отвърна ѝ Рон. – В моята стая, където спалия път...

– Да идем там всички – подхвърли многозначително тя.

– А, добре – схвана идеята Рон. – Хайде.

– И ние идваме – викна Джордж...

– Вие останете по местата си! – изръмжа госпожа Уизли.

Хари и Рон се измъкнаха от кухнята и заедно с Хърмаяни и Джини тръгнаха по тесния коридор, после поеа по скърцащата стълба, която минаваше на зигзаг през къщата към горните етажи.

– Какво е *Магийки шегобийки от Уизли*! – попита Хари, докато се изкачваха.

Рон и Джини се засмяха, но Хърмаяни дори не се усмихна.

– Мама открила тесте формуляри за поръчки, докато чистела стаята на Фред и Джордж – тихо започна Рон. – И дълги списъци с цени за неща, които двамата са изобретили. Разни шегобийства, нали разбираш, фалшиви магически пръчки и бонбони, които погаждат номера, най-различни неща... Направо върховно! Не съм допускал, че са толкова изобретателни...

– Чувахме експлозии от стаята им, но не ни е минавало през ум, че *изработват* такива неща – обади се Джини. – Мислехме, че просто обичат да вдигат шум.

– Само че повечето от нещата... е, всъщност всичките... бяха малко опасни – продължи Рон. – Те искаха да започнат да ги продават в „Хогвортс“ да изкарат някоя пара, но мама направо побесня. Каза, че им забранява да правят такива неща, и изгори формулярите до един. Още им се мръщи. Нали не взеха и всичките изпити за СОВА, както тя очакваше.

СОВА бяха дванайсет изпита за степента Специалист по особена възшебническа активност, на който учениците в „Хогвортс“ се явяваха, след като навършеха петнайсет години.

– А после имаше и голям скандал – добави Джини. – Защото мама иска да работят в Министерството на магията като татко, а те ѝ казаха,

че не желаят да се занимават с нищо друго, освен да си отворят шегобийница.

Точно в този момент на втората площадка се откря една врата и се показа сърдито лице с очила с рогови рамки.

– Здравсти, Пърси! – поздрави Хари.

– А, здравей, Хари! – отвърна Пърси. – Чудех се кой вдига целия този шум. Опитвам се да работя тук, нали разбираш? Трябва да довърша един служебен доклад и ми е трудно да се съсредоточа, когато някои трещят нагоре-надолу по стълбите.

– Ние не *трещим* – подразни се Рон. – Ние вървим. Съжалявам, ако сме смутили твоята строго поверителна работа за Министерството на магията.

– Над какво работиш? – попита Хари.

– Доклад на Отдела за международно магьосническо сътрудничество – самодоволно обясни Пърси. – Опитваме се да въведем общ стандарт за дебелината на дъната на котлите. Някои от вносните са малко по-тънки и течовете се увеличават с около три процента на година...

– Този доклад ще промени света, слушай какво ти казвам – обяви Рон. – Скоро ще четем за продънени котли на първа страница на „Пророчески вести“.

Пърси поруменя.

– Подигравай се, Рон! – разпали се той. – Но ако не наложим международен закон, пазарът ни ще бъде зает от неустойчиви плиткодънни продукти, което сериозно ще застраши...

– Да, да, добре – измърмори Рон и продължи нагоре по стълбата.

Пърси затръшна вратата на стаята си. Хари, Хърмаяни и Джини следваха Рон още три отклонения на стълбата нагоре сред ехтящите кръсъци, долитащи от кухнята на първия етаж. Явно господин Уизли все пак бе разказал на жена си случката с бонбоните.

Стаята на Рон под покрива на къщата изглеждаше така, както я завари Хари последния път. Играчите на „Чъдли кенънс“, любимия отбор на Рон по квидич, се вихреха и махаха от същите плакати по стените и скосения таван. Аквариумът до прозореца, в който преди имаше попови лъжички, се обитаваше сега от една невероятно голяма жаба. Скабърс, стария плъх на Рон, го нямаше вече, но вместо него тук бе мъничката сива сова, която бе долетяла с писмото за Хари на „Привит Драйв“. Тя подскочаше нагоре-надолу в малката си клетка и цвъртеше лудо.

– Млъкни, Пиги! – нареди Рон, като се промъкна между две от четирите легла, едва побрала се в стаята. – Фред и Джордж ще спят при

нас, понеже Бил и Чарли са в тяхната стая – обясни той. – Пърси се шири сам в своята, защото трябвало да *работи*.

– Ама... защо казваш на совата Пиги? – попита Хари.

– Прави се на интересен – обади се Джини. – Истинското ѝ име е Пигуиджън².

– И кое му е интересното? – заяде се Рон. – Джини я нарече така – заобяснява той на Хари. – Така ѝ харесвало. Опитах се да променя името на совата, но бе много късно – тя вече не отговаряше на нищо друго. Така че сега е Пиги. Държа я тук, защото досажда на Ерол и Хермес. Всъщност и на мен ми досажда.

Пигуиджън хвъркаше щастливо в клетката си и оглушително цвъртеше. Хари не прие сериозно приказките на Рон, тъй като добре го познаваше. Приятелят му непрестанно се бе оплаквал от своя плъх Скабърс, но ужасно се разстрои, когато помисли, че Крукшанкс, котаракът на Хърмаяни, го е изял.

– А къде е Крукшанкс? – сети се Хари.

– Сигурно е навън в градината – отговори Хърмаяни. – Обича да преследва гномове. Досега не беше ги виждал.

– Пърси харесва работата си, така ли? – продължи да разпитва Хари, като седна на едно от леглата и се загледа в играчите от „Чъдли кенънс“, които се стрелваха в стаята и отново се прибираха в плакатите по тавана.

– Дали я харесва? – мрачно отвърна Рон. – Мисля, че едва ли щеше да се прибере, ако татко не го бе накарал. Направо се е вманиачил. Само не отваряй дума за шефа му. *Според господин Крауч³... както казах на господин Крауч... Господин Крауч смята, че... Господин Крауч ми каза...* Всеки момент очакваме да обявят датата на годежа си.

– Добре ли прекара лятото, Хари? – смени темата Хърмаяни. – Получи ли колетите ни с храна и всичко останало?

– Да, много благодаря! – каза Хари. – Тези торти ми спасиха живота.

– А имаш ли вести от... – подхвана Рон, но Хърмаяни го спря с поглед.

Хари разбра, че приятелят му искаше да попита за Сириус. Рон и Хърмаяни заедно с него бяха помогнали на Сириус да избяга от преследвачите си от Министерството на магията и се притесняваха за

2. Дребен, мъничък (англ.) – Бел.прев.

3. Крауч – от „навеждам се, подмазвам се“ (англ.) – Бел.прев.

съдбата на кръстника му почти колкото и той самият. Но не биваше да говорят за него пред Джини. Никой друг освен тях тримата и професор Дъмбълдор не знаеше как бе избягал Сириус и никой не вярваше в неговата невинност.

– Мисля, че спряха да се карат – опита се да разсее неловкото мълчание Хърмаяни, а Джини любопитно местеше поглед ту към брат си, ту към Хари. – Да слезем и да помогнем на майка ви за вечерята.

– Добре, хайде – съгласи се Рон.

Четиримата излязоха от стаята и се върнаха в кухнята при госпожа Уизли – сама и страшно ядосана.

– Ще вечеряме в градината – каза тя. – Тук няма място за единайсет души. Ще изнесете ли чиниите, момичета? Бил и Чарли слагат масите. А вие двамата – ножовете и вилиците, моля!

След тези думи към Хари и Рон тя насочи доста по-енергично, отколкото беше нужно, магическата си пръчка към една купчина картофи в мивката, които се изстреляха във от кожите си толкова скоростно, че рикошираха от стените и тавана.

– О, как можах! – ядоса се госпожа Уизли и обърна пръчката си към лопатката за смет, която скокна и се плъзна по пода, загребвайки картофите. – Ах, тези двамата! – избухна тя, докато вадеше тенджери и тигани от шкафа, и Хари разбра, че става дума за Фред и Джордж. – Не знам какво ще излезе от тях, наистина не знам. Никакви амбиции, ако не се смята желанието им да създават колкото може повече неприятности...

После тропна една голяма медна тенджерата върху кухненската маса и завъртя пръчката си в нея. Докато бъркаше, от върха на пръчката ѝ започна да се стича гъст сос.

– Не че нямат акъл в главите си – продължи ядно тя, като занесе тенджерата до печката, където запали огън само с едно докосване с магическата си пръчка, – ама го пилеят и ако не се стреснат, наистина ще загазят. Получих повече сови от „Хогвортс“ за тях двамата, отколкото общо за всичките ми други деца. Както е тръгнало, ще се озоват някой ден пред отдела „Злоупотреба с магии“.

Госпожа Уизли махна с пръчката към чекмеджето за прибори и то се отвори. Хари и Рон отскочиха назад, за да направят път на няколко ножа, които изхвъркнаха оттам, прелетяха през кухнята и започнаха да режат картофите, току-що хвърлени от лопатката обратно в мивката.

– Не знам къде сбъркахме с тях – не млъкваше госпожа Уизли, остави пръчката си и продължи да вади тенджери. – Все едно и също

толкова години, беля след беля, и не щат и да чуят... О, ЕТО ПАК!

Беше посегнала да вземе пръчката си от масата, но тя силно изцвърча и се превърна в гигантска гумена мишка.

– Отново една от техните фалшиви магически пръчки! – извика тя. – Колко пъти съм казвала да не ги разхвърлят наоколо!

Госпожа Уизли грабна истинската си пръчка и се обърна точно навреме, за да види, че сосът на печката загаря.

– Хайде! – припряно рече Рон на Хари и грабна в ръка колкото може прибори от отвореното чекмедже. – Да идем да помогнем на Бил и Чарли.

Оставиха госпожа Уизли и излязоха на двора през задната врата.

Бяха направили само няколко крачки, когато Крукшанкс, кривокракият риж котарак на Хърмаяни, се метна от градината с щръкнала нагоре наежена опашка по петите на нещо, което приличаше на кален картоф с крачета. Хари веднага се сети, че това е гном. Висок около двацет и пет сантиметра, с бързо ситнещи малки груби крачета, той притича през градината и се шмугна в един от гумените ботуши, които лежаха разхвърляни пред вратата. Хари чу как гномът се разкикоти диво, когато Крукшанкс провря лапата си в ботуша и се опита да го хване. От другата страна на къщата долитаха силни трясъци. Причината се изясни още щом влязоха в градината и видяха как Бил и Чарли с вдигнати пръчки омагьосваха две очукани стари маси, които летяха високо над поляната и се блъскаха. Всяка от тях се опитваше да нокаутира другата и да я сваля на земята. Фред и Джордж се заливаха от смях, Джини се кикотеше весело, а Хърмаяни обикаляше около живия плет и се чудеше дали да се забавлява, или да се притеснява.

Със силен трясък масата на Бил блъсна масата на Чарли и откъсна единия ѝ крак. Високо над тях нещо изхлопа, всички погледнаха нагоре и видяха главата на Пърси да се подава от прозореца на втория етаж.

– Свалете ги най-после! – изрева той.

– Извинявай, Пърси! – изхили се Бил. – Как са дъната на котлите?

– Много зле – ядосано отвърна Пърси и силно затръшна прозореца.

Бил и Чарли триумфално приземиха масите една до друга на тревата, а после с махване на пръчката си Бил прикрепил откъснатия крак към масата на Чарли и измагьоса покривки.

В седем часа двете маси вече пъскаха под многобройните прекрасни блюда на госпожа Уизли. Семейство Уизли, Хари и Хърмаяни седнаха да вечерят под безоблачното тъмносиньо небе. За човек, който се бе хранил с все по-застояли торти цяло лято, това бе рай, и отначало Хари

повече слушаше, отколкото говореше, като си досипваше пилешко-шунков пай, варени картофи и салатата.

В единия край на масата Пърси подробно разказваше на баща си за доклада, посветен на дъната на котлите.

– Обещах на господин Крауч да приключа до вторник – гръмко обяви той. – Това е по-скоро, отколкото се очакваше, но аз държа да съм изряден. Мисля, че ще е доволен, ако го завърша по-рано, като се има предвид, че в отдела точно сега сме изключително заети с всички тези приготовления за Световното първенство. Отделът за магически игри и спортове не ни оказва нужното съдействие. Людо Багман⁴...

– Харесвам Людо – меко каза господин Уизли. – Точно той ни намери такива хубави места за Световното. Бях му направил малка услуга – брат му Ото се беше забъркал в някакви неприятности... за една кошачка с необикновени възможности... Е, аз покрих цялата история.

– О, Багман е доста симпатичен, разбира се – отвърна Пърси презрително. – Но как изобщо е станал началник на отдел... като го сравня с господин Крауч! Не мога да си представя някой от отдела на господин Крауч да се изгуби и той да не направи всичко възможно да разбере какво се е случило. Знаеш ли, че Бърта Джоркинс изчезна преди повече от месец? Отишла на почивка в Албания и не се върнала.

– Да, питах Людо за нея – намръщи се господин Уизли. – Той ми каза, че Бърта и преди се е губила много пъти... макар че, право да си кажа, ако това се бе случило с някой от моя отдел... бих се притеснил...

– О, Бърта е била *непоправима*, наистина – продължи високомерно Пърси. – Чувам, че са я местили от отдел в отдел години наред, създавала е повече неприятности, отколкото полза... но все пак Багман би трябвало да се опита да я издири. Господин Крауч се интересува лично – тя е работила и в нашия отдел известно време – и мисля, че господин Крауч е държал на нея... А Багман само се подсмивва и казва, че сигурно е объркала картата и е отишла в Австралия, вместо в Албания. Както и да е... – Пърси въздъхна тежко за по-силен ефект и отпи голяма глътка вино от бъз, – достатъчно работа си имаме в Отдела за международно магьосническо сътрудничество и без да се налага да издирваме служители от други отдели. Както знаеш, веднага след Световното трябва да организираме и още едно важно събитие.

Пърси се прокашля многозначително, погледна към другия край на масата, където седяха Хари, Рон и Хърмаяни, и каза с леко повишен тон:

4. Багман – от „търговски пътник, пласьор“ (англ.) – Бел.прев.

– Ти знаеш за какво говоря, нали, татко? Онова, строго секретното. Рон извъртя глава и прошепна на Хари и Хърмаяни:

– Откакто започна работа, все се опитва да ни накара да го попита-
ме какво е това събитие. Сигурно е изложба на котли с дебели дъна.

В средата на масата госпожа Уизли спореше с Бил за обичата му, която явно бе нова придобивка.

– ... с този ужасен висящ голям зъб... наистина, Бил... А какво казват в банката?

– Мамо, никой в банката не се интересува как изглеждам, стига да осигурявам достатъчно приходи – търпеливо обясни Бил.

– И косата ти стои зле, миличък – отбеляза госпожа Уизли, като поглаждаше магическата си пръчка. – Ако ми позволиш, бих я пооформила...

– На мен ми харесва – каза Джини, която седеше до Бил. – Толкова си старомодна, мамо! Пък и неговата е далеч по-къса от тази на професор Дъмбълдор...

От другата страна на госпожа Уизли двамата близнаци и Чарли разпалено обсъждаха Световното първенство по квидич.

– Ирландците трябва да спечелят – изломоти Чарли с пълна с картофи уста. – Те разбиха Перу на полуфинала.

– Да, ама в отбора на България е Виктор Крум! – включи се Фред.

– Крум е единственият им свестен играч, а в отбора на Ирландия всичките са такива – отсъди Чарли. – Щеше ми се англичаните да бяха продължили. Беше толкова нелепо!

– Какво е станало? – запита Хари нетърпеливо, съжалявайки повече отвсякога, че „Привит Драйв“ е напълно изолирана от магьосническият свят.

Хари беше страстен любител на квидича. Той играеше като търсач в отбора по квидич на дом „Грифиндор“ още от първата си година в „Хогуортс“ и летеше на „Светкавицата“ – една от най-добрите скоростни метли в света.

– Паднаха от Трансилвания с триста и деветдесет на десет – унило отвърна Чарли. – Отчайваща игра! Уелс загуби от Уганда, а Шотландия бе премазана от Люксембург.

Преди да дойде ред на специалния десерт (домашно приготвен сладолед с ягоди), господин Уизли измагьоса свещи, с които освети смрачаващата се градина, и към края на вечерята нощните пеперуди вече пърхаха ниско над масата, а топлият въздух ухаеше с аромата на трева и на билката орлови нокти. Най-сетне сит и спокоен, Хари наблюдаваше

как няколко гнома, преследвани по петите от Крукшанкс, пробягват с див кикот през розовите храсти.

Рон внимателно огледа масата, за да се увери, че другите от семейството са потънали в разговорите си, и много тихо го попита:

– Е... *получи ли* новини от Сириус?

Хърмаяни се огледа, наострила слух.

– Да – приглушено отвърна Хари, – два пъти. Изглежда се чувства добре. Аз му писах онзи ден. Може да ми отговори, докато сме още тук.

Внезапно си спомни защо бе писал на Сириус и за малко да разкаже на Рон и Хърмаяни за болката в белега и за съня, който го беше стреснал, но не му се щеше да ги тревожи точно когато и самият той се чувстваше толкова щастлив и спокоен.

– Я вижте колко е часът! – сепна се госпожа Уизли, като погледна часовника си. – Всички трябва да си лягате. Нали ще ставате много рано сутринта за мача! Хари, ако ми оставиш списъка с нещата си за училище, утре ще ти ги взема от „Диагон-али“, Ще се погрижа за всички. Може да не ви остане време след мача – миналия път финалът продължи цели пет дни.

– Уха, дано и сега стане така! – ентузиазирано викна Хари.

– А, само това не! – наперено възрази Пърси. – *Изтръпвам* при мисълта в какво състояние ще заваря служебната си поща, ако липсвам пет дни от работа.

– Ами да, някой може пак да пхне в нея змейска тор, нали, Пърси? – небрежно вметна Фред.

– Онова беше обогатителна проба от Норвегия! – лицето на Пърси пламна. – Не беше *лично* за мен!

– Напротив – прошепна Фред на Хари на ставане от масата. – Ние му я пратихме.

ГЛАВА ШЕСТА ЛЕТЕКОДЪТ

На Хари му се струваше, че току-що си бе легнал в стаята на Рон, когато госпожа Уизли го разтърси да става.

– Време е за тръгване, миличък – прошепна тя и отиде да буди Рон.

Хари заопипва наоколо за очилата си, сложи ги и седна в леглото. Навън бе съвсем тъмно.

Рон промърмори нещо неразбираемо, докато майка му го будеше. Хари забеляза как още две едри фигури с рошави глави се измъкват от одеялата си.

– Стана ли време? – попита Фред, който едва стоеше на краката си.

Облякоха се мълчаливо, прекалено сънени, за да разговарят. Като се прозяваха и протягаха, четиримата се запътиха надолу към кухнята.

Госпожа Уизли разбъркваше нещо в голяма тенджера върху печката, а господин Уизли седеше на масата и внимателно проверяваше тесте големи билети от пергамент. Той вдигна поглед към влизашите момчета и разпери ръце да видят добре как е облечен. Носеше нещо като спортна фланела и чифт много стари джинси, пристегнати с колан от дебела естествена кожа, които му бяха малко големи.

– Какво ще кажете? – запита ги нетърпеливо той. – Нали не бива никой да ни забележи... Приличам ли на мъгъл, а, Хари?

– Да – усмихна се Хари. – Напълно.

– Къде са Бил, Чарли и Пър... Пър... Пърси? – трудно подтисна широката си прозявка Джордж.

– Е, те нали ще се магипортират, нека се поизлежават още малко – обясни госпожа Уизли, като сложи голямата тенджера на масата и започна да сипва овесена каша в купички.

Хари знаеше, че е много трудно да се магипортираш, тоест да излезнеш от едно място и почти на секундата да се появиш на друго.

– Значи още спят... – кисело промърмори Фред, придърпвайки купичката си с каша. – Защо и ние да не се магипортираме?

– Защото сте още малки и не сте си взели изпита – сръза го госпожа Уизли. – А защо се бавят момичетата?

Тя изхвърча от кухнята и стъпките ѝ отекнаха нагоре по стълбите.

– Значи има изпит по магипортиране? – попита Хари.

– Разбира се – отвърна господин Уизли и прибра билетите на

сигурно място в задния джоб на джинсите си. – Онзи ден Отделът за магическо придвижване глоби двама за магипортиране без разрешително. Това не е лесна работа и ако не се направи както трябва, може да има изключително неприятни последици. Тези двамата, за които ви разказвам, се разполовили.

Всички на масата потръпнаха с изключение на Хари.

– Как... въз... се *разполовили!* – попита той.

– Преминали наполовина – започна да обяснява господин Уизли, докато заливаше кашата си със сироп. – И се заклешили, естествено. Не можели нито да продължат напред, нито да се върнат назад. Наложило се да чакат отряд от Аварийната служба за разваляне на магии. Да не ви разправам колко писане падна заради мъгълите, които забелязали непреминалите части от телата...

За момент Хари си представи как чифт крака и една очна ябълка си лежат изоставени на тротоара на „Привит Драйв“.

– Оправиха ли се? – сепна се той.

– О, да – сериозно отвърна господин Уизли. – Но им наложиха тежка глоба и едва ли скоро ще им дойде наум пак да опитат. Да знаете – с магипортирането шега не бива. Много от възрастните магьосници го избягват. Предпочитат метлите – по-бавно, но по-сигурно.

– Обаче Бил, Чарли и Пърси могат, нали?

– Чарли два пъти се явява на изпит – изсмя се Фред. – Първия път го скъсаха. Магипортирал се на десетина километра южно от определеното място точно върху някаква кротка старица, която пазарувала в този момент, спомняте ли си?

– Е, ама нали втория път го взе – обади се госпожа Уизли, влизайки отново в кухнята, където я посрещна смях от сърце.

– А Пърси си взе изпита само преди две седмици – каза Джордж. – Оттогава всяка сутрин се магипортира на долния етаж, та да докаже, че го може.

От коридора се чуха стъпки и Хърмаяни и Джини влязоха в кухнята, бледи и сънени.

– Защо трябваше да ставаме толкова рано? – промърмори Джини, потърка очи и седна на масата.

– Ще походим малко пеша – обясни господин Уизли.

– Пеша ли? – обади се Хари. – Ще вървим пеша дотам?

– О, не, доста е далеч – засмя се господин Уизли. – Ще повървим съвсем малко. Защото е трудно много магьосници да се съберат на едно място, без да привлекат вниманието на мъгълите. Винаги трябва да сме

нашрек, когато пътуваме, а при такова голямо събитие като Световното първенство по квидич...

– Джордж! – рязко каза госпожа Уизли и всички подскочиха.

– Какво? – отвърна Джордж, но невинният му тон не можа да заблуди никого.

– Какво има в джоба ти?

– Нищо!

– Не ме лъжи!

Госпожа Уизли насочи магическата си пръчка към джоба на сина си и извика:

– *Акцио!*

Няколко малки пъстроцветни нещица се стрелнаха от джоба на Джордж. Той замахна да ги хване, но не успя и те влетяха право в протегнатата шепа на госпожа Уизли.

– Трябваше да ги унищожиш! – разгневи се тя и стисна в ръка доледелите обекти, които без съмнение бяха нови карамелки „Тонезик“. – Нали ви казахме да ги хвърлите всичките! Изпразнете си джобовете бързо... и двамата!

Гледката не беше приятна. Близнаците явно се опитваха да изнесат скришом колкото може повече омагьосани бонбони и госпожа Уизли успя да открие всичките единствено с помощта на призоваваща магия.

– *Акцио! Акцио! Акцио!* – повтаряше тя и карамелени бонбони заизхвърчаха от най-неочаквани места, включително и от подплатата на яке-то на Джордж и от подгънатите нагоре крачоли на джинсите на Фред.

– Цели шест месеца ги разработвахме! – викаше Фред на майка си, докато тя ги изхвърляше.

– Чудесно занимание за шест месеца! – беше нейният отговор. – Не е чудно, че не сте взели повече изпити за СОВА!

Общо взето, атмосферата, в която се стягаха за път, не бе никак ведра. Госпожа Уизли все така намръщено целуна господин Уизли по бузата, а близнаците, по-мрачни и от нея, метнаха раниците си на гръб и тръгнаха, без да й продумат.

– Е, весело прекарване! – пожела им госпожа Уизли. – *И да се държите прилично* – провикна се тя след отдалечаващите се близнаци, но те нито се обърнаха, нито отговориха. – Ще ви пратя Бил, Чарли и Пърси към обяд – добави към господин Уизли, докато той, Хари, Рон, Хърмаяни и Джини прекосяваха тъмния двор след Фред и Джордж.

Беше хладно и луната още не се бе скрила. Само неясният зеленикав оттенък на хоризонта вдясно от тях вещаеше пукването на зората.

Хари, погълнат от мисълта как хиляди магьосници се отправят за финала на Световното първенство по квидич, избърза, за да се изравни с господин Уизли.

– А как *отиват* всички, без мъгълите да ги забележат? – попита той.

– Това е един от огромните проблеми на организаторите – въздъхна господин Уизли. – Бедата е, че около сто хиляди магьосници ще пристигнат за финала, а нямаме омагьосано място с такива размери, че да може спокойно да се поберат всичките. Има места, където мъгълите не могат да проникнат, но я си представи как ще събереш сто хиляди магьосници на „Диагон-али“ или на перон Девет и три четвърти. Та затова трябваше да намерим подходящо запустяло поле, където да приложим колкото е възможно повече антимъгълски мерки за сигурност. Цялото министерство работи върху това месеци наред. Най-напред, разбира се, трябваше да направим график на пристиганията така, че да не се застъпват. Хората с по-евтини билети трябваше да пристигнат там първи – две седмици предварително. Ограничен брой използват мъгълски транспорт, но не бива да задръстваме автобусите и влаковете... нали разбираш – идват магьосници от целия свят. Някои ще се магипортират, естествено, но трябваше да осигурим безопасни точки за появяване далеч от мъгълите. Ще използват една гора наблизко, подходяща за тази цел. За тези, които не искат или не могат да се магипортират, осигурихме летекоди. Това са разни предмети, превърнати в средства за придвижване на магьосници от едно място до друго в предварително уречено време. Могат да се придвижват и големи групи, ако се наложи. В страната има двеста летекода, разположени на стратегически пунктове, като най-близкият е на върха на Стоутсхед⁵ хил, към който сме се запътили.

Господин Уизли посочи напред в леко просветляващото тъмно пространство над село Огъри Сейнт Кечпоул.

– Какво представляват летекодите? – полюбопитства Хари.

– Е, може да бъдат всякакви неща – обясни господин Уизли. – Обикновени и изхабени, та на мъгълите да не им хрумне да ги вземат, а да ги мислят за отпадъци.

Те вървяха бавно по тъмната усойна уличка към селото и единствено шумът от стъпките им отекваше в тишината. Докато напредваха, небето бавно се просветли от мастиленочерно до наситеносиньо. Ръцете и краката на Хари премерзнаха. Господин Уизли постоянно поглеждаше

5. Глава на белка (англ.) – Бел. прев.

часовника си.

Когато започнаха да се изкачват по хълма, вече не им бе останал дъх да говорят. От време на време се препъваха в скрити заешки дупки или се подхлъзваха върху изпъкнали черни туфи трева. При всяко вдишване Хари усещаше остро пробождане в гърдите си и краката му вече бяха започнали да отмаляват, когато най-сетне стъпи на равно.

– Уууф! – въздъхна господин Уизли, свали си очилата и ги избърса в пуловера си. – Дотук добре... имаме десет минути...

Хърмаяни се изкачи на билото на хълма последна, притискайки с ръка ребрата си, където се бе появила болка.

– Сега остава да намерим нашия летекод – продължи господин Уизли, сложи си очилата и заоглежда наоколо с присвити очи. – Вероятно не е нещо голямо... Хайде, търсете...

Разпръснаха се и започнаха да търсят. След няколко минути в тишината отекна вик:

– Насам, Артър! Насам, синко, намерихме го!

На фона на звездното небе ясно се очертаха силуетите на две високи фигури в другия край на билото.

– Амос! – усмихна се господин Уизли и тръгна към мъжа, който бе извикал, а останалите го последваха.

Господин Уизли се здрависа с червендалест магьосник с къса кафява брада, който в другата си ръка държеше плесенясал стар ботуш.

– Чуйте всички, това е Амос Дигъри – представи го господин Уизли. – Работи в Отдела за регистриране и контрол на магически създания. Мисля, че познавате сина му Седрик.

Седрик Дигъри бе изключително красиво момче на около седемнайсет години. Той бе капитан и търсач в отбора по квидич на дом „Хафлпаф“ в „Хогвортс“.

– Здравейте! – каза Седрик към цялата компания.

Всички отговориха на поздрава му, освен Фред и Джордж, които само кимнаха. Не му бяха простили за победата на неговия отбор над техния дом „Грифиндор“ в първия квидичен мач през миналата учебна година.

– Дълъг път, а, Артър? – подпита бащата на Седрик.

– Не беше толкова дълъг – отвърна господин Уизли. – Живеем от другата страна на това село. А вие?

– Трябваше да станем в два, нали, Седрик? Казвам ти, ще се радвам, като вземе изпита по магипортиране. Не че се оплаквам... Не бих пропуснал финала на Световното по квидич и цяла торба галеони да ми

дават... Е, то билетите струват почти толкова. Да де, аз минах по-тънко... – и Амос Дигъри погледна добродушно трите момчета на Уизли, Хари, Хърмаяни и Джини. – Всичките ли са твои, Артър?

– А, не, само червенокосите – отвърна господин Уизли, сочейки към децата. – Това е Хърмаяни, приятелка на Рон... и Хари, също негов приятел...

– О, кълна се в брадата на Мерлин! – ококори се Амос Дигъри. – Хари ли? Хари *Потър*?

– Амии... да – потвърди самият Хари.

Той беше свикнал всички да го гледат с любопитство, когато го срещаша и очите им се плъзваха по мълниевидния белег на челото му, но въпреки това всеки път се чувстваше неловко.

– Седрик ни е говорил за теб, разбира се – започна Амос Дигъри. – Разказа ни е как е играл срещу теб миналата година... А аз му казвам... Сед, това ще го разправяш на внуците си – че... *ти си победил Хари Потър!*

Хари не се сети какво да отговори и замълча. Фред и Джордж отново се намусиха, а Седрик изглеждаше леко смутен.

– Тогава Хари падна от метлата си, татко – промърмори той. – Казах ти – стана злополука... беше случайност.

– Да, ама *ти* не си паднал, нали? – гръмогласно изрази гордостта си Амос и потупа сина си по гърба. – Винаги си е бил такъв скромен, нашият Седрик, все да е джентълмен... Но побеждават най-добрите, знам, че и Хари ще го потвърди, нали? Един пада от метлата, друг се задържа и не е нужно да си гений, за да разбереш кой лети по-добре.

– Време е вече – бързо рече господин Уизли, като отново извади часовника си. – Знаеш ли дали чакаме още някого, Амос?

– Не, семейство Лъвгуд са там вече от седмица, а семейство Фосет не можах да си намерят билети – обясни господин Дигъри. – Други от нашите няма в този район, нали?

– Доколкото знам, не – каза господин Уизли. – Остава само минута... да се приготвим...

Той се обърна към Хари и Хърмаяни.

– Трябва да докоснете летекода, това е всичко. Може и само с пръстче...

Макар и доста трудно заради обемистите раници, деветимата се скупчиха около стария ботуш, протегнат от Амос Дигъри.

Тъкмо бяха застанали в плътен кръг, когато хладен вятър задуха на върха. Никой не продума. Изведнъж на Хари му хрумна колко ли би се

учудил някой мъгъл, ако ги види – девет души в полумрака, от които двама възрастни мъже, вкопчени в опърпан стар ботуш, в очакване...

– Три – промърмори господин Уизли, наблюдавайки часовника си, – две... едно...

В същия миг Хари почувства как точно зад пъпа му нещо като кука внезапно го дръпна неудържимо напред. Краката му се отделиха от земята. Усещаше Рон и Хърмаяни от двете си страни, рамената им се удържаха в неговите. Носеха се шеметно напред сред свистенето на вятъра и въртележка от цветове. Показалецът му бе прилепнал като магнит за ботуша, който го теглеше неудържимо след себе си, и тогава...

Краката му се удариха в земя, Рон залитна към него и го събори, а летекодът с тъп звук падна на земята точно до главата му.

Хари погледна нагоре. Господин Уизли, господин Дигъри и Седрик се бяха задържали прави, макар и да изглеждаха като обрулени от вятъра, а всички останали бяха нападали на земята.

– Пътниците от Стоутсхед хил пристигнаха в пет часа и седем минути – оповести един глас.

ГЛАВА СЕДМА БАГМАН И КРАУЧ

Хари се откопчи от Рон и се изправи. Намираха се в безлюдна мъглива пустош. Пред тях стояха двама уморени и отегчени магьосници, единият от които държеше голям златен часовник, а другият – дебело руло пергамент и перо. И двамата бяха облечени като мъгли, макар и доста нескопосано: мъжът с часовника носеше костюм от вълнен плат и галоши, високи над колената, а колегата му – шотландска поличка и пончо.

– Добро утро, Базил! – поздрави господин Уизли магьосника с шотландската поличка и му подаде ботуша, а той го хвърли в голяма кутия с използвани летекоди зад гърба си.

Хари забеляза в нея един стар вестник, празна кутия от безалкохолно и спукана футболна топка.

– Здравей, Артър! – уморено отвърна Базил. – Не си дошъл по работа, нали? Някои са си добре... а ние висим тук цяла нощ... Тръгвайте, за да освободите място, че ще пристигне голяма група от Черния лес в пет и петнайсет. Почакай, ще видя къде е вашият лагер... Уизли... Уизли... – Той прегледа пергаментовия списък. – На около половин километър оттук, в първия сектор, който видите. Управител на лагера е господин Робъртс. Дигъри... втория сектор... търсете господин Пейн.

– Благодаря, Базил! – каза господин Уизли и даде знак на останалите да го последват.

Тръгнаха през мъгливата безлюдна пустош. След двайсетина минути пред очите им изплува малка каменна къща близо до някаква бариера. Отвъд нея Хари различи призрачните очертания на стотици и стотици палатки, кацнали върху полегатия склон на обширна местност, простираща се до тъмната ивица гора на хоризонта. Сбогуваха се с двамата си спътници и се отпавиха към къщата.

На прага стоеше мъж, вперил очи в палатките. Хари веднага разбра, че това е единственият истински мъгъл в околността. Когато чу стъпките им, той извърна глава към тях.

– Добро утро! – весело поздрави господи Уизли.

– Добро утро! – отвърна мъгълът.

– Вие ли сте господин Робъртс?

– Да – кимна господин Робъртс. – А вие кои сте?

– Уизли... Две палатки. Направихме резервацията преди няколко дни.

– Точно така – потвърди господин Робъртс, след като провери в списъка, закачен на вратата. – Вашето място е там до гората. Само за една вечер, нали?

– Да – отвърна господин Уизли.

– Сега ли ще платите? – попита господин Робъртс.

– А... да... разбира се... – Господин Уизли заотстъпва и махна на Хари да се приближи. – Помогни ми, Хари – прошепна той, извади свити на руло мъгълски пари от джоба си и започна да прехвърля банкнотите. – Тази ли е... десет? А, да, виждам дребната цифричка... А това пет ли е?

– Двайсет – тихо го поправи Хари с тревожно безпокойство, че господин Робъртс се опитва да долови всяка дума.

– Да, така е... Не ги различавам аз тези хартийки.

– Чужденец ли сте? – попита го управителят, когато господин Уизли се върна с точната сума.

– Чужденец ли? – повтори объркано господин Уизли.

– Не сте единственият, който има проблеми с парите – обясни господин Робъртс, втренчил изпитателно очи в него. – Няма и десет минути, откакто двама се опитаха да ми платят със златни монети, големи колкото лимонадени капачки.

– Наистина ли? – нервно попита господин Уизли.

Господин Робъртс се зарови в кутията с дребни монети.

– Никога не е било толкова претъпкано – изведнъж рече той и отново се вгледа в мъгливото поле. – Стотици резервации. Обикновено хората идват просто...

– Всичко наред ли е? – измърмори господин Уизли и протегна ръка за рестото, но господин Робъртс не му го даде.

– Да – замислено продължи той. – Хора от всички краища. Много чужденци. А и не само чужденци. Разни перковци, разбирате ме, нали? Един се разхождаше с шотландска поличка и пончо.

– А не може ли? – нетърпеливо запита господин Уизли.

– Това е нещо като... не знам... като сборище – сподели господин Робъртс. – Изглежда всички се познават. Като на голямо увеселение.

В този момент един магьосник с панталони за голф се появи изневиделица близо до входната врата зад господин Робъртс.

– *Обливиате!* – рязко изрече той, насочил магическата си пръчка към управителя.

Незабавно погледът на господин Робъртс се плъзна встрани, веждите му се отпуснаха, а на лицето му се появи замечтано отнесено изражение. Хари разпозна симптомите, характерни за току-що пренастроена памет.

– Ето карта на лагера – вече спокойно се обърна мъгълът към господин Уизли. – И рестото ви.

– Много благодаря! – успокои се и самият господин Уизли.

Магьосникът с голфа ги изпрати до барьерата към лагера. Изглеждаше изтощен – брадичката му бе посиняла от наболата брада, а под очите му имаше дълбоки морави сенки. Той зашепна на господин Уизли едва когато се бяха отдалечили достатъчно, за да не ги чуе управителят:

– Много проблеми ми създава. Трябва по десет пъти на ден да му правя магия за забрава, за да поддържам безгрижието му. А Людо Багман изобщо не се съобразява. Ходи нагоре-надолу и разправя за блъджъри и куофъли на висок глас, дори не помисля за антимъгълските мерки за сигурност. Да ти кажа, с нетърпение чакам всичко това да свърши. Ще се видим по-късно, Артър.

И той се магипортира.

– Мислех, че господин Багман ръководи Отдела за магически игри и спортове – учуди се Джини. – Как може да е толкова непредпазлив, че да говори за блъджъри в близост до мъгълите?

– Права си – усмихна се господин Уизли и ги поведе през барьерата към лагера. – Но Людо винаги си е бил малко... е... *нехаен* към сигурността. Обаче едва ли можете да си представите по-ентузиизиран началник на спортен отдел. Знаете ли, че той самият беше в отбора по квидич на Англия. Бияч като него „Уимбърн уаспс“⁶ никога не са имали.

Дълго крачиха през обвитото в мъгла поле между безкрайните редици палатки. Повечето от тях изглеждаха почти обикновени. Собствениците им явно доста се бяха постарали да приличат на мъгълски, но не се бяха стърпели да не добавят комини, звънци с шнурчета или пък ветропоказатели. А тук-там имаше по някоя толкова очевидно магьосническа палатка, че на Хари му се изясни подозрителността на господин Робъртс. В средата на полето се бе разперила екстравагантна шатра от раирана коприна, имитираща миниатюрен дворец, с живи пауни, вързани на входа. Малко по-нататък минаха покрай триетажна палатка с няколко кули отгоре. А недалеч от нея имаше палатка с градинка отпред, с басейнче за птици, слънчев часовник и фонтан.

6. Уимбърнски оси (англ.) – Бел.прев.

– Такива сме си – усмихна се господин Уизли. – Не може да не се изфукаме, като се съберем. А, стигнахме, ето го и нашето място.

На най-високата точка на полето, до самия край на гората, на едно празно пространство бе забита в земята малка табелка с грешка в името – „Уисли“.

– Няма по-добро място! – щастливо възкликна господин Уизли. – Игрището е от другата страна на гората. Ние сме възможно най-близо. – Той свали раницата от гърба си и продължи развълнувано: – И така, никакви магии, сериозно ви казвам, особено като сме се събрали толкова много на мъгълска земя. Ще разпъваме палатките ръчно. Няма да е трудно... нали мъгълите постоянно го правят... така че, Хари, предложи откъде да започнем.

Хари никога през живота си не бе ходил на къмпинг. Семейство Дърсли не бяха го водили на каквато и да било ваканция, а го оставяха при възрастната им съседка госпожа Фиг. Но двамата с Хърмаяни посочиха местата на повечето от колчетата и куките и въпреки че свърхенту-сиазирианият от работата с дървения чук господин Уизли не им помагаше, а по-скоро пречеше, те най-сетне успяха да разпънат двете опърпани двуместни палатки.

Всички се отдръпнаха назад да се полюбуват на свършената работа. Никой не би предположил, че това са палатки на магьосници, мислеше си Хари, но бедата бе, че с пристигането на Бил, Чарли и Пърси щяха да станат десет души. Точно същото изглежда бе помислила и Хърмаяни, защото го погледна озадачена, докато господин Уизли пролазваше на ръце и колене в първата палатка.

– Ще ни е малко тясно – провикна се той отвътре. – Но мисля, че ще се сместим. Елате да видите.

Хари се наведе, промуши се през отвора на палатката и зяпна от изненада. Беше се озовал в нещо като старомоден тристаен апартамент с баня и кухня. Колкото и странно да изглеждаше, мебелите бяха в същия стил като у госпожа Фиг. Столовете, до един различни, бяха покрити с плетени на една кука покривчици и от тях се носеше силна миризма на котки.

– Е, няма да е за дълго – каза господин Уизли, попи с кърпичка потта от плешивото си теме и се загледа в четирите двуетажни легла в спалнята. – Взех ги назаем от колегата Пъркинс. Вече не ходи на палатка, горкичкият, страда от лумбаго.

После вдигна прашния чайник и погледна вътре.

– Ще ни трябва вода...

– На картата, която ни даде мъгълът, има отбелязана чешма – обади се Рон, който бе последвал Хари в палатката и не изглеждаше никак изненадан от необикновените ѝ размери отвътре. – От другата страна на полето е.

– Добре. Предлагам ти, Хари и Хърмаяни да отидете да налеее малко вода... – и господин Уизли им подаде чайника и няколко тенджери, – а ние ще донесем дърва за огън.

– Но нали имаме печка! – посочи Рон. – Защо просто не...

– Антимъгълски мерки за сигурност, Рон! – грейна лицето на господин Уизли в очакване на предстоящото удоволствие. – Когато истинските мъгли ходят на къмпинг, готвят на огън, виждал съм ги.

След като огледаха момичешката палатка, която не бе просторна като момчешката, но и не вонеше на котки, Хари, Рон и Хърмаяни тръгнаха през лагера с чайника и тенджерите в ръце.

Изгряващото слънце и стопяващата се мъгла разкриха пред очите им цял град от палатки, разпрострени във всички посоки. Тримата бавно вървяха между редиците, поглъщайки жадно с очи всичко наоколо. Едва сега Хари се замисли колко ли много вещици и магьосници има по света. Никога не бе и помислял за тези, които живееха в други държави.

Съседите им по палатки започнаха да се пробуждат. Първи се размърдаха семействата с малки деца. Хари не беше виждал досега толкова мънички вещици и магьосници. Пред една огромна палатка пирамида стоеше момченце на не повече от две години с магическа пръчка в ръка. То я насочи с усмивка към един гол охлюв в тревата, който бавно се изду до размерите на наденица. Майка му изхвъркна от палатката тъкмо когато тримата приятели стигнаха до нея.

– Колко пъти, Кевин? *Не тидай... пръчката... на татко...* Уф!

Тя настъпи гигантския гол охлюв и той се пукна. Виковете ѝ ехтяха в тишината и се сливаха с крясъците на момченцето:

– Охлюв – пук! Охлюв – пук!

Като повървяха още, видяха две мънички вещици, не по-големи от Кевин, яхнали метли играчки, които ги издигаха във въздуха само колкото крачетата им да се плъзгат по връхчетата на росната трева. Но един магьосник от министерството ги бе забелязал. Той подмина бързо Хари, Рон и Хърмаяни, мърморейки ядосано:

– Посред бял ден! А родителите им сигурно се излежават...

Тук-там от палатките излизаха възрастни магьосници и вещици и се заемаха с приготвянето на закуската. Някои предпазливо се оглеждаха и измагьосваха с пръчките си огньовете, а други с нескрито подозрение

драскаха кибритени клечки, убедени в тяхната безполезност. Трима африкански магьосници с дълги бели мантии водеха сериозен разговор около пурпурен огън, на който се печеше нещо като заек, а група американски вещици на средна възраст седяха и оживено клюкарстваха под лъскав плакат с надпис „Институт на Салемските вещици“. Хари долавяше откъслечни разговори на непознати езици от палатките, край които минаваха, и макар да не разбираше нито дума, усещаше вълнението в гласовете.

– На мен ли ми става нещо на очите, или всичко изведнъж позеленя? – възкликна Рон.

Но причината не бе в очите му. Бяха стигнали до група гъсто покрити с детелини палатки – сякаш хълмчета с причудливи форми бяха изникнали от земята. През вдигнатите платнища се подаваха усмихнати лица. Изведнъж някой зад тях ги повика:

– Хари! Рон! Хърмаяни!

Беше техният приятел четвъртокурсник от „Грифиндор“ – Шеймъс Финигън. Той седеше пред своята детелинена палатка заедно със сламеноруса жена, вероятно майка му, и най-добрия си приятел Дийн Томас, също от „Грифиндор“.

– Харесва ли ви украсата? – ухили се Шеймъс, когато Хари, Рон и Хърмаяни се приближиха. – От министерството не я одобриха.

– Защо да не покажем за кои сме? – попита госпожа Финигън. – Трябва да видите какво са окачили българите по *техните* палатки. Вие сте за Ирландия, нали? – добави тя и погледна Хари, Рон и Хърмаяни с малките си светнали очи.

След като я увериха, че са на страната на Ирландия, тръгнаха по пътя си. Рон сподели:

– Май щяхме да се съгласим с всичко сред такова обкръжение.

– Чудя се какво ли има по палатките на българите – рече Хърмаяни.

– Хайде да проверим – предложи Хари и посочи към горната част на полето, обагрена в червено, зелено и бяло, където ветрецът полюшваше българските знамена.

Палатките не бяха покрити с растения, но на всяка от тях беше закачен един и същ плакат, от който гледаше навъсено лице с гъсти черни вежди. Разбира се, образът се движеше, но само мигаше и се мръщеше.

– Това е Крум – прошепна Рон.

– Кой? – попита Хърмаяни.

– Крум – отвърна Рон. – Виктор Крум, българският търсач!

– Но той изглежда толкова сърдит! – отбеляза Хърмаяни, като видя

как множеството лица на Крум примигват често и се мръщят.

– *Сърдит* ли? – Рон извъртя нагоре очи. – Много важно как изглежда! Той е невероятен! И е толкова млад. Едва на осемнайсет или там някъде. Направо *гений*, само почакайте до довечера и ще видите.

Вече се бе наредила малка опашка пред чешмата съвсем в края на полето. Хари, Рон и Хърмаяни застанаха най-отзад след двама души, потънали в разгорещен спор. Единият бе много стар магьосник с дълга нощница на цветенца. Другият очевидно бе служител на министерството. Той държеше пред себе си чифт панталони на тънки райета и едва се съдржаше да не закрещи от гняв:

– Обуй ги, Арчи, моля те, бъди така добър, не можеш да се разхождаш с това. Мъгълът на входа вече става мнителен...

– Купих я от мъгълския магазин – инатеше се старият магьосник. – Мъгълите ги носят.

– Мъгълските *жени* ги носят, Арчи, а не мъжете. Те носят *това*. – И онзи от министерството развя раираните панталони.

– Няма да ги обуя! – възмути се Арчи. – Обичам здравословният вятър да полъхва интимните ми части, много ти благодаря.

При тези думи Хърмаяни я напуши такъв силен пристъп на смях, че трябваше да напусне опашката. Върна се едва след като Арчи си наля вода и си тръгна.

Натоварени с водата, те потеглиха още по-бавно назад към лагера. Тук-там вече виждаха и други познати лица – съученици от „Хогоуртс“ със семействата си. Оливър Ууд, бившият капитан на отбора на „Грифиндор“ по квидич, току-що бе завършил училището. Той завлече Хари до палатката на родителите си да им го представи и развълнувано му съобщи, че току-що бил включен в дублиращия отбор на „Пъдълмиър Юнайтед“⁷. После ги поздрави Ърни Макмилън, четвъртокурсник в „Хафълпаф“, а малко по-нататък попаднаха на красавицата Чо Чан, която играеше като търсач в отбора по квидич на „Рейвнклоу“. Тя помахаше и се усмихна на Хари, който разплиска доста вода по себе си, докато ѝ махаше в отговор. С единствената мисъл да спре хихикането на Рон Хари бързо посочи голяма група тийнейджъри, които никога преди не бе виждал.

– Кои ли са тези? – попита той. – Не са от „Хогоуртс“, нали?

– Май са от някое училище в чужбина – отвърна Рон. – Знам, че има и други училища, но никога не съм срещал такива ученици. Бил си

7. Пъдълмиър – от локва (англ.) – Бел. прев.

пишеше с някакъв свой връстник от Бразилия... ама преди много години... и искаше да го посети на разменни начала, но мама и татко нямаха достатъчно пари. Момчето се обиди, когато Бил му съобщи, че няма да ходи, и му изпрати една прокълната шапка. Заради нея са му сбръчкани ушите.

Хари се засмя, но с нищо не издаде удивлението си от факта, че има и други магьоснически училища. Сега, след като видя в лагера представители на толкова много националности, той разбра каква глупост е било от негова страна да не се досети, че „Хогуортс“ не е единственото училище. Погледна Хърмаяни, която никак не бе учудена от откритието. Сигурно в някои книги бе попадала на информация за други магьоснически училища.

– Много се забавихте – упрекна ги Джордж, когато се върнаха при своите палатки.

– Срецнахме познати по пътя – обясни Рон и остави водата. – Още ли не сте запалили огъня?

– Татко си играе с кибрита – отвърна Фред.

Баща им не бе успял да запали огъня, но не поради липса на старание. Земята наоколо бе осеяна с натрошени кибритени клечки, а той се забавляваше повече отвсякога.

– Опа! – възкликна господин Уизли, когато най-после успя да запали една кибритена клечка, но от изненада веднага я изпусна.

– Дайте на мен, господин Уизли – любезно го прекъсна Хърмаяни, взе кутията от ръцете му и започна да показва как се пали правилно.

Най-сетне запалиха огъня, но се наложи да чакат поне още час да стане жарта за готвене. Не може да се каже, че им беше скучно. Палатките бяха разположени точно до една оживена широка пътека към игрището, по която забързано минаваха насам-натам служители на министерството и всеки път сърдечно поздравяваха господин Уизли. А той непрекъснато коментираше, главно заради Хари и Хърмаяни. Неговите деца знаеха твърде много за министерството и не проявяваха особен интерес.

– Това беше Кътбърт Мокридж, началник на Управлението за свързка с таласъмните... Този, дето идва, е Гилбърт Уимпъл, работи в Комисията по експериментални магии... От известно време ходи с тези рога... Здравей, Арни!... Арнолд Пийзгуд... Той е забравител от отряда към Аварийната служба за разваляне на магии, а това са Боуд и Кроукър... те са непродумващи...

– Какви са?

– От Отдела за мистерии. Свръхсекретен е и никой не знае какво правят там...

Най-после огънят бе готов и тъкмо бяха сложили яйцата и наденичките, когато Бил, Чарли и Пърси се приближиха откъм гората.

– Току-що се магипортирахме, тате – провикна се Пърси. – О, чудесно, обяждът е готов!

Вече бяха преполовили порциите си наденички с яйца, когато господин Уизли скоочи, размаха ръце и се засмя широко на човека, който крачеше към тях.

– Охо! – извика той. – Героят на деня! Людо!

Хари не бе виждал друг да се откроява така ярко още отдалеч като Людо Багман. Дори и старият Арчи с нощницата си на цветчета бледнееше пред него. Багман носеше дълга квидична мантия на широки хоризонтални яркочълти и черни райета. Огромно изображение на оса крачеше гърдите му. Внушителен на вид, той явно не се беше грижил добре за фигурата си. Мантията бе изпъната върху огромния му корем, който със сигурност се бе появил след времето, когато е играл квидич в отбора на Англия. Носът му беше сплескан (може би счупен от някой блуждаещ блъджър, допусна Хари), но кръглите сини очи, късата руса коса и розовата кожа му придаваха вид на престарял ученик.

– Хей, здравейте! – безгрижно извика Багман. Вървеше така, сякаш на краката му бяха закачени пружини, и очевидно бе изключително развълнуван.

– Артър, стари приятелю... – викна той, като стигна до огъня. – Какъв ден, а! Какъв ден! Можехме ли да си поръчаме по-хубаво време? Нощта ще бъде безоблачна... а и организацията май е без грешка... Почти никаква работа нямам!

Група магьосници от министерството с изтормозен вид го подминаха, сочейки разпръскващите се високо в небето виолетови искри – доказателство, че някъде в далечината е запален магически огън.

Пърси се завтече към Людо Багман с протегната ръка. Колкото и да негодуваше срещу начина, по който Багман ръководеше отдела си, желанието му да направи добро впечатление бе надделяло.

– А... да – усмихна се господин Уизли. – Това е синът ми Пърси, току-що започна работа в министерството... А това е Фред... О, не, Джордж, съжалявам... *този* е Фред... Бил, Чарли, Рон... Дъщеря ми Джини... и приятелите на Рон – Хърмаяни Грейнджър и Хари Потър.

Когато чу името на Хари, Багман реагира светкавично и очите му описаха познатата дъга към белега върху челото на момчето.

– Слушайте – продължи господин Уизли, – това е Людо Багман, знаете кой е и че благодарение на него имаме тези прекрасни билети...

Багман засия и махна с ръка, в знак че не е сторил нищо особено.

– Какво ще кажеш за едно малко залагане, Артър? – нетърпеливо попита той, а в джоба на жълто-черната му мантия подрънкваха множество златни монети. – Родри Понтър вече заложи, че България ще отбележи първия гол... Аз му предложих добър курс, като се знае, че Ирландия има тримата най-силни играчи на предните позиции от години... А малката Агата Тимс заложи половината акции от фермата си за змиорки, че мачът ще продължи една седмица.

– Охо... да залагаме тогава! – въодушеви се господин Уизли. – Да видим... Един галеон, че Ирландия ще спечели.

– Един галеон ли? – с леко разочарование го изгледа Людо, но съумя да го прикрие. – Много добре, много добре... Други залагания?

– На момчетата им е рано да залагат – намеси се господин Уизли. – Моли няма да...

– Залагаме трийсет и седем галеона, петнайсет сикли и три кнута – обяви Фред, докато двамата с Джордж събираха всичките си пари. – За Ирландия... обаче Виктор Крум ще хване снича. А, добавяме към залога и тази фалшива пръчка.

– Не показвайте тези боклуци на господин Багман! – просъска Пърси, но Багман явно не смяташе пръчката за боклук.

Точно обратното – когато Фред му я подаде, момчешкото му лице светна от възхищение. След миг пръчката изскряка силно и се превърна в гумено пиле, а Багман избухна в смях.

– Отлично! От години не ми е попадало нещо по-убедително на вид! Давам ви пет галеона за нея!

Шокиран, Пърси занемя от възмущение.

– Момчета – прошепна господин Уизли, – не съм съгласен да залагате... Това са всичките ви спестявания... Майка ви...

– Не проваляй удоволствието, Артър! – разгорещи се Багман и нетърпеливо раздруса джобовете си. – Достатъчно големи са, за да знаят какво искат! Мислите, че Ирландия ще победи, но Крум ще хване снича? Няма да стане, момчета, нямате шанс... Ще ви дам добър курс... а ще добавя и петте галеона за смешната пръчка, какво ще кажете...

Господин Уизли гледаше безпомощно как той извади тефтер и перо и започна да записва имената на близнаците.

– Готово! – извика Джордж, като взе отрязъка пергамент, който Багман му подаде, и го пхна в джоба на мантията си.

Людо Багман весело се обърна към господин Уизли.

– Ще ми предложите ли едно чайче? Опитвам се да намеря Барти Крауч. Колегата от българска страна ми създава проблеми, а аз не му разбирам нито дума. Барти ще оправи нещата. Той говори около сто и петдесет езика.

– Господин Крауч ли? – обади се скованият като бастун до този момент Пърси и лицето му се сгърчи от вълнение. – Той говори над двеста езика! Езерянски, и таласъмски, и тролски...

– Всеки знае тролски! – отсече презрително Фред. – Само сочиш и грухтиш.

Пърси стрелна брат си с гневен поглед и ядно подкладе огъня да загрее отново чайника.

– Някакви новини от Бърта Джоркинс, Людо? – попита господин Уизли.

– Ни вест, ни кост – спокойно отвърна току-що разположилият се до тях на тревата Багман. – Ама ще се появи. Горката стара Бърта... Паметта ѝ е като продънен котел, а и няма никакво чувство за ориентация. Загубила се е, помнете ми думата. Ще се върне в службата някъде през октомври, а ще си мисли, че е още юли.

– Не мислиш ли, че е време да пратиш някого да я потърси? – колебливо предложи господин Уизли, докато Пърси подаваше чая на Багман.

– И Барти Крауч все това ми повтаря! – Кръглите очи на Багман се ококориха невинно. – Но наистина не можем да се лишим от никого в момента. А, за вълка говорим... Барти!

До огъня току-що се бе магипортирал магьосник, който бе пълна противоположност на изтегналия се на тревата Людо Багман, загърнат в овехтялата мантия на „Уимбърн уасп“.

Барти Крауч бе сериозен възрастен господин с принципи – бе облечен в безукорно изгладен костюм и с вратовръзка. Късата му сива коса бе разделена на неестествено прав път, а тънките му, подобни на четка за зъби мустачки изглеждаха като подрязани с линейка. Обувките му бяха лъснати до блясък. Хари веднага разбра защо Пърси го бе превърнал в свой идол. Пърси беше твърд привърженик на строгото спазване на правилата, а господин Крауч така изрядно се бе облякъл като мъгъл, че спокойно можеше да мине за управител на банка. Хари си помисли, че дори вуйчо Върнън едва ли би го разpoznал.

– Сядай на тревата, Барти – весело предложи Людо и потупа мястото до себе си.

– Не, благодаря, Людо – отвърна Крауч с нотка на нетърпение в гласа. – Търсих те навсякъде. Българите настояват да поставим в горната ложа още дванайсет стола.

– А, *това* ли било? – попита Багман. – Стори ми се, че онзи разказва как бил видял в гората два̀сет трола. Говори с доста силен акцент.

– Господин Крауч! – задъха се Пърси, превит на две в полупоклон, от което заприлича на гърбушко. – Желаете ли чаша чай?

– О! – Господин Крауч изгледа Пърси с леко учудване. – Да... благодаря, Уедърби.

Фред и Джордж едва не се задавиха с чая си, а Пърси с пламнали уши се зае с чайника.

– Да, исках да поговоря и с теб, Артър – проникателният поглед на господин Крауч се отклони към господин Уизли. – Али Башир нещо пак е настроен войнствено. Искан да разговаряте за твоето ембарго върху вноса на летящите килимчета.

Господин Уизли въздъхна дълбоко.

– Миналата седмица му изпратих сова. Писах му това, което съм повтарял сто пъти – килимите са включени като мъгълска вещь в Регистъра на забранени за омагьосване предмети, ама той не ще и да чуе.

– Съмнявам се, че иска да те чуе. – Господин Крауч взе чашата чай от Пърси. – Той настоява да ги внася тук.

– Те никога няма да изместят метлите, нали така? – попита Багман.

– Али мисли, че тук има пазарна ниша за семейни превозни средства – обясни господин Крауч. – Спомням си, че дядо ми имаше дванайсетместен „Аксминстър“⁶⁸, преди да забранят килимчетата, разбира се.

Думите му трябваше да прогонят всяка капчица съмнение, че някой от рода му е нарушавал закона.

– Е, все още ли си толкова зает, Барти? – нехайно го попита Багман.

– Не се оплаквам – сухо рече господин Крауч. – Да организираш летекоди из пет континента не е малък успех, Людо.

– Предполагам, че и двамата ще сте доволни, когато всичко това приключи – обади се господин Уизли.

Людо Багман се стресна.

– Доволен ли? Не знам дали някога съм се забавлявал повече... А предстоят и други неща, които чакаме с нетърпение, нали, Барти? Много още има за организиране, а?

Господин Крауч вдигна вежди и го погледна.

8. Красив и скъп килим по името на град в Югозападна Англия – Бел. прев.

– Разбрахме се да не разгласяваме нищо, преди всички подробности да...

– А, подробностите! – Багман изрече думата така, сякаш пропъди облак досадни мушички. – Подписаха ли? Съгласиха се, нали? Обзалагам се на каквото пожелаеш, че хлапетата ще разберат много скоро. Та нали ще става в „Хогуортс“...

– Людо, трябва да се срещнем с българите, забрави ли? – Господин Крауч остро прекъсна словоохотливостта му. – Благодаря за чая, Уедърби!

Той побутна недопитата си чаша чай към Пърси и изчака Людо да се надигне. Багман се изправи на крака, допивайки чая си наведнъж, а златните монети в джобовете му звънко подрънкваха.

– Ще се видим по-късно – сбогува се той. – Ще бъдете в горната лодка с мен... Аз ще коментирам!

После махна с ръка, Барти Крауч кимна рязко и двамата се магипортираха.

– Какво ще става в „Хогуортс“, татко? – веднага попита Фред. – За какво говореха?

– Скоро ще разберете – усмихна се господин Уизли.

– Това е поверителна информация, докато министерството не реши да й даде гласност – категорично заяви Пърси. – Господин Крауч е прав, че не трябва да се разкрива предварително.

– Я млъквай, Уедърби! – прекъсна го Фред.

В късните часове на следобеда въодушевлението се разпростря над лагера като почти осезаем облак. Привечер дори и спокойният летен въздух сякаш трепкаше в очакване, а когато мракът се разстла като завеса над хилядите нетърпеливи магьосници, всички насила наложени забрани безследно изчезнаха. Явно служителите на министерството безропотно приеха неизбежното и спряха да се борят с проявите на неприкривана магия, които можеха да се видят навсякъде.

Амбулантни търговци се магипортираха и се появяваха на всяка крачка, разнасяйки табли или бутайки колички, отрупани с необикновени сувенири. Продаваха светещи кречетала – зелени за Ирландия и червени за България, – които крякаха имената на играчите; островърхи шапки, окичени с танцуващи детелини; български шалчета, украсени с лъвове, които ревяха; флагчета на двете държави, които свиреха националните химни, когато ги развееш; миниатюрни метли с надпис „Светкавицата“, които наистина летяха, и серии малки фигурки на известните състезатели, които се разхождаха по дланта и се перчеха.

– Цяло лято спестявах джобните си пари точно за това – каза Рон на Хари, когато тримата с Хърмаяни минаваха покрай търговците и купуваха сувенири.

Рон си избра шапка с танцуващи детелини и голямо зелено кречетало, но купи и малка фигурка на Виктор Крум, българския търсач. Миниатюрният Крум крачеше напред-назад по ръката му и се мръщеше на зеленото кречетало над него.

– Ооо, погледнете това! – възкликна Хари и забърза към една сергия с някакви предмети, наподобяващи месингови бинокли, покрити със странни бутони и копчета.

– Това е всевизор – обясни разпалено търговецът магьосник. – Има заден ход, за да гледате повторение... може да забавя... може да върти кадър по кадър, ако искате. Направо без пари... десет галеона единият.

– Ако не бях я купил... – кимна Рон към шапката с танцуващи детелини и загледа с копнеж всевизорите.

– Дайте ми три – твърдо каза Хари на търговеца.

– Не... не трябваше – изчерви се Рон.

Той винаги се засягаше от факта, че Хари, който бе наследил малко състояние от родителите си, има много повече пари от него.

– Няма да ви подарявам нищо друго за Коледа. – Хари подаде по един всевизор на двамата си приятели. – Поне в следващите десет години.

– Така може – усмихна се Рон.

– О, благодаря, Хари! – каза Хърмаяни. – А аз ще взема програми, вижте...

Прибраха се в палатките с доста олекнали кесии. Бил, Чарли и Джини също си играеха със зелени кречетала, а господин Уизли разнасяше ирландско знаме. Фред и Джордж нямаха сувенири, защото бяха дали на Багман всичкото си злато.

Изведнъж отнякъде отвъд гората се разнесе плътен ехтящ гонг и мигом зелени и червени фенери блеснаха в дърветата, осветявайки пътеката към игрището.

– Време е! – съобщи господин Уизли, развълнуван като всички останали. – Хайде да тръгваме!

ГЛАВА ОСМА

СВЕТОВНОТО ПЪРВЕНСТВО ПО КУИДИЧ

Стиснали здраво новите си придобивки, те забързаха след господин Уизли към гората по осветената с фенери пътека. Хиляди хора се движеха в тази посока и отвсякъде долитаха викове, смях и откъслечно пеене. Всеобщото трескаво вълнение бе заразително и Хари не спираше да се смее. Те вървяха през гората двайсетина минути, говореха и се шегуваха на висок глас, докато накрая излязоха от другата страна и се озоваха в сянката на гигантски стадион. Макар да виждаше само част от огромните златни стени, опасващи игрището, Хари реши, че то спокойно би побрало десет катедрали.

– За сто хиляди души е – обясни господин Уизли, забелязал смайването по лицето му. – Специална бригада от петстотин служители на министерството го строи цяла година. На всеки сантиметър има магии за отклоняване на мъгли. Колкото пъти се случеше някой мъгъл да се приближи, изведнъж се сещаше, че трябва да върши някаква спешна работа, и се устремяваше в обратната посока... Милите мъгли! – добави той разнежено и ги поведе към най-близкия вход, който вече бе обсаден от тъпа надвикващи се вещици и магьосници.

– Първокласни места! – отбеляза вещицата от министерството на входа, която провери билетите им. – В горната ложа! Вървете право нагоре, Артър, докато свършат стълбите.

Стъпалата бяха застлани с яркопурпурна пътека. Групата на господин Уизли се заизкачва нагоре заедно с тъпата, която бавно се процеждаше през вратите към трибуните вляво и вдясно. Най-сетне стигнаха до върха на стълбите и се озоваха в малка ложа на най-високата точка на стадиона, точно по средата на разстоянието между златните голови стълбове. В две редици бяха наредени двайсетина стола в златисто и пурпурно и когато Хари седна на първия ред заедно със семейство Уизли, надолу се откри гледка, каквато никога не би могъл да си представи.

Сто хиляди вещици и магьосници заемаха местата си, разположени амфитеатрално около дългото овално игрище. Всичко бе облято от тайнствена златиста светлина, сякаш излъчвана от самия стадион. От височината на ложата игрището изглеждаше гладко като кадифе. От двете му страни се издигаха по три голови стълба с височина петнайсет метра, а точно отсреща, почти на нивото на очите на Хари, бе окачено

огромно табло. По него пробягваха златисти надписи, като че невидима гигантска ръка пишеше, а после триеше написаното. Хари се загледа и забеляза как от таблото към игрището се стрелкат реклами.

„Синя муха“: метла за цялото семейство – обезопасена, надеждна, с вградена аларма за защита срещу крадци... Вълшебен универсален разтворител на петна от госпожа Скауър: Веднъж капни – петно махни!... Висша мода за магьосници: „Премяна за промяна“ – Лондон, Париж, Хогсмийд...

Хари едва откъсна очи от рекламите и хвърли поглед през рамо да види дали има други хора в ложата. Тя все още беше празна, като се изключи едно дребно създание, седнало на предпоследния стол в края на реда зад тях. Съществото, чиито крачета бяха толкова къси, че стърчаха пред него на стола, беше облечено в кухненска кърпа за съдове, надиплена като тога, и криеше лицето си с ръце. Ала дългите му като на прилеп уши отнякъде бяха познати на Хари...

– *Доби?* – извика той, не вярвайки на очите си.

Дребното същество вдигна глава и разпери пръстите си, между които се виждаха огромни кафяви очи и нос с големина и форма на месест домати. Това не бе приятелят му Доби, но несъмнено бе домашно духче, какъвто беше и самият Доби, когото Хари бе успял да го освободи от господарите му – семейство Малфой.

– Вие ли, сър, току-що ме нарекъл Доби? – с любопитство изцвърча през пръсти духчето.

Гласът му бе по-писклив дори от този на Доби – слабичък, треперещ и тънък. Хари предположи (въпреки че бе трудно да се различи полът на домашните духчета), че вероятно е женско. Рон и Хърмаяни се извърнаха на столовете си да го видят. Хари им бе разказвал за Доби, но те никога не бяха се срещали с него. Дори господин Уизли се огледа заинтригуван.

– Извинете! – каза Хари на духчето. – Помислих ви за някого, когото познавам.

– Ама и аз познава Доби, сър! – изписка духчето. То засенчваше лицето си като заслепено от светлина, въпреки че горната ложа не бе силно осветена. – Името ми е Уинки, сър... а вие, сър... – и тъмнокафявите му очи се разшириха и заприличаха на чинийки за торта, когато спряха върху белега на Хари, – сигурно сте Хари Потър!

– Да, аз съм – кимна Хари.

– Доби все разправя за вас, сър! – възкликна духчето и едва-едва отмести ръце, а по лицето му се изписа страхопочитание.

– Как е той? – поинтересува се Хари. – Как се чувства на свобода?

– О, сър... – Уинки поклати глава. – О, сър, не се обиждайте, сър, но вие не направил на Доби услуга, сър, като го пуснал на свобода.

– Защо? – изненада се Хари. – Нещо лошо ли му се е случило?

– Свободата размътила главата на Доби, сър – натъжи се Уинки. – Много претенции, сър. Не може намери друга работа, сър.

– Че защо? – попита Хари.

Уинки сниши глас си и едва чуто рече:

– *Иска да му плащат за работата, сър.*

– Да му плащат ли? – неразбиращо попита Хари. – Ами че... всъщност защо да не му плащат?

Уинки явно изпадна в ужас от тези думи и събра отново пръсти да скрие лицето си.

– На домашните духчета не се плаща, сър! – приглушено изцвърча тя. – Не, не, не! Аз му казвам на Доби, казвам му да си намери добро семейство и да миряса. А той скита по разни веселби, сър, бива ли тъй за домашно духче... Ако вилнее така, казвам аз на Доби, току-виж го изправили пред Отдела за регистриране и контрол на магически създания като някой обикновен таласъм.

– Е, дошло е време и той да се позабавлява – отбеляза Хари.

– Домашните духчета не се забавляват, Хари Потър – твърдо заяви Уинки иззад дланите си. – Домашните духчета правят каквото им се каже. Ето аз изобщо не обича високото, Хари Потър... – Тя хвърли бегъл поглед към парапета на ложата и хлъцна. – Но моят господар прати Уинки най-горе и тя дойде, сър.

– Защо те е изпратил в най-горната лежа, щом знае, че не понасяш височината? – неодобрително попита Хари.

– Господарят... господарят иска да му пазя място, Хари Потър, че той много ангажиран. – Духчето наклони глава към съседния празен стол. – Уинки иска долу в палатката на господаря, Хари Потър, ама Уинки прави каквото заповядат, защото е добро домашно духче.

Тя хвърли с ужас още един поглед към парапета на ложата и пак покри очите си, този път напълно. Хари се обърна към останалите.

– Значи това е домашно духче – измърмори Рон. – Странни същества, нали?

– Доби е още по-странен – увери го Хари.

Рон извади всевизора си да го изпробва и го насочи надолу към

тълпата в отсрещната част на стадиона.

– Страхотно! – Той натисна бутона за повторение от лявата страна на апаратчето. – Мога да накарам онова старче долу да си бръкне отново в носа... после пак... и пак...

През това време Хърмаяни жадно поглъщаше съдържанието на програмата с кадифени корици и лентичка в средата.

– „Преди мача ще бъдат представени талисманите на отборите“ – прочете тя на глас.

– О, това винаги си заслужава да се гледа! – каза господин Уизли. – Националните отбори водят разни същества от родните си земи да изиграт нещо.

В следващия половин час ложата постепенно се изпълни. Господин Уизли непрекъснато се ръкуваше с разни високопоставени магьосници. Пърси скачаше на крака така рязко, сякаш на стола му се бе свил таралеж. Когато пристигна Корнелиус Фъдж, министърът на магията, Пърси се поклони толкова ниско, че очилата му паднаха и се счупиха. Крайно смутен, той ги поправи с магическата си пръчка и кротко седна на стола си, хвърляйки завистливи погледи към Хари, когото министърът поздравя като стар приятел – бяха се срещали няколко пъти. Фъдж стисна бащински ръката на Хари, поинтересува се как е и го представи на магьосниците от двете си страни.

– Чували сте за Хари Потър – високо каза той на българския министър, който носеше разкошно наметало от черно кадифе, обкантено със злато, и изглежда не разбираше нито дума английски. – *Хари Потър*... О, не може да не сте чували за него!... Момчето, което оцеля от проклятието на Вие-знае-те-кой... нали *се сецате*...

Българският магьосник изведнъж забеляза белега на Хари и започна да говори високо и развълнувано, като го сочеше.

– Знаех си, че няма да стигнем доникъде – отегчено се оплака Фъдж на Хари. – Не ме бива по езиците, затова ми е нужен Барти Крауч. О, домашното духче му пази място!... Браво на него! Че както тези българи се опитват да се доберат до най-хубавите места... А, ето го и Луциус!

Хари, Рон и Хърмаяни бързо се извърнаха. Те видяха как покрай втория ред към трите свободни стола зад господин Уизли си пробиват път не други, а бившите господари на домашното духче Доби – Луциус Малфой, синът му Драко и една жена, вероятно майката на Драко.

Хари и Драко Малфой бяха врагове още от първото им пътуване към „Хогвортс“. Блед, с остри черти и белезникаворуса коса, Драко много приличаше на баща си. Майка му също бе руса, висока и слаба и

би била красива, ако по лицето ѝ не бе изписано изражение на погнуса, сякаш надуваше някаква неприятна миризма.

– О, Фъдж! – Господин Малфой протегна ръка, като се приближи до министъра на магията. – Как сте? Познавате ли жена ми Нарциса? А нашия син Драко?

– Много ми е приятно. Много ми е приятно – усмихна се Фъдж, покланяйки се на госпожа Малфой. – Позволете да ви представя на господин Обланск... Обалонск... господин... е, той е българският министър на магията и не разбира нито дума от това, което казвам, така че няма значение. Да видим кой друг... Познавате Артър Уизли, нали?

Настъпи миг на напрегнато мълчание. Докато господин Уизли и господин Малфой се гледаха един друг, Хари ясно си спомни кога за последен път двамата бащи се бяха срещали лице в лице – веднъж в книжарницата „Флориш и Блотс“ те се бяха сбили. Студените сиви очи на господин Малфой измериха господин Уизли и после се плззнаха в двете посоки на реда.

– Същинско чудо, Артър! – тихо каза той. – Какво ли си продал, за да купиш билети за горната ложа? Със сигурност даже и къщата ти не струва толкова.

Фъдж, който изобщо не го слушаше, продължи:

– Луциус току-що направи *много* щедро дарение на болницата за магьоснически заболявания и травми „Свети Мънго“⁹. Днес той е мой гост тук.

– Много... много похвално – насили се да се усмихне господин Уизли.

Погледът на господин Малфой се спря върху Хърмаяни, която леко се изчерви, но решително го гледаше право в очите. Хари знаеше защо неговите устни се свиха презрително. Семейство Малфой се гордееха, че са чистокръвни магьосници. Иначе казано, те считаха всеки с мъгълско потекло, каквато беше Хърмаяни, за по-низше същество. Но господин Малфой не посмя да каже и дума в присъствието на министъра на магията, а само кимна пренебрежително на господин Уизли и продължи към мястото си. Драко метна презрителен поглед към Хари, Рон и Хърмаяни и се настани между майка си и баща си.

– Мазни подлизурковци! – прошепна Рон, когато насочиха отново вниманието си към игрището.

В следващия момент в ложата врълхлетя Людо Багман.

9. Шотландски светец, основал град Глазгоу през VI в.сл.Хр. – Бел.прев.

– Всички ли са тук? – попита той и кръглото му лице лъсна като голяма пита кашкавал. – Господин министър... да започваме ли?

– Когато кажете, Людо – отвърна Фъдж спокойно.

Людо извади магическата си пръчка, насочи я към гърлото си и каза „*Сонорус!*“. Гласът му проехтя, магически усилен, надви врявата над препълнения стадион и отекна във всеки ъгъл на трибуните:

– Дами и господа... добре дошли! Добре дошли на финала на четиристотин двайсет и второто Световно първенство по квидич!

Зрителите закрещяха и заръкопляскаха. Хиляди знамена се развяваха, а мелодиите на националните химни се преплитаха и смесваха с останалата глъчка. На огромното табло срещу тях се бе изчистила последната реклама (*Всякаквоковусови бобчета на Бърти Бот – Вкусът на всяко бобче е въпросче!*) и там вече пишеше: БЪЛГАРИЯ – НУЛА, ИРЛАНДИЯ – НУЛА.

– А сега, без повече церемонии, позволете ми да ви представя... талисманите на българския отбор!

Цялото аленочервено множество в дясната страна на трибуните ревна одобрително.

– Чудя се кого ли са довели? – наведе се напред господин Уизли. – Ооо! – Той свали очилата си и припряно ги забърса в наметалото си. – Вийли!

– Какво е вий... – поиска да разбере Хари.

Като отговор на въпроса му сто вийли се плъзнаха грациозно на игрището. Това бяха жени... най-красивите жени, които Хари бе виждал през живота си... но те не бяха... невъзможно бе да са... човешки същества. Хари недоумяваше какви са те всъщност, от какво блестеше кожата им с такава ярка лунна светлина и как ли златистобелите им коси се разперваха като ветрила зад тях дори без полъх на вятър... Но после зазвуча музика и Хари престана да мисли какви са, всъщност спря да мисли за каквото и да било.

Вийлите затанцуваха, съзнанието на Хари някак напълно се избистри и го обхвана блаженство. Най-важното нещо на света бе да не откъсва очи от вийлите, защото ако спрат да танцуват, щяха да се случат ужасни неща...

Сред вихъра на все по-шеметния им танц в замаяното съзнание на Хари се спуснаха в гонитба налудничави неясни мисли. Прииска му се точно в този момент да извърши нещо наистина изумително. Хрумна му да скочи от ложата... но дали това би било достатъчно впечатляващо?

– Хари, какво правиш! – сякаш отдалеч достигна до него гласът на

Хърмаяни.

Музиката спря. Хари мигна. Беше прав, стъпил с единия крак върху парапета на ложата. До него Рон бе замръзнал на място в поза на скачач от трамплин.

Гневни кръсъци изпълваха стадиона. Тълпата искаше вийлите да продължат танца си. Хари също. Той, разбира се, щеше да вика за България и замаяно се питаше защо ли на гърдите му бе закачена голяма зелена детелина. В същото време Рон разсеяно късаше детелините от шапката си. С лека усмивка господин Уизли се наведе към него и дръпна шапката от ръцете му.

– Ще ти потрябва – обясни той, – когато Ирландия си каже думата.

– Тъж... – Рон наблюдаваше с отворена уста вийлите, наредили се отстрани до игрището.

Хърмаяни шумно изрази неодобрението си. Тя се протегна, дръпна Хари обратно на стола и каза:

– *Стига вече!*

– А сега... – изрева гласът на Людо Багман. – Нека с вдигнати магически пръчки да приветстваме талисманите на националния отбор на Ирландия!

В следващия момент огромна зеленозлатиста комета влетя на стадиона. Направи една обиколка, раздели се на две по-малки комети, всяка от които се стрелна към главите стълбове. Изневиделица на игрището се появи дъга и свърза двете кълба от светлина. Тълпата ооохкаше и ааахкаше, сякаш се пръскаха фойерверки. После дъгата избледня, кълбата от светлина се доближиха отново и се сляха. Те образуваха огромна трептяща детелина, която се извиси в небето и се зарея над трибуните. От нея завая нещо като златен дъжд...

– Велико! – изкрещя Рон, когато детелината се спусна над тях и тежки златни монети падаха и отскачаха от главите и столовете им.

Хари примига към детелината и видя, че бе съставена от хиляди малки брадати човечета с червени жилетчици, понесли миниатюрни златисти и зелени лампи в ръце.

– Лепрекони¹⁰! – каза господин Уизли, надвиквайки бурните аплодисменти на зрителите, голяма част от които все още се блъскаха и тършуваха за злато под столовете.

– На, вземи! – изкрещя Рон щастливо и напъха в ръката на Хари шепа златни монети. – За всевизора! Сега ще трябва да ми подариш

10. Елф с вид на дребно старче (от ирландския фолклор) – Бел.прев.

нещо друго за Коледа, ха-ха!

Огромната детелина се разпръсна във въздуха, лепреконите се отдръпнаха в другия край на игрището и седнаха с кръстосани крака срещу вийлите да гледат мача.

– А сега, дами и господа, да приветстваме... българския национален отбор по квидич! Представям ви... Димитров!

С гръмки аплодисменти българската агитка поздрави загърнатата в аленочервена мантия фигура върху метла, която влетя от входа в долния край на игрището с такава скорост, че очертанятията ѝ се размиха във въздуха.

– Иванова!

Появи се втора фигура в червена мантия.

– Зограф! Левски! Вълчанов! Волков! Иииии... *Крум!*

– Ето го! Ето го! – развика се Рон и проследи Крум с всевизора си.

Хари веднага фокусира и своя всевизор.

Виктор Крум бе слаб, с тъмна коса и бледа кожа, с дълъг гърбав нос и гъсти черни вежди. Приличаше на прекомерно пораснала хищна птица. Трудно можеше да се повярва, че е само на осемнайсет години.

– А сега, да приветстваме... ирландския национален отбор по квидич! – изкрещя Багман. – Представям ви... Конъли! Райън! Трой! Мълет! Моран! Куигли! Иииииии... *Линч!*

Седем зелени мъглявини нахлуха над игрището. Хари завъртя копчето за скорост и забави движението на играчите, за да прочете надписа „Светкавицата“ на всяка от метлите и имената на играчите, извезани със сребро на мантиите им.

– А ето го и съдията, пристигнал чак от Египет – уважавания председател на Международната асоциация по квидич Хасан Мустафа!

На стадиона излезе дребен и мършав магьосник, съвсем плешив, но с мустаци, с които можеше да съперничи на вуйчо Върнън, и със златиста мантия в тон с оформлението на стадиона. Изпод мустаците му стърчеше сребърна свирка, под едната си мишница носеше голяма дървена кутия, а под другата – метла. Хари настрои всевизора си на нормална скорост и видя как Мустафа яхна метлата и ритна кутията. Оттам излетяха във въздуха четири топки – червен куофъл, два черни блъджъра и мъничък крилат златен снеч, който Хари успя да зърне за миг, преди да изчезне от погледа му. С остро изсвирване Мустафа се понесе във въздуха след топките.

– Иииииии... НАЧАЛО! – изкрещя Багман. – Това е Мълет! Трой! Моран! Димитров! Отново Мълет! Трой! Левски! Моран!

Хари никога не бе присъствал на такъв квидичен мач. Той притискаше всевизора много силно към очите си и очилата му впираха в носа. Скоростта на играчите бе невероятна. Гончиите си подаваха квофъла толкова бързо, че Багман успяваше само да съобщава имената им. Хари завъртя дясното копче на всевизора си на „Бавно“, натисна бутоната „Кадър по кадър“ и загледа играта забавено, с просветващи пурпурни надписи, пробягващи през изображението, а шумът на тълпата отекваше в тъпанчетата му.

„Атакуваща тактика Хоксхед“¹¹ прочете той и видя как тримата ирландски гончии се скупчиха – Трой бе в средата, малко пред Мълет и Моран, – и връхлетяха българите. Проблясна надпис „Маневра Порсков“ и Трой се престори, че тръгва с квофъла, за да заблуди българската гончийка Иванова, а всъщност го подаде на Моран. Българският бияч Волков силно замахна към преминаващия блъджър с малката си бухалка и го запрати срещу Моран. Ирландката се наведе да избегне блъджъра, изпусна квофъла и Левски, който летеше отдолу, го хвана...

– ТРОЙ ОТБЕЛЯЗВА! – изрева Багман и стадионът се разтресе от бурни аплодисменти и радостни възгласи. – Десет на нула за Ирландия!

– Какво? – провикна се Хари, като бясно заглежда с всевизора си. – Но Левски хвана квофъла!

– Хари, ако не гледаш мача на нормална скорост, ще пропуснеш още много неща! – извика Хърмаяни, която подскочаше на стола си и размахваше ръце, докато Трой правеше почетна обиколка над игрището.

Хари бързо погледна над всевизора и видя как лепреконите, които наблюдаваха отстрани, излетяха отново във въздуха и образуваха голяма блестяща детелина. От отсрещната страна на игрището вийлите ги гледаха намусено.

Играта се възобнови и Хари, ядосан на самия себе си, настрои скоростта на изображението обратно на позиция „Нормално“.

Той достатъчно разбираше от квидич, за да оцени, че ирландските гончии играят превъзходно. Те се сработваха безупречно и във всяка позиция успяваха да разчетат взаимно следващите си ходове, а кречеталото на гърдите на Хари не спираше да вика имената им: „Трой... Мълет... Моран...“ В следващите десет минути ирландският отбор вкара още два пъти, увеличавайки преднината си на трийсет на нула, и това предизвика бурни вълни от възгласи и ръкопляскания сред зелената агитка.

11. Глава на сокол (англ.) – Бел.прев.

Играта стана още по-бърза, но и по-груба. Българските биячи Волков и Вълчанов запращаха блъдждърите все по-свирепо към ирландските гончии и им пречеха да изпълняват някои от най-добрите си ходове. На два пъти ирландците бяха принудени да се разпръсват и накрая Иванова успя да пробие защитата им, да се изплъзне на пазача Райън и да отбележи първия гол за България.

– Запушете си ушите! – изкрещя господин Уизли, когато вийлите затанцуваха тържествуващо.

Хари затвори и очите си. Той искаше съзнанието му да остане съредоточено върху играта. След няколко секунди се реши да погледне към игрището. Вийлите бяха спрели да танцуват, а куофълът бе отново у българите.

– Димитров! Левски! Димитров! Иванова... О, вижте! – изрева Багман.

Сто хиляди магьосници и вещици ахнаха, когато двамата търсачи Крум и Линч пикираха между гончиите с толкова висока скорост, сякаш току-що са скочили от самолет без парашути. Хари проследи спускането им с всевизора и с напрегнато присвити очи затърси снича...

– Ще се ударят в земята! – извика Хърмаяни край него. Тя позна, но само наполовина – в последната секунда Виктор Крум се отклони със спираловидно движение и излетя встрани, обаче Линч се блъсна в земята и глухият звук от удара се чу по целия стадион. Могъщо стенание се надигна откъм ирландските трибуни.

– Глупчо! – изпъшка господин Уизли. – Крум финтираше!

– Прекъсване! – съобщи Багман. – Квалифицирани медимагове се спускат на игрището да прегледат Ейдън Линч!

– Ще се оправи, само се заби в пръстта – обади се Чарли, за да успокои Джини, която се бе надвесила от ложата и гледаше с ужас. – Точно това всъщност искаше Крум...

Хари бързо натисна бутоните „Повторение“ и „Кадър по кадър“ на всевизора, превъртя копчето за скорост и го намести пред очите си. Проследи отново как Крум и Линч политат надолу. Върху изображението излезе светещ пурпурен надпис „финт Вронски – опасно заблуждаване на търсач“. Видя изкривеното от напрежение лице на Крум в решаващия момент, когато се отклоняваше тъкмо навреме, а Линч се повали. Хари разбра – Крум изобщо не бе видял снича, а просто подлъга Линч да го последва. Досега не беше виждал друг да лети по такъв начин – българинът като че ли не летеше на метла. Движеше се из въздуха с такава лекота, сякаш бе напълно независим от нищо и безтегловен. Хари

върна всевизора си на нормална скорост и го фокусира върху Крум. Той кръжеше високо над Линч, когото медимаговете свестяха с чаши отвара. Хари се взря в лицето на Крум и видя как тъмните му очи оглеждаха земята от трийсетина метра височина. Той явно се възползваше от паузата за възстановяването на Линч и продължаваше да търси снича, необезпокояван от никого.

Най-сетне сред бурната радост на зелената агитка Линч се изправи на крака, яхна „Светкавицата“, отгласна се с крак и се понесе във въздуха. Завръщането му вдъхна нови сили на ирландския отбор. Когато Мустафа отново наду свирката, гончиите заиграха с вещина, надминаваща всичко видяно досега.

След петнайсет бързи и яростни минути ирландците отбелязаха още десет гола. Вече водеха със сто и трийсет на десет, а играта все повече загрубяваше.

Когато Мълет, стиснала здраво куофъла под мишница, се спусна за пореден път към главите стълбове, българският пазач Зограф излетя да я пресрещне. Това, което последва, стана толкова бързо, че Хари не успя да го види, но яростният рев откъм ирландските трибуни и дългото пронизително изсвирване на Мустафа му подсказаха, че има фаул.

– Мустафа наказва българския пазач за сръгване... Непозволено използване на лакти! – информира Багман ревящите зрители. – И... да, наказателен удар за Ирландия!

Лепрекониите, ядосани от грубата игра срещу Мълет, излетяха като рояк блестящи стършели и изписаха „ХА-ХА-ХА“ във въздуха. Впилите от другата страна на игрището скочиха, бясно отметнаха назад коси и отново затанцуваха.

Като по команда Хари и момчетата от семейство Уизли запушиха ушите си с пръсти. Хърмаяни, която не го беше сторила, започна да дърпа Хари за ръката. Той се обърна да я погледне, тя нетърпеливо издърпа пръстите от ушите му и се засмя:

– Видж съдията!

Хари погледна към игрището. Хасан Мустафа се бе приземил точно пред танцуващите вийли и наистина се държеше доста странно. Той се перчеше с мускулите си и развълнувано си приглаждаше мустаците.

– Така не може! – провикна се Людо Багман, въпреки че гласът му прозвуча развеселено. – Някой да освести съдията!

Един медимаг се завтече по игрището, запушил с пръсти ушите си, и срита силно Мустафа по пищяла. Съдията се съвзе. През всевизора си Хари видя как той рязко се смути и закрепя на вийлите, които бяха

спрели да танцуват и гледаха заплашително.

– Ако не греша, Мустафа се опитва да отпрати талисманите на българския национален отбор! – отново прозвуча гласът на Багман. – В този момент *се случва* нещо, каквото не сме наблюдавали досега... О, може да стане много неприятно!...

И наистина стана – българските биячи Волков и Вълчанов се приземиха от двете страни на Мустафа и започнаха яростно да спорят с него, сочейки лепреконите, които насмешливо бяха изписали „ХИ-ХИ-ХИ“. Но Мустафа не се впечатли от доводите на българите. Той размаха пръст във въздуха, като им сочеше да излетят, а когато те отказаха, изсвири два пъти кратко.

– *Два* наказателни удара за Ирландия! – изрева Багман, а българската агитка гневно го освирка. – Най-добре е Волков и Вълчанов да си яхнат метлите... и да излитат... Трой грабва куофъла...

Играта достигна невиджано досега ожесточение. Биячите от двата отбора действаха безмилостно. Волков и Вълчанов особено яростно размахваха бухалки, без да се интересуват дали удрят блъджъри или играчи, и ги отблъсваха грубо. Димитров се засили право срещу Моран, която стискаше куофъла, и едва не я събори от метлата.

– *Фаул!* – изрева в един глас ирландската агитка, изправила се рязко като огромна зелена вълна.

– Фаул! – проехтя и магически усиленият глас на Людо Багман. – Димитров ожулва Моран... Предумишлено летене за сблъсък!... Трябва да има наказателен удар... Да, ето го сигнала!

Лепреконите излетяха отново във въздуха и този път образуваха гигантска ръка, свита в неприличен жест, насочен към вийлите. И тогава вийлите направо побесняха. Те се стрелнаха над игрището и започнаха да сипят по лепреконите шепи огън. Хари ги огледа през всевизора и видя, че от предишната им красота няма и помен. Лицата им се източваха в островърхи птичи глави със свирепи човки, а от раменете им израстваха дълги люспести криле...

– Ето това, деца – гласът на господин Уизли успя да надвика тътена на тълпата под тях, – трябва да ви научи никога да не съдите по външния вид!

Магьосници от министерството се стекоха на терена да разтърват вийлите и лепреконите, но без особен успех. Междувременно битката на земята се оказа нищожна в сравнение с тази във въздуха. Хари вдигна всевизора си нагоре и установи, че куофълът преминава от ръка в ръка със скорост на куршум...

– Левски... Димитров... Моран... Трой... Мълет... Иванова... от-ново Моран... Моран... МОРАН ВКАРВА ГОЛ!

Но радостните възгласи на ирландската агитка бяха заглушени от крясъците на вийлите, свистенето на магическите пръчки на служителите на министерството и гневния ропот на българите. Играта бе възобновена незабавно. Куофълът бе у Левски, после у Димитров...

Ирландският бияч Куигли замахна мощно към преминаващия блъджър и го запрати с всички сили към Крум, който не успя да се наведе достатъчно бързо. Блъджърът го удари силно в лицето.

Последва оглушително освиркване. Явно носът на Крум бе счупен, пръски кръв летяха във всички посоки, но Хасан Мустафа не изсвири. Той се бе разсеял и Хари не можеше да го упрекне. Една от вийлите го бе замерила с шепя огън и опашката на метлата му гореше.

На Хари му се искаше някой да разбере, че Крум е контузен. Макар че бе за отбора на Ирландия, той смяташе българина за най-впечатляващия играч на стадиона. Очевидно и Рон бе на същото мнение.

– Прекъсване! О, не, той не бива да играе така, вижте го...

– *Вижте Линч!* – изкрещя Хари.

Ирландският търсач рязко се понесе надолу и Хари бе убеден, че това не бе преследване в стил Вронски. Беше истинско...

– Видял е сница! – извика Хари. – Видял го е! Вижте как се спуска!

Изглежда само част от зрителите бяха разбрали какво става. Ирландската агитка се надигна в огромна зелена вълна, подкрепяйки своя търсач... но Крум го следваше плътно. Хари не можеше да си обясни как българинът вижда накъде да лети. Из въздуха зад него се сипеха пръски кръв, но той вече се изравняваше с Линч и двамата отново вихрено фучаха надолу...

– Ще се ударят в земята! – за втори път изпищя Хърмаяни.

– Няма! – изрева Рон.

– Линч ще се удари! – извика Хари.

И се оказа прав. За втори път Линч се блъсна в земята със страшна сила и мигновено бе стъпкан от тълпа разгневени вийли.

– Сничът, къде е сничът? – изкрещя Чарли.

– Хвана го... Крум го хвана... Всичко свърши! – викна Хари. Загърнат в червената си мантия с просветващи по нея капки от изтеклата от носа му кръв, Крум се понесе леко във въздуха. От високо вдигнатия му юмрук се процеждаше златен отблясък.

БЪЛГАРИЯ – СТО И ШЕЙСЕТ, ИРЛАНДИЯ – СТО И СЕДЕМДЕСЕТ светна върху таблото срещу тълпата, която още не беше

наясно какво се е случило. После бавно, сякаш огромен турбореактивен самолет набираше скорост, тътенът откъм ирландската агитка се усиливаше все повече и повече и накрая избухна във възторжени възгласи.

– ИРЛАНДИЯ ПОБЕДИ! – извика Багман, който като ирландците бе силно изненадан от внезапния край на мача. – КРУМ УЛОВИ СНИЧА... НО ИРЛАНДИЯ ПОБЕДИ... О, не мисля, че някой от нас е очаквал точно това!

– Защо хвана снича сега? – изкрещя Рон, докато подскачаше и ръкопляскаше с вдигнати ръце. – Да го хване, когато Ирландия води със сто и шейсет точки, какъв глупак!

– Разбрал е, че те никога няма да ги догонят – извика Хари сред огушителния шум, също ръкопляскайки силно. – Ирландските гончии са прекалено добри... искал е той самият да определи резултата, това е...

– Постъпи много смело, нали? – каза Хърмаяни и се наведе да гледа как се приземява Крум, а през това време цял рояк медимагове си пробиваха път към него през вкопчените в схватка лепрекони и вийли. – Но сега изглежда ужасно...

Хари отново погледна през всевизора. Трудно можеше да види какво става долу, защото лепреконите летяха възторжено над игрището, но успя да различи Крум, заобиколен от медимагове. Той изглеждаше понавъсен отвсякога и не позволяваше да попият кръвта му. Съотборниците му бяха около него, клатеха глави и гледаха сърдито. Недалеч ирландските играчи радостно танцуваха сред дъжда от злато, който пръскаха техните талисмани. По целия стадион се развяваха знамена, от всички страни звучеше ирландският химн. Вийлите се преобразиха отново в красивата си външност, но изглеждаха унили и жалки.

– Е, борихме се геройски – мрачно каза на правилен английски със силен твърд акцент някой зад Хари.

Той се огледа и видя българския министър на магията.

– Вие говорите английски? – възкликна Фъдж гневно. – И ме оставихте да махам с ръце и да се кривя цял ден?

– Е, беше много забавно – отвърна българският министър и сви рамене.

– А докато ирландският отбор прави почетна обиколка на стадиона, заобиколен от талисманите си, внасят Световната купа по квидич в горната ложа! – изрева Багман.

Ярка бяла светлина внезапно заслепи очите на Хари, когато горната ложа бе магически осветена, така че всички по трибуните да виждат какво става там. Той погледна към входа и видя двама задъхани

магьосници да внасят в ложата огромна златна купа и да я подават на Корнелиус Фъдж, който все още бе ядосан, че напразно е говорил със знаци през целия ден.

– Нека силно да аплодираме тези, които загубиха достойно... отбора на България! – извика Багман.

Като се изкачиха по стълбите, в ложата влязоха седемте играчи от победения български отбор. Множеството на стадиона ги възнагради с аплодисменти. Хари видя хиляди проблясъци от всевизори, насочени към тях.

Един след друг българите тръгнаха между редовете в ложата, а Багман обявяваше имената им, докато те се ръкуваха първо със своя министър и след това с Фъдж. Последен беше Крум, който изглеждаше ужасно. Черните очи драматично проблясваха върху окървавеното му лице. Той все още стискаше сница в ръка. Хари забеляза, че на земята изглежда по-нестабилен. Бе леко кривокрак и доста прегърбен. Но когато обявиха името му, целият стадион гръмна в оглушителен рев на одобрение.

После дойде ред и на ирландския отбор. Моран и Конъли подкрепяха Ейдън Линч. Вторият удар в земята го бе зашеметил и очите му изглеждаха странно помътнели. Но той се усмихна щастливо, когато Трой и Куигли вдигнаха купата във въздуха и над стадиона екнаха победоносни викове. Ръцете на Хари изтръпнаха от ръкопляскане.

Ирландският отбор напусна ложата, за да направи още една почетна обиколка на метлите си (Ейдън Линч бе зад Конъли на неговата метла, обгърнал го здраво през кръста и със замаяна усмивка). Багман насочи пръчката към гърлото си и прошепна „*Куайътус!*“.

– Ще има да се обсъжда години наред – дрезгаво каза той. – Наистина неочакван обрат, който... Жалко че не продължи по-дълго... А, да... да, дължа ви... колко?

Фред и Джордж бяха прескочили столовете си и стояха пред Людо Багман с широки усмивки и с протегнати напред ръце.

ГЛАВА ДЕВЕТА ЧЕРНИЯ ЗНАК

– Недейте да казвате на майка си, че сте залагали – умоляваше Фред и Джордж явно притесненият им баща, докато всички бавно слизаха по застланите с ярко пурпурна пътека стълби.

– Не се тревожи, тате – отвърна Фред развеселен. – Имаме големи планове за тези пари и не искаме тя да ни ги конфискува.

За момент господин Уизли се поколеба дали да не попита какви са големите им планове, но изглежда размисли и реши, че всъщност не би искал да узнава.

Не след дълго тълпите, излизаци от стадиона, ги повлякоха към палатките. Дрезгаво пеене ги съпровождаше на връщане по осветяваната с фенери пътека в нощта, а лепрекони се стрелкаха над главите им, кикотеха се и полюшваха миниатюрните си лампи. Най-после се добраха до палатките, но все още на никого не му се спеше. Тъй като и шумът наоколо не беше стихнал, господин Уизли се съгласи да изпият по чаша какао преди лягане. Скоро се увлякоха в разгорещени спорове за мача. Чарли и баща му така се задълбочиха в разногласията си за стълкновение-нията, че едва когато Джини заспа върху малката маса и бутна чашата си с какао, господин Уизли обяви край на словесните повторения на моменти от мача и настоя всички да си лягат. Момичетата се отпавиха към съседната палатка, а Хари и братята Уизли си облякоха пижамите и се настаниха по леглата си. От срещнатата страна на лагера все още се носеха песни и странен кънтящ трясък.

– Добре че не съм дежурен – сънливо промърмори господин Уизли. – Не бих искал аз да принуждавам ирландците да спрат веселбата си.

Хари лежеше на своето легло над леглото на Рон, вираше се в брезентовия покрив на палатката, наблюдаваше проблисъка от лампите на прехвърчащите отгоре лепрекони и си припомняше някои от блестящите ходове на Крум. Нямахме търпеше да яхне „Светкавицата“ и да изпробва финта на Вронски. Оливър Ууд така и не бе успял с разкривените си диаграми да покаже как точно се изпълнява този трик... Хари се видя загърнат в мантия със собственото си име, извезано на гърба, и си представи как би се чувствал при рева на стохилиядна тълпа, когато гласът на Людо Багман прокънтява из стадиона:

– Представям ви... *Потър!*

Хари не разбра дали бе заспал, или не – фантазията, че лети като Крум, може би се бе преплела с истински сън... Разбра само, че господин Уизли внезапно се бе разкрещял.

– Ставайте! Рон... Хари... Ставайте веднага, спешно е!

Хари бързо се надигна и главата му се опря в брезента.

– Какво става? – попита той.

Обзе го смътно усещане, че нещо не е наред. Шумовете в нагера се бяха променили. Не се чуваше пеене. Хари долови писъци и тропот на бягащи хора.

Смъкна се от леглото и посегна към дрехите си, но господи Уизли, който бе навлякъл джинсите си върху пижамата, го спря:

– Няма време, Хари... Грабвай якето и излизай... Бързо!

Хари го послуша и се втурна навън, последван от Рон. Отблясъците от няколко незагаснали огньове осветяваха тичащи към гората хора, подгонени от нещо, което се движеше след тях през полето, пръскаше странни струи светлина и вдигаше шум, подобен на стрелба. Чуваха се оглушителни крясъци, гръмогласен кикот и пиански викове. Внезапен взрив от силна зелена светлина освети околността.

Движещи се плътно един до друг, множество магьосници, бавно вървяха през полето с вдигнати право нагоре магически пръчки. Хари присви очи... те сякаш нямаха лица... След миг осъзна, че върху главите си имаха качулки, а лицата им бяха маскирани. Във въздуха високо над тях се носеха четири гърчещи се фигури и приемаха причудливи форми. Всичко изглеждаше като сцена, в която маскираните магьосници на земята бяха кукловоди, а хората над тях – марионетки, управлявани с невидими конци, опънати от магическите пръчки нагоре във въздуха. Две от летящите фигури бяха много дребни.

Към колоната се присъединяваха и други магьосници, кикотеха се и сочеха реешите се тела. Около разрастващото се множество все повече палатки се сгърчваха и падаха. Веднъж-дваж Хари видя как някои разчистваха пътя си, като поразяваха с пръчките си палатки, няколко от които пламнаха. Писъците ставаха все по-оглушителни.

Горяща палатка освети прелитащите над нея хора и Хари разпозна единия – това бе управителят на лагера господин Робъртс. Останалите трима вероятно бяха жена му и децата му. Един от магьосниците преобърна госпожа Робъртс надолу с главата, нощницата ѝ се смъкна и разкри балонестите ѝ долни гащи. Тя се помъчи да ги прикрие сред освиркването и рева на тълпата под нея.

– Отвратително! – промълви Рон, като видя най-малкото мъгълче,

което се въртеше като пумпал на около осемнайсет метра над земята, а главата му се мятеше отпуснато ту на една страна, ту на друга. – Наистина е отвратително...

Дойдоха Хърмаяни и Джини, намятайки в движение връхните си дрехи върху ношниците, а зад тях крачеше господин Уизли. В този момент Бил, Чарли и Пърси изхвърчаха от палатката, напълно облечени, с навити ръкави и извадени магически пръчки.

– Ние ще помогнем на колегите от министерството – викна сред целия шум господин Уизли и също нави ръкавите си. – Вие... идете всички в гората и *останете заедно*. Ще дойда да ви изведа, когато всичко това свърши.

Бил, Чарли и Пърси вече тичаха към сплотеното множество и господин Уизли се втурна след тях. От всички страни прииждаха магьосници от министерството, а размирниците се приближаваха все повече и повече.

– Хайде!

Фред грабна Джини за ръката и я задърпа към гората. Хари, Рон, Хърмаяни и Джордж тръгнаха след тях. Когато стигнаха до дърветата, погледнаха назад. Множеството под семейство Робъртс се бе разраснало неимоверно. Те различаха представители на министерството, които се опитваха да се доберат до магьосниците с нахлупени качулки в центъра, но срещаха мощен отпор. Изглежда не смееха с магия да свалят семейство Робъртс на земята, за да не пострадат.

Цветните фенери по пътеката към стадиона бяха угаснали. Тъмни фигури се лутаха между дърветата, пищяха деца, в студената нощ отекваха изплашени гласове и тревожни викове. Хора, чиито лица не се виждаха в тъмнината, блъскаха Хари насам-натам. Изведнъж Рон извика от болка.

– Какво стана? – разтревожи се Хърмаяни и така рязко спря, че Хари връхлетя върху нея. – Къде си, Рон? О, не може да бъде!... *Лумос!*

Върхът на пръчката й светна и тя насочи лъча върху пътеката. Рон лежеше проснат на земята.

– Спях се в корена на едно дърво – ядосано обясни той и се изправи отново на крака.

– Как няма да се спъваш с тия огромни ходила! – обади се зад гърба им провлачен глас.

Хари, Рон и Хърмаяни рязко се обърнаха. Драко Малfoy стоеше сам, облегнат на едно дърво близо до тях, и преспokoйно ги наблюдаваше със скръстени ръце. Той явно бе гледал случката в лагера през една

пролука в дърветата.

Рон каза на Малфой нещо, за което Хари бе сигурен, че никога не би се изплъзнало от устата на приятеля му в присъствието на госпожа Уизли.

– Мери си приказките, Уизли! – Очите на Малфой засвяткаха. – Май е по-добре да побързате. Нали не искате *тя* да бъде забелязана, а?

Той кимна към Хърмаяни точно когато откъм лагера избухна нещо като бомба и зелен лъч освети за миг дърветата около тях.

– Какво искаш да кажеш? – предизвикателно го попита Хърмаяни.

– Грейнджър, те преследват *мъгли* – отвърна Малфой. – Искаш ли и ти да развееш гащи във въздуха? Ако е така, стой си тук... те са се запътили насам и дружно ще се посмеем.

– Хърмаяни е магьосница! – изръмжа Хари.

– Мисли каквото искаш, Потър – злобно се ухили Малфой. – Остани, ако смяташ, че няма да надушат мътнород.

– Затваряй си устата! – извика Рон.

Всички присъстващи знаеха, че „мътнород“ е крайно оскърбителна дума за вещица или магьосник с мъгълски произход.

– Няма смисъл, Рон – бързо каза Хърмаяни и го хвана за ръката, защото той направи крачка към Малфой.

От другата страна на гората се разнесе най-оглушителният трясък, който някога бяха чували. Наблизо няколко души изкрещяха.

Малфой се ухили.

– Лесно се плашат, нали? – небрежно отбеляза той. – Предполагам, че баща ти ви е поръчал да се криете. Какво ли е намислил... Да не се опитва да спаси мъгълите?

– А *твоите* родители къде са? – попита Хари, едва сдържайки яда си. – Там, при ония с маските, нали?

Малфой го погледна, все още захилен.

– И да са там, едва ли щях да ти кажа, не мислиш ли, Потър?

– О, стига вече! – прекъсна ги Хърмаяни и погледна Малфой с отвращение. – Да вървим да потърсим другите.

– Дръж рошовата си глава наведена, Грейнджър – презрително изсърка Малфой.

– Да вървим – повтори Хърмаяни и побутна Хари и Рон напред по пътеката.

– Бас ловя на каквото поискате, че един от маскираните е баща му! – разгорещи се Рон.

– Е, с малко късмет министерството може и да го хване! –

разпалено отвърна Хърмаяни. – О, не мога да повярвам, къде ли са останалите?

Фред, Джордж и Джини не се виждаха сред потока от хора по пътеката, които непрекъснато хвърляха неспокойни погледи през рамо назад към суматохата в лагера.

Малко по-нататък се бяха скупчили някакви ученици по пижами и спореха на висок глас. Като забелязаха Хари, Рон и Хърмаяни, едно момиче от групата с гъста къдрава коса се обърна към тях и бързо изрече:

– Ou est Madame Maxime? Nous l'avons perdue...¹²

– Тъъ... Какво? – озадачи се Рон.

– Ооо...

Момичето, което бе зададо въпроса, му обърна гръб и след като отминаха, те чува как произнесе отчетливо „'Огуортс“.

– „Бобатон“¹³ – промърмори Хърмаяни.

– Моля? – не разбра Хари.

– Сигурно са от „Бобатон“ – разясни момичето. – Нали знаете за Академията за магия „Бобатон“. Четох за нея в „Преглед на магьосническото образование в Европа“.

– Аха... да... вярно – рече Хари.

– Фред и Джордж едва ли са се отдалечили много – обади се Рон, извади пръчката си и светна с нея също като Хърмаяни, за да огледа пътеката.

Хари потърси в джобовете на якето си своята пръчка, но тя не беше там. Единственото нещо, което намери, бе всевизорът.

– О, не! Не може да бъде!... Загубил съм си пръчката!

– Шегуваш ли се?

Рон и Хърмаяни вдигнаха достатъчно високо своите пръчки, за да осветят колкото може по-далеч. Хари огледа наоколо, но пръчката не се виждаше никъде.

– Може да е останала в палатката – допусна Рон.

– Или пък е изпаднала от джоба ти, докато тичахме – загрижено предположи Хърмаяни.

– Да. – отвърна Хари. – Може...

В света на магьосниците той никога не се разделяше с пръчката си и се почувства страшно уязвим, като разбра, че тя липсва точно в този момент.

12. Къде е Мадам Максим? Изгубихме я. (фр.) – Бел. прев.

13. Veauxbatons – Красивите пръчки (фр.) – Бел. прев.

И тримата се сепнаха от някакво шумолене. Домашното духче Уинки си пробиваше път през близкия храсталак. Движеше се много странно, очевидно с голямо усилие, като че някой невидим я дърпаше назад.

– Наоколо има лоши магьосници! – изписука тя като обезумяла и се преви напред в усилие да продължи своя бяг. – Хора високо-високо във въздуха! Уинки бяга далеч от пътя!

И тя изчезна сред дърветата от другата страна на пътеката, като се задъхваше и скимтеше, сякаш борейки се със сила, която я задържаше.

– Какво става с нея? – зачуди се Рон и я проследи с любопитство. – Защо не може да тича нормално?

– Защото не е поискала разрешение да се скрие – обясни Хари.

Той се сети за Доби – винаги когато се опитваше да направи нещо, което нямаше да се хареса на семейство Малфой, той се биеше сам за наказание.

– Виждате ли, домашните духчета понасят *огромна* несправедливост! – възмути се Хърмаяни. – Това си е робство, така е! Тоя господин Крауч да я накара да се качи най-горе на стадиона въпреки страха ѝ от височина и да я омагьоса, та да не може дори да избяга, като започнат да тъпчат палатки!... Защо някой не се захване да *направи* нещо за тях?

– Е, домашните духчета и така са щастливи, нали? – попита Рон. – Всички чухте Уинки преди мача – „Домашните духчета не се забавляват.“ Така ѝ харесва – някой да я командва...

– Такива като *теб*, Рон – разпалено продължи Хърмаяни, – подкрепят жестоки и несправедливи системи само защото много ги мързи да...

Нов оглушителен трясък проехтя от края на гората.

– Нека да не спираме, моля ви – каза Рон и Хари забеляза как той погледна Хърмаяни с крайчетата на очите си.

Може би имаше частица истина в това, което им бе казал Малфой... Може би Хърмаяни бе застрашена повече от тях двамата... Тръгнаха отново, а Хари продължаваше да рови из джобовете си, макар да знаеше, че пръчката му не е там.

Вървяха по пътеката, която ги отвеждаше все по-навътре в гората, и търсеха с поглед Фред, Джордж и Джини. Подминаха група таласъми, които – нехаещи за размириците в лагера – се кикотеха доволно над торба злато, несъмнено спечелено от залаганията на мача. Още по-надолу по пътеката попадна на осветено от сребриста светлина място и като погледаха през дърветата, видяха сред едно сечище три стройни и красиви вийли, заобиколени от шумна групичка млади магьосници.

– Печеля по около сто торби галеони на година – извика единият от

тях. – Работя като унищожител на змейове към Комисията за унищожаване на опасни създания.

– Не, не е вярно – изкрещя друг от младежите. – Ти миеш чинии в „Продънения котел“. Аз обаче съм ловец на вампири, убил съм около деветдесет досега...

Трети магьосник с пъпки по лицето, които личаха дори на матовото сребристо сияние, излъчвано от вийлите, се намеси:

– Аз пък смятам да стана най-младият министър на магията, сериозно ви говоря.

Това разсмя Хари, защото познаваше пъпчивия магьосник. Името му бе Стан Шънпайк и в действителност бе кондуктор на триетажния автобус „Среднощния рицар“.

Извърна се да сподели това с Рон, но лицето на приятеля бе добило странно изражение, а в следващия миг той изкрещя:

– Казах ли ви, че аз изобретих метла, която ще стигне до Юпитер?

– *Стига!* – обади се Хърмаяни и двамата с Хари го сграбчиха здраво за ръцете, обърнаха го напред и го избутаха.

Звучите откъм вийлите и техните почитатели напълно заглъхнаха едва когато тримата стигнаха до най-дълбоките дебри на гората. Изглежда най-послед бяха останали съвсем сами. Наоколо бе много тихо.

Хари се огледа.

– Мисля, че можем да изчакаме тук. Ако някой наближи, ще го чуем от километър.

Едва бе изрекъл тези думи, и иззад едно дърво пред тях се появи Людо Багман.

Дори и на бледата светлина от двете пръчки Хари забеляза, че Багман се е променил неузнаваемо. Той вече не бе румен и жизнерадостен, а в походката му не личеше предишната пъргавина. Лицето му бе бледо и разтревожено.

– Кои сте вие? – попита той, мигайки учестено в опитите си да разпознае лицата им. – Какво правите тук съвсем сами?

Тримата учудено се спогледаха.

– Ами... там станаха някакви размирици – обясни Рон.

– Какво? – облещи се насреща му Багман.

– В лагера... едни хора хванаха мъгълско семейство...

Багман изруга на висок глас.

– Само това липсваше! – извика той, съвсем объркан, и без да продума повече, се магипортира с едно леко „пук“.

– Господин Багман май нещо не е в час – намръщи се Хърмаяни.

– Обаче е бил страшен бяч – отвърна Рон, като ги поведе към една малка полянка и седна на сухата трева под едно дърво. – „Уимбърн уаспс“ са печелили купата на лигата три пъти поред, докато е бил в отбора.

Той извади малката фигурка на Крум от джоба си, постави я на земята и я погледа как се разхожда. Точно като истинския Крум, фигурката бе леко кривокрака и прегърбена, далеч по-впечатляваща върху метлата, отколкото върху кривите си крачка. Хари се заслуша да улови шумове от лагера. Все още навсякъде бе тихо. Може би размирниците се бяха укротили.

– Дано и другите да са добре – обади се Хърмаяни след малко.

– Добре са – рече Рон.

– Представяш ли си баща ти да хване Луциус Малfoy! – Хари седна до Рон, отпусна се върху нападките листа и се загледа в малката фигурка на Крум. – Нали все разправя, че иска да го залови натясно.

– Това ще изтрие самодоволната усмивка от лицето на Драко – допълни Рон.

– Ами бедничките мъгъли? – угрижено продължи Хърмаяни. – Какво ще стане с тях, ако не успеят да ги свалят на земята?

– Ще ги свалят – успокои я Рон. – Ще намерят начин.

– Истинска лудост е да вършат такова нещо, когато цялото Министерство на магията се е събрало тук тази нощ! – възкликна Хърмаяни. – Искам да кажа... как очакват да им се размине? Мислите ли, че са пияни, или просто са...

Тя млъкна изведнъж и погледна през рамо, а Хари и Рон също бързо се огледаха. Изглежда някой се опитваше да се добере до тяхната полянка. Изчакаха, заслушани в шума от неравномерни стъпки зад тъмните стволове. Но стъпките изведнъж спряха.

– Хей! – извика Хари.

Тишина. Хари се изправи и погледна зад дървото. Бе прекалено тъмно, за да може да види надалеч, но усети нечие присъствие извън видимото пространство.

– Кой е там? – провикна се той.

И тогава, без никакъв предварителен знак, тишината бе раздрана от глас, какъвто не бяха чували досега в гората. Това не беше кръсък от ужас, а нещо като заклинание:

– МОРСМОРДРЕ!

Нещо огромно, зелено и ярко изригна от петното мрак, в което очите на Хари напрочно се бяха взирали, издигна се над дърветата и излетя

в небето.

– Какво беше... – викна Рон, скочи отново на крака и впери поглед в това, което се бе появило.

За части от секундата Хари помисли, че лепреконите са изрисували нова фигура в небето. Но веднага забеляза, че от нещо като изумрудени звезди се бе образувало изображение на гигантски череп, от чиято зинала уста вместо език висеше огромна змия. Той се издигаше все по-високо пред очите им.

Внезапно гората около тях се огласи от писъци. Хари не разбра защо, но единствената възможна причина бе внезапната поява на черепа, издигнал се така високо, че да осветява цялата гора като прокобен неонов знак. Потърси в тъмнината този, който бе измагьосал черепа, но не видя никого.

– Кой е там? – отново се провикна той.

– Хайде, Хари, *тръгвай!* – Хърмаяни го бе сграбчила за якето и го дърпаше назад.

– Какво има? – попита Хари, изумен от побелялото й ужасено лице.

– Това е Черния знак, Хари! – простена момичето, дърпайки го с все сила. – Знакът на Черния лорд!

– *На Волдеморт?*

– Хари, *тръгвай!*

Хари се обърна. Рон панически стискаше в дланта си фигурката на Крум. Тримата тръгнаха през полянката, но едва бяха направили няколко забързани крачки, и силни припуквания известиха появата от въздуха на двайсетина магьосници, които ги заобиколиха от всички страни.

Хари се завъртя в кръг и за секунда проумя ситуацията – всички магьосници бяха извадили магическите си пръчки и ги бяха насочили към тях тримата. Без да губи време за размисъл, той изкрещя „НАВЕДЕТЕ СЕ!“, вкопчи се в Рон и Хърмаяни и ги дърпна към земята.

– ВЦЕПЕНИ СЕ! – изреваха в хор двайсет гласа, последвани от ослепителни мълнии, и Хари почувства как косата му се развява, като че силен вятър бе профучал през полянката.

Той вдигна главата си на милиметри и видя как от пръчките на магьосниците се сипеха върху им огнени червени искри, преплитаха се, отскачаха от дърветата и потъваха в тъмнината...

– Спрете! – изкрещя познат глас. – СПРЕТЕ! *Това е един от синовете ми!*

Косата на Хари престана да се вее. Той надигна глава още малко. Магьосникът пред него бе свалил пръчката си. Хари се претърколи и

видя господин Уизли да върви към тях потресен.

– Рон... Хари... – Гласът му трепереше. – Хърмаяни... Добре ли сте?

– Отдръпни се, Артър! – извика рязък студен глас.

Беше гласът на господин Крауч. Той и другите магьосници от министерството ги наобиколиха. Хари се изправи насреща им. Лицето на господин Крауч бе изопнато от гняв.

– Кой от вас го стори? – избулва той, а острият му поглед се местеше от един на друг. – Кой от вас измагьоса Черния знак?

– Не сме ние! – каза Хари и посочи черепа.

– Нищо не сме направили! – Рон разтриваше лакътя си и гледаше възмутено баща си. – Защо ни нападнахте?

– Не лъжете, господине! – извика Крауч. Пръчката му все още бе насочена към Рон и очите му се стрелкаха, а видът му бе леко налудничав. – Хванахме ви на местопрестъплението!

– Барти... – прошепна една вещица в дълъг вълнен халат. – Та те са още деца, Барти, не биха могли да...

– А според вас тримата откъде се е появил знакът? – веднага попита господин Уизли.

– Оттам – каза Хърмаяни и колебливо посочи мястото, откъдето бяха дочули гласа. – Имаше някой зад дърветата... извика нещо... някакво заклинание...

– Аха, оттам, значи... – Стрелкащите се очи на господин Крауч се възряха в Хърмаяни, а по лицето му се изписа дълбоко недоверие. – Изречено е заклинание, така ли? Изглежда много добре знаете как е призван знакът, госпожичке...

Но като че ли никой от магьосниците от министерството, освен господин Крауч, не допускаше, че Хари, Рон и Хърмаяни са измагьосали черепа. Напротив, след думите на момичето те отново вдигнаха пръчките си и ги насочиха към посоченото място, вперили очи сред тъмните дървета.

– Закъсняхме – поклати глава вещицата с вълнения халат. – Вече са се магипортирали.

– Не ми се вярва – отвърна един магьосник с четинеста кафява брада. Това бе Амос Дигъри, бащата на Седрик. – Минали са точно оттук покрай дърветата... има шанс да ги заловим...

– Внимавай, Амос! – загрижено го предупреди няколко магьосници, а той се изпъчи, вдигна пръчката си, закричи през сечището и изчезна в тъмнината.

Хърмаяни го проследи с поглед, запушила уста с длани. Само след няколко секунди те чува господин Дигъри да вика:

– Да! Пипнахме ги! Има някой тук! В безсъзнание е! Това е... но... Брей!...

– Хвана ли някого? – провикна се господин Крауч с неприкрито недоверие. – Кой? Кой е той?

Чуха се чупене на клони, шумолене на листа, после хрущане от стъпки и сред дърветата се показа господин Дигъри. В ръцете си държеше мъничка отпусната фигура. Хари незабавно я разпозна по кухненската кърпа, с която беше облечена. Беше Уинки.

Господин Крауч не помръдна и не продума, когато господин Дигъри остави в нозете му неговото собствено домашно духче. Останалите магьосници от министерството го наблюдаваха. За няколко секунди той остана вцепенен, само очите му, втренчени в Уинки, искряха върху побелялото му лице. После сякаш започна да идва на себе си.

– Не... може... да... бъде – заекна той. – Не...

След това бързо заобиколи господин Дигъри и закричи към мястото, където бе намерена Уинки.

– Безсмислено е, господин Крауч – извика подире му господин Дигъри. – Там вече няма никой.

Но Крауч изглежда не искаше да повярва на думите му. Чуваха се шумът от стъпките му и шумоленето на листата, докато претърсваше хралациите.

– Малко смущаващо – мрачно отбеляза господин Дигъри, загледан в безжизненото телце на Уинки. – Домашното духче на Барти Крауч... искам да кажа...

– Стига, Амос – тихо го прекъсна господин Уизли. – Не мислиш сериозно, че е духчето, нали? Черния знак е дело на магьосници. За него трябва магическа пръчка.

– Тя *имаше* пръчка – кимна господин Дигъри.

– *Какво?* – изуми се господин Уизли.

– Ето, виж – господин Дигъри вдигна една пръчка и я показа. – Беше в ръката ѝ. Това е нарушение на алинея трета от Кодекса за употреба на магическа пръчка – „*Забранява се на всички не-човешки същества да носят или да използват магически пръчки.*“

В този момент се чу ново *пук!* и Людо Багман се магипортира точно до господин Уизли. Останал без дъх и без чувство за ориентация, той се завъртя на място, облещил очи нагоре към изумруденозеления череп.

– Черния знак! – изпъхтя той и едва не стъпка Уинки, когато се

извъртя с въпросителен поглед към колегите си. – Кой го призова? Хванахте ли ги? Барти! Какво става?

Господин Крауч се бе върнал с празни ръце. Лицето му все още бе призрачнобяло, а ръцете и четковидните му мустаци потръпваха.

– Къде беше, Барти? – запита Багман. – Защо не дойде на мача? Домашният дух ти пазеше място... О, небеса! – Едва сега той забеляза проснатата в краката му Уинки. – Какво се е случило с нея?

– Бях зает, Людо – отговори на пресекулки господин Крауч, почти без да движи устни. – А домашният ми дух е зашеметен.

– Зашеметен ли? Вие ли я зашеметихте? Но защо?...

Изведнъж кръглото лъщящо лице на Багман светна от някакво внезапно прозрение. Той погледна нагоре към черепа, после надолу към Уинки и накрая към господин Крауч.

– Не! – извика той. – Уинки? Да измагьоса Черния знак? Тя не знае как! Пък и без пръчка не би могла...

– Тя имаше пръчка – каза господин Дигъри. – Беше в ръката ѝ, Людо. Ако не възразявате, Крауч, мисля, че е най-добре да чуем какво ще ни каже самата тя.

Крауч с нищо не показа, че е чул думите на господин Дигъри, който явно възприе мълчанието му за знак на съгласие, вдигна пръчката си, насочи я към Уинки и извика „*Енервате!*“.

Уинки леко помръдна. Големите ѝ кафяви очи се отвориха и слисано примигнаха няколко пъти. Тя се надигна немощно и остана да седи под погледите на смълчаните магьосници. Видя краката на господин Дигъри и бавно, треперейки, вдигна очи и го погледна в лицето, а после още по-бавно погледна нагоре към небето. Хари видя двете отражения на реещия се череп в огромните ѝ ококорени очи. Тя ахна, огледа с неистов поглед насъбралите се наоколо и избухна в ужасни степенания.

– Домашен дух! – строго заговори господин Дигъри. – Знаеш ли кой съм аз? Аз съм от Отдела за регистриране и контрол на магически създания!

Уинки започна да се клати напред-назад, дишайки шумно и учестено. Хари си припомни ужасения Доби в подобни моменти след неподчинение.

– Както виждаш, домашен дух, Черния знак е бил измагьосан съвсем скоро – продължи господин Дигъри. – След няколко минути са те открили точно под него! Обясни, ако обичаш!

– Аз... аз... аз не направиха това, сър! – задъха се Уинки. – Аз не знае как, сър!

– Намерили са те с пръчка в ръката! – кресна господин Дигъри, размахвайки я пред нея.

Магическата пръчка се освети в зелено от излъчваната от черепа светлина, обгърнала пространството наоколо, и Хари я позна.

– Хей... тя е моя! – извика той.

Всички присъстващи го погледнаха.

– Моля? – невярващо попита господин Дигъри.

– Това е моята пръчка! – повтори Хари. – Изпуснах я!

– Изпуснал си я? – не можеше да повярва на ушите си господин Дигъри. – Това признание ли е? Хвърлил си я, след като си измагьосал знака?

– Амос, осъзнай с кого говориш! – ядоса се господин Уизли. – Нима смяташ, че е възможно *Хари Потър* да измагьоса Черния знак?

– Е... не, разбира се – измънка господин Дигъри. – Съжалявам... поувлякох се...

– Но аз не съм я изпуснал там – посочи Хари с палец дърветата под черепа. – Забелязах, че я няма, още когато влязохме в гората.

– Така... – Господин Дигъри погледна свитата в краката му Уинки и очите му отново засвяткаха. – Намерила си тази пръчка, нали, домашен дух? Взела си я и си решила да се позабавляваш, а?

– Аз не правила магия с нея, сър! – изписка Уинки, а сълзите се стичаха от двете страни на сплескания ѝ топчест нос. – Аз... аз... само я вдигнала, сър! Аз не направила Черния знак, сър, аз не знае как!

– Не е била тя! – извика Хърмаяни. Изглеждаше много притеснена, че говори пред толкова магьосници от министерството, но бе твърдо решила да го стори. – Гласчето на Уинки е тънко и пискливо, а гласът, който изрече заклинанието, беше много дълбок. – И тя погледна умолително към Хари и Рон за подкрепа. – Никак не приличаше на гласа на Уинки, нали?

– Не – поклати глава Хари. – Определено не звучеше като домашен дух.

– Да, гласът бе човешки – добави Рон.

– Е, веднага ще разберем – изръмжа господин Дигъри, явно без да взима под внимание думите им. – Има лесен начин да се открие последната магия, направена с магическа пръчка, знаеш ли това, домашен дух?

Уинки потрепери и поклати глава с изумление, а ушничките ѝ се заклатаха, когато господин Дигъри вдигна своята пръчка и приближи върха ѝ до върха на пръчката на Хари.

– *Приор инкантато!* – изрева той.

Хари чу ужасеното ахване на Хърмаяни, когато при допира на двете пръчки изригна гигантски череп със змиевиден език. Но той бе само бледо подобие на зеления череп високо над тях, като че бе изтъкван от плътен сив дим – призракът на едно заклинание.

– *Делетриус!* – извика господин Дигъри и призраният череп изчезна като тънка струйка дим.

– Това е... – каза господин Дигъри и с безжалостен триумф погледна Уинки, която продължаваше да се свива в конвулсии.

– Аз не го направила! – изписка тя, а очите ѝ се въртяха в ужас. – Аз не, аз не, аз не знае как! Аз добър домашен дух, аз не използвам пръчки, аз не знае как!

– *Хванахме те на местопрестъплението, домашен дух!* – изрева господин Дигъри. – *Хванахме те с пръчката извършител в ръка!*

– Амос – извика господин Уизли. – Помисли... Твърде малко магьосници знаят това заклинание... Откъде би могла да го научи?

– Може би Амос допуска – хладно и гневно натъртваше на всяка сричка господин Крауч, – че аз системно обучавам слугите си да измагьосват Черния знак.

Последва дълбока потискаща тишина.

Амос Дигъри се стресна.

– Господин Крауч... аз не... изобщо не...

– Ти почти обвини двама души на тази горска поляна, които *най-малко* от всички присъстващи могат да бъдат отговорни за Черния знак! – озъби се господин Крауч. – Хари Потър... и мен! Предполагам, че знаеш историята на момчето, Амос?

– Разбира се... всеки я знае... – измърмори господин Дигъри, вече доста смутен.

– И надявам се, помниш какви доказателства съм дал аз за своята ненавист и презрение към Черните изкуства и към онези, които ги практикуват – вече викаше господин Крауч толкова силно, че очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите си.

– Господин Крауч, аз... аз... не съм допуснал нито за миг, че имате нещо общо с това – измънка Амос Дигъри и се изчерви дори под четинестата си кафява брада.

– Щом обвиняваш домашния ми дух, обвиняваш мен, Дигъри! – изкрещя господин Крауч. – Къде другаде би могла да научи това?

– Тя... тя може да е попаднала случайно някъде...

– Точно така, Амос – намеси се господин Уизли. – *Тя може случайно да я е намерила някъде...* Уинки? – мило се обърна той към нея, но

духчето потръпна, като че ли бе изкрещял. – Къде точно намери пръчката на Хари?

Уинки мачкаше така настървено подгъва на кърпата, че пръстите ѝ започнаха да я разнищват.

– Аз... аз намерила я... намерила я там, сър... – прошепна тя. – Там... при дърветата, сър...

– Разбираш ли, Амос? – попита господин Уизли. – Онзи, който е измагьосал знака, се е магипортирал веднага след това, подхвърляйки пръчката на Хари. Много хитър ход – да не използва собствената си пръчка, защото тя би могла да го издаде. А Уинки е имала нещастieto да се окаже близо до пръчката няколко секунди по-късно и да я вземе.

– Но това значи, че тя е била само на няколко крачки от истинския извършител! – нетърпеливо рече господин Дигъри. – Домашен дух, видя ли някого?

Уинки се разтрепера по-силно отвсякога. Огромните ѝ очи се стрелкаха от господин Дигъри към Людо Багман, а после към господин Крауч. Тя преглътна и каза:

– Не видяла никого, сър... никого...

– Амос – отсече господин Крауч, – съзнавам, че при нормални обстоятелства би завел Уинки в твоя отдел за разпит. Аз обаче те моля да ми позволиш лично да се заема с нея.

По изражението на господин Дигъри личеше, че предложението не му се нрави особено, но Хари знаеше колко важна клечка бе господин Крауч в министерството – никой не би се осмелил да му откаже.

– Можеш да бъдеш сигурен, че тя ще бъде наказана – хладно добави господин Крауч.

– Г-г-господарю... – заекна Уинки и вдигна пълните си със сълзи очи към господин Крауч. – Г-г-господарю, м-м-моля...

Господин Крауч погледна назад с особено изострени черти на лицето, по което всяка бръчка се бе превърнала в дълбока бразда. Изражението му бе безмилостно.

– Поведението на Уинки тази нощ бе недопустимо – заговори той бавно. – Наредих ѝ да остане в палатката. Наредих ѝ да стои там, докато аз се справя с безредиците. А откривам, че тя не се е подчинила. Заслушаване да получи дреха.

– Не! – изпищя Уинки и се просна в краката му. – Не, господарю! Не дреха, не дреха!

Хари знаеше, че домашният дух получава свободата си само ако му подарят истинска дреха. Уинки бе жална гледка, вкопчена в кърпата си

и стенеща в краката на господин Крауч.

– Но тя беше уплашена! – избухна Хърмаяни с гневен поглед срещу господин Крауч. – Вашето домашно духче се бои от височини, а онези маскирани магьосници бяха вдигнали хора във въздуха! Не можете да я упрекувате, че е искала да избяга от тях!

Господин Крауч отстъпи крачка назад да се отдалечи от Уинки и я погледна като нещо мръсно и долно, което петни лъснатите му до блясък обувки.

– Не ми трябва домашен дух, който не ми се подчинява! – Той студено изгледа Хърмаяни. – Не ми трябва слуга, който забравя задължението към господаря си и към неговото добро име.

Уинки плачеше толкова силно, че хлипанията ѝ отекваха по цялата полянка.

Последва напрегнато мълчание, прекъснато от господин Уизли, който каза тихо:

– Е, смятам да отведа децата обратно в палатката, ако никой не възражава. Амос, тази пръчка ни разказа всичко, което можа... Дали е възможно Хари да си я получи обратно?

Господин Дигъри подаде пръчката на Хари и той я сложи в джоба си.

– Хайде да тръгваме – тихо подкани децата господин Уизли.

Но Хърмаяни не помръдна. Очите ѝ все още бяха приковани върху хлипащото домашно духче.

– Хърмаяни! – настоятелно извика господин Уизли.

Момичето се обърна и последва Хари и Рон през полянката към гората.

– Какво ще стане с Уинки? – попита тя, щом се отдалечиха достатъчно.

– Не знам – отвърна господин Уизли.

– Как ужасно се отнасят с нея! – разгневи се Хърмаяни. – Господин Дигъри я нарича „домашен дух“ през цялото време... Ами господин Крауч! Знае, че е невинна, но все пак ще я изхвърли! Не го интересува колко се е уплашила или колко е била разстроена... Сякаш не е човешко същество!

– Е, тя наистина не е – отбеляза Рон.

– Това не значи, че е лишена от чувства, Рон. Отвратителен е начинът... – Хърмаяни се нахвърли върху него.

– Хърмаяни, съгласен съм с теб – бързо я прекъсна господин Уизли и ѝ махна с ръка да побърза. – Но сега не му е времето да обсъждаме

правата на домашните духчета. Искам колкото може по-бързо да се доберем до палатката. Какво стана с другите?

– Загубихме ги в тъмното – обади се Рон. – Тате, защо всички така се стреснаха от този череп?

– Ще ви обясня всичко в палатката – нервно отвърна господин Уизли.

Но на излизане от гората им се наложи да забавят ход.

Голяма група уплашени вещици и магьосници се бяха скупчили там и като видяха господин Уизли, много от тях се спуснаха към него.

– Какво става тук? Кой го направи? Артър... нали не е... *той*?

– Разбира се, че не е той – припряно отвърна господин Уизли. – Не знаем кой е, изглежда се е магипортирал. Моля да ме извините, но искам да си лягам.

Той поведе Хари, Рон и Хърмаяни през тълпата обратно към лагера. Всичко бе утихнало. Нямаше и следа от маскираните магьосници, само няколко опожарени палатки все още димяха.

От палатката на момчетата стърчеше главата на Чарли.

– Тате, какво става? – провикна се той в тъмното. – Фред, Джордж и Джини се прибраха, но останалите...

– Водя ги – успокои го господин Уизли, наведе се и влезе в палатката.

Хари, Рон и Хърмаяни го последваха. До малка кухненска маса седеше Бил и притискаше чаршаф към обилно кървящото си рамо. Ризата на Чарли бе раздрана, а носът на Пърси – разкъравен. Фред, Джордж и Джини бяха невредими, но много разстроени.

– Хванахте ли ги, тате? – напрегнато попита Бил. – Онези, дето са измагьосали знака?

– Не – отвърна господин Уизли. – Намерихме домашния дух на Барти Крауч с пръчката на Хари в ръка, но така и не разбрахме кой всъщност е измагьосал знака.

– *Какво?* – в един глас извикаха Бил, Чарли и Джордж.

– Пръчката на Хари? – смая се Фред.

– *Домашния дух на господин Крауч?* – продума Пърси, сякаш бе поразен от гръмотевица.

С помощта на Хари, Рон и Хърмаяни господин Уизли обясни какво се бе случило в гората. Като завършиха разказа, Пърси се напери възмутено:

– Е, господин Крауч е в правото си да се отърве от такъв домашен дух! – каза той. – Да избяга, след като ясно й е наредил да не го

прави!... Да го изложи пред цялото министерство!... Какъв срам, ако я бяха завели в Отдела за регистриране и контрол...

– Уинки не е направила нищо... Просто се е оказала на лошо място в лош момент! – озъби му се Хърмаяни и той се сепна.

Досега тя винаги се бе държала добре с Пърси... всъщност доста по-добре от всички останали.

– Виж, Хърмаяни, магьосник от ранга на господин Крауч не може да има домашен дух, който вилнее с магическа пръчка! – надутото отвърна Пърси, който явно се беше опомнил.

– Тя не е вилняла! – извика Хърмаяни. – Само я е вдигнала от земята!

– Слушайте, може ли все пак някой да обясни що за череп е това? – нетърпеливо се намеси Рон. – Той никого не нарани... Какво толкова е станало?

– Казах ти, това е знакът на Ти-знаеш-кой, Рон – изпревари всички Хърмаяни. – Четох за него във „Възход и падение на Черните изкуства“.

– И не се е появявал от тринайсет години – тихичко добави господин Уизли. – Естествено, хората изпаднаха в паника... все едно че видяха как Вие-знаете-кой се завръща.

– Не разбирам – смръщи се Рон. – Искам да кажа... все пак е само фигура в небето...

– Рон, Ти-знаеш-кой и поддръжниците му изписваха Черния знак на небето, когато убиваха – продължи господин Уизли. – Той вдъхваше такъв ужас... не би могъл да си представиш, много си млад още. Помисли си само – прибираш се у дома, а Черния знак се носи над къщата ти и вече знаеш какво ще откриеш вътре... – потрепери господин Уизли. – Най-лошият страх... най-лошият от всички...

За миг настъпи тишина.

Бил свали чаршафа от рамото си да погледне раната и каза:

– Е, не ни беше от полза тази нощ, който и да го е измагьосал. Веднага щом го видяха, смъртожадните се разбягаха. Магипортираха се, преди да успеем да се доближим и да свалим маската на някого. Но успяхме да уловим семейство Робъртс точно преди да паднат на земята. Вече пренастройват паметта им.

– Смъртожадни ли? – попита Хари. – Кои са те?

– Така поддръжниците на Ти-знаеш-кой наричат самите себе си – обясни Бил. – Мисля, че тази нощ видяхме колко от тях са останали извън стените на Азкабан.

– Няма как да докажем, че са били точно те, Бил – каза господин

Уизли. – Въпреки че най-вероятно е така – добави той унило.

– Да, бас лоя! – изведнъж се обади Рон. – Тате, ние срещнахме Драко Малfoy в гората и той почти се издаде, че баща му е при онези откачалки с маските. А всички знаем, че семейство Малfoy са били замесени с Вие-знаете-кой.

– Но какво целят поддръжниците на Волдемор... – започна Хари и останалите потръпнаха. Като повечето магьосници, всички от семейство Уизли избягваха да споменават това име. – Извинете! – бързо се поправи Хари. – Какво ли целят последователите на Вие-знаете-кой, като вдигат мъгли във въздуха? Имам предвид – какъв е смисълът?

– Смисълът ли? – насила се засмя господин Уизли. – Хари, те го смятат за забавно. Половината от убийствата на мъгли по времето на Ти-знаеш-кой бяха извършени за развлечение. Предполагам, че тази вечер са подпийнали и не са устояли на изкушението да ни напомнят, че много от тях са все още на свобода. Хубаво сборище са си устроили отново – завърши с отвращение той.

– Но ако това са били смъртожадните, защо са се магипортирали, като са видели Черния знак? – попита Рон. – Те би трябвало да се радват, че го виждат, нали така?

– Размърдай си мозъка, Рон! – отвърна Бил. – Ако това наистина са били смъртожадни, те навремето са направили всичко възможно да се спасят от Азкабан, когато Вие-знаете-кой е изгубил властта си. Наговорили са всякакви лъжи по негов адрес за това, как ги е принуждавал да убиват и измъчват хора. Басирам се, че завръщането му ще ги уплаши много повече, отколкото нас. Когато е изгубил силите си, те са отрекли, че имат нещо общо с него, и са се върнали към ежедневието си. Не мисля, че той ще е особено доволен от тях, какво ще кажете?

– Е... който и да е измагьосал Черния знак... – бавно започна Хърмаяни, – дали го е направил в подкрепа на смъртожадните, или за да ги сплаши?

– И аз не знам какво да мисля, Хърмаяни – каза господин Уизли. – Но в едно съм сигурен – само смъртожадните знаеха как да го измагьосат. Много бих се учудил, ако този, който го е направил, не е бил някога смъртожаден... Дори сега да не е... Слушайте, стана много късно и ако майка ви чуе за случилото се, ужасно ще се разтревожи. Затова нека поспим няколко часа и сутринта ще напуснем това място с някой ранен летекод.

Хари се изтегна в леглото си, но главата му бучеше. Знаеше, че бе почти три сутринта и би трябвало да е съвсем изтощен, но беше

разтревожен и не му се спеше.

Само преди три дни, които сега му се струваха много повече, се бе събудил от пареща болка в белега. А тази нощ, за пръв път от тринайсет години, знакът на Лорд Волдеморт се появи на небето. Какво ли означаваше всичко това?

Той се сети за писмото, което бе написал до Сириус, преди да замине от „Привит Драйв“. Дали Сириус вече го бе получил? Кога ли щеше да му отговори? Хари лежеше, впил поглед в брезентовия покрив на палатката, но никакви мечтания за летене не сподобиха въображението му, та да заспи по-лесно. Едва дълго след като хъркането на Чарли огласи палатката, Хари се унесе.

ГЛАВА ДЕСЕТА ХАОС В МИНИСТЕРСТВОТО

Не бяха поспали и няколко часа, когато господин Уизли ги събуди. Той сви палатките с магия и всички бързо напуснаха лагера. Минаха покрай господин Робъртс, който стоеше пред вратата на къщата си. Видът му бе някак странен и замаян и той им помахаша за сбогом, като смолеви: „Весела Коледа!“

– Ще се оправи – тихо каза господин Уизли, докато крачеха из влажната трева. – Понякога се случва при пренастройване на паметта за кратко да се загуби всякаква представа за времето... а той е трябвало да забрави нещо гигантско.

Недалеч от мястото, където се съхраняваха летекодите, те дочуха припрени гласове, а като пристигнаха, завариха Базил, пазителя на летекодите, обкръжен от рояци вещици и магьосници, които шумно настояваха да заминат колкото се може по-скоро от лагера. След като господин Уизли набързо обсъди нещо с Базил, цялата група се нареди на опашката и още преди изгрев слънце успяха да вземат една стара автомобилна гума до Стоутсхед Хил. На развиделяване, крайно изтощени, те мълчаливо прекосиха Огъри Сейнт Кечпоул на път за „Хралупата“, копнеещи за очакващата ги закуска. Когато къщата изникна пред погледите им, в покритата с роса уличка проехтя вик:

– О, най-сетне, най-сетне!

Госпожа Уизли ги чакаше на двора по чехли. Спусна се към тях с бледо и напрегнато лице, стиснала смачкан брой на „Пророчески вести“ в ръка.

– Артър, така се притесних... толкова се *разтревожих*...

Тя обви ръце около шията на господин Уизли и вестникът падна на земята. Хари погледна надолу и прочете заглавието: „ТЕРОР СЛЕД ФИНАЛА ПО КУИДИЧ“. То бе илюстрирано с блещукаща черно-бяла снимка на Черния знак над дърветата.

– Всички сте добре! – сякаш не на себе си прошепна госпожа Уизли със зачервени очи, като свали ръце от господин Уизли. – Живи и здрави, о, момчетата ми!...

И за всеобща изненада тя сграбчи Фред и Джордж и ги притисна толкова силно към себе си, че главите им се удариха една в друга.

– Ох! Мамо, задушаваш ни...

– А аз ви се скарах, преди да тръгнете! – разхлипа се госпожа Уизли. – Само за това си мислех! Ами ако Вие-знаете-кой ви беше хванал?... А последното нещо, което чухте от мен, бе укор, че не сте взели достатъчно изпити за СОВА! О, Фред, Джордж...

– Хайде, Моли, всички сме добре – успокои я господин Уизли, откубна я от близнаците и я поведе към къщата. – Бил – тихо добави той, – вземи този вестник, искам да видя какво пише...

Едва когато всички се натъпкаха в мъничката кухня, а Хърмаяни приготви чаша много силен чай за госпожа Уизли, в който по настояване на съпруга ѝ сипаха глътка отлежало огнено уиски „Огдънс“, Бил подаде вестника на баща си. Господин Уизли прегледа първата страница, а Пърси заничаше над рамото му.

– Знаех си – въздъхна тежко господин Уизли. – *Гафове на министерството... виновниците на свобода... слаба охрана... Тъмни магьосници се разхождат необезпокоявани... национален позор...* Кой ли го е писал? О, Рита Скийтър, разбира се!

– Тази жена е взела министерството на прицел! – ядно отбеляза Пърси. – Миналата седмица писа, че си губим времето да се заяждаме за дебелината на котлите, вместо да се справим с вампирите! Като че ли не е *изрично* постановено в алинея дванайсет на „Насоки за третиране на не-магьоснически полувовешки...“

– Направи ни една услуга, Пърси – прозя се Бил. – Млъкни.

– И за мен пише – възкликна господин Уизли и очите му зад стъклата на очилата се разширяваха все повече, докато прочете докрай статията в „Пророчески вести“.

– Къде? – сепна се госпожа Уизли и се задави с чая с уиски. – Ако бях видяла, щях да знам, че сте живи!

– Но не споменават името ми – уточни господин Уизли. – Слушайте: „*Ако ужасените вещици и магьосници, притаили дъх край гората в очакване на вести за разволя на събитията, са се надявали на разяснение от Министерството на магията, останали са дълбоко разочаровани. Малко след появата на Черния знак представител на министерството заяви, че пострадали няма, но отказа да даде по-подробна информация. Тепърва ще се изясни дали това изявление е достатъчно, за да опровергае слуховете, че час по-късно от гората са били изнесени няколко тела.*“ Ами така си беше! – яростно продължи господин Уизли и подаде вестника на Пърси. – Нямаше пострадали. Какво друго да им кажа? „*Слуховете, че от гората са били изнесени няколко тела...*“ Е, сега, след като го е написала, със сигурност ще тръгнат слухове.

Той дълбоко въздъхна.

– Моли, ще трябва да отида в отдела, че явно ще се наложи да се поуспокоят малко страстите.

– Ще дойда с теб, татко – важно рече Пърси. – Господин Крауч ще има нужда от помощта на всички. А и ще мога лично да му предам доклада си за котлите.

Той бързо излезе от кухнята.

Госпожа Уизли изглеждаше много разстроена.

– Артър, нали си в отпуск! Тази работа няма нищо общо с твоя отдел, сигурно ще се справят и без теб.

– Трябва да отида, Моли – каза господин Уизли. – Аз забърках това. Само ще се преоблека и тръгвам...

– Госпожо Уизли – не съдържа нетърпението си Хари, – Хедуиг да е долитала с писмо за мен?

– Хедуиг ли, миличък? – разсеяно повтори госпожа Уизли. – О, не... не, няма никаква поща.

Рон и Хърмаяни изгледаха Хари с любопитство.

С многозначителен поглед и към двамата той попита:

– Може ли да си оставя нещата в стаята?

– Да, и аз ще дойда – веднага се съгласи Рон. – А ти, Хърмаяни?

– Идвам – бързо рече тя.

Тримата излязоха от кухнята и тръгнаха нагоре по стълбите.

– Какво става, Хари? – попита Рон в момента, в който затвори вратата на таванската стая след себе си.

– Има нещо, което не съм ви казал – отвърна Хари. – В събота сутринта се събудих от нова болка в белега.

Рон и Хърмаяни реагираха точно така, както Хари си ги бе представил в стаята си на „Привит Драйв“. Хърмаяни ахна и веднага започна да дава идеи за консултация, като спомена няколко книги и изреди цял куп имена – от Албус Дъмбълдор до Мадам Помфри, старшата сестра в „Хогуортс“.

Рон изглеждаше направо стъписан.

– Но него го нямаше там, нали? Ти-знаеш-кой де? Искам да кажа, последния път, когато те боля белегът, той беше в „Хогуортс“, нали?

– Сигурен съм, че го нямаше на „Привит Драйв“ – каза Хари. – Но аз го сънувах... него и Питър... нали се сещате, Опаш. Не помня добре, но крояха планове да убият... някого.

Той се поколеба за момент дали да каже „мен“, но не можа да събере сили да види Хърмаяни още по-ужасена, отколкото бе в момента.

– Било е само сън – пресилено бодро рече Рон. – Просто кошмар.

– Дали наистина е било само сън? – Хари се обърна към прозореца да погледне зората. – Не е ли странно... Заболява ме белегът, а три дни по-късно смъртожадните буйстват и знакът на Волдемор се появява отново в небето.

– Не споменавай неговото име! – изскърца през зъби Рон.

– Спомни си какво ми каза професор Трелони – продължи Хари, без да му обръща внимание. – Беше в края на миналата година.

Професор Трелони бе учителката им по пророкуване в „Хогоуртс“. Хърмаяни снизходително изсумтя и ужасът в погледа ѝ изчезна.

– О, Хари, нали не обръщаш внимание на всичко, което казва тази измамница?

– Вас ви нямаше – каза Хари. – Вие не я чухте. Тогава беше различно. Казах ви, тя изпадна в транс... съвсем истински. И каза, че Черния лорд ще се надигне отново, *по-велик и по-зловещ отвсякога*, и ще успее, защото слугата му щял да се върне при него. А точно през онази нощ Опаш избяга.

Последва тишина, сред която Рон разсеяно се занимаваше с една дупка в покривката на леглото с два гигантски черни инициала на „Чъдли кенънс“ и летящо гюлле.

– Защо питаше дали Хедуиг е долетяла, Хари? – попита Хърмаяни. – Писмо ли очакваш?

– Писах на Сириус за болката в белега – отвърна той и вдигна рамене. – Чакам да ми отговори.

– Добре си го измислил! – Лицето на Рон се проясни. – Басирам се, че Сириус знае какво трябва да се направи.

– Надявах се, че бързо ще дойде при мен – каза Хари.

– Но ние не знаем къде е! Може да е в Африка или някъде другаде, нали така? – логично отбеляза Хърмаяни. – Хедуиг не би се справила за няколко дни с *такова* пътуване.

– Да, знам – отвърна Хари, но почувства оловна тежест в стомаха си, поглеждайки през прозореца към небето, където нямаше и следа от Хедуиг.

– Ела да поиграем квидич в градината – предложи Рон. – Хайде, трима срещу трима – Бил, Чарли, Фред и Джордж ще играят. Можеш да се пробваш с финта на Вронски...

– Рон – рече Хърмаяни с тон, който казваше още „откъде ти хрумна това нетактично предложение“, – на Хари едва ли му се играе квидич точно сега... Той е разтревожен и уморен... Всички трябва да си

лягаме...

– О, искам да играя квидич! – внезапно се обади Хари. – Почакай да си взема „Светкавицата“.

Хърмаяни напусна стаята, като измърмори под нос нещо като „Момчешка работа!“.

* * *

През следващата седмица нито господин Уизли, нито Пърси се зас тояваха вкъщи. И двамата излизаха рано сутрин (още преди да са станали другите) и се прибираха късно вечер.

– Пълен безпорядък! – обясни важно Пърси в неделната вечер преди завръщането им в „Хогуортс“. – Цяла седмица гася пожари. Хората не спират да прашат конски и разбира се, ако не отвориш веднага някое от тях, то гръмва. По цялото ми бюро има следи от изгаряне, а любимото ми перо стана на въглен.

– Защо ги прашат? – попита Джини, докато подлепяше своята „Хиляда магически билки и плесени“ с магискоч, седнала на килимчето пред камината в дневната.

– Оплакват се от охраната по време на финала на Световното първенство – отвърна Пърси. – Искат компенсации за разрушените си вещи. Мъндънгус Флечър е предявил иск за палатка с дванайсет спални и вградено джакузи, но номерът му няма да мине. Със сигурност знам, че е спал под наметалото си, опънато върху няколко колчета.

Госпожа Уизли погледна към часовника с голяма дървена кутия. Хари много харесваше този часовник. Той беше напълно безполезен за всеки, който иска да знае колко е часът, но затова пък засипваше с каква ли не друга информация. Върху всяка от деветте му златни стрелки беше гравирано името на някой от семейство Уизли. На циферблата вместо цифри бяха означени местата, където можеше да се намира всеки от тях – „вкъщи“, „на училище“, „на работа“, но също така и „в неизвестност“, „в болница“, „в затвора“. На мястото на дванайсетия час тук пишеше „смъртна опасност“.

Осем от стрелките в този момент сочеха „вкъщи“, но най-дългата стрелка – с името на господин Уизли – бе спряла срещу „на работа“. Госпожа Уизли въздъхна.

– На баща ви не му се е налагало да ходи на работа през почивните дни от времето на Вие-знаете-кой – каза тя. – Карат го да работи прекалено много. Ако не се върне скоро, вечерята му ще изстине.

– Е, татко иска да компенсира грешката си след финала, нали? –

обади се Пърси. – Да си кажем честно, не бе много разумно да направи публично изявление, без да е говорил с началника на отдела си преди това...

– Да не си посмял да обвиняваш баща си за това, което е написала онази мизерница Скийтър! – веднага избухна госпожа Уизли.

– Ако татко беше премълчал, тази Рита щеше да напише, че е позорно никой от министерството да не даде изявление – намеси се Бил, който играеше шах с Рон. – Рита Скийтър за никого не е написала нищо добро. Помните ли, веднъж интервюира всички отменители на заклинания в „Гринготс“ и ме нарече „дългокос малоумник“?

– Ами че косата ти е доста дългичка, миличък – меко каза госпожа Уизли. – Само ако ми позволиш...

– *Не, мамо!*

Дъждът барабанеше по прозореца на дневната. Хърмаяни бе потънала в своята книга „Класически заклинания“ за четвърти курс – госпожа Уизли бе купила от „Диагон-али“ по един екземпляр за нея, Хари и Рон. Чарли кърпеше една огнеустойчива балаклава¹⁴. Хари лъскаше „Светкавицата“ с отворен пред себе си комплект принадлежности за метла – подарък от Хърмаяни за тринайсетия му рожден ден. Стиснали пера в ръце, Фред и Джордж седяха в далечния ъгъл и си шепнеха, склонили глави над парче пергамент.

– Какво правите там вие двамата? – рязко ги попита госпожа Уизли с прикован в тях поглед.

– Пишем си домашното – отвърна неясно Фред.

– Не ставайте смешни, още сте във ваканция! – отсече госпожа Уизли.

– Да, малко изостанахме – рече Джордж.

– Случайно да не пишете нов формуляр за заявки, а? – хапливо ги подигра госпожа Уизли. – Да не сте намислили да се захващате наново с ония магийки шегобийки?

– Ех, мамо... – Фред артистично вдигна изпълнен с болка поглед към нея. – Ако утре експрес „Хогоуртс“ катастрофира и ние с Джордж умрем, как ще се чувстваш при мисълта, че последното нещо, което сме чули от теб, е било куп безпочвени обвинения?

Всички се разсмяха, дори и госпожа Уизли.

– А, баща ви си идва! – възкликна тя, като отново погледна

14. Плетена шапка като шлем, добре закриваща главата и шията и носеща името си от местност на Кримския полуостров, където англичаните спечелили битка през Кримската война с Русия през 1854 г. – Бел.прев.

часовника.

Стрелката с името на господин Уизли изведнъж се бе преместила от „на работа“ на „птуване“. След секунда тя се спря на „вкъщи“ при останалите стрелки и всички чуха как той ги вика от кухнята.

– Идвам, Артър! – провикна се госпожа Уизли и бързо тръгна натам.

След малко господин Уизли влезе в топлата всекидневна с вечерята си на поднос. Изглеждаше напълно изтощен.

– Само наливат масло в огъня – обърна се той към госпожа Уизли, като седна на креслото близо до камината и побутна без ентузиазъм спаружения карфиол. – Цяла седмица Рита Скийтър се навърта из министерството и души за разни други нередности, за които да пише. Вече е научила за изчезването на горката Бърта, та това ще е водещото заглавие на „Пророчески вести“ утре. *Казвах му* аз на Багман, че отдавна трябваше да изпрати някой да я търси.

– Господин Крауч все това повтаря от седмици – веднага се включи Пърси.

– Крауч да се радва, че Рита не е научила за Уинки – подразни се господин Уизли. – Има да пише цяла седмица как домашният му дух е бил хванат да държи пръчката, която е измагьосала Черния знак.

– Нали всички сме сигурни, че духът, макар и безотговорен, *не е* измагьосал знака? – разпалено попита Пърси.

– Господин Крауч да се благодари, че в „Пророчески вести“ не знаят как се отнася към домашните духчета! – ядоса се Хърмаяни.

– Виж какво, Хърмаяни! – каза Пърси. – Такъв високопоставен служител на министерството заслужава безпрекословно подчинение от служителите си...

– Искаш да кажеш – от робите си! – пискливо рече Хърмаяни. – Той не *плаща* на Уинки, нали?

– Май ще е най-добре да се качите по стайте си и да проверите дали сте си приготвили всичко! – прекъсна спора госпожа Уизли. – Хайде, всички...

Хари събра принадлежностите си за метла, праметна през рамо „Светкавицата“ и тръгна нагоре с Рон. Барабаненето на дъжда, свистенето и стенанията на вятъра отекваха още по-силно под покрива, а и таласъмът, който живееше на тавана, надаваше вой от време на време. Като влязоха в стаята, Пигуиджън зацвърча и запърха в клетката си. Отворените вече куфари го бяха накарали да изпадне във възторг.

– Дай му малко „Совешка сладост“ – предложи Рон и хвърли на

Хари един пакет. – Може да му запушат човката.

Хари промуши малко от храната през решетките на клетката на Пи-гвиджън, а после се зае с куфара си. Клетката на Хедуиг стоеше празна до него.

– Мина повече от седмица... – Хари се загледа в опустялата пръчица за кацане в клетката. – Рон, не може да са хванали Сириус, нали?

– Не, щяха да пишат за това в „Пророчески вестни“ – отвърна Рон. – От министерството щяха да се похвалят, че все пак са хванали *някого*, нали?

– Да, предполагам...

– Виж, това са нещата, които мама ти е купила от „Диагон-али“. Взела ти е и малко злато от твоя трезор в банката, изпратила ти е всичките чорапи.

Той сложи пакетите върху леглото на Хари и пусна кесията с пари и куп чорапи до тях. Хари разгледа покупките – „Класически закланини“ за четвърти курс от Миранда Гошоук, шепа нови пера, дузина рула пергамент и допълнителни съставки за комплекта по отвари, защото гръбнакът от риба-лъв и екстрактът от беладона му бяха на привършване. Тъкмо трупаше бельото си в котела, когато Рон извика високо зад него:

– *Това* пък какво ли е?

Той държеше нещо, което заприлича на Хари на дълга кафеникава рокля от кадифе с опърпана на вид дантелена якичка и дантелени маншети в тон с нея.

На вратата се почука и госпожа Уизли влезе с изпраните им дрехи за „Хогвортс“.

– Заповядайте – каза тя и ги разпредели за двамата. – А сега, ако обичате, ги приберете така, че да не се мачкат.

– Мамо, дала си ми някоя от роклите на Джини – показва й Рон кафявата дреха.

– Какви ги приказваш! – отвърна госпожа Уизли. – Твоя е. Официалната ти мантия.

– *Какво?* – изуми се Рон.

– Официалната ти мантия! – повтори госпожа Уизли. – В училищния ти списък пише, че трябва да имаш официална мантия тази година. За специални случаи.

– Сигурно се шегуваш! – недоверчиво рече Рон. – Няма да я облека, в никакъв случай!

– Всички ги носят, Рон! – ядоса се госпожа Уизли. – Точно като

тази! И баща ти има няколко за официални поводи.

– По-добре да ходя гол, отколкото да облека това – упорстваше Рон.

– Не бъди толкова глупав! – настоя госпожа Уизли. – Трябва да имаш такава мантия, включена е в списъка! Взех и за Хари... покажи му я, Хари...

С известна доза безпокойство Хари разгъна и последния пакет върху леглото си. Беше си я представил по-зле. Неговата официална мантия нямаше никаква дантела, всъщност доста приличаше на мантията му за училище, с изключение на това, че не беше черна, а тъмнозелена.

– Реших, че ще подчертава цвета на очите ти, миличък – нежно каза госпожа Уизли.

– Тази става горе-долу! – едно рече Рон, гледайки мантията на Хари. – Защо и моята не е такава?

– Защото... ами... твоята е втора употреба и изборът не беше голям – отвърна госпожа Уизли и се изчерви.

Хари погледна настрана. Той с радост би поделил парите си в банка „Гринготс“ със семейство Уизли, но знаеше, че те никога не биха приели.

– Няма да я облека! – упорстваше Рон. – Никога!

– Добре – сръза го майка му. – Ходи гол тогава. А ти, Хари, не пропускай да му направиш снимка. Голям смях ще падне.

Тя излезе от стаята и хлопна вратата зад себе си. Странно бълботене се разнесе зад гърбовете им. Пигуиджън се бе задавил с едно прекалено голямо парче от „Совешка сладост“.

– Защо всичко, което имам, е било изхвърлено от някого? – гневно възкликна Рон и отиде да освободи човката на Пигуиджън.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА В ЕКСПРЕС „ХОГУОРТС“

Когато Хари се събуди на следващия ден, утрото сякаш бе още по-мрачно заради края на ваканцията. Силен дъжд плющеше по прозорците, докато той обуваше джинсите и измъкваше пуловера си. Училищните си мантии щяха да облекат в експрес „Хогуортс“.

Хари, Рон и близнаците бяха слезли вече до площадката на първия етаж, когато госпожа Уизли се появи в подножието на стълбата силно разтревожена.

– Артър! – извика тя към горния етаж. – Артър! Спешно съобщение от министерството!

Хари се прилепи до стената да направи път на господин Уизли, който с облечена наопаки мантия профуча покрай него и изчезна. Когато момчетата влязоха в кухнята, видяха госпожа Уизли да рови припряно из кухненския бюфет.

– Тук някъде имах перо!

А господин Уизли се бе навел над огъня и разговаряше с...

Хари стисна силно очи и после ги отвори отново, за да се увери, че не го лъжат.

Сред пламъците се беше настанила главата на Амос Дигъри, подобна на едро брадато яйце. Тя говореше бързо, необезпокоявана от обстрелващите я искри и пламъците, плъзващи от време на време покрай ушите ѝ.

– Съседите мъгли чули крясъци и шумове и извикали как-имбеше-името... *тилецаите*. Артър, трябва да идеш...

– Ето!

Останала без дъх, госпожа Уизли тикна в ръцете на господин Уизли парче пергамент, шише мастило и смачкано перо.

– Истински късмет е, че научих за това – продължи главата на господин Дигъри. – Отидох по-рано на работа да изпратя няколко сови и заварих целия отдел „Злоупотреба с магии“ на крак... Ако Рита Скийтър разбере, Артър...

– А какво всъщност е станало според Лудоокия? – попита господин Уизли, докато развиваше капачката на мастилницата, потапяше перото в мастилото и се приготвяше да записва.

Очите на господин Дигъри го проследиха.

– Казва, че в двора му имало някой. Чул ги да се промъкват към къщата, но били нападнати от неговите кофи за боклук.

– Какво точно са направили кофите за боклук? – попита господин Уизли, записвайки трескаво.

– Доколкото знам, вдигнали са страшна врява и са открили стрелба с боклуци – продължи Дигъри. – Явно една от тях е продължавала да стреля, когато пристигнали пилецаите...

– Ами нападателите? – изпъшка господин Уизли.

– Артър, знаеш го Лудоокия! – Очите на господин Дигъри се ококориха. – Как ти се струва някой да посмее да се промъкне в двора му в мъртвилото на нощта? Най-вероятно е някой бездомен котарак, който се разхожда сега цял в картофени обелки. Но ако в отдела „Злоупотреба с магии“ разберат, лошо му се пише на Муди¹⁵. Нали му знаеш досието. Та затуй, ако може... някое невинно обвинение, нещо по-дребно... Какви са наказанията за обстрелващи боклукчийски кофи?

– Може да се размине и само с мъмрене – отвърна господин Уизли със сбърчено чело и продължи да записва. – Лудоокия нали не е използвал пръчката си? И никого не е нападал?

– Бас ловя, че е скочил от леглото и се е хвърлил да омагьосва всичко, което е успял да стигне през прозореца – отговори господин Дигъри. – Но ще им е трудно да го докажат, като няма пострадали.

– Добре, тръгвам – каза господин Уизли, натъпка пергамента с бележките в джоба си и отново изхвърча от кухнята.

Главата на господин Дигъри се извърна към госпожа Уизли.

– Съжалявам, Моли – извини се той вече по-спокойно, – дето ви притеснявам толкова рано. Обаче само Артър може да отърве Лудоокия, че днес той започва новата си работа. Защо му трябваше точно тази нощ...

– Няма нищо, Амос – отвърна госпожа Уизли. – Сигурен ли си, че не искаш препечена филийка или нещо друго, преди да тръгнеш?

– Е, добре – кимна господин Дигъри.

Госпожа Уизли взе една филия с масло от наредените върху масата, сложи я на ръжена и я поднесе към устата на господин Дигъри.

– Флагодаря! – изфъфли той с пълни уста и с тихичко *нук!* изчезна.

Хари чу как господин Уизли се сбогува с Бил, Чарли, Пърси и момичетата. След пет минути той се върна в кухнята, облякъл нормално мантията, и прокара гребен през косата си.

15. Мрачен, раздразнителен (англ.) – Бел.прев.

– Трябва да побързам. Успех през годината, момчета! – пожела господин Уизли на Хари, Рон и близнаците, загръщайки се с наметалото си, преди да се магипортира. – Моли, ще успееш ли да заведеш децата до Кингс Крос?

– Разбира се! – отговори тя. – Ти се погрижи за Лудоокия, ние ще се справим.

След като господин Уизли се магипортира, в кухнята влязоха Бил и Чарли.

– Кой спомена Лудоокия? – попита Бил. – Какви ги е надробил този път?

– Казал, че през нощта някой се е опитал да влезе в къщата му – обясни госпожа Уизли.

– Лудоокия Муди ли? – замислено рече Джордж, докато мажеше препечената си филия с мармалад. – Това да не е онзи перко...

– Баща ви много цени Лудоокия Муди – строго каза госпожа Уизли.

– Е, да, татко колекционира щепсели... – тихо отбеляза Фред, когато госпожа Уизли излезе от кухнята. – Краставите магарета...

– Навремето Муди е бил велик магьосник – уточни Бил.

– Той е стар приятел на Дъмбълдор, нали? – попита Чарли.

– Едва ли Дъмбълдор може да бъде наречен *нормален* все пак – продължи Фред. – Искам да кажа, знам, че е гений и така нататък...

– Кой е Лудоокия? – попита Хари.

– Пенсионер, работил е в министерството – обясни Чарли. – Виждал съм го само веднъж, когато татко ме беше взел със себе си в службата. Бил е аврор, един от най-добрите... Те са ловци на тъмни магьосници – добави той, като видя въпросителния поглед на Хари. – Напълнил е половината от килиите на Азкабан. Има купища врагове, особено сред семействата на заловените от него. Чух, че на стари години го е обзела истинска параноя. Вече не вярва на никого. Отвсякъде му се привиждат тъмни магьосници.

Бил и Чарли решиха да изпратят другите до гара Кингс Крос. Пърси обаче се извини многословно и заяви, че е крайно необходимо да отиде на работа.

– Точно сега не е редно да си взимам почивен ден – каза им той. – Господин Крауч тъкмо започна да разчита на мен.

– Знаеш ли какво, Пърси? – сериозно заговори Джордж. – Мисля, че в най-скоро време той дори ще успее да запомни името ти.

Госпожа Уизли се бе престашила да поръча по телефона от

селската поща три обикновени мъгълски таксита, с които да стигнат до Лондон.

– Артър опита да вземе коли от министерството – прошепна госпожа Уизли на Хари, докато чакаха в прогизналия от пороя двор и гледаха как таксиметровите шофьори слагат шестте тежки куфара за „Хогуортс“ в багажниците, – но нямало свободни. О, миличък, май нещо не ни харесаха, а?

Хари предпочете да не обяснява на госпожа Уизли, че на шофьорите на мъгълски таксита едва ли друг път им се е налагало да возят развилнели се сови като Пигуиджън, който и за миг не спираше да вдига оглушителна врява. Нещата съвсем се влошиха, когато от неочаквано разтворилия се куфар на Фред изпопадаха и се взривиха няколко от вълшебните влагоустойчиви и незапалителни фойерверки на доктор Филібъстър. Шофьорът, който държеше куфара, мигом закрепя от страх и болка, причинена от впилите се в прасеца му нокти на обезумелия Крукшанкс, дръзнал да се покатери по крака му.

По време на пътуването се чувстваха доста неудобно, натъпкани на задните седалки на такситата и притиснати от куфарите си. Уплашеният от фойерверките Крукшанкс дълго не успя да дойде на себе си, та докато стигнаха до Лондон, Хари, Рон и Хърмаяни бяха доста поодраскани. Те с радост слязоха на Кингс Крос, макар че валеше като из ведро. Докато успеят да пресекат оживената улица пред гарата, натоварени с куфарите си, станаха вир-вода.

Хари бе свикнал да излиза на перон Девет и три четвърти. Трябваше само да премине през привидно солидната стена между девети и десети перон. Номерът бе да го стори незабелязано, без да привлече вниманието на мъгълите. Този път се разделиха на групи. Хари, Рон и Хърмаяни (които най-много биеха на очи заради Пигуиджън и Крукшанкс) преминаха първи. Те спокойно си бърбеха, небрежно се наведоха към бариерата и странично се плъзнаха през нея. Перон Девет и три четвърти се появи пред тях на мига.

Експрес „Хогуортс“ беше вече там с излъскания си алено-червен парен локомотив. Той бълваше кълбета дим, сред който многобройните ученици на „Хогуортс“ и техните родители изникваха подобно на тъмни призраци. Пигуиджън съвсем се разбесня в отговор на крясъците на множеството сови, обгърнати от дима. Хари, Рон и Хърмаяни се качиха да си намерят места и не след дълго започнаха да редят багажа си в едно купе в средата на влака. После скочиха обратно на перона да се сбогуват с госпожа Уизли, Бил и Чарли.

– Може и да се видим по-скоро, отколкото предполагате – ухили се Чарли, докато прегръщаше Джини за сбогом.

– Защо? – оживи се Фред.

– Ще разберете – отвърна Чарли. – Само не казвайте на Пърси, че съм споменал такова нещо. Все пак това е „поверителна информация, докато министерството не реши, че е уместно да ѝ даде гласност“.

– Да, ще ми се и аз да мога да се върна в „Хогуортс“ тази година – каза Бил с ръце в джобовете и някак тъжно загледан във влака.

– *Защо?* – нетърпеливо попита Джордж.

– Ще бъде интересна година – светнаха очите на най-големия брат. – Може дори да взема отпуск и да дойда да погледам...

– *Какво* да погледаш? – попита Рон.

Но в този момент чуха свирката и госпожа Уизли ги избута към вратите на влака.

– Благодаря за гостоприемството, госпожо Уизли! – каза Хърмаяни, качи се, затвори вратата и се подаде на прозореца да побъбрят.

– Да, благодаря за всичко, госпожо Уизли! – обади се и Хари.

– О, за мен беше удоволствие, милички! – рече госпожа Уизли. – Бих ви поканила за Коледа, но... е, предполагам, че ще искате да останете в „Хогуортс“ заради това или онова...

– Мамо! – подразни се Рон. – Какво е това, което вие тримата знаете, а ние – не?

– Ще разберете още тази вечер, предполагам – усмихна се госпожа Уизли. – Сигурно ще бъде вълнуващо. Да си призная, много съм доволна, че промениха правилата...

– Какви правила? – в един глас попитаха Хари, Рон, Фред и Джордж.

– Сигурна съм, че професор Дъмбълдор ще ви каже. Ще се държите прилично, нали? *Нали*, Фред? И ти, Джордж?

Локомотивът шумно изпусна пара и влакът потегли.

– Кажете какво ще става в „Хогуортс“! – изрева Фред през прозореца, но госпожа Уизли, Бил и Чарли все повече се отдалечаваха. – За какви правила говориш?

Госпожа Уизли само се усмихна и помаха. Преди още влакът да направи завой, тя, Бил и Чарли вече се бяха магипортирали.

Хари, Рон и Хърмаяни се върнаха в купето. През барабанящия по стъклата проливен дъжд не се виждаше нищо. Рон отвори куфара си, извади кафявата официална мантия и покри с нея клетката на Пигуиджън да заглуши крясъците му.

– Багман искаше да ни каже какво ще става в „Хогоуртс“ – нацупи се той и седна до Хари. – На Световното, помните ли? А собствената ми майка не пожела да ми каже. Чудя се какво...

– Шшт! – прошепна внезапно Хърмаяни и допря пръст към устните си, като посочи съседното купе.

Хари и Рон се заслушаха и доловиха познат провлачен глас, който се чуваше през отворената врата.

– ...Татко мислеше да ме прати в „Дурмшранг“¹⁶ вместо в „Хогоуртс“, защото познава техния директор. Нали знаете мнението му за Дъмбълдор, дето толкова си пада по мътнородите? А в „Дурмшранг“ не приемат кого да е. Но мама не искаше да съм толкова далеч. Татко казва, че в „Дурмшранг“ имат много по-добро отношение към Черните изкуства, отколкото в „Хогоуртс“. Там учениците всъщност ги *овладяват*, а не се занимават само с разни глупости за защита като нас...

Хърмаяни стана, отиде на пръсти до вратата на купето, затвори я и гласът на Малфой изчезна.

– Мисли си, че „Дурмшранг“ ще му подхожда по-добре, така ли? – ядоса се тя. – Да беше *отишъл* наистина, че да не ни се налага да го търпим.

– „Дурмшранг“ друго училище за магия ли е? – попита Хари.

– Да – намуси се Хърмаяни. – То има страховита слава. Според „Преглед на магьосническото образование в Европа“ там обръщат голямо внимание на Черните изкуства.

– Като че ли съм чувал нещо за него – колебливо се обади Рон. – Къде се намира? В коя страна?

– Ами... май никой не знае – отвърна Хърмаяни и вдигна вежди.

– А... защо? – попита Хари.

– По традиция между училищата по магия и вълшебство има вечно съперничество. „Дурмшранг“ и „Бобатон“ крият къде се намират, та да не им откраднат тайните – небрежно обясни Хърмаяни.

– Айде де! – разсмя се Рон. – „Дурмшранг“ сигурно е голям колкото „Хогоуртс“. Как може да се скрие такъв огромен замък?

– Но „Хогоуртс“ е скрит! – изненада се Хърмаяни. – Всички го знаят... е, поне тези, които са прочели „История на «Хогоуртс»“.

– Значи само ти знаеш – отбеляза Рон. – Е, продължавай. Как се крие място като „Хогоуртс“?

16. Името на училището наподобява названието на прочутото немско литературно течение „Шурм унд дранг“ („Буря и натиск“) от епохата на романтизма. – Бел. прев.

– Омагьосано е – обясни Хърмаяни. – Ако някой мъгъл го погледне, вижда само плесенянали стари развалини с надпис „ВХОД ЗАБРАНЕН! ОПАСНО ЗА ЖИВОТА!“.

– Значи за външни хора и „Дурмшранг“ би изглеждал като развалина?

– Възможно е – вдигна рамене Хърмаяни. – Или е направена магия за отклоняване на мъгли както при стадиона на Световното първенство. А за да попречат на чуждестранни магьосници да го открият, може да са го омагьосали да бъде неотбележим...

– Я повтори?

– Ами може така да се омагьоса сграда, че да бъде невъзможно да се отбележи на карта, нали?

– Тъж... щом казваш – съгласи се Хари.

– Но аз мисля, че „Дурмшранг“ би трябвало да е някъде далеч на север – сподели Хърмаяни. – Някъде, където е много студено, защото в униформите им са включени кожени шапки.

– О, помислете само какви възможности дава това! – размечта се Рон. – Щеше да е лесно да се бутне Малфой от някой ледник и да се обяви това за нещастен случай. Жалко че майка му го е спряла...

Колкото по-на север се движеше влакът, толкова по-силен ставаше дъждът. Небето така притъмня, а прозорците толкова се запотиха от влагата, че фенерите светнаха посред бял ден. Потракващата количка със закуски наближи по коридора и Хари купи цял куп котелни сладкиши за всички.

Много от приятелите им ги посетиха следобеда, включително Шеймъс Финигън, Дийн Томас и Невил Лонгботъм, кръглоликото, бързо забравящо момче, отгледано от баба си, една твърде строга вещица. Шеймъс носеше ирландското си кречетало, чиято магия явно вече отслабваше. То все още пискаше „Трой! Мълет! Моран!“, но звучеше слабо и изтощено. След около половин час Хърмаяни се умори от безкрайните разговори за квидич и отново потъна в „Класически заклинания“ за четвърти курс, като се зае да разучава призоваващата магия.

Невил слушаше жадно разговора на останалите, в който финалът на Световното първенство бе преживян наново.

– Баба не ми позволи да отида – печално обясни той. – Не искаше да купи билети. Било е страшно, нали?

– Така си е – съгласи се Рон. – Виж това, Невил...

Той порови в куфара си на багажника и извади миниатюрната фигурка на Виктор Крум.

– Уха! – не скри завистта си Невил, когато Рон положи Крум на дундестата му ръка.

– Видяхме го и отблизо – продължи Рон. – Бяхме в горната ложа...

– За пръв и последен път в живота ти, Уизли.

Драко Малфой бе застанал пред вратата. Зад него бяха Краб и Гойл, огромните му дебеловрати приятелчета, които се бяха източили поне с трийсетина сантиметра през лятото. Те явно бяха дочули разговора през вратата на купето, която Дийн и Шеймъс не бяха затворили докрай.

– Не помня да сме те канили, Малфой – студено го сръза Хари.

– Уизли, какво е *това*? – попита Малфой и посочи клетката на Пигуиджън.

Провисналият ръкав на празничната мантия на Рон се поклащаше в такт с движението на влака и откриваше старомодния дантелен маншет.

Рон се втурна да скрие дрехата, но Малфой бе по-бърз, сграбчи ръкава и го дръпна.

– Погледнете! – възторжено извика той и размахаше мантията на Рон пред очите на Краб и Гойл. – Уизли, нямаш намерение да я *обличиш*, нали? Сигурен съм, че това е било много модерно през 1890 година...

– Задави се с повръщано, Малфой! – извика Рон, а цветът на лицето му стана като на мантията, която издърпа обратно.

Малфой прихна в гръмогласен подигравателен смях, а Краб и Гойл глупаво се изкикотиха.

– Е, ще участваш ли, Уизли? Ще се опиташ ли да прославиш семейството си? Ще има и пари, нали знаеш. Ако спечелиш, ще можеш да си позволиш и прилична мантия...

– За какво говориш? – сопна се Рон.

– *Ще участваш ли?* – повтори Малфой. – Сигурен съм, че *ти* ще участваш, Потър? Не пропускаш случай да се поперчиш, нали?

– Или обясни за какво става дума, или се махай! – сопна се Хърмаяни, като вдигна очи от своите „Класически заклинания“ за четвърти курс.

Тържествуваща усмивка се разля по бледото лице на Малфой.

– Да не би да *не знаеш*? – със задоволство попита той. – Баща ти и брат ти работят в министерството, а ти дори *не знаеш*. Моят баща ми каза толкова отдавна! Чул го от Корнелиус Фъдж... Нали татко винаги се движи с високопоставени хора от министерството. Може би баща ти е от по-низшите служители и не са му казали, Уизли. Дааа... Може да не говорят такива важни неща в негово присъствие...

Малфой отново се изкили, махна на Краб и Гол и тримата

изчезнаха.

Рон се изправи и така затръшна плъзгащата се врата на купето, че стъклото се натроши.

– Рон! – сгълча го Хърмаяни, извади пръчката си, прошепна „Репаро!“ и парчетата стъкло се събраха и полетяха обратно към вратата.

– Прави се, че знае всичко, а ние не знаем нищо – изръмжа Рон. – „Татко винаги се движи с високопоставени хора от министерството“... Баща ми отдавна можеха да го повишат, но на него му харесва там, където си е...

– Разбира се – тихо рече Хърмаяни. – Само не позволявай на Малфой да те ядоса, Рон...

– Той ли? Да ме ядоса? Как ли пък не! – отрече Рон, взе един от кетелните сладкиши и го смачка на топка.

Това лошо настроение не го напусна до края на пътуването. Той почти не говореше, докато се преобличаха в училищните си мантии, и все още гледаше гневно, когато експрес „Хогоуртс“ намали ход и найсетне спря в непрогледния мрак на гара Хогсмийд.

Вратите на влака се отвориха и навън ги посрещна грохот от гръмотевица. Те слезоха сред пороя с наведени глави и присвити очи. Хърмаяни беше увила Крукшанкс в мантията си, а Рон пак покри клетката на Пигуиджън със своята официална мантия. Дъждът валеше плътно и силно, сякаш кофи с леденостудена вода неспирно се изсипваха върху главите им.

– Здравей, Хагрид! – извика Хари и помахаше към грамадния силует в края на перона.

– Здравсти, Хари! – викна Хагрид и помахаше с ръка. – Ще се видим на празненството, ако не се удавим дотогава!

По традиция всяка година първокурсниците, водени от Хагрид, стигаха до „Хогоуртс“ с лодки по езерото.

– Ууу, не бих искала да съм в лодка в такова време – потрепери Хърмаяни, докато се придвижваха бавно по перона заедно с тълпата.

Пред гарата ги очакваха стотина фойтони с невидими коне. Хари, Рон, Хърмаяни и Невил побързаха да се качат в един от тях, вратичката леко щракна и само след секунди дългата процесия затрополи и разплиска локвите по пътя към „Хогоуртс“.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА ТРИМАГИЧЕСКИЯТ ТУРНИР

Файтоните подминаха статуите на крилатите глигани от двете страни на портата и се заизкачваха нагоре по широката алея, като се люшкаха застрашително във все по-силно вилнеещата буря.

Залепил нос на прозореца, Хари гледаше как „Хогуортс“ приближава, обгърнат в плътна пелена от дъжд, през която се процеждаха неясни отблясъци светлина от прозорците. В небето проблясва светкавица точно когато файтонът им спря пред каменните стъпала, водещи до гигантската дъбова входна врата. Учениците от пристигналите преди тях файтони вече бързаха нагоре по стъпалата към замъка. Хари, Рон, Хърмаяни и Невил скочиха от файтона и също се втурнаха нагоре, без да вдигат поглед, докато не стигнаха благополучно до огромната входна зала, осветена от ярки факли и извеждаща към прекрасното мраморно стълбище.

– Олеле! – изпухтя Рон, изтръска глава и капки вода се разхвърчаха във всички посоки. – Ако не спре, езерото ще прелее. Вир-вода съм. ОХ!

Един огромен червен балон, пълен с вода, се стовари от тавана върху главата на Рон и се пръсна. Измокрен до кости, давейки се, Рон политна към Хари точно когато на косъм от Хърмаяни изплющя втора водна бомба и избухна в краката на Хари, заливайки с вълна от ледена вода кецовете му чак до чорапите. Наоколо всички се разпищяха и взеха да се блъскат, опитвайки се да напуснат огневата линия. Хари вдигна поглед и забеляза, че на около шест метра над главите им лети полтъргайтът Пийвс – дребно създание с шапка на камбанки и оранжева папийонка. Широкото му злорадо лице бе изкривено от усилието да вземе на прицел нови жертви.

– ПИЙВС! – изкрещя ядосан глас. – Пийвс, слез долу ВЕДНАГА!

Професор Макгонъгол, заместник-директор на „Хогуортс“ и ръководител на дом „Грифиндор“, се втурна откъм Голямата зала. Тя се подхлъзна по мокрия под и обви ръце около шията на Хърмаяни, за да не падне.

– Ох, съжалявам, госпожице Грейнджър...

– Няма нищо, професоре! – едва си пое въздух Хърмаяни и разгърна шията си.

– Пийвс, слизай МОМЕНТАЛНО! – провикна се професор

Макгонъгол, намести островърхата си шапка и му отправи заплашителен поглед през очилата си с четвъртити рамки.

– Нищо не съм направил! – изкикоти се Пийвс, целейки се в няколко момичета от пети курс, които писнаха и се спасиха в Голямата зала. – Мокрички са вече, нали? Само да ги понапръскам! Плиииииис! – И той запрати още една водна бомба към токущо влязлата групичка второкурсници.

– Ще викна директора! – заплаши го професор Макгонъгол. – Предупреждавам те, Пийвс...

Пийвс се изплези, метна и последната си бомба във въздуха и се стрелна към мраморното стълбище в пристъп на лудешки кикот.

– Тръгвайте всички! – рязко се обърна професор Макгонъгол към мокрото множество. – Към Голямата зала, хайде!

Хари, Рон и Хърмаяни се подхлъзваха и пързалияха по пода на входната зала и през двойните врати вдясно, а Рон мърмореше гневно под нос, отмятайки мокри кичури от лицето си.

Голямата зала бе както винаги великолепно украсена за тържество – по случай началото на учебната година. Златни чинии и бокали блестяха на светлината на хиляди и хиляди свещи, летящи из въздуха. Четирите дълги маси за домовете бяха плътно заобиколени от бърбрещи ученици. Преподавателите седяха от едната страна на петата маса на най-високото място в залата с лице към своите възпитаници. Вътре бе много по-топло. Хари, Рон и Хърмаяни подминаха масите на „Слидерин“, „Рейвънклоу“ и „Хафълпаф“ и седнаха при останалите грифиндорци в далечния ъгъл на залата до Почтибезглавия Ник, духа бродник на „Грифиндор“. Перленобял и прозрачен като дим, Ник се бе пременил за вечерта в обичайния си жакет с празнична широка дантелена яка, която не позволяваше на главата му да се клати застрашително върху почти презрания му врат.

– Добър вечер! – с грейнала усмивка каза той.

– Зависи за кого – рече Хари и свали кецовете си да излее водата от тях. – Дано да побързат с разпределянето, че умирам от глад.

В началото на всяка учебна година новопостъпилите ученици биваха разпределяни по домовете, но поради неблагоприятно стечение на обстоятелствата Хари не бе присъствал на нито една разпределителна церемония след своята. Затова очакваше тази с нетърпение.

В този момент силно развълнуван глас задъхано се провикна от масата:

– Здравсти, Хари!

Това бе третокурсникът Колин Крийви, за когото Хари бе нещо като герой.

– Здравей, Колин! – уморено отвърна Хари.

– Хари, знаеш ли, брат ми започва училище! Брат ми Денис!

– Ааа... хубаво – рече Хари.

– Толкова е развълнуван! – Колин говореше и подскачаше нагоре-надолу върху стола си. – Дано да е в „Грифиндор“! Стискай палци, Хари!

– А, да, добре... – отвърна Хари, обърна се към Хърмаяни, Рон и Почтибезглавия Ник и попита: – Братята и сестрите обикновено ги разпределят в един и същи дом, нали?

Той съдеше по това, че всеки от седмината братя Уизли е бил разпределян в дом „Грифиндор“.

– О, не, не е задължително – обясни Хърмаяни. – Близначката на Парвати Патил е в „Рейвънклоу“, а те са толкова еднакви, че би трябвало да бъдат заедно, нали?

Хари погледна към Височайшата маса. Там бяха наредени повече столове от обикновено. Хагрид вероятно все още плаваше през езерото с първокурсниците. Професор Макгонъгол сигурно наглеждаше подсушаването на пода на входната зала, но имаше още един празен стол и Хари не можа да се сети кой друг липсва.

– Къде ли е новият ни преподавател по защита срещу Черните изкуства? – запита Хърмаяни, която също гледеше към учителите.

Досега никой от преподавателите им по защита срещу Черните изкуства не се бе задържал повече от година. Любимият учител на Хари бе професор Лупин, но той беше напуснал миналото лято. Тримата огледаха цялата Височайша маса, но не видяха нито едно ново лице край нея.

– Може да не са успели да намерят преподавател – угрижено предложи Хърмаяни.

Хари се вгледа в масата още по-внимателно. Дребничкият професор Флитуик, учителят по вълшебство, седеше върху куп възглавници до професор Спраут, преподавателката по билкология, чиято шапка бе килната върху бухналата ѝ, прошарена коса. Тя говореше с професор Синистра от катедрата по астрономия. От другата страна на професор Синистра седеше преподавателят по отвари Снейп – с жълтеникава кожа, орлов нос и мазна коса, най-омразният човек за Хари в „Хогвортс“. Ненавистта му към Снейп бе съизмерима единствено с омразата на Снейп към него, която се бе засилила – ако това изобщо бе възможно, –

предишната година, когато Хари бе помогнал на Сириус да избяга точно под дългия нос на Снейп. А Сириус и Снейп бяха врагове още от ученическите си години.

От другата страна на Снейп имаше празно място – Хари предположи, че е за професор Макгонъгол. До незаетия стол, в центъра на масата, седеше директорът – професор Дъмбълдор. Буйната му сребриста коса и брадата му сияеха на светлината а свещите, а по великолепната му тъмнозелена мантия бяха извезани многобройни звезди и луни. Дъмбълдор бе подпрял брадичката си върху сключените върхове на дългите си тънки пръсти и дълбоко замислен, гледаше към тавана иззад очилата си с рамки като полумесеци. Хари също погледна към тавана, омагьосан да отразява истинското небе. Никога не го бе виждал така буреносен. По него се вихреха черни и морави облаци и при новия гръм, проехтял отвън, проблясна разклонена светкавица.

– О, по-бързо! – изстена Рон на съседния стол. – Бих могъл да изям и хипогриф.

Едва бе изрекъл тези думи, когато вратите на Голямата зала се отвориха и настъпи тишина. Професор Макгонъгол поведе дълга процесия от първокурсници към Височайшата маса. Хари, Рон и Хърмаяни бяха почти сухи в сравнение с новодошлите, които сякаш бяха преплували езерото без лодки. Докато се нареждаха пред масата с лице към останалите ученици, само най-дребното момченце със сивкавокафява коса не трепереше от студ и напрежение като другите. То беше загърнато с дреха, която Хари веднага позна – това бе палтото на Хагрид от къртичи кожи. То беше толкова голямо, че изглеждаше като надиплена огромна шатра от черна козина. Дребничкото лице на момчето се показваше над яката и на него се четеше силно вълнение. След като се нареди до ужасно изглеждащите си връстници, момчето погледна към Колин Крийви, вдигна победоносно палците на двете си ръце и устните му изговориха: „Паднах в езерото!“ Случката определено бе предизвикала у него възторг.

Професор Макгонъгол постави пред първокурсниците четирикрако столче и върху него много стара и мръсна магьосническа шапка, цялата в кръпки. За миг настъпи тишина. Първокурсниците се вторачиха в шапката. Всички останали в залата – също. После един процеп близо до ръба ѝ се отвори широко като уста и шапката запя:

Изминаха хиляда и повече години

откакто бях новоскроена аз.
Живееха тогава сред слава четирима
магьосници, известни и на нас.

Храбрецът Грифиндор, дошъл от пустош волна,
и Рейвънклоу честната – от тясна долчинка,
приветливата Хафълпаф – от равнина просторна,
а Слидерин потайният – от тъмните блага.

Споделяха желания, надежди и мечти
и дружно сътвориха план сърцат.
Училището „Хогуорте“ така се появи,
магически таланти призова.

И всеки от четирмата магьосници велики
в училището свой дом основа –
че имаха си те предпочитания различни
за силата на своите деца.

За Грифиндор над всичко друго на света
стояха смелостта и дързостта.
Избираше ги Рейвънклоу по сила на ума –
за нея най-най-ценната бе тя.

А Хафълпаф ги искаше за упоритостта –
ценеше тя усърдните в труда.
За Слидерин пък силата бе пътят към властта –
събра славолубивите деца.

До края на живота си те можеха
избраниците свои да посочват.
Въпрос един обаче ги тревожеше –
след тях децата кой ли ще насочва?

Пръв Грифиндор измисли как да става –
свали ме той от своята глава,
от своя разум всичките ми дадоха,
да мога да избирам вместо тях.

Главите си покрийте с мен сега,
но плътно, та ушите да се скрият!
Надниквам аз в ума и нивга не греша –

дома ви нов веднага ще разкрия!

Голямата зала избухна в аплодисменти в края на песента Разпределителната шапка.

– Тя не пееше тази песен, когато ни разпределяше нас – каза Хари, докато ръкопляскаше с всички останали.

– Всяка година пее различна песен – отвърна Рон. – Сигурно е много скучно да си шапка, а? Цяла година да съчиняваш една песен!

Професор Макгоньгол развиваше дебело руло пергамент.

– Щом си чуете името, нахлупвате шапката и сядате на столчето – обясняваше тя на първокурсниците. – След като съобщи дома ви, отивате и сядате до съответната маса.

– Акърли, Стюарт!

Едно момче, треперецо от главата до петите, се приближи, взе Разпределителната шапка, нахлупи я и седна на столчето.

– „Рейвънклоу“! – извика шапката.

Стюарт Акърли я свали от главата си и се завтече към масата на „Рейвънклоу“, където всички му ръкопляскаха. Хари забеляза как Чо, търсачката в отбора на „Рейвънклоу“ по куидич, поздравява новодошлия Стюарт Акърли и за част от секундата изпита странното желание и той да седне на масата на „Рейвънклоу“.

– Бадук, Малкълм!

– „Слидерин“!

Масата в другия край на залата избухна в поздравления. Хари видя Малфой да ръкопляска, когато Бадук се присъедини към слидеринци. Хари се чудеше дали Бадук знае, че от дом „Слидерин“ са излезли най-много тъмни вещици и магьосници. Фред и Джордж освиркаха Малкълм Бадук, докато той седаше.

– Бранстоун, Елинор!

– „Хафълпаф“!

– Колдуел, Оуен!

– „Хафълпаф“!

– Крийви, Денис!

Дребничкият Денис Крийви се олюля напред, препъвайки се в огромното палто на Хагрид, точно когато самият Хагрид се вмъкна в зала-та през една врата зад Височайшата маса. Близо два пъти по-висок и поне три пъти по-широк от обикновен човек, с дългата си, буйна, сплестена черна коса и брада Хагрид изглеждаше застрашително, но Хари, Рон

и Хърмаяни знаеха каква добра душа има. Той им смигна, докато сядаше в края на Височайшата маса, и се загледа в Денис Крийви, който нахлупваше Разпределителната шапка. Цепнатината при ръба се отвори широко:

– „Грифиндор“! – извика шапката.

Хагрид заръкопляска заедно с грифиндорци, докато Денис Крийви, грейнал в усмивка, свали шапката, постави я обратно на столчето и побърза да отиде при брат си.

– Колин, аз паднах! – изписка той и се хвърли на един свободен стол. – Беше страхотно! И нещо ме грабна във водата и ме върна в лодката!

– Жестоко! – точно толкова развълнуван отвърна Колин. – Това сигурно е била гигантската сепия, Денис!

– *Ихааа!* – възкликна Денис, сякаш никой, дори и в най-невероятните си мечти, не би могъл да си представи нещо по-хубаво от това – да падне като него в бушуващо, неизмеримо дълбоко езеро и да бъде спасен от гигантско водно чудовище.

– Денис! Денис! Виждаш ли онова момче ей там? С черната коса и очилата... Виждаш ли го? *Знаеш ли кой е той, Денис?*

Хари извърна поглед и се загледа в Разпределителната шапка, заета в момента с разпределянето на Ема Добс.

Церемонията продължи. Момчета и момичета с уплашени лица се доближаваха едно по едно до четирикракото столче, а когато професор Макгонъгол изчерпа фамилиите с Л, опашката бавно започна да оредява.

– О, по-бързо! – изстена Рон и разтърка стомаха си.

– Стига, Рон, разпределянето е много по-важно от яденето – възмути се Почтибезглавия Ник, когато Медли Лора стана една от хафълпафци.

– Естествено, ако си мъртъв – срязва го Рон.

– Надявам се и тазгодишното попълнение на „Грифиндор“ да е на ниво – отбеляза Почтибезглавия Ник, докато аплодираше първокурсничката Натали Макдоналд, която сядаше на масата на „Грифиндор“. – Нали не искаме да се прекъсне победната серия?

„Грифиндор“ бе печелил Купата на домовете през последните три години.

– Причард, Греъм!

– „Слидерин“!

– Куърк, Орла!

– „Рейвънклоу“!

И най-сетне с „Уитби, Кевин!“ („Хафълпаф“) разпределянето приключи. Професор Макгонъгол вдигна шапката и столчето и ги отнесе.

– Вече е време – каза Рон, грабна ножа и вилицата си и се загледа в златната си чиния с очакване.

Професор Дъмбълдор се бе изправил. Той се усмихваше на учениците, широко разперил ръце за добре дошли.

– Ще ви кажа само две думи – дълбокият му глас отекна в залата. – Нападайте яденето!

– Веднага! – извикаха Хари и Рон, когато празните блюда магически се напълниха пред очите им.

Почтибезглавия Ник скръбно гледаше как Хари, Рон и Хърмаяни пълнят чиниите си.

– Аааа, 'ака е 'о 'обре – изпухтя Рон с пълна с поре уста.

– Късметлии сте, че изобщо има празненство тази вечер – съобщи им Почтибезглавия Ник. – Допреди малко имаше проблеми в кухнята.

– Защо? Какво стана? – попита Хари, борейки се с една големичка пържола.

– Пийвс, разбира се! – Почтибезглавия Ник поклати глава и тя се люшна опасно. Той подръпна нагоре яката си. – Вечният спор, нали знаете. Искаше да дойде на празненството. И дума да не става, познавате го, съвсем нецивилизован е, не може да види чиния с храна и да не я хвърли по някого. Имахме съвещание на духовете и само Дебелия монах се застъпи за него. Но Кървавия барон тропна с крак – много разумно според мен.

Кървавия барон бе духът бродник на „Слидерин“, мършав и мълчалив, цял в сребристи кървави петна. Той единствен в „Хогуортс“ умееше да озаптява полтъргайста.

– Да, усетихме се, че Пийвс е ядосан – мрачно рече Рон. – Та какво е направил в кухнята?

– О, както винаги – вдигна рамене Почтибезглавия Ник. – Предизвика опустошение и хаос. Навсякъде летяха тенджери и тигани. Цялата кухня потъна в супа. Ужасените домашни духове не бяха на себе си...

Дан! Хърмаяни бе съборила златния си бокал. Тиквеният сок се разля нашироко по бялата ленена покривка и оцвети в оранжево голяма част от нея, но момичето изобщо не обърна внимание.

– Има домашни духчета *тук*? – попита тя с ужас в очите, вперени в Почтибезглавия Ник. – Тук, в „Хогуортс“?!

– Разбира се! – учуди се на реакцията й духът. – Повече, отколкото

в който и да било английски дом. Над сто са.

– Не съм видяла нито едно досега! – възкликна Хърмаяни.

– Е, едва ли напускат кухнята посред бял ден – рече Ник. – Излизат през нощта да поизчистят, да се погрижат за огъня и за разни други неща... Искам да кажа – нормално е, че не си ги виждала. Добрият домашен дух трябва да е незабележим.

Хърмаяни го зяпна.

– Но нали им *плащат*? – попита тя. – Имат *отпуски*, нали? И право на болнични, пенсии и всичко останало?

Почтибезглавия Ник така се задави от смях, че яката му се плъзна надолу, а главата му клюмна и провисна на малкото прозрачна кожа и мускул, които все още я придържаха за шията.

– Болнични и пенсии ли? – Той намести главата си обратно върху раменете и отново я закрепил с яката. – Домашните духове не искат болнични и пенсии!

Хърмаяни погледна надолу в чинията с едва докосната храна, оставаща ножа и вилицата си и я побутна настрана.

– О, 'оля те, 'ърмаани! – изфъфли Рон и неволно опръска Хари с йоркширски пудинг. – О, из'иня'ай, 'ари... – Той преглътна и продължи: – И да гладуваш, и да не гладуваш, пак няма да имат болнични.

– Робски труд – започна да диша тежко Хърмаяни. – Така значи е приготвена вечерята. *С робски труд*.

И отказа да хапне дори една хапка.

Дъждът продължаваше да барабани тежко по високите тъмни прозорци. Удари гръм и разтресе стъклата, а буреносният таван се обля в светлина, осветявайки златните чинии в мига, когато остатъците от основното ястие изчезнаха и бяха заменени с десерти.

– Карамелен пай, Хърмаяни! – изкушаваше я Рон, като насочваше мирзмата към нея. – Виж, пудинг със стафили! Шоколадов мус!

Но Хърмаяни му хвърли поглед, който така му напомни за професор Макгонъгол, че той се отказа.

Когато излапаха десертите и последните трохи изчезнаха от чиниите, които заискряха от чистота, Албус Дъмбълдор отново се изправи. Шумът от бърборенето, което изпълваше залата, замря на мига и вече се чуваха само виенето на вятъра и почукването на дъжда.

– И така... – започна Дъмбълдор и се усмихна на всички. – Сега, след като хапнахме и пийнахме (Хм! – промълви Хърмаяни), още веднъж моля за вашето внимание, за да направя няколко съобщения. Пазачът господин Филч ме помоли да ви уведомя, че списъкът от забранени

предмети в замъка тази година включва и кряскащи йо-йо, зъбати фриз-бита и вечнолетящи бумеранги. Пълният списък наброява, струва ми се, четиристотин тридесет и седем предмета и ако се интересувате, може да го прочетете в кабинета на господин Филч.

Кранчетата на устните на Дъмбълдор потръпнаха.

– Както винаги, бих искал да ви напомня, че влизането в гората е забранено за всички ученици, а посещението в село Хогсмийд – за първокурсниците и второкурсниците. Освен това мой печален дълг е да ви съобщя, че тази година шампионат по квидич между домовете няма да се състои.

– Какво? – ахна Хари.

Той потърси с поглед Фред и Джордж, негови съотборници по квидич. Обърнати към Дъмбълдор, те безмълвно движеха устните си, явно прекалено ужасени, за да могат да говорят.

Дъмбълдор продължи.

– Това се налага поради едно събитие, което ще започне през октомври и ще продължи до края на учебната година, поглъщайки голяма част от времето и усилията на преподавателите. Но аз съм убеден, че ще се забавлявате извънредно много. Имам огромното удоволствие да обявя, че тази година в „Хогвортс“...

Но в същия миг се разнесе оглушителен гръмотевичен тътен и вратите на Голямата зала се отвориха с трясък.

Един мъж се бе изправил до вратата, подпрян на дълга тояга и загърнат в черно пътническо наметало. Всички глави в залата се извърнаха към непознатия, внезапно ярко осветен от мълнията, блеснала на тавана. Той си свали качулката, разлюля като грива дългата си тъмносива коса и се запъти към Височайшата маса.

Глух *тропот* отекваше в залата при всяка втора негова стъпка. Когато стигна до Височайшата маса, зави надясно и тежко закуцука към Дъмбълдор. Нов лъч от светкавица премина по тавана. Хърмаяни ахна.

Светкавицата бе осветила в профил лицето на новодошлия. Такова лице Хари никога не бе виждал. Сякаш беше издълбано върху прояден къс дърво от някой, чиято представа за човешко лице е била доста неясна, а и работата с длетото никак не му се е удавала. По всеки сантиметър от кожата имаше белези. Устата му изглеждаше като диагонален разрез, а голямо парче от носа му липсваше. Но истински страшния вид му даваха очите.

Едното бе малко, тъмно и бляскаше като мънисто, а друго – голямо, кръгло като монета, живо и яркосиньо. Синьото око се движеше

постоянно, без да мига, въртеше се нагоре-надолу и от ляво на дясно, без да се съобразява с нормалното око, а после се преобърна назад към тила и от него остана да се вижда само бялото.

Непознатият стигна до Дъмбълдор и протегна ръка, покрита с тежки белези като лицето му. Директорът се здрависа с него, като промърмори думи, които Хари не можеше да чуе. Явно бе попитал нещо непознатия, а той поклати мрачно глава и тихо отговори. Дъмбълдор кимна и го подкани с жест към празния стол вдясно от себе си.

Новодошлият седна, разтърси тъмносивата си грива да открие лицето си, придърпа чиния наденички към себе си, вдигна ги до това, което бе останало от носа му, и ги помириса. После извади от джоба си малък нож, бодна парче наденица на върха му и започна да яде. Нормалното му око се вираше в наденицата, ала синьото все още се въртеше неспокойно из орбитата си и оглеждаше залата и учениците.

– Позволете ми да ви представя новия преподавател по защита срещу Черните изкуства – отчетливо произнесе Дъмбълдор в тишината. – Професор Муди.

Новите учители обикновено биваха посрещани с аплодисменти, но този път никой от преподавателите или учениците не направи това, освен Дъмбълдор и Хагрид. И двамата вдигнаха ръце и заръкопляскаха, но звукът мрачно проехтя в тишината и те бързо спряха. Всички останали изглеждаха толкова смаяни от странния външен вид на Муди, че не можеха да откъснат поглед от него.

– Муди ли? – промърмори Хари към Рон. – *Лудоокия Муди?* Този, на когото баща ти отиде да помага тази сутрин?

– Сигурно – тихо и със страхопочитание отвърна Рон.

– Какво ли му се е случило? – прошепна Хърмаяни. – Какво е станало с *лицето му*?

– Не знам – отвърна Рон шепнешком, втрещил поглед в Муди с възхита.

Новият учител прие с безразличие студеното посрещане. Без да обърне внимание на каната тиквен сок пред себе си, той бръкна отново в джоба на пътническото си наметало, извади малка плоска бутилчица и отпи голяма глътка от нея. Като вдигна ръката си, наметалото му се отлепи от земята и Хари видя под масата да се подава част от издялян дървен крак със стъпало с хищни нокти.

Дъмбълдор се прокашля.

– Както вече ви съобщих – усмихна се той на множеството ученици пред себе си, все още стъписани от появата на Лудоокия Муди, – ще

имаме честта да бъдем домакини на едно вълнуващо събитие през следващите месеци, събитие, каквото не е имало повече от сто години. С огромно удоволствие ви съобщавам, че тази година в „Хогуортс“ ще се проведе Тримагически турнир.

– ШЕГУВАТЕ СЕ! – извика Фред Уизли.

Напрежението, обзело залата след пристигането на Муди, внезапно се стопи.

Почти всички се разсмяха, а Дъмбълдор се подсмихна одобрително.

– *Не се* шегувам, господин Уизли – отвърна той. – Въпреки че като казахте това, се сетих за един чудесен анекдот, който чух през лятото. Веднъж трол, вещица и лепрекон влезли в един бар...

Професор Макгонъгол шумно се прокашля.

– Е, но май сега не му е времето... не... – прекъсна мисълта си Дъмбълдор. – Докъде бях стигнал? А, да, Тримагическият турнир. Понеже някои от вас може би нямат представа какво представлява турнирът, надявам се, че онези, които *знаят*, ще ми позволят накратко да обясня, като дадат малка почивка на вниманието си. Тримагическият турнир се е състоял за пръв път преди около седемстотин години като приятелско състезание между най-големите европейски училища по магия – „Хогуортс“, „Бобатон“ и „Дурмщранг“. Трите училища излъчвали свои избраници, които преодолявали три изпитания за магьосници. Училищата се редували да организират турнира на всеки пет години и това несъмнено било чудесен начин за установяване на контакти между младите вещици и магьосници от различни националности. И така, докато смъртните случаи толкова зачестили, че турнирът бил преустановен.

– *Смъртни случаи?* – прошепна разтревожено Хърмаяни. Но повечето ученици в залата не споделяха опасенията ѝ.

Много от тях си шепнеха развълнувано, а самият Хари предпочиташе да чуе повече подробности за турнира, отколкото да се безпокои за умрелите преди стотици години.

– През вековете са правени няколко опита турнирът да се възобнови – продължи Дъмбълдор, – но нито един от тях не е бил успешен. Сега обаче нашият Отдел за международно магьосническо сътрудничество и Отделът за магически игри и спортове решиха, че е назрял моментът за още един опит. Работихме усилено цяло лято, за да сме сигурни, че нито един участник няма да се окаже в смъртна опасност. Директорите на „Бобатон“ и „Дурмщранг“ и кандидатите ще пристигнат през октомври, а в навечерието на празника на Все светии ще бъдат определени тримата участници. Безпристрастен арбитър ще реши кои ученици са

достойни да се състезават за Триагическата купа, за славата на своето училище, както и за личната награда от хиляда галеона.

– Ще участвам! – отсече през зъби Фред Уизли с грейнало от ентузиазъм лице при мисълта за такава слава и богатство.

Той не бе единственият, който си представи себе си в ролята на избраница от „Хогуортс“. Край масите на всеки от домовете Хари видя или възторжени погледи, вперени в Дъмбълдор, или трескаво шепнещи си ученици. Но директорът заговори отново и залата пак притихна.

– Вероятно много от вас горещо желаят да спечелят Триагическата купа за „Хогуортс“ – продължи той, – но директорите на трите училища и Министерството на магията решихме да поставим възрастова граница за тазгодишните участници. Само ученици на седемнайсет или повече години ще бъдат допуснати да участват с имената си в избора. Ние смятаме – Дъмбълдор извиси глас над яростните викове след тези думи, а близнаците Уизли направо се разгневиха, – че ограничението е необходимо. Изпитанията в турнира ще бъдат трудни и опасни независимо от мерките за сигурност, които сме предвидили, и е малко вероятно ученици под шести и седми курс да се справят с тях. Аз лично ще се погрижа нито един ученик под определената възрастова граница да не може да измами безпристрастния арбитър при избирането на участника от „Хогуортс“.

Светлосивите му очи проблясваха, като се спряха за миг върху бунтарското изражение по лицата на Фред и Джордж.

– Затова ви моля да не си губите времето да заявявате участието си, ако не сте навършили седемнайсет години. Делегациите от „Бобатон“ и „Дурмшранг“ ще пристигнат през октомври и ще останат при нас през по-голямата част от годината. Не се съмнявам, че ще се отнасяте любезно към чуждестранните ни гости по време на престоя им и ще подкрепите от все сърце онзи, който бъде посочен за избраница на „Хогуортс“. Вече е късно, а аз знам колко е важно за всички ви да бъдете бодри и отпочинали утре сутрин в часовете си. Време е за сън! Да ви няма!

Дъмбълдор отново седна и се обърна да говори с Лудоокия Муди. Разнесоха се шумно стържене и тропане, докато всички ученици се изправиха на крака и се струпяха пред двойните врати към входната зала.

– Не могат да постъпят така! – възмути се Джордж Уизли, който не беше тръгнал с тълпата към вратите, а стоеше и ядно гледаше Дъмбълдор. – Ще навършим седемнайсет през април, защо да не опитаме?

– Няма да ме спрат да участвам! – упорстваше Фред и се мръщеше към Височайшата маса. – Състезателите ще правят най-различни неща,

които иначе за никого не са позволени. А и тази награда от хиляда галеона...

– Да – съгласи се Рон с отнесен поглед. – Хиляда галеона...

– Хайде – подкани ги Хърмаяни, – ако не тръгнете, ще останем само ние.

Хари, Рон, Хърмаяни и близнаците се отправиха към входната зала. Фред и Джордж продължиха да обсъждат с какви ли средства Дъмбълдор би спрял онези, които не са навършили седемнайсет години, да заявят участието си в турнира.

– Какъв ли е този безпристрастен арбитър, който решава кои да са избраниците? – попита Рон.

– Не знам – отвърна Фред, – но ще трябва да го излъжем. Няколко капки състаряваща отвара ще свършат работа, Джордж...

– Обаче Дъмбълдор знае, че не сте навършили... – започна Рон.

– Ама не той решава кой да е избраник, нали? – прекъсна го Фред. – Според мен след като узнае кой иска да участва, този арбитър ще избере най-добрия от всяко училище без значение на колко години е. Дъмбълдор се опитва да ни спре да впишем имената си.

– Но нали е имало смъртни случаи! – неспокойно рече Хърмаяни, като преминаха през една врата, скрита зад гоблен, и се заизкачваха по още по-тясна стълба.

– Да – безгрижно отвърна Фред, – но е било преди много години, нали така? Пък и може ли да има удоволствие, ако няма малко риск? Ей, Рон, ами ако измислим как да надхитрим Дъмбълдор? Искаш ли да участваме?

– А ти какво мислиш? – обърна се Рон към Хари. – Страхотно ще бъде да участваме, а? Но може би ще има... Не знам дали сме подготвени достатъчно...

– Аз определено не съм – мрачно се обади Невил зад близнаците. – Но си мисля, че баба ми би искала да опитам, тя вечно повтаря как трябва да браня семейната чест. Просто ще трябва... Олелеее!...

Кракът на Невил бе пропаднал в дупка по средата на стълбището. Такива изчезващи стъпала капани имаше из целия „Хогуортс“. На повечето ученици от горните курсове им бе станало навик да прескачат тези стъпала, но паметта на Невил бе пословично слаба. Хари и Рон го хванаха под мишниците и го издърпаха нагоре, а едни рицарски доспехи в края на стълбището се разскърцаха и разтракаха, разклатени от хрипящ смях.

– Млъквай! – извика Рон и като минаха покрай доспехите, им

нахлупи шлема.

Проправиха си път нагоре до входа за кулата на „Грифиндор“, скрит зад портрета на Дебелата дама в розова копринена рокля.

– Парола? – попита тя, като приближиха.

– *Глупотевини!* – викна Джордж. – Един префект ми я каза на долния етаж.

Портретът се отмести напред и разкри отвор в стената, през който се промушиха всички. Дърветата пукаха в камината и огънят топлеше кръглата обща стая, пълна с маси и меки фотьойли.

Хърмаяни хвърли мрачен поглед на весело танцуващите пламъци и Хари ясно чу как тя промърмори „Робски труд“, преди да им пожелае лека нощ и да изчезне през вратата към спалнята на момичетата.

Хари, Рон и Невил изкачиха и последната вита стълба до своята спалня на върха на кулата. Пет легла с тъмnochервени балдахини бяха наредени до стените, а до краката на всяко от тях бе оставен куфар. Дийн и Шеймъс вече си лягаха. Шеймъс беше закрепил ирландското кречетало над главата си на таблата на кревата, а Дийн бе закачил плаката на Виктор Крум над нощното си шкафче. Старият му плакат на футболния отбор „Уест Хам“ висеше точно до него.

– Откачалка! – въздъхна Рон и поклати глава към напълно неподвижните футболисти.

Хари, Рон и Невил облякоха пижамите и си легнаха. Някой – домашен дух, без съмнение – бе сложил грейки между чаршафите им. Беше невероятно уютно да си лежиш в леглото и да слушаш как бушува бурята навън.

– Може и да участвам – сънливо рече Рон в мрака. – Ако Фред и Джордж открият начин... турнира... никога не се знае, нали?

– Май не...

Хари се обърна на другата страна в леглото, а въображението му рисуваше серия от нови зашеметяващи картини... бе заблудил безпристрастния арбитър, че е на седемнайсет... бе станал избраник на „Хогоуртс“... Стоеше на поляната пред цялото училище с триумфално вдигнати ръце, а всички викаха и ръкопляскаха... Току-що бе спечелил Триагическия турнир... Светналото от възхищение лице на Чо се открояваше ясно в размитата тълпа...

Хари скри усмивката във възглавницата си, изключително доволен, че Рон не можеше да види онова, което си представяше той.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА ЛУДООКИЯ МУДИ

На следващата сутрин бурята вече бе отминала, но таванът на Голямата зала беше все още мрачен. Тежки, оловносиви облаци се кълбяха над главите на Хари, Рон и Хърмаяни, докато преглеждаха новите си учебни програми на закуска. Недалеч от тях Фред, Джордж и Лий Джордън обсъждаха магически методи за състаряване и заблуда, с които да се промъкнат за участие в Тримагическия турнир.

– Днес не е зле... цяла сутрин ще сме навън – отбеляза Рон, докато плъзгаше пръст по колоната с часовете в понеделник. – Билкология с Хафълпафци, после грижа за магически създания... Да му се не види, пак сме със Слидеринци!

– Два часа пророкуване следобед – изохка Хари и заби поглед в земята.

Пророкуването бе най-омразният му предмет след отварите. Професор Сибила Трелони непрекъснато предсказваше смъртта му, което бе изключително неприятно.

– Трябваше и ти да направиш като мен и да се откажеш, виждаш ли? – изкоментира набързо Хърмаяни, докато мажеше масло върху препечената си филийка. – Поне щеше да учиш нещо смислено, като аритмантика например.

– Виждам, че си започнала да ядеш – отбеляза Рон, като гледаше как Хърмаяни добавя голямо количество мармалад върху намазаната с масло филия.

– Реших, че има и по-успешни начини да се защитят правата на домашните духчета – надменно отвърна тя.

– Да, ама си и доста гладна – ухили се Рон.

Изведнъж над главите им се чу шумолене и стотина сови със сутрешната поща в човките влетяха през отворените прозорци. Хари трескаво затърси с поглед Хедуиг, но в сиво-кафявия облак от пера не се забелязваше нито едно бяло петънце. Совите кръжаха около масите и издирваха получателите на писмата и колетите. Една горска улулица се сниши към Невил Лонгботъм и пусна колет в скута му – той винаги забравяше по нещо от багажа си въщи. В другия край на залата бухалът на Драко Малфой бе кацнал на рамото му несъмнено с обичайните запаси сладкиши, пратени от родителите му. Хари се опита да не обръща

внимание на разочарованието, което усещаше като буца в стомаха си, и се зае отново с овесената си каша. Възможно ли бе нещо да се е случило с Хедуиг и Сириус да не е получил писмото му?

Все още бе угрижен, когато прекоси прогизналата зеленчукова леха към трета оранжерия. Професор Спраут успя да отвлече вниманието му с най-грозните растения, които Хари някога бе виждал – приличаха по-скоро на дебели черни гигантски плужеци, щръкнали от земята. Те се гърчеха и бяха покрити с големи лъскави издутини, вероятно пълни с течност.

– Това са буботуби – набързо им разясни професор Спраут. – Трябва да се изстискат. Вие ще събирате гнойта...

– *Кое?* – попита Шеймъс Финигън с отвращение.

– Гнойта, Гинигън, гнойта – повтори професор Спраут. – А тя е много ценна, затова не я разпилявайте. Събирайте гнойта в тези шишенца. Сложете си ръкавиците от змейска кожа, че неразредената буботубо-ва гной причинява ужасни неща на кожата.

Изстискването на буботубите, макар и отвратително, носеше странно удовлетворение. След като се пукнеше, издутината изригваше голямо количество гъста жълтеникавозелена течност с мирис на бензин. Всички я събираха в шишенцата, които професор Спраут им бе дала, и до края на часа имаха вече няколко литра.

– Мадам Помфри ще бъде много доволна – каза професор Спраут, като запуши с коркова тапа и последното шишенце. – Гнойта от буботубите е чудесен цяр за по-упоритите форми на акне. Само така учениците ще спрат да прибягват до отчаяни мерки да се отърват от пъпките си.

– Като нещастната Елоиз Миджън – прошепна Хана Абът от „Хафълпаф“. – Опита се да ги премахне с проклятие.

– Глупаво момиче! – поклати глава професор Спраут. – Но все пак Мадам Помфри успя да ѝ върне носа на мястото.

Звънецът отекна откъм замъка и извести края на часа. Класът се раздели на две – Хафълпафци се заизкачваха по каменните стъпала за часа си по трансфигурация, а Грифиндорци се запътиха в обратната посока, надолу по склона към малката дървена къщичка на Хагрид в края на Забранената гора.

Хагрид стоеше на прага, стиснал в ръка нашийника на огромната си черна хрътка Фанг. На земята в краката му бяха наредени няколко дървени касетки, а Фанг скимтеше и се дърпаше към тях, любопитен да раззучи отблизо съдържанието им. Докато се приближаваха натам, до уши-те им стигна странен тътен, насечен от леки експлозии.

– Добр'утро! – поздрави Хагрид и се усмихна на Хари, Рон и Хърмаяни. – Да изчакаме Слизеринци, а? Сигурно няма да им се ще да пропуснат т'ва. Раконоги огнemetи...

– Кажи го пак – помоли Рон.

Хагрид посочи надолу към касетките.

– Ъхрр! – изсумтя Лавендър Браун и отскочи назад. Хари реши, че „Ъхрр!“ е най-подходящото описание на огнебълващите създания. Те приличаха на обезобразени голи омари, ужасяващо бледи и слuzести, със стърчащи от всевъзможни места крака и без видими глави. Във всяка касетка имаше най-малко сто огнemetа, дълги по около петнайсетина сантиметра, които пълзяха един върху друг и се блъскаха сляпо в стени-те. От тях се разнасяше воня на разлагаща се риба. От време на време някое от създанията изстрелваше искри от огнemetника си и с тихичко *фюм!* отскачаше леко напред.

– Ей сегичка се излюпиха – гордо обясни Хагрид, – така че вий сами ще ги отгледате. Мисля да направим нещо като учебен проект от т'ва.

– И защо трябва да ни се иска да ги отглеждаме? – попита студент глас.

Бяха се появили Слизеринци. Говореше Драко Малфой, а Краб и Гойл одобрително се хилеха на думите му. Хагрид бе озадачен от въпроса.

– Питам какво правят те? – продължи Малфой. – Какъв е смисълът да ги има?

Хагрид отвори уста, явно мислеше трескаво, помълча, а после отговори троснато:

– Т'ва следващия път, Малфой. Днес само ще ги храните. Сега ще пробваме няколко различни неща. Не съм имал такива досега, не знам к'во ядат. Ето мравешки яйца, жабешки дроб и водна змия. Дайте им по малко от всичко.

– Първо гной, а сега и това! – възнегодува Шеймъс. Само дълбоката привързаност към Хагрид накара Хари, Рон и Хърмаяни да загребат с шепи от слuzестия жабешки дроб и да го поднесат на огнemetите. Хари бе убеден, че усилията им са безсмислени, тъй като създанията по всяка вероятност нямаха усти.

– Ох! – изкрещя Дийн Томас след около десет минути. – Боли!

Хагрид се спусна към него разтревожен.

– Огнemetникът му избухна! – ядосано обясни Дийн и показа на Хагрид изгореното място на ръката си.

– А, да, т'ва става, кат' се взривяват – кимна разбиращо Хагрид.

– Ох! – Лавендър Браун пак изписка. – Ох, Хагрид, какво е това остро нещо?

– Ааа, някои имат жила – ентусиазирано обясни Хагрид (Лавендър бързо дръпна ръката си от касетката). – Май т'ва са мъжките. А женските имат нещо кат' смукалца на коремчетата, струва ми се, че с тях смучат кръв.

– Е, сега ми е ясно защо ще се опитваме да ги отглеждаме – саркастично подметна Малфой. – Кой ли не иска домашен любимец, който бълва огън, жили и боде едновременно?

– Като не са много красиви, не значи, че не са полезни – сръза го Хърмаяни. – Змейската кръв е незаменима за магии, но не ти се ще да си гледаш змей вкъщи, нали?

Хари и Рон се ухилиха на Хагрид, който им се усмихна крадешком изпод гъстата си брада – и тримата знаеха колко много му се искаше да си отглежда змей. През първата им година в училището той имаше за кратко един буен норвежки гребеногърбушко на име Норбърт. Хагрид просто си умираше за чудовища и колкото по-опасни бяха, толкова повече ги обичаше.

– Добре че тези огнемети поне са дребни – отбеляза Рон час по-късно, когато се връщаха в замъка за обяд.

– *Засага* – предположи Хърмаяни. – Но щом Хагрид открие с какво да ги храни, сигурно ще станат по два метра.

– Е, и какво от това, ако се окаже, че лекуват морска болест или нещо друго? – ехидно подметка Рон.

– Много добре знаеш, че го казах, за да запуша устата на Малфой – отвърна Хърмаяни. – Всъщност мисля, че той е прав. Най-добре е да ги стъпчем, преди да са почнали да ни нападат.

Те седнаха на масата на „Грифиндор“ и напълниха чиниите си с агнешки котлети и картофи. Хърмаяни започна да яде толкова бързо, че Хари и Рон я зяпнаха.

– Ооо, вече така ли защитаваш правата на домашните духчета? – попита Рон. – Като повръщаш от преяждане?

– Не – отвърна Хърмаяни с цялото достойнство, което би могла да покаже в момент, когато устата ѝ е пълна с брюкселско зеле. – Просто бързам за библиотеката.

– *Моля?* – възкликна Рон, като не вярваше на ушите си. – Хърмаяни, та това е първият ни ден! Даже домашни нямаме още!

Хърмаяни вдигна рамене и продължи да се тъпче, като че не бе яла

дни наред. После скочи с думите „Ще се видим на вечеря!“ и изчезна като вихрушка.

Когато звънецът извести началото на следобедните часове, Хари и Рон се отправиха към Северната кула, изкачиха се по стръмна вита стълба и стигнаха до сребриста стълбичка, спусната от кръгъл капак в тавана. Тя водеше до кабинета на професор Трелони.

На върха на стълбичката усетиха познатото сладниково благовоние, идващо от камината. Както винаги, пердетата бяха спуснати, а кръглата стая бе окъпана в мъждукаща червеникава светлина от множеството лампи, до една забулени с воали и шалове. Хари и Рон си проправиха път в стаята сред вече заетите от съчениците им разпръснати табуретки и столове, покрити с пъстра басма, и седнаха до познатата малка кръгла маса.

– Добър ден! – поздрави с мистериозния си глас професор Трелони зад гърба на Хари, което го накара да подскочи.

Много слаба, с огромни очила, които няколко пъти увеличаваха очите ѝ до неестествено големи размери, професор Трелони гледаше от високо Хари с трагичното изражение, което се изписваше по лицето ѝ всеки път щом го зърнеше. Обичайните ѝ гроздове огърлици, верижки и гривни отразяваха пламъците и присвяткваха.

– Угрижен си, миличък – скръбно рече тя на Хари. – Вътрешното ми око прониква зад твоето смело лице в тревожната ти душа. И със съжаление ще ти кажа, че тревогите ти са основателни. За жалост виждам, че те чакат много трудни дни. Страхувам се, че онова, от което изпитваш ужас, ще се случи... и то по-скоро, отколкото предполагаш...

Говорът ѝ премина в шепот. Рон извъртя очи към Хари, който на свой ред го погледна с каменно изражение. Професор Трелони ги подмина плавно и седна в голямо кресло с високи облегалки за ръцете пред камината с лице към класа. Лавендър Браун и Парвати Патил, които дълбоко се възхищаваха на професор Трелони, седяха на табуретки много близо до нея.

– Мили мои, време е да погледнем към звездите – започна тя. – Движенията на планетите и загадъчните знамения вещаят само на онези, които разбират стъпките на небесния танц. Човешката съдба може да се разчете чрез лъчите на планетите, които се пресичат...

Но мислите на Хари вече бяха отлетели далеч.

Благовонният огън го приспиваше и забавяше възприятията му, а и никога не се бе захласвал по несвързаните слова на професор Трелони за прокуването. Ала мислите му не се откъсваха и за миг от това,

което току-що му бе казала: „*Страхувам се, че онова, от което изпитваш ужас, ще се случи...*“

Хърмаяни е права, помисли си раздразнен Хари – професор Трелони наистина бе просто една измамница. В момента той не изпитваше ужас от нищо... е, като се изключи страхът, че Сириус може да е заловен. Но какво ли знаеше професор Трелони? Той отдавна бе стигнал до заключението, че гадаенето ѝ не е нищо друго, освен успешно налучкване и преструвка. Освен, разбира се, онзи случай в края на третата година, когато тя предсказа, че Лорд Волдемор ще възвърне силата си. Самият Дъмбълдор потвърди, че трансът е бил истински, когато Хари му го описа...

– *Хари!* – прошепна Рон.

– Какво?

Хари се огледа – целият клас го наблюдаваше. Той се поизправи на стола. Почти бе задрямал, унесен от топлината и мислите си.

– Точно казах, миличък, че си роден под гибелното влияние на Сатурн – обясни професор Трелони, недоволна от факта, че той явно не бе чул думите ѝ.

– Роден под влиянието на какво, извинете? – попита Хари.

– Сатурн, мило момче, планетата Сатурн! – Професор Трелони явно се дразнеше от равнодушието му към такава новина. – Казах, че в момента на раждането ти Сатурн се е намирала в доминираща позиция в небесата. Тъмна коса, дребен ръст, трагични загуби толкова рано в живота... Мисля, че съм права в предположението си, миличък – роден си в средата на зимата.

– Не – каза Хари. – Роден съм през юли.

Рон се разкашля сухо, за да прикрие смеха си.

Половин час по-късно всички съсредоточено попълваха в сложни кръгли карти пред себе си позициите на планетите в момента на раждането си. Упражнението бе скучно и изискваше справки с календари и изчисление на ъгли.

– Имам две планети Нептун тук – обади се по едно време Хари, намръщен над пергаментата. – Не е възможно, нали?

– Аааааах! – изимитира Рон загадъчния шепот на професор Трелони. – Когато в небето се появят две планети Нептун, Хари, това е недвусмислен знак, че се ражда дребосък с очила...

Шеймъс и Дийн, които работеха наблизко, се изсмяха на глас, но не успяха да заглушат възбудените кръсъци на Лавендър Браун:

– О, професоре, погледнете! Мисля, че получих неизвестна

планета! Ооох, коя е тя, професоре?

– Това е Уран, мила – отвърна професор Трелони, като погледна картата.

– Може ли и аз да видя твоя Уран, Лавендър? – помоли Рон.

За всеобщо нещастие професор Трелони го чу и може би точно затова в края на часа им даде огромно домашно.

– Въз основа на личната си карта направете подробен анализ на начина, по който ще ви се отразят движенията на планетите през идния месец – отсече тя и заприлича много повече на професор Макгонъгол, отколкото на безплътна фея, каквато се опитваше да изглежда. – В понеделник да ми ги предадете готови! Не приемам никакви извинения!

– Жалък изкуфял прилеп! – хапливо рече Рон, като се сляха с тълпата надолу по стълбите към Голямата зала на път за вечеря. – Това ще ни коства цялата събота и неделя, ще...

– Голямо домашно, а? – подкачи ги Хърмаяни, като ги настигна. – Професор Вектор пък нищо не *ни* даде за домашно.

– Е, червена точка за професор Вектор – мрачно рече Рон.

Те стигнаха до входната зала, претъпкана от ученици, които чакаха на опашка за вечеря. Тъкмо се бяха наредили, когато зад гърба им се разнесе силен глас:

– Уизли! Хей, Уизли!

Тримата се обърнаха и видяха Малфой, Краб и Гойл с нескрито задоволство по лицата.

– Какво? – кратко попита Рон.

– Във вестника пише за баща ти. – Малфой размахваше един брой на „Пророчески вестни“ и говореше толкова високо, че всички в претъпканата входна зала да чуят. – Слушай!

НОВИ ГАФОВЕ В МИНИСТЕРСТВОТО НА МАГИЯТА

Проблемите в Министерството на магията нямат край – пишеше специалният кореспондент Рита Скийтър.

Обвинено неотдавна за слабия контрол, осъществен над тълпите след финала на Световното първенство по квидич, а и все още безсилно да обясни изчезването на една от своите вещици, вчера министерството отново бе злепоставено от абсурдното поведение на Арнолд Уизли от отдела „Злоупотреба с мъгълски вещи“.

Малфой вдигна поглед.

– Гледай, дори и името му не е написано вярно, Уизли, все едно е напълно неизвестен, нали? – злорадстваше той.

Вече всички във входната зала слушаха. Малфой със замах изпъна вестника и продължи да чете:

Арнолд Уизли, обвинен преди две години, че притежава летяща кола, вчера бе замесен в разпрavia с мъгълски пазители на закона (полицаи) заради няколко крайно агресивни кофи за боклук. Господин Уизли явно се е притекъл на помощ на „Лудоокия“ Муди – възрастен бивш аврор, който се пенсионира от министерството, когато вече не можеше да различава ръкостискане от опит за убийство. Не е за учудване, че след пристигането си в барикадираната къща на Муди господин Уизли установил, че за пореден път аврорът е вдигнал фалшива тревога. Наложило се господин Уизли да пренастрои паметта на няколко души, преди да успее да се изплъзне от полицаите. Той отказа да отговори на въпросите на „Пророчески вестни“ относно причината да замеси министерството в такъв недостоен и вероятно свързан с неприятни последици инцидент.

– Има и снимка, Уизли! – Малфой сгъна вестника и го вдигна нагоре. – Снимка на родителите ти пред къщата им, ако това може да се нарече къща! Няма да е зле майка ти да свали някой и друг килограм, а?

Рон трепереше от ярост. Всички го гледаха.

– Махай се, Малфой! – извика Хари. – Хайде, Рон...

– А, да, ти си им гостувал това лято, нали, Потър? – захили се подигравателно Малфой. – Каж ми, майка му толкова ли е тлъста, или само така изглежда на снимката?

– Ами *твоята* майка, Малфой? – намеси се Хари, докато двамата с Хърмаяни държаха Рон за гърба на мантията му и го възпираха да се нахвърли върху Малфой. – С онова изражение сякаш има повръщано под носа й! Винаги ли е така, или само когато ти си близо до нея?

Лицето на Малфой леко почервения.

– Не си позволявай да обиждаш майка ми, Потър!

– Дръж си тогава голямата уста затворена! – сръза го Хари и се обърна.

ТРЯС!

Няколко души изкрещяха. Хари почувства как нещо нажежено до

бяло парна бузата му. Той плъзна ръка в джоба за пръчката си, но преди да я докосне, чу второ силно ТРЯС! и рев, който отекна във входната зала.

– НЕ ТАКА, МОМЧЕ!

Хари се извърна. Професор Муди куцукаше надолу по мраморното стълбище. Пръчката му бе извадена и сочеше един чисто бял пор, треперещ върху каменния под на мястото, където допреди миг стоеше Малфой.

Във входната зала настъпи ужасяваща тишина. Никой дери не помръдваше, освен Муди. Той се обърна да погледне Хари, или поне нормалното му око гледаше към момчето, а другото бе обърнато към собствения му тил.

– Направи ли ти нещо? – изръмжа Муди с нисък глас.

– Не – отвърна Хари. – Размина ми се.

– ОСТАВИ ГО! – викна Муди.

– Да оставя... какво? – объркан попита Хари.

– Не ти... той! – изрева Муди и посочи с палец през рамо към Краб, понечил да грабне белия пор, но вече замръзнал на място.

Явно въртящото се око на Муди бе магическо и виждаше през тила му. Учителят закуцуква към Краб, Гойл и пора, който ужасено изцвърча и хукна презглава към подземията.

– Няма да стане! – изрева Муди и отново насочи пръчката си към пора, който изцвърча на три метра във въздуха, тупна на земята и отскочи отново нагоре.

– Мразя хора, които нападат противника си в гръб – проръмжа Муди, докато порът отскачаше все по-високо и цвърчеше от болка. – Срамна, страхлива, мерзка постъпка...

Порът летеше във въздуха с безпомощно разперени крака и опашка.

– Да... не си... посмял... друг... път... – изговаряше Муди по една дума всеки път, когато порът се удряше в каменния под и отскачаше отново във въздуха.

– Професор Муди! – извика някой с ужас.

Професор Макгонъгол слизаше по мраморните стълби с купчина книги в ръце.

– Здравейте, професор Макгонъгол! – спокойно поздрави Муди, подмятайки пора още по-високо.

– Какво правите? – попита тя, като следеше полетите на пора във въздуха.

– Преподавам – отвърна Муди.

– Препода... Муди, *това да не е ученик?* – изпищя професор Макгонъгол и книгите изхвърчаха от ръцете ѝ.

– Да – рече Муди.

– О, не – извика професор Макгонъгол, затича се надолу по стълбите и извади пръчката си.

Миг по-късно след силно изпукване отново се появи Драко Малфой, свит на пода, а залезаната му руса коса бе разрошена над почервениялото му до кръв лице. Олюлявайки се, той се изправи.

– Муди, ние *никога* не използваме трансфигурация за наказание! – тихо рече професор Макгонъгол. – Сигурно професор Дъмбълдор ви е предупредил?

– Може и да го е споменал, да... – Муди нехайно почесваше брадичката си. – Но реших, че един силен шок...

– Ние ги наказваме да работят след часовете, Муди! Или разговаряме с ръководителя на дома на провинилия се!

– Това и ще направя – каза Муди, впил поглед в Малфой с дълбока неприязън.

Малфой, чиито воднисти очи се напълниха сега със сълзи от болка и унижение, погледна злобно Муди и измърмори нещо, в което се открия думите „баща ми“.

– О, така ли? – тихо рече Муди, закуцука няколко крачки напред и глухото *трон-трон* от дървения му крак проехтя в залата. – Добре тогава. Познавам отдавна баща ти, момче... Предай му, че Муди ще държи сина му под око, предай му го от мое име... Ръководител на твоя дом е Снейп, нали?

– Да – кимна сърдито Малфой.

– Още един приятел от едно време – изръмжа Муди. – Чаках с нетърпение да си побъбря със стария Снейп. Хайде, тръгвай... – и той хвана Малфой за рамото и го поведе към подземията.

Професор Макгонъгол загрижено ги проследи с поглед, после махна с пръчката си към пръснатите по земята книги, те литнаха във въздуха и се събраха обратно в ръцете ѝ.

– Не ми говорете – прошепна Рон на Хари и Хърмаяни, когато след няколко минути и тримата седнаха на масата на „Грифиндор“, заобиколени от развълнувано обсъждане от всички страни на току-що случилото се.

– А защо? – изненада се Хърмаяни.

– Защото искам да запечатам завинаги в паметта си тази картина – рече Рон със затворени очи и блажено изражение на лицето. – Драко

Малфой като пъргаво подскачащ пор...

Другите двама се разсмяха и Хърмаяни започна да сипва говеждо задушено в чиниите.

– Обаче той можеше да нарани Малфой – каза тя. – Добре че професор Макгонъгол го спря...

– Хърмаяни! – сопна се Рон и отново отвори очи. – Разваляш най-хубавия момент от живота ми!

Момичето недоволно изсумтя и отново започна да яде с върховна скорост.

– Само не ми казвай, че и тази вечер ще ходиш в библиотеката – подметка Хари.

– Трябва – с пълна уста отвърна тя. – Имам много работа.

– Но нали каза, че професор Вектор...

– Не е за домашно – отсече Хърмаяни.

Само за пет минути тя омете съдържанието на чинията си и излезе.

Едва бе станала и на мястото ѝ седна Фред Уизли.

– Виж го ти тоя Муди! – възкликна той. – Готин е, нали?

– Повече от готин! – обяви Джордж, докато сядаше срещу Фред.

– Суперготин! – включи се и техният приятел Лий Джордън, който се промъкна на мястото до Джордж. – Днес следобед имахме час при него – обърна се той към Хари и Рон.

– Как беше? – нетърпеливо попита Хари. Близнаците и Лий си размениха многозначителни погледи.

– Никога не сме имали подобен час – отвърна Фред.

– Той *знае*, човече – продължи Лий.

– Какво *знае*? – попита Рон и се наведе напред.

– Знае какво е – обясни Джордж, явно силно впечатлен.

– Кое по-точно? – попита Хари.

– Да се бориш с Черните изкуства – отвърна Фред.

– Какво ли не са му видели очите! – възкликна Джордж.

– Изумително! – заключи Лий.

Рон бръкна в чантата да потърси програмата си.

– Имаме час при него чак в четвъртък! – с разочарование установи той.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА НЕПРОСТИМИТЕ ПРОКЛЯТИЯ

Следващите два дни минаха без особени произшествия, ако не се брой това, че Невил успя да стопи шестия си пореден котел в часа по отвари. Професор Снейп, чиято отмъстителност през лятото явно се бе изострила още повече, му наложи наказание и го задържа след часовете. Невил се върна разтреперан, след като бе изкормил цял котел рогати крастави жаби.

– Нали се сещаш защо Снейп е в такова лошо настроение? – попита Рон, докато двамата с Хари гледаха как Хърмаяни учи Невил на магия за изтъркване, с която да махне остатъците от жабешки черва под ноктите си.

– Да – отвърна Хари. – Заради Муди.

Всички знаеха за горещото желание на Снейп да преподава защита срещу Черните изкуства, но все не успяваше да се добере до това място вече четвърта година поред. Професорът не криеше ненавистта си към всички предишни преподаватели по защита срещу Черните изкуства, ала кой знае защо внимаваше да не се държи открито враждебно с Лудо-окия Муди. Когато и да ги видеше заедно, било то на обяд или по коридорите, Хари имаше натрапчиво усещане, че Снейп отбягва погледа на Муди – както на магическото, така и на нормалното му око.

– Знаеш ли, според мен Снейп се бои от него – замислено рече Хари.

– Представи си Муди да го превърне в рогата крастава жаба и да го накара да подскача из подземие... – замечтано притвори очи Рон.

Четвъртокурсниците от „Грифиндор“ очакваха с такова нетърпение първия си учебен час при Муди, че пристигнаха веднага след обяда в четвъртък и се наредиха на опашка пред класната стая още преди да е бил звънецът.

Нямаше я само Хърмаяни, която все пак се появи точно навреме за часа.

– Бях...

– ...в библиотеката – завърши изречението Хари. – Побързай, че да успеем да седнем по-напред.

Те веднага се настанаха на три стола точно пред учителската катедра, всеки извади своята книга „Тъмните сили: Ръководство за

себеопазване“ и зачакаха, необичайно притихнали. Не след дълго се разнесе все по-отчетливо почукване по пода на коридора и Муди влезе в стаята, по-загадъчен и по-страховит отвсякога. Дългите нокти на дървения му крак се подаваха изпод мантията.

– Я по-добре приберете тия книги – изръмжа той, пристъпи към катедрата и седна. – Няма да ви трябват.

Всички напъхаха обратно книгите в чантите си. Рон изглеждаше въодушевен.

Муди извади дневника, отметна дългата посивяла коса от разкривеното си белязано лице и започна да ги вика по име, като нормалното му око следеше списъка, а магическото се въртеше и вираше във всеки, който отговаряше.

– Е, добре – започна той, когато и последният от списъка отговори на името си. – Професор Лупин ми писа за вашите предишни занимания. Както изглежда, имате добра основа за работа с Тъмните създания. Занимавали сте се с богърти, червеношапковци, хинкипънкове, гриндилоу, капи и върколаци, така ли е?

Чу се общо утвърдително мърморене.

– Но сте изостанали, много сте изостанали в уменията да противодействате на проклетия – продължи Муди. – Та ето ме тук да ви подготвя за онова, което магьосниците могат да си сторят един на друг. Имам една година да ви науча как да противодействате.

– Защо, няма ли да останете повече? – прекъсна го Рон.

Муди извъртя магическото си око и се втренчи във видимо уплашения Рон, ала след миг се усмихна. Хари за първи път видя усмивка по нагъсто белязаното му лице, което се сгърчи и разкриви до неузнаваемост. Но поне учениците вече знаеха, че аврорът може да се държи и приятелски. Рон си отдъхна.

– Ти май си син на Артър Уизли, а? – попита Муди. – Преди няколко дни се оказах натясно и баща ти ме спаси. Да, да, само за една година съм тук. Правя специална услуга на Дъмбълдор. Само една година, и се връщам обратно към спокойното си усамотение.

Той се засмя дрезгаво и плясна с кокалестите си ръце.

– И така – на работа! Проклетията... Те биват различни по вид и сила. Според Министерството на магията трябва да ви преподавам контрапроклетия и толкова. Не бива да ви се показват забранените от закона проклетия, докато не станете шести курс. Смятат, че не сте достатъчно големи да се занимавате с тях. Но професор Дъмбълдор има високо мнение за вашата сила и мисли, че ще се справите, а според мен колкото по-

отрано знаете срещу какво се изправяте, толкова по-добре. Как бихте могли да се защитите от нещо, което никога не сте виждали? Магьосникът, който ще изрече незаконно проклетие срещу вас, няма предварително да ви обяснява какво смята да прави, нито пък ще го извърши мило и любезно пред очите ви. Трябва да сте подготвени. Трябва да сте внимателни и бдителни. Приберете това, госпожице Браун, когато аз говоря.

Лавендър подскочи и се изчерви. Тя показваше на Парвати под чина вече завършения си хороскоп. Очевидно магическото око можеше да вижда и през масивно дърво, а не само през тила на Муди.

– И така, знае ли някой от вас кои проклетия попадат под най-тежките удари на магьосническите закони?

Няколко ръце нерешително се вдигнаха във въздуха, между които бяха и ръцете на Рон и Хърмаяни. Муди посочи Рон, а магическото му око все още бе вперено в Лавендър.

– Ъъъ... – колебливо започна Рон, – татко ми е казвал за едно за подчиняване... името му беше Империус или нещо подобно.

– А, да – одобрително кимна Муди. – Баща ти *би трябвало* да го знае. Доста неприятности причини преди време на служителите на министерството това проклетие.

Муди тежко се изправи на нееднаквите си нозе, отвори чекмеджето на катедрата и извади една стъкленица. Вътре пъплеха три големи черни паяка. Хари забеляза как Рон се отдръпна назад ужасен – той ненавиждаше паяците.

Муди бръкна в стъкленицата, хвана един паяк и го сложи на дланта си, та всички да го видят. После насочи пръчката си към него и промълви „*Империо!*“.

Паякът отскочи от ръката му и се залюля на тънка копринена нишка като гимнастик на трапец. После изпъна неподвижно крачка пред себе си, преобърна се назад, скъса нишката, приземи се върху катедрата и се запремята в кръг като акробат. Муди тръсна магическата си пръчка – паякът се изправи на две от задните си крачета и започна в безпогрешен ритъм да танцува степ.

Всички се смееха – всички с изключение на Муди.

– Смешно ви е, а? – изръмжа той. – Ще ви хареса ли, ако го направя с вас?

Смехът тутакси секна.

– Имам пълен контрол над него – тихо рече Муди, докато паякът се сви на кълбо и се запремята. – Мога да го накарам да се метне през

прозореча, да се удави, да скочи в гърлото на някого от вас...

Рон неволно потръпна.

– Преди години много вещици и магьосници бяха държани в подчинение чрез това проклетие – обясни Муди и Хари разбра, че той говори за времето, когато Волдемор е бил всемогъщ. – Министерството видя доста зор да разкрие кой е действал по принуждение и кой – по собствена воля. На проклятието Империиус може да се противодейства и аз ще ви науча как става това. Изисква се обаче сила на духа, която не всеки притежава. Най-добре никога не допускайте възможност да ви застигне. **ПОСТОЯННА БДИТЕЛНОСТ!** – извика той и всички подскочиха.

Аврорът сграбчи мятания се паяк и го хвърли обратно в стъкленницата.

– Някой знае ли друго незаконно проклетие?

Ръката на Хърмаяни се стрелна отново във въздуха, последвана от ръката на Невил – за голяма изненада на Хари. (Единствените часове, в които Невил доброволно взимаше участие, бяха по билкология, която несъмнено бе любимият му предмет. Самият Невил изглеждаше изненадан от смелостта си.

– Да? – рече Муди, а магическото му око се завъртя и се втренчи в Невил.

– Има едно за измъчване... Круциатус – тихо, но ясно каза Невил.

Муди напрегнато изглежда момчето, този път и с двете си очи.

– Името ти е Лонгботъм, предполагам – попита той, а магическото му око се насочи към дневника.

Невил кимна притеснено, но Муди не го пита нищо друго. Лудоокия се обърна към целия клас, бръкна в стъкленницата за следващия паяк и го постави върху катедрата, където той застина, явно прекалено уплашен да помръдне.

– Проклятието Круциатус... – започна Муди. – Но за да видите как действа, трябва да го уголемя – и той насочи пръчката си към паяка. – *Енгорджио!*

Паякът се изду и стана по-едър от тарантула. Напълно изгубил самообладание, Рон дръпна стола си назад – колкото можеше по-далеч от катедрата.

Муди отново вдигна пръчката си, насочи я към паяка и промърмори „Круцио!“.

На мига краката на паяка се сгънаха върху тялото му. Той се претърколи по гръб и започна да потръпва страховито, мятайки се ту на едната страна, ту на другата. Не издаваше никакъв звук, но Хари бе

убеден, че ако имаше глас, щеше да крещи. Муди не отместваше пръчката си и паякът затрепери и се разтреса още по-силно...

– Спрете! – рязко извика Хърмаяни.

Хари се обърна към нея и видя, че тя гледа Невил, който бе вкопчил ръце в чина пред себе си, кокалчетата му бяха побелели, а очите му се бяха ококорили от ужас.

Муди вдигна пръчката си. Краката на паяка се отпуснаха, но той продължаваше да потръпва.

– *Редуцио!* – каза Муди и върна смаления до нормалните си размери паяк в стъкленицата.

– Болка – тихо каза аврорът. – Ако искате да измъчвате някого, нямате нужда от менгемета и ножове. Достатъчно е да изречете това проклятие. Навремето и то беше често използвано... Така... някой да знае друго?

Хари се огледа. Позна по израженията върху лицата, че всички се питаха какво ли ще сполети последния паяк. Ръката на Хърмаяни потрепери, когато тя я вдигна за трети път.

– Да? – погледна я Муди.

– *Авада Кедавра* – прошепна Хърмаяни.

Няколко ученици я погледнаха смутено, включително и Рон.

– Охо! – нова усмивчица се плъзна по разкривената уста на Муди. – Да, последното, най-страшното... *Авада Кедавра*... Смъртоносното проклятие...

Той бръкна в стъкленицата и третият паяк, сякаш разбрал какво го очаква, се разщъка бясно по дъното ѝ, опитвайки се да се изплъзне от пръстите на Муди, но той го улови и го постави върху катедрата. Паякът се защура панически по дървената повърхност.

Муди вдигна пръчката си и в този миг Хари внезапно изпита лошо предчувствие.

– *Авада Кедавра!* – изрева Муди.

Пред очите им лумна ослепителна зелена светлина и ги връхлетя свистенето от нещо могъщо и невидимо, фучащо във въздуха. В същия миг паякът падна по гръб без видими белези, но без съмнение мъртъв. Няколко момичета едва сподавиха виковете си. Рон се дръпна назад и почти преобърна стола си, защото паякът се плъзна към него.

Муди бутна мъртвия паяк от катедрата на пода.

– Лоша работа – невъзмутимо рече той. – Не е приятно. А и контрапроклятие няма. Няма начин за противодействие. Има само единствен оцелял и той седи точно срещу мен.

Хари почувства как лицето му пламва, когато очите на Муди (и двете) срещнаха погледа му. Усети, че и всички останали са се втренчили в него. Гледаше чистата черна дъска, сякаш бе силно впечатлен от нея, но всъщност изобщо не я виждаше...

Значи така бяха умрели родителите му... Точно като този паяк. И те ли също са били като недокоснати, без нито един белег? Дали са видели лумналата зелена светлина и са чули връхлитането на профучаващата смърт, преди животът да бъде изтръгнат от телата им?

Хари непрекъснато мислеше за смъртта на родителите си вече цели три години, откакто научи, че са били убити, и по-късно откри какво се е случило в онази нощ – Опаш издал на Волдемор къде са и той ги нападнал в къщата им. Знаеше, че е убил първо баща му, който се опитал да го задържи и викнал на жена си да вземе детето и да бяга. Волдемор се приближил към нея и я карал да се отдръпне, за да се добере до Хари. Тя го умолявала да убие нея вместо сина ѝ и отказала да го пусне, а Волдемор я поразил с проклятието си, преди да насочи пръчката си към Хари...

Той знаеше всичко това, защото чуваше гласовете на родителите си в миговете, когато се бе изправял срещу дименторите миналата година. Такава бе ужасната сила на качулатите диментори – да накарат жертвите си да преживеят отново най-страшните спомени от своя живот и да се удавят, безпомощни, в собственото си отчаяние...

Хари чу сякаш отдалеч гласа на Муди. С голямо усилие той се върна обратно в настоящето и се заслуша в думите на аврора.

– За да се отпрати проклятието *Авада Кедавра*, е нужна огромна магическа сила. Ако всички заедно извадите пръчките си, насочите ги към мен и изговорите думите, едва ли ще ми причините друго, освен кръвоизлив от носа. Но това няма значение. Не съм тук, за да ви уча как се прави. Сигурно вече се питате защо ви говоря за него, щом няма контрапроклятие. *Защото трябва да знаете*. Трябва да можете да предсещате най-лошото, да не допускате възможността да се окажете лице в лице срещу него. ПОСТОЯННА БДИТЕЛНОСТ! – изрева той и класът подскочи отново.

– И така, тези три проклетия – Авада Кедавра, Имперіус и Круциатус – са известни като непростимите проклетия. Изричането на което и да е от тях срещу човешко същество се изкупва с доживотна присъда в Азкабан. Ето с какво може да се сблъскате. Ето за какво съм длъжен да ви науча да се подготвите. Нужни са ви знания. Нужно ви е умение. Но преди всичко ви е нужна *постоянна, неотслабваща бдителност*.

Извадете перата и записвайте...

Остатъка от часа прекараха във водене на бележки за всяко от непористимите проклетия. Никои не проговори до биенето на звънеца, когато Муди ги освободи. Но щом излязоха от класната стая, се отпришиха стремителни потоци от думи. Повечето ученици обсъждаха проклетията със страхопочитание:

– Видя ли го как потръпва?

– Ами как го уби, а? За миг!

Обсъждат урока, като че коментират някакъв зрелищен спектакъл – помисли си Хари, ала на него никак не му бе забавно. На Хърмаяни също.

– Побързайте! – нетърпеливо подкани тя двамата си приятели.

– Пак ли към проклетата библиотека? – попита Рон.

– Не – сопна се Хърмаяни и посочи един страничен коридор. –

Вижте Невил.

Той стоеше сам в средата на коридора, зяпнал каменната стена с ококорени очи и с все още изписания по лицето му ужас, който се беше появил, докато Муди демонстрираше проклятието Круциатус.

– Хей, Невил? – тихо го повика Хърмаяни.

Момчето се огледа.

– А, вие ли сте – проговори то с необичайно висок глас. – Интересен урок, нали? Чудя се какво ли ще има за вечеря. Аз... аз умирам от глад. А вие?

– Добре ли си, Невил? – попита Хърмаяни.

– О, да, добре съм – смотолеви Невил все така на висок глас. – Много интересна вечеря... урок де, искам да кажа... Какво ли има за ядене?

Рон погледна Хари с изумление.

– Невил, какво...

Изведнъж в коридора се чу странно потропване. Обърнаха се и видяха професор Муди да куцука към тях. И четиримата замълчаха с уплах в очите, но когато той заговори, хриптенето в гласа му беше много по-слабо и меко, отколкото когато и да било досега.

– Всичко е наред, синко – обърна се той към Невил. – Защо не дойдеш с мен в кабинета ми, а? Хайде, ще пийнем чай...

Невил явно се ужаси още повече при мисълта да пие чай с Муди и нито трепна, нито продума. Лудоокия обърна магическото си око към Хари.

– Ти си добре, нали, Потър?

– Да – отвърна Хари почти предизвикателно.

Синьото око леко трепна, докато оглеждаше Хари. И тогава Муди каза:

– Трябва да знаеш. Може да изглежда жестоко, *но ти трябва да знаеш*. Няма смисъл да се преструваме. Така... Хайде, Лонгботъм, имам някои книги, които може да ти се видят интересни.

Невил погледна умолително тримата си съученици, които не проду-маха, и той нямаше друг избор, освен да се остави да бъде отведен, с кривите пръсти на Муди, впити в рамото му.

– Какво значеше това? – попита Рон, като гледаше как двамата за-виват зад ъгъла.

– Не знам – отговори замислено Хърмаяни.

– Еха, какъв час! – възкликна Рон по-късно на път за Голямата зала. – Фред и Джордж бяха прави, нали? Разбира си от работата тоя Муди. Като отпрати Авада Кедавра, паякът се гътна, без да гъкне...

Но отведнъж млъкна, като видя изражението върху лицето на Хари. Чак като стигнаха до Голямата зала, Рон предложи да започнат още тази вечер с предсказанията за професор Трелони, за които щели да им тряб-ват много часове.

На вечеря Хърмаяни не се включи в разговора между двамата, а се нахрани набързо и отново се запъти към библиотеката. Момчетата се върнаха в кулата на „Грифиндор“ и Хари, който не бе мислил за нищо друго през цялата вечеря, повдигна сам темата за непростимите проклетия.

– Дали Муди и Дъмбълдор ще имат проблеми, ако в министерство-то научат, че сме видели отпращането на тези проклетия? – попита Хари, като наближиха Дебелата дама.

– Ами... сигурно – не отрече Рон. – Но Дъмбълдор винаги е пос-тъпвал както сам реши, а Муди вечно има проблеми от години насам. Първо напада, после задава въпроси. Представи си кофите му за боклук! *Глупотевини!*

Дебелата дама се отмести да минат през отвора зад портрета ѝ и двамата се изкачиха до препълнената и шумна обща стая на „Грифиндор“.

– Ще се залавяме ли с тия пророчества? – попита Хари.

– Е, хайде... – изпъшка Рон.

Отидоха до спалнята да си вземат учебниците и чертежите и зава-риха там Невил да седи сам на леглото си и да чете. Изглеждаше много по-спокоен, отколкото в края на часа при Муди, макар че все още не

беше съвсем на себе си. Очите му бяха зачервени.

– Добре ли си, Невил? – попита Хари.

– О, да – отговори Невил. – Добре съм. Чета книгата, която ми даде професор Муди...

И той им я показа – „Магически средиземноморски водни растения и техните свойства“.

– Явно професор Спраут му е казала, че ме бива по билкология – обясни Невил. В гласа му имаше гордост, каквато Хари рядко бе долавял преди. – И той решил, че тази книга е точно за мен.

Хари предположи, че Муди е казал на Невил какво мисли за него професор Спраут само за да го ободри. Защото самият Невил едва ли бе чувал за себе си, че е добър по някой предмет. На такава благородна постъпка бе способен единствено професор Лупин.

Хари и Рон занесоха „Разбулване на бъдещето“ в общата стая, намериха свободна маса и се заеха с предсказанията за следващия месец. След час те не бяха напреднали много, въпреки че масата бе покрита с парчета пергамент със сметки и символи по тях, а умът на Хари бе тъй замъглен, сякаш обгърнат в дима от камината на професор Трелони.

– Нямам представа какво означава всичко това – рече той и обходи с поглед безкрайните изчисления.

– Слушай... – започна Рон, чията коса бе щръкнала от постоянно прокарване на пръсти през нея поради пълно безсилие. – Мисля, че е време да припомним до стария изпитан метод в пророкуването.

– Какво... да си измисляме ли?

– Точно така – потвърди Рон, с един замах бутна изписаните бележки на земята, топна перото си в мастилото и започна да пише. – Следващият понеделник – прочете той на глас, докато пишеше – има вероятност да започна да кашлям заради неблагоприятното взаимодействие между Марс и Юпитер. – После вдигна поглед към Хари. – Нали я знаеш каква е... Стига да има достатъчно нещастия – всичко е наред.

– Прав си – съгласи се Хари, смачка първоначалните си изчисления, метна ги към огъня и те прелетяха над главите на група бъбрещи първокурсници. – Добре, в понеделник аз ще съм застрашен от изгаряне.

– Да, ще бъдеш... – зловещо изрече Рон. – В понеделник отново ще се срещнем с огнеметите. Така, във вторник аз ще... тъъ...

– Ще изгубиш ценна вещ – довърши Хари, прелиствайки „Разбулване на бъдещето“ за идеи.

– Става – съгласи се Рон. – Заради... тъъ... Меркурий. А защо

някой, когото си мислил за приятел, да не ти забие нож в гърба?

– Да... Жестоко! – съгласи се Хари и го записа. – Защото Венера е в дванайсетия си дом.

– А в сряда мисля да се бия и да загубя.

– Ааа, не, аз щях да се бия. Добре де, тогава аз ще изгубя бас.

– Да, защото си се обзаложил, че аз ще спечеля битката...

Още час продължиха да редят кое от кое по-трагични предсказания, докато другите ученици се отправяха към стаите си и общата стая бавно опустяваше. Крукшанкс дойде при тях, с лек подскок се метна върху един празен стол и загледа загадъчно Хари, а погледът му приличаше на погледа на Хърмаяни, когато ги заподозреше, че объркват нещо в домашните.

Оглеждайки стаята да се присети за някакво нещастие, което още не бе написал, Хари видя Фред и Джордж, седнали с лице към отсрещната стена, доближили глави и приготвили перата си да пишат върху един и същ пергамент. Необичайно беше за близнаците да работят тихо, скрити в ъгъла. Те предпочитаха да са в разгара на събитията и в центъра на вниманието. Имаше нещо тайнствено в начина, по който се бяха надвесили над този пергамент, и Хари си спомни как седяха заедно и пишеха нещо в „Хралупата“. Тогава си бе помислил, че изготвят нов формуляр за заявки на *Магийки шегобийки от Уизли*, но този път беше различно, иначе без съмнение биха извикали и Лий Джордън да участва в играта. Зачуди се дали това не е свързано с условията за участие в Тримагическия турнир. Точно в момента, когато ги гледаше, Джордж поклати глава, задраска нещо с перото си и въпреки че говореше съвсем тихо, думите му се чува ясно в почти безлюдната стая:

– Не, излиза, че го обвиняваме. Трябва да бъдем по-внимателни...

Джордж се огледа и срещна погледа на Хари, а той му се усмихна и бързо се върна към предсказанията. Не искаше Джордж да помисли, че подслушва. Не след дълго близнаците навиха рулото пергамент, пожелаха лека нощ и отидоха да спят.

Десетина минути след това входът зад портрета се отвори и Хърмаяни влезе в общата стая с парче пергамент в едната ръка и кутия с нещо, потракващо в такт със стъпките ѝ, в другата. Крукшанкс се изви на дъга и замърка.

– Здравейте! Чак сега приключих.

– И аз! – тържествено рече Рон и хвърли перото си на пода.

Хърмаяни седна, остави нещата, които носеше, в едно празно кресло и придърпа към себе си предсказанията на Рон.

– Идващият месец май няма да е от най-добрите за теб – язвително рече тя, а Крукшанкс се сви в скута ѝ.

– Е, поне съм предупреден – прозя се Рон.

– Излиза, че два пъти ще се давиш – забеляза Хърмаяни.

– Така ли? – озадачи се Рон и прегледа предсказанията си. – Ще заменя единия със стъпкване от разбеснял се хипогриф.

– Не мислите ли, че личи как сте ги скалпили? – попита Хърмаяни.

– Как смееш! – уж се възмути Рон. – Работихме усърдно като домашни духчета!

Хърмаяни вдигна вежди.

– Просто давам пример... – бързо се оправда Рон.

Хари също остави перото си, приключил с предсказването на собствената си смърт чрез обезглавяване.

– Какво има в кутията? – попита той.

– Значи все пак ти се налага да задаваш въпроси!

Хърмаяни го погледна сърдито, но отвори капака и им показа съдържанието.

Вътре имаше около петдесетина значки, всяка в различен цвят, но с един и същ надпис – СМРАД.

– Смрад ли? – попита Хари, като взе една значка и я погледна. – Какво значи това?

– Не е никаква *смрад* – нетърпеливо отвърна Хърмаяни. – Се-Ме-Ре-А-Де означава Сдружение на магьосници за равноправие и авторитет на духчетата.

– Не съм чувал за него – рече Рон.

– Как ще си чувал! – сряза го Хърмаяни. – Току-що го основах.

– Така ли? – изненада се Рон. – Колко членове има?

– Ами... ако се запишете и вие – трима – отвърна Хърмаяни.

– И мислиш, че ще вземем да се разхождаме със значки, на които пише „смрад“, а? – попита Рон.

– Се-Ме-Ре-А-Де! – държеше на своето Хърмаяни. – Щях да го кръстя „Спрете оскърбителната неправда над нашите събрата магически създания!“ или „Кампания за промяна на правния статут на магическите създания“, ама някак тежко звучат. Така че това ще бъде мотото на нашия манифест. – И тя размаха пергамента пред тях. – Направих задълбочено проучване в библиотеката. Поробването на домашните духове датира от векове. Не мога да повярвам, че никой не се е опълчвал срещу него досега.

– Хърмаяни, опомни се! – извика Рон. – Те харесват това. *Харесва им* да са поробени!

– Краткосрочната ни програма – надвика го тя, сякаш не бе чула и дума, – е да осигурим на домашните духчета достойно заплащане и нормални условия на труд. Дългосрочната ни програма включва промени в закона, който им забранява използването на магически пръчки, и предложение да се назначи домашен дух в Отдела за регистриране и контрол на магически създания, защото сега нямат свой представител.

– И как ще постигнем всичко това? – попита Рон.

– Ще започнем с набиране на членове – възторжено заобяснява Хърмаяни. – Мислех си да плащат по две сикли за значка. С постъпленията ще финансираме отпечатването на брошури за кампанията. Ти си касиер, Рон. Намерила съм и касичка за парите. А ти, Хари, си секретар, така че може да записваш всичко, което казвам сега, за протокола от първото ни събрание.

Последва тишина, в която Хърмаяни ги гледаше сияеща, а Хари седеше, раздвоен между обзелото го раздражение срещу нея и напушилия го смях от изражението по лицето на приятеля му. Мълчанието бе нарушено не от Рон, който изглеждаше като изгубил ума и дума, а от тихичко *чук-чук!* по стъклото. Хари погледна през празната вече обща стая и видя на перваза на прозореца отвън голямата красива полярна сова, огряна от лунната светлина.

– Хедуиг! – извика той, изхвърча от стола си и прекоси стаята да отвори прозореца.

Птицата влетя, обиколи стаята и кацна на масата точно върху предсказанията на Хари.

– Най-сетне! – зарадва се той.

– Носи отговор! – развълнува се и Рон и посочи изцапаното парче пергамент, привързано за крака на совата.

Хари бързо го развърза и седна да го прочете, а Хедуиг изпърха на коляното му и тихичко забухука.

– Какво пише? – попита Хърмаяни, останала без дъх. Писмото бе много кратко и явно бе драснато набързо.

Хари го прочете на глас:

Хари,

Веднага политам на север. Новината за белега ти дойде след поредица странни слухове, които стигнаха тук до мен. Ако те заболи отново, иди право при Дъмбълдор. Чувам, че е извикал на

работа Лудоокия, което означава, че е разбрал какво вещаят всички тези знаци.

Скоро ще ти пиша. Поздрави от мен Рон и Хърмаяни. Бъди нашрек, Хари!

Сириус

Хари вдигна очи към двамата си приятели, които го гледаха ококорени.

– Полита на север? – прошепна Хърмаяни. – *Връща се*, така ли?

– Какви знаци е разбрал Дъмбълдор? – попита Рон озадачен. – Хари, какво правиш?

Хари току-що бе ударил челото си с юмрук и Хедуиг изхвърча от скута му.

– Не трябваше да му пиша! – едно каза той.

– Какво искаш да кажеш? – учуди се Рон.

– Заради мен е решил да се върне! – извика Хари и удари по масата с юмрук, а Хедуиг се закрепил на облегалката на стола на Рон, крякайки възмутено. – Връща се, защото си мисли, че съм в беда! А аз съм си добре! Нямам нищо за теб – кресна той на совата, която тракаше човка в очакване. – Отлитай в соварника, ако си гладна.

Хедуиг го изгледа със страшна обида, литна към прозореца и го перна по главата с разпереното си крило, като прехвърча покрай него.

– Но, Хари... – започна Хърмаяни с успокояващ глас.

– Отивам да си лягам – отсече Хари. – До утре!

Качи се в спалнята, облече пижамата и си легна, но никак не се чувстваше уморен.

Ако Сириус бъде заловен при завръщането си, вината щеше да бъде на Хари. Защо не си премълча? Само няколко секунди го боля и той се раздрънка... Ако бе съобразил да не споделя...

След малко чу как Рон влиза в стаята, но не му се говореше. Дълго лежа, загледан в балдахина над леглото си. Стаята бе потънала в тишина и ако не бе толкова угрижен, Хари би осъзнал липсата на обичайното хъркане на Невил, което означаваше, че и той лежи буден в леглото си.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА „БОБАТОН“ И „ДУРМЩРАНГ“

Хари се събуди рано на следващата сутрин с избистрен план в главата си – сякаш мозъкът му бе работил усилено и насън. Той стана, облече се в утринния сумрак, измъкна се от спалнята, без да буди Рон, и слезе долу в общата стая, където по това време нямаше никой. Взе парче пергамент от масата, където все още си стоеше домашното му по прокуване, и написа следното:

Скъпи Сириус,

Изглежда само съм си въобразил, че белегът ме боли, и сигурно съм бил сънен, когато ти писах предишния път. Няма смисъл да идваш. Тук всичко е наред. Не се тревожи за мен, главата ми си е съвсем добре.

Хари

След това излезе през отвора зад портрета и се заизкачва нагоре през притихналия замък (само Пийвс се опита да го спре, като събори върху него голяма ваза в коридора на четвъртия етаж), докато се озова в соварника на върха на Западната кула.

Соварникът представляваше кръгло каменно помещение, студено и ветровито, защото нямаше нито един прозорец със стъкла. Целият под бе покрит със слама и осеян с птичи изпражнения и оглогани скелети на мишки и врабци. Стотици и стотици сови от всякакви разновидности бяха накацали по пръчките от пода до тавана. Почти всички спяха, но тук-там някое кръгло кехлибарено око се облещваше срещу Хари. Той забеляза Хедуиг, сгушена между горска улулица и забулена сова, и като забърза към нея, едва не се подхлъзна по оцвъкания под.

Трудно я събуди и още по-трудно я накара да го погледне, защото тя пристъпваше от краче на краче върху пръчката си, обърната с опашката към него. Явно още се сърдеше за неблагоприятното му отношение предишната вечер. Едва когато Хари подхвърли, че тя сигурно е много уморена и може би е по-добре да помоли Рон да му заеме Пигуиджън, Хедуиг подаде краче да завърже писмото.

– Ще го открияш, нали? – говореше ѝ Хари, галейки я по гърба, докато я отнасяше, кацнала на ръката му, до един от отворите в стената. –

Преди да са го открили дименторите.

Тя го клъвна по пръста, може би малко по-силно от обикновено, но бухукането ѝ бе меко и успокоително. После разпери крила и излетя към изгряващото слънце. Хари я гледаше, докато изчезна, а познатото тревожно усещане в стомаха не го напуснаше. Беше толкова сигурен, че отговорът на Сириус ще облекчи тревогите му, а той всъщност го обезпокои още повече.

* * *

– Но това си е чиста *лъжа*! – упрекна го Хърмаяни на закуска, след като той им разказа как е постъпил. – Отлично знаеш, че болката в белега *не е* плод на въображението ти!

– Е, и какво от това? – възрази Хари. – Да не искаш да го върнат в Азкабан заради мен?

– Престани! – скара се Рон на Хърмаяни, която тъкмо бе отворила уста да продължи спора, но най-неочаквано го послуша и се умълча.

През следващите няколко седмици Хари полагаше усилия да не се безпокои за Сириус. Въпреки това всяка сутрин оглеждаше с надежда совите, които носеха пощата, а късно вечер, преди да заспи, с ужас си представяше как дименторите обграждат Сириус в някоя от тъмните улици на Лондон. Но през другото време гледаше да не мисли за своя кръстник. Да можеше поне да играе квидич – една усилена тренировка най-добре би разсеяла тревогите му! Пък и уроците им бяха станали по-тежки и изискващи повече внимание, особено по защита срещу Черните изкуства.

За всеобща изненада професор Муди обяви, че ще подложи всички ученици един по един на проклятието Империиус, за да им покаже силата му и да провери дали могат да устоят на неговото въздействие.

– Ама... нали бяхте казали, че е забранено, професоре! – осмели се да възрази Хърмаяни, когато Муди размести чиновете само с един замах на магическата си пръчка, освобождавайки широко пространство в средата на стаята. – Казахте... че използването му срещу друго човешко същество е...

– Дъмбълдор иска сами да усетите въздействието му – отвърна Муди, като извъртя магическото си око към Хърмаяни и прикова в нея мистериозния си немигащ поглед. – Но щом предпочитате да го изпитате в действителност – когато някой ви отправи Империиус, за да ви подчини напълно, – нямам нищо против. Освобождавам ви от часа. Вървете си.

И той посочи към вратата с кривия си кокалест показалец.

Хърмаяни силно поруменя и смотоледи, че не искала да напуска часа. Хари и Рон се спогледаха ухилени. Знаеха, че Хърмаяни по-скоро би погълнала гной от буботуби, отколкото да изпусне такъв важен урок.

Като кимаше на учениците да се приближават един по един към него, Муди им отправяше проклятието Имперуус. Хари наблюдаваше как под неговото въздействие съучениците му вършеха най-странни неща. Дийн Томас например обиколи три пъти стаята с подскоци, като пееше националния химн. Лавендър Браун подскачаше като катеричка. Невил изпълни серия смайващи гимнастически упражнения, на които иначе със сигурност не би бил способен. Явно не бяха в състояние да противодействат на проклятието и идваха на себе си едва след като Муди го отменеше.

– Потър – викна Лудоокия, – твой ред е!

Хари пристъпи в средата на класната стая в разчистеното от чинове пространство. Муди вдигна магическата си пръчка, насочи я към него и изрече „*Имперуо!*“.

Беше най-прекрасното усещане. Стори му се, че се понася нанякъде, сякаш всяка мисъл и тревога в главата му беше заличена и оставаше само смътно и необяснимо щастие. Чувстваше се някак лек и безгрижен и едва-едва съзнаваше, че всички го наблюдават.

И тогава чу как в някакво далечно кътче на свободното му съзнание отеква гласът на Лудоокия Муди – „*Скочи на чина... скочи на чина...*“

Хари покорно подгъна колене, готов да подскочи.

Скочи на чина...

Всъщност... защо?

От дълбините на съзнанието му се обади друг глас. Я не прави глупости! – каза му той.

Скочи на чина...

Не, не мисля, че ще го направя, благодаря – вече малко по-уверено каза другият глас... Не, наистина не искам...

Скачай! ВЕДНАГА!

Последвалото усещане бе силна болка. Едновременно бе скочил и се беше опитал да спре скока. В резултат на това се блъсна право в чина, събори го, а ако се съдеше по болката, бе счупил капачките и на двете си колена.

– Ето това вече ми хареса! – избоботи Муди, а Хари изведнъж усети как чувството за отекваща празнота в главата му изчезна.

Той ясно си спомни какво се беше случило, а и болката в коленете му като че се удвои.

– Видяхте ли всички?... Потър се бореше! Бореше се момчето и почти успя! Пак ще опитаме, Потър, а вие, останалите, внимавайте... гледайте го право в очите, по очите си личи... Браво, Потър, много добре наистина! Доста ще се затрудни онзи, който реши да командва точно *теб!*

– Като го слушаш как приказва – мърмореше Хари, куцукайки на излизане от урока по защита срещу Черните изкуства цял час по-късно (Муди не го остави на мира и го накара да опитва четири пъти поред, докато най-сетне успя напълно да надвие проклятието), – ще речеш, че едва ли не всеки момент някой ще ни нападне.

– Ами да – съгласи се Рон, който прескачаше от време на време по някое стъпало. На него му беше много по-трудно, отколкото на Хари, да се справи с проклятието, но Муди го успокои, че до обяд всички следи ще изчезнат. – Гони го параноята... – Рон се огледа притеснено през рамо да се увери, че Муди няма как да го чуе, и продължи: – Не се учудвам, че са го изхвърлили от министерството. Чу ли го, като разправяше на Шеймъс какво направил с оная вещица, дето на един първи април казала „бау“ зад гърба му? А кога ще четем как да противодействаме на проклятието Имperiус, като имаме толкова много да учим по другите предмети?

Всички четвъртокурсници вече бяха установили усложняването на задачите, с които трябваше да се справят през този срок. Когато веднъж запротестираха особено енергично срещу домашното по трансфигурация, професор Макгонъгол им обясни причината:

– Навлизате в най-важния етап от магьосническото си образование – говореше тя, а очите ѝ святкаха строго зад очилата. – Наближават изпитите ви за степента Специалист по особена вълшебническа активност...

– Те са чак в пети курс! – възрази Дийн Томас.

– Така е, Томас, но имате още много да учите, повярвай ми! Госпожица Грейнджър единствена в класа успя да превърне таралежа в шо-годе приличен игленик. Трябва ли да ти напомням, че *твоят* игленик още се свива на кълбо от страх, щом някой доближи карфица до него?

Хърмаяни пак се изчерви и явно се мъчеше да не изглежда твърде доволна.

На Хари и Рон им беше много забавно, когато в следващия си час професор Трелони им съобщи, че имат отлични оценки на домашното си по пророкуване. Тя прочете на глас дълги пасажии от техните пророчества и ги похвали, че така хработо са описали ужасите, които ще им се

случат през следващия месец. Когато обаче им възложи да направят същото и за по-следващия месец, и двамата посърнаха, защото бяха изчерпали вече запасите си от идеи за бедствия.

Междувременно професор Бинс, духът бродник, който преподаваше история на магията, изискваше всяка седмица по едно съчинение за бунтовете на таласъмите през осемнайсети век. Професор Снейп пък ги караше да правят проучвания върху противоотровите и всички много се стараеха, защото им бе намекнал, че още преди Коледа може да отрови някои от тях, за да провери как действат противоотровите им. Учителят по вълшебство Флитуик поръча да изчетат три допълнителни книги в подготовка за часа по призоваваща магия. Дори и на Хагрид му хрумна да им създаде допълнителна работа. Раконогите огнемети растяха с изумителна бързина, като се има предвид, че още никой не беше разбрал с какво точно се хранят. Хагрид беше във възторг и предложи да доразвият „проекта“ с вечерни наблюдения, като се редуват да ходят до къщата му и да си водят записки върху забележителното поведение на тези създания.

– Без мен! – отсече Драко, щом чу това предложение, направено така, както Дядо Коледа би извадил от чувала си необикновено голяма играчка. – Стига ми, дете гледам тази отврат по цял час, благодаря!

Усмивката на Хагрид помръкна.

– Слушай к'во ти казвам, да не сторя кат' професор Муди! Чувам, че много те бивало за пор, а?

Грифиндорци прихнаха да се смеят. Малфой почервеня от гняв, но споменът за наказанието на Муди явно бе още достатъчно болезнен, та не си позволи да отговори. След часа Хари, Рон и Хърмаяни се запътиха към замъка много развеселени и доволни – да видиш как Хагрид натрива носа на Малфой наистина си бе удоволствие, защото предишната година Драко направи всичко възможно да уволнят Хагрид.

Като стигнаха до входната зала, не можаха да продължат заради огромната тъпла ученици, отрупани около голяма табела пред мраморната стълба към горните етажи. Рон, който бе най-висок от тримата, се изправи на пръсти да погледне над главите на множеството и да прочете на двамата си приятели какво пише на табелата.

ТРИМАГИЧЕСКИ ТУРНИР

Делегациите от „Бобатон“ и „Дурмшранг“ ще пристигнат в 18 часа в петък, 30 октомври. Учебните занятия ще приключат половин час по-рано...

– Супер! – зарадва се Хари. – Последния час в петък имаме отвари! Снейп няма да има време да ни отрови!

Всички ученици да оставят чантите и книгите си в спалните и да се съберат пред замъка за посрещането на гостите преди тържествената вечеря.

– Само след седмица! – каза Ърни Макмилън от „Хафълпаф“, измъквайки се от тълпата със светнали очи. – Интересно дали Седрик е научил. Ще ида да му кажа...

– Седрик ли? – повтори Рон с недоумение, след като Ърни се отдалечи с бърза крачка.

– Да, Дигъри – каза Хари. – Той сигурно ще участва в турнира.

– Може ли този идиот да бъде избраник на „Хогоуртс“? – възмути се Рон, докато си пробиваха път през оживената тълпа към стълбището.

– Изобщо не е идиот, а ти не го харесваш, защото заради него загубихме мача срещу „Хафълпаф“ – каза Хърмаяни. – Чувала съм, че е много добър ученик и... е префект.

С тона си тя сякаш искаше да сложи край на разговора.

– Ти го харесваш само защото е *красив* – унищожително заяви Рон.

– Извинявай, но аз никога не харесвам хората само защото са красиви! – засегна се на свой ред Хърмаяни.

Рон се прокашля насила и кашлянето му прозвуча някак странно – като името „Локхарт“!

Появата на съобщението във входната зала развълнува всички обитатели на замъка. През цялата следваща седмица където и да отидеше, Хари чуваше да се говори само за едно – Тримагическия турнир.

Слуховете се предаваха от ученик на ученик като силнозаразни вирусни – кой ще се пробва за участник от „Хогоуртс“, какво ще включва турнирът, с какво учениците от „Бобатон“ и „Дурмшцранг“ ще бъдат различни от тях.

Хари забеляза и факта, че навсякъде из замъка почистват особено старателно. Изгъркаха с магия потъмнелите картини за голямо негодувание на обитателите им, които се свиваха в някое ъгълче на рамката и мърмореха недоволно или се мръщеа, когато докосваха протритите си до кръв лица. Рицарските доспехи изведнъж блеснаха и престанаха да скърцат, а пазачът Аргус Филч се нахвърляше така яростно върху всеки ученик, забравил да си изтрие обувките, че две първокурснички направо изпаднаха в истерия от уплаха.

И някои от учителската колегия като че бяха под особено напрежение.

– Лонгботъм, погрижи се, ако обичаш, да не усетят от „Дурмщранг“, че не те бива и за най-простото заменящо заклинание! – ядосано предупреди професор Макгонъгол в края на един особено труден час, през който Невил неволно бе присадил собствените си уши на един кактус.

Като слязоха за закуска на трийсети октомври сутринта, намериха Голямата зала украсена през изминалата нощ. По стените висяха гигантски копиринени флагове, представящи всеки от домовете в „Хогуортс“. Червеният със златен лъв бе на „Грифиндор“, синият с бронзов орел – на „Рейвънклоу“, жълтият с черен язовец – на „Хафълпаф“, а зеленият със сребърна змия – на „Слидерин“. Зад преподавателската маса бе окачен най-големият флаг с герба на „Хогуортс“ – лъв, орел, язовец и змия, събрани около първата буква от името на замъка.

На масата на „Грифиндор“, седнали далеч от другите, Фред и Джордж пак си шушукаха с долепени глави, което бе съвсем необичайно за тях. Рон поведе натам Хари и Хърмаяни.

– Няма спор, че е тъпо – мрачно говореше Джордж на Фред. – Ама ако не иска да разговаря с нас лично, трябва все пак да му изпратим писмото. Или пък да му го пъкнем в ръката. Не може вечно да ни отбягва!

– Кой ви отбягва? – попита Рон, като се настани до тях.

– Щеше ми се да си ти – отвърна Фред, подразнен, че го прекъсват.

– А кое е тъпо? – обърна се Рон този път към Джордж.

– Да имаш брат, който си пъха гагата навсякъде – рече Джордж.

– Имате ли вече идеи за Тримагическия турнир? – на свой ред попита Хари. – Още ли кроите планове да участвате?

– Попитах Макгонъгол как се излъчват избраниците на училищата, но тя нищо не каза – не скри разочарованието си Джордж. – Сопна ми се да мълча и да се заема с трансфигурацията на миещата се мечка.

– Не мога да си представя какви ще бъдат изпитанията за участниците – замислено каза Рон. – Обзалагам се, че бихме се справили, Хари, толкова опасности преодоляхме досега...

– Но не пред съдии, нали? – намеси се Фред. – Макгонъгол каза, че участниците получават точки според това, колко добре са се справили с изпитанието.

– Кои са в комисията? – поинтересува се Хари.

– Със сигурност директорите на участващите училища – обади се Хърмаяни и всички извърнаха погледи към нея, крайно изненадани, –

защото на турнира през 1792 година и тримата били ранени. Базилискът, дето трябвало да бъде уловен от участниците, им се изплъзнал и се развилнял.

Тя забеляза как я гледат всички и с присъщото ѝ раздражение от факта, че никой друг не е прочел книгите, които тя е изчала, добави:

– Всичко това го пише в „История на «Хогоуртс»“. Макар че и тя не е *съвсем* пълна. Затова е по-добре да се казва „*Преработена* история на «Хогоуртс»“. Или пък „Силно изкривена и избирателна история на «Хогоуртс», прикриваща най-лошите особености на училището“.

– Ти за какво намекваш? – попита Рон, но Хари май се досещаше накъде отива разговорът.

– *За домашните духчета!* – провъзгласи Хърмаяни, потвърждавайки неговото предположение. – Никъде в хилядата страници на „История на «Хогоуртс»“ не се споменава, че всички ние сме съучастници в потисничеството на сто роби!

Хари поклати глава и се зае със своя бекон с яйца. Макар че двамата с Рон не споделяха ентузиазма на Хърмаяни, тя с неотслабваща и непоколебима решителност търсеше справедливост за домашните духчета. Вярно, и двамата бяха дали по две сикли за значки СМРАД, но го направиха само за да ги остави на мира. Сиклите им все едно бяха хвърлени на вятъра, защото Хърмаяни започна да агитира още по-гръмогласно. Оттогава тя непрекъснато ги преследваше: отначало – да носят значките си, а след това – да убеждават и другите да го правят. Напоследък дори беше започнала да разнася вечер из цялата обща стая на „Грифиндор“ една тенекиена кутия, да спира всекиго и да дрънка под носа му монетите в нея.

– Замисляте ли се кой ви сменя чаршафите, пали камините, почиства след вас класните стаи и ви готви храната? Множество магически създания, които работят безплатно и към тях се отнасят като към роби – горещеше се тя.

Някои, като Невил например, си бяха платили само и само Хърмаяни да престане да ги преследва. Други проявяваха известен интерес към думите ѝ, но нямаха желание да играят по-активна роля в нейната кампания. Мнозина приемаха всичко това на шега.

Рон обърна поглед към тавана, откъдето струеше светлината на есенното слънце, а Фред се вгълби над чинията си с бекон (двамата близнаци категорично бяха отказали да купят значки). Джордж обаче се наведе към Хърмаяни.

– Слизала ли си някога в кухнята?

– Разбира се, че не – срязва го тя. – Не допускам, че е позволено на ученици...

– А пък ние сме ходили – каза Джордж и кимна към Фред, – и то много пъти, да си измъкнем нещо за хапване. Говорили сме с тях – те са щастливи. Смятат, че имат най-хубавата работа на света...

– Защото са необразовани и с промити мозъци! – разпали се Хърмаяни, но следващите й думи заглъхнаха сред внезапния полъх и шумолеене, с които нахлуха совете с пощата.

Хари мигом вдигна глава и видя как Хедуиг се насочва към него. Хърмаяни рязко млъкна и двамата с Рон напрегнато наблюдаваха совата, която изпърха, кацна на рамото на Хари, сви крила и уморено протегна краче.

Той измъкна писмото от Сириус и предложи на Хедуиг остатъците от бекона си, които тя с благодарност изкълва. После, като се убеди, че Фред и Джордж са потънали в задълбочена дискусия за Тримагическия турнир, зачете шепнешком на Рон и Хърмаяни отговора на Сириус.

Добър опит, Хари!

Аз съм отново в страната и се укривам. Искам да ме уведомяваш за всичко, което става в „Хогуортс“. Не използвай Хедуиг и сменяй совете. Не се тревожи за мен, а внимавай за самия себе си. Не забравяй какво съм ти казал за белега.

Сириус

– Защо трябва да сменяш совете? – сниши глас и Рон.

– Хедуиг привлича вниманието – готова бе с отговора Хърмаяни. – Твърде много изпъква. По тия земи няма полярни сови, нали? А и като лети все до едно и също място, където се крие той...

Хари нави писмото и го пъкна в джоба си, като се питаше повече или по-малко е разтревожен отпреди. Реши, че е много важно, дете Сириус е успял да се върне, без да го заловят. Той самият се чувстваше сигурен, като знаеше, че кръстникът му е наблизо. Поне нямаше да чака толкова дълго за отговор, като му пише.

– Благодаря ти, Хедуиг!

Погали птицата, която избухука сънливо, топна човка в чашата му с портокалов сок и литна, явно жадуваща да си отспи в соварника.

През целия ден витаеше приятният трепет на очакването. Никой не внимаваше кой знае колко в часовете и мислите на всички бяха заети с посрещането на гостите от „Бобатон“ и „Дурмштранг“. Дори двойният

час по отвари беше по-поносим, тъй като бе намален с трийсет минути. Щом чуха звънеца по-рано от обикновено, Хари, Рон и Хърмаяни се втурнаха към кулата на „Грифиндор“, оставиха си чантите и книгите, както им бе заръчано, облякоха наметалата си и хукнаха надолу към входната зала.

Ръководителите на домовете подреждаха учениците.

– Уизли, оправи си шапката – скара се професор Макгонъгол на Рон. – А вие, госпожице Патил, махнете това нелепо нещо от косата си.

Парвати се намуси и откачи голяма декоративна пеперуда от края на плитката си.

– Последвайте ме, моля – нареди професор Макгонъгол. – Първокурсниците най-отпред... и без да се блъскате...

Учениците се изнизиха надолу по стълбите и се наредиха пред замяка. Беше студена ясна вечер, смрачаваше се и бледата, почти прозрачна луна вече бе изгряла над Забранената гора. Застанал между Рон и Хърмаяни в четвъртата редица, Хари гледаше как Денис Крийви трепери от вълнение сред първокурсниците.

– Почти шест е – съобщи Рон, след като хвърли поглед на ръчния си часовник и впери очи в алеята, водеща до външната порта. – Как ще дойдат според вас? С влака ли?

– Едва ли – отвърна Хърмаяни.

– Ами как? На метли ли? – предположи Хари и извърна лице към звездното небе.

– Съмнявам се... толкова отдалеч...

– С летекод тогава? – включи се и Рон. – Или може би ще магипортират... Ако там, откъдето идват, е разрешено да го правят и под седемнайсет...

– Колко пъти трябва да ви казвам, че магипортирането на територията на „Хогуортс“ е невъзможно! – изнерви се Хърмаяни.

Все по-нетърпеливо се взираха в сгъстяващия се мрак, но нищо не помръдваше – всичко бе спокойно, безшумно, съвсем обичайно. Хари усещаше хлад. Щеше му се да побързат... Тези чуждестранни ученици може би се канеха да пристигнат някак по-театрално... Спомни си какво бе казал господин Уизли на поляната преди финала по квидич: „Такива сме си, не можем не се изфукаме, като се съберем.“

В този момент се чу гласът на Дъмбълдор, който стоеше най-отзад заедно с другите учители.

– Аха! Ако не греша, делегацията от „Бобатон“ пристига.

– Къде? – викнаха много от учениците и завъртяха глави във

всички посоки.

– *Ей там!* – провикна се един шестокурсник, сочейки към гората.

Нещо голямо, много по-голямо от метла – всъщност от сто метли дори, – се носеше през тъмносиньото небе право към замъка, като все повече наедряваше с приближаването си.

– Това е змей! – изпищя една първокурсничка, обезумяла от страх.

– Глупости!... Това е летяща къща! – обясни Денис Крийви.

Всъщност той почти позна. Грамаден черен силует прелетя ниско над върховете на дърветата в Забранената гора и когато попадна в светлината от прозорците на замъка, всички видяха гигантска синкава карета колкото голяма къща, теглена във въздуха от дузина крилати коне с размерите на слонове.

Първите три реда ученици се люшнаха назад, когато каретата се сниши съвсем, готвейки се да кацне с шеметна скорост. Конете удариха в земята копитата си, по-големи от чинии за празнична вечеря, с такъв трясък, че Невил отскочи назад върху краката на петокурсниците от „Слидерин“. След секунда се приземи и каретата, подскочи няколко пъти на широките си колела, а златните коне разтърсваха огромните си глави и въртяха големите си огненочервени очи.

Хари едва успя да види герба на вратата на каретата (две кръстосани златни пръчки, от чиито връхчета излизаха по три звезди), когато тя се отвори.

От каретата изскочи момче с бледосиня мантия, наведе се назад явно да търси нещо и спусна стълбичка с няколко златни стъпала. После се отдръпна назад почтително. Тогава Хари забеляза, че от каретата се подава лъскава черна обувка с висок ток и големина на малка шейна, а почти веднага след нея се появи най-едрата жена, която някога бе виждал. Тутакси на всички им се изясни защо каретата и конете са толкова големи. Мнозина ахнаха.

Хари познаваше само един човек с ръста на тази дама и това бе Хагрид. Между двамата сигурно имаше само два-три сантиметра разлика. И все пак – може би защото бе свикнал с Хагрид – гостенката (както се бе изправила в цял ръст до стълбичката и гледаше ококорените ученици) му се струваше неестествено едра. Когато тя пристъпи и попадна под светлината от входната зала, се оказа, че има красиво мургаво лице, големи влажни черни очи и остър нос. Косата ѝ беше стегната в малък лъскав кок на тила. От глава до пети бе облечена в черен сатен, а на шията и по дебелите ѝ пръсти блестяха множество прекрасни опали.

Дъмбълдор пръв заръкопляска и учениците последваха неговия

пример, като мнозина се изправяха на пръсти да видят по-добре тази забележителна жена.

Лицето ѝ се отпусна в мила усмивка, когато тя тръгна към Дъмбълдор и му подаде искрящата си ръка. Макар че самият той бе твърде висок, целуна ръката ѝ почти без да се навежда.

– Скъпа Мадам Максим! Добре дошла в „Хогуортс“!

– Домбли-дорр! – с дълбок глас проговори гостенката. – Надявам се, че сте добре.

– В отлична форма съм, благодаря – отвърна Дъмбълдор.

– Моите ученици... – каза Мадам Максим и махна напосоки зад себе си с дългата си ръка.

Тя бе привлякла изцяло вниманието на Хари и той едва сега забеляза, че около дузина момчета и момичета, явно седемнайсет-осемнайсет годишни, бяха слезли от каретата и се бяха скупчили зад директорката си. Те целите трепереха и в това нямаше нищо чудно, защото мантиите им бяха от лека коприна, а никой от тях не носеше наметало. Някои бяха увидели главите си с шалове. Доколкото Хари можеше да види лицата им (защото групичката стоеше в огромната сянка на Мадам Максим), новодошлите боязливо оглеждаха замъка.

– Прристигна ли Каркарров? – запита Мадам Максим.

– Чакаме го всеки момент – отвърна Дъмбълдор. – Тук ли искате да го посрещнете, или предпочитате да влезете вътре и да се стоплите?

– Да, ще се стоплим... – каза Мадам Максим. – А моите коне?

– Нашият преподавател по грижа за магически създания на драго сърце ще се погрижи за тях – увери я Дъмбълдор, – веднага щом се освободи от малкия проблем, който е възникнал с други едни негови... тъъ... подопечни.

– И огнеметни – прошепна Рон на Хари и се ухили.

– За моите зрребци тррябват... силни рръце – каза Мадам Максим с известно недоверие, че който и да е преподавател по грижа за магически създания в „Хогуортс“ ще може да се справи с тази задача. – Те прритежават голяма мощ...

– Уверявам ви, че Хагрид е най-подходящият човек за тази работа – усмихна се Дъмбълдор.

– Чудесно! – каза Мадам Максим с лек поклон. – Бихте ли прредали на този 'Агррид, че моите коне пият само чисто малцово уиски?

– Ще се погрижим за това – и професор Дъмбълдор също се поклати в отговор.

– Елате! – величествено нареди Мадам Максим на своите ученици

и посрещачите от „Хогуортс“ им направиха път да минат нагоре по каменните стъпала.

– А колко ли ще са големи конете на „Дурмщранг“? – почуди се Шеймъс Финигън, като се наведе през Лавендър и Парвати да отправи въпроса си към Хари и Рон.

– Ами... ако са по-грамадни от тия, дори и Хагрид няма да може да се справи – отвърна Хари. – Дано само не са го нападнали огнеметите. Чудя се какво ли става с него.

– Може да са избягали – с надежда каза Рон.

– О, не говори така! – потръпна от отвращение Хърмаяни. – Представи си какво би станало, ако запълят наоколо.

Те вече потреперваха от студ, но трябваше да дочакат и пристигането на гостите от „Дурмщранг“. Все повече погледи се насочваха към небето. Няколко минути тишината бе нарушавана само от силното пръхтене на жребците на Мадам Максим и тропота на копитата им. И тогава...

– Чувате ли нещо? – изведнъж попита Рон.

Хари се ослуша. Силен и загадъчно неопределим шум идваше откъм мрака – като приглушен тътен и свистене, все едно че огромна прахосмукачка пълзеше по коритото на река...

– От езерото е! – провикна се Лий Джордън, сочейки натам. – Вижте в езерото!

От върха на поляната, където стояха, те различаваха само гладката черна повърхност на водата. Внезапно тя се промени. Някакво движение забушува в средата и на повърхността излязоха едри балони, а по калните брегове запискаха вълни. Изведнъж в центъра на езерото се образува водовъртеж, сякаш бяха измъкнали от дъното му гигантска запушалка...

Някаква дълга черна тръба се заиздига бавно от центъра на водовъртежа... после Хари видя нещо като въжета...

– Това е мачта – обясни той на Рон и Хърмаяни.

Бавно и величествено от водата изплува кораб и заблестя на лунната светлина. Приличаше по-скоро на скелет на кораб, оцелял след корабкрушение, а в илюминаторите му като призрачни очи мъждукаха мъгляви светлинки. С още един силен плясък целият кораб излезе на повърхността и подмятан от вълните, пое към брега. Малко по-късно се чу как котвата му цопна в дълбините на езерото и трапът бе спуснат с тъп удар на сушата.

Пътниците явно започнаха да слизат – тъмните им силуети се

мяркаха пред илюминаторите. Хари забеляза, че всички имат телослужението на Краб и Гойл... Но като се приближиха по поляната към светлината от отворената входна зала, той осъзна, че това впечатление се дължи всъщност на наметалата от някаква рошава и сплъстена козина. Само дрехата на този, който вървеше най-отпред и ги водеше към замъка, беше от друг вид кожа – гладка и сребриста като косата му.

– Дъмбълдор! – сърдечно се провикна той, крачейки по склона. – Как сте, стари приятелю, как сте?

– Прекрасно, благодаря, професор Каркаров! – отвърна Дъмбълдор.

Гласът на Каркаров бе сладникав и угоднически, а когато пристъпи в светлината, струяща от вратата на замъка, всички видяха, че е висок и слаб като Дъмбълдор, но бялата му коса бе къса, а козята му брада с извито навън връхче не можеше да прикрие малката брадичка, издаваща слабохарактерност. Като стигна до Дъмбълдор, той раздруса с две ръце неговата десница.

– Добрият стар „Хогвортс“! – рече Каркаров, гледайки засмян към замъка. Зъбите му бяха жълтеникави, а Хари забеляза, че очите му всъщност не се смеят и усмивката му е хладна и лукава. – Колко е хубаво, че съм тук, колко е хубаво... Виктор, ела насам, на по-топло... нали нямате нищо против, Дъмбълдор? Виктор малко е понастинал...

Каркаров кимна на един от учениците си да мине напред. Когато момчето излезе пред другите, Хари забеляза удължения му, леко гърбав нос и гъстите черни вежди. Преди още Рон да го ошипе над лакътя и да прошепне трескаво в ухото му, той бе разпознал профила.

– Хари... *това е Крум!*

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА ОГНЕНИЯТ БОКАЛ

– Не мога да повярвам! – изумен възкликна Рон, когато учениците от „Хогуортс“ последваха групичката от „Дурмшранг“ нагоре по стълбите. – Та това е Крум, Хари! *Виктор Крум!*

– Престани, Рон, той е просто играч на квидич – възрази Хърмаяни.

– *Просто играч на квидич!?* – не можеше да повярва на ушите си Рон. – Хърмаяни, той е един от най-добрите търсачи в света! Не предполагам, че още е ученик!

Всички тръгнаха към Голямата зала и Хари видя как Лий Джордън се вдигаше на пръсти да види по-добре обърнатия с гръб към него Крум. Няколко шестокурснички пребъркваха джобовете си като обезумели:

– О, не може да бъде, нямам нито едно перо в себе си!

– Дали ще се подпише с червило върху шапката ми?

– *Как не!* – подхвърли надменно Хърмаяни и подмина момичетата, които вече се бяха съдрпали за червилото.

– И аз ще искам автограф – рече Рон. – Хари, да ти се намира някое перо?

– Не, горе в чантата са – отвърна Хари.

Настаниха се на масата на „Грифиндор“. Рон седна така, че да е с лице към вратата. Там се бяха скупчили Крум и останалите дурмшрангци и не знаеха къде да седнат. Учениците от „Бобатон“ вече си бяха избрали масата на „Рейвънклоу“ и намусено оглеждаха Голямата зала. Три от момичетата притискаха шалове, омотани около главите им.

– Не е чак *толкова* студено – подразни се Хърмаяни, без да ги изпуска от поглед. – Защо не са си взели наметала?

– Насам! Елате при нас! – викна Рон и подсвирна. – Насам! Хърмаяни, смести се, направи място...

– Моля?

– Късно е! – разочаровано рече Рон.

Виктор Крум и съучениците му от „Дурмшранг“ вече бяха седнали на масата на „Слидерин“. Хари забеляза задоволството по лицата на Малфой, Краб и Гойл и видя как Драко се наведе напред и заговори Крум.

– Така, подмазвай му се, Малфой! – изсъска презрително Рон. – Бас лоя, че си му ясен... нали всички му се кланят. А къде ли ще спят? Да

го поканим в нашата спалня, а, Хари? Веднага му отстъпвам кревата си, а аз ще спя на походно легло.

Хърмаяни изсумтя.

– Те ми изглеждат много по-доволни от бобатонците – отбеляза Хари.

Учениците от „Дурмшранг“ съблякоха тежките си кожи и втренчиха любопитни погледи в черния таван, обсипан със звезди. Някои от тях държаха златните блюда и бокали в ръце и ги изучаваха заинтригувани.

Горе на Височайшата маса пазачът Филч, пременен във вехт старомоден стар фрак в чест на пиршеството, поставяше допълнителни столове. Хари се изненада от броя им – по два вляво и вдясно от Дъмбълдор.

– Гостите са само двама! – учуди се той. – Защо Филч слага още столове? Кой друг ще идва?

– А? – само рече Рон, който не отместваше поглед от Крум.

Когато учениците влязоха в залата и се настаниха край масите, преподавателите се заизкачваха един подир друг към Височайшата маса. Професор Дъмбълдор, професор Каркаров и Мадам Максим бяха последни. Гостите от „Бобатон“ скочиха на крака, щом видяха директорката си. Няколко ученици от „Хогуортс“ се изхилиха, но бобатонци останаха невъзмутими и седнаха едва когато Мадам Максим зае мястото си отляво на професор Дъмбълдор. Самият Дъмбълдор остана прав и в Голямата зала настъпи тишина.

– Добър вечер, дами и господа, призраци и – с особени почитания – пристигнали приятели – започна Дъмбълдор и огледа със сияещ поглед чуждестранните ученици. – Имам огромното удоволствие да ви приветствам с добре дошли в „Хогуортс“. Надявам се, че ще се чувствате удобно и приятно при нас.

Едно момиче от „Бобатон“ с увита в шал глава не се съдържа и се изсмя подигравателно.

– Никой не те е карал да идваш! – наежи се Хърмаяни.

– След пиршеството ще открием официално турнира – обяви Дъмбълдор. – А сега ви каня да хапнем и пийнем. Чувствайте се като у дома си!

Той седна и Хари видя как Каркаров тутакси се наведе към него и го заговори.

Както винаги, чиниите пред тях се напълниха с гозби. Този път домашните духчета в кухнята бяха надминали себе си. През живота си Хари не бе виждал толкова много на брой и все различни блюда, включително някои определено чуждоземски.

– Какво ли е *това*? – попита Рон и посочи дълбок супник с нещо като рибена чорба, поставен до чинията с наденица.

– Буйабес – супа от морски деликатеси с много подправки – отвърна Хърмаяни.

– Виж ти! – учуди се Рон.

– Да, *френска* – обясни Хърмаяни. – Опитах я през лятната ваканция миналата година. Много вкусна беше.

– Вярвам ти – рече Рон и си напълни чинията с наденица.

Макар че в Голямата зала имаше едва двадесетина ученици повече от обикновено, тя изглеждаше по-препълнена от всякога. Цветните униформи на новодошлите се открояваха на фона на черните мантии на възпитаниците на „Хогвортс“. Под вече свалените тежки кожи гостите от „Дурмштранг“ бяха облечени в кървавочервени мантии.

Двадесетина минути след началото на пиршеството Хагрид плахо се промъкна в залата през една врата зад Височайшата маса. Той зае стола си в самия ѝ край и помахна на Хари, Рон и Хърмаяни с бинтована ръка.

– Как са раконогоите огнемети, Хагрид? – провикна се Хари.

– Отлично – бодро отвърна Хагрид.

– Не се и съмнявам – тихо рече Рон. – Май вече са открили любимата си храна – пръстите на Хагрид.

Тогава един глас попита:

– Паррдонн, желаете ли буйабес?

Беше онази ученичка от „Бобатон“, която се бе изсмяла по време на речта на Дъмбълдор. Тя най-сетне бе свалила шала от главата си. Дълга сребристоруса коса падаше тежко до кръста ѝ. Очите ѝ бяха големи и сини, а зъбите – бели и равни.

Рон се изчерви. Той я зяпна, опита се да каже нещо, но се чу само глухо гъргорене.

– Не, вземете – отвърна Хари и побутна супника към момичето.

– Вие приключихте ли?

– Да – изгубил ума и дума рече Рон. – Много е вкусно.

Тя взе супника и внимателно го отнесе на масата на „Рейвънклоу“. Рон още се пулеше след нея, сякаш за пръв път виждаше момиче. Чак когато Хари се разсмя, той се съвзе.

– Тя е *вийла*! – с пресипнал глас промълви Рон.

– Как не! – извително се изсмя Хърмаяни. – Само ти я зяпаш така глупаво!

Но не беше съвсем права. Много момчета извърщаха глави след французойката, докато тя прекосяваше залата, а някои от тях онемяха

също като Рон.

– Казвам ти, това не е обикновено момиче! – възкликна Рон и се наведе настрани да не я изпускат от поглед. – В „Хогуортс“ момичетата не стават такива вълшебници!

– Напротив, стават... – отвърна Хари, без да се замисля. По случайност през няколко стола от момичето със сребристите коса седеше Чо Чан.

– Когато отново прогледнете – рязко ги прекъсна Хърмаяни, – обърнете внимание кой влезе току-що.

Тя кимна към Височайшата маса. Двата празни стола вече бяха заети. Людо Багман седеше до професор Каркаров, а господин Крауч, шефът на Пърси, бе заел мястото до Мадам Максим.

– Защо ли са дошли тук? – удиви се Хари.

– Нали са организатори на Триагическия турнир – отвърна Хърмаяни. – Сигурно искат да присъстват на откриването.

Дойде ред и на основното ястие и сред сервираните блюда пак имаше доста непознати. Рон огледа някакво желе с подправки, което му заприлича на нещо френско, и го побутна внимателно надясно, та да се вижда добре от масата на „Рейвънклоу“. Но момичето, което приличаше на вийла, явно се бе нахранило и не дойде да го вземе.

Когато златните чинии бяха опразнени, Дъмбълдор отново се изправи. Блажено очакване витаеше в залата. Хари се питаше какво ли ще се случи и потръпна от вълнение. През няколко стола от тях Фред и Джордж се наведоха напред, втренчили погледи в Дъмбълдор.

– Настъпи мигът – обяви Дъмбълдор и се усмихна на морето от вдигнати към него лица. – Триагическият турнир ще започне всеки момент. Бих искал да кажа някои неща, преди да внесем ковчето...

– *Какво* да внесат? – промълви Хари.

Рон вдигна рамене.

– ...за да изясня как ще се проведе турнирът тази година. Но първо да ви представя господин Бартемиус Крауч, началник на Отдела за международно магьосническо сътрудничество... – дочуха се учтиви, но слаби ръкопляскания, – ...и господин Людо Багман, началник на Отдела за магически игри и спортове.

Бурни аплодисменти посрещнаха името на Багман може би заради някогашната му слава на квидичен бияч или просто защото бе по-симпатичен от Крауч. Той помахаша приветливо с ръка в отговор. Бартемиус Крауч нито се бе усмихнал, нито бе вдигнал ръка за поздрав, като чу името си. Хари си припомни официалния му костюм на финала на

Световното първенство по квидич и реши, че магьосническата мантия не е подходящото за него облекло. Четковидните му мустаци и косата му, строго разделена на прав път, изглеждаха странно до дългата бяла брада и коса на Дъмбълдор.

– През последните няколко месеца господин Багман и господин Крауч работиха неуморно да подготвят Тримагическия турнир – продължи Дъмбълдор. – Те, както и професор Каркаров, Мадам Максим и аз, ще бъдат съдии, които ще оценяват усилията на участниците.

При думата „участници“ учениците затаиха дъх и наостриха уши.

Дъмбълдор забеляза внезапното им смиряване, усмихна се и викна:

– Господин Филч, моля, внесете ковчежето.

Стаилият се в най-далечния ъгъл на залата Филч тръгна към Дъмбълдор, носейки в ръце голямо дървено ковчеже с инкрустрирани скъпоценни камъни. То бе истинска антика. Зяпналите ученици зашепнаха възбудено. Денис Крийви се качи върху стола си, за да вижда по-добре, но бе толкова дребничък, че главата му едва се изравни с главите на останалите.

– Господин Крауч и господин Багман изготвиха инструкциите за изпитанията, пред които ще се изправят избраниците – обясни Дъмбълдор, докато Филч внимателно поставяше ковчежето на масата пред него. – Те са осигурили и всичко необходимо за отделните етапи на турнира. Ще има три изпитания през учебната година и те ще подложат на проверка по много различни начини качествата на участниците – тяхната магьосническа сила, храброст, съобразителност и разбира се – способността им да преодоляват опасности.

При тези думи залата утихна, сякаш никой не дишаше.

– Както знаете, в турнира ще се състезават трима ученици – спокойно продължи Дъмбълдор, – по един от трите участващи училища. Те ще получат оценки за преодоляване на всяко от трите изпитания и състезателят с най-висока обща оценка ще спечели Тримагическата купа. Безпристрастен арбитър ще посочи избраниците. Това е Огненият бокал.

Тогава Дъмбълдор взе магическата си пръчка и почука три пъти по горната страна на ковчежето. Капакът бавно се отвори със скърцане и отвътре директорът извади широк грубо издялан дървен бокал. Той бе толкова обикновен на вид, че едва ли някой би го забелязал, ако не беше пълен до ръба с танцуващи синьо-бели пламъчета.

Дъмбълдор затвори ковчежето и внимателно постави Огнения бокал върху него, та да го видят добре всички присъстващи в залата.

– Нека всеки, който иска да участва в избора, да напише четливо името и училището си върху късче пергамент и да го пусне в бокала – обясни Дъмбълдор. – Това трябва да стане в рамките на следващите двадесет и четири часа. Утре вечер, в нощта на Все светии, Огненият бокал ще избере тримата най-достойни да представят своите училища. Още тази вечер бокалът ще бъде поставен във входната зала и всеки, който иска да се състезава, ще може свободно да стигне до него. А за да съм сигурен, че никой няма да се поддаде на изкушението, щом поставим Огнения бокал във входната зала, ще го оградя с кръг на възрастта, който никой под седемнайсет години не ще успее да прекрачи. И последно – добави Дъмбълдор, – искам да се обърна към всички кандидати за участие. Не се включвайте лекомислено в турнира. Щом Огненият бокал посочи някого, който и да е той, трябва да участва в турнира докрай. Пускането на името в бокала означава задължение и обвързване с магически договор. Ако името ви излезе от бокала, връщане назад няма. Моля, преди да заявите участието си, помислете дали го желаете от все сърце. А сега вече е време за сън. Лека нощ!

– Какъв ти кръг на възрастта! – с дяволито пламъче в очите рече Фред Уизли, докато всички прекосяха залата и се отправяха към вратите на входната зала. – Е, състаряващата отвара ще свърши работа, нали? А щом името ти е вече в бокала, свиркай си – той няма как да разбере дали си на седемнайсет или не.

– Ама аз мисля, че никой под седемнайсет не би могъл да се справи – обади се Хърмаяни. – Нямаме достатъчно знания...

– Говори само за себе си – сряза я Джордж. – Ти ще пробваш да участваш, нали, Хари?

За миг Хари помисли за изискването на Дъмбълдор никой под седемнайсет да не пуска името си в бокала, но после в съзнанието му пак изплува прекрасната картина как пчели Триагическата купа. Зачуди се колко ли щеше да се разгневи Дъмбълдор, ако някой под седемнайсет все пак *успее* да намери начин да премине кръга на възрастта...

– Той къде ли е? – чудеше се Рон, който не бе чул и дума от разговора, а оглеждаше тълпата и търсеше с очи Крум. – Дъмбълдор май не каза къде ще нощуват дурмшрангците, нали?

Но отговорът дойде сам. Като минаваха покрай масата на „Слидерин“, Каркаров вече подканяше учениците си.

– Хайде, обратно в кораба – рече им той. – Как се чувстваш, Виктор? Хапна ли добре? Да пратя ли някого за греяно вино?

Хари видя как Крум поклати глава, докато навличаше кожата си.

– Професоре, аз искам вино – с надежда в гласа се обади едно от момчетата.

– Не съм ти предлагал на *теб*, Поляков – просъска Каркаров, а бащинският му вид мигом бе изчезнал. – Виждам, че пак си покапал предницата на мантията си, противно момче...

Каркаров се обърна и поведе учениците си към вратите. Те се озоваха там едновременно с Рон, Хърмаяни и Хари, който спря да направи път на гостите.

– Благодаря! – рече Каркаров и го погледна небрежно.

И в същия миг се вцепени. После отново извърна глава към Хари и го зяпна, сякаш не вярваше на очите си. Учениците от „Дурмщранг“ също се заковаха на място зад директора си. Погледът на Каркаров бавно се плъзна нагоре по лицето и се впи в белега. И учениците зад него загледаха Хари с любопитство. С периферното си зрение той забеляза как някои от лицата се озариха от прозрението кой стои пред тях. Момчето с покапана предница смушка с лакът момичето до себе си и посочи с пръст челото на Хари.

– Да, това е Хари Потър – изръмжа един глас зад тях. Професор Каркаров се обърна. Там, подпрян тежко на тоягата си, стоеше Лудоокия Муди, взрял немигащото си магическо око в директора на „Дурмщранг“.

Хари видя как Каркаров преbledня. Ужасяващ израз на гняв и страх се изписа по лицето му.

– Вие? – изрече той, вперил поглед в Муди, сякаш да се увери, че го вижда пред себе си.

– Аз – зловещо отвърна Муди. – И ако нямате какво да кажете на Потър, Каркаров, тръгвайте. Препречвате пътя.

Това беше истина – половината от учениците в залата се бяха наредили зад тях и заничаха през рамото на предния да видят на какво се дължи задръстването.

Без да продума и дума, професор Каркаров отмина заедно с учениците си. С изражение на силна ненавист върху обезобразеното лице Муди се взираше с магическото си око в гърба му чак докато го изгуби от поглед.

* * *

Следващият ден бе събота и обикновено повечето ученици закусуваха късно. Обаче тази сутрин Хари, Рон и Хърмаяни не бяха единствените ранобудници. Като слязоха във входната зала, те видяха двайсетина

ученици да се навъртат там, някои от тях похапващи препечени филийки, и да разглеждат Огнения бокал. Той беше поставен в центъра на залата на столчето, върху което обикновено слагаха Разпределителната шапка. В кръг на около три метра от него по пода се виеше тънка златна линия.

– Има ли вече някой, който да си е пуснал името? – попита Рон разпалено една третокурсничка.

– Всичките дурмщрангци – отвърна тя. – Но не съм видяла нито един от „Хогуортс“.

– Обзалагам се, че някои са пуснали имената си снощи, след като сме си легнали – намеси се Хари. – Аз поне бих постъпил точно така. Не бих искал всички да ме видят. Ами ако бокалът изхвърли името обратно?

Зад гърба на Хари се чу смях. Той се обърна и видя Фред, Джордж и Лий Джордън, които бързаха запъхтени надолу по стълбите, силно развълнувани.

– Получи се! – победоносно прошепна Фред на Хари, Рон и Хърмаяни. – Току-що я погълнахме.

– Какво сте погълнали?

– Състаряващата отвара, глупачета – обясни Фред.

– Всеки от нас глътна по една капка – рече Джордж и радостно потри ръце. – Трябва да се състарим само с няколко месеца.

– И ще си поделим хилядата галеона, ако някой от нас спечели – широко се захили Лий.

– Не мисля, че ще успеете – предупреди ги Хърмаяни. – Сигурна съм, че Дъмбълдор е помислил и за това.

Фред, Джордж и Лий не й обърнаха никакво внимание.

– Готови ли сте? – обърна се Фред към останалите двама, потръпващи от вълнение. – Хайде тогава, аз съм пръв.

Хари гледаше с възхищение как Фред извади от джоба си парче пергамент, на което пишеше „Фред Уззли – «Хогуортс»“, пристъпи към златната нишка и застана пред нея, пружини-райки на пръстите на краката си като гмуркач, който се готви да скочи от петнайсет метра. После, под погледите на всички във входната зала, той си пое дълбоко въздух и прекрачи златната линия.

За момент Хари реши, че Фред е успял. Същото явно помисли и Джордж, защото нададе победоносен вик и скочи след брат си, но последва някакво прашене и двамата близнаци изхвърчаха над златната линия като метнати от невидим гюлетласкач. Те тежко се приземиха

върху студения каменен под на три метра от кръга. Но нещата не спряха дотук – сякаш за да изпитат и унижение, освен болката, се разнесе силен звук като свистене на пара и едновременно и на двамата им пораснаха съвсем еднакви дълги бели бради.

Входната зала закънтя от смях. Дори самите Фред и Джордж се разсмяха, след като се изправиха на крака и разгледаха взаимно брадите си.

– Нали ви предупредих – рече плътен развеселен глас. Всички се обърнаха и видяха, че професор Дъмбълдор влиза откъм Голямата зала. Той огледа Фред и Джордж и в очите му заблещукаха весели пламъчета. – Най-добре идете и двамата при Мадам Помфри. Тя вече се грижи за госпожица Фосет от „Рейвънклоу“ и господин Съмърс от „Хафълпаф“, които също се опитаха малко да се състарят. Но не мога да не призная, че техните бради нищо не струват в сравнение с вашите.

Фред и Джордж се запътиха към болничното крило, придружени от Лий, който се заливаше от смях, а Хари, Рон и Хърмаяни отидоха да закусват, подхилквайки се тихичко.

Украсата в Голямата зала тази сутрин бе различна. Беше настъпил празникът на Все светии и по омагьосания таван пърпореше цял облак от живи прилепи, а стотици издълбани във формата на лица тикви се зъбеа от всеки ъгъл. Хари тръгна към Дийн и Шеймъс, заети да обсъждат кои ученици от „Хогвортс“ на седемнайсет и повече години вероятно ще участват в избора.

– Носят се слухове, че Уорингтън е станал рано сутринта и е пуснал името си – каза Дийн на Хари. – Онзи грамадан от „Слидерин“, който прилича на ленивец.

– Не може избраникът ни да е от „Слидерин“! – поклати с неприязън глава Хари, който бе играл срещу Уорингтън на квидич.

– А всички хафълпафци говорят за Дигъри – презрително процеди Шеймъс. – Но според мен той едва ли ще рискува красивото си личице.

– Чуйте! – внезапно ги прекъсна Хърмаяни.

От входната зала се носеха радостни викове. Извърнаха се и видяха как в Голямата зала влиза с неспокойна усмивка Анджелина Джонсън – високата чернокоса гончийка в грифиндорския отбор по квидич. Тя се приближи до тях, седна и обяви:

– Е, направих го! Току-що пуснах името си!

– Не може да бъде! – удиви се Рон.

– Та ти на седемнайсет ли си? – попита Хари.

– Съвсем явно е. Виждаш ли брада, а? – отвърна Рон вместо момичето.

– Миналата седмица ги навърших – обади се и самата Анджелина.

– Радвам се, че имаме участник от „Грифиндор“ – рече Хърмаяни. – Много се надявам ти да спечелиш, Анджелина!

– Благодаря, Хърмаяни! – усмихна се кандидатката.

– Да, по-добре ти, отколкото онзи красавец Дигъри – рече Шеймъс, от което няколко хафълпафци, минаващи покрай масата им, явно се намръщиха.

– Какво ще правим днес? – обърна се Рон към Хари и Хърмаяни, след като закусиха и тръгнаха да излизат от Голямата зала.

– Още не сме ходили на гости на Хагрид – отвърна Хари.

– Става – съгласи се Рон. – Само да не ни накара да дарим по някой и друг пръст на раконогите огнемети.

Изведнъж лицето на Хърмаяни се озари от възторг.

– Как не се сетих досега? Не съм поканила Хагрид да стане член на СМРАД! – възторжено рече тя. – Нали ще ме изчакате да се кача до стаята и да взема значките?

– За каква се мисли? – вбеси се Рон, докато Хърмаяни тичаше нагоре по стълбите.

– Ей, Рон – смушка го Хари, – виж, твоята приятелка...

През входните врати влязоха учениците от „Бобатон“, а заедно с тях беше и момичето вийла. Насъбралите се около Огнения бокал с изострено внимание се отдръпнаха назад да им сторят път.

Мадам Максим влезе в залата последна и строи учениците си в редица. Един по един бобатонци прекрачваха златната нишка и пускаха парченца пергамент в синьо-белите пламъци. Когато някое име попаднеше в огъня, той за миг ставаше червен и пръскаше искри.

– Какво ли ще правят тези, които не бъдат избрани? – промълви Рон на Хари, когато момичето вийла пушна своето късче пергамент в Огнения бокал. – Дали ще заминат обратно по училищата си, или ще останат да гледат турнира?

– Не знам – отвърна Хари. – Предполагам, че ще останат. Нали Мадам Максим ще бъде съдия?

Когато всички бобатонци пуснаха имената си, директорката им ги поведе обратно навън.

– Те къде ли спят, а? – запита Рон и тръгна към вратите, загледан след тях.

Подрънкване зад гърбовете им извести завръщането на Хърмаяни с кутия значки СМРАД в ръце.

– Хайде, побързайте! – подкани Рон и заподскача по каменните

стълби, без да изпуска от очи гърба на вийлата, която вече бе стигнала до средата на поляната с Мадам Максим.

Като приближиха къщичката на Хагрид в края на Забранената гора, откриха отговора на загадката около спалните на бобатонци. Грамадната бледосиня карета, с която гостите бяха пристигнали, стоеше на двеста метра от входната врата на къщата и учениците се качваха в нея. Огромните като слонове летящи коне, които преди бяха впрегнати пред каретата, сега спокойно си пасяха в ливадата наблизо, пригодена за пасище.

Хари почука на вратата и чу кънтящия лай на Фанг.

– Най-последно! – зарадва се Хагрид, като отвори вратата и ги видя. – Аз пък си мислех, че сте забра'или къде живея!

– Имахме много работа, Хаг... – започна Хърмаяни, но онемя и се втренчи в него.

Хагрид бе облякъл официалния си (и направо ужасен) дългокосмест кафяв костюм и бе сложил вратовръзка на жълти и оранжеви карета. Но това не беше най-лошото. Очевидно се бе опитал да укроти буйната си коса с огромно количество от нещо като смазочно масло, но не успял само да я раздели на две опашки. Може би целта е била да я върже като Бил, но бе открил, че има прекалено много коса. Всичко това никак не му подходеше. Хърмаяни го огледа, ала после явно реши да премълчи.

– Тъж... къде са законогите огнемети? – попита тя.

– В лехата с тиквите – щастливо отвърна Хагрид. – Те стават таквиз едни огромни, сигур' са вече около метър. Бедата е, че почнаха да се избиват един друг.

– О, не, сериозно ли говориш? – стресна се Хърмаяни и хвърли предупредителен поглед на Рон, втренчил очи в странната прическа на Хагрид и отворил уста да каже нещо.

– Тъж – тъжно рече Хагрид. – Ама вече 'сичко е наред, турих ги в отделни кутии. Имам още двайстина.

– Ей, какъв късмет! – обади се Рон, но Хагрид не долови подигравателната нотка в гласа му.

В къщичката имаше една-единствена стая, чийто ъгъл бе зает от огромно легло, застлано със завивка от пъстри парченца. Под провесените от тавана пред камината сушени свински бутове и мъртви птици стояха също толкова огромни дървени столове и маса.

Докато Хагрид приготвяше чая, те се разположиха край масата и скоро всички потънаха в приказки за Тримагическия турнир. Хагрид

изглеждаше не по-малко развълнуван от тях самите.

– Почакайте – засмя се той. – Малко търпение. Ще видите чудесии. Първото изпитание... ама т'ва не бива да ви го казвам.

– Хайде де, Хагрид! – заувещаваха го Хари, Рон и Хърмаяни, но той само поклати глава и се разсмя.

– Не ща да ви развалям изненадата – рече Хагрид. – Обаче ще бъде страхотия. Само туй ви казвам. Бая ще се озорят участниците. Не съм и помислял, че ще дочакам и аз Тримагически турнир!

Останаха да обядват с Хагрид, но не ядоха много. Домакинът бе сготвил говеждо задушено, или поне така твърдеше, ала Хърмаяни откри в чинията си голям нокът и тримата с Хари и Рон рязко загубиха апетит. После много се забавляваха, докато се опитваха да убедят Хагрид да им каже какви са изпитанията в турнира, размишляваха кои от кандидатите може да бъдат избрани за участници и дали Фред и Джордж вече са отново голобради.

В ранния следобед закапа ситен дъждец. Беше много уютно да седиш край огъня, заслушан в тихото потропване на дъждовните капки по стъклата, и да гледаш как Хагрид си кърпи чорапите и спори с Хърмаяни за домашните духчета. Когато видя значките, той категорично отказа да членува в СМРАД.

– Туй само ще им навреди, Хърмаяни – замислено рече Хагрид, като вдяваше дебел жълт вълнен конец в голяма игла от кост. – Таквиз са си те – грижат се за нас, туй им харесва. Те ще са нещастни без работа и ще се обидят, ако им плащат.

– Но когато Хари освободи Доби, той не беше на себе си от щастие! – възрази Хърмаяни. – *Пък и* дочухме, че вече иска да му се плаща!

– Е, да, във всяко стадо има по някоя черна овца. Сигур' някое духче ще се зарадва на свободата, ама едва ли ще убедиш другите, че туй е добро. Няма начин, Хърмаяни.

Момичето много се ядоса и мушна кутията със значки в джоба на мантията си.

В пет и половина започна да се стъмва и тримата решиха, че вече е време да се връщат в замъка за празненството за Все светии, и най-вече заради обявяването на избраниците на училищата.

– Що да не дойда с вас – рече Хагрид и заряза кърпенето. – Само минутка.

Той се изправи, отиде до нощното си шкафче и започна да рови из него. Чак когато някаква кошмарна миризма ги удари в ноздрите, те насочиха вниманието си натам.

– Хагрид, какво е това? – кашляйки, попита Рон.

– Ъ? – рече Хагрид и се обърна към тях с голямо шише в ръце. – Не ви ли харесва?

– Да не би да е лосион за след бръснене? – попита го Хърмаяни със задавен глас.

– Тъж... одеколон е – промърмори Хагрид и се изчерви. – Май дойде много – рече пресипнало той. – Отивам да се мия, чакайте...

Той излезе навън с тежки стъпки и започна енергично да се плиска с вода от варела под прозореца.

– Одеколон? – учуди се Хърмаяни. – Хагрид използва одеколон?

– Ами прическата и костюма? – прошепна Хари.

– Гледайте! – посочи през прозореца Рон.

Хагрид тъкмо се бе изправил и се обърна. Ако преди можеше да се каже, че се е изчервил, то сега направо пламтеше. Тримата внимателно станаха от столовете, да не би Хагрид да ги забележи, погледнаха крадешком през прозореца и видяха как бобатонците и директорката им слизат от каретата и тръгват към замъка за празненството. Те не чуваха думите на Хагрид, който говореше на Мадам Максим с онова захласнато блажено изражение, което Хари бе виждал само веднъж по лицето на Хагрид – когато се любуваше на бебето змей Норбърт.

– Тръгва с нея към замъка! – възмути се Хърмаяни. – Нали щяхме да ходим заедно?

Без дори да погледне назад към къщата, Хагрид тръгна с Мадам Максим, а бобатонци подтичаха да се изравнят с тях.

– Той я харесва! – не можеше да повярва Рон. – Е, ако някой ден имат деца, ще поставят нов световен рекорд. Обзалагам се, че всяко от бебетата им ще тежи около тон.

Те излязоха от къщата и затвориха вратата. Учудиха се колко се бе стъмнило навън, загърнаха се плътно с наметалата си и тръгнаха през поляната.

– Ето ги и другите! – прошепна Хърмаяни.

Групата от „Дурмшранг“ се изкачваше от езерото към замъка. Виктор Крум крачеше редом с Каркаров, а останалите се бяха пръснали зад тях. Рон с вълнение наблюдаваше Крум, но той стигна до входната врата малко преди тях тримата и прекрачи прага, без дори да се огледа.

Когато влязоха в Голямата зала, осветена от хиляди свещи, тя бе почти пълна. Огненият бокал бе поставен върху Височайшата маса пред празния стол на Дъмбълдор. Фред и Джордж – отново голобради – явно бяха преглътнали разочарованието си.

– Аз съм за Анджелина – заяви Фред на заемащите местата си Хари, Рон и Хърмаяни.

– И аз! – задъхано рече Хърмаяни. – Е, скоро ще разберем.

Празненството по случай Все светии сякаш продължи по-дълго от обикновено. Вероятно защото това беше второ пиршество само за два дни, Хари не се възхити на разкошно приготвените ястия, както друг път. И той като всички останали в залата, които непрестанно източваха вратове, гледаха нетърпеливо, въртяха се и проверяваха дали Дъмбълдор се бе нахранил, нямаше търпение чиниите да се опразнят и да чуе имената на избраниците.

Най-сетне златните блюда възвърнаха първоначалния си блясък. Постепенно залата заехтя, но щом Дъмбълдор се изправи, всички утихнаха. От двете му страни професор Каркаров и Мадам Максим седяха в напрегнато очакване. Людо Багман сияеше и намигаше на учениците. Само господин Крауч бе съвсем безразличен, дори някак отегчен.

– Бокалът е почти готов да направи своя избор – обяви Дъмбълдор. – Трябва му само още минута. Ще помоля избраните от него участници, когато чуят имената си, да дойдат насам и да влязат в съседната стая... – и той посочи вратата зад Височайшата маса, – ...за да получат първите указания.

После извади магическата си пръчка и силно махна с нея. Отведнъж всички свещи, освен тези в изрязаните тикви, угаснаха и залата потъна в полумрак. Най-ярко светеше Огненият бокал, а искрящите синьо-бели пламъци болезнено дразнеха очите. Всички изтръпнаха в очакване... някои погледнаха часовниците си...

– Ей сега... – прошепна Лий Джордън през два стола от Хари.

Пламъците в бокала внезапно лумнаха в червено и пръснаха безброй искри. Във въздуха се изви огнен език, от който полетя обгоряло парче пергамент и цялата зала замря.

Дъмбълдор улови парчето и за да може да го прочете, го поднесе към възвърналите синьо-белия си цвят пламъци.

– Избраникът от „Дурмщранг“ е... – зачете той високо и отчетливо – Виктор Крум.

– Естествено! – извика Рон, а буря от аплодисменти и радостни възгласи изпълни залата.

Хари видя как Виктор Крум стана от масата на „Слидерин“ и с приведена стойка се отправи към Дъмбълдор, зави надясно, мина покрай Височайшата маса и изчезна през вратата към съседната стая.

– Браво, Виктор! – мощно се извиси над овациите гласът на

Каркаров, та всички го чуа. – Знаех си аз!

Ръкоплясканията и възгласите заглъхнаха. Вниманието на всички бе приковано отново върху бокала, чиито пламъци след секунди отново почервеняха, изригнаха и изхвърлиха второ парче пергамент.

– Избраникът от „Бобатон“ е... – започна Дъмбълдор – Флър Делакор!

– Това е тя, Рон! – викна Хари, когато момичето, което приличаше на вийла, грациозно се изправи, отметна назад тежката си сребристоруса коса и тържествено премина между масите на „Рейвънклоу“ и „Хафълпаф“.

– Вижте колко са разочаровани – надвика врявата Хърмаяни и кимна към останалите бобатонци.

Хари си помисли, че разочаровани бе слабо определение. Две от момичетата, които не бяха избрани, избухнаха в сълзи, захлупиха лица на масата и горчиво се разридаха.

Когато и Флър Делакор изчезна в съседната стая, отново настана тишина. Но този път тя бе така наситена с вълнение, че изостряше сетивата. Беше ред на участника от „Хогуортс“...

И Огненият бокал пламна за трети път, разпръска искри, а аленият език се изви високо във въздуха и от върха му Дъмбълдор грабна третото парче пергамент.

– Избраникът от „Хогуортс“ е... – провикна се той – Седрик Дигри!

– Неее! – извика Рон, но само Хари го чу. Възгласите от съседната маса изпълниха залата. Хафълпафци до един скочиха на крака и с виковете и тропот поздравиха минаващия покрай тях Седрик, който се усмихваше широко и вървеше към стаята зад Височайшата маса. Оваците в негова чест продължиха толкова дълго, че трябваше да мине доста време, преди учениците да чуят отново гласа на Дъмбълдор.

– Отлично! – радостно викна той, когато най-сетне глъчката утихна. – Имаме си вече трима избраници. Разчитам на вас и на учениците от „Бобатон“ и „Дурмщранг“ да подкрепите с всички сили участниците. Като ги поддържате, вие ще допринесете...

Но Дъмбълдор внезапно млъкна и всички видяха какво бе привлякло вниманието му.

Огнят в бокала отново беше станал червен, пламтеше и мяташе искри. Във въздуха се извиси дълъг пламък и върху него се понесе четвърто парче пергамент.

Дъмбълдор машинално протегна ръка, сграбчи пергаментата и го

задържа пред очите си, вперени в написаното там. Последва дълга пауза, докато директорът се взираше в късчето пергамент, а цялата зала го гледаше. После той се прокашля и прочете на висок глас:

– *Хари Потър.*

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА ЧЕТИРИМАТА ИЗБРАНИЦИ

Хари видя, че всички в Голямата зала извършат глави към него. Беше изумен. Не можеше да помръдне. Навярно сънуваше. Сигурно не бе чул правилно. Нямаше аплодисменти. Надигна се ропот, сякаш жужаха разгневени пчели. Някои ученици бяха наставали, за да видят по-добре Хари, замръзнал на мястото си.

До Височайшата маса професор Макгонъгол скочи на крака, профуча покрай Людо Багман и професор Каркаров и трескаво зашепна нещо на професор Дъмбълдор, който наклони ухо към нея, леко намръщен.

Като се обърна към Рон и Хърмаяни, Хари забеляза, че всички покрай дългата маса на „Грифиндор“ го гледат със зяпнали усти.

– Аз не съм си пускал името – объркан каза той. – Вие знаете това.

И двамата го гледаха не по-малко объркани. Изправен до Височайшата маса, професор Дъмбълдор кимна на професор Макгонъгол.

– Хари Потър! – извика той отново. – Хари! Ела тук, ако обичаш.

– Отивай – прошепна Хърмаяни и лекичко го побутна.

Хари се изправи, настъпи края на мантията си и леко залитна. Тръгна през празното място между масите на „Грифиндор“ и „Хафълпаф“. Стори му се, че върви много дълго, Височайшата маса не се приближаваше, а той усещаше стотици погледи, насочени към него като прожектори. Сякаш лзмина цял час, преди да се озове пред Дъмбълдор. Жужене наоколо ставаше все по-силно и по-силно. Останалите учители също го гледаха изумени.

– Ето... мини през онази врата, Хари – рече Дъмбълдор, без да се усмихва.

Хари тръгна покрай масата на преподавателите. Хагрид седеше в самия край, но нито му смигна, нито му махна, нито пък му направи някой от обичайните си знаци за поздрав. Изглеждаше напълно стъписан и се беше втренчил в него като всички останали. От Голямата зала Хари се озова в по-малка стая, по чиито стени висяха портрети на вещици и магьосници. Приятен огън припукваше в камината срещу него.

Като влезе, лицата от портретите се извърнаха да го огледат. Видя как една съсухрена вещица излетя през рамката на картината си и се вмъкна в съседната, на която бе нарисуван магьосник с мустаци като на

морж. Съсухрената вещица бързо зашепна нещо в ухото му.

Около камината се бяха събрали Виктор Крум, Седрик Дигъри и Фльор Делакор. Осветени от пламъците, фигурите им изглеждаха странни и внушителни. Крум, прегърбен и замислен, се бе облегнал на полицата над камината, малко встрани от другите двама. Седрик стоеше с ръце зад гърба си, вперил очи в огъня, Фльор Делакор се обърна, когато Хари влезе, и отметна назад тежката си дълга сребриста коса.

– Какво става? – попита тя. – Викат ни обратно в заллата?

Явно бе помислила, че той идва да направи съобщение. Хари не знаеше как да обясни случилото се току-що, затова остана неподвижен на мястото си, вперил очи в другите избраници. Едва сега осъзна колко са високи и тримата.

Зад гърба му се чува бързи стъпки и в стаята влезе Людо Багман, хвана Хари за ръката и го поведе напред.

– Изключително! – почти заекваше той, стискайки ръката на Хари. – Направо невероятно! Господа... госпожице... – продължи той, докато се приближаваше към тримата до камината, – позволете ми да ви представя... колкото и невероятно да изглежда това... *четвъртия* участник в Тримагическия турнир.

Виктор Крум се изправи и начумереното му лице помрачня още повече, като видя Хари. Седрик изглеждаше съвсем смаян. Той местеше поглед от Багман към Хари и обратно, сякаш убеден, че не е чул правилно думите на Багман. Само Фльор Делакор тръсна коса, засмя се и рече:

– О, много забавна шега, мийстър Багман!

– Шега ли? – озадачен повтори Багман. – Не, не, изобщо не е шега! Неговото име току-що излезе от Огнения бокал.

Гъстите вежди на Крум едва забележимо се свъсиха. Седрик все още изглеждаше объркан, но го прикриваше от учтивост, Фльор се намръщи.

– Но тук очевидно е станала грешка! – изрече тя с явно високомерие. – Той... не може да участва! Той е много малък!

– Ами... доста изненадващо е наистина – рече Багман, като търкаше гладката си брадичка и се усмихваше на Хари. – Но, доколкото ми е известно, ограничението за възраст бе поставено едва тази година като допълнителна мярка за сигурност. И щом името му излезе от бокала... искам да кажа – вече няма връщане назад... такива са правилата – става задължение... и Хари ще трябва да покаже най-доброто, на което...

Вратата зад тях отново се отвори и вътре влезе голяма група – професор Дъмбълдор, следван от господин Крауч, професор Каркаров,

Мадам Максим, професор Снейп и професор Макгонъгол. Преди тя да затвори вратата, Хари долови бученето на стотици гласове от другата страна на стената.

– О, Мадам Максим! – първа заговори Флър и се приближи до своята директорка. – Те казват, че това малко момче... също ще участва!

Някъде под сковаващото мъчително недоумение Хари усети тръпка на гняв. *Малко момче ли?*

Мадам Максим се бе изправила в целия си внушителен ръст. Красивата ѝ глава докосна и леко залюля полилея със запалени свещи, а гигантската ѝ, обгърната в черен сатен пазва се люшна.

– Какво... означава това, Домбли-дорр? – каза тя надменно.

– И аз това ще ви питам, Дъмбълдор – обади се професор Каркаров със стоманена усмивка, а сините му очи изглеждаха като кръгчета лед. – Как така *двама* избраници от „Хогуортс“? Не си спомням някой да ми е казал, че училището домакин има право на двама участници... Да не би да не съм прочел внимателно правилата?

И той се изсмя кратко и ехидно.

– *C'est impossible!*¹⁷ – продължи Мадам Максим, положила грамадната си ръка с превъзходни опали върху рамото на Флър. – „'Огуортс“ не може да има двама участници! Това е крайно несправедливо!

– Ние останахме с впечатлението, че вашият кръг на възрастта няма да допусне по-млади кандидати, Дъмбълдор – добави професор Каркаров все със същата стоманена усмивка, но очите му изглеждаха още постудени. – Иначе щяхме непременно да разширим подбора на кандидатите от нашите училища.

– Потър е единственият виновник, Каркаров – намеси се със злоещо съскане Снейп. Черните му очи святкаха от злоба. – Дъмбълдор не е виновен, че това момче постоянно нарушава всички правила. Откакто е тук, вече премина всякакви граници и...

– Благодаря ви, Сивиръс! – твърдо рече Дъмбълдор и Снейп млъкна, но присвитите му очи присвяткваха злобно изпод смъкналите се пред лицето му кичури мазна коса.

Професор Дъмбълдор се обърна към Хари, който го погледна право в очите, опитвайки се да отгатне какво изразяват те зад очилата с форма на полумесеци.

– Ти ли пусна името си в Огнения бокал, Хари? – спокойно запита директорът.

17. „Това е невъзможно!“, фр. – Бел.прев.

– Не – отвърна Хари.

Усети как всички го пронизват с очи. Откъм сумрака Снейп издаде лек звук на несдържано недоверие.

– Молил ли си някого от по-големите ученици да пусне твоето име в Огнения бокал? – попита пак професор Дъмбълдор, без да обръща внимание на Снейп.

– *Не!* – енергично отрече Хари.

– О, но той лъже, естествено! – възкликна Мадам Максим.

Снейп клатеше глава, свил пренебрежително устни.

– Той не би могъл да мине през кръга на възрастта! – рязко се наме- си професор Макгонъгол. – Доколкото помня, всички се споразумяхме, че...

– Домбли-дорр вероятно е сбъркал с кръга – каза Мадам Максим и вдигна рамене.

– Възможно е, разбира се – потвърди от вежливост Дъмбълдор.

– Дъмбълдор, отлично знаете, че не сте сбъркал нищо! – разгневи се професор Макгонъгол. – Наистина, всичко това е абсурдно! Хари не би могъл сам да премине възрастовата граница, а професор Дъмбълдор вярва, че той не е поискал и от някой по-голям ученик да го направи вместо него. Това трябва да е достатъчно и за всички нас.

И тя гневно изгледа професор Снейп.

– Господин Крауч... господин Багман – прозвуча пак мазнишкият глас на Каркаров, – вие сте... тъъ... безпристрастни наблюдатели. Си- гурно ще се съгласите, че това е крайно... нередно.

Багман изтри кръглото си момчешко лице с кърпа и погледна към Крауч. Той стоеше извън светлината от пламъците на огъня, така че в полусянката лицето му изглеждаше състарено, а поради зловещото си изражение в мрака дори приличаше на череп. Заговори рязко, както винаги.

– Длъжни сме да следваме правилата, а те повеляват всички, чиито имена са посочени от Огнения бокал, да участват в турнира.

– Ето, Барти знае наизуст правилника – грейна от задоволство Баг- ман и се обърна към Каркаров и Мадам Максим да им покаже, че въпр- оът е приключен.

– Настоявам отново да бъдат включени имената на останалите ми ученици – заяви Каркаров, зарязал угодническия тон и усмивката си. Лицето му бе станало наистина грозно. – Сега ще поставите още веднъж Огнения бокал на мястото му и ние ще продължим да пускаме в него имена, докато от всяко училище бъдат излъчени по двама участници.

Само тогава ще е справедливо, Дъмбълдор.

– Не, Каркаров, не става така! – възрази Багман. – Огненият бокал вече изгасна и ще пламне отново едва за следващия турнир...

– ...в който „Дурмшранг“ едва ли ще участва! – избухна Каркаров. – След всичките ни съвещания, след толкова преговори и компромиси изобщо не съм допускал, че може да се случи такова нещо! Почти съм готов да се откажа.

– Празни заплахи, Каркаров! – избоботи някой откъм вратата. – Няма да изоставите своя избраник! Той трябва да се състезава. Всички ще се състезават. Обвързани са от магически договор, както каза Дъмбълдор. Много удобно, нали?

В стаята бе влязъл Муди. Той се приближи с куцукане до огъня и с всяко стъпване на десния крак издаваше шумно *трак*.

– Удобно ли? – повтори Каркаров. – Като че ли не ви разбирам, Муди.

Хари бе готов да се обзаложи, че с иронията в гласа си Каркаров се опитва да омаловажи думите на Муди, ала свитите в юмруци ръце го издаваха.

– Така ли? – спокойно отвърна Лудоокия. – Много е просто, Каркаров. Някой е пуснал името на Потър в бокала именно защото – ако то бъде избрано – Хари е длъжен да участва в турнира.

– Явно някой иска „Огуорте“ да получи две парчета от тортата! – заключи Мадам Максим.

– Напълно съм съгласен с вас, Мадам Максим – поклони й се Каркаров. – Ще подам оплакване до Министерството на магията, а *също* и до Международната конфедерация на магьосниците...

– Ако някой има основание да се оплаква, това е Потър – озъби му се Муди. – Но... интересно... досега не чух *той* да каже нещо.

– За какво да се оплаква? – избухна Флор Делакор и тропна с крак. – Той имаше шанс да участва в турнира, нали? А всички ние само се надявахме да бъдем избррани... седмици наред! За честта на нашите училища! А за награда 'иляда галеона някои биха рискували дори живота си!

– Може би някой се надява, че Потър *наистина* ще умре – отвърна Муди, този път с нисък дрезгав глас.

Напрегната тишина последва думите му. Людо Багман изглеждаше много разтревожен, пружинираше нагоре-надолу на ходилата си и накрая попита:

– Муди, старче... какви ги говориш!

– Всички знаем, че за професор Муди сутринта е пропиляна, ако не осуети поне пет-шест опита да го убият, преди да дойде време за обяд – гръмогласно обяви Каркаров. – Сигурно в час внушава на учениците си страх да не бъдат убити. Странно качество за един учител по защита срещу Черните изкуства, Дъмбълдор, но сигурно сте имали някакви лични основания да го назначите.

– Значи си въобразявам, а? – забоботи пак Муди. – Привиждало ми се... Само много опитен магьосник е могъл да пусне името на момчето в бокала.

– И какво доказателство има за това? – попита Мадам Максим, като вдигна в недоумение големите си ръце.

– Защото са успели да надхитрят един предмет с голяма магическа сила – обясни Муди. – Направено е изключително силно заклинание за заблуждение, та да накарат бокала да забрави, че само три училища имат право да участват в турнира. Подозирам, че са вкарали името на Потър като представител на четвърто училище, за да остане единствен в своята категория...

– Както изглежда, доста сте разсъждавал върху това, Муди – ледено отбеляза Каркаров – и теорията ви е правдоподобна, макар че, като си помисля... Чух какво ви е хрумнало преди известно време за един от подаръците за рождения ви ден – че съдържа ловко замаскирано яйце от базилиск. А когато сте го пръснал на парчета, той се оказал будилник. Затова не ни се сърдете, че не приемаме сериозно...

– Някои хора успяват да се възползват и от най-невинните ситуации – прекъсна го Муди със заплашителен глас. – Моята работа е да знам как мислят тъмните магьосници, Каркаров... ако благоволите да си спомните.

– Аластор! – прозвуча предупредително гласът на Дъмбълдор.

За момент Хари не разбра към кого се обръща, но веднага осъзна, че малкото име на Муди не би могло бъде „Лудоокия“. Муди млъкна, но продължи тържествуващо да гледа Каркаров, чието лице пламтеше.

– Не знаем как е възникнала тази ситуация – обърна се Дъмбълдор към всички присъстващи. – Но ми се струва, че нямаме друг избор, освен да приемем нещата такива, каквито са. И Седрик, и Хари са избрани да се състезават в турнира. Следователно ще се състезават.

– Ооо, но Домбли-дорр...

– Драга Мадам Максим, ако имате някакво друго предложение, с удоволствие ще ви изслушам.

Дъмбълдор почака, но Мадам Максим не каза нищо, само очите ѝ

святкаха гневно. И не само нейните – Снейп също гледаше яростно, а Каркаров направо беше побеснял. Багман обаче бе някак оживен и нетърпелив.

– Да действаме тогава, а? – потри ръце той и се усмихна на всички присъстващи. – Нали трябва да дадем инструкции на участниците. Барти, искаш ли да изпълниш това почетно задължение?

Господин Крауч сякаш излезе от дълбок унес.

– А, инструкциите... – сети се той. – Да... първото изпитание...

Крауч пристъпи по-близо до огъня. Отблизо имаше вид на болен, установи Хари. Под очите му личаха тъмни сенки, а сбръчканата му кожа изглеждаше изтъняла и с цвят на пергамент, каквато със сигурност не беше на финала на Световното първенство.

– Първото изпитание е проверка на храбростта ви – съобщи той на Хари, Седрик, Флор и Крум, – затова няма да ви разкриваме какво е. Но запазването на самообладание при среща с непознатото е важно качество за един магьосник... твърде важно... И така – първото изпитание ще се състои на двайсет и четвърти ноември в присъствието на всички останали ученици и на съдиите. Участниците нямат право да искат или да приемат каквато и да е помощ от преподавателите си, за да се справят със задачите си в турнира. Пред първото предизвикателство ще се изправите само с магическите си пръчки в ръка. Информация за второто изпитание ще получите едва след като приключи първото. Тъй като турнирът ще отнеме много сили и време, участниците са освободени от изпитите в края на годината.

След тези думи Крауч се обърна към Дъмбълдор:

– Мисля, че това е всичко, нали, Албус?

– И аз така мисля – каза Дъмбълдор и погледна Крауч с лека тревога. – Наистина ли не желаете да пренощувате тази вечер в „Хогуортс“, Барти?

– Не, Дъмбълдор, трябва да се връщам в министерството. Тъкмо сега имаме много работа, моментът е труден... Оставил съм младия Уедърби да се грижи за всичко... много е ентузиазизиран... дори прекалено, ако трябва да бъде откровен...

– Заповядайте поне на едно питие, преди да тръгнете – предложи Дъмбълдор.

– Хайде, Барти, ето, аз оставам! – весело го подкани Багман. – Точно сега стават интересни неща в „Хогуортс“, нали виждаш, много по-вълнуващо е, отколкото в службата!

– Не, благодаря, Людо – отвърна Крауч, все още изнервен.

– Професор Каркаров... Мадам Максим... по чашка преди лягане? – обърна се и към другите Дъмбълдор.

Ала Мадам Максим вече бе обгърнала Флър през раменете и я изведнаше от стаята. Хари чу, че двете говореха много бързо на френски, докато минаваха през Голямата зала. Каркаров кимна на Крум и двамата също излязоха развълнувани, но в пълно мълчание.

– Хари, Седрик, по-добре се качвайте в спалните си – усмихна им се Дъмбълдор. – Сигурен съм, че всички в „Грифиндор“ и в „Хафълпаф“ ви чакат да празнувате и няма да е честно да ги лишите от тази прекрасна възможност да се веселят и да вдигат врява на воля.

Хари погледна към Седрик, който му кимна, и двамата излязоха заедно.

В Голямата зала вече нямаше никой, а на светлината на догарящите свещи зъбатите усмивки на тиквите потрепваха зловещо.

– Е – пръв започна Седрик с лека усмивка, – пак ще се състезаваме един срещу друг, а?

– Май т-така излиза – отвърна Хари, защото не се сещаше какво друго да каже.

В главата му цареше пълна бъркотия, сякаш нещо бе върлувало из мозъка му.

– Каж ми... тогава... – поде пак Седрик, като стигнаха до входната зала, осветена сега само от факлите, защото бокала вече го нямаше. – Как *уся* да пуснеш името си?

– Не съм! – каза Хари и го погледна право в очите. – Не съм поставял името си в бокала. Казах истината.

– Аха... добре... – рече Седрик, но Хари разбра, че той не му повярва. – Ами... до скоро тогава.

Вместо да тръгне нагоре по мраморното стълбище, Седрик се отпрати към една врата вдясно. Хари го чу как слиза надолу по каменните стъпала зад нея, и чак тогава бавно пое нагоре по мраморните.

Дали щеше да му повярва някой друг, освен Рон и Хърмаяни, или всички щяха да мислят, че сам се е предложил да участва в турнира? Но как можеше да им дойде наум такова нещо – нали той щеше да се изправи срещу съперници, учили три години повече от него магии и вълшебства? При това трябваше да преодолее изпитания, които не само се очертаваха като много опасни, но щяха да бъдат наблюдавани от стотици хора. Да, беше мислил за това... беше си мечтал... но то бе като на шега, като непостижима мечта... и никога не бе имал истинско, *сериозно* намерение да се включи...

Обаче явно някой друг бе имал такова намерение... някой друг бе поискал той да участва в турнира и се бе погрижил да пусне името му.

Защо? Заплаха ли бе това? Едва ли, но все пак...

За да го накарат да се изложи ли? Е, това вероятно ще успеят да постигнат.

Ами ако искаха да го *убият*? Дали Муди пак не беше изпаднал в пристъп на параноя? Или пък бяха поставили името му в бокала просто за да си направят шега? Възможно ли беше някой наистина да желае смъртта му?

Знаеше отговора на последния въпрос. Да, наистина имаше някой, който искаше той да умре, някой, който се стремеше към това, откакто той е бил на една годинка... Лорд Волдемор. Но как би могъл Волдемор да бъде сигурен, че името на Хари е пуснато в Огнения бокал? Нали е някъде далеч, в непозната страна, където се крие съвсем сам... немощен и безсилен...

Ала в онзи сън, който бе сънувал точно преди да се събуди с болка в белега, Волдемор не беше сам! Той разговаряше с Опаш и кроеше убийството на Хари...

Хари се сепна, като видя, че е стигнал точно до Дебелата дама. Почти не забелязваше накъде го носят краката му. Още по-изненадан беше от факта, че тя не бе сама в своята рамка. Съсухрената вещица, която бе прехвъркнала в картината на съседа си, докато той беше в стаята заедно с участниците, сега се бе настанила до Дебелата дама. Вероятно беше прескачала от картина в картина покрай дългите стълбища, за да стигне тук преди Хари. Двете с Дебелата дама го гледаха сега с нескрит интерес.

– Я виж ти! – рече Дебелата дама. – Вайълет ми каза всичко. Кой е станал току-що избраник, а?

– *Глупотевини!* – глухо рече Хари.

– Какъв език! – възмути се бледата гостенка.

– Не, не, Вай, това е паролата – успокой я Дебелата дама и картината се люшна напред да пусне момчето в общата стая.

Врявата, която го посрещна, когато прекрочваше през отвора, едва не го отхвърли назад. В следващия миг около дузина чифта ръце го издърпаха в стаята и той се озова пред всички грифиндорци, които крещяха, ръкопляскаха и свиреха пронизително.

– Трябваше да ни кажеш, че си се кандидатира! – ревеше Фред, а по лицето му се смесваха раздрознение и възторг.

– Как успя да го направиш, без да се сдобиеш с брада? Брилянтно!

– надвикваше го Джордж.

– Нищо не съм направил! – настояваше Хари. – Изобщо не знам как...

В този миг Анджелина направо се хвърли върху него.

– Е, щом нямах късмет да съм аз, поне да е друг от „Грифиндор“...

– Сега ще можеш да си върнеш на Дигъри за онзи мач по квидич, Хари – викаше Кейти Бел, също гончийка в отбора на „Грифиндор“.

– Има какво ли не за ядене, Хари, ела да си хапнеш.

– Не съм гладен, ядох много на вечеря...

Никой обаче не искаше да чуе, че не е гладен, никой не искаше да повярва, че не е пуснал сам името си в бокала. Нито един от съучениците му не забеляза, че въобще не му е до празненства... Лий Джордън бе намерил отнякъде едно знаме на „Грифиндор“ и непрекъснато се мъчеше да го наметне върху раменете на Хари като мантия. Нямаше начин да се измъкне. Колкото пъти се опита да стигне до стълбата към спалнята, по петите му тръгваше цяла тълпа, подаваха му поредния бирен шейк, пъхаха чипс и фъстъци в шепите му... Всички искаха да разберат как го е направил, как е надхитрил кръга на възрастта на Дъмбълдор и е успял да пусне името си в бокала...

– Не съм аз – повтаряше той непрекъснато. – Дори не знам как е станало...

Никой не го слушаше, така че спокойно можеше и да не си хаби думите да им отговаря.

– Уморен съм – успя най-сетне да ги надвика след около половин час. – Сериозно ти казвам, Джордж, отивам да спя.

Най-много от всичко искаше да намери Рон и Хърмаяни, да открие капчица здрав разум, но никой от двамата не беше в общата стая. Повтаряйки, че отива да си легне, той едва не смачка дребничките братя Крийви, които го причакваха до най-долното стъпало. В края на краищата Хари успя да се отърве от всички и се добра до спалнята по възможно най-бързия начин.

За свое голямо облекчение в празното помещение завари Рон, който лежеше на леглото си, все още облечен, и вдигна поглед едва когато Хари тракна вратата след себе си.

– Къде беше? – попита Хари.

– А, здрасти! – каза Рон.

Той се усмихна, но това беше странна, принудена усмивка. Хари изведнъж се усети, че на гърба му още е яркочервеното знаме на „Грифиндор“, с което Лий го бе заметнал. Побърза да го махне, но то бе

вързано с много здрав възел на врата му. Рон лежеше, без да помръдва, наблюдавайки неговите усилия да развърже възела.

– Е... – проговори той, когато Хари най-сетне успя да смъкне знамето и го запрати в един ъгъл. – Моите поздравления!

– Какво искаш да кажеш с това „поздравления“? – попита Хари, без да отмества поглед от приятеля си.

Определено имаше нещо необичайно в начина, по който Рон се усмихваше – приличаше повече на гримаса.

– Е, как, никой друг не успя да премине кръга на възрастта! – рече той. – Дори Фред и Джордж. Какво използва? Мантията невидимка ли?

– И мантията невидимка не би могла да ме пренесе през линията – бавно отговори Хари.

– О, да бе! – каза Рон. – Сигурно щеше да ми кажеш, ако си взел мантията... защото бихме могли и двамата да се скрием под нея. Значи си намерил друг начин, а?

– Чуй ме – започна Хари, – аз не съм пускал името си в бокала. Някой друг трябва да го е направил.

Рон повдигна вежди.

– На кой му е притрябвало това?

– Знам ли... – рече Хари.

Стори му се, че е прекалено театрално да произнесе думите „който иска да ме убие“.

Веждите на Рон се извиха толкова нагоре, че почти се скриха в косата му.

– Е, няма нищо, нали знаеш, *на мен* поне можеш да кажеш истината – подкани го той. – Щом не искаш никой друг да разбере, няма проблеми, но не ми е ясно защо си правиш труда да лъжеш, след като не те наказват за това, нали? Приятелката на Дебелата дама, онази Вайълет, ни разказа, че Дъмбълдор ти е позволил да участваш. Хиляда галеона награда, а? Пък и ще отървеш изпитите в края на годината.

– Не съм си пускал името в онзи бокал! – повтори Хари с раздразнение.

– Да де, добре – каза накрая Рон със същото недоверие в гласа като Седрик. – Нали сутринта разправяше, че би го направил през нощта, без никой да те види... Аз не съм глупак, разбра ли!

– Но се държиш като глупак! – сопна му се Хари.

– Нима? – отвърна Рон, този път без следа от усмивка, била тя фалшива или не. – Трябва вече да си лягаш, Хари. Предполагам, че утре ще ставаш рано за официална снимка или нещо подобно.

Той издърпа около четирите колони завесите на кревата си, а Хари остана до вратата, вперил очи в тъмночервеното кадифе, скрило един от малцината, за които бе сигурен, че ще му повярват.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА ПРОВЕРКА НА ПРЪЧКИТЕ

Когато се събуди в неделната утрин, Хари дълго не можа да се опомни и се чудеше защо се чувства така нещастен и тревожен. Едва тогава го връхлетя споменът за предната вечер. Седна в кревата и дръпна завесите, за да говори с Рон и да го убеди да му повярва, но неговото легло се оказа празно. Очевидно вече бе слязъл да закусва.

Хари се облече и слезе по витата стълба към общата стая. Там с бурни овации го посрещнаха всички, които вече се бяха върнали от закуска. Никак не го привличаше идеята да влезе в Голямата зала и да се изправи пред останалите грифиндорци, за които се бе превърнал в нещо като герой. В противен случай обаче щеше да се окаже обсаден от братята Крийви, които вече му махаха с всички сили да отиде при тях. Той решително се запъти към портрета, бутна го, прекрачи и се озова лице в лице срещу Хърмаяни.

– Добро утро! – поздрави тя първа, стиснала няколко препечени филийки в салфетка. – За теб са. Хайде да се поразходим.

– Добра идея! – прие Хари с облекчение.

Слязоха долу, бързо прекосиха входната зала, без изобщо да поглеждат към Голямата зала, и не след дълго вече крачеха по поляната към езерото, в чиито води се очертаваше тъмната сянка на закотвения там кораб на „Дурмщранг“. Продължиха да вървят в мразовитата сутрин, дъвчейки хляба, и Хари разказа на Хърмаяни какво точно се бе случило, откакто бе напуснал масата на „Грифиндор“ предишната вечер. За негово щастие момичето го изслуша, без да задава въпроси.

– Разбира се, аз знаех, че не си го пуснал ти – каза Хърмаяни, като чу каква сцена се бе разиграла в стаята до Голямата зала. – Да се беше видял отнякъде, когато Дъмбълдор обяви името ти! Въпросът е обаче кой все пак го е *пуснал* там. Защото Муди е прав. Не мисля, че това е работа на ученик. Никой от нас не би могъл да измами бокала или да премине през...

– Да си виждала Рон? – прекъсна я Хари.

Хърмаяни запримига.

– Ами... той... беше на закуска – рече тя.

– Още ли мисли, че аз съм го направил?

– Е... не, едва ли... *не съвсем* – смутено отвърна тя.

– Какво трябва да означава това *не съвсем*?

– Не ти ли е ясно, Хари? – не се стърпя Хърмаяни. – Той ти завижда!

– *Завижда ли?* – не повярва на ушите си Хари. – За какво ми завижда? Да не иска той да стане за посмешище пред цялото училище, а?

– Помисли, Хари – търпеливо започна Хърмаяни, – вниманието на всички винаги е било насочено само към теб, не можеш да го отречеш. Знам, че вината не е твоя – побърза да добави тя, за да изпревари възражението му. – Знам, че не искаш да е така, но... въз... Рон винаги е трябвало да се мери с всичките си братя вкъщи, а ти си му най-добрият приятел, при това толкова прочут... Той винаги остава встрани, когато хората гледат теб, и се примирява с това, не се оплаква, но този път, предполагам, му е дошло твърде много...

– Страхотно! – рече Хари с горчивина. – Направо страхотно! Предай му от мен, че съм готов да се разменим, когато пожелае. С най-голямо удоволствие! Нека всички да зяпат него в челото, където и да иде...

– Нищо няма да му казвам! – отсече Хърмаяни. – Ти му го кажи, само така ще се оправят нещата.

– Нямам намерение да тичам след него и да се опитвам да го накарам да порасне – викна Хари и от близкото дърво излетяха няколко подплашени сови. – Може и да повярва, че не ми е до веселба, като ми счупят врата или нещо...

– Това не е смешно – кротко го прекъсна Хърмаяни. – Въобще не е смешно. – По лицето ѝ пролича тревога. – Хари, мислех си... знаеш какво трябва да направим веднага щом се върнем в замъка, нали?

– Да, ще дам на Рон добър урок с един ритник по...

– *Пиши на Сириус.* Той трябва да научи какво се е случило. Нали ти каза да му съобщаваш за всичко, което става в „Хогуортс“... Като че ли е предчувствал, че ще се случи нещо подобно... Взела съм пергамент и перо...

– Остави тая работа – възрази Хари и се огледа да не би някой да ги подслушва, но наоколо бе пусто. – Той се върна в страната само защото усетих болка в белега. Нищо чудно сега да връхлети в замъка, ако му пиша, че някой ме е включил сред участниците в Триагическия турнир...

– *Той би предпочел да го научи от теб* – строго каза Хърмаяни. – И без това ще разбере по някакъв начин.

– Как точно?

– Хари, такава нещо не може да остане в тайна – заговори

Хърмаяни съвсем сериозно. – Турнирът е прочут, и ти си прочут... Бих се изненадала, ако в „Пророчески вестии“ не пише нищо за твоето участие. Вече те споменават в половината книги за Ти-знаеш-кой... но Сириус би искал да го узнае от теб, сигурна съм.

– Добре, добре, ще му пиша – склони най-сетне Хари и хвърли последното си зальче в езерото.

Двамата проследиха с поглед как то се понесе по повърхността и само след миг едно огромно пипало се издигна от гълбините и го грабна. После се върнаха в замъка.

– По коя сова да го пратя? – попита Хари, докато се качваха по стълбите. – Той ме предупреди да не използвам повече Хедуиг.

– Питай Рон дали ще ти заеме...

– Нищо няма да го питам! – отсече Хари.

– Взemi тогава някоя от училищните сови. Те са за общо ползване – посъветва го тя.

Двамата отидоха в соварника. Хърмаяни подаде на Хари парче пергамент, перо и шишенце мастило и тръгна да се разхожда между редиците пръчки с накацали по тях най-различни видове сови. Хари седна на пода, облегна се на стената и започна да пише.

Скъпи Сириус,

Понеже ми беше казал да ти пиша за всичко, което става в „Хогвортс“, ето какво имам да ти съобщя.

Не знам дали си чул, но тази година ще има Тримагически турнир и в събота вечер бях посочен за четвърти избраник. Не знам кой е сложил името ми в Огнения бокал, но не съм аз. Другият участник от „Хогвортс“ е Седрик Дигъри от „Хафълпаф“.

На това място той спря да помисли. Искаше му се да напише нещо за тежкото и тревожно чувство, което се бе загнездило в гърдите му от предишната вечер, но не се сещаше как да го изрази с думи, затова само топна отново перото си в мастилницата и написа:

Надявам се, че си добре, както и Бъкбийк.

Хари

– Готово! – съобщи той на Хърмаяни, изправи се и изтръска сламата от мантията си.

В този миг Хедуиг кацна на рамото му и подаде краче.

– Не мога да те пратя – каза ѝ Хари, докато оглеждаше училищните

сови. – Трябва да бъде някоя от тези...

Хедуиг нададе гневен звук и хвъркна толкова рязко, че ноктите ѝ се забиха в рамото му. После обърна гръб на Хари и стоя така, докато той привързваше писмото за крака на една голяма забулена сова. След като совата отлетя, Хари понечи да погали Хедуиг, ала тя го клъвна гневно и литна на една от най-високите греди, където той вече не можеше да я стигне.

– Първо Рон, а сега и ти! – ядоса се Хари. – *Но каква вина имам аз?*

* * *

Надеждите на Хари, че нещата ще се оправят, когато всички свикнат с мисълта за участието му в турнира, бяха разбити още на следващия ден. Щом почнаха часовете, той нямаше как да се скрие от съучениците си от другите домове и стана ясно, че не само грифиндорци го подозират. За разлика от тях обаче останалите не се радваха.

Хафълпафци, които обикновено отлично се разбираха с грифиндорци, изведнъж започнаха да се държат хладно, което пролича още в първия час по билкология. Явно смятаха, че Хари е откраднал славата на техния дом. Още повече че за „Хафълпаф“ мигове на слава се случваха рядко, а Седрик бе един от малчината, донесъл им гордост с победата над „Грифиндор“ в онзи куидичен мач. Ърни Макмилън и Джъстин Финч-Флечли, които бяха приятелски настроени към Хари, сега не му говореха, въпреки че тримата заедно пресаждаха скокливи луковици в едно и също сандъче. Дори се изсмяха подигравателно, когато една от луковиците на Хари се изплъзна от пръстите му и го цапардоса здравата по лицето. Рон също не му говореше. Хърмаяни седеше помежду им и безуспешно се опитваше да завърже разговор с двамата, но въпреки че ѝ отговаряха нормално, те избягваха да се гледат един друг в очите. На Хари му се стори, че дори професор Спраут го избягва – сигурно защото беше ръководител точно на дом „Хафълпаф“.

Обикновено Хари с нетърпение очакваше срещите с Хагрид, но чакът по грижа за магически създания означаваше да се срещне очи в очи със слидеринци за първи път, откакто бе избран за участник в турнира.

Както и можеше да се очаква, Малфой се появи при къщурката на Хагрид с обичайната си злобна усмивчица.

– О, момчета, вижте го избраника! – обърна се той към Краб и Гойл, когато вече и Хари можеше да го чуе. – Дали ще ни даде автографи? Я да побързаме, че едва ли още дълго ще се застои наоколо – нали половината от участниците в турнири досега са намирали смъртта си...

Колко време смяташ, че ще издържиш, Потър? Бас държа – не повече от десет минути на първото изпитание.

Краб и Гойл се разгрухтяха угоднически, но Малфой не можа да продължи, защото откъм задния двор се зададе Хагрид с люшката се кула от касетки, във всяка от които имаше по един доста едричък рако-ног огнемет. За ужас на класа Хагрид се зае да обяснява как огнеметите се изтребвали един друг поради натрупване на неизразходвана енергия и нормалният изход от това било всеки ученик да върже по един огнемет на каишка и да го поразходи. Единственото хубаво нещо в тази идея беше, че успя напълно да отвлече вниманието на Малфой от Хари.

– Да водя това нещо на разходка? – с отвращение повтори той, вперил поглед в касетките. – И къде точно се връзва каишката? Около жилото може би, или около огнеметника... А да не би около хобота?

– Ей тука през средата – каза Хагрид и им показа. – Тъж... я вий по-добре си сложете ръкавици от змейска кожа за по-сигурно, ха тъй... А ти, Хари, ела ми помогни за тоя големия...

Всъщност целта на Хагрид беше да разговаря с него, без да ги чуват другите, затова изчака всички да тръгнат на разходка със своите огнемети и се обърна към Хари със сериозен глас:

– Та значи... ще мериш сили в турнира, а, Хари? Избраник на училището...

– Един от избраниците – уточни Хари.

Черните като бръмбари очи на Хагрид гледаха някак тревожно изпод рунтавите му вежди.

– И нямаш представа кой може да го е направил, а?

– Значи вярваш, че не съм аз? – поиска да се увери Хари, едва прикривайки топлото чувство на благодарност, което го бе обзело.

– И таз добра! – изсумтя Хагрид. – Щом казваш, че не си, значи не си... Как да не ти вярвам? И Дъмбълдор ти вярва. К'во повече?

– Ще ми се да знам *кой* го е направил – въздъхна Хари.

Двамата се загледаха към поляната, по която се бе пръснал целият клас. Явно учениците едва се справяха. Огнеметите бяха стигнали почти метър на дължина и притежаваха голяма сила. Вече не бяха голи и безцветни – дебела сивкава лъскава броня обвиваше телата им. Приличаха на кръстоска между гигантски скорпиони и издължени омари, но без личи къде са им главите и очите. Бяха станали направо неударими.

– Кат' че ли им е много драго, а? – радваше се Хагрид.

Хари предположи, че той има предвид огнеметите, защото на съучениците му едва ли им беше кой знае колко драго. Непрекъснато се

чуваше оглушително *бум!*, някой от огнеметите избухваше и се изстрелваше на няколко метра напред, повличайки след себе си падналия по корем водач, който отчаяно се опитваше отново да стъпи на крака.

– Ех, не знам к'во да ти кажа, Хари... – въздъхна Хагрид и го погледна разтревожено. – Избраник на училището... 'Се на тебе ли да се случи...

Хари не отговори. Така си беше – все на него ще му се случи нещо... Почти същото бе казала и Хърмаяни, докато се разхождаха край езерото, и според нея тъкмо това беше причината Рон да не му говори.

* * *

Следващите няколко дни бяха едни от най-ужасните за Хари, от както бе в „Хогвортс“. Така се беше чувствал само във втори курс, когато няколко месеца почти всички в училището го подозираха, че напада свои съученици. Но тогава Рон беше до него. Хари знаеше, че би понесъл по-лесно всичко, ако успееше да си върне приятелството му. Нямаше обаче да го гони и да го моли да си поговорят, щом самият Рон не искаше.

И Хари се чувстваше самотен сред заливащата го отвсякъде неприязън. Разбираше какво изпитват хафълпафци, макар и да не му беше приятно отношението им. Те трябваше да подкрепят своя представител. От слидеринци не можеше да очаква друго, освен злобно заяждане. Всички от дома го мразеха, защото благодарение на него „Грифиндор“ няколко пъти ги беше побеждавал на мачовете по квидич и за Купата на домовете. Надяваше се, че поне учениците от „Рейвънклоу“ ще подкрепят от сърце и него, както Седрик. И тази надежда се стопи – повечето от „Рейвънклоу“ мислеха, че е измамил бокала да приеме името му, за да си спечели още по-голяма слава.

А и наистина на Седрик много повече му прилягаше да бъде избраник, отколкото на Хари. Изключително красив, с прав нос, тъмна коса и сиви очи, той събираше не по-малко овации тези дни от самия Виктор Крум. Веднъж по време на обяд Хари забеляза как същите шестокурснички, които трепетно бяха чакали Крум за автограф, молят Седрик да се подпише върху чантите им.

Все още нямаше отговор от Сириус, Хедуиг отказваше да се приближи до него, професор Трелони предсказваше смъртта му по-категорично отвсякога, а на урока за призоваваща магия при професор Флитуик се представи толкова зле, че получи допълнително домашно – само той и Невил.

– Не е чак толкова трудно, Хари – опитваше се да го окуражи Хърмаяни, докато излизаха от класната стая на Флитуик. През целия час тя беше призовавала разни предмети от стаята и гъби, кошчета и луноскопи хвърчаха към нея, сякаш ги привличаше като жив магнит. – Просто не се съсредоточаваш достатъчно...

– Изобщо не разбирам защо... – мрачно промълви той в отговор тъкмо когато минаваше Седрик Дигъри, заобиколен от голяма група пърхаци момичета, които така изгледаха Хари, сякаш бе гигантски раконог огнемет. – Вече... няма значение, нали? Пък и ни чака двоен час по отвари до края на следобед...

Двата часа по отвари винаги бяха кошмарно преживяване, но тези дни се превърнаха в истинско мъчение. За Хари нямаше нищо по-тягостно от това, да изкара час и половина затворен в едно подземие със Снейп и слидеринците. Те всички сякаш се бяха наговорили да го тормозят колкото е възможно повече, задето е дръзнал да става избраник на училището. Веднъж вече бе успял да понесе това миналия петък благодарение на Хърмаяни, която седеше до него и шепнешком повтаряше едно и също – „Не обръщай внимание, не обръщай внимание...“ Едва ли този следобед можеше да очаква нещо по-добро.

Когато след обяда двамата с Хърмаяни слязоха в подземие на Снейп, пред вратата вече чакаха слидеринци, до един закачили отпред на мантиите си големи значки. За миг на Хари му мина през ум невероятната мисъл, че това са значки СМРАД, но скоро видя, че на тях е написано едно и също нещо с искрящи червени букви, които осветяваха мрачния подземен коридор:

Подкрепете СЕДРИК ДИГЪРИ – ИСТИНСКИЯ избраник на „Хогвортс“!

– Харесват ли ти, а, Потър? – провикна се Малфой, когато го забеляза. – Виж какво още могат да правят!

Той натисна значката към гърдите си и написаното изчезна, а след миг на негово място се появи зелен надпис:

ПОТЪР Е ГАДЕН

Слидеринци забоботиха в кикот. Всички натискаха значките си и скоро около Хари светеше само ПОТЪР Е ГАДЕН. Усети гореща вълна по лицето и шията си.

– О, *много* смешно! – саркастично се обърна Хърмаяни към Панси Паркинсън и бандата ѝ слидерински момичета, които направо се преви-ваха от смях. – Самото *остроумие*!

Рон се бе облегнал на стената заедно с Дийн и Шеймъс. Той не се засмя, но и не подкрепи Хари.

– Искаш ли и ти, Грейнджър? – Малфой ѝ подаде една значка. – Имам купища. Само не ми докосвай ръката, че тъкмо съм се измил и не ща да се цапам с разни мътнороди.

Гневът, който Хари бе потискал в гърдите си дни наред, изби като през язовирна стена. Преди да осъзнае какво прави, вече бе извадил магическата си пръчка. Всички наоколо се втурнаха да бягат назад по коридора.

– Хари! – строго го предупреди Хърмаяни.

– Хайде, давай, Потър! – спокойно процеди Малфой и също измъкна пръчката си. – Муди го няма да те пази... щом ти стиска, направи го...

За части от секундата погледите им се срещнаха и двамата викнаха едновременно.

– *Фурнункулус!* – извика Хари.

– *Дензаугео!* – изкрещя Малфой.

От двете пръчки лумнаха лъчове светлина, срещнаха се във въздуха и рикошираха настрани под различни ъгли, така че лъчът от пръчката на Хари се заби в лицето на Гойл, а този на Малфой улучи Хърмаяни. Гойл изрева и затули с длани носа си, по който избиха грамадни и противни циреи, а Хърмаяни се разхлипа в паника, притискайки устата си.

– Хърмаяни! – извика Рон и се втурна да види какво е станало с нея.

Хари го проследи и видя, че той дръпна ръката от лицето ѝ. Под нея се разкри доста неприятна гледка. Предните зъби на момичето, които и без това си бяха възголемички, растяха с ужасяваща скорост и тя заприличваше все повече и повече на бобър, а зъбите се удължаваха, прехвърлиха долната устна и се насочиха към брадичката. Хърмаяни панически ги опипа и изпищя от ужас.

– И за какво е целият този шум? – чу се тих, като че мъртвешки глас.

Снейп се бе появил.

Слидеринци се скупчиха да разкажат своята вересия за случилото се. Снейп посочи Малфой с дългия си жълт пръст и рече:

– Ти ми обясни!

– Потър ме нападна, сър...

– И двамата се нападнахме едновременно! – викна Хари.

– ...и улучи Гойл... вижте...

Снейп огледа Гойл, чието лице наподобяваше илюстрация от книга за отровни гъби.

– В болничното крило, Гойл – спокойно каза Снейп.

– А Малфой улучи Хърмаяни! – обади се Рон. – *Погледнете я!*

Той се мъчеше да накара Хърмаяни да покаже зъбите си на Снейп, а тя с всички сили се опитваше да ги покрие с ръце, колкото и трудно да беше това, защото те вече бяха стигнали до якичката ѝ. Панси Паркинсън и останалите слидеринки едва се сдържаха да не прихнат на глас и иззад гърба на професора сочеха с пръсти към нея.

Снейп я удостои с леден поглед и каза:

– Не виждам разлика.

Хърмаяни изхлипа, очите ѝ се напълниха със сълзи, тя се обърна, хукна по коридора и продължи да тича, докато изчезна от погледите им.

Добре че Хари и Рон се разкрещяха срещу Снейп едновременно и гласовете им така отекваха из каменния коридор, та в настаналата суматоха той не можа да чуе точно как го наричаха. Но успя да схване смисъла на епитетите.

– Да видим сега... – поде професорът с възможно най-противния си глас. – Лишавам „Грифиндор“ от петдесет точки и налагам наказание на Потър и Уизли. А ако не влезете веднага, наказанието ви ще трае цяла седмица.

Ушите на Хари пищяха. Беше му толкова обидно от несправедливостта, че му се искаше да надrobi Снейп на хиляди слузести късчета с някое заклинание. Той подмина учителя, влезе вътре, продължи заедно с Рон до края на подземие и трясна чантата си върху масата. Рон също трепереше от гняв... За миг сякаш всичко между тях си беше постарому, но точно тогава Рон се обърна и седна до масата на Дийн и Шеймъс, като остави Хари самичък. В другия край на подземие Малфой се обърна с гръб към Снейп и подхилквайки се, натисна значката си. В стаята отново просветна надписът ПОТЪР Е ГАДЕН.

Часът започна, но Хари продължаваше да седи, вторачен в Снейп, и си представяше как на професора му се случват ужасяващи неща. Само да знаеше как се прави проклятието Круциатус... щеше да просне Снейп по гръб като онзи паяк и да го гледа как се гърчи и потръпва...

– Противоотрови! – обяви Снейп и огледа всички със студените си черни очи, които святкаха отблъскващо. – Сега трябва да пригответе

отварите. Искам да сварите внимателно съставките, а след това ще изберам върху кого да изпробваме някоя от противоотровите.

Очите на Хари срещнаха погледа на Снейп и момчето веднага разбра – той се канеше да отрови *него*. Прииска му се да грабне котела си, да изтича пред класа и да го захлупи върху мазната коса на Снейп...

Точно в този момент мислите му бяха прекъснати от почукване на вратата.

Беше Колин Крийви. Той пристъпи в стаята, отправи грейнал поглед към Хари и се приближи към катедрата.

– Какво има? – соннато попита Снейп.

– Извинете, сър, изпратиха ме да заведа Хари горе. Снейп погледна над гърбавия си нос надолу към Колин, чиято щастлива усмивка тутакси изчезна от лицето му.

– Потър има още един час по отвари – рече професорът хладно. – Той сам ще дойде горе, когато часът свърши.

Колин поруменя.

– Сър... Моля ви, господин Багман го вика – осмели се да изрече той. – Всички участници трябва да се съберат, мисля че ще им правят снимки...

Хари би дал всичко, което притежаваше, за да може да възпре Колин да изрече последните думи. Крадешком погледна към Рон, който обаче бе забол очи в тавана.

– Много добре, много добре – тросна се Снейп. – Потър, остави си нещата тук. Искам да се върнеш, за да изпробваме твоята противоотрова.

– Моля ви, сър... Той трябва да носи всичко със себе си – изцвърча Колин. – Участниците...

– Много *добре!* – викна Снейп. – Потър... взимай си чантата и се махай от очите ми.

Хари праметна чантата си през рамо, стана и се отправи към вратата. Докато минаваше покрай чиновете на слидеринци, надписът ПОТЪР Е ГАДЕН засвятка към него от всички страни.

– Страхотно е, нали? – забърбори Колин още щом Хари затвори вратата на подземие то зад гърба си. – Нали! Ти да си избраник!

– Да, страхотно е – неохотно се съгласи Хари, докато вървяха към стълбището на входната зала. – За какво са им снимки, Колин?

– За „Пророчески вестни“ май.

– Направо връх! – глухо възнегодува Хари. – Само това ми липсваше! Да ме видят всички.

– Успех! – пожела му Колин, като стигнаха до стаята. Хари почука и влезе.

Това бе една от малките класни стаи и повечето чинове бяха избутани в дъното ѝ, за да се отвори място в средата. Точно пред черната дъска обаче бяха подредени един до друг и застлани с дълга кадифена покривка три чина. Зад тях бяха поставени пет стола, на единия от които седеше Людо Багман и приказваше с някаква непозната за Хари вещица в цикламена мантия.

Виктор Крум седеше в един ъгъл, мрачен както обикновено, и не разговаряше с никого. Седрик и Фльор си бърбеха. Французойката изглеждаше доста по-щастлива, отколкото Хари я бе виждал досега, и постоянно отмяташе глава назад, така че дългата ѝ сребриста коса проблясваше на светлината. Един шишко с голям черен фотоапарат, от който излизаше струйка дим, следеше момичето с крайчеца на очите си.

Багман забеляза Хари, бързо скочи и се запъти към него.

– А ето го! Участник номер четири. Влизай, Хари, влизай! Не се притеснявай, това е церемонията за проверка на пръчките. Останалите съдии скоро ще пристигнат.

– Проверка на пръчките ли? – нервно повтори Хари.

– Трябва да се уверим, че вашите пръчки функционират добре, да няма някакъв проблем, нали разбираш, защото те са основното ви средство за преодоляване на изпитанията, които предстоят – обясняваше Багман. – Експертът сега е горе при Дъмбълдор. А после ще ви направят и по някоя и друга снимка. Това е Рита Скийтър – добави той, като посочи вещицата с цикламената мантия, – която пише малък репортаж за турнира за „Пророчески вести“.

– Може би няма да е *толкова* малък, Людо – прекъсна го Рита Скийтър, вперила очи в Хари.

Косата ѝ беше претенциозно оформена в прическа от неестествено неподвижни букли, които никак не отиваха на четвъртитото ѝ лице. Очилата ѝ бяха украсени със скъпоценни камъни. Дебелите ѝ пръсти с петсантиметрови алени нокти стискаха чанта от крокодилска кожа,

– Дали не бих могла да разменя две-три думи с него, преди да започнем? – попита тя, без да отмества поглед от Хари. – Все пак е най-младият избраник, нали разбирате... да добавим малко цвят.

– Естествено! – възкликна Багман. – Тоест ако... Хари няма нищо против.

– Амии... – беше единственото, което Хари успя да каже.

– Чудесно! – бързо изрече Рита Скийтър и след секунда неочаквано

силно впи алените си нокти в ръката му над лакътя, изведе го отново вън от стаята и отвори една съседна врата.

– Не можем да работим на такъв шум – рече тя. – Я да видим... ето, тук е достатъчно приятно и уютно.

Озоваха се в килер за метли. Хари я погледна с недоумение.

– Хайде ела, миличък... така... Чудесно! – отново го подкани Рита Скийтър, като се настани предпазливо върху някаква обърната кофа и бутна Хари да седне върху една картонена кутия, след което затвори вратата и помещението потъна в мрак. – Я да видим сега...

Тя отвори чантата си от крокодилска кожа и измъкна оттам цял сноп свещи. Само с едно махване на магическата си пръчка ги запали и ги вдигна във въздуха, за да им светят.

– Нали няма да имаш нищо против да използвам Самопишещото перо? Така ще разговаряме по-спокойно.

– Какво... перо? – не разбра Хари.

Рита Скийтър се усмихна още по-широко и той преброи три златни зъба в устата ѝ. Тя отново бръкна в крокодилската си чанта, извади оттам някакво отровнозелено перо и руло пергамент, което разви между двамата върху кутия от вълшебния универсален разтворител на петна от госпожа Скауър. После пхна върха на зеленото перо в устата си, смукна от него с видима наслада и го изправи върху пергаментата, където то остана в равновесие върху връхчето си, потрепвайки леко.

– Проба... Аз съм Рита Скийтър, репортер на „Пророчески вестни“.

Хари се загледа в перото. Щом Рита заговори, то започна да дращи, плъзгайки се с лекота по пергаментата.

Привлекателната блондинка Рита Скийтър, четиридесет и три годишна, спукала с безмилостното си перо множество напомпани репутации...

– Чудесно! – отново каза Рита, откъсна горния край на пергаментата, смачка го на топка и го пхна в чантата си. После се наведе към Хари и започна: – И така... Как реши да се включиш в Тримагическия турнир?

– Амии... – отново бе единственото нещо, което Хари успя да каже, тъй като вниманието му беше привлечено от перото.

Макар че момчето не говореше нищо, то усилено дращеше по пергаментата и набързо изписа няколко изречения, от които Хари прочете само последното.

Зловещ белег, наследство от трагично минало, обезобразява иначе чаровното лице на Хари Потър, чиито очи...

– Не се занимавай с перото! – строго каза Рита Скийтър и той с голяма неохота отмести очи от него. – И така... Защо реши да участваш в турнира, Хари?

– Аз не съм... – започна пак Хари. – Изобщо не зная как името ми е попаднало в Огнения бокал. Аз не съм го пускал там.

Рита вдигна едната от силно почернените си вежди.

– Хайде, Хари, не се плаши, че ще си навлечеш неприятности. Всички знаем, че изобщо нямаш право да участваш, но не се притеснявай – нашите читатели обичат непокорните.

– Но аз не съм го направил! – повтори Хари. – Нито знам кой е...

– Какво чувстваш при мисълта за предстоящите изпитания? – попита Рита. – Вълнуваш ли се? Притеснен ли си?

– Аз... всъщност не съм мислил... Да, май съм нервен – отвърна Хари, а всичките му вътрешности се сгърчиха само като изрече това.

– Известно ли ти е, че някои от участниците в предишни турнири са загинали? – остро попита Рита Скийтър. – Мислил ли си изобщо по този въпрос?

– Ами... казват, че тази година щяло да бъде по-безопасно – отвърна Хари.

Перото свистеше по пергаментата между тях ту напред, ту назад – сякаш караше кънки.

– Ти, разбира се, и преди си се срещал лице в лице със смъртта, нали? – продължи Рита Скийтър, като го гледаше изпитателно. – Как според теб ти се е отразило това?

– Ами... – пак промълви Хари.

– Мислиш ли, че поради травмата, преживяна в миналото, все повече ти се иска да се докажеш? Да покажеш, че си достоен за името си? Дали не си се изкушил да се включиш в Триагическия турнир именно заради...

– Аз не съм се включвал! – троснато отвърна Хари, защото вече се дразнеше.

– Помниш ли изобщо своите родители? – попита Рита Скийтър, без дори да го изчака да довърши.

– Не – отвърна Хари.

– Според теб как биха се почувствали те при вестта, че ще участваш в Триагическия турнир? Горди? Разтревожени? Ядосани?

Хари изпитваше вече истинска досада. Откъде-накъде ще знае как биха се чувствали родителите му, ако бяха живи! Усещаше как го пронизва зоркият поглед на Рита Скийтър. Той се намръщи, отмести очи и ги насочи към думите, написани току-що от перото.

Сълзи изпълват поразително зелените очи, щом нашият разговор се насочва към темата за родителите, които той едва си спомня.

– Изобщо НЯМА сълзи в очите ми! – високо възрази Хари. Преди Рита Скийтър да успее да му отговори, вратата на килера се отвори. Хари се огледа, примигвайки срещу силната светлина. Там стоеше Албус Дъмбълдор и гледаше как са се свили в тясното пространство.

– *Дъмбълдор!* – възкликна Рита Скийтър, като че ли точно него бе чакала, ала Хари забеляза, че перото и пергаментът мигновено изчезнаха от кутията, а дългите й извити нокти бързо шракнаха закопчалката на чантата от крокодилска кожа. – Как сте? – попита тя, като се изправи и протегна едрата си като на мъж ръка. – Надявам се, че сте прочел какво написах през лятото за конференцията на Международната конфедерация на магьосниците.

– Беше очарователно противно – отвърна Дъмбълдор, а в очите му припламнаха искрици. – Най-голямо удоволствие ми достави как сте ме описали като старомоден глупак.

Рита Скийтър не се смути ни най-малко.

– Исках само да кажа, че някои от вашите идеи са отживелица и че много от обикновените магьосници...

– С удоволствие ще изслушам основанията за обидата, Рита – рече Дъмбълдор с вежлив поклон и усмивка, – но се боя, че трябва да отложим тази дискусия за по-късно. Скоро ще започне проверката на магическите пръчки, а тя не може да се състои, ако единият от участниците в турнира е скрит в килер за метли.

Доволен, че се е отървал от Рита Скийтър, Хари забърза към стаята. Този път избраниците седяха близо до вратата и той веднага седна на стола до Седрик. Покрай засланата с кадифе маса се бяха настанили четирима от петимата съдии – професор Каркаров, Мадам Максим, господин Крауч и Людо Багман. Рита Скийтър седна в ъгъла. Хари видя как тя измъкна незабележимо пергаментата от чантата си, разтла го върху коленете си, смукна от връхчето на Самопишещото перо и пак го постави върху пергаментата.

– Позволете ми да ви представя господин Оливандър – обърна се Дъмбълдор към участниците, заемайки мястото си край масата. – Той ще провери вашите магически пръчки, за да сме сигурни, че са в отлично състояние преди началото на турнира.

Хари се огледа и едва не подскочи от изненада, като видя стария магьосник с големи бледи очи, застанал кротко до прозореца. Познаваше господин Оливандър – той беше майсторът на магически пръчки, от когото преди повече от три години бе купил и своята на улица „Диагонали“.

– Мадмоазел Делакор, бихте ли излязла първа, моля? – покани я господин Оливандър и сам пристъпи в средата на стаята.

Фльор се приближи до него и му подаде пръчката си.

– Хммм... – промърмори старият магьосник.

Той превъртя пръчката между дългите си пръсти като фокусник и от нея изхвърчаха няколко розови и златни искри. После я приближи до очите си и внимателно я огледа.

– Дааа... – тихо заговори той, – двайсет и пет сантиметра... неогъваема... от палисандрово дърво¹⁸... и съдържа... Какво виждам?!

– Косъм... от глава на... вийла – подсказа му Фльор. – От косата на моята баба.

Значи у Фльор *наистина* има нещо от вийлите, помисли си Хари и реши да каже на Рон... но веднага се сети, че той не му говори.

– Да – каза господин Оливандър, – всъщност аз никога не съм използвал косъм от вийла. Установил съм, че придава особен темперамент на магическите пръчки, но... всекиму каквото приляга и щом това е подходящо за вас...

Господин Оливандър прокара пръсти по дължината на пръчката, явно за да провери дали няма драскотини или издатини, после промълви „*Орхидеус!*“ и от връхчето на пръчката цъфна букет цветя.

– Много добре, много добре... Тя е в идеално състояние и годна за работа – заключи господин Оливандър, взе цветята и ги поднесе на Фльор заедно с пръчката ѝ. – Господин Дигъри, ваш ред е.

Фльор грациозно се върна на мястото си, като се усмихна на Седрик, докато се разминаваха.

– А, ето, тази е от моите, нали? – зарадва се господин Оливандър, когато Седрик му подаде пръчката си. – Да, много добре си я спомням.

18. Тропическо дърво с тъмночервен до кафеникав цвят, от което се правят музикални инструменти и някои мебели. – Бел.прев.

Съдържа един-единствен косъм от опашката на рядко красив мъжки еднорог... висок седемнайсет мои длани¹⁹... Едва не ме разпори с рога си, като го дръпнах от опашката му... Трийсет и един сантиметра... Удивително гъвкава!... Ясен... И тя е в отлично състояние... Грижете ли се за нея?

– Снощи я излъсках – с усмивка на гордост отвърна Седрик.

Хари погледна своята пръчка – цялата беше с петна от пръсти. Събра в шепа част от края на мантията си и се опита скришом да заличи петната. От върха ѝ изхвъркнаха няколко златисти искри. Флър Делакор го погледна укорително и той се отказа. Господин Оливандър пусна цяла редица сребристи колелца дим из стаята от върха на пръчката на Седрик и обяви, че е доволен от нея. После рече:

– Господин Крум, ако обичате...

Виктор Крум се изправи и като провлачваше крака, приведен се запъти към господин Оливандър. Подаде пръчката си и зачака начумерен, с ръце в джобовете на мантията си.

– Хм-хм... Това е творение на Грегорович, ако не греша... Великолепен майстор на магически пръчки, макар че изяществото никога не е било негов... но както и да е...

Той вдигна пръчката и я огледа изключително подробно, като я въртеше ту насам, ту натам пред очите си.

– Да... от габър и със сърдечна нишка от змей като че ли? – Той хвърли кос поглед към Крум, който му кимна. – Малко по-дебела от обичайното... доста неподатлива... близо двацет и шест сантиметра...
Авис!

Пръчката от габър гръмна като пушка и от края ѝ изхвърчаха няколко малки чуруликащи птички, които литнаха през прозореца сред искрящата светлина на слънцето.

– Добра е – отсъди господин Оливандър и върна пръчката на Крум.
– И остава... господин Потър.

Хари се изправи, размина се с Крум и подаде своята пръчка за проверка.

– Ааа, да! – възкликна господин Оливандър и бледите му очи изведнъж светнаха. – Да, да, да... Много добре си спомням.

И Хари си спомняше. Сякаш се беше случило вчера...

Преди четири лета на единайсетия си рожден ден бе влязъл в

19. По традиция във Великобритания височината на коня до гръбначния стълб се измерва с налагане на дланта. – Бел.прев.

магазинчето на господин Оливандър заедно с Хагрид да купят пръчка. Собственикът му взе мярка и започна да предлага една след друга различни пръчки да ги изпробва. На Хари му се струваше, че е размахал всички пръчки в магазина, докато накрая намери онази, която му прилягаше най-добре – изработена от бодлива зеленика, дълга двайсет и осем сантиметра и в сърцевината с едно-единствено перо от опашката на феникс. Господин Оливандър остана много изненадан, че точно тази пръчка подхожда на момчето. „Любопитно... любопитно...“ – повтаряше той. И когато Хари попита какво е толкова любопитно, той му обясни, че фениксовото перо в неговата пръчка е от опашката на птица, дала само още едно перо – за сърцевината на пръчката на Лорд Волдемор.

Хари не бе споделял това с никого. Беше много доволен от своята пръчка. Освен това ясно съзнаваше, че връзката между двете пръчки е неотменим факт, точно както и фактът, че той самият е племенник на леля Петуния. Горещо се надяваше обаче господин Оливандър да не разгласи тази подробност пред присъстващите в стаята. Глождеше го подозрението, че Самопишещото перо на Рита Скийтър направо ще се взриви от възторг, ако тя узнае това.

Господин Оливандър разглеждаше пръчката на Хари много по-дълго време, отколкото другите. Накрая успя да изкара цял фонтан вино от нея и като обяви, че е все още в отлично състояние, я върна на Хари.

– Благодаря на всички – изправи се Дъмбълдор до съдийската маса. – Сега можете да се върнете в клас... или май е по-добре да слизате на право за вечеря, тъй като часовете и без това скоро ще свършат...

Хари се приготви да си тръгне с чувството, че най-сетне поне едно нещо се е наредило както трябва този ден, когато човекът с черния фотоапарат скочи на крака и се покашля.

– Снимките, Дъмбълдор, снимките! – провикна се развълнувано Багман. – Всички съдии заедно със състезателите... Какво ще кажете, Рита?

– Ами... добре, да направим най-напред общите снимки – съгласи се Рита Скийтър, без да отмества очи от Хари, – а после може и няколко индивидуални.

Снимането отне доста време. Където и да застанеше, Мадам Максим оставяше в сянка всички останали, а фотографът не можеше да се отдалечи достатъчно, за да я вмести в кадъра. Накрая се наложи тя да седне, а другите да я наобиколят. Каркаров непрестанно засукваше козята си брадичка около пръста си, за да ѝ направи къдрица, а Крум, който според Хари трябваше да е свикнал вече на такива неща, се сви

полуприкрит най-отзад в групата, фотографът държеше да постави Флър най-отпред, но Рита Скийтър постоянно се намесваше и издърпваше Хари на преден план. После тя поиска индивидуални снимки на всеки от участниците и едва тогава ги освободиха.

Хари слезе направо за вечеря. Хърмаяни я нямаше и той реши, че още е в болничното крило, за да ѝ оправят зъбите. Нахрани се самичък в края на масата и се прибра в кулата на „Грифиндор“, като си мислеше колко много работа има още по призоваващата магия. На влизане в спалнята се натъкна на Рон, който посочи възглавницата му и неохотно съобщи:

– Имаш поща по сова.

Там го чакаше изпратената от него училищна сова.

– Ааа... добре – смотолеви Хари.

– А утре вечер трябва да изработим наказанието си в подземие на Снейп – добави Рон и излезе от стаята, без изобщо да го погледне.

За миг Хари понечи да го последва, като не беше сигурен дали иска да разговаря с него, или да го удари – имаше основания и за двете. Но пък нямаше търпение да прочете дългоочаквания отговор на Сириус, затова отиде при совата, отвърза писмото от крака ѝ и го разгъна.

Хари,

Не мога да споделя в писмо всичко онова, което бих искал, защото има риск някой друг хване совата, така че трябва да разговаряме на четири очи. Ще успееш ли да дойдеш край камината в кулата на „Грифиндор“ в един часа след полунощ на 22 ноември?

Аз най-добре знам, че и сам можеш да се грижиш за себе си, пък и докато си около Дъмбълдор и Муди, никой не би посмял да те нападне. И все пак явно някой търси подходяща възможност за това. Включването ти в турнира е било крайно рискована работа, и то под носа на Дъмбълдор.

Бъди нащрек, Хари! И веднага ми съобщи, ако се случи нещо необичайно. Отговори ми за 22 ноември колкото можеш по-скоро.

Сириус

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА УНГАРСКИЯТ ШИПОНОСЕЦ

През следващите две седмици Хари мислеше единствено за срещата на четири очи със Сириус. Очакването крепеше духа му. Това беше единствената светлинка на хоризонта, който никога не бе му се струвал толкова мрачен. Шокът от излъчването му за избраник на училището бе поотминал и той постепенно започваше да свиква и със страха от онова, което му предстоеше. Първото изпитание неумолимо приближаваше, сякаш страховито чудовище беше препречило пътя му. И преди мач по квидич не се бе чувствал така изнервен, дори преди онзи последния – срещу „Слидерин“, когато се решаваше кой ще спечели Купата по квидич. Хари откри, че му е трудно да мисли за бъдещето – като че ли целият му живот се приближаваше главоломно към първото изпитание и там щеше да свърши...

Изобщо не можеше да си представи как Сириус ще му помогне да преодолее неизвестно изпитание с трудна и опасна магия пред стотици погледи, но в този момент му стигаше да види дори само едно приятелско лице. Хари веднага отговори на своя кръстник и му обеща да го чака край камината в уреченото време, а после с Хърмаяни дълго кроиха планове как да се отърват от евентуални натрапници в общата стая през нощта на срещата. В краен случай щяха да пуснат една торбичка с торови бомбички, но се надяваха да не се стига дотам, защото после Филч щеше живи да ги одере.

Междувременно положението на Хари се утежни още повече, защото Рита Скийтър бе публикувала репортажа си за Тримагическия турнир, в който всъщност не беше отразен турнирът, а доста изопачено бе представен животът на Хари. По-голямата част от първата страница бе заета от негова снимка, а целият текст (пренесен и на втора, шеста и седма страница) беше посветен само на него. Имената (погрешно изписани) на състезателите от „Бобатон“ и „Дурмшцранг“ бяха споменати едва на последния ред, а за Седрик дори не ставаше дума.

Статията се бе появила преди десетина дни, но Хари още усещаше неприятно парене от срам в стомаха, когато се сетеше за нея. Рита Скийтър бе написала като изречени от него ужасно много неща, каквито той изобщо не си спомняше да е говорил някога, най-малко пък в онзи килер.

„Сигурно получавам сила от родителите си и знам, че много биха се гордели с мен, ако можеха да ме видят сега... Да, понякога нощем още плача за тях и не ме е срам да го призная... Знам, че нищо лошо няма да ми се случи на турнира, защото те бдят над мен.“

Рита Скийтър не само бе превърнала неговото „Амии...“ в дълги съзливни изречения, но бе разпитвала и други хора за него.

Едва в „Хогоурте“ Хари разбира какво е да си обичан. Близкият му приятел Колин Крийви разказва, че той непрекъснато се движи в компанията на едно момиче на име Хърмаяни Грейнджър, очарователна красавица от мъгълски произход, която също като Хари е сред най-добрите ученици.

Откакто бе излязла статията, Хари трябваше да понася и много подигравки – основно от слидеринци. Щом се случеше да мине покрай тях, те повтаряха уж казаното от него и коментираха злобно:

– Искаш ли кърпичка, Потър, че току-виж си се разплакал в час по трансфигурация?

– Откога пък и ти се нареди сред най-добрите ученици, а, Потър? Да не би да става дума за друго училище, основано от теб и Лонгботъм?

– Хей... Хари!

– Да, точно така! – не издържа Хари и се развика, както си вървеше по коридора, защото му беше дошло до гуша. – Направо си изплаках очите за мъртвата си майка, а сега ще поплача за нещо друго...

– Не... аз само... ти току-що си изпусна перото.

Беше Чо. Хари усети как лицето му почервенява.

– О... да... съжалявам – измънка той и взе перото от ръката ѝ.

– Ами... късмет във вторник! – пожела му тя. – Вярвам, че ще се справиш.

След тези думи Хари се почувства ужасно глупаво.

Хърмаяни също бе засегната от публикацията, но не крещеше на околните, които нямаха никаква вина. Всъщност Хари ѝ се възхищаваше колко добре умее да се владее.

– Очарователна красавица? Тази тук? – изкряска Панси Паркинсън, когато за пръв път срещна Хърмаяни след излизането на репортажа. – Същинска бобърка!

– Не им обръщай внимание, Хари! – с достойнство рече Хърмаяни, вдигнала високо глава, докато минаваше покрай хилещите се

слидеринки, все едно че ги няма. – Прави се, че не си чул.

Но Хари не можеше да не обръща внимание. Рон изобщо не му беше проговарял, откакто му съобщи за наказанието от Снейп. Хари се бе надявал, че ще успее да оправи нещата през двата часа, в които бяха принудени да мариноват мозъци на плъхове в подземие. Същия ден обаче бе излязла публикацията на Рита, която сякаш затвърди убеждението на Рон, че на Хари наистина му е приятно да бъде център на вниманието.

Хърмаяни се ядосваше и на двамата. Тя тичаше ту при единия, ту при другия и се опитваше да ги накара да се сдобрят. Но Хари бе непреклонен – заяви, че ще разговаря отново с Рон само ако той му повярва, че не е поставил името си в Огнения бокал, и се извини, задето го е наричал лъжец.

– Рон започна пръв! – упорстваше Хари. – Проблемът си е негов.

– Той ти липсва – не отстъпваше Хърмаяни. – А аз съм *сигурна*, че и ти му липсваш.

– Да ми *липсва* ли? – инатеше се Хари. – *Изобщо* не ми липсва...

Което си бе чиста лъжа. Хари много харесваше Хърмаяни, но с Рон беше съвсем различно. Ако най-добрият ти приятел е като Хърмаяни, трябва по-малко да се смееш и да прекарваш повече време в библиотеката. Хари още не беше овладял призоваващата магия и усещането, че не е в състояние да се справи с нея, се засилваше. Хърмаяни беше твърдо убедена, че изучаването на теорията ще му помогне. В края на краищата едва ли не цялата им обедна почивка минаваше в ровене от книга в книга.

Виктор Крум също прекарваше цели часове в библиотеката и Хари се чудеше какво си е наумил. Дали просто си учеше уроците, или търсеше начин да си помогне за преодоляване на първото изпитание? Хърмаяни често недоволстваше от присъствието му наоколо, но не защото ги безпокоеше, а защото им пречеха групичките кикотещи се момичета, които се криеха зад лавиците с книги да го зяпат.

– Той дори не е красавец! – шепнеше ядосана тя, оглеждайки острия профил на Крум. – Харесват го само заради славата му. Не биха му обърнали внимание, ако не умееше да прави оня финт на Хромски.

– На Вронски – поправи я Хари.

Той много държеше термините от куидича да се произнасят правилно, а и стомахът му се сви, като си представи изражението на Рон, ако беше чул как Хърмаяни изопачава името на Вронски.

* * *

Колкото и да е странно, тъкмо когато се боиш от нещо и би дал всичко да го отложиш, времето като че ли напук лети още по-бързо. Дните до първото предизвикателство се изнизваха сякаш някой бе настроил часовниците да вървят с двойно по-голяма скорост. На Хари все по-рядко му се удаваше да избегне чувството за паника, което го преследваше навсякъде, също като подигравките след публикацията в „Пророчески вести“.

В съботата преди първото изпитание на всички ученици от трети курс нагоре бе позволено да посетят село Хогсмийд. Според Хърмаяни щеше да му се отрази добре да се махне за малко от замъка, а и на самия Хари не му трябваша дълги увещания.

– Ами Рон? – попита той. – Не искаш ли да отидеш с него?

– Е... ами... – леко се изчерви Хърмаяни. – Смятах да се срещнем с него в „Грите метли“...

– И дума да не става! – категорично отказа Хари.

– О, Хари не бъди глупав...

– Ще дойда, но няма да се срещам с Рон и ще си сложа мантията невидимка.

– Добре, както искаш – ядоса се Хърмаяни, – само че аз няма да разговарям с теб, ако носиш мантията, защото никога не мога да разбера дали те гледам или не.

Хари все пак наметна мантията невидимка още в спалнята, слезе долу и двамата с Хърмаяни поеха към Хогсмийд. Чувстваше се изумително свободен под мантията, а като влизаха в селото, гледаше как другите ученици минават покрай тях, повечето със значките в подкрепа на Седрик Дигъри, но този път нямаше злобни подмятания по адрес на Хари и никой не се сещаше да напомня за оная глупава статия.

– Сега всички гледат към *мен* – негодуваше Хърмаяни, докато излизаха от сладкарница „Меденото царство“ и ядяха шоколадови бонбони с пълнеж. – Мислят, че си говоря сама.

– Ами не си мърдай толкова много устните.

– *Стига* де! Моля те, свали поне за малко тая мантия! Никой няма да те безпокои тук.

– Така ли мислиш? – попита Хари. – Я погледни зад себе си.

Рита Скийтър и фотографът тъкмо излизаха от „Грите метли“. Като си говореха тихичко, те минаха точно покрай Хърмаяни, без да я погледнат. Хари отстъпи към стената на „Меденото царство“, да не би Рита

Скийтър да го закачи с чантата от крокодилска кожа.

Когато двамата се отдалечиха, той се обади:

– Тя е отседнала в селото. Бас държа, че е дошла да гледа първото изпитание.

Като произнесе тези думи, в стомаха му се надигна гореща вълна от разтопена паника, но не сподели това с Хърмаяни. Досега не бяха обсъждали предстоящото изпитание, защото на Хари му се струваше, че тя не желае и да мисли за това.

– Махнаха се – уведоми го Хърмаяни, гледайки право през него към края на главната улица. – Хайде да идем да пийнем по един бирен шейк в „Трите метли“. Ще ни постопли. Изобщо не е необходимо да разговаряш с Рон – сърдито добави тя, доловила причината за мълчанието му.

В „Трите метли“ беше претъпкано главно с ученици от „Хогуортс“, наслаждаващи се на свободния си следобед, но имаше и някакви магьосници, които Хари май не бе виждал досега. Той предположи, че като единственото изцяло магьосническо британско село, Хогсмийд дава убежище на разни стари вещици, които не умееха да прикриват същността си в света на обикновените хора.

Беше му много трудно да се движи през тълпата с мантията невидимка, защото можеше случайно да настъпи някого и да предизвика неудобни въпроси. Бавно се промъкваше до една незаета маса в ъгъла, докато Хърмаяни отиде да купи питиетата. Още на влизане Хари бе забелязал Рон, който седеше на една маса с Фред, Джордж и Лий Джордън. Потискайки желанието си да залепи един як шамар по тила на Рон, най-сетне стигна до масата и се настани.

Малко по-късно при него дойде Хърмаяни и пъкна бирения шейк под мантията му.

– Изглеждам много глупаво, като седя тук сама – прошепна тя. – Добре че си взех малко работа.

И тя измъкна една тетрадка, в която водеше на отчет членовете на СМРАД. Хари забеляза своето име и това на Рон най-отгоре в съвсем краткия списък. Струваше му се, че е било много отдавна, когато седяха заедно и правеха ония предсказания, а Хърмаяни се появи изневиделица и ги обяви за секретар и ковчежник на организацията си.

– Дали да не опитам да привлека някои от жителите на селото за членове на СМРАД? – рече замислено Хърмаяни и се огледа наоколо.

– Опитай – отвърна Хари и отпи от бирения шейк под мантията. – Чудя ти се, Хърмаяни, кога най-сетне ще се откажеш от тая СМРАД?

– Когато домашните духчета получат прилични заплати и условия за работа! – изсъска тя в отговор. – Ако искаш да знаеш, започвам да си мисля, че вече е време да предприема някакви действия. Знаеш ли как мога да стигна до училищната кухня?

– Нямам представа, питай Фред и Джордж – отвърна Хари.

Хърмаяни потъна в дълбокомислено мълчание, докато Хари си пиеше бирения шейк и разглеждаше посетителите. Всички бяха весели и спокойни. На близката маса Ърни МакМилън и Хана Абът си разменяха картички от шоколадови жаби, но и двамата носеха значки *Подкрепете СЕДРИК ДИГЪРИ* върху наметалата си. До вратата видя Чо с няколко нейни приятели от „Рейвънклоу“. Тя обаче не си бе закачила значка в подкрепа на Седрик Дигъри и това мъничко го зарадва...

Какво не би дал да беше един от онези, които седяха наоколо, смееха се и разговаряха, без да се притесняват за нищо, освен за домашните си! Представяше си как би се чувствал тук, ако името му *не бе* излязло от Огнения бокал. Поне нямаше да носи мантията невидимка. А и Рон щеше да седи до него. Тримата биха си приказвали безгрижно за смъртните опасности, пред които щяха да се изправят състезателите от трите училища във вторник. Той щеше да очаква с нетърпение да ги гледа какво правят, щеше да вика в подкрепа на Седрик заедно с другите, седнал на сигурно място най-отзад на трибуните...

Чудеше се как ли се чувстват останалите участници в турнира. Колкото пъти бе срещнал Седрик напоследък, той вечно беше заобиколен от почитатели и изглеждаше нервен, но ентузиазизиран. От време на време Хари забелязваше по коридорите и Флър Делакор, винаги надменна и невъзмутима, каквато си я знаеха. А Крум си седеше в библиотеката над купчини книги.

Помисли си за Сириус и буцата, заседнала в гърдите му, като че ли малко поолекна. Щеше да го види само след дванайсет часа, защото точно тази нощ предстоеше срещата им край камината в общата стая – стига нещо да не се обърка, както често ставаше напоследък.

– Я виж, ето го и Хагрид! – каза Хърмаяни.

Над множеството се подаваше огромната рошава глава на Хагрид, по която за щастие вече не личаха опити за връзване на опашки. Хари се зачуди защо не го бе видял веднага, тъй като пазачът бе наистина огромен. Но като се надигна предпазливо на пръсти, установи, че всъщност Хагрид се е навел и говори с професор Муди – той държеше грамадната си халба, а Муди пиеше от своето плоско шишенце. Мадам Розмерта, красивата съдържателка, явно не одобряваше това, защото погледна

изкосо Лудоокия, докато събираше чашите от масите наоколо. Тя вероятно го приемаше като обида към нейната греяна медовина, но Хари знаеше каква е причината. В предишния час по защита срещу Черните изкуства Муди им бе казал, че предпочита винаги да си приготвя сам храната и пиетието, защото тъмните магьосници можели лесно да пуснат отрова в чашата му, ако я остави дори и за миг.

Докато Хари ги наблюдаваше, двамата станаха да си вървят. Той им махна, но после се сети, че Хагрид не може да го види. Муди обаче спря, вперил магическото си око право в ъгъла, където седеше той, потупа Хагрид по гърба (понеже не можеше да стигне раменете му), прошепна му нещо и двамата се запътиха обратно през заведението към масата на Хари и Хърмаяни.

– Добре ли си, Хърмаяни? – гръмогласно попита Хагрид.

– Здравей! – с усмивка отговори момичето.

Муди обиколи масата, куцукайки, и се наведе. Хари си помисли, че се опитва да види какво пише в тетрадката за СМРАД, но чу шепот:

– Чудесна мантия, Потър!

Хари го погледна изумен. Муди му се усмихна широко и от няколкото сантиметра разстояние момчето сега съвсем ясно видя какъв голям къс липсва от носа му.

– Вашето око... ъъ... може ли да...

– Да, с него виждам и през мантии невидимки – тихо отвърна Муди. – И уверявам те, в много случаи това ми е помагало.

Хагрид също бе вперил към него светнал поглед. Хари бе сигурен, че пазачът не може да го види, но явно Муди му бе казал къде точно е момчето.

Хагрид се наведе, уж да прочете какво пише в тетрадката за СМРАД, и заговори с такъв тих шепот, че само Хари го чуваше:

– Хари, я 'земи да дойдеш в полунощ до мойта колиба. Ама си носи таз' наметка.

И като се изправи, той се провикна:

– Радвам се, че те видях, Хърмаяни.

После смигна няколко пъти и си тръгна, а Муди го последва.

– Защо ли ме вика да се срещаме в полунощ? – зачуди се Хари.

– Това ли ти каза? – изненада се Хърмаяни, – Интересно какво е намислил? Не съм сигурна дали трябва да отидеш, Хари... – Тя се огледа с притеснение и прошепна доста нервно: – Може да закъснееш за Сириус.

Ако идеше при Хагрид в полунощ, едва ли щеше да му стигне времето да се върне за срещата със Сириус. Хърмаяни предложи да

изпратят Хедуиг до Хагрид със съобщение, че Хари няма как да иде (ако Хедуиг приемеше да вземе бележката, разбира се). Самият Хари обаче смяташе, че е по-добре все пак да отиде, но да не се бави много, независимо за какво го вика пазачът. Беше любопитен какъв е поводът – Хагрид никога досега не бе искал да го посещава в такъв късен час.

* * *

В единайсет и половина същата вечер Хари, който се бе престорил, че си ляга по-рано, се заметна с мантията невидимка и се запромъкна отново надолу, като мина през общата стая. Там все още имаше ученици. Братята Крийви бяха успели да отмъкнат цял куп значки с *Подкрепете СЕДРИК ДИГЪРИ* и се опитваха да ги омагьосат да призовават *Подкрепете ХАРИ ПОТЪР*. До този момент обаче бяха успели само да зациклят на надписа *ПОТЪР Е ГАДЕН*. Хари се изниза покрай тях, стигна до портрета, спря и изчака, без да отмества очи от часовника си. Тогава Хърмаяни накара Дебелата дама отвън да отвори картината, както се бяха се наговорили. Той се измъкна през рамката, прошепна „Благодаря!“ и излезе от замъка.

Навън беше съвсем тъмно. Хари прекоси поляната, като се ориентираше по светлинката от къщата на Хагрид. В огромната карета на „Бобатон“ също светеше и отвътре се чуваше гласът на Мадам Максим. Малко по-късно почука на вратата на къщурката.

– Ти ли си, Хари? – попита шепнешком Хагрид, отвори и огледа наоколо.

– Аз съм – отвърна Хари, вмъкна се вътре и свали мантията невидимка. – Какво има?

– Искам да ти покажа нещо... – започна Хагрид.

Той едва сдържаше вълнението си. В петлика си бе затыкнал някакво цвете, подобно на малка зелка. Явно се бе отказал да маже косата си със смазочно масло и несъмнено се бе опитал да я вчеше, защото имаше счупени зъбци от гробен, заплетени в нея.

– Какво ще ми показваш? – попита Хари предпазливо, чудейки се дали огнеметите бяха снесли яйца, или Хагрид бе успял да си купи ново гигантско триглаво куче от някой случаен посетител в кръчмата.

– Върви сега с мен, мълчи си и се заметни с таз' невидимка – занарежда Хагрид. – Ще идем без Фанг, че никак няма да му хареса...

– Виж какво, не мога да се бавя много... Трябва да се върна в замък преди един час.

Но Хагрид не го слушаше. Той отвори предната врата и излезе

навън в нощта. Хари набързо го последва и за своя голяма изненада установи, че вървят към каретата на „Бобатон“.

– Хагрид, какво си...

– Шшшшт! – спря го пазачът и почука три пъти на врата с кръстосаните златни пръчки.

Отвори Мадам Максим. Широките ѝ рамене бяха загърнати в копринен шал. Като видя Хагрид, тя се засмя.

– Ааа, 'Агррид... Стана ли време?

– Бон сюар!²⁰ – поздрави Хагрид с грейнала усмивка и подаде ръка на дамата да слезе по златните стъпала.

Мадам Максим затвори вратата зад гърба си, хвана Хагрид подръка и двамата тръгнаха покрай оградата, зад която бяха приютени гигантските хвърковати коне за каретата. Все още в пълно недоумение Хари подтичваше след тях. Дали Хагрид бе решил да му покаже Мадам Максим отблизо? Та той можеше да я види по всяко време, ако пожелаеше – тя никъде не минаваше незабелязана...

Вероятно и за самата Мадам Максим изненадата не бе по-малка, защото след известно време закачливо попита:

– Къде ме водите, 'Агррид?

– Ще ви хареса – смотолеви Хагрид. – Струва си да се види, повярвайте. Само да не 'земете... да изтърсите някому к'во съм ви показал, а? Щото не ви се полага да гледате...

– Не, естествено... – успокои го Мадам Максим, като пръхаше с дългите си черни мигли.

Те продължиха да вървят и Хари ставаше все по-нетърпелив, докато ги догонваше и често-често поглеждаше часовника си. Заради поредната вятърничава идея на Хагрид можеше и да изпусне Сириус. Ако не стигнеха скоро там, закъдето бяха тръгнали, той щеше да се обърне и да се върне право в замъка, а Хагрид нека си се разхожда на лунна светлина с Мадам Максим...

Но когато замъкът и езерото престанаха да се виждат от пътя им покрай Забранената гора, Хари дочу шумове. Някъде напред долови мъжки гласове... после се разнесе оглушителен, покъртителен рев...

Хагрид и Мадам Максим заобиколиха няколко дървета и спряха. Хари притича до тях... За части от секундата му се стори, че вижда пламъци на клади, покрай които се мяркаха мъжки фигури... и изведнъж челостта му направо увисна.

20. Добър вечер! (неправилен френски) – Бел.прев.

Змейове.

Четири огромни възрастни звяра със свирепо изражение стояха изправени на задните си крака зад ограда от дебели дървени дъски, ревяха и пръхтяха. Главите им стърчаха на петнайсет метра от земята, а зиналите им зъбати усти бълваха към тъмното небе огнени езици. Единият от тях беше сребристосин, с дълги остри рокове и непрекъснато се зъбеше и ръмжеше на магьосниците наоколо. До него друг с гладки зелени люспи се мяташе и риташе с всичка сила. Имаше и един червен със странен венец от остри златни шипчета покрай муцуната, който бълваше огнени облаци с формата на гъба. А четвъртият, който бе най-близо до Хари и другите двама, беше черен, гигантски на ръст и приличаше повече на грамаден гущер.

Най-малко трийсет магьосници, по седем-осем около всеки змей, се опитваха да озаптят чудовищата, дърпайки ги за веригите, прикрепени за дебели кожени каишки около шиите и краката им. Хари гледаше като хипнотизирай високо нагоре, където погледът му срещна очите на черния змей. Те бяха с вертикални зеници като на котките и като че ли щяха да изхвъркнат от орбитите си – от страх или от ярост, Хари не можеше да разбере. От гърлото на звяра излизаше страховит звук – нещо средно между вой и стържещ кръсък...

– Стой назад, Хагрид! – извика един магьосник близо до оградата. – Тия бълват огън на повече от шест метра, а она шипоносец може и на петнайсет, виждал съм го!

– Виж какъв е красавец! – нежно промълви Хагрид.

– Не става така! – изкрещя друг магьосник. – Зашеметяващо заклинание... Броя до три!

Хари видя как укротителите до един извадиха своите магически пръчки.

– „*Вцепени се!*“ – извикаха те в един глас и заклинанията излетяха в мрака като огнени ракети, които се пръснаха и обсипаха люспестите тела на змейовете със звезден дъжд...

Хари видя как най-близкият до него змей се люшна застрашително на задните си крака, челюстта му се раззина в сподавен вой и от ноздрите му вече не излизаха пламъци, а само дим. После той много бавно се свлече, няколко тона змейски мускули, покрити с черни люспи, се сгромолясаха на земята с огромна сила и Хари можеше да се закълне, че дърветата зад него се клатят като при земетресение.

Змеевдните свалиха пръчките си и се приближиха към нападалите си питомци, образуващи с туловищата си малки хълмчета. Бързо

опънаха веригите и ги закрепиха здраво към железни куки, които забира дълбоко в земята с помощта на магическите си пръчки.

– Да идем по-близо, а? – с вълнение се обърна Хагрид към Мадам Максим.

Двамата се отправиха към оградата, следвани от Хари. Магьосникът, който бе предупредил Хагрид да внимава, се обърна и момчето го позна. Беше Чарли Уизли.

– Как я караш, Хагрид? – задъхано заговори той. – Сега ще кротуват... Давахме им приспивателен сироп по пътя насам, защото реших, че ще е по-добре за тях да е тъмно и тихо, когато се събудят. Ама както виждаш, не им хареса тук, май никак не им хареса...

– К'ви породи са тия, Чарли? – попита Хагрид, взирайки се със страхопочитание в най-близкия змей, черния, чиито очи бяха полуотворени.

Хари забеляза как част от продълговатата змейска зеница се жълтее между сбръчканите черни клепащи.

– Този тук е унгарски шипоносец – заобяснява Чарли, – онзи там по-малкият е обикновен уелски зелен, синкавосивият е шведски късонос, а китайски огнен – онзи там, червеният...

Чарли се огледа – Мадам Максим бе тръгнала покрай оградата и оглеждаше зашеметените змейове.

– Не очаквах да доведеш и нея, Хагрид – понамръщи се Чарли. – Участниците не бива да знаят какво им предстои, а тя със сигурност ще каже на ученичката си, нали?

– Рекох си, че ще се радва да ги види... – само вдигна рамене Хагрид, без да отмества захласнат поглед от змейовете.

– Романтична среща, а, Хагрид? – поклати глава Чарли.

– Четири значи... – мърмореше си Хагрид, – по един за всеки от участниците, нали тъй? И к'во ще ги правят? Ще се борят ли?

– Изглежда само ще трябва да минат покрай тях – отвърна Чарли. – Ние ще стоим наблизко с готови заклинания за гасене на огън, ако положението се влоши. Настояваха да са мътещи майки, така и не разбрах защо... Ама право да ти кажа, не му завиждам на оня, комуто се падне унгарската. Страшна работа е! Опасна и откъм главата, и откъм опашката, виж я!

Чарли посочи опашката на звяра и Хари забеляза, че през няколко сантиметра по цялата ѝ дължина стърчат дълги бронзови шипове.

В този момент петима змеевъди се приближиха тежко-тежко до полегналото чудовище, стискайки четири краища на одеяло, в което се

виждаха огромни гранитносииви яйца. Оставиха ги много внимателно. Хагрид въздъхна с копнеж.

– Внимавай, броил съм ги, Хагрид! – строго се обади Чарли. После попита: – Как е Хари?

– Добре е – отвърна Хагрид, вперил очи в яйцата.

– Надявам се да е добре и след като се изправи пред тия тук – мрачно рече Чарли и кимна с глава към налягалите зверове. – Не посмях да кажа на мама какво ще му е първото изпитание, че тя и без това примира от страх за него... – И той заимитира гласа на майка си: – „*Как може да допуснат да участва в този турнир, като е още толкова малък! А аз си мислех, че няма никаква опасност, сигурна бях, че има възрастова граница.*“ Заливаше се в сълзи, докато четеше оная статия за него в „Пророчески вести“: „*Още плачел за родителите си, горкото дете, пък аз да не знам!*“

Хари не издържаше повече. Убеден, че в присъствието на четири змея и Мадам Максим Хагрид няма да усети липсата му, той тихичко се обърна и забърза към замъка.

Не беше наясно дали е доволен, че видя какво го чака, или не е. Може би така беше по-добре. Първият шок бе преодолян сега. Може би ако бе видял змейовете чак на изпитанието във вторник, щеше да припадне пред цялото училище...

А може би това все пак ще се случи... той ще е въоръжен само с магическата си пръчка... която сега му се струваше като малка тресчица... срещу онзи люспест, покрит с шипове огнедишащ звяр, висок петнайсет метра, покрай който трябваше да мине. И всички ще го гледат. *Как би могъл да успее?*

Хари ускори крачка и заобиколи покрай гората. Имаше по-малко от петнайсет минути да се добере до камината, за да разговаря със Сириус, а можеше да се закълне, че никога досега не бе искал толкова много да поговори с някого... Изведнъж се блъсна в нещо, падна назад, очилата му се изхлузиха, но успя да задържи мантията невидимка върху себе си. Един глас до него попита:

– Оуу! Кой е там?

Хари се увери, че мантията го покрива отвсякъде, и притихна на мястото си, вперил поглед в тъмния силует на магьосника, в когото се беше блъснал. Разпозна козята брадичка... Това беше Каркаров.

– Кой е там? – отново попита професорът, оглеждайки се в мрака.

Хари остана неподвижен и безмълвен. След около минута Каркаров сигурно реши, че е попаднал на някакво животно, защото взе да оглежда

земята наоколо, като че ли очакваше да види куче. После се върна крадешком под прикритието на дърветата и отново се запромъкна към мястото, където се намираха змейовете.

Съвсем леко и крайно предпазливо Хари се изправи и продължи пътя си, колкото може по-бързо и по-безшумно, прекосявайки тъмното празно пространство пред „Хогуортс“.

Веднага бе разбрал какво търси Каркаров. Той се бе измъкнал от кораба, за да се опита да открие какво ще бъде първото изпитание. Имаше голяма вероятност да засече Хагрид и Мадам Максим в гората – не би било чудно, ако ги забележи отдалеч. На Каркаров му стигаше да върви натам, откъдето идват гласовете, и – както самата Мадам Максим – щеше да узнае какво предстои на състезателите. Така единственият участник, който във вторник щеше да се изправи срещу нещо неизвестно, бе Седрик.

Хари се добра до замъка, вмъкна се през входа и хукна нагоре по мраморната стълба задъхан. Не смееше да забави ход, защото му оставаха по-малко от пет минути да стигне до камината...

– *Глупотевини!* – едва успя да изрече паролата пред Дебелата дама от портрета, задрямала в рамката си.

– Щом така казваш... – измърмори тя, без да отваря очи, но картината се отмести да го пропусне и той се мушна през отвора.

Общата стая беше пуста и ако се съдеше по това, че миризмата си беше нормална, явно на Хърмаяни не ѝ се бе наложило да пуска торови бомбички, за да му осигури спокойствие за срещата със Сириус.

Хари свали мантията невидимка и се отпусна в едно кресло до камината. В стаята беше полутъмно и единствено пламъците хвърляха отблясъци. Светлината им се отразяваше от купчина бивши значки *Подкрепете СЕДРИК ДИГЪРИ* на една от масите. След опитите на братята Крийви да променят надписа им, сега значките вече гласяха *ПОТЪР Е МНОГО ГАДЕН*. Погледна пак към огъня и подскочи.

Сред пламъците се бе появила главата на Сириус. Ако не беше виждал вече господин Дигъри да се появява по същия начин в кухнята на Узли, Хари щеше направо да обезумее от ужас. Вместо това обаче по лицето му се разля широка усмивка, което не се беше случвало отдавна. Той се измъкна от креслото, клекна пред камината и попита:

– Как си, Сириус?

Кръстникът му се беше променил, откакто се бяха видели последен път. Хари си спомни, че когато се разделиха, лицето на Сириус бе изпито и оградено с буйна дълга, черна и сплъстена коса. Сега косата му бе

къса и чиста, лицето се бе позакръглило. Изглеждаше подмладен и видът му много напомняше за единствената негова снимка, която имаше Хари – от сватбата на Лили и Джеймс Потър.

– Мен ме остави, ти как си? – сериозно попита Сириус.

– Аз съм... – За миг Хари се поколеба дали да не каже „добре“, ала сърце не му даде да излъже.

И докато се усети, успя да изрече повече думи, отколкото бе изговарял дни наред – как никой не му вярва, че участва в турнира не по своя воля, за лъжите на Рита Скийтър по негов адрес в „Пророчески вести“, и че няма коридор, по който да мине, без да му се подиграват, и... за Рон, който не му вярва, защото сигурно му завижда...

– ...а току-що Хагрид ми показва какво ще бъде първото изпитание... Змейове, Сириус, и с мен е свършено – каза той отчаяно и мълкна.

Очите на Сириус, които и без това още не бяха загубили напълно онзи тъжен, мъртвешки и блуждаещ поглед, който му бе останал от Азкабан, сега бяха пълни с тревога. Той бе оставил Хари да си излее мъката, без да го прекъсва, и накрая му каза:

– Със змейовете ще се справим, Хари, но за това ще говорим след малко. Скоро трябва да се махам... Промъкнах се в една къща на магьосници, за да използвам камината, но те може да се върнат всеки момент. Преди това обаче трябва да те предупредя за много неща.

– Какви неща? – попита Хари и усети как силата на духа му се смаля неколкократно.

Възможно ли беше да има нещо по-страшно от змейовете?

– Каркаров... – започна Сириус, – беше... смъртожаден. Нали знаеш какво значи някой да е смъртожаден?

– Да... той... Какво?

– Бяха го заловили, дори беше в Азкабан с мен, ама после го пуснаха. Готов съм да се обзаложа на всичко, че тъкмо затова Дъмбълдор е назначил аврор в „Хогвортс“ тази година – да го държи под око. Точно Муди хвана навремето Каркаров. Отначало го прати в Азкабан.

– Каркаров е бил освободен? – бавно попита Хари, докато съзнанието му се мъчеше да приеме и този потресаващ факт. – Защо са го пуснали?

– Успя да се спазари с Министерството на магията – с горчивина в гласа обясни Сириус. – Каза, че е осъзнал грешката си, и после им издаде много имена... Така вкара в Азкабан други на свое място... и там сега много го мразят, да ти кажа. А след като излязъл, доколкото знам,

започнал да учи на Черни изкуства всичките възпитаници в своето училище. Така че внимавай и с участника от „Дурмшранг“.

– Ясно – бавно отвърна Хари. – Само че... да не искаш да кажеш, че Каркаров е сложил името ми в бокала? Защото ако е той, значи е страхотен артист. Да знаеш само как се разгневи в онази стая! Искаше да ми попречи по всякакъв начин да се състезавам.

– Знаем, че е артист – потвърди Сириус, – щом успя да убеди дори Министерството на магията да го пусне на свобода. А напоследък следя и „Пророчески вестни“, Хари...

– Ти и целият свят... – мрачно рече Хари.

– ...и както разбирам между редовете на написаното от онази Скийтър, Муди е бил нападател последната вечер, преди да постъпи в „Хогвортс“. Да, знам, че според нея това било фалшива тревога – бързо додаде Сириус, като видя, че Хари се готви да го прекъсне, – но аз не мисля така. Според мен някой се е опитал да осуети идването му в „Хогвортс“. Има човек, който е заинтересован Муди да не е наблизко. Едва ли някой би обърнал по-сериозно внимание на тези предположения, защото на Лудоокия доста често му се привиждат нападатели. Но това не означава, че той не може да усети кога нещата стават сериозни. Муди беше най-добрият аврор, работил някога за министерството.

– Какво... искаш да кажеш тогава? – бавно попита Хари. – Че Каркаров се опитва да ме убие? Ама... защо?

Сириус се поколеба.

– Напоследък чух разни странни неща – бавно поде той. – Например... че смъртожадните неща са се пораздвижили. Появили са се и на Световното първенство по квидич, нали? Някой направил Черния знак... Пък и чу ли за онази вещица от министерството, която изчезнала?

– Бърта Джоркинс ли? – попита Хари.

– Същата. Изгубила се някъде в Албания, а точно там се криел сега Волдеморт, както се говори... Тя сигурно е знаела, че предстои Тримагически турнир, нали?

– Да, ама... каква е вероятността тази жена да попадне точно при Волдеморт? – недоумяваше Хари.

– Слушай, аз познавам Бърта Джоркинс – поклати глава Сириус. – Тя беше в „Хогвортс“ по мое време, две-три години преди нас с баща ти. Още тогава си беше голяма глупачка. Навсякъде си пъха носа, ама е без мозък. А това не е добра комбинация, Хари. Мен ако питаш, съвсем лесно са я примамили в някакъв капан.

– Значи... значи Волдемор може да е разбрал за турнира? – Хари сякаш не искаше да повярва. – Това ли искаш да кажеш? И мислиш, че Каркаров е тук, за да му служи?

– И аз не знам какво да мисля – отвърна бавно Сириус. – Просто не знам... Доколкото познавам Каркаров, той не би се върнал при Волдемор, ако не е сигурен, че господарят му е достатъчно силен да го пази. Но който и да е пусал името ти в онзи бокал, направил го е с определена цел. Според мен турнирът е много удобен момент да ти навредят и после всичко да бъде представено като злополука.

– Доста лесна мишена съм – съвсем се омърлуши Хари. – Ще си стоят настрана и ще оставят змейовете да им свършат работата.

– А, да... змейовете – сети се Сириус и заговори още по-бързо. – Има начин, Хари. Не се изкушавай да използваш зашеметяващо заклинание, защото телата им са силни и притежават голяма магическа мощ, та няма лесно да се поддадат на едно заклинание. Нужни са поне половин дузина магьосници едновременно, за да се надвие един-единствен такъв звяр.

– Да, знам, току-що видях... – съгласи се Хари.

– Но ти можеш и сам да се справиш – успокои го Сириус. – Ще ти свърши работа и едно съвсем просто заклинание. Трябва само да...

Точно тогава Хари вдигна ръка и му направи знак да замълчи. Откъм витата стълба се чуха стъпки.

– Бягай! – почти просъска Хари. – *Бягай!* Някой слиза!

Той скочи бързо на крака и едва не залитна, но успя да прикрие с тялото си огъня в камината... Ако някой видеше лицето на Сириус в замъка „Хогвортс“, щеше да се вдигне голяма врява... Министерството щеше да се намеси и щяха да разпитват Хари къде се крие кръстникът му...

В следващия миг той чу леко *лук!* откъм огъня и разбра, че Сириус е изчезнал. После впери очи в края на стълбата и зачака да види кой е тръгнал да се разхожда в един след полунощ и попречи на Сириус да му каже как да мине покрай змеицата.

Беше Рон в кафеникава бархетна пижама. Той се стъписа, като видя Хари в другия край на стаята, и се огледа.

– С кого разговаряше? – попита той.

– Теб какво те засяга? – озъби му се Хари. – И изобщо какво търсиш тук по това време на нощта?

– Почудих се къде си... – едва изрече Рон, вдигайки рамене. – Нищо повече. Отивам да си легна.

– Просто си решил да ме шпионираш, нали? – развика се Хари.

Той знаеше, че Рон не е и подозирал какво ще завари в стаята, нито е имал лоша умисъл, но това не го интересуваше. В този момент Хари мразеше всичко, свързано с Рон, дори и онези няколко сантиметра от босите му глезени, които се подаваха под крачолите на пижамата му.

– Много съжалявам – отвърна Рон, като почервения от гняв. – Бях забравил, че не обичаш да ти нарушават спокойствието. Е, оставям те на мира да репетираш за следващото си интервю.

Хари грабна от масата една значка с надпис *ПОТЪР Е МНОГО ГАДЕН* и я запрати с всичка сила към отсрещния край на стаята. Тя улучи Рон право в челото и отскочи.

– На ти! – кресна Хари. – Да си я закачиш във вторник. А може и белег да ти остане сега, ако имаш късмет! Нали това ти се иска, а?

После се втурна право към стълбата, очаквайки Рон да му препречи пътя, но той остана на мястото си в своята окъсяла пижама. Хари влетя в спалнята и се тръшна на кревата. Дълго лежа буден, но не чу кога си бе легнал Рон.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА ПЪРВОТО ИЗПИТАНИЕ

Като стана в неделя сутринта, Хари започна да се облича съвсем разсеяно и трябваше да мине малко време, за да установи, че се опитва да обуе шапката вместо чорапа си. Когато все пак успя да облече всичките дрехи на точните части от тялото си, той побърза да открие Хърмаяни и я намери на масата на „Грифиндор“ в Голямата зала да закусва с Джини. Тъй като стомахът му отказваше да приема храна, Хари изчака Хърмаяни да глътне и последната си лъжица каша, след което я измъкна навън да се поразходят. Докато вървяха покрай езерото, той ѝ разказа за змейовете и за всичко, което му бе разкрил Сириус.

Хърмаяни много се притесни от предупреждението на Сириус за Каркаров, но все пак смяташе, че змейовете са по-спешният проблем.

– Нека да направим всичко възможно да останеш жив до вторник вечерта – почти разтреперана каза тя, – а после ще мислим за Каркаров.

Обиколиха езерото три пъти, докато се мъчеха да се сетят за някакво просто заклинание за покоряване на змейове. Тъй като нищо не им хрумваше, отидоха в библиотеката. Хари смъкна всички книги за змейове, които намери, и двамата се заловиха да ровят из огромната купчина.

– *Рязане на нокти с магия... лекуване на ръжда по люспите...* Това не върши работа, то е за особняци като Хагрид, които искат да се грижат за тях.

– *Змейове се убиват крайно трудно поради древната магия, с която е пропита тяхната дебела кожа – през нея могат да проникнат само най-силните заклинания...* Но нали Сириус каза, че може и със съвсем просто!

– Да потърсим тогава в някой от сборниците с по-елементарни магии – предложи Хари, като бутна настрана „Хората, които обожават змейове“.

Той се върна на масата с цял куп книги, подреди ги и започна да ги прелиства една след друга, докато Хърмаяни непрестанно коментираше шепнешком до лакътя му;

– Ето, има заменящо заклинание, но каква е ползата, освен ако не успееш да смениш челюстите му с нещо по-малко опасно... Проблемът е – както пише в книгата, – че кожата на змея е непробиваема... Бих предложила да пробваш с някаква трансфигурация, но едва ли ще

можеш да се справиш с такова туловище... Ти нямаш никакви шансове, а се съмнявам, че дори и професор Макгонъгол... Освен ако не омагьосаш *себе си*? Може би ще получиш допълнителни сили. Само че това *не са* прости заклинания, каквито сме правили в час, и само аз знам за тях, защото вече започнах да се готвя за изпитите за СОВА...

– Хърмаяни – прекъсна я Хари изнервен, – би ли млъкнала за минута. Опитвам се да се съсредоточа.

Тя млъкна, но единственият резултат от това бе, че главата на Хари се изпълни с монотонно бръмчене, което още повече му пречеше да се съсредоточи. Без особена надежда той продължи надолу по съдържанието на „Основи на урочасването за дейни и гневни“: *мигновено скалпиране*... ама нали змейовете нямат грива... *вдъхване на пипер*... това може само да засили пламъците, излизаци от гърлото на змея... *роговиден език*... само това му трябва на змея, та да ме прободе.

– О, виж, той *пак* пристига... Защо ли не си чете в глупавия кораб? – рече Хърмаяни раздражено, когато Виктор Крум влезе с присъщата си мудна походка. Той ги погледна смръщено и се оттегли в един далечен ъгъл с цял куп книги. – Хайде, Хари, ела да идем пак в общата стая. Неговите почитателки ще нахълтат всеки момент и ще се разчуруликат.

И наистина още на излизане от библиотеката те попаднаха на цяла група момичета, едно от които бе вързало българско шалче около кръста си.

* * *

Хари почти не спа тази нощ. Когато се събуди в понеделник сутринта, за пръв път се замисли сериозно дали да не избяга от „Хогуортс“. Но щом огледа Голямата зала по време на закуска и си представи какво означаваше да напусне замъка, разбра, че не може да го направи. Единствено тук се бе чувствал щастлив... освен може би когато е бил с родителите си, но нямаше спомен за онова време.

Все пак му стана някак по-леко, като осъзна, че предпочита да е тук и да се изправи срещу змея, отколкото да се върне на „Привит Драйв“ при Дъдли. Това сравнение малко го поуспокои. Той с мъка дояде бекона си (гърлото му се беше свило) и когато двамата с Хърмаяни станаха, забеляза, че и Седрик Дигъри напуска масата на „Хапълпаф“.

Седрик още не знаеше за змейовете... Единственият участник в турнира, който не знаеше – Хари не се съмняваше, че Мадам Максим и Каркаров са разказали на Флър и Крум.

– Хърмаяни, чакай ме в оранжерията – каза той решително, докато

гледаше как Седрик напуска залата. – Ти отивай, аз ще те настигна.

– Хари, ще закъснееш за часа. Звънецът ще бие всеки момент...

– Ще успея!

Когато стигна до мраморното стълбище, Седрик вече се бе качил догоре и го бяха наобиколили групичка шестокурсници. Хари не искаше да разговарят пред тях, защото пак щяха да му се подиграват заради написаното от Рита Скийтър. Тръгна на известно разстояние след Седрик и видя, че той се отправя към коридора, където бе кабинетът по вълшебство. На Хари му хрумна нещо. Той спря, измъкна магическата си пръчка и внимателно се прицели.

– *Диффиндо!*

Чантата на Седрик се отвори, от нея се изсипаха парчета пергамент, пера и книги и се пръснаха по пода. Няколко шишенца с мастило се счупиха.

– Оставете... аз сам... – нервно отпрати Седрик приятелите си, навели се да му помогнат. – Кажете на Флитуик, че идвам. Отивайте...

Тъкмо на това се надяваше Хари. Той прибра пръчката си, изчака приятелите на Седрик да влязат в класната стая и забърза по коридора, в който двамата вече бяха сами.

– Здравсти! – каза Седрик, докато вдигаше своето „Ръководство по трансфигурация за напреднали“, опръскано вече с мастило. – Чантата ми току-що се скъса, а е съвсем нова...

– Седрик – каза Хари, – първото изпитание... Змейове!

– Какво? – Седрик вдигна очи.

– Змейове – повтори Хари още по-бързо, да не би професор Флитуик да излезе да види къде се бави Седрик. – Докарали са четири, по един за всеки от нас, а ние ще трябва да минем покрай тях.

Седрик се опули насреща. В сивите му очи Хари забеляза почти същия ужас, какъвто самият той изпитваше от събота насам.

– Сигурен ли си? – попита Седрик шепнешком.

– Абсолютно – отвърна Хари. – Видях ги.

– Но как разбра, нали не трябва да знаем...

– Няма значение – прекъсна го Хари, за да не злепостави Хагрид, ако Седрик го издаде. – Но аз не съм единственият. Фльор и Крум сигурно също вече знаят, защото Мадам Максим и Каркаров видяха змейовете.

Седрик се изправи – в ръцете си стискаше изцапани с мастило пера, пергамент и книги, а скъсаната чанта се люшкеше на рамото му. Той гледаше Хари с недоумение, примесено с подозрение.

– Защо ми го казваш? – попита той.

Хари го погледна изумен. Сигурен беше, че Седрик не би задал този въпрос, ако беше видял змейовете с очите си. Хари не можеше да допусне и най-лошият му враг да се изправи срещу тези чудовища без предупреждение, освен може би Малфой или Снейп...

– Ами защото... иначе не би било честно – отвърна той. – Сега вече всички знаем и сме равни, нали така?

Седрик все още го гледаше с известно подозрение, когато Хари чу познат тропот зад гърба си. Обърна се и видя Лудоокия Муди да излиза от съседната класна стая.

– Ела с мен, Потър! – рече той. – Дигъри, ти изчезвай!

Хари боязливо се вгледа в Муди. Дали ги беше чул?

– Тъж... професоре, трябваше вече да съм в час по билкология.

– Няма значение, Потър. Ела в моя кабинет, ако обичаш...

Хари го последва, като се чудеше какво ли ще се случи. Ами ако Муди го попита как е разбрал за змейовете? Дали няма да отиде при Дъмбълдор и да издаде Хагрид, или просто ще превърне Хари в пор? Е, може би по-лесно щеше да мине покрай змея, ако беше пор, мрачно си помисли Хари – поне щеше да е по-дребен и нямаше да се забелязва от петнайсет метра височина.

Той тръгна след Муди. Професорът затвори вратата на кабинета, обърна се към Хари и го погледна изкосо и с магическото, и с обикновеното си око.

– Много почтено постъпи току-що, Потър – тихо рече Лудоокия.

Хари не знаеше какво да отговори, защото изобщо не беше очаквал такава реакция.

– Настани се – подкани го Муди и той седна, оглеждайки се.

Беше влизал в този кабинет при двама от предишните преподаватели. По времето на професор Локхарт по стените бяха окачени светещи и захилени снимки на самия преподавател, които намигаха на всички. Когато Лупин живееше тук, по-вероятно беше да попаднеш на някое ново изумително зловредно създание, каквито той осигуряваше за учебните занятия. А сега кабинетът бе пълен с изключително странни предмети и Хари предположи, че Муди ги е използвал, когато е бил аврор.

Върху бюрото му имаше нещо, което приличаше на голям напукан стъклен пумпал. Хари веднага се сети, че това е опасноскоп, защото и той имаше подобен, макар и много по-малък от този на Муди. В ъгъла на малка масичка бе поставено някакво подобие на спираловидно навита златна телевизионна антена, което тихичко бръмчеше. На отсрещната

стена зад гърба на Хари висеше огледало, в което обаче не се отразяваше стаята. Из него се движеха някакви сенки с размити очертания.

– Харесват ли ти моите детектори за Тъмни сили? – поинтересува се Муди, като внимателно наблюдаваше момчето.

– Какво е това? – попита Хари и посочи навитата златна антена.

– Тайносензор. Вибрира, щом установи, че някой скрива истината или лъже... Но тук не може да се използва, защото има твърде силни смущения – учениците лъжат непрестанно, когато не са си подготвили домашните. Не спира да бръмчи, откакто съм дошъл. А и опасноскопа трябваше да изключи, защото постоянно пишеше. Много е чувствителен и улавя сигнали на повече от километър наоколо. Разбира се, реагира не само на детските хитрини – говореше той с хрипящия си глас.

– А за какво е това огледало?

– О, това е моят врагоглед. Виждаш ли там как се спотайват враговете? Но няма нищо страшно, докато не им види очите. Тогава вече трябва да отворя сандъка си.

Той се изсмя кратко и дрезгаво и посочи един голям сандък под прозореца, залостен със седем ключалки една до друга. Хари се почуди какво ли се крие вътре, но следващият въпрос на Муди го върна рязко към действителността.

– Е... значи си разбрал за змейовете, а?

Хари не отговори веднага. Точно от това се боеше... Но както не бе казал на Седрик, така в никакъв случай нямаше да каже и на Муди, че Хагрид бе нарушил правилата.

– Няма нищо – рече професорът, седна и с пъшкане опъна дървения си крак. – Измамата е традиционна част от Тримагическия турнир.

– Аз не съм мамил никого! – остро възрази Хари. – Беше си чиста случайност, че разбрах...

Муди се ухили.

– Не обвинявам теб, момче. От самото начало разправям на Дъмбълдор, че той може да си остане почтен, щом така иска, но старият Каркаров и Максим не са като него. Сигурно са казали всичко на своите ученици. Искат на всяка цена да спечелят. Искат да победят Дъмбълдор. Непременно държат да покажат, че той с нищо не е по-добър от тях.

Муди пак се изсмя и магическото му око се завъртя толкова бързо, че на Хари едва не му се зави свят да го следи.

– И така... имаш ли вече някакви идеи как ще минеш покрай змея? – попита Муди.

– Не – призна Хари.

– Е, аз няма да ти кажа – избоботи Муди. – Не обичам да има привилегировани, такъв съм си. Само ще ти дам няколко добри и важни съвета. Първият е: *използвай своите умения.*

– Нямам такива – изрече Хари, преди да се усети.

– Какво? – изръмжа Муди. – Щом аз ти казвам, че имаш сили, значи имаш. Помисли в какво си най-добър.

Хари опита да се съсредоточи. В какво *всъщност* беше най-добър? Е, не бе чак толкова трудно да се досети...

– В квидича – глухо отвърна той, – което изобщо не...

– Точно така! – рече Муди, като го гледаше много напрегнато, почти без да движи магическото си око. – Ти си страхотен в летенето, доколкото съм чувал.

– Да, но... – Хари вдигна очи към него. – Не ни позволяват да носим метли, ще нося само пръчката си.

– Вторият ми важен съвет е – прекъсна го Муди със силен глас – да използваш някое познато и просто заклинание, с което ще получиш *онова, което ти трябва.*

Хари го погледна с недоумение. Какво ли щеше да му трябва?

– Хайде, момче... – прошепна Муди, – съчетай тези неща... Не е чак толкова трудно.

Просветна му. Най-добър беше в летенето. Трябваше да се размине със змея във въздуха. За това му бе необходима „Светкавицата“. А заради метлата му трябваше...

– Хърмаяни – прошепна Хари, когато десет минути по-късно се втурна в Трета оранжерия и измърмори някакво извинение на професор Спраут, като мина покрай нея. – Хърмаяни... трябва да ми помогнеш.

– А какво според теб се опитвам да правя непрекъснато напоследък, Хари? – прошепна тя в отговор, опулила разтревожено очи, докато подкастрияше пърхашите клонки на един треперудов храст.

– Хърмаяни, до утре следобед трябва да ме научиш да правя призоваваща магия.

* * *

И те започнаха да се упражняват. Не слязоха на обяд, а се скриха в една от свободните класни стаи, където Хари се опитваше с всички сили да накара различни предмети да летят през стаята към него, но все още не му се удаваше достатъчно добре. Книгите и перата издържаха само до средата на стаята и падаха като камъни на пода.

– Съсредоточи се, Хари, *съсредоточи се...*

– Нали точно това се опитвам да правя! – сърдеше се Хари. – Кой знае защо в главата ми все изниква един отвратителен огромен змей... Добре, пак ще опитам...

Той искаше да пропусне часа по пророкуване, за да продължи да се упражнява, но Хърмаяни категорично отказа да отсъства от своята аритмантика. Нямаше смисъл да стои тук и да продължава опитите сам. Затова Хари изтърпя повече от час при професор Трелони, която половината време убеждаваше всички, че разположението на Марс спрямо Сатурн в този момент вещае голяма опасност от внезапна и жестока смърт за родените през юли.

– Е, това поне е добре – на висок глас обяви Хари, поддавайки се на раздразнението си, – щом няма да е бавна и мъчителна, че никак не искам да страдам.

За миг Рон като че ли щеше да се разсмее и за пръв път от много време погледите им се срещнаха, но Хари все още му се сърдеше и не му обърна внимание. До края на часа той правеше опити да привлече различни предмети с пръчката си. Успя да накара една муха да се блъсне право в дланта му, което не беше убедително доказателство, че е усвоил призоваващата магия – просто мухата си беше глупава.

С мъка преглътна част от вечерята си след часа по пророкуване, а после с Хърмаяни отново отидоха в празната класна стая, скрити под мантията невидимка, за да не ги забележат учителите. Упражненията продължиха и след полунощ и двамата сякаш да останат и до по-късно, ако не се бе появил Пийвс. Под измисления предлог, че Хари го замеря с различни предмети, безплътният започна да мятя столове из стаята и Хари и Хърмаяни набързо се измъкнаха оттам, преди шумът да е привлъкъл Филч. Те се върнаха в общата стая на „Грифиндор“, където за щастие вече нямаше никой.

В два часа сутринта Хари стоеше до камината, заобиколен от купища предмети – книги, пера, няколко обърнати стола, един стар комплект наплюващи топчета, дори и Тревър, жабата на Невил, беше там. Едва през последния час Хари бе успял да схване тънкостта на призоваващата магия.

– Вече е по-добре, Хари, много по-добре – рече Хърмаяни с изтощен вид, но с нескрито задоволство.

– Е, сега поне знаем как да постъпим следващия път, когато не мога да усвоя някое заклинание – каза Хари и върна един рунически речник към Хърмаяни, за да опита да го призове пак. – Заплашваш ме с някой змей... – И той отново вдигна пръчката си:

– *Акцио речник!*

Тежката книга излетя от ръцете на Хърмаяни, профуча през стаята и момчето я улови.

– Хари, мисля, че вече си напълно готов! – обяви възхитена Хърмаяни.

– Стига да успеея и утре – рече Хари. – „Светкавицата“ ще бъде много по-далеч от предметите наоколо. Тя ще е в замъка, а аз ще съм чак там на полето.

– Няма никакво значение – твърдо го увери Хърмаяни, – стига да съсредоточиш мисълта си силно, ама много силно върху нея, тя ще дойде. А сега, Хари, трябва да поспим... Много е важно утре да си бодър.

* * *

Хари толкова се беше вгълбил в усвояването на призоваващата магия, че почти бе забравил сковаващата паника. Тя обаче го обзе с пълна сила на следващата сутрин. В училището цареше атмосфера на голямо напрежение и възбуда. Часовете трябваше да свършат на обяд, за да имат време всички ученици да отидат до заграждението, макар че те все още не знаеха какво ще видят зад оградата.

Хари се чувстваше някак особено изолиран от другите наоколо, независимо дали му пожелаваха успех, или на разминаване просъскваха „*Пригответе ми цяла кутия хартиени кърпички, Потър*“. Беше толкова изнервен, че се боеше да не изгуби самообладание, когато дойде моментът да го изведат при змея, и да започне да отправя заклинания към всички наред.

Времето проявяваше необичайно своенравие и препускаше неудържимо. Докато се усети, от първия час по история на магията Хари изведнъж се озова на път към Голямата зала за обяд... а ето че там (Кога излетя сутринта? Нима отмина вече беззмейовото време?) професор Макгоньгол вече бързаше към него. Много очи се насочиха към тях двамата.

– Потър, участниците трябва вече да излизат навън... Пригответе се за първото изпитание.

– Добре – рече Хари и стана, а вилицата му изтрака върху чинията.

– Успех, Хари! – прошепна Хърмаяни. – Ще се справиш.

– Да... – едва отвърна Хари с глас, който изобщо не звучеше като неговия.

Той излезе от Голямата зала, придружен от професор Макгоньгол, която също не приличаше на себе си, а тревогата ѝ личеше почти колкото на Хърмаяни. Когато го извеждаше навън по каменните стъпала в

студения ноемврийски следобед, тя сложи ръка на рамото му и каза:

– Хайде, не се бой! Запази самообладание... Нали ще има достатъчно магьосници наоколо да се намесят, ако нещо се обърка. Важното е да направиш най-доброто, което можеш, и никой няма да те упрекне за нищо... Добре ли се чувстваш?

– Да – чу Хари своя глас. – Да, добре съм.

Тя го поведе към мястото, където бяха змейовете, близо до края на Забранената гора. Но като приближиха дърветата, зад които вече трябваше да се види заграждението, Хари забеляза, че точно отпред е издигната някаква шатра с входа към тях, скриваща пътя към змейовете.

– Трябва да влезеш тук и да чакаш реда си заедно с другите участници – каза професор Макгонъгол с леко разтреперан глас. – Там е господин Багман, който ще ви каже каква е... процедурата. И... успех!

– Благодаря! – отвърна той с глух, далечен глас.

Пред входа на шатрата се разделиха и Хари пристъпи вътре.

Флър Делакор седеше в един ъгъл на ниско дървено столче. Досегашното й самообладание се бе изпарило, тя беше бледа и изпотена. Виктор Крум бе още по-начумерен от обикновено, което според Хари издаваше напрежение. Седрик крачеше нагоре-надолу и като го видя, че влиза, му се усмихна бегло. Хари се опита да му отвърне със същото и почувства как мускулите на лицето му само едва-едва се разтегнаха, сякаш бяха отвикнали да се движат.

– О, Хари! Ето те и теб – весело поздрави Багман и се завтече да го посрещне. – Влизай, влизай и се настанявай удобно.

Както сновеше между пребледнелите участници, той напомняше уголемен герой от анимационен филм. Отново бе облякъл стария екип на някогашния си отбор по квидич „Уимбърн уаспс“.

– Е, вече всички сте тук... Време е да ви дам напътствия! – бодро започна Багман. – Щом се съберат зрителите, ще поднеса на всички поред тази кесийка – и той вдигна и разтърси в ръката си торбичка от пурпурна коприна, – от която всеки от вас ще изтегли малък модел на онава, срещу което ще се изправи. Има различни... тъъ... екземпляри, бих казал. И за още нещо трябваше да ви осведомя... а, да... Вашата задача ще бъде да вземете златното яйце.

Хари се огледа. Седрик кимна, за да покаже, че е разбрал думите на Багман, и продължи да крачи из шатрата. Лицето му бе леко позеленяло. Флър Делакор и Крум изобщо не реагираха. Може би се бояха да не повърнат, ако отворят уста. Точно така се чувстваше и Хари. Но те, другите, поне участваха по собствено желание...

Докато се усетят, стотици и стотици чифтове крака затрополиха покрай шатрата, а притежателите им възбудено разговаряха, смееха се, шегуваха се. Хари се чувстваше толкова чужд на хората отвън, сякаш той и те не бяха от един и същи вид. Стори му се, че не бе минала и секунда, когато Багман отвори пурпурната копринена торбичка.

– Първо дамата – каза той и я поднесе към Флър.

Тя бръкна с разтреперана ръка в торбичката и извади оттам миниатюрен идеално направен модел на змей. Беше обикновен уелски зелен. На врата му висеше номер две. И тъй като Флър не показва никаква изненада, а по-скоро решително примирение, Хари се убеди, че е бил прав – Мадам Максим й бе казала какво я чака.

И Крум реагира по същия начин. Той изтегли червения гайски огнен змей. На врата му висеше номер три. Крум дори не мигна, вперил очи право в земята.

Седрик бръкна в торбичката и извади синкавосивия геедски къснос с номер едно на шията. Съзнавайки какво останало, Хари пхна ръка в копринената кесийка и извади оттам модела на унгарския шипоносец с номер четири. Змейчето разпери крила под погледа на Хари и оголи миниатюрните си зъби.

– Е, това е – обади се пак Багман. – Всеки от вас извади змея, срещу който ще се изправи, а номерата всъщност са редът, по който ще излизате, нали разбирате? Сега ви оставям, защото ще бъда и коментатор. Господин Дигъри, вие сте пръв, трябва само да минете през заграждението, щом чуете свирката, ясно ли е? А, Хари... може ли две думи? Ще дойдеш ли навън?

– Тъъ... да – замаяно отвърна Хари, стана и излезе от шатрата с Багман, който го отведе малко настрани сред дърветата и там се обърна към него с бащинска загриженост на лицето и в гласа.

– Добре ли се чувстваш, Хари? Мога ли да ти помогна с нещо?

– Какво? – изрече Хари. – Аз... Не, нищо.

– Имаш ли някакъв план? – попита Багман, заговорнически снишил гласа си. – Защото бих ти дал някои напътствия... ако искаш... – продължи той още по-тихо. – Все пак ти си най-малкият тук, Хари... та ако мога с нещо да ти помогна...

– Не – отвърна Хари бързо, дори може би грубо, – не... аз... съм решил какво ще правя, благодаря.

– Никой няма да *узнае* – продължи Багман, като му намигна.

– Не, нямам нужда от помощ – повтори Хари, чудейки се защо упорства, при положение че никога не беше се чувствал по-зле. – Аз...

вече имам план...

Отнякъде се чу свирка.

– Олеле, трябва да бягам... – паникьоса се Багман и изчезна.

Хари се запъти обратно към шатрата и видя Седрик да излиза от нея, съвсем позеленял. Опита се да му пожелае успех, докато се разминаваха, но от устата му излезе само неясен дрезгав звук.

Вътре бяха останали Фльор и Крум. След няколко секунди се чу ревът на тълпата, което значеше, че Седрик е преминал заграждението и се е изправил срещу живия първообраз на модела, който беше изтеглил...

Да седи вътре и само да слуша се оказа по-лошо, отколкото Хари бе очаквал. Тълпата пищеше... крещеше... ахкаше в един глас, докато Седрик явно правеше нещо, за да отвлече вниманието на шведския късонос. Погледът на Крум все още бе забит в земята, Фльор бе тръгнала да обикаля шатрата по стъпките на Седрик. В коментарите на Багман нещата изглеждаха още по-страшни и Хари си представяше ужасни картини, като чуваше: „Ооо, за малко, за много малко... Той рискува... Смелчага!... Умен ход, жалко че не свърши работа!“

Докато най-послед след петнайсетина минути Хари чу оглушителния рев на тълпата, който можеше да означава само едно нещо – Седрик бе взел златното яйце.

– Много добре! – крещеше Багман. – А сега да видим оценките на съдиите.

Ала не съобщи оценките на Седрик и Хари предположи, че те са били вдигнати, обърнати към публиката.

– Единият мина, остават трима! – обяви Багман и тогава свирката се чу за втори път. – Ваш ред е, госпожице Делакор.

Фльор трепереше цялата от главата до петите. Хари за пръв път изпита съчувствие към нея, докато тя излизаше с високо вдигната глава, здраво стиснала пръчката си. Хари и Крум останаха сами в двата противоположни края на шатрата, избягвайки да срещат погледите си.

Същата процедура започна отново...

– О, това едва ли беше разумно! – чуха те ироничния коментаторски тон на Багман. – Ооо... за малко! Внимателно сега... Жалко, аз пък помислих, че тя ще се справи...

След още десет минути Хари чу как тълпата избухна в аплодисменти... Фльор сигурно също бе успяла. Последва пауза, през която показаха оценките й... нови ръкопляскания... после отново, за трети път, прозвуча свирката.

– Ето го и господин Крум – провикна се Багман и Крум бавно излезе навън, оставяйки Хари съвсем сам.

Сега той усещаше физически тялото си по-добре отвсякога – долавяше учестеното биене на сърцето си и треперенето на ръцете си... но в същото време сякаш бе извън себе си – гледаше стените на шатрата и чуваше тълпата някак много отдалеч...

– Колко дръзко! – викна Багман и Хари чу как китайския огнен нададе страховит рев, а зрителите явно притаиха дъх. – Забележителна проява на смелост!... Ето!... Той грабна яйцето!

Зимният въздух се пръсна като счупено стъкло от гръмналите аплодисменти. Крум бе успял и всеки момент щеше да дойде редът на Хари.

Той се изправи и установи, че краката му са омекнали като захарен памук. Изчака. И тогава чу свирката. Излезе от шатрата, а паниката се надигна в него като мощна вълна. Тръгна покрай дърветата, после прекрачи през един отвор в заграждението.

Всичко пред очите му приличаше на сън в ярки цветове. Стотици и стотици лица бяха обърнати към него от високите трибуни, които явно бяха преместени тук с магия след идването му преди няколко дни. Ето я и змеицата в отсрещния край, приведена над яйцата си, с полуразперени крила, със свирепи жълти очи, втренчени в него – гигантско люспесто черно влечуго, което блъскаше с опашка и оставяше дълга дия в твърдата земя. Тълпата бе много шумна, но дали беше приятелски настроена или не, Хари нито разбираше, нито се интересуваше. Дошъл бе моментът да направи каквото трябва... да насочи цялото си внимание върху онова, което щеше да бъде единственият му шанс.

Вдигна пръчката си...

– Акцио „Светкавицата“! – викна той.

И зачака. Всяка фибра от тялото му се надяваше, молеше се... ами ако не бе подействало... ако тя не долети... Започна да вижда всичко наоколо като през трептяща прозрачна завеса, подобна на мараня, зад която заграждението и стотиците лица изведнъж се размиха и се люшнаха...

И тогава чу нещо да раздвижва въздуха зад него, обърна се и видя как „Светкавицата“ долетя покрай гората, издигна се над заграждението и спря неподвижно до него в очакване да я яхне. Тълпата ревна още по-силно. Багман нещо крещеше, но ушите на Хари вече не му служеха... а и не бе важно да слуша.

Той праметна крак през метлата и се отгласна от земята. В следващата секунда стана някакво чудо...

Докато се издигаше и вятърът свистеше през косата му, лицата на хората долу се превърнаха в розови точки, а звярът се смали до размерите на куче. Хари осъзна, че е оставил долу не само земята, но и страха си... отново бе станал такъв, какъвто си е бил винаги...

Това беше просто още един мач по квидич, нищо повече... просто мач по квидич, а чудовището беше само един отвратителен противников отбор...

Той погледна надолу към купчината яйца и забеляза златното, блестяло между многото други с цвят на цимент, добре защитени между предните крака на змеицата.

– Добре – каза си Хари, – използвай подривна тактика... хайде...

И се спусна стремглаво надолу. Очите и главата на звяра го проследиха, но Хари знаеше какво ще последва и рязко изви нагоре – точно навреме, защото огнени езици лумнаха право натам, където беше само преди миг... Но той не се уплаши... Все едно че се бе измъкнал от някой блъдждър...

– О, той наистина умее да лети! – ревна Багман, а тълпата пищеше и ахкаше. – Видяхте ли това, господин Крум?

Хари се вдигна още по-високо в кръг и змеицата последва движението му, извъртайки глава на дългия си врат... Ако продължаваше така, чудовището съвсем щеше да се замае... Но не трябваше да прекалява, че току-виж пак започнало да бълва огън.

Хари отново полетя внезапно надолу точно в момента, когато животното разтвори огромната си паст. Този път късметът му не проработи толкова добре. Макар да избегна пламъците, не можа да се изплъзне от опашката – тя го шибна малко преди да успее да завие наляво и един от дългите шипове разкъса мантията и раздра рамото му...

Хари усети пареща болка като при ужилване, чу писъци и охкания от тълпата, но раната изглежда не беше много дълбока... Прелетя зад звяра и се сети какво трябва да направи...

Змеицата явно не искаше да литне, за да не изостави яйцата си. Колкото и да се мятеше и гърчеше, разпервайки и прибирайки крила, без да откъства свирепите си жълти очи от Хари, тя не се отделяше от яйцата си... и ако не я подлъжеше да се махне, Хари никога нямаше да стигне до тях... Само че трябваше да го направи много предпазливо и постепенно...

Започна да лети най-напред в една, после в друга посока, но не много близо, за да не предизвика нова огнена струя, и все пак да притеснява чудовището достатъчно, че то да не откъства очи от него.

Огромната глава се люшкаше насам-натам, продълговатите зеници не се откъсваха нито за миг от Хари, а острите зъби постоянно стърчаха оголени.

Хари се извиси на още един-два метра и звярът нададе рев на ярост. Момчето за него беше като муха, която му се искаше да размаже. Опашката пак се замята, но Хари бе вече твърде високо... Чудовището изблъва огън нагоре към него, ала той успя да се изплъзне... челюстите бяха широко раззинати...

– Хайде де – просъска Хари и се завъртя около нея, като се опитваше да я подмами. – Хайде, ела ме хвани... вдигни се де...

И в този момент чудовището се изправи на задните си крака и найсетне разпери огромните си черни ципести крила, широки колкото на малък аероплан, а Хари се спусна стремглаво надолу. Преди змеицата да разбере какво е направил или къде е изчезнал, той полетя с шеметна скорост към незащитените от ноктите на майката яйца... Отлепи едната си ръка от метлата и грабна златното яйце.

С рязко ускорение Хари се издигна и полетя над трибуните, стиснал яйцето под мишницата на здравата си ръка. Точно тогава някой сякаш увеличи звука докрай и той за пръв път чу тълпата – тя крещеше и аплодираше толкова силно, колкото ирландските запалянковци, когато отборът им победи на Световното първенство по куидич.

– Невероятно! – надвика ги Багман. – Не вярвам на очите си! Най-младият участник грабна най-бързо яйцето! Това му дава големи шансове.

Хари видя как змеевдите се втурнаха да укротяват звяра, а през входа на заграждението професор Макгонъгол, професор Муди и Хагрид изтичаха да го посрещнат и му махаха, широко усмихнати. Той закръжи отново над трибуните, където виковете едва не му спухаха тъпанчетата, после се сниши и кацна меко, а в душата му цареше такова спокойствие, каквото не бе изпитвал от седмици насам... Бе преминал през първото изпитание и беше оцелял.

– Отлична работа, Потър! – викаше професор Макгонъгол, докато той слизаше от метлата. Такава похвала бе съвсем необичайна за нея. Хари забеляза, че ръката ѝ трепереше, когато посочи рамото му: – Бързо отивай при Мадам Помфри, преди още съдиите да са вдигнали оценките. Ето я там, вече се погрижи за Дигъри.

– Браво бе, Хари! – дрезгаво го поздрави Хагрид. – Ти успя! Пък и да 'земе да ти се падне унгарската, дето Чарли разправяше, че била най-люта...

– Благодаря ти, Хагрид! – на висок глас го прекъсна Хари, за да не го остави да се издаде сам, че му е показал змейовете предварително.

Професор Муди също изглеждаше много доволен и магическото му око направо танцуваше в орбитата си.

– Красиво и леко, в това е тънкостта, Потър – избоботи той.

– А сега, Потър, отивай в шатрата за първа помощ, моля те... – намеси се професор Макгонъгол.

Хари излезе извън заграждението все още задъхан и видя Мадам Помфри, застанала пред входа на друга шатра. Изглеждаше разтревожена.

– Змейове! – възмутено изръмжа тя и бутна Хари навътре.

Шатрата беше разделена на няколко кабинки и през платното Хари различи сянката на Седрик, който явно не бе тежко ранен, или поне можеше да седи. Мадам Помфри прегледа рамото на Хари, като през цялото време се гневеше:

– Миналата година диментори, тази година змейове... Какво ли ще домъкнат догодина в това училище? Ти имаш късмет... раната ти не е дълбока... Но трябва да я почистя, преди да я лекувам...

Тя проми мястото с памук, напоен в някаква яркочервена течност, която пушеше и щипеше, после докосна рамото му с магическата си пръчка и Хари усети как раната веднага зарасна.

– Сега постой мирно няколко минути, *сядай!* Чак след това можеш да идеш да видиш оценките си.

Тя бързо излезе и Хари я чу да влиза в съседното отделение и да пита:

– Как се чувстваш сега, Дигъри?

Хари не искаше да стои на едно място, защото още кипеше от енергия. Той се изправи и тръгна да види какво става навън, но още преди да стигне до входа, се сблъска с нахълтващите Хърмаяни и Рон.

– Хари, ти се справи блестящо! – пискливо извика Хърмаяни, а по лицето ѝ още личаха белези от ноктите, които бе забивала по бузите си от страх. – Ти беше неотразим! Наистина!

Но Хари гледеше към Рон, който бе пребледнял и го зяпаше, сякаш беше призрак.

– Хари – започна той със сериозен глас, – онзи, който е сложил името ти в бокала... аз... аз мисля, че е искал да те унищожи.

Сякаш последните няколко седмици изчезнаха и Хари срещаше Рон за пръв път, откакто бе посочен за избраник.

– Ааа... загра ли най-сетне? – хладно рече той. – Доста време ти

трябваше.

Хърмаяни стоеше като на тръни между тях и местеше поглед от единия към другия. Рон нерешително отвори уста. Хари знаеше, че ще последва извинение, но изведнъж почувства, че няма нужда от него.

– Всичко е наред – каза той, преди Рон да намери необходимите думи. – Забрави за това!

– Не – каза Рон, – аз не трябваше да...

– *Забрави!* – повтори Хари.

Рон се усмихна неловко и Хари също се засмя. Хърмаяни избухна в плач.

– Няма за какво да плачеш – смутено каза Хари.

– Вие двамата сте толкова *глупави!* – извика тя и тропна с крак, а сълзите ѝ рукоаха още по-силно.

И преди да успеят да я спрат, ги прегърна едновременно и после хукна, ридаейки с цяло гърло.

– Момичешки работи! – поклати глава Рон. – Да вървим Хари, че ще обявят оценките ти...

Стиснал златното яйце и „Светкавицата“, толкова въодушевен, колкото само допреди час не си и представяше, че може да бъде, Хари се измъкна от шатрата, а до него Рон разказваше бързо:

– Ти се справи най-добре, да знаеш, никаква конкуренция. Седрик преобрази един камък от земята... превърна го в лабрадор... Искаше да отвлече вниманието на звяра с кучето и после да действа. Много добре стана тая трансфигурация и може да се каже, че успя, защото все пак взе яйцето, но се поопърли... Змеицата отклони вниманието си обратно от лабратора към него, та Седрик едва се отърва. А онова момиче Флър опита с някакво заклинание, мисля, че искаше да я замае... И май успя, защото звярът заспа, обаче като захърка, избълва цял фонтан от пламъци и дрехата ѝ се запали... та трябваше да я гаси с вода от пръчката си. Крум пък... няма да повярваш... дори и не се сети, че може да лети! Ама сигурно беше най-добрият след теб. Удари я с някакво заклинание право в окоето. Да, ама тя взе да тъпче наоколо от силната болка и смачка половината истински яйца, та отнеха на Крум точки, защото не трябвало да се повреждат яйцата.

Рон си пое въздух едва когато двамата стигнаха до заграждението. Бяха отвели змеицата и чак сега Хари видя къде седяха петимата съдии – точно в другия край на високи седалки, тапицирани със златиста материя.

– Всеки поставя оценка от едно до десет – обясни Рон. Като се взря

през поляната, Хари видя как първият съдия, Мадам Максим, вдигна пръчката си във въздуха. От нея се проточи дълга сребриста панделка, която се изви във формата на цифрата осем.

– Не е зле – коментира Рон, а публиката заръкопляска. – Вероятно ти е намалила оценката заради раната в рамото.

Следващият беше господин Крауч, който изписа във въздуха цифрата девет.

– Много добре! – викна Рон и потупа Хари по гърба. След това бе ред на Дъмбълдор. Той също изписа девятка. Тълпата крещеше по-силно отвсякога.

Людо Багман изписа *десет*.

– Десет? – не повярва на очите си Хари. – Но аз бях ранен... Той какво иска да покаже?

– Хари, я не мърмори! – изкряска от вълнение Рон.

Накрая и Каркаров вдигна ръка. Той застина за момент и след това от неговата пръчка също се появи оценка – четири.

– *Как?* – възкликна Рон гневно. – *Четири?* Ах, ти, пристрастен негодник! А на Крум даде десет...

Но за Хари това нямаше значение, щеше да му е безразлично дори и ако Каркаров му бе писал нула. Силното негодувание на Рон в негова подкрепа струваше поне сто точки. Той, разбира се, не сподели това с приятеля си, но когато напускаше заграждението, сякаш камък му бе паднал от сърцето. А и Рон не беше единственият, който се радваше... И не само грифиндорци ликуваха... Когато бе дошъл неговият ред и видяха какво трябваше да преодолее, почти всички ученици го подкрепяха, както и Седрик... Сега Хари можеше да преглътне всякаква обида от страна на слидерици – те не го интересуваха.

– Двата сте на първо място... Ти и Крум! – каза Чарли Уизли, който се беше завтекъл към тях, когато ги видя да поемат обратно към училището. – Само че аз ще бягам сега да пратя сова на мама, обещах да ѝ разкажа всичко... Но това си беше направо невероятно! А, да... поръчаха ми да ти предам, че трябва да се върнеш за малко... Багман искал да съобщи в шатрата нещо на участниците.

Рон предложи да го чака отвън и Хари влезе отново в шатрата, която незначително как сега изглеждаше доста различна отпреди – беше някак гостоприемна и уютна. Припомни си какво бе изпитал, докато се изпълваше от звяра, и го сравни с усещането си по време на дългото чакане, преди да се изправи пред него... Но всъщност и дума не можеше да става за сравнение – чакането бе неизмеримо по-тежко.

Фльор, Седрик и Крум влязоха заедно. Едната половина от лицето на Седрик бе покрита с дебел слой оранжево мазило, вероятно лекарство против изгаряне. Щом видя Хари, той му се усмихна широко.

– Страшен си, Хари!

– И ти! – отвърна му Хари и също се засмя.

– Много добре се справихте *всички!* – каза Людо Багман, като нахълта шумно в шатрата и ги погледна с такова задоволство, сякаш той лично се бе справил с чудовищата. – Сега само още няколко думи. Полага ви се достатъчно дълга почивка до следващото изпитание, което ще се състои в девет и половина сутринта на двацет и четвърти февруари... Но все пак през тази почивка ще има върху какво да разсъждавате. Ако внимателно се вгледате в златните яйца, които държите, ще забележите, че те се отварят... Виждате ли малките пантички там? Трябва да разгадаете загадката, която се крие вътре, защото тя ще ви подсказва какво е второто изпитание и така ще можете да се подготвите за него. Всичко ли е ясно? Сигурни ли сте? Добре, сега можете да си вървите.

Хари излезе от шатрата, отиде при Рон и двамата поеха обратно покрай Забранената гора, като оживено разговаряха. Хари искаше да чуе всички подробности за действията на другите участници. Точно когато наближиха онези няколко дървета, иззад които Хари за пръв път бе чул змейския рев, една вещица изскочи пред тях.

Беше Рита Скийтър. Този път бе облечена в отровназелена мантия, с която Самопишещото перо в ръката ѝ хармонираше напълно.

– Моите поздравления, Хари! – с лъчезарна усмивка каза тя. – Чудя се дали не би ми казал две-три думички? Как се почувства, като се изправи пред чудовището? Какво мислиш *сега* за обективността на оценките?

– Да, ще ви кажа, но само една дума – едно отвърна Хари. – *Довиждане!*

И двамата с Рон се насочиха право към замъка.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ФРОНТ ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕ НА ДУХЧЕТАТА

Още същата вечер Хари, Рон и Хърмаяни се качиха в соварника да намерят Пигуиджън, та Хари да изпрати по него писмо до Сириус и да му съобщи, че се е справил успешно с първото изпитание. По пътя Хари уведоми и Рон за всичко, което Сириус му бе разказал за Каркаров. Макар и потресен в първия момент от вестта, че Каркаров е бил смъртожаден, докато стигнаха до соварника, Рон вече смяташе, че всъщност е трябвало да го предвидят още отначало.

– Приляга му, нали? – рече той. – Помниш ли как Малфой разправяше във влака, че баща му бил приятел с Каркаров. Сега е ясно откъде се познават. Сигурно са вилнели заедно с ония маскираните след финала на Световното. Ама ще ти кажа, Хари, че ако Каркаров *собствено-ръчно* е пусал името ти в бокала, сега сигурно се чувства много глупаво. Погрешни са му излезли сметките, а? Ти се отърва само с една дракотина! Остави на мен... аз ще го пипна...

Развълнуван, че ще носи писмо, Пигуиджън кръжеше около главата на Хари и цвъртеше непрестанно. Рон улови совата си от въздуха и я задържа, докато Хари привърже писмото на крачето ѝ.

– Няма начин другите изпитания да са толкова страшни, нали? – не млъкваше Рон, докато отнасяше Пигуиджън до прозореца. – И знаеш ли какво, според мен ти ще си победител в този турнир, Хари, сериозно говоря!

Хари съзнаваше, че Рон каза това само от чувство за вина поради държанието си през последните няколко седмици, но все пак му беше приятно да го чуе. Хърмаяни обаче стоеше облегната на стената и гледаше Рон изпод вежди.

– Той ще трябва да се справи с още много неща, преди да свърши турнирът – заяви тя много сериозно. – След като първото изпитание бе такова, направо не смея да мисля какво предстои отгук нататък.

– Ама и ти си една окуражителка! – възрази ѝ Рон. – Вие двете с професор Трелони трябва да си общувате от време на време.

Той хвърли Пигуиджън през прозореца и малката сова се сниши надолу близо четири метра, преди да успее да се задържи и да литне, защото писмото, завързано за крачето ѝ, бе необичайно дълго и тежко. Хари не можа да се въздържи да не опише с най-големи подробности на

Сириус как точно се е пазил от змеицата, как е кръжал над нея и как я е заблудил.

Като изчакаха Пигуиджън да потъне в мрака, Рон предложи:

– Хайде да слизаме долу за купона с изненади в твоя чест. Фред и Джордж сигурно са успели вече да измъкнат достатъчно храна от кухнята.

И разбира се, щом влязоха в общата стая на „Грифиндор“, ги посрещна буря от възгласи и аплодисменти. Имаше цели планини от сладкиши, гарафи с тиквен сок и бирен шейк, а Лий Джордън бе пръснал няколко от вълшебните влагоустойчиви и незапалителни фойерверки на доктор Филибъстър, които пълнеха въздуха със звезди и искри. Дийн Томас, който рисуваше добре, беше закачил няколко внушителни нови плаката. На повечето от тях бе изобразен Хари, който лети около главата на шипоносеца на „Светкавицата“, но имаше и няколко рисунки на Седрик с глава в пламъци.

Хари си сипа доста неща за ядене, защото почти бе забравил какво е да си наистина гладен, и седна при Рон и Хърмаяни. Просто не можеше да повярва, че се чувства толкова щастлив – Рон отново му беше приятел, първото изпитание бе преодоляно, а до второто оставаха цели три месеца.

– Я, колко е тежко! – рече Лий Джордън, като вдигна златното яйце, оставено от Хари на масата, и го претегли в дланите си. – Отвори го, Хари, хайде... Нека всички да видим какво има в него.

– Той трябва сам да мисли върху загадката – бързо се намеси Хърмаяни – такива са правилата на турнира.

– Аз трябваше сам да се сетя и как да излъжа змея – измърмори Хари така, че само Хърмаяни го чу, и се усмихна малко виновно.

– Да, да, хайде, Хари, отвори го! – развикаха се няколко от съучениците му.

Лий подаде яйцето на Хари, той заби нокти в улея, който го опасваше, и то се отвори.

Тъмната му кухня бе съвсем празна. Ала щом го отвори, ужасен звук, някакво шумно и стържещо виене изпълни стаята. Хари бе чувал вече нещо подобно – това бе призрачният оркестър, свирил на музикални триони на тържеството на Почтибезглавия Ник за годишнината от смъртта му.

– Затвори го! – ревна Фред и захлупи ушите си с ръце.

– Какво беше това? – попита Шеймъс финигън, вперил очи в яйцето, което Хари затвори. – Прилича ми на вой на вещица прокобница...

може би точно с такава ще трябва да мериш сили следващия път, а, Хари?

– Сигурно изтезават някого – обади се Невил, съвсем пребледнял, и разпиля парчета наденица по пода. – Ще трябва да противодействаш на проклятието Круциатус!

– Не дрънкай глупости, Невил, то е незаконно! – сгълча го Джордж. – Никога не биха използвали такова нещо в турнира. Така се чува, като пее Пърси... Дали не трябва да го нападнеш, докато е под душа, а, Хари?

– Искаш ли сладкиш с мармалад, Хърмаяни? – попита Фред.

Хърмаяни гледаше с недоверие блюдото, което той ѝ предлагаше. Фред се ухили.

– Няма страшно, нищо не съм направил – успокои я той. – Само с яйчения крем трябва да внимаваш.

Невил, който току-що си бе гребнал яйчен крем, се задави и го изплю.

Фред прихна.

– Шегичка, Невил, шегичка...

Хърмаяни опита от сладкиша с мармалад.

– От кухнята ли взе всичко това, Фред? – попита тя.

– А откъде другаде? – ухили се Фред и като заговори с тъничък глас, взе да имитира домашно духче: – „Какво ще обичате, сър? На вашите услуги, сър!“ Те са предани до смърт... И печен вол щяха да ми приготвят, ако им бях казал, че съм гладен.

– Как се влиза там? – попита Хърмаяни съвсем небрежно, сякаш изобщо не я интересуваше.

– Лесно – отвърна Фред. – Има тайна врата зад една картина с фруктиера. Погъделичкваш крушата, тя прихва да се смее и... – Той млъкна и я погледна подозрително. – А ти защо питаш?

– Просто така – бързо промърмори Хърмаяни.

– Да не се каниш да вдигаш домашните духчета на стачка? – усъмни се Джордж. – Май няма вече да се занимаваш с листовки, ами направо ще ги подстрекаваш към бунт, а?

Чуха се хихикания, а Хърмаяни не отговори.

– Да не си посмяла да ги разстройваш и да им пълниш главите с приказки за дрехи и заплати! – предупреди я Фред. – Ще вземат да зарежат готвенето.

Точно тогава вниманието им бе отвлечено от Невил, който се превърна в едро канарче.

– Ау, извинявай, Невил! – провикна се Фред над общия смях. – Забравих... тъкмо яйчения крем *бяхме* омагьосали.

След минутка перата на Невил опадаха, той възвърна предишния си вид и се включи във веселбата.

– Крем „Канарче“! – обяви Фред на въодушевените си съученици. – Изобретихме го заедно с Джордж. Само по седем сикли, съвсем евтино!

Беше близо един часът след полунощ, когато Хари най-сетне тръгна към спалнята заедно с Рон, Невил, Шеймъс и Дийн. Преди да дръпне завесите около леглото си, той постави върху нощното си шкафче малката фигурка на унгарския шипоносец, който се прозина, сви се на кълбо и тутакси затвори очи. Хагрид има право, реши Хари, докато придърпваше балдахина... чудно нещо са това змейове...

* * *

Декември дойде с ветрове и суграшица над „Хогоуртс“. През зимата навсякъде в огромния замък ставаше течение, но Хари с приятно чувство си мислеше за дебелите стени и запалените камини всеки път, когато минеше покрай кораба на дурмщрангци с издути от вятъра черни платна на фона на мрачното небе. Не се и съмняваше, че в каретата на „Бобатон“ също е доста хладно. Както беше забелязал, Хагрид подсигуричваше конете на Мадам Максим с достатъчно количество малцово уиски. Изпаренията откъм коритото в ъгъла на пасището им можеха да замаят главите на учениците в час по грижа за магически създания. Това нямаше да им се отрази добре, защото те все още се занимаваха с ужасните раконоги огнемети и трябваше да са нащрек.

– Не знам дали спят през зимата или не – обясняваше Хагрид в следващия си час на премръзналите ученици във ветровитата тиквена леха. – Я да видим дали пък няма да подремнат... Ще ги сложим в ей тези кафези.

От раконогите огнемети бяха оцелели само десет. Явно желанието им да се избиват един друг все още беше в сила. Всеки от тях вече наближаваше два метра на дължина. С дебели сиви брони, с бързобягащи крака, огнеметници, с жила и хоботи – това бяха най-отблъскващите създания, които Хари бе виждал някога. Учениците гледаха отчаяно към огромните кафези, застлани с възглавници и меки одеяла, които Хагрид бе приготвил.

– Ще ги подмавим вътре – продължаваше Хагрид, – ще хлопнем капациите и ще гледаме к'во става.

Ала раконогите огнемети явно *не спяха* зимен сън и никак не им се

понрави да ги озаптяват между завивки под затворени капаци. След малко Хагрид вече крещеше „Без паника! Без паника!“, а огнеметите върлуваха из лехата, сред която се въргаляха тлеещи трески от кафезите. Много от учениците, начело с Малфой, Краб и Гойл, се бяха вмъкнали в къщата на Хагрид през задната врата и се бяха барикадирали вътре. Други, между които Хари, Рон и Хърмаяни, останаха навън да се опитат да помогнат на Хагрид. С общи усилия и с цената на многобройни рани и изгаряния те успяха да обуздаят и да вържат девет от огнеметите. Десетият обаче остана на свобода.

– Гле'йте сега да не го подплашите! – викна Хагрид, докато Рон и Хари мятаха огнени струи от пръчките си по създаването, което застрашително се приближаваше към тях, вирнало над гърба си потръпващо жило. – Сега впримчете туй жило, та да не поразии някого!

– Само това оставаше! – ядоса се не на шега Рон и двамата с Хари заотстъпваха назад към стената на къщата, без да изпускат раконогия огнемет от прицела на струите искри от пръчките си.

– Я виж ти... това *май* е забавно, а?

Облегната на стобора пред градината на Хагрид, Рита Скийтър наблюдаваше олелията. Този път носеше плътна цикламена мантия с лилава кожена яка, а на рамото ѝ висеше чантата от крокодилска кожа.

Хагрид се метна върху раконогия, което вече заплашваше Хари и Рон отблизо, и го притисна към земята. То изхвърли струя огън и стъблата на тиквите наоколо клюмнаха обгорени.

– Вие коя сте? – попита Хагрид, след като успя да омотае и здраво да стегне примката около жилото на огнемета.

– Рита Скийтър, репортер от „Пророчески вести“ – отвърна тя, усмихна му се широко и златните ѝ зъби блеснаха.

– Нали Дъмбълдор ви е забранил да влизате в училището? – намръщи се Хагрид, стана от леко сплескания огнемет и го задърпа към останалите.

Рита се направи, че не е чула думите му.

– Как се наричат тези прелестни създания? – попита тя с още поширока усмивка.

– Раконоги огнемети – неохотно отвърна Хагрид.

– Сериозно? – живо се интересува Рита. – Никога досега не съм чувала за тях... Откъде са пристигнали?

Хагрид силно се изчерви под гъстата си брада, Хари забеляза това и сърцето му се сви. Откъде ли *всъщност* Хагрид бе взел огнеметите?

В този момент Хърмаяни, която явно си бе помислила същото,

бързо се намеси:

– Ама нали са много интересни, а, Хари? Как мислиш?

– Какво? О, да... въъ... интересни са – съгласи се Хари, след като тя го настъпи силно.

– Ааа, Хари, и *ти* ли си тук! – забеляза го Рита Скийтър. – Значи обичаш да се грижиш за магически създания, така ли? Може би това е един от любимите ти часове?

– Да – твърдо рече Хари и Хагрид засия.

– Чудесно! – каза Рита. – Направо прекрасно! Отдавна ли преподавате? – обърна се тя към Хагрид.

Хари забеляза как погледът ѝ се премести върху Дийн (с разцепена буза), после върху Лавендър (с опърлена мантия) и накрая върху Шеймс (с няколко изгаряния по пръстите), преди да се спре върху прозореца на малката къща, зад който се бяха скупчили останалите ученици и с притиснати до стъклото носове чакаха да се успокои обстановката.

– Ами... това ми е втора година – отвърна Хагрид.

– Чудесно!... Дали не бихте искали да ми дадете едно интервю? Да споделите нещо от опита си в грижите за магически създания? Всяка сряда, както вероятно знаете, „Пророчески вести“ публикува колонка на зоологическа тема. Можем да представим тези... въъ... ногомети огнераци.

– Раконоги огнемети – бързо я поправи Хагрид. – Ъхъ... ами да... що пък не?

Хари усети лошо предчувствие, но нямаше как да предупреди Хагрид, без да го забележи Рита Скийтър. Не му оставаше друго, освен да си стои на мястото и мълчаливо да слуша как двамата се уговарят да се срещнат към края на седмицата в „Трите метли“ за дълго интервю. В този момент откъм замъка проехтя звънецът и извести края на часа.

– Е, довиждане, Хари! – извика само на него Рита Скийтър, когато той си тръгна с Рон и Хърмаяни. – До петък вечер, Хагрид!

– Ще изопачи всичко, което той ще каже – едва чуто рече Хари.

– Дано поне не е внесъл тези огнемети незаконно или нещо подобно – отчаяно добави Хърмаяни.

Тримата се спогледаха – Хагрид като нищо можеше да е направил точно това.

– Е, колко пъти досега е оплитал конците, а Дъмбълдор така и не го уволни – опита се да ги успокои Рон. – В най-лошия случай ще трябва да се отърве от огнеметите. А, не... в най-лошия ли казах? Имах предвид – в най-добрия.

Хари и Хърмаяни прихнаха и вече поразвеселени, тримата отидоха да обядват.

Часът по пророкуване този следобед им се видя направо приятен. Още се занимаваха със звездни карти и предсказания, но откакто с Рон се бяха сдобрили, Хари се радваше на всичко.

Професор Трелони беше останала много доволна, когато двамата бяха предсказали собствената си смърт при най-ужасни обстоятелства. Но сега явно се подразни от пренебрежителното им подсмиване по време на обясненията ѝ по колко различни начина Плутон може да обърка ежедневието на Земята.

– Аз *смятам* – зашепна тя уж много загадъчно, с което обаче не можеше да скрие раздражението си, – че *някои* от нас – и тя се вторачи многозначително в Хари – не биха се държали така *лекоμισлено*, ако бяха видели онова, което аз съзрях в кристалното кълбо снощи. Както си седях, увлечена в ръкоделието си, ме обзе неудържимо желание да надникна в сферата... Изправих се, заех мястото си пред нея, вперих поглед в кристалните ѝ дълбини... и досещате ли се кой ме гледаше оттам?

– Един грозен стар прилеп с грамадански очила! – смънка под носа си Рон.

Хари едва се въздържа да не се изсмее.

– *Смъртта*, скъпи мои.

Ужасени, Парвати и Лавендър затулиха устите си с две ръце.

– Точно така – категорично закима професор Трелони, – смъртта се приближава все повече, кръжи като хищник все по-ниско... все по-ниско над замъка...

Тя прикова облещените си очи в Хари, който нарочно се прозина широко и без смущение.

– Направо щях да се впечатля, ако не бях го чувал поне осемдесет пъти досега – отбеляза Хари, когато най-сетне поега глътка чист въздух на стълбата под стаята на професор Трелони. – Та нали ако бях умирал всеки път, когато тя ми предскаже, щях да съм вече чудо на медицината.

– Щеше да станеш призрак с особено висока консистенция – уточни с насмешка Рон, като се разминаха с Кървавия барон, запътил се някъде в обратната посока. Ококорените му очи гледаха зловещо. – Добре че не ни даде домашно. Надявам се Хърмаяни да е получила купища задачи от професор Вектор – обичам да нямам домашно, когато тя има...

Ала Хърмаяни не се появи на вечеря, не я намериха и в библиотеката, където отидоха да я потърсят. Единственият, когото завариха там,

беше Виктор Крум. Рон се повъртя малко зад един ред рафтове с книги, като наблюдаваше Крум и обсъждаше шепнешком с Хари дали да му поиска автограф. Но когато забеляза шест-седем момичета, стаени зад друга етажерка, да разискват същото, желанието му се изпари.

– Къде може да се е запиляла... – чудеше се Рон, докато двамата се връщаха към кулата на „Грифиндор“.

– Знаем ли... *Глупотевини!*

Дебелата дама тъкмо се отмести напред да им направи път и тропот от препускащи стъпки зад гърба им възвести приближаването на Хърмаяни.

– Хари! – рече тя задъхана, като едва успя да спре пред него (Дебелата дама ѝ хвърли недоумяващ поглед, вдигнала вежди). – Хари, трябва да дойдеш... *трябва* да дойдеш там... случи се нещо невероятно... моля те...

Тя хвана Хари за ръката и го задърпа назад към коридора.

– Какво има? – попита Хари.

– Ще ти покажа, като стигнем... хайде де... по-бързо...

Хари се извърна да погледне Рон, който му кимна с нескрито любопитство.

– Добре – примири се Хари и хукна обратно с Хърмаяни, а Рон ги последва, за да не изпусне нещо.

– О, не се занимавайте с мен! – викна подире им ядосана Дебелата дама. – Изобщо не си правете труда да ми се извинявате за безпокойството! А аз да си вися тук, входът да стои отворен, докато решите да се върнете, нали?

– Да, благодаря! – извика Рон през рамо.

– Хърмаяни, къде отиваме? – попита Хари, след като бяха слезли шест етажа надолу и вече тичаха по мраморното стълбище към входната зала.

– Ще видиш, ей сега ще видиш! – вълнуваше се Хърмаяни.

В края на стълбището тя зави наляво и се засили право към вратата, в която се бе вмъкнал Седрик Дигъри онази вечер, след като Огненият бокал бе изхвърлил имената им. Хари никога не бе минавал през тази врата. Двамата с Рон последваха Хърмаяни надолу по каменни стъпала. Вместо да стигнат до мрачен коридор като онзи, който водеше към подземието на Снейп, те се озоваха сред широк тунел с каменни стени, силно осветен от факли и украсен с весели изображения, главно на разни неща за ядене.

– Ооо, я чакайте... – бавно заговори Хари, стигнал до половината

на коридора. – Спри за минутка, Хърмаяни...

– Какво? – обърна се тя назад и го погледна въпросително.

– Знам какво си намислила – каза Хари.

Той смушка Рон и му показа картината точно зад Хърмаяни. На нея се виждаше гигантска сребърна фруктиера.

– Хърмаяни! – възкликна Рон, който най-сетне загрея. – Да не се опитваш да ни натопиш пак в онази смрад!

– Не, не, нищо подобно! – бързо възрази тя. – И не е *смрад*, Рон...

– Ааа, да не си сменила името? – погледна я той сърдито. – И какви сме сега... Фронт за освобождение на духчетата? Нямам никакво намерение да се вмъквам неканен в тая кухня и да ги карам да спират да работят.

– Изобщо не очаквам да го правиш! – нервира се вече Хърмаяни. – Аз... слязох тук преди малко да си поговоря с тях, но видях... О, *ела*, Хари, искам да ти покажа!

Тя пак го хвана, дръпна го пред картината с гигантската фруктиера, протегна към нея показалеца си и погъделичка едрата зелена круша. Тя взе да се гърчи и да се киска, после изведнъж се превърна в голяма зелена брава. Хърмаяни я хвана, отвори с всичка сила вратата и побутна Хари по гърба да прекрачи прага.

Той едва бе успял да огледа просторното помещение с висок таван, не по-малко от Голямата зала горе, купчините излъскани месингови тенджери и тигани, натрупани покрай стените, и голямото зидано огнище в отсрещния край, когато нещо дребно се изтърколи до него откъм средата на стаята и зацвърча:

– Хари Потър, сър! Хари Потър!

За миг момчето остана без въздух, защото възторженото духче го фрасна с всички сили в диафрагмата и го прегърна така силно, че едва не му счупи ребрата.

– Д-доби? – заекна Хари.

– Това е Доби, сър, той е! – писукаше гласчето някъде около пъпа на Хари. – Доби се надявал и надявал да види Хари Потър, сър, и ето че сам Хари Потър дошъл да го навести, сър!

Доби го пусна и отстъпи няколко крачки назад, цял засиял, а огромните му зелени очи като топки за тенис плуваха в сълзи от щастие. Беше си останал почти същият, какъвто го помнеше Хари – с нос като молив, с уши като крила на прилеп, с дълги стъпала и пръсти... Само дрехите му бяха много различни.

Докато работеше при Малфой, Доби носеше все една и съща стара

калъфка за възглавница. Сега обаче той бе облечен с най-странната комбинация от дрехи, която Хари бе виждал – по-лоша дори от тези на магьосниците по време на финала на Световното първенство. Вместо шапка имаше калъфче за чайник, на което бе забол множество лъскави значки. На голите му гърди висеше вратовръзка с шампа на конски подкови, обут бе в нещо подобно на детски шорти за футбол, а двата му чорапа бяха различни. Единият – Хари го позна веднага – бе същият черен чорап, който преди време свали от собствения си крак и надхитри Луциус Малfoy да го даде на Доби и така да го освободи. Другият пък бе на розови и оранжеви ивици.

– А ти какво правиш тук, Доби? – изненада се Хари.

– Доби вече дошъл да работи в „Хогуортс“, сър! – изписука развълнувано духчето. – Професор Дъмбълдор дал на Доби и Уинки работа, сър.

– Уинки? – повтори Хари. – И тя ли е тук?

– Да, сър, тук е!

И Доби хвана Хари за ръката и го задърпа към вътрешността на кухнята, докато стигнаха до четири дълги дървени маси. Хари си помисли, че те вероятно са разположени точно под четирите маси в Голямата зала. В момента върху тях нямаше храна, тъй като вечерята беше приключила, но той предположи, че само преди час са били отрупани с блюда, които са били изпратени през тавана по масите над тях.

Най-малко стотина домашни духчета, ухилени до ушите, се кланяха и кимаха на Хари, докато Доби го водеше през кухнята. Всички бяха с еднакви униформи – кухненски кърпи, шамповани с герба на „Хогуортс“ и пристегнати в талията като тоги. В подобно облекло бяха видели и Уинки, когато я срещнаха за първи път.

Доби спря пред зиданото огнище и посочи:

– Ето я Уинки, сър!

Уинки седеше на ниско столче пред огъня. За разлика от Доби тя бе облечена нормално. Носеше хубава поличка, блузка и подходяща синя шапчица с отвори за големите ѝ уши. Но докато чудатите неща по Доби бяха чисти и спретнати и изглеждаха като нови, дрешките на Уинки правеха впечатление на съвсем занемарени. По блузката ѝ имаше лекета от супа, а на поличката ѝ зееше дупка от изгаряне.

– Здравей, Уинки! – рече Хари.

Устната на Уинки потрепна. После тя избухна в сълзи, които се леха от огромните ѝ кафяви очи и капеха пред нея, точно както на Световното първенство по квидич.

– О, горката! – съжали я Хърмаяни. Двамата с Рон бяха последвали Хари и Доби. – Уинки, не плачи, моля те, недей...

Но Уинки ревна още по-силно. Доби продължаваше щастливо да се усмихва на Хари.

– Желаете ли Хари Потър чаша чай? – изписка той високо, за да заглуши стенанията на Уинки.

– Ами... да, добре – прие Хари.

На секундата доприпяха шест домашни духчета с огромен сребърен поднос, върху който бяха наредени чайник, три чаши за Хари, Рон и Хърмаяни, каничка с мляко и голяма чиния, пълна с бисквити.

– Страхотно обслужване! – остана поразен Рон.

Хърмаяни го погледна намръщено, но духчетата бяха очаровани. Те се поклониха ниско и отстъпиха назад.

– Откога си тук? – попита Хари, докато Доби им поднасяше чая.

– Едва от седмица, Хари Потър, сър! – щастливо отвърна Доби. – Доби дошъл да види професор Дъмбълдор, сър. Нали разбирате, сър, много е трудно за един освободен домашен дух да намери нова работа, сър. Наистина много трудно.

При тези думи Уинки зави още по-оглушително, носът ѝ бълваше като смачкан домати върху блузката ѝ, но тя изобщо не се опитваше да го избърше.

– Доби обикалял страната две години, сър, и опитвал да намери работа – продължаваше Доби. – Но Доби не намерил работа, сър, защото Доби вече иска заплата!

Духчетата из кухнята, които до този момент слушаха и гледаха с интерес, извърнаха очи при тези думи, като че Доби бе казал нещо неприлично и възмутително.

Хърмаяни обаче се намеси:

– Браво на теб, Доби!

– Благодаря ви, госпожице! – засмя се още по-широко Доби и показа всичките си зъби. – Но повечето магьосници не искат домашен дух, на когото да плащат, госпожице. „На домашен дух не се плаща“ – отвръщат те и хлопват вратата пред лицето на Доби. Доби обича работа, ама иска дрехи и заплата, Хари Потър. Доби обича свободата!

Домашните духчета започнаха да се отдръпват от него, като че ли бе болен от нещо заразно. Само Уинки остана на мястото си и захълца още по-силно.

– И после, Хари Потър, Доби отишъл да посети Уинки и заварил Уинки също освободена, сър! – възторжено обяви Доби.

При тези думи Уинки се хвърли напред от столчето си, просна се по очи върху плочите на пода и заудря с малките си юмручета, като надаваше изтерзани викове. Хърмаяни веднага се смъкна на колене до нея и се опита да я успокои, но Уинки изглежда не чуваше какво ѝ се говори. Доби продължи да разказва, надвиквайки воплите ѝ:

– И после на Доби му хрумна идея, Хари Потър, сър! „Защо Доби и Уинки не намерят работа заедно?“ – казал Доби. „Къде ще се намери работа за две домашни духчета заедно?“ – казаха Уинки. И Доби мислил и измислил, сър! В „*Хогвортс*“! И така Доби и Уинки дошли при професор Дъмбълдор, сър, и професор Дъмбълдор ги наел.

Доби грейна още повече и очите му отново се напълниха със сълзи от щастие.

– И професор Дъмбълдор казал, че ще плаща на Доби, сър, шом Доби иска заплата! И ето, Доби е свободно духче, сър, получава по един галеон на седмица и един почивен ден в месеца!

– Това не е чак толкова много! – провикна се възмутено от пода Хърмаяни, наведена над Уинки, която не спираше да ридеа и да удря с юмруци.

– Професор Дъмбълдор предложил на Доби десет галеона на седмица и почивка всяка събота и неделя – рече Доби и потрепери при мисълта за толкова дълго безделие и такова голямо богатство. – Ама Доби отказал, госпожице... Доби обича свободата, госпожице, ама не иска прекалено много. Той повече обича работата.

– А на *теб*, Уинки, колко ти плаща професор Дъмбълдор? – любезно попита Хърмаяни.

Ако си мислеше, че с това ще ободри Уинки, беше сбъркала. Уинки престана да хълца, но като вдигна обляното си в сълзи лице, големите ѝ кафяви очи гневно се впериха в Хърмаяни.

– Уинки е опозорено духче, но Уинки не приема да ѝ плащат – изписка тя. – Уинки не е паднала толкова ниско! Уинки много се срамува, дето я освободили!

– Срамуваш ли се? – не повярва на ушите си Хърмаяни. – Стига, Уинки! Не ти, а господин Крауч трябва да се срамува. Ти не си сторила нищо лошо. Той се отнасяше ужасно с теб...

Ала при тези думи Уинки вдигна длани към отворите на шапката си, притисна ушите си надолу да не чува нито дума и закрещя с цяло гърло:

– Да не обиждате господаря ми, госпожице! Да не обиждате господин Крауч! Господин Крауч е добър магьосник, госпожице! Господин

Крауч правилно уволнил лошата Уинки!

– Уинки има проблеми с приспособяването, Хари Потър – поверително зашепна с тъничък гласец Доби. – Уинки забравя, че сега не е зависима от господин Крауч. Тя може вече да говори каквото мисли, ама не иска.

– Значи домашните духове не бива да казват какво мислят за господарите си? – осведоми се Хари.

– О, не, сър, не – изведнъж стана сериозен Доби. – Това е то да си заробен домашен дух, сър. Ние пазим тайните им с мълчание, сър, браним семейната чест и говорим само добро за тях... въпреки че професор Дъмбълдор казал на Доби, че не иска това от него. Професор Дъмбълдор казал, че ние можем дори да... да...

Доби се огледа неспокойно и му даде знак да се приближи. Хари се наведе напред.

– Той казал, че ние може да му викаме и смахнат стар чудак, ако искаме, сър! – прошепна Доби и боязливо се разсмя. – Ама Доби не иска това, Хари Потър – продължи той отново на висок глас, като клатеше глава и ушите му пляскаха. – Доби харесва много професор Дъмбълдор, сър, и е горд да му пази тайните.

– Обаче за Малфой можеш да говориш каквото си искаш, нали? – засмя се Хари.

В огромните очи на Доби се появи уплаха.

– Доби... Доби може – колебливо рече той и изпъчи малките си гърди. – Доби може да каже на Хари Потър, че старите му господари били... били... *лоши тъмни магьосници!*

За миг Доби цял се разтрепери, потресен от собствената си дързост, после се втурна към най-близката маса и силно заудря глава в нея, като скимтеше „*Лош Доби! Лош Доби!*“.

Хари го сграбчи отзад за вратовръзката и го издърпа далече от масата.

– Благодаря, Хари Потър, благодаря! – каза задъхано Доби, като разтриваше главата си.

– Трябва по-често да ги наричаш така – посъветва го Хари.

– *По-често ли?* – изписка от възмущение Уинки. – Доби трябва да се засрами от себе си – така да говори за господарите си!

– Те вече не са мои господари, Уинки! – смело възрази Доби. – Доби не го е грижа какво мислят сега за него!

– О, Доби е лош домашен дух! – простена Уинки, а сълзите отново рукоуха по лицето ѝ. – Горкият господин Крауч, какво ли прави без

Уинки? Той има нужда от нея, от нейната помощ. Уинки цял живот се грижи за семейство Крауч, като майка ѝ преди нея и баба ѝ преди това... О, какво ли биха казали те, ако разберат, че Уинки е освободена? О, този срам, този срам... – Тя зарови лице в полата си и отново зави.

– Уинки – твърдо рече Хърмаяни, – сигурна съм, че господин Крауч чудесно се справя и без теб. Видяхме го, знаеш ли...

– Вие видели господаря ми? – едва си пое дъх Уинки, като надигна мокро лице и се ококори към Хърмаяни. – Видели го тук, в „Хогвортс“?

– Да – отвърна Хърмаяни. – Той и господин Багман са съдии в Тримагическия турнир.

– И господин Багман ли е тук? – изцвърча Уинки и за голяма изненада на Хари, а и на Рон и Хърмаяни, което пролича по лицата им отново се вбеси. – Господин Багман е лош магьосник, много лош магьосник! Моят господар никак не го харесва, ама никак!

– Багман... е лош? – удиви се Хари.

– О, да – закима ожесточено Уинки. – Моят господар разправял на Уинки разни неща! Ама Уинки не казва... Уинки... пази тайните на господаря си... – Тя отново потъна в сълзи и захлупи лице в полата си, така че се чуваха само глухи хлипания. – Горкият господар, горкият господар, няма я вече Уинки да му помага!

Тъй като не можаха да изтръгнат от Уинки нито една смислена дума повече, те я оставиха да плаче и допиха чая си, докато Доби щастливо бърбеше за живота си на свободно духче и разказваше за какво смята да си харчи заплатата.

– Доби смята да си купи следващия път пуловер, Хари Потър! – гордо обяви той и потупа голите си гърди.

– Виж какво, Доби – обади се Рон, който явно много бе харесал духчето, – ще ти дам един от тези, дето мама ми праща всяка Коледа. Обичаш ли кафявия цвят?

Доби изпадна във възторг.

– Може би ще трябва малко да го свием, за да ти бъде по мярка – добави Рон, – ама много ще ти отива на гуглата.

Като се наканиха да си тръгват, духчетата се скупчиха наоколо с най-различни лакомства и настояваха гостите да си ги занесат горе. Хърмаяни отказа, гледайки тъжно как грижовните създания им се кланят и правят реверанси, но Хари и Рон натъпкаха джобовете си с еклери и кекчета.

– Много благодарим! – обърна се Хари към духчетата, скупчили се на вратата да се сбогуват. – До скоро, Доби!

– Хари Потър... може ли Доби да дойде на посещение някой път, сър? – плахо попита Доби.

– Естествено – отвърна Хари и духчето грейна.

– Знаете ли... – рече Рон, когато тримата излязоха от кухнята и пое-ха обратно по стълбата към входната зала, – през всичките тези години съм се възхищавал на Фред и Джордж, че успяват да си измъкнат неща за похапване от кухнята... И какво? Оказа се, че изобщо не е чак толкова трудно, а? Те направо ти ги пхат в ръцете!

– Според мен на тези домашни духчета им е провървяло – каза Хърмаяни, докато се качваше първа нагоре. – Че Доби е отишъл да работи там, искам да кажа. Сега всички ще видят колко е щастлив от свободата си и постепенно ще осъзнаят, че и те искат да са като него.

– Дано само да не вземат пример от Уинки – обади се Хари.

– О, и тя ще се съвземе! – каза Хърмаяни, макар и с известно колебание в гласа. – Като се поуспокои от случилото се, като свикне с „Хогвортс“, ще се убеди, че е по-добре да няма господар като Крауч.

– Тя май е много привързана към него – обади се Рон с пълна уста, току-що отхапал от един еклер.

– Но изглежда не харесва Багман – припомни Хари. – Интересно какво ли е говорил Крауч вкъщи за него?

– Сигурно е казал, че не го бива като началник на отдел – предположи Хърмаяни, – което... трябва да признаем... си е истина, нали?

– Аз все пак бих предпочел да работя при него, отколкото при Крауч – обяви Рон. – Багман поне има чувство за хумор.

– Гледай да не те чуе Пърси – рече Хърмаяни с лека усмивка.

– Е, да, Пърси не би искал да работи с някого, който има чувство за хумор – заключи Рон, зает вече с шоколадов еклер. – Пърси не би забелязал шегичка, дори и ако танцува пред него гола, само с гуглата на Доби върху главата си.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА НЕПРЕДВИДЕНТО ИЗПИТАНИЕ

– Потър! Уизли! *Защо не внимавате?*

Ядосаният глас на професор Макгонъгол изплющя като камшик в часа по трансфигурация в четвъртък. Хари и Рон подскочиха и вдигнаха глави. Наближаваше краят на часа и класът бе приключил със задачите си. Морските чайки, превърнати в морски свинчета, бяха заключени в голяма клетка върху катедрата на професор Макгонъгол (от морското свинче на Невил все още стърчаха пера). Темата на домашното бе прилежно преписана от дъската в тетрадките („Опишете с примери какви са начините за прилагане на трансфигурационни заклинания при преобразяване на животни от един вид в друг“). Звънецът щеше да удари всеки момент. В дъното на кабинета Хари и Рон вече бяха започнали дуел с две от шегаджийските магически пръчки на Фред и Джордж и се спогледаха при забележката – в ръката на Рон имаше тенекиен папагал, а Хари държеше гумена херинга.

– Имаме удоволствието да видим как Потър и Уизли се вдетиняват – продължи професор Макгонъгол и стрелна двамата с яден поглед тъкмо когато главата на херингата на Хари се отдели от тялото и последва с глухо тупване човката на папагала на Рон, която вече бе долетяла до пода. – Искам да направя едно съобщение пред всички. Наближава традиционният за Тримагическия турнир коледен бал и всички ще имаме възможност свободно да общуваме с чуждестранните ни гости. Балът е за ученици от четвърти курс нагоре, но можете да поканите и някого от долните курсове, ако желаете...

Лавендър Браун се изкиска. Парвати Патил я смушка в ребрата и опъна лице да се пребори с напирания смях. И двете извърнаха глави към Хари. Професор Макгонъгол не им направи забележка и Хари помисли, че това е крайно несправедливо, след като само преди минута бе сгълчала тях двамата с Рон.

– Официалните мантии са задължителни – продължи професор Макгонъгол. – Балът се открива в Голямата зала в осем часа на Коледа и ще продължи до полунощ. И така... – Тя бавно огледа целия клас и завърши с нескрито неодобрение: – Коледният бал е добра възможност да поразпуснем... ааа... коси...

Лавендър се изкиска още по-високо и здраво захлупи уста с шепи

да заглуши смеха си. Този път Хари разбра какво е смешното. Професор Макгонъгол с нейния стегнат кок сигурно никога не бе разпускала косата си по никакъв повод...

– Но това НЕ означава – побърза да добави преподавателката – учениците от „Хогуортс“ да се разпуснат дотолкова, че да забравят добрите обноски. Ще бъде страшно огорчена, ако някой възпитаник на „Грифиндор“ злепостави училището.

Звънецът би и сред обичайната глъчка всички започнаха да стягат чантите си и да ги мятат на гръб.

Професор Макгонъгол извиси глас над шумотевицата:

– Потър, ела за момент, ако обичаш.

Като реши, че това е сигурно заради безглавата му гумена херинга, Хари унило тръгна към учителската катедра.

Професор Макгонъгол изчака класът да напусне стаята и се обърна към него:

– Потър, избраниците и техните партньори...

– Какви партньори?

Професор Макгонъгол го изгледа с подозрение – сигурно си помисли, че той се опитва да се прави на интересен.

– За коледния бал, Потър – ледено рече преподавателката. – *Вашиите партньори за танците.*

Вътрешностите на Хари сякаш се сгърчиха и изсъхнаха.

– Партньори за танците ли? – повтори той, усети как се изчервява и веднага добави припряно: – Аз не танцувам!

– Не може да не танцуваш! – подразни се професор Макгонъгол. – Точно за това става дума. По традиция избраниците и техните партньори откриват бала.

Хари моментално си представи самия себе си, облечен с фрак и с цилиндър на главата, подръка с момиче, пременено с рокля на волани, с каквито леля Петуния винаги се контеше за банкетите на вуйчо Върнън.

– Няма да танцувам! – заяви той.

– Традицията повелява – отсече професор Макгонъгол. – Ти си избраник на „Хогуортс“ и ще правиш всичко, което се очаква от теб като представител на училището. Така че – избери си дама, Потър.

– Ама... аз не...

– Разговорът приключи, Потър! – каза професор Макгонъгол с негърпящ повече възражения глас.

* * *

Само преди седмица Хари би казал, че да се намери партньорка за танци е фасулска работа в сравнение с това да излезеш срещу унгарски шипоносец. Но веднъж вече надвил змеицата, той нямаше нищо против да се пребори отново с нея, вместо да си търси момиче за бала.

Никога досега толкова много ученици не бяха изявявали желание да прекарат Коледа в „Хогуортс“. Обикновено Хари бе един от малцината, които оставаха в училището, защото самата мисъл да се върне на „Привит Драйв“ за празниците бе непоносима. Но тази година всички ученици от четвърти и по-горните курсове се готвеха да останат и бяха направо обсебени от мисълта за предстоящия бал – особено момичетата. Хари се изуми колко много ученички има в „Хогуортс“ – досега той никога не ги бе забелязвал. Момичета, които се кикотеха и шушукаха из коридорите, момичета, които се усмихваха и прихваха след минаващото покрай тях момче, момичета, които трескаво обсъждаха идеите си за тоалети в коледната нощ...

– Защо все се движат на групички? – обърна се Хари към Рон, когато десетина момичета минаха покрай тях и се разкикотиха, вперили очи в него. – Как да издебнеш някоя насаме и да я поканиш?

– Да опитаме с ласо – предложи Рон. – Вече решил ли си коя да бъде?

Хари замълча. Той бе наясно със себе си коя точно *иска* да покани, но да събере смелост беше трудна работа... Чо бе с една година по-голяма от него, много красива, отлично играеше квидич, а и съучениците й много я обичаха.

Изглежда Рон се досети какво се върти в главата му.

– Слушай, няма да имаш никакви проблеми. Ти си избраник. Победи и унгарския шипоносец. Бас лоя, че биха се наредили на опашка да отидат с теб!

В името на наскоро възстановеното им приятелство Рон се стремеше да прикрие горчивината в гласа си. А и за учудване на Хари той се оказа прав.

Още на следващия ден една къдрокоса третокурсничка от „Хафълпаф“, с която Хари никога не бе разменял и дума, предложи да му бъде дама на бала. Той така се слиса, че отказа още преди да бе обмислил предложението. Момичето си тръгна обидено, а Хари трябваше да търпи подмятанията на Дийн, Шеймъс и Рон през целия час по история на магията. На следващия ден още две момичета дойдоха при него със същото предложение – една второкурсничка и (за негов ужас) една петокурсничка, която май имаше желание да го нокаутира, ако се осмели да

й откаже.

– Иначе беше хубава – рече Рон от любезност, след като спря да се смее.

– Беше с цяла глава по-висока от мен – още не можеше да се успокои Хари. – Представи си само на какво щях да приличам, ако трябваше да танцувам с нея.

И той си спомни какво бе казала Хърмаяни за Крум: „Харесват го само заради славата му!“ Хари се съмняваше, че някое от момичетата, които го бяха поканили до момента, щеше да го направи, ако той не беше избраник на училището. Но после се запита дали това щеше да го притеснява, ако го беше поканила Чо...

И въпреки предстоящото неприятно задължение да танцува на откриването на бала Хари трябваше да си признае, че откакто преодоля първото изпитание, животът му стана доста по-хубав. Вече почти никой не му се подиграваше по коридорите и той предполагаше, че Седрик има пръст в тая работа – вероятно в знак на благодарност, загдето Хари го бе предупредил за змейовете в първото изпитание, той бе убедил хафълпафци да не го закачат. По-рядко се забелязваха и значките *Подкрепете СЕДРИК ДИГЪРИ*. Разбира се, Драко Малфой не пропускаше възможност да цитира в присъствието на Хари статията на Рита Скийтър, но предизвикваше все по-малко и по-малко смях. И сякаш като принос за доброто самочувствие на Хари „Пророчески вести“ не отпечата никаква статия за Хагрид.

– От ник'ви магически създания не се интересува, право да ви кажа – рече Хагрид, когато в последния за срока час по грижа за магически създания Хари, Рон и Хърмаяни го попитаха как е минало интервюто на Рита Скийтър.

За тяхно успокоение Хагрид се бе отказал да общува отблизо с раконогите огнемети и този ден тримата седяха около него край дървената маса зад къщата му и приготвиха прясна смес от храни, с която да изкушат огнеметите да похапнат.

– Тя искаше да й разправам за тебе, Хари – продължи да шепне Хагрид. – Е, казах й, че сме приятели, откак дойдох да те 'зема от Дърсли. „Не му ли се скарахте поне веднъж за четири години? – пита ме тя. – Нито един път ли не ви е ядосал в час?“ А аз й рекох, че не си, ама туй хич не й се хареса. Май й се искаше да чуе, че си голяма напаст, Хари.

– Точно така – отвърна Хари, като хвърли няколко парчета змейски черен дроб в голямата метална купа и хвана ножа да отреже още. – Не може да ме описва все като един трагичен малък герой. Рисува да

стане досадна.

– Иска да го покаже в друга светлина, Хагрид – мъдро рече Рон, докато обелваше яйца от саламандър. – А от теб е очаквала да кажеш, че Хари е налудничав нарушител!

– Ама той не е! – викна Хагрид с искрен протест.

– Трябваше да интервюира Снейп – мрачно рече Хари. – Като нищо щеше да ме zlepостави. *Потър премина всякакви граници още от първия ден в това училище.*

– Така ли разправя, а? – възмути се Хагрид, а Рон и Хърмаяни се разсмяха. – Може и да си нарушил някое и друго правило, Хари, ама си те бива, тъй де?

– Благодаря ти! – усмихна се Хари.

– Ще ходиш ли на оня коледен бал, Хагрид? – попита Рон.

– Аха, смятам да надникна – смутено отвърна пазачът. – Няма да е лошо. Ти ще откриваш танците, нали, Хари? Коя си поканил?

– Засега никоя – отвърна Хари и усети как и този път се изчервява.

Хагрид смени темата.

Вълнението значително нарасна в края на последната седмица на срока. Отвсякъде се носеха слухове за коледния бал, но Хари не вярваше и на половината от тях. Например че Дъмбълдор бил купил осемстотин бъчви греяна медовина от Мадам Розмерта. Но беше почти сигурно, че е поканил „Орисниците“. Хари през живота си не бе слушал магьосническо радио и нямаше никаква представа кои или какви точно бяха „Орисниците“, но по дивата радост на онези, които бяха израснали с радио „Магия“, разбра, че те са много известна музикална група.

Някои от учителите по примера на дребничкия професор Флитуик се отказаха от опитите си да включат в часовете нов материал, защото умовете на учениците бяха заети с бала. В сряда професор Флитуик предостави часа си за свободни занимания и дълго обсъжда с Хари безупречната призоваваща магия, която възпитаникът му бе използвал в първото изпитание от турнира. Но други преподаватели не бяха така великодушни. Нищо не бе в състояние да отклони професор Бинс от досадното разнищване на таласъмските бунтове. Едва ли незначително събитие като Коледа можеше да смути учебната програма на преподавател, който не бе допуснал дори собствената му смърт да попречи на занятията. Необяснимо бе как той успяваше да превърне дори и най-кървавите и ожесточени бунтове на таласъмите в отегчителни лекции, скучни като доклада на Пърси за дъната на котлите. Професор Макгонъгол и Муди не ги освободиха и миг по-рано от края на часовете си, а Снейп по-

скоро би осиновил Хари, отколкото да им разреши да се забавляват в часа по отвари. Той съобщи със заплашителен поглед, че през последния час от срока ще ги изпитва върху противоотровите.

– Ама че е зъл! – горчиво възкликна Рон вечерта в общата стая на „Грифиндор“. – Да ни тръсне изпит в последния час! Ще се побъркаме от преговаряне в края на срока!

– Е, ти май не си от тия, дето си дават много зор, нали?

Хърмаяни го гледаше иззад тетрадката си по отвари. Рон съсредоточено строеше замък от избухващи карти, които бяха много по-интересни от мъгълските, защото можеха да експлодират във всеки момент.

– Не забравяй, че е Коледа, Хърмаяни – лениво рече Хари, който седеше в кресло до камината и препрочиташе за десети път „В полет с гюлетата“.

Хърмаяни изгледа строго и него.

– Очаквах, че като не се занимаваш с противоотрови, поне ще правиш нещо полезно, Хари!

– Какво например? – запита той, втренчил поглед в Джоуи Дженкинс от „Чъдли кенънс“, който насочи блъдждъра към гончията на „Боликасъл батс“²¹.

– Яйцето! – прошепна почти през зъби Хърмаяни.

– Стига, Хърмаяни, ще успее до двацет и четвърти февруари! – отвърна Хари.

Той бе сложил златното яйце в кувара си и не го бе отварял от вечерното празненство след първото изпитание. Имаше цели два месеца и половина пред себе си, а дотогава все някак щеше да разгадае какво значат онези виещи вопли.

– Но може и няколко седмици да не ти стигнат! – настояваше Хърмаяни. – Ще изглеждаш пълен глупак, ако всички останали разгадаят какво е следващото изпитание, а ти – не!

– Остави го, Хърмаяни, заслужил си е поне кратка почивка – намери се Рон и постави и последните две карти на върха на замъка.

Цялата конструкция гръмна и опърли веждите му.

– Добре изглеждаш, Рон. Много ще ти отива на официалната мантия.

С тези думи Фред и Джордж влязоха и седнаха на тяхната маса. Рон попипваше поразените си вежди.

– Рон, може ли да вземем Пигуиджън? – попита Джордж.

21. „Боликасълски прилепи“ (англ.) – Бел.прев.

- Не, излетя да носи писмо – отвърна Рон. – А защо ви е?
- Защото Джордж иска да го покани за своя дама на бала – пошегува се Фред.
- Защото *искаме* да изпратим писмо, глупчо – отговори Джордж.
- Вие двамата с кого си пишете непрекъснато? – запита ги по-малкият им брат.
- Не си пъхай носа, че и него ще опърлим – предупредително размаха пръчката си Фред. – Е, вече уточнихте ли си дамите за бала?
- Още не – отвърна Рон.
- Ако не побързате, хубавиците ще свършат – изсмя се Фред.
- А коя е твоята дама? – полюбопитства Рон.
- Анджелина – без никакво притеснение отвърна Фред.
- Моля? – изуми се Рон. – Вече си я поканил?
- Добре че стана дума – рече Фред, извърна глава и се провикна сред шума в общата стая: – Ехей! Анджелина!
- Анджелина, която бърбеше с Алиша Спинет до камината, погледна.
- Какво има?
- Ще бъдеш ли моя дама на бала?
- Анджелина го прецени с поглед.
- Може – съгласи се тя, обърна отново гръб и продължи да бърби с Алиша, а на лицето ѝ се появи лека усмивка.
- Така се прави – рече Фред на Хари и Рон. – Фасулска работа!
- След като се изправи и се прозя, той подкани Джордж:
- Тогав да вземем една от училищните сови. Хайде...
- Двамата излязоха от стаята. Рон спря да опипва веждите си и погледна Хари през купчината димящи карти.
- *Трябва* да действаме... да си поканим по някоя. Той има право... че да не се окажем накрая с две тролки.
- Две... *к-какви*, извинете ме? – заекна от възмущение Хърмаяни.
- Е, така се казва – вдигна рамене Рон. – По-добре да ида сам, отколкото с Елоиз Миджън например.
- Напоследък няма толкова пъпки и всъщност е много мила!
- Ама ѝ е крив носът! – възрази Рон.
- Аха, така значи – наежи се Хърмаяни. – Готов си да отидеш на бала с най-красивото момиче, което приеме поканата ти, дори и да е страшно тъпо?
- Ами... не виждам нищо лошо – рече Рон.
- Отивам да спя! – троснато каза Хърмаяни и тръгна към стълбите без нито дума повече.

* * *

Неуморими в желанието си да впечатлят гостите от „Бобатон“ и „Дурмшранг“, преподавателите в „Хогвортс“ бяха решили да покажат замъка в пълния му блясък тази Коледа. Като окачиха украсата, Хари забеляза, че тя никога досега не е била така ослепително красива. По перилата на мраморното стълбище бяха залепени вечноледени висулки. Обичайните дванайсет елхи, колкото всяка година поставяха в Голямата зала, бяха отрупани с всевъзможни украшения – от светещи дребни плодчета на зеленика до живи бухащи златни сови, а рицарските доспехи по коридорите бяха омагьосани да пеят коледни песни, когато някой мине покрай тях. Невероятно беше да се чуе „Тиха нощ, свята нощ“ в изпълнение на празен шлем, който знае само част от текста. Често се налагаше пазачът Филч да издърпва Пийвс от вътрешността на някоя от броните, където полтъргайтът с удоволствие се криеше и допяваше песента със собствените си грубовати стихове.

А Хари все още не бе поканил Чо. Двамата с Рон започнаха сериозно да се притесняват. Хари отбеляза, че Рон нямаше да изглежда чак толкова глупаво без дама, колкото той самият, защото трябваше да открие танците заедно с другите избраници.

– Е, в краен случай ще се обърна към Стенещата Миртъл – мрачно рече той, спомняйки си за момичето призрак, което живееше в женската тоалетна на втория етаж.

– Хари, да стиснем зъби и да свършим тая работа още днес – предложи Рон в петък сутринта, сякаш планираха да шурмуват непревземаема крепост. – До довечера, като се видим в общата стая, и двамата да сме поканили дамите си, съгласен ли си?

– Тъх... добре – прие Хари.

Но колкото пъти се осмеляваше да погледне към Чо този ден – през междучасие, по време на обяда или на път за час по история на магията, – тя винаги бе наобиколена от приятелки. *Никога* ли не ходеше сама? Дали да не я причака пред тоалетните? Но не, дори и там тя отиваше със свита от четири или пет момичета. И все пак, ако не успееше да се прес-траши сега, някой друг щеше да го изпревари.

Трудно му бе да се съсредоточи върху изпита на Снейп за противотровите и забрави да сложи ключовата съставка безоар, заради което получи най-ниската оценка. Но никак не се притесни, защото изцяло бе зает да събира кураж за това, което му предстоеше. Когато звънецът удари, грабна чантата си и хукна към вратата на подземие.

– Ще се видим на вечеря – извика той на Рон и Хърмаяни и се втурна нагоре по стълбите.

Трябваше само да помоли Чо за кратък разговор на четири очи. Той се заоглежда в препълнения с ученици коридор и я видя (много по-скоро, отколкото очакваше) да излиза от час по защита срещу Черните изкуства.

– А... Чо... Може ли за момент?

Кикотенето трябва да бъде строго забранено, ядно си помисли Хари, когато всички момичета около Чо прихнаха. Тя обаче не се засмя, а каза:

– Ами да.

Двамата се отдалечиха от съучениците ѝ. Хари я погледна и стомахът му се сви, сякаш бе пропуснал някое стъпало и стремглаво политаше надолу.

– Тъж... – започна той.

Не можеше да я покани. Просто не се получаваше. Обаче трябваше да го направи. Застанала пред него, Чо го гледаше с недоумение.

Думите му се изплъзнаха сами.

– Ислийдешбалмен?

– Моля? – не разбра Чо.

– Дали... искаш да дойдеш на бала с мен? – попита този път отчетливо Хари.

Защо трябваше да се изчерви точно сега? *Защо?*

– Ооо! – изчерви се на свой ред и Чо. – О, Хари, много съжалявам! – Наистина ѝ личеше. – Вече обещах на друг.

– Аха... – рече Хари.

Чувстваше се странно. Само преди миг вътрешността му се гърчеше като змии, а сега изведнъж като че ли изобщо ги нямаше никакви.

– Аха, добре... Няма проблем.

– Много съжалявам! – повтори Чо.

– Няма защо – отвърна Хари.

Те стояха и се гледаха. Първа проговори Чо:

– Е...

– Да – смотолеви Хари.

– Ами... до скоро – сбогува се Чо, все още зачервена, и си тръгна.

Преди да успее да се възпре, Хари викна след нея:

– С кого ще бъдеш?

– О, със Седрик – отвърна тя. – Седрик Дигъри.

– Аха, добре – рече Хари.

Отново усети вътрешностите си по местата им. Но се почувства така, сякаш някой ги бе натъпкал с олово.

Съвсем забравил за вечерята, Хари бавно тръгна към кулата на „Грифиндор“. Гласът на Чо отекваше в ушите му с всяка стъпка. „Със Седрик... Седрик Дигъри“. Беше започнал малко да харесва Седрик и дори щеше да му прости и за онзи куидичен мач, и за това, че бе красив, известен и любимият на всички участник в турнира. Но изведнъж осъзна, че Седрик всъщност е негоден за нищо красавец с пилешки мозък.

– *Мечти и блясък!* – глухо рече Хари на Дебелата дама. Паролата бе сменена предишния ден.

– Позна, миличък! – развълнувано отвърна тя, намести новата си лъскава диадема и се люшна напред да го пропусне.

Хари огледа общата стая и за своя изненада видя Рон, който седеше в най-отдалечения ъгъл с лице към стената. Беше силно преbledнял. До него беше Джини и успокоително му говореше нещо на ухото.

– Какво има, Рон? – попита Хари, като стигна до тях. Рон вдигна очи към него, а на лицето му бе изписан ням ужас.

– Защо ли ми трябваше? – като обезумял запита той. – Не разбирам какво ме накара да го направя!

– Какво си направил? – попита го Хари.

– Ами... поканил Флър Делакор да му бъде дама – обясни Джини.

Тя едва сдържаше усмивката си, но не спираше да потупва съчувствено Рон по рамото.

– *Какво си направил?* – не повярва на ушите си Хари.

– Не знам какво ми стана – изпъшка Рон. – Какво ме прихвана? Наоколо тъпла... навсякъде... полудях... всички ме гледаха! Просто си минавах покрай нея във входната зала... тя стоеше и говореше с Дигъри... нещо ме връхлетя... и я поканих!

Рон изстена и закри лицето си с ръце. Не спираше да приказва, макар че почти не му се разбираше:

– Тя ме изгледа, сякаш видя гол охлюв. Дори не ми отговори. А после... не знам... като че дойдох на себе си и побягнах.

– Тя има баба вийла – рече Хари. – Ти беше прав. Вината не у теб. Бас ловя, че си минал покрай нея тъкмо когато се е опитвала да заплени с изпитания си чар Дигъри и някоя искри е стигнала до теб. Но усилията ѝ са били напразни – Седрик ще бъде на бала с Чо Чан.

Рон го погледна въпросително.

– Току-що я поканих да дойде с мен – тъжно продължи Хари. – Тя ми го съобщи.

Усмивката на Джини внезапно се стопи.

– Нещо не е наред – избухна Рон. – Само ние сме още без дами. Е, ако не се брои Невил. Хей, познай кого е поканил той! *Хърмаяни!*

– Моля? – възкликна Хари, озадачен от неочакваната новина.

– Да, истина е – разсмя се Рон и лицето му се оживи. – Самият той ми го каза след часа по отвари. Защото била толкова мила да му помага с домашните и така нататък... Обаче тя му отговорила, че вече била поканена. Ха! Как не! Просто не е искала да ходи с Невил... То кой ли би искал?

– Недей! – ядоса се Джини. – Не му се присмивай...

Точно в този миг Хърмаяни влезе през отвора зад портрета.

– Защо не бяхте на вечеря? – попита тя и тръгна към тях.

– Защото... тъъ... Спрете да се хилите вие двамата! Защото току-що са били отхвърлени от момичетата, които поканили – обясни Джини.

Смехът на Хари и на Рон секна.

– Много мило, Джини – кисело рече брат ѝ.

– Всички красавици са вече поканени, нали, Рон? – насмешливо се обади Хърмаяни. – Елоиз Миджън напоследък не изглежда толкова зле, а? Е, все *някъде* някоя ще приеме.

Но Рон се бе втренчил в Хърмаяни, като че я виждаше в някаква нова светлина.

– Хърмаяни, Невил е прав... ти *си* момиче...

– Каква наблюдателност! – язвително отвърна тя.

– Е... защо да не бъдеш дама на един от нас?

– Не, не мога – отсече Хърмаяни.

– Хайде де! – нетърпеливо настоя Рон. – Трябва да имаме партньорки. Всички други имат, а ние ще приличаме на глупаци.

– Не мога да дойда с вас – изчерви се Хърмаяни. – Вече си имам кавалер.

– Не е вярно! – възрази Рон. – Казала си го само за да се отървеш от Невил!

– *Така ли?* – В очите на Хърмаяни проблясваха опасни пламъчета. – Ако ти, Рон, едва след три години все пак забеляза, че съм момиче, това не значи, че никой *друг* не е забелязал!

Рон я зяпна. После отново се разсмя.

– Добре де, добре, знаем, че си момиче – рече той. – Нали се разбрахме! Ще дойдеш ли?

– Вече ти казах! – разгневи се Хърмаяни. – Ще ходя на бала с друг!

И тя се втурна към спалните на момичетата.

- Лъже! – решително заключи Рон и я проследи с поглед.
- Не лъже – тихо рече Джини.
- Тогава кой ще ѝ е кавалер? – рязко попита Рон.
- Няма да ти кажа. Това си е нейна работа – заяви Джини.
- Добре де... – Рон изглеждаше като попарен. – Почва да ми писва.

Джини, *ти* може да бъдеш дама на Хари, а аз...

– Не мога – отвърна Джини и пламна. – Ще бъда с... Невил. Той ме покани, след като Хърмаяни му отказа, и аз си помислих... е... иначе нямаше да мога да отида. Нали не съм в четвърти курс. – Тя изглеждаше много нещастна. – А сега ще ида да вечерям – каза тихо, стана и тръгна с наведена глава към портрета.

Рон зяпна Хари и викна:

– Какво им става на всички!

Но Хари бе видял, че Парвати и Лавендър влизат през отвора зад портрета. Бе назрял моментът за решителни действия.

– Чакай ме тук – рече той на Рон, изправи се и тръгна право към Парвати. – Парвати? Искаш ли да дойдеш на бала с мен?

Парвати прихна. В джобовете на мантията си Хари стискаше палци смехът по-скоро да ѝ мине и тя да каже „да“.

– Да, добре... – отвърна най-сетне тя и се изчерви до кръв.

– Благодаря! – облекчено въздъхна Хари. – Лавендър, ти ще бъдеш ли дама на Рон?

– Тя ще ходи с Шеймъс – рече Парвати и двете се разкикотиха още по-силно.

Хари въздъхна.

– А можете ли да се сетите за някое момиче, което да иде на бала с Рон? – сниши глас Хари, за да не го чуе самият Рон.

– Какво ще кажеш за Хърмаяни Грейнджър? – предложи Парвати.

– Тя ще бъде с друг.

Парвати бе поразена и наостри уши веднага:

– Ооооо, *с кого?*

– Нямам представа – вдигна рамене Хари. – Та да помислим за Рон.

– Амиии... – провлачи Парвати, – може би сестра ми Падма, знаеш я, от „Рейвнклоу“. Ще я попитам, ако искаш.

– Да, страхотно! – грейна Хари. – Ще ми кажеш дали е съгласна, нали?

Хари се върна при Рон с убеждението, че този бал изобщо не си струва толкова усилия, но и с надеждата, че поне носът на Падма Патил е достатъчно прав.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА КОЛЕДНИЯТ БАЛ

Четвъртокурсниците имаха купища домашни за зимната ваканция, но на Хари не му се учеше след края на срока и през последната седмица преди Коледа бе решил да се забавлява на воля заедно с останалите. В кулата на „Грифиндор“ сега имаше толкова ученици, колкото и през срока, и тя изглеждаше някак по-гясна, защото обитателите ѝ бяха много по-шумни от обикновено. Фред и Джордж пожънаха голям успех със своя крем „Канарче“ и през първите няколко дни на ваканцията навсякъде се появяваха ученици с пера. Затова скоро всички в „Грифиндор“ се научиха да се отнасят особено предпазливо към храна, която някой им предлага настоятелно – да не би в нея тайно да е сложен крем „Канарче“. А Джордж довери на Хари, че с Фред разработвали и нещо ново. Хари взе решение никога вече да не приема от близнаците дори и чипс. Той още не беше забравил колко огромен бе станал езикът на Дъдли, след като беше лапнал една от карамелките „Тонезик“.

Над замъка и околностите му се сипеше гъст сняг. Бледо-синята карета на „Бобатон“ приличаше на огромна тиква с ледена глазура до заскрежена къща от захаросани бисквитки, която всъщност бе къщурката на Хагрид. Люковете в кораба на „Дурмщранг“ бяха замръзнали, а вжетата и мачтите – побелели от скреж. Домашните духчета долу в кухнята се съсипваха да приготвят какви ли не питателни и сгряващи гозби и сочни сладкиши и само Флър Делакор винаги намираше от какво да е недоволна.

– Много е тежка за мен тази кухня на „Огуортс“ – чуха я се оплаква една вечер на излизане от Голямата зала. (Рон се спотайваше зад Хари да не би тя да го забележи.) – Аз няма да се побerra в официалната мантия!

– Ооо, каква трагедия! – присмя се Хърмаяни, след като ѝ видя гърба във входната зала. – Изглежда това момиче наистина има много високо мнение за себе си, а?

– Хърмаяни... ти с кого ще бъдеш на бала? – попита Рон.

Той не за пръв път ѝ задаваше този въпрос, и то все изневиделица, с надеждата да я завари неподготвена и да получи отговор. Но Хърмаяни само се намръщи и отвърна:

– Няма да ви кажа, за да не ми се смеете.

– Шегуваш ли се, Уизли? – обади се Малфой зад гърба ѝ. – Да не искаш да кажеш, че някой е поканил *нея* на бала? Тази дългозъба мъгълка?

Хари и Рон едновременно се извърнаха рязко, но Хърмаяни се провикна с висок глас и махна на някого точно зад Малфой:

– Здравейте, професор Муди!

Малфой пребледня, отскочи назад и трескаво затърси Муди, който всъщност седеше все още горе на масата и довършваше вечерята си.

– Ти си един страхлив малък пор, Малфой! – подвикна Хърмаяни пренебрежително и тримата с Хари и Рон продължиха нагоре по мрачното стълбище, като се заливаха от смях.

– Хърмаяни, зъбите ти... – вторачи се Рон в нея изведнъж и се намръщи.

– Какво им е на зъбите ми? – попита тя.

– Ами... различни са... току-що забелязах...

– Естествено. Да не би да си очаквал, че ще си запазя онези бобърски зъби, дето ги получих от Малфой?

– Искам да кажа, че не са каквито бяха преди проклетата му магия... сега са някак... по-прави и с нормална големина.

Хърмаяни изведнъж се засмя дяволито и Хари също забеляза, че усмивката ѝ е по-различна от онази, която той помнеше.

– Ами... като бях при Мадам Помфри да ми ги оправи, тя ми подаде едно огледало и каза да ѝ дам знак, когато стигнат до предишния си размер – обясни тя. – А аз просто... я оставих да ги намали малко повече. – И тя се усмихна още по-широко. – Е, мама и татко няма да бъдат много очаровани. Отдавна се опитвам да ги убедя да ми позволят да ги понамалая малко, но те настояваха да си останат както са ми по рождение. Нали знаете – и двамата са зъболекари и не могат да разберат, че зъбите може и с магия... Я вижте! Пигуиджън се е върнал.

Малката сова на Рон прърхаше и цвъртеше с всички сили върху отрупания с вечноледени висулки парапет, а на крачето ѝ бе прикрепено руло пергамент. Всички минаващи я сочеха и се смееха, а групичка третокурснички се спряха да ѝ се възхищават:

– Ох, я виж каква мъничка совичка! Колко е *сладка*!

– Глупаво пернато! – гневно просъска Рон, втурна се по стълбите и сграбчи совата. – Писмата се носят право на получателя! Какво се мотаеш наоколо да те видят всички!

Пигуиджън весело изцвъртя и проточи шийка върху китката на Рон. Третокурсничките гледаха смаяни.

– Изчезвайте! – пропъди ги Рон и размаха ръката, на която се бе настанил Пигвиджън, а той пък се разписка още по-доволно, като го понесоха във въздуха. – Ето... вземи го, Хари – добави Рон тихо, докато третокурсничките се отдалечаваха възмутени.

Той дръпна писмото на Сириус от крачето на совата и Хари го пъхна в джоба си. Веднага забързаха към кулата на „Грифиндор“, за да го прочетат.

Всички в общата стая бяха твърде заети с празничната суматоха, за да обръщат внимание кой с какво се занимава. Хари, Рон и Хърмаяни се отделиха от останалите до един тъмен прозорец, пред който се натрупваше все повече сняг, и Хари зачете на глас:

Скъпи Хари,

Поздравявам те, че си се справил с шипоносеца. Който и да е поставил името ти в бокала, няма на какво да се радва! Аз щях да ти предложа да направиш на змея заклинание Конюнктивитис, тъй като очите са най-слабото му място...

– Точно това направи Крум! – прошепна Хърмаяни.

...но ти си избрал по-добър начин и аз ти се възхищавам.

Не се отпускай, Хари. Ти си преодолял само едно от изпитанията. Който те е включил в турнира, има още много възможности да ти причини зло. Отваряй си очите на четири, особено когато онзи, за когото говорихме, е наблизо, и бъди готов да се пазиш от неприятности.

Съобщавай ми за всичко. Искам да знам за всяко необикновено нещо, което се случва около теб.

Сириус

– И той е като Муди – замислено каза Хари и прибра писмото под мантията си. – Постоянна бдителност... Като че ли аз вървя със затворени очи и си блъскам главата в стените...

– Но той е прав, Хари – обади се Хърмаяни. – Ти *трябва* да преминеш през още две изпитания. Наистина е необходимо да разгледаш това яйце и да разгадаеш какво означава то...

– Има още толкова време, Хърмаяни – прекъсна я Рон. – Какво ще кажеш за партия шах, Хари?

– Ами... добре – съгласи се Хари, но забеляза изражението на Хърмаяни и добави към нея: – Хайде, хайде, как да се съсредоточа при това

шум наоколо? Дори няма да мога да чуя яйцето сред тази глъчка.

– Е, така е... – въздъхна тя и седна да гледа играта, която завърши с блестящ мат за Рон с помощта на няколко безумно смели пешки и един особено напорист офицер.

* * *

Сутринта на Коледа Хари се събуди внезапно. Като се чудеше какво го бе изтръгнало от съня, той се ококори и видя точно пред лицето си същество, вперило огромните си кръгли зелени очи толкова отблизо, че носът му почти допираше неговия.

– *Доби!* – извика Хари и като се дръпна назад от домашното духче, едва не падна от леглото. – *Не прави така!*

– Доби съжалява, сър! – изцвърча уплашено духчето и отскочи назад, захлупило уста с дългите си пръсти. – Доби само искал да пожелае на Хари Потър весела Коледа и да му поднесе подарък, сър! Нали Хари Потър казал, че Доби може да го посети някой път, сър!

– Добре, добре – рече Хари все още задъхан и с разтуптяно сърце. – Друг път... друг път ме бутни да се събудя или нещо такова, разбираш ли, но не се надвесвай така над мен...

Той отдръпна завесите, взе очилата си от нощното шкафче и си ги сложи. Викът му бе събудил Рон, Шеймъс, Дийн и Невил. Всички надничаха между завесите на леглата си с натезали от сън очи и разрешени коси.

– Напада ли те някой, Хари? – сънливо попита Шеймъс.

– Не, това е Доби – смънка Хари. – Лягайте си.

– Ааа... подаръци! – рече Шеймъс, като забеляза голямата купчина в долния край на леглото на Хари.

Рон, Дийн и Невил решиха, че щом вече са се събудили, по-добре да се заемат с отварянето на подаръците. Хари пак се обърна към Доби, който нетърпеливо чакаше до леглото, все още притеснен, че така го е стреснал. На върха на шапчицата му бе закачена коледна дрънкулка.

– Може ли Доби да даде на Хари Потър своя подарък? – изписка той предпазливо.

– Разбира се – отвърна Хари. – И... и аз имам нещичко за теб.

Това беше лъжа. Той не бе купил нищо за Доби, но бързо отвори куфара си и измъкна оттам чифт много размъкнати чорапи. Това бяха най-старите му и най-мръсни чорапи, кафени-кавовъжълти на цвят, които някога бяха принадлежали на вуйчо Върнън. Бяха размъкнати, защото повече от година вече Хари ги използваше за калъф на своя опасноскоп.

Той измъкна уреда и подаде чорапите на Доби с думите:

– Извинявай, че забравих да ги опаковам...

Но Доби изпадна във възторг.

– Чорапите са любимото, най-любимото облекло на Доби, сър! – обяви той, като събу с един замах двата си различни чорапа и нахлузи подарените. – Доби има вече седем, сър... Ама, сър... – заекна той и погледна изумен, като опъна чорапите почти до късите си панталони, – те направили грешка в магазина, Хари Потър, те дали два еднакви...

– Олеле, Хари, как не си забелязал! – обади се Рон през смях от леглото си, вече затрупано цялото с опаковъчна хартия. – Знаеш ли какво, Доби... ето... вземи и тези двата, та да си ги разменяш както ти харесва. А ето ти и пуловера.

Той подхвърли на Доби чифт виолетови чорапи, които току-що бе извадил от опаковката, както и ръчно изплетения пуловер, изпратен от госпожа Уизли.

Доби изглеждаше направо поразен.

– Господинът много любезен! – изкряска той и очите му пак плувнаха в сълзи, докато се кланяше дълбоко на Рон. – Доби знаел, че господинът трябва да е голям магьосник, щом е най-добрият приятел на Хари Потър, ала Доби не знаел, че той е и толкова щедър, толкова благороден, толкова безкористен...

– Та това са само едни чорапи! – прекъсна го Рон, леко порумения около ушите, макар да личеше колко му е приятно да слуша тези думи. – Ааа, Хари!... – възкликна той, току-що отворил подаръка си от Хари – шапка с емблемата на любимия му отбор по квидич „Чъдли кенънс“. – Жестока е!

И той с усилие нахлупи шапката върху непокорната си коса. Доби подаде на Хари малко пакетче, в което имаше... чорапи.

– Доби сам ги изплел, сър – щастливо обяви духчето. – Той купил преждата от своята заплата, сър!

Левият чорап беше яркочервен с шарки във формата на метли, а десният бе зелен и украсен със сничове.

– Те са... те са наистина... Е, благодаря ти, Доби! – каза Хари и веднага обу чорапите, а от очите на Доби започнаха да се стичат сълзи на радост.

– Доби трябва да върви вече, сър, че се приготвя коледната вечеря в кухнята! – рече Доби и забързано излезе от спалнята, като махна за довиждане на Рон и останалите.

Другите подаръци за Хари бяха доста по-хубави от различните

чорапи на Доби, като се изключи, разбира се, подаръкът от семейство Дърсли – една-единствена книжна салфетка, най-малкото нещо, изпратено досега от тях. Явно още не бяха забравили онази карамелка „Тонезик“. От Хърмаяни получи книгата „Отборите по квидич на Великобритания и Ирландия“, от Рон – препълнена кесия торови бомбички, от Сириус – джобно ножче с приспособления за отваряне на всякакви ключалки и развързване на всякакви възли, от Хагрид – голяма кутия сладкиши, включително любимите на Хари всякаквокусови бобчета на Бърти Бог, шоколадови жаби, най-добрата надуваема дъвка „Друбъл“ и летящи лимонадени пчелички. Пристигнал бе, естествено, и обичайният пакет от госпожа Уизли, съдържащ нов пуловер (зелен, с избродиран змей – вероятно защото Чарли вече ѝ бе разказал всичко за шипоносеца, досети се Хари), както и голямо количество домашни пирожки с кайма.

Хари и Рон се срещнаха с Хърмаяни в общата стая и заедно слязоха на закуска. Почти целия предиобед прекараха в кулата на „Грифиндор“, където всички се радваха на подаръците си, после се върнаха в Голямата зала за обилния празничен обяд, включващ най-малко сто пуйки и коледни пудинги и цели купища гризини-хитрини.

След обяда излязоха навън, където снегът бе още неутъпкан, ако не се смятат дълбоките пъртини, направени от учениците на „Дурмшцранг“ и „Бобатон“ на идване към замъка. Хърмаяни предпочете само да гледа как Хари и братята Уизли се бият със снежни топки, без да се включи, а в пет часа обяви, че се връща горе, за да се готви за бала.

– Какво ще правиш цели три часа? – погледна я с недоумение Рон и бе наказан за разсеяността си с голяма снежна топка, метната от Джордж, която го улучи право в слепоочието. – С кого ще ходиш? – провикна се той след Хърмаяни, но тя само махна и изчезна нагоре по стълбите към замъка.

Този ден нямаше следобедна закуска с чай, тъй като балът щеше да започне с пиршество, така че към седем, когато притъмня и вече нищо не се виждаше, момчетата се отказаха от битката със снежни топки и се запътиха към общата стая. Дебелата дама седеше в рамката си със своята приятелка Вайълет от долния етаж, и двете подпийнали добре, а по пода на картината се валяха празни кутии от шоколадови бонбони с ликьор.

– „Мечки и трясък!“, май така беше! – разкиска се тя, като ѝ казаха паролата, и се люшна напред да им отвори.

В спалнята си Хари, Рон, Шеймъс, Дийн и Невил се пременаха в официалните си мантии. Всички бяха много притеснени, но най-зле се

чувстваше Рон, по чието лице се изписа ужас, като се погледна в голямото огледало в ъгъла. Не можеше да не признае, че мантията му поскоро прилича на рокля, отколкото на каквото и да е друго. В отчаян опит да изглежда по-мъжествен той приложи върху маншетите и дантелите една откъсваща магия. Тя подеждва и сега поне от ръкавите му не висяха разни къдрици. Но явно не беше свършил работата много прецизно, защото ръбовете им бяха разнищени, което допълнително го разстрои, докато слизаха по стълбите.

– Още не мога да разбера как вие двамата успяхте да спечелите най-хубавите момичета от випуска – мърмореше Дийн.

– Първично привличане – мрачно отвърна Рон, дърпайки висящите от ръкавите си конци.

Общата стая сега изглеждаше съвсем необичайно, пълна с хора в разноцветни мантии, вместо с ежедневното ученическо гъмжило в черно. Парвати чакаше Хари до най-долното стъпало – беше наистина много красива в яркорозовата си мантия и със златисти нишки в дългата тъмна плитка, а на китките ѝ блещукаха златни гривни. Хари остана доволен, че тя не се кискаше, както обикновено.

– Ами... ти... много си хубава – смутено изрече той.

– Благодаря! – отвърна момичето. – Падма ще те чака във входната зала – съобщи тя на Рон.

– Добре – рече той и се огледа. – А къде е Хърмаяни?

Парвати вдигна рамене.

– Да слизаме тогава, а, Хари?

– Хайде – съгласи се Хари, а толкова му се искаше да остане в общата стая.

Фред му намигна, подминавайки го на излизане през портрета.

Входната зала също бе пълна с ученици, които се въртяха и чакаха да стане осем часът, когато вратите на Голямата зала щяха да се отворят. Онези, които имаха дами или кавалери от други домове, се промъкваха през тълпата, търсейки своите партньори. Парвати откри Падма и двете се върнаха заедно.

– Здравейте! – каза Падма, красива като сестра си и с мантия в яркотюркоазен цвят.

Тя обаче не изглеждаше много въодушевена, че Рон е нейният кавалер на бала. Докато го оглеждаше от глава до пети, тъмните ѝ очи се спряха на орфаните по врата и на ръкавите краища на мантията му.

– Здравсти! – отговори ѝ Рон, но не гледаше към нея, а рееше поглед из тълпата. – О, не...

Той леко приклепна, за да се скрие зад Хари – минаваше Флър Делакор, ослепителна в мантията си от сребристосив сатен, придружена от капитана на отбора по квидич на „Рейвънклоу“ Роджър Дейвис. Като се отдалечиха, Рон се изправи и пак се загледа над главите на другите.

– Къде е Хърмаяни? – отново попита той.

Група слидеринци се изкачваха по стълбите от общата си стая в подземие. Отпред вървеше Малфой в мантия от черно кадифе с висока яка, в която според Хари приличаше на енорийски свещеник. Панси Паркинсън във феерична бледорозова мантия се беше вкопчила в ръката му. Краб и Гойл, и двамата облечени в зелено, изглеждаха като покрити с мъх морени и – както Хари с удоволствие установи – не бяха успели да си намерят партньорки.

Дъбовата входна врата се отвори и всички се извърнаха да гледат как влизат учениците от „Дурмшранг“, водени от професор Каркаров. Най-отпред вървеше Крум заедно с красиво момиче в синя мантия, което Хари не разпозна. Над главите им той забеляза, че поляната пред замъка е превърната в изкуствена пещера, в която блещукаха множество вълшебни светлинки... Това бяха стотици живи феи, пръснати из розовите храсти, изникнали там с магия, или пърхащи над огромни статуи на Дядо Коледа и неговия елен.

В този момент се разнесе гласът на професор Макгонъгол:

– Моля избраниците да дойдат насам!

Парвати засия и разтърси гривните си. Двамата с Хари казаха на Рон и Падма „До скоро“ и тръгнаха през жужащата тълпа, която се раздели да им направи път. Професор Макгонъгол – в официална мантия на шотландски карета и с доста грозноват венец от магарешки бодил²² по ръба на шапката си – им нареди да изчакат от едната страна на вратата, докато всички останали влязат в Голямата зала и се настанят край масите. Накрая щяха тържествено да се появят и те. Флър Делакор и Роджър Дейвис застанаха най-близо до вратата. Дейвис бе така зашеметен от късмета си тъкмо Флър да му е партньорка, че не отделяше очи от нея. Седрик и Чо стояха близо до Хари, но той се стараше да не ги гледа, за да не се налага да разговарят. Затова спря поглед върху момичето до Крум и направо зяпна от изумление.

Беше Хърмаяни.

Само че изобщо не изглеждаше като Хърмаяни. Беше направила нещо с косата си – обикновено бухнала и рошава, сега тя бе гладко

22. Магарешкият бодил е национален символ на Шотландия. – Бел.прев.

сресана и лъскава, събрана отзад в елегантен кок. Носеше синьолилава мантия от мека, падаща на вълни материя и се държеше някак особено... Може би просто защото ги нямаше двайсетината книги, които обикновено носеше в чантата си. Усмиваше се – малко нервнo наистина, – но вече съвсем ясно си личеше, че предните ѝ зъби са по-къси. Хари не можеше да си обясни как не бе забелязал това по-рано.

– Здравсти, Хари! Здравей, Парвати! – рече тя.

Парвати я бе зяпнала с недоброжелателно недоумение. И не беше единствената. Когато вратите на Голямата зала се отвориха, всички почитателки на Крум от библиотеката се изредиха покрай тях и мятаха към Хърмаяни погледи на най-дълбока ненавист. Панси Паркинсън се опули насреща ѝ, минавайки с Малфой, който дори не успя да подхвърли някоя подигравка. Рон обаче подмина Хърмаяни, без дори да я удостои с поглед.

Щом всички заеха местата си в Голямата зала, професор Макгоньгол покани участниците в турнира и техните партньори да се подредят по двойки и да я последват. Така влязоха в залата сред аплодисментите на останалите и се отправиха към голяма кръгла маса в най-високата част, край която седяха съдиите.

Стените на залата бяха покрити с искрящ сребрист скреж, а под осеяното със звезди нощно небе се кръстосваха стотици гирлянди от имел и бръшлян. Масите за хранене бяха изчезнали и на тяхно място имаше около стотина по-малки, осветени от фенери – около всяка от тях можеха да седнат поне десет души.

Хари много внимаваше да не се спъне. Парвати явно се чувстваше чудесно, защото се усмиваше широко на всички и така здраво държеше и водеше Хари, че той се почувства като куче, от което тя искаше да покаже какво може. Като се приближаваше към масата на върха, той зърна Рон и Падма – Рон гледаше с присвити очи Хърмаяни, която минаваше точно в този момент, а Падма беше нацупена.

Дъмбълдор се усмиваше щастливо на приближаващите се участници в турнира и техните партньори, ала изражението на Каркаров, докато гледаше Крум и Хърмаяни, поразително напомняше физиономията на Рон. Людо Багман, пременен тази вечер в яркочервена мантия на едри жълти звезди, ръкопляскаше по-ентузиасирано и от учениците. Мадам Максим, сменила неизменната си униформа от черен сатен с вечерна рокля от бледолилава коприна, любезно ги аплодира. Но господин Крауч – внезапно осъзна Хари – го нямаше там.

Петото място бе заето от Пърси Уизли. Когато участниците и

партньорите им стигнаха до масата, той дръпна празния стол до себе си и настойчиво погледна Хари, който разбра подсещането и седна до Пърси, облечен с чисто нова официална тъмносиня мантия и придобил доста самодоволна физиономия.

– Повишиха ме – съобщи той, преди още Хари да успее да го попита, при това с такъв тон, сякаш обявяваше избирането си за върховен управител на Вселената. – Вече съм личен секретар на господин Крауч и съм тук като негов представител.

– Той защо не дойде лично? – попита Хари, който нямаше никакво намерение да слуша цяла вечер лекция за дъната на котлите.

– За съжаление трябва да кажа, че господин Крауч не е добре, никак не е добре. Не се чувства добре още от Световното по квидич. И нищо чудно – преуморен е. Вече не е толкова млад... обаче е направо блестящ, естествено, а интелектът му си остава на такова високо ниво, на каквото е бил винаги. Но финалът на Световното беше пълен провал за цялото министерство, а освен това господин Крауч понесе силно лично разочарование от непокорството на онзи негов домашен дух, Блинки или както там му беше името. Той, разбира се, я уволни веднага след това, но, както казах, годините му напредват, има нужда от грижи и според мен равнището на неговия домашен уют силно спадна, откакто тя си отиде. След това трябваше да организираме турнира, да ликвидираме последиците от Световното... докато оная отвратителна Скийтър само се вре навсякъде... О, на горкия човек му се полагаше да го оставят на мира поне по Коледа! Доволен съм, понеже знае, че има на кого да разчита да го замести.

На Хари много му се прииска да попита дали господин Крауч е престанал да нарича Пърси с иметр „Уедърби“, обаче устоя на изкушението.

В блестящите златни чинии все още нямаше храна, но пред всеки бе поставено отделно меню. Хари колебливо взе своето и се огледа – наоколо нямаше сервитьори. Но ето че Дъмбълдор отвори менюто, прочете го внимателно и ясно нареди на чинията си: „Свински котлети!“

И те се появиха. Взимайки пример от него, и другите око̀то масата дадоха поръчки на чиниите си. Хари хвърли поглед към Хърмаяни да разбере как приема този нов и много сложен начин на хранене – колко ли допълнителна работа създава на домашните духчета? Ала явно поне този път Хърмаяни не мислеше за СМРАД. Тя бе изцяло погълната от разговора си с Виктор Крум и едва ли забелязваше какво яде.

Този факт го накара да се замисли – никога преди не бе чувал Крум

да говори, а сега той приказваше, при това оживено, твърдят му акцент личеше доста ясно.

– И ние имаме такъв замък, макар да не е чак толкова голям и с такива удобства – разказваше той на Хърмаяни. – Нашият е само на четири етажа, а огън се пали единствено за магически цели. Около него има по-големи поляни от тези... Обаче през зимата се стъмва рано и не можем да прекарваме ного време навън. Ама през лятото летим всеки ден над езера и планини...

– Стига, стига, Виктор! – обади се Каркаров през смях, но леден поглед. – Не издавай повече, че очарователната ти приятелка веднага ще разбере къде може да ни намери.

Дъмбълдор се усмихна с игриво пламъче в очите.

– Игор, каква е тази секретност? Всеки би си помислил, че не желаете гости.

– Е, Дъмбълдор – рече Каркаров показвайки всичките си пожълтели зъби до един, – всеки пази своето, нали така? Нима не сме ревностни стражи на поверените ни съкровищници на знанието? Не сме ли прави да се гордеем, че само ние сме посветени в тайните на своите училища и упълномощени да ги браним?

– О, и през ум не би ми минало да си въобразя, че познавам всички тайни на „Хогвортс“, Игор – закачливо отвърна Дъмбълдор. – Ето например тази сутрин явно съм взел погрешен завой към банята, защото се озовах в някаква просторна стая, в която не бях влизал досега. Там открих великолепна колекция от нощни гърнета. Ала когато се върнах, за да ги разгледам по-отблизо, установих, че стаята е изчезнала. Ще я чакам пак да се появи. Вероятно е отворена само в пет и трийсет сутринта. Или може би се появява веднъж на две седмици, когато луната е в първата си четвърт... А може би просто когато някой има крайно спешна нужда да се облекчи.

Хари едва не прихна над чинията си с гулаш. Пърси се намръщи, а Хари можеше да се закълне, че Дъмбълдор му смигна с крайчеца на окото си.

Междувременно Флър Делакор критикуваше пред Роджър Дейвис украсата на „Хогвортс“:

– Това е нищо – говореше тя с пренебрежение, оглеждайки искрящите стени на Голямата зала. – В дворцеца „Бобатон“ има много ледени скулптурри из цялата зала по Коледа и не се топят, естествено... като големи бляскави статуи от диамант. А хрраната прри нас е... прревъзходна. Имаме и хорр от горски нимфи да пее серренади, докато се

хрраним... И няма гррозни ррицарски бррони, а появи ли се полтър-гейст в „Бобатон“, ще го изхвърлят ей така... *Цан!* – и тя гневно плясна с ръка по масата.

Роджър Дейвис като зашеметен я наблюдаваше как говори и все не можеше да улучи устата си с вилицата. На Хари обаче му се стори, че Дейвис е прекалено захласнат да я гледа и не разбира това, което тя му казва.

– Абсолютно правилно – бързо рече Роджър и плясна с ръка по масата като Фльор. – *Цан!*

Хари огледа залата. Хагрид се бе пременил в ужасния си дългокосмест кафяв костюм и седеше на една от масите за преподаватели, вперила очи към съдиите. Той плахо махна на някого и Хари видя, че Мадам Максим му отвърща със същото, а опалите ѝ заискриха на светлината на свещите.

Хърмаяни учеше Крум да изговаря правилно името ѝ, а той все ѝ викаше „Хър-моя-на“.

– Хър-ма-я-ни – повтаряше тя бавно и ясно.

– Хър-моя-нини – сричаше той след нея.

– Горедолу добре – каза тя най-накрая и като улови погледа на Хари, му се усмихна.

Когато всичко беше изядено, Дъмбълдор се изправи и подкани учениците да направят същото. Само с един замах на пръчката му масите отлетяха обратно покрай стените, оставяйки пода празен. После измагьоса един по-висок подиум покрай дясната стена. На него се появи комплект барабани, няколко китари, лютня, чело и гайди. „Орисниците“ се качиха на подиума под неистови ръкопляскания. Косите им бяха вероятно дълги, а черните им мантии – артистично разкъсани и провиснали. Хари ги гледаше захласнат и съвсем забравил какво предстои. Но когато те грабнаха инструментите си, изведнъж осъзна, че фенерите по всички други маси са изгаснали, а участниците в турнира и техните партньори са се изправили.

– Хайде! – почти изсъска в ухото му Парвати. – Трябва да танцуваме.

Хари се спъна в мантията си, докато ставаше. „Орисниците“ подеха някаква бавна тъжна песен и той запристъпва към силно осветения дансинг, старателно избягвайки всички погледи (вече бе забелязал как Шеймъс и Дийн му махат и се подхилкват). Но в следващия момент Парвати хвана китките му, положи едната около талията си и здраво го поведе за другата.

Можеше да е и по-лошо, помисли си Хари, като пристъпваше бавно с валсова стъпка от крак на крак (Парвати продължаваше да го води). Погледът му се рееше над главите на седящите, а съвсем скоро и повечето от тях излязоха на дансинга, така че двойките на избраниците не бяха вече в центъра на вниманието. Наблизо валсираха Невил и Джини (Хари забеляза как Джини подскача от време на време, когато Невил я настъпва), а Дъмбълдор танцуваше с Мадам Максим. До нея той изглеждаше толкова нисък, че крайчето на островърхата му шапка едва докосваше брадичката ѝ, но тя се движеше много грациозно за жена с нейния ръст. Лудоокия Муди пристъпваше доста сковано, както и професор Синистра, която видимо се пазеше от дървения му крак.

– Чудесни чорапи, Потър! – изръмжа Муди, като се разминаха и магическото му око проникна под мантията на Хари.

– О... да, изплете ми ги домашното духче Доби – отвърна Хари с усмивка.

– Толкова е *зловещ*! – прошепна Парвати, щом Муди се отдалечи с трополене. – Не мисля, че е допустимо да се ходи с такова око!

Хари с облекчение чу последните проточени звуци от гайдата, а „Орисниците“ спряха да свирят и залата отново се изпълни с аплодисменти. Хари веднага пусна Парвати.

– Да си седнем, а?

– О... но... тази е толкова хубава! – възрази Парвати, когато „Орисниците“ подхванаха нова, доста по-бърза мелодия.

– Не, не ми харесва – излъга Хари.

Той я поведе обратно към масата, от която Рон и Падма не бяха ставали, като по пътя заобиколиха Фред и Анджелина, танцуващи така буйно, че всички отстъпваха назад от страх да не пострадат.

– Как върви? – обърна се Хари към Рон, като седна и отвори бутилка бирен шейк.

Рон не отговори. Той не отместваше гневен поглед от Хърмаяни и Крум, които танцуваха наблизо. Падма седеше с кръстосани ръце и крака, но едното ѝ стъпало тактуваше в ритъма на музиката. От време на време мяташе недоволен поглед към Рон, който не ѝ обръщаше никакво внимание. Парвати седна от другата страна на Хари, кръстоса и тя ръце и крака, но само след няколко минути бе поканена на танц от едно момче от „Бобатон“.

– Нали нямаш нищо против, а, Хари? – попита го тя.

– Какво? – отвърна ѝ Хари, загледан в Чо и Седрик.

– Ооо, нищо, нищо – тросна се Парвати и тръгна с момчето от

„Бобатон“, а когато песента свърши, изобщо не се върна. Хърмаяни се приближи и седна на мястото на Парвати. Беше леко поруменияла от танца.

– Здравсти! – каза Хари, а Рон не обели нито дума.

– Горещичко, нали? – рече Хърмаяни, като си вееше с ръка. – Виктор отиде да вземе нещо за пиене.

Рон я погледна смразяващо.

– Виктор, а? – попита той. – Още ли не ти е предложил да му ви-каш *Вики*?

Хърмаяни го погледна изумена.

– Какво ти става? – попита тя.

– Щом не си разбрала – срязва я Рон унищожително, – няма аз да седна да ти разправам.

Хърмаяни го зяпна, после погледна Хари, който вдигна рамене.

– Рон, защо...

– Той е от „Дурмшранг“! – изплю камъчето Рон. – Състезава се срещу Хари! Срещу „Хогуортс“! Ти си... ти... – Рон явно се мъчеше да намери достатъчно силни думи за престъплението на Хърмаяни – ...*сприя-теляваш се с врага*, разбра ли!

Хърмаяни ахна.

– Не ставай глупав! – едва успя да каже тя след малко. – Какъв ти *враг*? Я си спомни... кой подскачаше от радост, като го видяхме да пристига? Кой щеше да му иска автограф? Кой държи негова фигурка в стаята си?

Рон реши да пропусне покрай ушите си тези думи.

– Сигурно те е поканил за своя дама, докато бяхте двамата в библиотеката?

– Точно така – отвърна Хърмаяни и порумения още повече. – И какво от това?

– И ти какво... да не си го карала да влиза в СМРАД, а?

– Не, не съм! И ако *наистина* искаш да знаеш, той... той каза, че идвал всеки ден в библиотеката, за да намери повод да ме заговори, но все не му стигала смелост!

Хърмаяни изрече всичко това много бързо и пламна толкова силно, че лицето ѝ стана като мантията на Парвати.

– Ами да... така ще ти каже – заяде се Рон.

– А ти какво искаш да ми кажеш?

– Ясно като бял ден, не разбираш ли? Той е ученик на Каркаров, нали? Много добре знае с кого се движиш... И просто иска да стигне по-

близо до Хари и да научи повече неща за него... или да се доближи толкова, че да го урочаса...

Хърмаяни погледна Рон, сякаш ѝ бе зашлевил плесница. Когато заговори, гласът ѝ трепереше.

– Ако искаш да знаеш, той не ме е питал *ниито един път* за Хари, нито един...

Рон светкавично обърна посоката на разговора.

– Тогава значи се надява да му помогнеш да разкрие загатката на яйцето си. Предполагам, че при тези тайни срещички в библиотеката вече сте умували над това...

– *Никога* няма да му помогна за това яйце! – вече наистина се ядоса Хърмаяни. – *Никога!* Как смееш да говориш такива неща... Аз искам Хари да спечели турнира и той знае това, нали, Хари?

– По доста странен начин го показваш – иронично подхвърли Рон.

– Целта на този турнир е да опознаем магьосници от други страни и да се сприятелим с тях! – остана вече без глас Хърмаяни.

– Не е вярно! – викна насреща ѝ Рон. – Целта е да победим!

От масите наоколо започнаха да ги гледат с недоумение.

– Рон – бързо се намеси Хари, – аз нямам нищо против, че Крум е кавалер на Хърмаяни...

Но Рон пропусна покрай ушите си и неговите думи.

– Защо не идеш да намериш Вики, сигурно вече му липсваш? – язвително продължи той.

– *Не го наричай Вики!* – скочи Хърмаяни, хукна през дансинга и изчезна в тълпата.

Рон гледаше след нея със смесено изражение от гняв и задоволство.

– Ти изобщо имаш ли намерение да ме поканиш на танц? – попита го Падма.

– Не! – отсече Рон, гледайки яростно след Хърмаяни.

– Чудесно! – не му остана дължна Падма, стана и отиде при Парвати и момчето от „Бобатон“, което призова свой приятел толкова скоростно, че според Хари със сигурност бе използвал призоваваща магия.

– Къде е Хър-моя-на?

До масата им се бе приближил Крум с два бирени шейка в ръце.

– Нямам представа – на инат рече Рон, като вдигна глава към него. – Загуби ли я, а?

Крум пак се начумери.

– Е, ако я видите, кажете ѝ, че съм взел питиета – изрече той с характерния си твърд акцент и бавно се отдалечи.

– Вече си приятел с Виктор Крум, а, Рон? – Пърси бе дотичал и потриваше ръце, гледайки самодоволно. – Чудесно, точно такава беше идеята, нали разбираш... международно магьосническо сътрудничество.

За голямо разочарование на Хари Пърси веднага зае мястото на Падма. На масата на съдиите в момента не седеше никой. Професор Дъмбълдор танцуваше с професор Спраут, Людо Багман – с професор Макгонъгол, а Мадам Максим и Хагрид си отваряха широка пътека през дансинга, докато валсираха сред учениците. Каркаров не се виждаше никъде. И следващата песен бе изпратена с бурни аплодисменти. Хари видя как Людо Багман целуна ръка на професор Макгонъгол, а когато се запъти обратно през множеството, го пресрещнаха Фред и Джордж.

– Как си позволяват да досаждат на висши министерски служители! – процеди през зъби Пърси, загледан подозрително натам. – *Никакво* уважение...

Людо Багман доста бързо се освободи от близнаците и като забеляза Хари, му махна и дойде на тяхната маса.

– Надявам се, че братята ми не са ви отегчили, мистър Багман – побърза да се обади Пърси.

– Моля? О, не, не, в никакъв случай! – отвърна Багман. – Не, просто ми разказаха малко повече за онези техни пръчки шегобийки. Искаха от мен съвет по маркетинг. Обещах да ги свържа с някои мои познати от Магазинчето за шегички на Зонко...

На Пърси никак не му стана приятно и Хари бе готов да се обзаложи, че като се върне вкъщи, първата му работа щеше да бъде да разкаже това на госпожа Уизли. Явно Фред и Джордж се бяха амбицирали още повече напоследък, щом смятаха да започват търговия.

Багман отвори уста да каже нещо на Хари, но Пърси отклони вниманието му.

– Как върви турнирът според вас, господин Багман? *Нашият* отдел е доста доволен... само онази изненада с Огнения бокал... – и той погледна към Хари – ...беше малко смущаваща, но оттогава като че ли всичко протича гладко, не мислите ли?

– О, да! – безгрижно отвърна Багман. – Голяма веселба пада. А как е старият Барти? Колко жалко, че не можа да дойде!

– О, сигурен съм, че господин Крауч ще се оправи и съвсем скоро ще се върне на работа – каза Пърси важно, – но междувременно аз съм готов да поема всичко върху плещите си. Защото не може само по баловете да се ходи... – и той се изсмя пресилено, – съвсем не, наложи ми се да се справям с какви ли не неща, възникнали в негово отсъствие...

Нали чухте, че Али Башир бил заловен, докато се опитвал да вкара контрабандно лелящи килимчета в страната. Освен това се мъчим да убедим Трансилвания да подпише Международното споразумение за забрана на дуелите, та след Нова година имам среща с началника на техния Отдел за магьосническо сътрудничество...

– Я да се поразходим – прошепна Рон на Хари, – някъде по-далеч от Пърси.

Като си дадоха вид, че отиват да си вземат нещо за пиене, Хари и Рон станаха от масата, изнизиха се покрай дансинга и се вмъкнаха във входната зала. Външната врата все още беше отворена. Крилатите феи в розовата градина трептяха и блестяха, докато момчетата слязоха по предното стълбище и се озоваха сред розови храсти, красиво виещи се пътеки и големи каменни статуи. Хари долови плисък на вода, която сигурно падаше във фонтан. Тук-там по изящно изваяните скамейки седяха хора. Двамата с Рон тръгнаха по една от пътеките през розовите храсти. Не след дълго чуха познат неприятен глас.

– ...не разбирам защо това те тревожи, Игор.

– Сивиръс, не можеш да се правиш, че нищо не се е случило! – Гласът на Каркаров беше уплашен и снишен, сякаш внимаваше да не го подслушват. – Все по-ясно се вижда с всеки изминал месец и започвам сериозно да се тревожа, не отричам.

– Тогава бягай – рязко прозвуча гласът на Снейп. – Бягай, ще намеря какво да кажа за твоё оправдание. Аз обаче оставам в „Хогуортс“.

На завоя изникнаха Снейп и Каркаров. Снейп държеше в ръка магическата си пръчка и шибаше розовите храсти встрани, а на лицето му бе изписана злоба. Иззад храстите от време на време се чуваха писъци и изхвъркваха тъмни сенки.

– Отнемам десет точки от „Хафълпаф“, Фосет! – кресна Снейп по едно момиче, което пробяга покрай него. – Десет точки и от „Рейвънклоу“, Стебинс! – беше викът към момчето, което изтича след нея. – А вие двамата какво търсите тук? – изненада се той, като видя Хари и Рон на пътеката.

Хари забеляза, че Каркаров малко се смути от неочакваната среща. Ръката му нервно се вдигна към козята брадичка и той отново започна да я върти около пръста си.

– Разхождаме се – кратко отвърна Рон. – Не е против правилата, нали?

– Продължавайте да се разхождате! – изръмжа Снейп и ги подмина така рязко, че дългата му черна мантия се изду и ги докосна.

Каркаров забърза да го настигне, а Хари и Рон продължиха по пътеката.

– От какво ли се е разтревожил чак толкова Каркаров? – промълви Рон.

– И откога си говорят на малко име със Снейп? – добави Хари замислено.

Бяха стигнали до големия каменен елен, зад който се виждаха искрящите струи на висок шадраван. На една каменна пейка забелязаха силуетите на двама души с огромни размери, които съзерцаваха падащата вода на лунна светлина. В този момент Хари чу гласа на Хагрид:

– Още щом кат' ви видях, разбрах... – говореше той със странно дрезгав глас.

Хари и Рон замръзнаха на място. Някак не беше редно да прекъсват такава сцена... Хари се обърна назад, огледа пътеката и различи силуетите на Флър Делакор и Роджър Дейвис, полуприкрити зад един храст наблизо. Той тупна Рон по рамото и ги посочи с глава, което беше знак, че може лесно да се промъкнат покрай тях и да останат незабелязани (според Хари Флър и Дейвис бяха доста заети). Но като видя Флър, очите на Рон се разшириха от ужас, той поклати категорично глава и дръпна Хари още по-навътре в сянката на елена.

– Какво ви стана ясно, 'Агррид? – каза Мадам Максим с доловими нотки на мъркане в иначе ниския ѝ глас.

Хари категорично не искаше да чуе и дума повече. Помисли си за ужаса на Хагрид, ако узнае, че е бил подслушван в такъв момент (самият Хари би се ужасил). Ако можеше, щеше да запуши уши и да затананика високо, но в случая това не беше изход. Така че се опита да отклони вниманието си към едно бръмбарче, което лазеше по гърба на каменния елен, ала насекомото не бе по-интересно от онова, което говореше Хагрид.

– Ами разбрах... разбрах, че сте като мен... От майка ви или от баща ви?

– Какво искате да кажете, 'Агррид?...

– При мен е от майка ми – тихо продължи Хагрид. – Тя беше една от последните в страната. Е, не че си я спомням много добре... 'щото ни напусна, видите ли. Бях някъде на три. Тя... и без това нямаше майчински чувства. Ама... на тях изобщо не им е в природата, нали? Нямам идея к'во е станало с нея... може и да е умряла... не знам.

Мадам Максим не каза нищо. А Хари отмести очи от бръмбара, против волята си надникна над разклонените рога на елена и се

заслуша... Никога не бе чувал Хагрид да разказва за детството си.

– На тате му се скъса сърцето, кат' си отиде тя. Един такъв дребничък беше... баща ми де. Кат' станах на шест, вече го 'дигах и го слагах на скрина, да не ми досажда. Той пък все се смееше... – Гърленият глас на Хагрид затрепери. Мадам Максим слушаше, без да помръдва, загледана вероятно в сребристия фонтан. – Тате ме отгледа... ама умря, тъкмо бях тръгнал на училище. Та после тряб'аше сам да си пробивам пътя, така да се каже. Ама Дъмбълдор ми помогна истински. Толкова добър беше към мен... – Хагрид извади голяма носна кърпа на точки и шумно се изсекна. – Е... това е... стига толкоз за мен. Ами вий? От кого го имате?

Ала Мадам Максим изведнъж бе скочила на крака.

– Стана студено – рече тя, но дори времето да се беше променило, едва ли бе станало толкова студено, колкото нейният глас. – Аз ще тръгвам.

– Как? – не повярва на ушите си Хагрид. – Не, не си тръгвайте! Аз никога... никога не съм срещал друга преди!

– Друга каква по-точно? – Тонът на Мадам Максим бе леден.

Ако можеше, Хари би посъветвал Хагрид да не отговаря и сега стискаше до болка зъби в сянката, надявайки се по силата на някакво чудо той да си замълчи... но напразно.

– Ами друга полувеликанка, разбира се! – рече Хагрид.

– Как смеете! – изпищя Мадам Максим и гласът ѝ разсече тихата нощ както сирена на фар разсича мъглата. Зад себе си Хари чу как Флор и Роджър изскочиха от розовия си храст. – Никога не са ме обиждали така! Полувеликанка? Мо²³? Аз прросто съм... имам едърр кокал!

Тя изфуча по пътеката, като яростно блъскаше настрани храстите, и над тях литнаха ята пъстроцветни феи. Хагрид продължи да седи на пейката, гледайки след нея. В тъмнината не се виждаше изражението му. След около минута той най-сетне се изправи, но не тръгна към замъка, а закрачи през поляните към къщурката си.

– Хайде – тихичко подкани Хари. – Да се махаме...

Ала Рон не помръдна.

– Какво има? – погледна го Хари озадачен.

Рон извърна лице към него – беше много сериозен.

– Ти знаеше ли... – попита той шепнешком, – ...че Хагрид е полувеликан?

23. „Аз“ (фр.) – Бел.прев.

– Не – вдигна рамене Хари. – И какво от това?

Но по особения поглед на Рон той веднага разбра, че за пореден път е проявил невежество по отношение на живота в магьосническия свят. Израснал в дома на семейство Дърсли, Хари продължаваше да се изнедава от много неща, с които магьосниците бяха свикнали. Всяка учебна година му разкриваше нови такива факти. Сега например разбра, че повечето магьосници не биха казали „И какво от това?“, ако узнаеха, че майката на някой техен приятел е великанка.

– Ще ти обясня вътре – тихо каза Рон. – Хайде...

Флър и Роджър Дейвис бяха изчезнали, сигурно си бяха намерили по-скришно хралче. Хари и Рон влязоха в Голямата зала. Парвати и Падма седяха на една маса в дъното с група момчета от „Бобатон“, а Хърмаяни пак танцуваше с Крум. Хари и Рон седнаха колкото може подалеч от дансинга.

– Е? – похвана Хари. – Какъв е проблемът с великаните?

– Ами, те са... те са... – Рон не можеше да намери подходящите думи, – не са много добри – неубедително завърши той.

– Много важно! – каза Хари. – Хагрид си е много добър.

– Така е, ама... нищо чудно, че никога не приказва за тези неща. – И Рон поклати глава. – Винаги съм мислил, че като дете го е сполетяла лоша магия за наедряване или нещо подобно. Ама не исках да го споменавам...

– Но какво значение има, че майка му е великанка? – продължаваше да пита Хари.

– Да, за всички, които го познаваме, няма значение, защото знаем, че не е опасен – бавно заговори Рон. – Ама... виж, Хари, те, великаните, са жестоки. Както каза Хагрид, това им е в природата, те са като троловете... просто обичат да убиват, всички го знаят. Добре че у нас вече не са останали.

– Какво е станало с тях?

– Ами, и без това били на изчезване, а и аврорите успели да убият много от тях. Но се предполага, че в други страни има великани, които се крият главно в планините...

– Тогава кого се надява да заблуди тая Максим! – размишляваше на глас Хари, като видя, че Мадам Максим седи сама на масата на съдиите с много мрачен вид. – Щом Хагрид е по-лувеликан, няма как да не е и тя. Едър кокал... Единственият, който има по-едри кокали от нея, е динозавърът!

До края на бала Хари и Рон си седяха в ъгъла и обсъждаха

великаните, тъй като и на двамата не им се танцуваше.

Хари се опитваше да не гледа към Чо и Седрик, защото го обземаше силното желание да изрита нещо.

Когато в полунощ „Орисниците“ спряха да свирят, всички ги изпратиха с бурни заключителни ръкопляскания и после тръгнаха към входната зала да се прибират. Мнозина съжаляваха, че балът не е продължил повече, ала Хари със задоволство се отправи да си легне. На него вечерта не му се видя особено забавна.

Пред входната врата Хари и Рон видяха Хърмаяни да пожелава лека нощ на Крум, който си тръгваше към кораба на „Дурмщранг“. Като минаваше покрай Рон, тя му хвърли леден поглед и продължи нагоре по стълбите, без да го заговори. Двамата се заизкачваха след нея, но по средата на мраморното стълбище Хари чу, че някой го вика.

– Хей, Хари!

Беше Седрик Дигъри. Хари забеляза, че Чо е останала да го чака във входната зала.

– Какво има? – неохотно попита той, докато Седрик тичаше към него.

По погледа на Седрик пролича, че не иска да говори пред Рон, който вдигна рамене и продължи да се качва нацупен.

– Слушай... – сниши глас Седрик, след като Рон се отдалечи. – Длъжник съм ти, дето ми каза за змейовете. А сега... с яйцето... Твоето издава ли стенания, като го отвориш?

– Да – отвърна Хари.

– Е, изкъпи се във вана... Ясно?

– Какво?

– Влез във вана и... ъъ... вземи и яйцето в горещата вода, та... това ще ти помогне... Така ще можеш да мислиш, вярвай ми.

Хари го гледаше недоумяващо.

– Слушай – продължи Седрик, – иди в банята на префектите. Четвъртата врата вляво от оная статуя на Борис Озадачения, дето е на петия етаж. Паролата е „*Свеж като скреж*“. Ще бягам... трябва да кажа лека нощ...

Той още веднъж му се усмихна и побягна надолу по стълбите към Чо.

Хари се прибра сам в кулата „Грифиндор“. Съветът му се видя много странен. Как ще му помогне водата да разбере тайната на стенещото яйце? Дали Седрик си правеше шега с него? Да не би да искаше да го изложи пред всички?... И особено пред Чо...

Дебелата дама и приятелката ѝ Вай дремеха в картината пред вратата. Хари трябваше да им кресне „*Мечти и блясък!*“, за да ги събуди, и дамите много се ядосаха. Той влезе в общата стая и завари Рон и Хърмаяни да си крещят с цяло гърло. Застанали на около три метра един от друг, двамата се караха, зачервени до кръв.

– Е, като не ти харесва, знаеш какъв е изводът, нали? – викаше Хърмаяни.

Косата ѝ се бе измъкнала от елегантното кокче, а лицето ѝ бе изкривено от гняв.

– Така ли? – не ѝ остана дължен Рон. – И какъв е?

– Следващия път когато има бал, ме покани, преди някой друг да го е направил, а не като спасителен вариант в последния момент!

Устата на Рон се отвори, без да издаде звук – като на златна рибка, останала на сухо, – а Хърмаяни се завъртя на пета и тръгна към момичешката спалня. Рон се обърна към Хари.

– Ето... – запелтечи той с вид на треснат от гръм, – ето... виждаш ли... това само доказва... изобщо не е разбрала за какво става дума...

Хари не каза нищо. Толкова бе доволен, че с Рон отново си говорят, та не искаше сега да му възразява... Но някак усещаше, че Хърмаяни много по-добре от Рон бе разбрала за какво става дума.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА СЕНЗАЦИЯТА НА РИТА СКИЙТЪР

Сутринта на втория ден на Коледа всички станаха късно. В общата стая на „Грифиндор“ бе необичайно тихо. Ленивите разговори бяха съпровождани от звучни прозявки. Косата на Хърмаяни отново беше бухнала и тя довери на Хари, че за бала е използвала обилно специална брилянтинова отвара за идеално пригладяване на къдрици. И докато чешеше мъркащия Крукшанкс зад ушите, делово обясни, че не си заслужавало да отделя време за това всеки ден.

Рон и Хърмаяни изглежда бяха постигнали негласно споразумение да не обсъждат свадата си от предишната вечер. Държаха се съвсем вежливо един към друг, но все пак хладно. Момчетата веднага посветиха Хърмаяни в същността на подслушания разговор между Хагрид и Мадам Максим. Тя обаче не се стресна от новината, че Хагрид е полувеликан, както се беше случило с Рон, и каза:

– Аз дори предполагах... Знаех си, че не би могъл да е чистокръвен великан, защото те са високи над шест метра. Само че не разбирам защо е цялата тази истерия около великаните. Не може *всичките* да са опасни! Това е същият вид предразсъдък като този към върколаците... Някои просто се вманиачават!

Рон като че ли изпита огромно желание да я срази в отговор, но явно се отказа от нова кавга, защото само поклати неодобрително глава, и то когато Хърмаяни не го гледаше.

Крайно време беше да се замислят за домашните, които бяха зарязали през първата седмица на ваканцията. Всички изглеждаха малко омърлушени заради края на коледните празници, с изключение на Хари, който започна (отново) да се чувства леко притеснен.

Бедата беше там, че вече след Коледа датата двајсет и четвърти февруари изведнъж му се стори много близо, а той още не бе направил нищо, за да разгадае тайната на златното яйце. Започна да изважда яйцето от куфара всеки път, когато влезеше в спалнята. Отваряше го и се вслушваше внимателно с надеждата, че най-сетне ще може да разбере нещо. Напрягаше се да се сети за какво друго му напомня звукът, освен за трийсетте музикални триона, но неизменно стигаше до заключението, че никога преди не е чувал такива звуци. Затваряше яйцето, разтърсваше го с всички сили и отново го отваряше да провери дали звукът не се

е променил. Но той не се променяше. Опитваше се да зададе въпроси на яйцето, мъчеше се да надвика стенанията, но нищо не се получаваше. Веднъж дори го запрати чак в другия край на стаята... при все че всъщност не очакваше и това да помогне.

Хари не беше забравил разговора със Седрик. Но тъй като в момента изпитваше недотам приятелски чувства към него, не му се щеше да приема помощта му, ако можеше да мине без нея. Освен това смяташе, че ако целта на Седрик наистина бе да му подаде ръка, трябваше да се изрази много по-ясно. Хари му бе съобщил точно какво предстои при първото изпитание, но явно Седрик смяташе, че е достатъчно да му върне жеста, като го посъветва да влезе във вана. Е, не му трябваше такава безсмислена помощ... най-малко пък от този, който се разхождаше по коридорите ръка за ръка с Чо.

И така – настъпи първият ден от новия учебен срок и Хари се запъти към класната стая, както винаги натоварен с книги, рула пергамент и пера, а притаената тревога за яйцето тежеше в стомаха му, сякаш освен всичко друго носеше и самото яйце.

По земята все още имаше дебела покривка от сняг и по прозорците на оранжерията се бе кондензирал такъв дебел слой влага, че не можеха да виждат нищо навън в часа по билкология. В такова време изобщо не им се искаше да имат час по грижа за магически създания, макар че според Рон раконогите огнемети щяха хубавичко да ги сгреят, стига да не ги подгонят или да не метнат огнените си струи толкова силно, че в къщата на Хагрид да възникне опасност от пожар.

Пред вратата на къщата обаче този път ги чакаше възрастна вещица с късо подрязана сива коса и силно издадена напред брадичка.

– Хайде, по-бързичко, звънецът удари още преди пет минути! – подканваше тя, докато учениците с мъка си проправяха път през снега към нея.

– Коя сте вие? – попита Рон, гледайки я изпитателно. – И къде е Хагрид?

– Аз съм професор Гръбли-Планк – небрежно отвърна тя – и временно ще ви преподавам грижа за магически създания.

– Къде е Хагрид? – високо повтори Хари.

– Възпрепятстван е – бе краткият отговор на професор Гръбли-Планк.

До ушите на Хари стигна противен приглушен смях. Той се обърна – Драко Малfoy и останалите слидеринци пристигаха за часа. Всички изглеждаха развеселени и явно никой не бе изненадан, че имат нова

преподавателка.

– Оттук, ако обичате – каза тя и поведе учениците покрай оградата, зад която пръхтяха огромните коне на „Бобатон“.

Хари, Рон и Хърмаяни я последваха, като поглеждаха от време на време през рамо към къщата на Хагрид. Всички пердета бяха плътно спуснати. Дали той беше там вътре, сам и болен?

– Какво е станало с Хагрид? – попита Хари, като избърза напред и настигна новата преподавателка...

– Това не те засяга – отвърна тя, явно смятайки любопитството му за прекалено.

– Напротив, засяга ме! – кипна Хари. – Какво му е?

Професор Гръбли-Планк се държеше така, сякаш не го е чула. Тя преведе учениците покрай пасището, където конете на „Бобатон“ се бяха скупчили да се топят, докато най-сетне стигнаха до гората. За едно дърво в самия ѝ край бе привързан голям красив еднорог.

Повечето момичета ахнаха, като го видяха.

– Ох, той е прекрасен! – прошепна Лавендър Браун. – Как ли го е намерила? Доколкото знам, те се ловят много трудно.

Снегът наоколо изглеждаше сивкав в сравнение с ослепителната белота на еднорога. Той нервно потрепваше със златните си копита, отмятайки назад главата си с един-единствен рог.

– Момчетата да стоят отзад! – сърдито ги спря професор Гръбли-Планк, като протегна ръка и грубо спря Хари през гърдите. – Еднорозите обичат само грижите на женски същества, природата им е такава. Момчетата да се приближат насам, като пристъпват внимателно. Хайде, съвсем бавно...

Тя предпазливо тръгна заедно с момчетата към еднорога, а момчетата останаха до оградата на пасището да гледат. Щом реши, че професор Гръбли-Планк не би могла да го чуе, Хари се обърна към Рон:

– Според теб какво може да му се е случило? Да не би някой огнемет...

– Ами, изобщо не е нападнат от огнемет, ако това те притеснява, Потър – обади се много спокойно Малфой. – Просто го е срам да си покаже грамадното грозно лице.

– Какво намекваш? – рязко го попита Хари.

Малфой бръкна в джоба на мантията си и измъкна оттам сгъната страница от вестник.

– Хайде, чети, Потър – подаде я той на Хари. – Неприятно ми е точно аз да го направя, ама...

Той видимо злорадстваше, докато Хари грабна листа, разтвори го и зачете статията, а Рон, Шеймъс, Дийн и Невил надничаха през рамото му. Най-отгоре имаше снимка на Хагрид, от която той гледаше много тревожно.

ВЕЛИКАНСКИЯТ ГАФ НА ДЪМБЪЛДОР

Албус Дъмбълдор, своенравният директор на Училището за магия и вълшебство „Хогвортс“, никога не се бои да назначава преподаватели със съмнителни качества – пишеше специалният кореспондент Рита Скийтър. – В началото на тази учебна година той нае Аластор „Лудоокия“ Муди, прословутия неудачник и бивш аврор, за преподавател по защита срещу Черните изкуства. Мнозина в Министерството на магията вдигнаха вежди в недоумение от това решение, припомняйки си всеизвестния навик на Муди да атакува безогледно, щом някой направи рязко движение в негово присъствие. Но дори Лудоокия Муди може да мине за благонадежден и мил в сравнение с онзи полу човек, който – пак благодарение на Дъмбълдор – преподава грижа за магически създания. Рубиъс Хагрид сам признава, че е бил изключен от „Хогвортс“ още на третата година от обучението си, но оттогава работи в училището като пазач на дивеча – длъжност, осигурена му от Дъмбълдор. Миналата година обаче Хагрид използва необяснимото си влияние върху директора, за да се сдобие с още една длъжност – преподавател по грижа за магически създания, при положение че има далеч по-квалифицирани кандидати.

Страховито грамаден и свиреп на вид, Хагрид използва новопридобитата си власт да плаши поверените му ученици с куп ужасяващи създания. Докато Дъмбълдор се прави, че не забелязва, вече няколко ученици са осакатени в часовете на Хагрид, които мнозина окачествяват като „много стряскащи“. „Аз самият бях нападат от хипогриф, а моят приятел Зинсът Краб беше жестоко ухапан от един пихтиест червей – разказва четвъртокурсникът Драко Малфой. – Ние всички ненавиждаме Хагрид, но ни е страх да го кажем открито.“

Хагрид обаче няма никакво намерение да промени своите методи на обучение чрез всяване на страх. В разговор с репортер на „Пророчески вест“ миналия месец той разкри, че отглежда създания, наречени от него раконоги огнемети – изключително

опасни хибриди между мантикор²⁴ и огнен рак. Както е добре известно, създаването на всякакви нови кръстоски между видовете магически създания е дейност, строго следена от Отдела за регистриране и контрол на магически създания. Хагрид обаче явно смята, че за него не важат такива незначителни ограничения.

„Тъй се забавлявам“ – заяви той и бързо смени темата.

И ако тези аргументи не са достатъчни, „Пророчески вести“ се добра до доказателства, че Хагрид не е чистокръвен магьосник, за каквото се е представял досега. Той дори не е нормално човешко същество. Специално за читателите на „Пророчески вести“ ще разкрием, че негова майка е не коя да е, а великанката Фридулфа²⁵, която от дълго време е в неизвестност.

Кръвожадни и свирепи, великаните почти се самоунищожиха във войните помежду си в края на миналия век. Малцината оцелели се присъединиха към привържениците на Онзи-който-не-бива-да-се-назовава и сигурно носят отговорността за най-страшните масови убийства на мъгли през времето на наложения от него терор.

Много великани, поддръжници на Онзи-който-не-бива-да-се-назовава, бяха ликвидирани от аворите в кампаниите им срещу Тъмните сили, но Фридулфа не е сред тях. Тя вероятно е успяла да се скрие в някое от великанските поселища из чуждоземни планини. Ако се съди по странното му поведение в часовете по грижа за магически създания, синът на Фридулфа явно е наследил нейния свиреп характер.

По зловещо стечение на обстоятелствата Хагрид се е сприятелил с момчето, заради което Вие-знаете-кой загуби своята власт. Тогава майката на Хагрид заедно с останалите поддръжници на Вие-знаете-кой е била принудена да мине в нелегалност.

Вероятно Хари Потър не знае нелицеприятната истина за своя огромен приятел, но Албус Дъмбълдор без съмнение е длъжен да предупреди Хари Потър и неговите съученици за рисковете от сближаването с полувеликани.

Хари прочете статията и погледна Рон, чиято долна челюст бе увиснала.

24. Митично чудовище с човешка глава, лъвско тяло и опашка на змей или скорпион. – Бел.прев.

25. Името е образувано от корените на думите „свобода“ и „вълк“ (англ.) – Бел.прев.

– Как ли е разбрала? – попита Рон шепнешком.

Ала не това тревожеше Хари.

– Какво си искал да кажеш с думите „ние всички ненавиждаме Хагрид“? – просъска той на Малфой. – Какви са тия глупости, че *той* – и Хари посочи Краб – бил ухапан от пихтиест червей? Та те дори нямат зъби!

Краб се подхилкваше, явно много доволен от себе си.

– Е, мисля, че това ще е краят на преподавателската кариера на този уродлив глупак – каза Малфой със святкащ поглед. – Полувеликан бил, а аз все си мислех, че като дете може да е изпил цяла бутилка кокостраст. Никой от мамичките и татенцата няма да хареса това... Направо ще умрат от страх, че може да им изяде дечицата. Ха-ха-ха...

– Ах, ти...

– Защо не внимавате вие там?

Гласът на професор Гръбли-Планк прекъсна спора в групата на момчетата. Момичетата се бяха скупчили около единорога и го галеха. Хари беше побеснял и страницата от „Пророчески вести“ трепереше в ръката му, когато насочи помътнял поглед към единорога, чиито магически сили професор Гръбли-Планк изреждаше отчетливо и високо, така че да чуват и момчетата.

– Надявам се тази жена да продължи да ни преподава – рече Парвати Патил след края на часа, когато всички тръгнаха към замъка за обяд. – Точно така съм си представяла часовете по грижа за магически създания... Истински създания, като този единорог, а не чудовища...

– Ами Хагрид? – ядоса се Хари, като се качваха по стълбите.

– Какво Хагрид? – сопна му се в отговор Парвати. – Той може да си остане пазач на дивеча, нали?

Парвати се държеше много хладно към Хари от бала насам. Той съзнаваше, че сигурно е трябвало да ѝ обърне повече внимание, но тя и така си беше прекарала добре. А сега разгласяваше наляво и надясно, че има среща с момчето от „Бобатон“ в Хогсмейд при следващото посещение.

– Това беше наистина добър урок – каза Хърмаяни на влизане в Голямата зала. – Не знаех и половината от нещата, които професор Гръбли-Планк ни разказа за едно...

– Я виж това! – грубо я прекъсна Хари и пхна вестникарската страница под носа ѝ.

Докато четеше написаното, Хърмаяни зяпна – реакцията ѝ беше абсолютно същата като на Рон.

– Как е разбрала всичко това тази отвратителна Скийтър? Едва ли точно Хагрид ѝ го е *разказал*.

– Не е – убедено каза Хари на път за масата на „Грифиндор“, където се тръшна върху един стол, все още разгневен. – И на нас никога не е казал. Сигурно е побесняла от това, че не е изкопчила купища страхотии за мен, та е ходила по петите му да се добере до нещо.

– Може да го е подслушала, когато е разказвал на Мадам Максим на бала – предположи Хърмаяни.

– Ами, щяхме да я видим в градината! – възрази Рон. – Добре че са ѝ забранили да идва вече в училище. Нали Хагрид каза, че Дъмбълдор е наредил...

– А нищо чудно да има мантия невидимка – рече Хари и от ярост разплиска черпака с пилешка яхния, от която тъкмо си сипваше. – Тя сигурно точно това прави, крие се из храстите да подслушва.

– Като вас двамата – напомни Хърмаяни.

– Ние не бяхме отишли, за да подслушваме! – възмути се Рон. – Нямахме друг избор! Колко е глупаво да разправя, че майка му е великанка, на място, където всеки може да го чуе!

– Трябва да отидем да го видим – намеси се Хари. – Тази вечер, след часа по пророкуване. Ще му кажем, че искаме да се върне. А *ти* искаш ли да се върне? – И той стрелна с поглед Хърмаяни.

– Аз... е, откровено казано, хареса ми поне веднъж да имаме приличен урок по грижа за магически създания, но... разбира се, че искам Хагрид да се върне – побърза да добави тя, като усети пронизващия поглед на Хари.

След вечеря тримата пак напуснаха замъка и тръгнаха в мразовития здрач към къщата на Хагрид. Почукаха, но им отговори само гръмкият лай на Фанг.

– Хагрид, ние сме! – викаше Хари и блъскаше по вратата. – Отвори!

Хагрид не отговаряше. Чуваше се само как Фанг дращи по вратата и скимти, но тя не се отваряше. Тропаха така още десетина минути, а Рон даже отиде и почука на единия прозорец, но никой не отговори.

– Защо се крие дори от *нас*? – попита Хърмаяни, когато най-накрая се отказаха и поеха обратно към замъка. – Не ми се вярва да мисли, че за нас има значение дали е полувеликан.

Но изглежда точно това си мислеше Хагрид. Цяла седмица от него нямаше ни вест, ни кост. Не се появяваше на преподавателската маса да се храни, не го виждаха да изпълнява и задълженията си на пазач на

дивеча около училището, а професор Гръбли-Планк продължаваше да го замества в часовете по грижа за магически създания. Малфой не пропускаше сгоден случай да злорадства.

– Липсва ли ти онай твой приятел мелез? – съскаше той в ухото на Хари, ако наоколо имаше учител, та да не си изпати. – Липсва ли ти човекът слон?

В средата на януари отново щяха да посетят Хогсмийд. Хърмаяни остана изненадана, че и Хари възнамерява да ходи.

– Предполагах, че ще искаш да останеш и да мислиш на спокойствие в общата стая – каза му тя. – Кога най-сетне ще се заемеш с онова яйце?

– О, аз... струва ми се, че знам вече за какво става дума – излъга той.

– Наистина ли? – остана приятно изненадана Хърмаяни. – Браво на теб!

Стомахът на Хари се сви от чувство за вина, но той си внуши, че не го усеща. Имаше още цели пет седмици да разгадае тайната на яйцето и това все пак беше много време... А ако отидеше в Хогсмийд, можеше случайно да срещне Хагрид и да се опита да го убеди да се върне.

В събота той, Рон и Хърмаяни тръгнаха заедно от замъка по студентата влажна поляна към портата. Като минаваха покрай кораба на „Дурмшранг“, закотвен в езерото, видяха Крум да излиза на палубата само по бански. Изглеждаше много слаб, но явно бе издръжлив, защото отиде до борда, разпери ръце и се гмурна в езерото.

– Той е луд! – не се стърпя Хари, вперил очи от тъмната глава на Крум, която изплува в средата на езерото. – Сигурно водата е ледена, още е януари!

– Там, откъдето идва, е по-студено – отбеляза Хърмаяни. – Сигурно тук му се струва направо топло.

– Да, но в езерото живее гигантската сепия – обади се и Рон.

В гласа му май не личеше тревога, а някаква тайна надежда. Хърмаяни усети това и се намръщи.

– Знаеш ли, че той е всъщност е много свястно момче – рече тя. – Изобщо не е такъв, за каквото го мислиш, макар че идва от „Дурмшранг“. Даже ми каза, че тук му харесва много повече.

Рон не отговори. След бала той изобщо не бе споменавал Виктор Крум, но още на втория ден на Коледа Хари бе намерил под леглото си една миниатюрна ръка, вероятно откъсната от мъничка фигурка с български екип за квидич.

На Хари му изтекоха очите да гледа за Хагрид през целия път по кишавата главна улица и предложи да се отбият до „Трите метли“, след като се убеди, че Хагрид го няма в никой от магазините. Заведението бе претъпкано както винаги, но само бърз поглед над масите бе достатъчен да убеди Хари, че Хагрид не е и там. Със свито сърце той се приближи с Рон и Хърмаяни до бара, поръча на Мадам Розмерта три бирени шейка и с униние си помисли, че може би щеше да е по-добре, ако беше останал в замъка да слуша стенанията на яйцето.

– Ама той *никога* ли не ходи на работа? – внезапно прошепна Хърмаяни. – Вижте!

Момичето посочи огледалото зад бара и Хари видя в него отражението на Людо Багман, седнал в един полутъмен ъгъл с цяла група таласъми. Той припряно, но приглушено обясняваше нещо на таласъмните, които бяха скръстили ръце пред гърдите си и го гледаха направо заплашително.

Наистина е странно, помисли си Хари, че Багман се появява в „Трите метли“ през почивните дни, щом нямаше никакво събитие от турнира и не се налагаше да бъде съдия. Продължи да го следи в огледалото – Багман отново му се видя напрегнат, както през онази нощ в гората, преди да се появи Черния знак. Точно в този момент той погледна към бара, забеляза Хари и скочи.

– Само за момент, само за момент! – забързано каза Багман на таласъмните и се засили се към бара, все така по момчешки ухилен.

– Хари! – извика той. – Как си? Надявах се да се срещнем. Всичко наред ли е?

– Да, благодаря – отвърна Хари.

– Дали не бихме могли да разменим няколко думи насаме, а? – неърпеливо попита Багман. – Бихте ли ни оставили за малко вие двамата?

– Ами... добре – каза Рон и тръгна заедно с Хърмаяни да търси маса.

Багман поведе Хари към другия край на бара, колкото се може по-надалеч от Мадам Розмерта.

– Е, исках да те поздравя отново за твоето великолепно изпълнение в изпитанието с шипоносеца – започна Багман. – Превъзходно беше!

– Благодаря! – отвърна Хари, съзнавайки, че това не е всичко, което Багман иска да му каже, защото можеше да му поднесе поздравленията си пред Рон и Хърмаяни.

Ала Багман явно не бързаше да изплюе камъчето. Хари забеляза, че той хвърли поглед в огледалото зад бара към таласъмните, които

мълчаливо ги наблюдаваха с присвити очи.

– Същински кошмар! – сниши глас Багман, като забеляза, че и Хари гледа таласъмите. – А и не им разбирам... Точно като на Световното по квидич с българите, ама те поне ръкомахаха, та ги разбирахме. Тия бърят на таласъмешки, а пък аз от този език знам само думата „*бладвак*“, което значи „брадва“, избягвам да я използвам, да не го вземат за заплаха – при тези думи той се изсмя гръмогласно от сърце.

– Какво искат? – попита го Хари, като забеляза, че таласъмите не свалят погледи от Багман.

– Амии... въз – измърмори Багман и внезапно се притесни. – Те... търсят Барти Крауч.

– Защо го търсят тук? – учуди се Хари. – Той си е в министерството в Лондон, нали?

– Ами... всъщност и представа нямам къде е – отвърна Багман. – Той като че ли... не ходи на работа. Вече от няколко седмици го няма. Онзи младок Пърси, секретарят му, твърди, че е болен. Явно му изпраща инструкции по сови. Ама ти не споменавай това пред никого, Хари. Нали оная Рита Скийтър се вре навсякъде и бас ловя, че ще измисли нещо злоещо около болестта на Барти. Може да каже, че е изчезнал като Бърта Джоркинс.

– А има ли някакви вести от Бърта Джоркинс? – поинтересува се Хари.

– Няма... – Лицето на Багман отново стана напрегнато. – Пратил съм да я търсят, разбира се... (Крайно време беше – помисли си Хари.) Ама цялата работа е много странна. Тя със сигурност е *пристигнала* в Албания, защото там е посетила своя втора братовчедка, после си тръгнала от къщата ѝ и се отправила на юг, за да навести леля си... Някъде по пътя е изчезнала безследно. Да пукна, ако мога да разбера къде се е попиляла! Доколкото я познавам, не би хукнала след някой мъж. Ама все пак... Защо изобщо говорим за таласъми и Бърта Джоркинс? Аз всъщност исках да те попитам – и той сниши глас – как вървят нещата със златното яйце?

– Ами... добре – излъга Хари.

Багман явно разбра, че момчето не казва истината.

– Слушай, Хари – продължи той (отново шепнешком), – хич не ми харесва тая работа... забъркаха те в турнира насила... и ако – той зашепна толкова тихо, че Хари се наведе към него да го чува – ...мога някак да помогна... да те насоча... Харесваш ми... Само как се справи със змеицата... Кажй една дума и...

Хари погледна кръглото румено лице и ококорените, сини като на бебе очи на Багман.

– Нали сами трябва да се справяме със загадките? – отвърна небрежно той, за да не излезе, че упреква началника на Отдела за магически игри и спортове в нарушаване на правилата.

– Е... да, да – нетърпеливо го прекъсна Багман. – Ама хайде, Хари... нали всички искаме „Хогуортс“ да победи.

– А на Седрик предложихте ли помощ? – попита Хари.

Едва доловима гримаса смути гладкото лице на Багман.

– Всъщност... не съм – отвърна той. – Аз... нали ти казах, ти ми харесваш. Затова си помислих да ти предложа...

– Благодаря ви, но аз вече почти се справих с яйцето и... Трябват ми още няколко дни и съм готов.

Хари не беше съвсем наясно защо всъщност отхвърля помощта на Багман, но той му се струваше някак чужд и ако приемеше съдействието му, щеше да е по-голяма измама, отколкото ако поискаше съвет от Рон, Хърмаяни или Сириус.

Багман изглеждаше почти обиден, но не можа да каже нищо повече, защото точно в този момент се появиха Фред и Джордж.

– Здравейте, господин Багман! – весело поздрави Фред. – Може ли да ви почерпим едно питие?

– Ами... не – отвърна Багман, като отправи към Хари още един поглед, пълен с разочарование, – не, благодаря, момчета...

Фред и Джордж бяха не по-малко разочаровани от Багман, който продължаваше да гледа Хари така, сякаш бе извършил предателство.

– Е, трябва да бягам – каза той. – Драго ми беше да ви видя. Успех, Хари!

И бързо напусна заведението, а таласъмните се свлякоха от столовете си и тръгнаха по петите му. Хари се върна при двамата си приятели.

– Какво искаше? – веднага попита Рон.

– Предложи да ми помогне за златното яйце – съобщи Хари.

– Няма право! – възмути се Хърмаяни. – Той е съдия! А ти и без това вече си се справил, нали?

– Е... почти – смънка Хари.

– Дъмбълдор едва ли ще остане във възторг, ако разбере, че Багман те е увещавал да мамиш – отбеляза Хърмаяни, все още възмутена. – Надявам се, че е предложил същото и на Седрик.

– Не е. Попитах го – каза Хари.

– Какво ме интересува дали някой помага на Дигъри или не? –

включи се Рон, а Хари мълчаливо се съгласи с него.

– Таласъмните хич не изглеждаха приятелски настроени – отбеляза Хърмаяни и сръбна от бирения си шейк. – И всъщност какво правят тук?

– Според Багман търсели Крауч – обясни Хари. – Той бил все още болен. Не ходел на работа.

– Може би Пърси му дава отрова – рече Рон. – Вероятно си мисли, че ако Крауч хвърли топа, ще го направят началник на Отдела за международно магьосническо сътрудничество.

Хърмаяни му отправи укорителен поглед да не се шегува с такива неща и се намеси:

– Странно защо точно таласъмните търсят господин Крауч... Те обикновено имат работа с Отдела за регистриране и контрол на магически създания.

– Нали Крауч знае много езици – каза Хари. – Може да им трябва като преводач.

– Тревожиш се за горките малки таласъмчета, а? – заяде се Рон с Хърмаяни. – Да не мислиш да основеш сега пък нещо като... МАЗУТ например? Магьосническа асоциация за закрила на уродливите таласъми, а?

– Ха-ха-ха! – саркастично се изсмя в отговор Хърмаяни. – Таласъмните нямат нужда от закрила. Не помниш ли какво ни е разказвал професор Бинс за техните бунтове?

– Не – отвърнаха Хари и Рон в един глас.

– Ами те и сами се справят с магьосниците – напомни Хърмаяни, като отпи пак от бирения си шейк. – Много са умни. Не са като домашните духчета, които не умеят да си отстояват правата.

– Охооо... – провикна се Рон, загледан във вратата.

Там се бе появила Рита Скийтър. Този път тя бе облечена в банановожълта мантия, а дългите ѝ нокти бяха крещящорозови. Придружаваше я шишкавият фотограф. Тя поръча питиета и двамата се отправиха през множеството към една маса близо до Хари, Рон и Хърмаяни, които я гледаха с омраза. Рита говореше разпалено, явно много доволна от нещо:

– ...и май не му се приказваше с нас, а, Бозо? Интересно защо? Ти какво мислиш? И какво изобщо крои с цяла тумба таласъми по петите си? Показвал им бил забележителностите... Глупости!... Никога не е умел да лъже. Мислиш ли, че има нещо? Май ще трябва да поровим малко с теб, а? *Опозорен бивш началник на Отдела за магически игри и*

спортове: Людо Багман... Грабвашо заглавие, нали, Бозо? Трябва само да намерим подходяща история за него.

– Каните се да съсипете още нечий живот, така ли? – провикна се Хари.

Нясядалите по околните маси се заобръщаха. Рита Скийтър погледна изумено иззад очилата си с инкрустирани в рамките скъпоценни камъни.

– Хари! – цялата светна тя. – Каква приятна изненада! Заповядай при нас...

– И на метла не бих прелетял покрай вас! – гневно отвърна Хари. – Защо причинихте това на Хагрид, а?

Рита Скийтър вдигна дебело изрисуваните си вежди.

– Нашите читатели имат право да знаят истината, Хари, и аз просто искам да върша...

– Кой се интересува дали Хагрид е полувеликан или не? – продължаваше да вика Хари. – Никому нищо лошо не е направил.

Цялото заведение бе притихнало. Мадам Розмерта гледеше в недоумение иззад бара, без да забелязва, че гарафата, която пълнеше с медовина, вече преливаше.

По лицето на Рита Скийтър се прокрадна лека усмивчица, но тя бързо я скри, щракна ключалката на чантата си от крокодилска кожа, измъкна оттам Самопишещото перо и каза:

– Защо не ми дадеш сега едно интервю за Хагрид, какъвто ти го познаваш, Хари? Голямо сърце зад великански мускули, а? Странното ви приятелство ѝ причините за него... Би ли могъл да кажеш, че замества баща ти?

Хърмаяни изведнъж скочи, стиснала бутилката бирен шейк в ръката си като граната.

– Ти, ужасна жена... – кресна тя, – изобщо не подбиращ! Само да има за кого да драскаш... каквото и да е и за когото и да е... Дори за Людо Багман...

– Я си сядай, малка глупачке, и не се меси в неща, които не разбираш – разнесе се леденият глас на Рита Скийтър, а злобният ѝ поглед се прикова върху Хърмаяни. – Знаем за Людо Багман неща, от които косата ти ще се изправи. При това без *брилянтин* – заяде се тя с буйната коса на момичето.

– Да се махаме оттук – каза Хърмаяни. – Хайде...

Тримата излязоха, съпроводени от множество погледи. На вратата Хари се обърна. Самопишещото перо на Рита Скийтър скърцаше

напред-назад върху едно парче пергамент на масата.

– Следващата ѝ жертва си ти, Хърмаяни – каза Рон с тих и тревожен глас, като стъпиха на улицата.

– Нека да опита сами! – изсъска Хърмаяни, като се тресеше от гняв. – Аз ще ѝ дам да се разбере! Малка глупачка съм била! Ооо, ще ѝ върна аз за всичко това, първо Хари, после Хагрид...

– Недей да дразниш Рита Скийтър – притеснено я посъветва Рон. – Сериозно ти казвам, Хърмаяни, тя ще изрови нещо и срещу теб...

– Моите родители не четат „Пророчески вестни“, така че не може да ме накара да се скрия в миша дупка – отвърна Хърмаяни и закрочи толкова бързо, че Хари и Рон едва я настигаха. За последен път Хари бе видял Хърмаяни така вбесена, когато бе ударила Драко Малфой през лицето. – А и Хагрид няма повече да се крие! *Не трябваше* да допуска този позор за човешкия род Рита Скрити да го съсипе! *Хайде!*

Тя хукна и тичаше пред тях по целия път обратно през портите с крилатите глигани, през парка, та чак до къщата на Хагрид.

Пердетата все още бяха спуснати, но Фанг започна да лае, когато се приближиха.

– Хагрид! – силно викна Хърмаяни и заблъска по вратата. – Хагрид, стига толкова! Знаем, че си вътре! Никой не се интересува, че майка ти е великанка, чуваш ли! Не допускай тази подла жена Скрити да те разстрои! Хагрид, излизай оттам и не се прави на...

Вратата се отвори, Хърмаяни започна с „Крайно време...“ и изведнъж млъкна, защото се озова лице в лице не с Хагрид, а с Албус Дъмбълдор.

– Добър ден! – любезно поздрави той и им се усмихна.

– Ние... хм... ние дойдохме да видим Хагрид – промълви Хърмаяни едва чуто.

– И аз така си помислих – рече Дъмбълдор със закачливо пламъче в очите. – Защо не влезете?

– О... ами... добре – отговори Хърмаяни.

Тримата с Рон и Хари влязоха в малката къща. С бесен лай Фанг се метна върху Хари и заблizza ушите му, но той го избута и се огледа.

Хагрид седеше до масата, на която имаше две големи чаени чаши. Изглеждаше ужасно. По лицето му бяха избили петна, очите му бяха подути. Явно бе изпаднал в другата крайност по отношение на косата си – поради липсата на всякакви опити да бъде приведена в добър вид, сега тя изглеждаше като перука от омотана тел.

– Здравсти, Хагрид! – рече Хари. Хагрид вдигна очи.

– 'драсти – едва отговори той със силно пресипнал глас.

– Ще пиете чай, нали? – предложи Дъмбълдор, след като затвори вратата зад тях, извади магическата си пръчка и махна с нея.

Във въздуха се завъртя табла със сервиз за чай и чиния със сладкиши. Дъмбълдор спусна с магия таблата върху масата и всички се наре-диха около нея. След кратко мълчание професорът се обърна към Хагрид:

– Случайно да си чул, че госпожица Грейнджър остана без глас от викане, Хагрид? – Хърмаяни леко се изчерви, но Дъмбълдор ѝ се усмихна и продължи: – Май Хърмаяни, Хари и Рон все още не са се отрekli от теб, ако се съди по това, как се опитваха да разбият вратата.

– Разбира се, че не сме се отрekli от теб! – потвърди Хари, вирайки се в Хагрид. – Да не мислиш, че оная крава Скрита... Извинете, професоре! – стресна се той.

– Аз оглушах за малко и не зная какво си казал, Хари – успокои го Дъмбълдор, като въртеше палците си и гледаше в тавана.

– Е... добре – смути се Хари, – исках да кажа... Хагрид... как можа да си помислиш, че ни интересува какво пише оная... жена... за теб?

Две едри сълзи капнаха от черните като бръмбари очи на Хагрид и бавно попиха в сплъстената му брада.

– Ето ти живо доказателство за това, което ти казах, Хагрид – заговори Дъмбълдор, все още тактично загледан в тавана. – Нали ти показах писмата от толкова много родители, които те помнят от своите години в това училище и съвсем недвусмислено ме предупредиха, че ако те уволня, няма да стоят със скръстени ръце.

– Не са 'сички – дрезгаво се обади Хагрид. – Не 'сичките искат да остана.

– Слушай, Хагрид, ако търсиш всемирна слава, боя се, че ще си стоиш затворен в тази къща още дълго – каза Дъмбълдор и го изгледа строго над очилата си с форма на полумесеци. – Като станах директор на това училище, не минаваше и седмица да не получа поне една сова с оплакване за начина, по който го ръководя. И какво според теб трябваше да направя? Да се барикадирам в кабинета си и да отказвам да разговарям с когото и да било ли?

– Да... ама вие не сте полувеликан! – хрипкаво възрази Хагрид.

– Хагрид, я виж какви са моите роднини! – разгорещи се Хари. – Помисли си за ония Дърсли.

– Отлично сравнение! – подкрепи го професор Дъмбълдор. – А моят собствен брат Абърфорт беше обвинен, че практикувал неподходящи

магии върху коза. Гръмнаха всички вестници, но скри ли се той? Не, ни май-малко! Ходеше с високо изправена глава и си гледаше работата. Е, не съм сигурен, че умееше да чете, така че това може и да не е било непременно смелост от негова страна...

– Върни се да ни преподаваш, Хагрид – кротко каза Хърмаяни. – Моля те, върни се, защото ни липсваш.

Хагрид преглътна, по бузите му се затъркаляха още сълзи, които изчезваха в гъстата брада. Дъмбълдор се изправи.

– Отказвам да приема оставката ти, Хагрид, и очаквам да се явиш на работа още в понеделник – каза той. – Ще се видим на закуска в осем и половина в Голямата зала. Не приемам никакви извинения. Приятен следобед на всички!

Дъмбълдор напусна къщата, като спря само за миг да почеше Фанг по ушите. Когато вратата се затвори след него, Хагрид се разрида в шепите си, големи колкото капаци на кофи за боклук. Хърмаяни го галеше по ръката. Най-сетне той вдигна очи, още по-зачервени отпреди, и каза:

– Велик човек е тоя Дъмбълдор... велик човек...

– Да, наистина – потвърди Рон. – Може ли да си взема един сладкиш, Хагрид?

– А, 'земи си – рече Хагрид и обърса очи с длани. – Е, прав е, разбира се... и вие сте прави... аз бях толкова глупав... моето старче щеше да се срамува от мен, ако гледаше отнякъде к'во става... – Нови сълзи рунаха от очите му, но той ги изтри още по-яростно и рече: – Аз май не съм ви показвал снимка на моя старец, а? Сега...

И той стана, отиде до скрина, отвори едно от чекмеджетата и извади оттам снимка на дребничък магьосник със същите черни очи, обградени с бръчици, като на Хагрид, сияещ от радост върху раменете на своя син. Самият Хагрид изглеждаше поне два метра и половина висок, ако се съдеше по ябълковото дърво, до което стоеше, а лицето му бе голобрадо, младежко, закръглено и гладко – едва ли беше на повече от единайсет години на снимката.

– Тук съм тъкмо кат' ме приеха в „Хогуорте“ – задавено рече Хагрид. – Тате едва не превъртя от страх, щото мислеше, че може да не съм магьосник, че... нали разбирате, мама... е, 'се едно. Никога не съм бил сръчен в магиите, ама поне не доживя да види как ме изгониха. Почина, като бях втори курс... Само Дъмбълдор се застъпи за мен, като си отиде тате. Даде ми да работя като пазач... вярва на хората... така си е... винаги им дава втори шанс... ей т'ва го отличава от другите директори. Всекиго би приел в „Хогуорте“, стига да отбира от наш'те работи. 'Щото

знае, че е важно ти какъв си, а не к'ви са ти родителите. Но някои не разбират това. Има едни, дето все гледат в нещо да те обвинят. Други пък се фръцкат, че били с едър кокал, вместо да станат и да рекат „Аз съм си това, дето съм си, и не ме е срам“. Моят старец ми повтаряше: „Никога не се срамувай! Ще се намерят такива, дето да го използват срещу теб, ама ти не им обръщай внимание.“ И имаше право. Аз бях глупак. Няма повече да се занимавам с *нея*, обещавам ви. Едър кокал... ще ѝ дам аз едни едри кокали!

Хари, Рон и Хърмаяни се спогледаха нервно. Хари по-скоро би извел петдесет раконоги огнемета на разходка, отколкото да признае на Хагрид, че е подслушал разговора му с Мадам Максим. Но Хагрид продължаваше да бърбори, явно без да си дава сметка, че говори странни неща.

– И знаеш ли, Хари... – с променен глас каза той, като вдигна светнали вече очи от снимката на баща си. – Кат' те видях за пръв път, ти ми напомни малко за мен самия. Нямахте си майка ѝ татко и се боеше дали мястото ти е в „Хогуортс“, помниш ли? Не беше сигурен дали ще се справиш... А я се виж сега, Хари... Избраник на училището!

Той погледна Хари за момент и после продължи много сериозно:

– Знаеш ли к'во най-много ми се ще, Хари? Ще ми се ти да спечелиш. Много ми се ще. И да им покажеш на 'сичките... че не е важно дали си чистокръвен, за да успееш. Не се срамувай от това, дето си. Така ще им докажеш, че Дъмбълдор е излязъл прав, дето допуска всекиго, стига да може да прави магии. Как се справяш с онова яйце, Хари?

– Ами... страхотно – излъга Хари. – Няма проблем.

Унилото лице на Хагрид цъфна в широка, мокра от сълзите усмивка.

– Момчето ми... Покажи им, Хари, покажи им. 'Сичките ги победи!

Да излъжеш Хагрид не бе същото, като да излъжеш някой друг... Хари се върна в замъка заедно с Рон и Хърмаяни в късния следобед, а щастливото изражение по косматата физиономия на Хагрид при мисълта как той печели турнира не излизаше от ума му. Същата вечер неразгаданото яйце тежеше още повече на съвестта на Хари и като си легна, той взе решение – време беше да забрави гордостта си и да провери дали в споменатото от Седрик има някаква истина.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА ЯЙЦЕТО И ОКОТО

Тъй като нямаше представа колко дълго ще трябва да се къпе, докато разкрие тайната на златното яйце, Хари реши да се заеме с това през нощта, за да има достатъчно време. Никак не му се искаше да следва всички съвети на Седрик, но все пак наистина бе най-добре да използва банята на префектите, тъй като там достъпът беше ограничен и вероятността да го безпокоят бе много по-малка.

Този път Хари внимателно планира как да се движи дотам, защото пазачът Филч веднъж вече го бе залавял далеч от спалните помещения нощно време и нямаше никакво желание да преживее това отново. Мантията невидимка щеше да е най-добрата му защита, но за още по-голяма сигурност той реши да вземе и Хитроумната карта, която бе другият му надежден помощник, когато се налагаше да се нарушават правила. На картата се виждаше целият „Хогуортс“ с всичките коридори и тайни тунели, но най-важното бе, че тя разкриваше къде се намират обитателите на замъка. Всеки от тях се движеше като точица с името си като надпис, така че Хари щеше веднага да разбере, ако някой се приближава към банята.

В четвъртък през нощта Хари се измъкна от постелята си, наметна мантията невидимка и предпазливо заслиза по стълбите, точно като в онази нощ, когато Хагрид му бе показал змейовете. Спря пред портрета и почака да се отвори. Тази вечер Рон бе останал отвън, за да каже на Дебелата дама паролата (*Бананови бухти!*).

– Успех! – прошепна Рон, докато се разминаваха, и се качи да си ляга.

Този път беше доста неудобно да се движи с мантията невидимка, тъй като носеше под едната си мишница тежкото яйце, а с другата ръка държеше картата пред очите си. Добре че осветеният от луната коридор бе празен и тих и като сверяваше през точно определени интервали местоположението си по картата, Хари успя да избегне нежелани срещи с когото и да било. Когато стигна до статуята на Борис Озадачения, видимо объркан магьосник с разменени ръкавици, той видя вратата, приближи се до нея и прошепна паролата „*Свеж като скреж!*“, както му бе казал Седрик.

Вратата проскръца и се отвори. Хари се мушна вътре, врътна ключа

зад себе си, свали мантията невидимка и се огледа.

Първата му мисъл бе, че си струва да стане префект само за да може да се къпе в тази баня. Мека светлина струеше от изящен полилей с много свещи. Всичко наоколо бе от бял мрамор, дори и празният, както изглеждаше, правоъгълен басейн, вдълбан в пода по средата на помещението. По ръбовете на басейна бяха монтирани около стотина златни крана и на дръжката на всеки от тях се виждаше скъпоценен камък с различен цвят. Имаше и трамплин за скачане. По прозорците висяха дълги ленени пердета, в един ъгъл имаше цял куп пухкави бели хавлии, а на стената бе закачена една-единствена картина в златна рамка. Там бе изобразена русокоса русалка, която спеше върху скала и при всяко похъркване косата ѝ се развяваше леко пред лицето.

Хари остави мантията, яйцето и картата и тръгна да огледа. Стените връщаха ехото от стъпките му. Колкото и приказна да бе тази баня и колкото и да му се искаше да изпробва някои от крановете, не го напускате мисълта, че Седрик може просто да му се е подиграл. Как ли изобщо всичко това тук щеше да му помогне да разгадае тайната на яйцето? Той все пак подреди една от пухкавите хавлии, мантията си, картата и яйцето покрай ръба на ваната с големина на плувен басейн, коленичи и отвори няколко крана едновременно.

Веднага забеляза, че от тях тече вода, смесена с различни пенливи шампоани, каквито той никога не бе използвал. От единия кран изскочиха сини и розови мехури колкото футболни топки. Вторият бълваше толкова гъста снежнобяла пяна, че Хари сигурно би могъл да легне върху нея, без да потъне. Третият изпускаше силно парфюмирани лилави облачета, които се носеха над повърхността на водата. Хари се позабавлява известно време да пуска и спира крановете, като най-много се радваше на онзи, чиято струя отскачаше от водата и образуваше широки дъги над нея. А когато дълбокият басейн (за удивително кратко време, като се има предвид размерът му) се напълни с гореща вода, пяна и мехурчета, Хари затвори всички кранове, свали пижамата, чехлите и халата и се пхна вътре.

Беше толкова дълбоко, че стъпалата му едва докосваха дъното. Преплува няколко дължини, преди да се върне в единия ъгъл, и като се оттласкваше с енергични махове на краката, за да държи главата си над водата, се загледа в яйцето. Макар да му беше много приятно да плува в топлата пенлива вода с облачета разноцветна пара наоколо, не го осени никакво хрумване, не му дойде никакво внезапно просветление.

Хари протегна ръце, пое яйцето с мокри длани и го отвори.

Пронизителният вой изпълни банята и вибрирайки във въздуха, отекна от мраморните стени, още по-неразгадаем отпреди заради ехото. Хари бързо затвори яйцето, разтревожен да не привлече Филч и дори озадачен дали всъщност не е бил точно такъв планът на Седрик. Но изведнъж подскочи и изтърва яйцето, което затрополи по пода на банята, защото някой бе казал:

– На твоё място щях да го потопя във водата.

От изненада Хари се нагълта с мехурчета пяна. Изправи се, плювайки, и видя призрак на момиче с много тъжно лице да седи с кръстосани крака върху един от крановете. Това бе Стенещата Миртъл, чиито ридания обикновено се носеха откъм една чупка в тръбата на тоалетната три етажа по-долу.

– Миртъл! – ядоса се Хари. – Аз... аз не съм облечен!

Това едва ли имаше значение сред гъстата пяна, ала той изпита неприятното усещане, че Миртъл го е шпионирала от някой кран откакто бе дошъл.

– Зажумях, като влизаше в басейна – каза тя и примигна зад дебелите стъкла на очилата си. – Не си идвал да ме видиш *много отдавна*.

– Аз... ами... – запъна се Хари и леко приклезна, за да е сигурен, че Миртъл не вижда нищо друго, освен главата му. – Не бива да влизам в твоята тоалетна. Тя е само за момичета.

– По едно време това нямаше значение за теб – жаловито рече Миртъл. – Прекарваше там часове.

Това беше вярно, но само защото Хари, Рон и Хърмаяни бяха установили, че повредената тоалетна на Миртъл е достатъчно скришно място да приготвят многоликвата отвара, която бе забранена. С помощта на тази отвара Хари и Рон успяха за един час да приемат образите на Краб и Гойл, за да се вмъкнат в общата стая на „Слидерин“.

– Нали си изпатих тогава, че влизам там – каза Хари за свое оправдание, което не беше лъжа, защото Пърси го бе заварил веднъж точно като излизаше от онази тоалетна. – И после вече не смеех.

– Аха... разбирам... – рече Миртъл, чоплейки с доста мрачен вид една пъпка на брадичката си. – Добре де, няма значение... Защо не пуснеш яйцето във водата? Така направи Седрик Дигъри.

– И него ли си шпионирала? – възмути се Хари. – Да не би да се промъкваш тук вечер да гледаш как се къпят префектите?

– От време на време – призна си Миртъл, – ама никога не излизам да разговарям с тях.

– Поласкан съм от вниманието ти – отвърна с ирония Хари. –

Затвори си очите!

Той се увери, че Миртъл е закрила плътно очилата си с ръце, излезе от водата, зави се плътно с хавлията и отиде да вземе яйцето.

Щом Хари влезе отново в басейна, Миртъл надникна между пръстите си и го подкани:

– Хайде, отвори го сега под водата!

Той потопа яйцето под пяната и го отвори... и този път наистина нямаше стенания. Отвътре се чуваше някаква песен със силно гъргоре-не, но той не можеше да различи думите през водата.

– Трябва да си потопиш и главата – продължаваше да го наставлява Миртъл, явно много доволна. – Хайде, давай!

Хари си пое дълбоко въздух и се скри във водата... Чак тогава, седнал на мраморното дъно на изпълнения с мехурчета басейн, той чу песен на тайнствен хор откъм отвореното яйце:

„Когато песента ни под водата чуеш ти,
гмурни се в дълбините и там ни намери.
Заплуваш ли сред тъмните и тайнствени води
оглеждай се наоколо и всеки миг помни –
тук пазим ние туй, що трябва да спасиш,
че с неговата загуба не ще се помириш.
Ако до час не го извадиш, ще сгрешиш –
не можеш вече никога да го освободиш.“

Хари изплува през пяната и отметна мокрите кичури коса от очите си.

– Сега чу ли? – попита го Миртъл.

– Да... „Когато песента ни под водата чуеш ти“... и трябва да ги намеря... Я чакай, искам пак да го чуя... – И той отново се потопа.

Наложи се да изслуша още три пъти песента на яйцето под водата, докато я запомни. После се задържа известно време с глава над повърхността, мислейки трескаво, а Миртъл седеше и го гледаше.

– Значи трябва да тръгна да търся някои, чиито гласове се чуват само под водата... – бавно говореше той. – Тъж... кой може да бъде това?

– Ама че бавно мислиш!

Стенещата Миртъл се бе развеселила както в деня, когато от многоликвата отвара Хърмаяни се сдоби с козина по лицето и котешка опашка.

Хари се оглеждаше втренчено и мислеше... Щом гласовете се чуваха само под вода, значи принадлежаха на същества, които живеят там.

Той спомена това предположение на Миртъл, която му се подсмихна заговорнически.

– Ами... същото мислеше и Дигъри, докато лежа там с часове и си приказваше сам – рече Миртъл. – Толкова време прекара така – почти всички мехурчета се пукнаха...

– Под водата... – бавно повтори Хари. – Миртъл... кой живее в езерото, освен гигантската сепия?

– О, кой ли не! – отвърна тя. – Понякога и аз попадам там... не по свое желание – ако някой пусне водата в тоалетната, преди да се усетя...

Като се стараеше да не мисли как Миртъл се носи през тръбата към езерото заедно със съдържанието на тоалетната, Хари попита:

– А има ли там същества с човешки гласове? Я чакай... – Погледът му падна върху спящата русалка на стената. – Миртъл, там да не би да има *езер... езеряни*, а?

– Оооо, браво! – похвали го тя и дебелиите стъкла на очилата ѝ присветнаха. – На Дигъри му трябваше много повече време! При това и *тя* беше будна тогава... – Миртъл тръсна глава към русалката с дълбоко пренебрежение върху мрачното си лице – ...и се кикотеше, перчеше, мяташе лъскавата си опашка.

– Познах, нали? – зарадва се Хари. – Второто изпитание е да се гмурнем в езерото и да намерим... и...

Изведнъж той осъзна какво говори и радостта му се оттече нанякъде, сякаш някой бе дръпнал запушалка на сифон в стомаха му. Той не плуваше много добре, защото никога не бе имал възможност да се научи. Когато бяха малки момчета, Дъдли ходеше на уроци по плуване, но Хари не го прашаха – сигурно леля Петуния и вуйчо Върнън са се надявали някой ден да се удави. Да преплува няколко дължини в този басейн беше лесно, но езерото бе много голямо и много дълбоко... а езеряните със сигурност живееха чак на дъното.

– Миртъл – замислено поде Хари, – ами как ще *дишам* там?

При тези думи очите на Миртъл плувнаха в съзлзи.

– Колко си нетактичен! – смънка тя под носа си, докато ровеше из джоба си за кърпичка.

– Защо да съм нетактичен? – учуди се Хари.

– Да говориш пред *мен* за дишане! – отвърна тя пискливо и стените на банята върнаха ехото. – При положение че не мога... не съм... кой знае откога... – Тя закри лице с кърпичката си и шумно се разхлипа.

Хари бе забравил колко се засягаше Миртъл, ако ѝ напомнеха, че е мъртва, за разлика от другите духове наоколо, които изобщо не

роптаеха срещу положението си.

– Съжалявам – побърза да каже той, – не исках... бях забравил...

– О, да, много лесно се забравя, че Миртъл е мъртва – отвърна тя през сълзи, гледайки го с подути очи. – Никой не се сещаше за мен дори когато бях жива. Минаха цели часове, докато открият тялото ми... помня, че седях и ги чаках. Тогава в тоалетната влезе Олив Хорнби... „Пак ли си се скрила тук да се цупиш, Миртъл? – попита тя. – Професор Дипит ме прати да те търся...“ И тогава видя тялото ми... Ооооо, не можа да го забрави до последния си час!... Погрижих се за това... Навсякъде я следвах по петите и ѝ припомнях, дори на сватбата на брат ѝ...

Ала Хари не слушаше. Той си мислеше за песента на езеряните. *Тук пазим ние туй, що трябва да спасиш...* Звучеше така, сякаш щяха да му отнемат нещо, което той трябва да си върне. Какво ли щеше да е то?

– ...после тя, разбира се, отиде да се оплаче от мен в Министерството на магията и аз трябваше да се върна тук и да живея в тоалетната си.

– Добре – промълви Хари неясно за какво. – Е, днес все пак имам известен напредък... Затвори си отново очите, че излизам.

Той взе яйцето от дъното на басейна, излезе от водата, изтри се и отново облече пижамата и халата.

– Ще дойдеш ли някой път да ме навестиш в тоалетната? – жаловито попита Стенещата Миртъл, докато Хари си взимаше мантията невидимка.

– Ами... ще се опитам – отвърна той с мисълта, че би влязъл отново в тоалетната на Стенещата Миртъл само ако всички други тоалетни в замъка се задръстят. – До скоро, Миртъл... Благодаря ти за помощта!

– Чао! – мрачно каза тя и още докато намяташе мантията невидимка, Хари я видя как се шумгуна в един от крановете.

Навън в тъмния коридор прегледа внимателно Хитроумната карта да се увери, че пътят му все още е чист. Да, точиците на Филч и Госпожа Норис си бяха в кабинета... Изглежда нищо друго не се движеше, освен Пийвс, който подскачаше из Трофейната зала на горния етаж... Но едва бе направил няколко крачки към кулата на „Грифиндор“, когато нещо много странно прикова очите му върху картата.

Пийвс *не беше* единственият, който се движеше. Една точица обикаляше из стая в най-долния лъв ъгъл – кабинета на Снейп. Ала тя не беше надписана „Сивиръс Снейп“, а... „Бартемиус Крауч“.

Хари впери очи в точката. Нали Крауч бил много болен, та не ходел на работа, а не дойде и на коледния бал... Защо тогава се е притаил в

„Хогуортс“ и какво прави в един след полунощ? Хари внимателно следеше как точката се движи из стаята, спирайки ту тук, ту там...

Поколеба се, помисли малко... и любопитството му надделя. Той се обърна и пое в обратната посока към най-близкото стълбище. Отиваше да разбере какво крои Крауч.

Слезе по стълбите колкото можеше по-тихо, макар че лицата от някои портрети се извъръщаха в почуда, щом изскърцаше стъпало или прошумолеше халатът му. После се промъкна по долния коридор, повдигна един гоблен и заслиза по тясна стълба, която щеше да го отведе направо два етажа по-долу. От време на време пак поглеждаше картата и се чудеше... как така принципният, спазващ законите господин Крауч се промъква в чужд кабинет посред нощ...

Точно тогава, като не гледаше къде стъпва и не мислеше за нищо друго, освен за странното поведение на Крауч, кракът му изведнъж потъна в същото онова изчезващо стъпало, което Невил все забравяше да прескочи. Не можа да запази равновесие, залитна и златното яйце, както си беше още влажно, се изплъзна изпод мишницата му. Той се наведе да го улови, но не успя – яйцето се изтърколи по дългата стълба, удрайки се във всяко стъпало със звук като удар на барабан... Мантията невидимка се изхлузи, Хари я сграбчи, но пък изпусна Хитроумната карта, която прелетя шест стъпала и той не можеше да я стигне, тъй като кракът му бе потънал до над коляното в стъпалото капан.

Златното яйце мина под гоблена в долния край на стълбата, отвори се и целият коридор се изпълни със степенания. Хари извади пръчката си и се опита да стигне картата, за да я заличи, но тя бе твърде далеч...

Наметна отново мантията невидимка, изправи се, послуша се, присвил очи от ужас... и ето че в този миг...

– ПИЙВС!

Момчето безпогрешно разпозна бойния вик на пазача Филч и веднага чу как той тътри крака все по-наблизо и по-наблизо и хрипливо крещи от ярост.

– Каква е тая врява? Да събудиш целия замък ли искаш? Ей сега ще те науча аз, Пийвс, ще ти дам да... Това пък какво е?

Търненето престана, чу се звън от допир на метал в метал и стенанията спряха – Филч бе вдигнал яйцето и го бе затворил. Хари стоеше, без да мигне дори, все още с единия крак в омагьосаното стъпало, и слушаше. Всеки момент Филч щеше да отметне гоблена, очаквайки да види Пийвс... но нямаше да намери никакъв Пийвс... А тръгнеш ли по стълбите, щеше да попадне на Хитроумната карта... която въпреки мантията

невидимка щеше да му покаже мястото на точката с надпис „Хари Потър“.

– А, яйце? – тихо възкликна Филч зад гоблена. – Виж, миличка! – Явно Госпожа Норис бе до него. – Та това е загадката от Тримагическия турнир! Трябва да е на някого от нашите участници!

На Хари вече му се повдигаше, а сърцето му щеше да изскочи...

– ПИЙВС! – ревна Филч злорадо. – Ти си крадец!

Той рязко отметна гоблена и Хари видя как противното му подпухнало лице с бледи изпъкнали очи се обърна към стълбата, която (според Филч) беше пуста.

– Криеш се, а? – рече той заканително. – Ей сега идвам да те хвана, Пийвс... ти си откраднал загадката от турнира... Дъмбълдор направо ще те изхвърли, като разбере, крадлив подъл полтъргайст...

Филч тръгна да се качва по стълбата заедно с пепелявата на цвят котка по петите му. Очите на Госпожа Норис, облещени като на господаря ѝ, бяха приковани точно в Хари. Имаше и друг случай, когато той се бе чудил дали мантията невидимка действа на котки... Примрял от ужас, сега само гледаше как Филч се приближава в стария си бархетен халат... Отчаяно се опита да измъкне хлътналия си крак, който обаче потъна с още няколко сантиметра... Всеки миг Филч щеше да види картата или направо да се блъсне в него...

– Филч? Какво става?

Пазачът се закова на място само на няколко крачки от Хари и се обърна. До най-долното стъпало стоеше единственият човек, който би могъл да влоши още повече положението на Хари – Снейп. Беше облечен в дълга сива нощница и изглеждаше разярен.

– Отново Пийвс, професоре – злобно процеди Филч. – Той хвърли това яйце долу.

Снейп набързо се изкачи по стълбите и спря до Филч. Хари стисна зъби, убеден, че силното биене на сърцето му ще го издаде всеки миг.

– Пийвс ли? – шепнешком повтори Снейп, вперил очи в яйцето в ръцете на Филч. – Но Пийвс не би могъл да влезе в моя кабинет...

– Това яйце във вашия кабинет ли беше, професоре?

– Не, разбира се – сепна се Снейп. – Просто чух тропот и стенания...

– Точно така, професоре, от яйцето...

– ...и дойдох да видя какво става...

– ...което Пийвс е хвърлил, професоре...

– ...но като минах покрай кабинета си, забелязах, че факлите са

запалени и вратата на шкафа е отворена! Някой е тършувал вътре!

– Но Пийвс не би могъл...

– Знам, че не би могъл, Филч! – сонна се Снейп. – Аз запечатвам кабинета си със заклинание, което само магьосник може да преодолее! – Снейп вдигна глава и погледна нагоре право през Хари, после надолу по коридора. – Ела да ми помогнеш да хванем нарушителя.

– Да... разбира се, професоре... само че...

Филч отправи поглед, пълен със съжаление, нагоре през Хари, защото никак не му се изпускате сгодния случай да хване Пийвс натясно. *Тръгвай*, повтаряше наум Хари, *върви със Снейп... тръгвай...* Госпожа Норис проточваше шия иззад краката на Филч... Хари ясно усещаше, че тя го надушва... Ох, защо бе напълнил целия басейн с парфюмирана пяна?

– Работата е там, професоре – заоправдава се Филч, – че този път директорът трябва да ми обърне внимание... Пийвс е откраднал от ученик... може би това ще бъде поводът да го изхвърлят веднъж завинаги от замъка...

– Филч, изобщо не ме интересува она нищожен полтъргайст. Искам да знам в моя кабинет...

Трак. Трак. Трак.

Снейп млъкна рязко. Дватамата с Филч едновременно погледнаха надолу към края на стълбата. През тесния процеп между главите им Хари видя, че пристига Лудоокия Муди. Беше със старото си пътническо наметало върху нощницата и както винаги се подпираше на тоягата си.

– Я, парти по пижами! – избоботи той, обърнат към стълбите.

– Професор Снейп и аз чухме шумове, професоре – побърза да обясни Филч. – Полтъргайстът Пийвс хвърля разни неща, както си е свикнал, а професор Снейп откри, че някой е влизал в каби...

– Млъкни! – изсъска Снейп.

Муди направи крачка към стълбата. Хари видя как магическото му око се насочи над Снейп и безпогрешно точно се прикова в самия него.

Сърцето му щеше да изхвъркне от ужас. *Муди можеше да вижда и през мантия невидимка...* Само той би могъл да схване цялото безумие на ситуацията... Снейп стои по нощница, Филч стиска яйцето, а той, Хари, е заклекен в стъпало малко над тях. Кривата тънка уста на Муди се отвори от изненада. Няколко секунди дватамата с Хари се гледаха право в очите. После Лудоокия си затвори устата и пак впери синьото си око в Снейп.

– Добре ли чух, Снейп? – спокойно попита той. – Някой се е

вмъкнал в кабинета ви?

– Не е толкова важно – хладно отвърна Снейп.

– Напротив – изръмжа Муди, – много е важно. Кой би се решил да разбива вратата на кабинета ви, за да влезе вътре?

– Някой ученик, предполагам – отвърна Снейп. Хари забеляза как на мазното му слепоочие бясно затуптя една вена. – И друг път се е случвало. От личните ми запаси и по-рано са изчезвали разни съставки... някои ученици се опитват да варят забранени отвари...

– Смятате, че търсят само разни съставки за отвари, а? – попита Муди. – И няма нищо друго скрито в кабинета ви?

Хари видя как изпитото лице на Снейп стана неприятно кафявочервено покрай косата му, а вената на слепоочието направо щеше да се пръсне.

– Много добре знаете, че нищо не крия, Муди – каза той отчетливо и заплашително, – тъй като вие самият най-основно сте претърсвал кабинета ми.

Лицето на Муди се изкриви в усмивка.

– В правото си на авор, Снейп. Дъмбълдор ми е възложил да държа под око...

– Дъмбълдор ми има пълно доверие – просъска Снейп през стиснати зъби. – Отказвам да повярвам, че ви е наредил да претърсвате моя кабинет!

– Разбира се, че ви има доверие – боботеше Муди. – Той е доверчив човек. Все гледа да забрави злото и да даде нов шанс. Но аз... аз ще ви кажа, че има някои петна, които не се изтриват, Снейп. Петна, които не се заличават, сещате ли се какво искам да кажа?

В този момент Снейп направи нещо много странно. С дясната си ръка той стисна конвулсивно лявата над китката, сякаш изведнъж го заболяла.

Муди се разсмя:

– Върнете се в леглото си.

– Нямайте власт да ме изпращате никъде! – просъска насреща му Снейп и в гнева пусна ръката си. – И аз имам не по-малко право от вас да обикалям из това училище нощем.

– Гледайте да е по-далеч! – посъветва го Муди с нескрита заплаха в гласа. – Само да ви срещна някой път из тъмните коридори... впрочем нещо сте си изпуснали...

Ужас прониза Хари, защото Муди сочеше Хитроумната карта шест стъпала под него. Когато Снейп и Филч се наведоха да погледнат, Хари

забрави всякаква предпазливост, вдигна ръце под мантията и замаха с всички сили към Муди да привлече вниманието му, като беззвучно кри-веше устни: „Моя е! *Моя!*“

Снейп вече беше посегнал, а ужасната му физиономия подсказва-ше, че се досеща...

– *Акцио пергамент!*

Картата се вдигна във въздуха, премина точно пред разперените пръсти на Снейп, полетя надолу над стълбите и се озова в ръцете на Муди.

– Обърках се – спокойно рече Муди. – Това е мое... сигурно съм го изпуснал преди малко...

Ала черните очи на Снейп се стрелнаха от яйцето в ръцете на Филч към картата, която държеше Муди, а Хари отлично знаеше, че той може да сметне колко е две и две...

– Потър – прошепна Снейп.

– Какво казахте? – невъзмутимо попита Муди, сгъна картата и я пхна в джоба си.

– Потър! – изръмжа този път Снейп и обърна глава точно към мяс-тото, където стоеше Хари, сякаш наистина го виждаше. – Това яйце е на Потър. Този пергамент също е на Потър. Виждал съм го и друг път, поз-нах го! Потър е някъде тук! Потър е с мантия невидимка!

Снейп разпери ръце като слепец и тръгна нагоре по стълбата. Хари можеше да се закълне, че широките му ноздри са се издули още повече, за да го надушат... Наклони се в капана си колкото можеше по-назад, за да избяга от пръстите на Снейп, но всеки момент вече...

– Там няма нищо, Снейп! – ревна този път Муди. – Но аз с удоволст-вие ще съобщя на директора колко бързо мисълта ви скача към Хари Потър!

– И какво значи това? – озъби му се Снейп, като се обърна да пог-ледне Муди, а разперените му ръце останаха на сантиметри от гърдите на Хари.

– Значи, че Дъмбълдор много държи да знае кой има зъб на момче-то – отвърна Муди и доуцуква още по-близо до стълбата. – Впрочем аз също... много се интересувам от това, Снейп.

На отблясъците от факлите белезите по обезобразеното му лице и дупката вместо липсващото парче от носа му изглеждаха още по-вдлъб-нати и тъмни.

Снейп гледаше надолу към Муди и Хари не можеше да види изра-жението му. За момент никой не мръдна и не проговори. Тогава Снейп

бавно свали ръцете си.

– Аз просто си мислех – започна той с престорено спокоен глас, – че ако Потър продължава да броди наоколо след полунощ, което за жалост му е станало навик, трябва най-сетне да бъде спрян. Заради... заради собствената му безопасност.

– Аха, разбирам – каза по-меко Муди. – Взел сте присърце съдбата на Хари, така ли?

Отново настъпи мълчание. Снейп и Муди продължаваха да се гледат. Госпожа Норис измяука силно, като още душеше неистово иззад краката на Филч и търсеше откъде идва миризмата на шампоан.

– Е, аз отивам да си лягам – кратко обяви Снейп.

– Най-добрата ви идея за тази нощ – отбеляза Муди и се обърна към пазача: – Хайде, Филч, дайте ми това яйце...

– Не! – скочи Филч и стисна яйцето, като че беше първородният му син. – Професор Муди, това е доказателство за подлостите на Пийвс!

– Това е собственост на участника, от когото го е откраднал – рече Муди и протегна ръка. – Дайте го веднага.

Снейп се смъкна по стълбата покрай Муди, без да проговори повече, Филч повика Госпожа Норис, която продължи да гледа неவிждащо към Хари, преди да се обърне и да последва господаря си. Момчето още дишаше на пресекулки, докато слушаше как Снейп се отдалечава по коридора, Филч предаде яйцето на Муди и потъна в тъмното, мърморейки на Госпожа Норис: „Няма нищо, миличка... ще отидем ние утре сутринта при Дъмбълдор и ще му разкажем... какви ги е вършил Пийвс...“

Някъде се затръшна врата. Хари стоеше и гледаше как Муди остави тоягата си на най-долното стъпало и предпазливо започна да се изкачва към него, потрепвайки глухо на всяко следващо стъпало.

– Беше на косъм, а, Потър?

– Да... аз... зъ... зъ... Благодаря ви! – едва успя да каже Хари.

– Какво е това нещо? – рече Муди, като извади от джоба си Хитроумната карта и я разгъна.

– Карта на „Хогвортс“ – отвърна Хари, надявайки се Муди по-скоро да го измъкне от капана му. Кракът вече наистина го болеше.

– Кълна се в брадата на Мерлин! – почти шепнешком възкликна Муди, като се взря в картата, а магическото му око направо щеше да изхвъркне. – И то каква... каква карта, а, Потър!

– Да, тя е... много полезна – отвърна Хари. Сълзи избиваха в очите му от болка. – Зъ... професор Муди, бихте ли ми помогнали?

– Какво! О! Да... да, разбира се...

Муди хвана Хари за ръката над лакътя и го дръпна. Кракът му излезе от коварното стъпало и той се качи на по-горното. Професорът продължаваше да разглежда картата.

– Потър... – бавно започна той, – случайно да си видял кой е тършувал из кабинета на Снейп? На тази карта, искам да кажа...

– Ами да, видях... – призна си Хари. – Беше господин Крауч.

Магическото око на Муди светкавично обходи картата.

– Крауч? – повтори той. – Ти... сигурен ли си, Потър?

– Абсолютно – отвърна Хари.

– Е, ама вече го няма – каза Муди, а окоето му още оглеждаше картата. – Крауч... това е много... много интересно...

После той мълча около минута, без да откъсва поглед от пергамента. Хари разбираше, че новината бе много важна за Муди, и умираше от желание да узнае защо. Чудеше се дали да се осмели да попита. Лудоокия малко го плашеше... но пък нали току-що му помогна да избегне големи неприятности...

– Тъж... професор Муди... защо според вас господин Крауч е тършувал из кабинета на Снейп?

Магическото око на Муди се отмести от картата и потрепвайки, се закова върху Хари. Погледът му беше пронизващ и момчето имаше чувството, че Муди го преценява и се чуди дали да му отговори или не и колко точно да му разкрие.

– Ето какво ще ти кажа, Хари – проговори най-сетне учителят, – нали все разправят, че старият Муди бил побъркан на тема залавяне на тъмни магьосници... Само че старият Муди е нищо... *съвсем нищо* в сравнение с Барти Крауч.

Той продължи да разглежда картата, а Хари изгаряше от любопитство.

– Професор Муди – обади се пак той, – мислите ли... може ли това да има нещо общо... може би господин Крауч е разбрал, че нещо става...

– Какво нещо? – разко попита Муди.

Хари се двоумеше какво и колко да каже. Не искаше Муди да се досети, че той получава информация отнякъде извън замъка, защото можеше да се стигне до неудобни въпроси за Сириус.

– Не знам – промълви Хари, – но напоследък се случват едни такива неща, а? Пишеше и в „Пророчески вестни“... за Черния знак на Световното, за смъртожадните и изобщо едни...

И двете очи на Муди се разшириха, макар че бяха толкова

различни.

– Ти си умно момче, Потър – рече той. Магическото му око се обърна пак към Хитроумната карта. – И Крауч сигурно е обмислял тези неща – бавно продължи той. – Нищо чудно... напоследък наистина се носят странни слухове... подклаждани от Рита Скийтър, разбира се. Мнозина са се разтревожили, предполагам. – Мрачна усмивка разтегли кривата му уста. – А пък аз най-много от всичко мразя едно нещо – мърмореше той повече на себе си, отколкото на момчето, и магическото му око не се отместваше от долния ляв ъгъл на картата – смъртожаден, който се разхожда на свобода...

Хари го погледна втрещен. Дали Муди мислеше точно това, което Хари предположи, че е помислил?

– А сега аз *теб* ще те питам нещо, Потър – рече съвсем делово Лудоокя.

Сърцето на Хари трепна. Очакваше да се стигне и дотук. Сега Муди щеше да го разпитва откъде има картата, която бе крайно съмнителна магическа вещ... А историята за това, как бе попаднала в ръцете му, щеше да злепостави не само него, но и баща му, Фред и Джордж Уизли, а и професор Лупин, предишния им преподавател по защита срещу Черните изкуства. Муди размаха картата пред Хари и той събра сили...

– Ще ми я дадеш ли за известно време?

– О! – само каза Хари. Той много държеше на картата, но направо му олекна, че Муди не го пита откъде я има, а и вече му беше задължен. – Ами... да, може.

– Добро момче! – изръмжа Муди. – Хубава работа ще ми свърши... може би *точно* това ми трябваше... Хайде сега бързо в леглото, Потър, бягай...

Докато се изкачваха заедно по стълбата, Муди разглеждаше картата като съкровище, каквото не бе виждал до този момент. Вървяха мълчаливо до вратата на неговия кабинет, където той спря и погледна Хари.

– Идвало ли ти е наум да работиш някой ден като аврор, Потър?

– Не – отвърна Хари, съвсем слиян.

– А защо не помислиш за това? – рече Муди, като закима с глава, гледайки много сериозно. – Да, да, точно така... А, впрочем... предполагам, че не си излязъл просто да поразходиш това яйце посред нощ?

– А... не... – засмя се най-сетне Хари. – Мъчех се да проумея загадката му.

Муди му смигна и магическото око пак се завъртя като лудо.

– Няма нищо по-добро от една среднощна разходка, за да ти хрумне

нещо, Потър... Е, хайде, до утре...

И той се прибра в кабинета си, вперил отново очи в картата, преди да затвори вратата.

Хари бавно се качи до кулата на „Грифиндор“, потънал в мисли за Снейп и Крауч, чудейки се какво ли може да значи всичко това... Защо Крауч се преструваше на болен, щом можеше да идва в „Хогвортс“, когато си поиска? Какво е очаквал да намери в кабинета на Снейп?

А Муди пък смяташе, че той, Хари, трябва да стане аврор! Интересна възможност... Но докато си лягаше тихичко под балдахина десет минути по-късно, прибрал яйцето и мантията на сигурно място в куфара си, Хари си помисли, че първо би искал да види какви белези имат другите аврори, преди да избере тази професия.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ВТОРОТО ИЗПИТАНИЕ

– Нали каза, че вече си се справил със загадката на яйцето! – възмути се Хърмаяни.

– Говори по-тихо! – срязва я Хари. – Остава само да доуточня някои неща, разбра ли?

Тримата с Рон и Хърмаяни седяха на един чин най-отзад в час по вълшебство. Този път трябваше да усвояват обратната на призоваващата магия – отпращащата. Заради опасността от злополуки при летенето на разни предмети из стаята професор Флитуик бе снабдил всеки ученик с по един куп възглавници, с които да се упражняват, тъй като те не можеха да наранят никого. Като теория беше добре, но на практика се получаваше друго. Невил се прицелваше толкова неточно, че в края на краищата запращаше прекалено тежки неща през стаята, като например самия професор Флитуик.

– Престани за малко да ме занимаваш с това яйце, чу ли? – процеди Хари тъкмо когато професор Флитуик смирено прелиташе покрай тях, за да кацне върху един голям скрин. – Искам да ви разкажа нещо за Снейп и Муди...

Този час бе идеалното прикритие за таен разговор, тъй като всички се забавляваха и никой не им обръщаше внимание. Вече половин час Хари им разказваше шепнешком на пресекулки своето приключение от предишната нощ.

– И Снейп каза, че Муди е претърсвал неговия кабинет? – прошепна Рон със светнали от любопитство очи, докато отпращаше една възглавница със силен замах на магическата си пръчка (възглавницата прелетя във въздуха и събори шапката на Парвати). – Какво... да не искаш да кажеш, че Муди е тук, за да държи под око не само Каркаров, а и Снейп?

– Ами не знам дали Дъмбълдор му го е възложил, но той очевидно го прави – отвърна Хари и замахна доста небрежно с пръчката си, така че неговата възглавница само се изду като търбух върху чина. – Муди каза, че Дъмбълдор държал Снейп само защото искал да му даде втори шанс или нещо подобно...

– Какво? – извика Рон с изумление, а следващата му възглавница изхвърча право нагоре, блъсна се в полилея и се свлече върху катедрата

на Флитуик. – Хари, може би Муди смята, че *Снейп* е пуснал името ти в Огнения бокал?

– О, Рон – прекъсна го Хърмаяни, клатейки глава скептично, – ние и преди мислехме, че Снейп се опитва да убие Хари, а се оказа, че му е спасил живота, не помниш ли?

Тя отпрати една възглавница, която прелетя през стаята и падна в кутията, в която уж се целеха всички. Хари погледна Хърмаяни и се замисли... Вярно е, че Снейп веднъж бе спасил живота му, но всъщност определено го ненавиждаше, така както е ненавиждал неговия баща, когато са били съученици. Снейп обичаше да отнема точки на „Грифиндор“ заради Хари и никога не пропускаше повод да му наложи наказание, дори бе поискал изключването му от училище.

– Не ме интересува какво казва Муди – настояваше Хърмаяни. – Дъмбълдор не е глупав, той с право повярва на Хагрид и на професор Лупин, макар че мнозина не биха ги взели на работа. Защо да не е прав и когато се отнася за Снейп, въпреки че Снейп е малко...

– ...зъл – подсказа ѝ Рон. – Стига, Хърмаяни! Защо тогава преследвачите на тъмни магьосници претърсват кабинета му?

– Защо господин Крауч се е правил на болен? – попита Хърмаяни, без да обръща внимание на думите му. – Доста странно е май, че не успя да дойде на коледния бал, а може да се вмъкне тук посред нощ, когато си реши.

– Ти просто не харесваш Крауч заради онова домашно духче Уинки – възрази ѝ Рон и прати една възглавница право в прозореца.

– А *ти* само си мислиш в какво е забъркан Снейп – рече Хърмаяни и отново приземи възглавницата си директно в кутията.

– А аз искам само да разбера в какво се е провинил Снейп веднъж, та му е даден втори шанс – мрачно каза Хари и за голяма негова изненада възглавницата му прелетя през цялата стая и кацна в кутията върху тази на Хърмаяни.

* * *

Изпълнявайки заръката на Сириус да го държи в течение за всичко странно, което става в „Хогуортс“, същата вечер Хари му изпрати писмо по един рибояден бухал. В него той описа как Крауч се е промъкнал в кабинета на Снейп, както и последвалия разговор между Муди и Снейп. После съвсем сериозно се зае с най-спешния си проблем – как да оцелее цял час под водата на двайсет и четвърти февруари.

Рон харесваше идеята отново да използват призоваваща магия.

Хари му бе разказвал, че мъгълите плуват под вода с акваланги, и той предложи просто да повика с магия един комплект от най-близкия мъгълски град. Хърмаяни срази идеята, като изтъкна, че дори и Хари да успее за един час да разучи и да използва акваланга, той непременно ще бъде дисквалифициран за нарушаване на Международния устав за магическа тайна. Ясно бе, че едва ли можеха да се надяват нито един мъгъл да не забележи апарата, докато лети над полетата в посока към „Хогвортс“.

– Естествено най-добре ще е да се трансфигурираш в подводница или нещо подобно – предложи на свой ред Хърмаяни. – Е, ако бяхме учили вече как да се трансфигурираме самите ние... Но не мисля, че ще стигнем до това преди шести курс и може да стане голяма беля, ако не знаеш как точно се прави...

– ...и да се разхождам после с перископ, щръкнал от главата ми – допълни Хари. – Всъщност винаги мога да нападам някого в присъствието на Муди и той да ме превърне в нещо, както направи с Малfoy...

– Не мисля, че ще те остави да избираш в какво точно искаш да те превърне – сериозно възрази Хърмаяни. – Според мен най-добре е сам да направиш някаква магия.

Хари отново се зарови сред прашните токове с надеждата да намери магия, с която се изкарва дълго време без кислород, и с чувството, че още малко – и до края на живота си няма да иска да стъпи повече в библиотека. Той бе взел от професор Макгонъгол бележка за разрешение да влиза в Недостъпния отдел и си бе издействал дори помощта на раздразнителната, подобна на хищник библиотекарка Мадам Пинс. Но макар че тримата с Рон и Хърмаяни ровеха през всички обедни почивки, по цели вечери, та и през почивните дни, не можаха да открият нищо, с помощта на което Хари да прекара един час под водата, да оцелее и после да разкаже как е станало.

Познатите пристъпи на паника отново взеха да мъчат Хари и му беше трудно дори да внимава в час. Колкото пъти седнаше близо до прозорец в класна стая, погледът му се спираше на езерото. Доскоро винаги го бе приемал за част от околния пейзаж, но сега огромната металносива маса от ледена вода с мрачните си смразяващи дълбини му се виждаше толкова недостижима, колкото луната.

Както бе станало и преди срещата му с шипоносеца, времето изтичаше така, сякаш някой бе омагьосал часовника да върви по-бързо. Остана една седмица до двайсет и четвърти (все пак имаше още време)... После още само пет дни (трябваше бързо да открие нещо)... още три

дни (ох, дано да открие нещо... *Дано!*).

Когато останаха само два дни, Хари пак престана да се храни. Единственото добро нещо на закуска в понеделник бе завръщането на бухала, който бе пратил при Сириус. Дръпна пергамента, разви го и прочете най-краткото писмо, което бе получавал от Сириус досега.

Прати бухала обратно с датата на следващото ви посещение в Хогсмийд.

Хари обърна пергамента, но на гърба му нямаше нищо друго.

– Чак следващата събота – прошепна Хърмаяни, която бе прочела бележката през рамото на Хари. – Ето, вземи моето перо и изпрати веднага бухала обратно.

Хари надраска датата на гърба на писмото от Сириус, върза го отново за крака на птицата и я проследи с поглед, докато отлети. Какво всъщност бе очаквал? Съвет как да оцелее под водата ли? От нетърпение да разкаже на Сириус за Снейп и Муди напълно бе забравил да спомене за загадката на яйцето.

– Защо ли иска да знае кога ще ходим пак в Хогсмийд? – попита Рон.

– Нямам представа – глухо отвърна Хари. Кратката радост, която го бе обзела, като видя бухала, се бе стопила. – Хайде... сега имаме грижа за магически създания.

Дали като компенсация за изгубеното заради раконогите огнемети време, или защото бяха останали само два от тях, или пък за да докаже, че знае не по-малко от професор Гръбли-Планк – Хари не можеше да прецени, – но Хагрид беше посветил на еднорога всичките часове, откак се върна на работа. Оказа се, че той познава толкова добре еднорозите, колкото и чудовищата, макар да си личеше съвсем ясно, че смята липсата на отровни зъби за техен недостатък.

Този ден той бе успял да улови две малки жребчета еднорози. За разлика от възрастния екземпляр те бяха като златни. Парвати и Лавендър изпаднаха във възторг при вида им и дори Панси Паркинсън трябваше да положи големи усилия, за да не покаже колко много ѝ харесват.

– Туй ги отличават от големите – обясняваше Хагрид. – Посребряват чак кат' станат към две години, а на около четири им порастват роговете. Чисто бели стават, кат' пораснат съвсем – на около седем. Докат' са бебета, са малко по-доверчиви... не мразят толкоз много момчетата... Хайде де, приближете се насам, погалете ги, ако искате... Дайте им от

тия захарни бучки... Добре ли си, Хари? – сниши глас Хагрид и леко се отдръпна, докато всички останали се скупчиха около бебетата еднорози.

– Ами да – отвърна Хари.

– Само дето си малко нервен, а? – попита Хагрид.

– Малко – отвърна Хари.

Като стовари грамадната си ръка върху рамото му, така че коленете на момчето се огънаха от тежестта, Хагрид заговори:

– Виж, Хари, аз се тревожех преди, кат' те гледах как се бориш с шипоносеца, ама сега знам, че можеш да се справиш с всичко, дето си наумиш, и изобщо не се боя. Ти ще успееш. Вече си разкрил загадката, а?

Хари кимна, но в същия момент го завладя безумното желание да си признае, че няма и най-малка представа как ще оцелее на дъното на това езеро в продължение на цял час. Той вдигна очи към Хагрид... сигурно му се е налагало да влиза понякога в езерото заради създавания, живеещи в него. Нали все пак трябваше да се грижи за всичко живо в природата наоколо...

– Ти ще победиш – изръмжа Хагрид и пак потупа Хари по рамото така, че Хари едва не потъгна на няколко сантиметра в калната земя. – Сигурен съм. Усещам го. *Ти ще победиш, Хари!*

Хари просто не можеше да си позволи да изтрие щастливата уверена усмивка от лицето на Хагрид. Като се престори, че вниманието му е изцяло заето с малките еднорози, той се усмихна насила и се приближи да ги погали заедно с другите.

* * *

Вечерта преди второто изпитание Хари имаше чувството, че сънува кошмар. Напълно съзнаваше, че дори и по някакво чудо да открие подходяща магия, ще трябва да я упражнява цяла нощ. Как можа да допусне да се случи така? Защо не се залови да разгадава тайната на яйцето по-рано? Защо се бе разсейвал в часовете – може някой преподавател да е споменал как се диша под водата?

Тримата с Рон и Хърмаяни останаха в библиотеката, докато слънцето залезе, и трескаво прелистваха книги за магии, всеки скрит зад огромни купчини справочници, струпани по масите. Сърцето на Хари трепваше всеки път, когато видеше думата „вода“ на някоя страница, но в повечето случаи пишеше само неща от рода на „Вземете един литър вода, четвърт листа от мандрагора и един тритон...“

– Няма как да стане – чу се отчаяният глас на Рон откъм другия

край на масата. – Не намирам нищо. *Нищо*. Най-много една магия за пресушаване на локви и басейни, ама не е достатъчно силна да пресуши цяло езеро.

– Трябва да има нещо – мърмореше Хърмаяни, като приближи свещта към себе си. Очите ѝ бяха толкова уморени, че се взираше, забил нос в ситните букви на „Древни и забравени заклинания и магии“. – Никога не биха дали неизпълнима задача.

– Напротив! – възрази Рон. – Виж какво, Хари, иди утре до езерото, пъхни си главата в него, викни на езеряните да ти върнат каквото са ти задигнали и да видим дали ще те послушат. Нищо повече не можеш да направиш, приятелю.

– Трябва да има някакъв начин! – заинати се Хърмаяни. – Винаги има!

Тя като че ли приемаше липсата на достатъчно информация в библиотеката като лична обида – досега винаги бе намирала всичко.

– Знам какво трябваше да направя – рече Хари с разтворена на средата „Палави номера за немирни палавници“, като се облегна назад с наведена глава. – Трябваше да се науча как се става зоомаг като Сириус.

– Да, и щеше да се превръщаш в златна рибка, когато си пожелаеш! – възхити се Рон.

– Или в жаба – прозина се Хари изтощен.

– Необходими са години, докато станеш зоомаг, а после трябва да се регистрираш и още какво ли не – набързо обясни Хърмаяни, като преглеждаше съдържанието на „Редки загадки и техните решения“. – Професор Макгонъгол ни разказа, не помниш ли?... Задължително е да декларираш в отдела „Злоупотреба с магии“... в какво животно се превръщаш и какви са белезите му, за да не злоупотребяваш с това...

– Хърмаяни, аз просто се пошегувах – уморено рече Хари. – Знам, че до утре сутринта не мога да се науча да се превръщам в жаба...

– Уф, никаква полза от това – изпъшка Хърмаяни и хлопна „Редки загадки и техните решения“. – На кого ли му е притрябвало да къдри кошчетата в носа си?

– Не бих имал нищо против – чува гласа на Фред Уизли. – Нали всички ще говорят за мен!

Хари, Рон и Хърмаяни вдигнаха погледи – близнаците току-що се бяха появили иззад лавиците.

– Вие какво търсите тук? – попита ги Рон.

– Теб – отвърна Джордж. – Макгонъгол те вика, Рон, а също и теб, Хърмаяни.

- Защо? – изненада се Хърмаяни.
- Не знам... ама беше доста мрачна – отговори Фред.
- Трябва да ви заведем в кабинета ѝ – добави Джордж.

Рон и Хърмаяни погледнаха безпомощно към Хари и стомахът му се сви. Дали професор Макгонъгол щеше да смърти приятелите му? Сигурно бе забелязала колко много му помагат, а нали той трябваше сам да измисли начин да се справи с изпитанието...

– Ще се видим в общата стая – каза Хърмаяни и се изправи до Рон. И двамата бяха доста угрижени. – Донеси колкото можеш повече книги, чу ли?

- Добре – едва успя да промълви Хари.

В осем часа Мадам Пинс загаси всички лампи и изгони Хари от библиотеката. Олюлявайки се под тежестта на купчината книги, които държеше в ръце, Хари отиде в общата стая, избута една от масите в ъгъла и продължи да търси. Не намери нищо в „Щура магия за луди магьосници“... нищо и в „Справочник по средновековна магия“... Не се споменаваха за подводни приключения и в „Антология на заклинанията от осемнайсети век“, нито в „Страховити обитатели на подводните гълбини“, нито в „Способности, каквито не си знаел, че притежаваш, и как да ги използваш, когато ги откриеш“...

Крукшанкс допълзя, сви се на кълбо в скута на Хари и замърка дълбоко. Постепенно общата стая опустя. Всички весело му пожелаваха успех на другия ден, явно уверени като Хагрид, че той се е подготвил да се представи така блестящо, както направи при първото изпитание. Хари безмълвно им кимаше, сякаш в гърлото му бе заседнала топка за голф. Той прекара двата часа от десет до полунощ сам с Крукшанкс. Вече бе прелистил всичките книги, а Рон и Хърмаяни още ги нямаше.

Свършено е, каза си той. Няма да се справиш. Ще трябва просто да идеш до езерото сутринта и да кажеш на съдиите...

И той си представи как ще съобщи, че не може да се справи с изпитанието. Видя облещените от изненада очи на Багман, доволно ухиления Каркаров, оголил жълтите си зъби. Почти чу как Флър Делакор казва: „*Аз знаех... той е много млад, той е още малко момче.*“ Видя и как най-отпред в тълпата Малфой святка със значката си *ПОТЪР Е ГАДЕН* пред цялото множество, представи си слисаното, невярващо изражение по лицето на Хагрид...

Забравил, че Крукшанкс спи в коленете му, Хари скочи изведнъж, а котаракът гневно изсъска, приземявайки се, погледна го възмутено и се отдалечи, вирнал наежената си опашка. Хари вече бързаше по

спираловидната стълба към спалнята си... за да грабне мантията невидимка, да се върне в библиотеката и да остане там цяла нощ, ако трябва.

– *Лумос!* – прошепна той четвърт час по-късно, като отвори вратата на библиотеката.

Със светеща на върха магическа пръчка в ръка той тръгна покрай лавиците, измъквайки все повече и повече книги – за заклинания и магии, за подводни същества и морски чудовища, книги за прочути вещици и магьосници, за магически изобретения, за всичко, което можеше да съдържа дори и най-незначителен съвет за оцеляване под вода. Стовари целия куп на една маса и се залови да ги преглежда една по една под тънкия лъч светлина от пръчката си, като от време на време хвърляше поглед и на часовника.

Един след полунощ... два... За да не заспи, непрекъснато си повтаряше: *Следващата книга... в другата... хайде още една...*

* * *

Русалката на картината в банята на префектите се смееше. Хари се люшкеше като коркова тапа в пенливата вода край нейната скала, а тя държеше в ръка „Светкавицата“.

– Ела си я вземи! – изкиска се русалката зловещо. – Хайде, скачай!

– Не мога – задъхваше се Хари, посягаше към метлата и се мъчеше да не потъне. – Дай ми я!

Ала русалката го мушкеше болезнено в ребрата с дръжката на метлата и му се присмиваше.

– Боли ме... махни се... оох...

– Хари Потър трябва да се събуди, сър!

– Престани да ме мушкаш...

– Доби трябва да мушка Хари Потър, сър, да го събуди!

Хари отвори очи. Беше още в библиотеката и мантията невидимка се бе смъкнала от главата му, както беше заспал – с лице, заровено в страниците на „Има ли пръчка, има и начин“. Той вдигна глава, намести очилата си и замига срещу слънчевите лъчи.

– Хари Потър трябва да бърза, сър – писукаше Доби. – Второто изпитание започва след десет минути и Хари Потър...

– Десет минути ли? – изхриптя Хари. – Десет... десет минути?

Той погледна часовника си. Доби беше прав. Часът бе девет и два-сет. От гърдите към стомаха му се плъзна огромна, мъчителна тежест.

– Хари Потър да побърза! – припираше Доби и дърпаше Хари за ръкава. – Вече трябва да е долу до езерото с другите участници, сър!

– Твърде късно е, Доби – рече Хари безнадеждно. – Няма да се справя с изпитанието, не знам как...

– Хари Потър *ще* участва в изпитанието! – викна с тънко гласче домашното духче. – Доби разбрал, че Хари не е намерил книгата, дето му трябва, та Доби намерил вместо него!

– Моля? – не повярва Хари. – А *ти* откъде знаеш какво е второто изпитание...

– Доби знае, сър! Хари Потър трябва да иде в езерото и да намери свой Уизи...

– Да намеря какво?

– ...и да избави Уизи!

– Какво е това „уизи“?

– Уизи, сър, Уизи... Вашия Уизи, дето дал на Доби своя пуловер!

И Доби подръпна стеснения вече кафяв пуловер, който носеше върху шортите си.

– *Какво?* – ахна Хари. – Те са... те са отвлекли *Рон*?

– Туй, с чиято загуба Хари Потър няма да се помири, сър! – писукаше Доби. – И ако след час...

– ...не го извадиш... – припомни си Хари с ужас, вперил поглед в домашното духче. – *Не можеш вече никога да го освободиш...* Доби... какво да правя?

– Вие трябва изяде това, сър! – изцвърча духчето и пхна ръка в джоба на шортите си, откъдето извади кълбо от нещо като лигави сивка-возелени миши опашки. – Точно преди да влезе в езерото, сър... Риборасли!

– Какво правят те? – попита Хари, без да отмества очи от тях.

– Ще помогнат на Хари Потър да диша под водата, сър!

– Доби! – извика Хари като обезумял. – Слушай... сигурен ли си в това?

Той още помнеше как последния път, когато Доби се бе опитал да му помогне, костите от дясната му ръка изчезнаха.

– Доби абсолютно сигурен, сър! – убедено отвърна духчето. – Доби чува разни неща, сър, той е домашен дух, той обикаля замъка, за да пали факлите и да бърше подовете... Та Доби чул как професор Макгонъгол и професор Муди в учителската стая говорят за следващото изпитание... Доби няма да позволи Хари Потър да загуби своя Уизи!

Съмненията на Хари се изпариха. Той скочи на крака, дръпна мантията невидимка, пхна я в чантата си, грабна рибораслите, тикна ги в джоба си и се втурна към изхода на библиотеката, следван по петите от

Доби.

– Доби трябва да е в кухнята, сър! – изписка Доби, когато нахълтаха в коридора. – Доби изчезва... Успех, Хари Потър, сър, успех!

– До скоро, Доби! – викна Хари и се втурна по коридора и надолу по стъпалата, прескачайки по три наведнъж.

Току-що приключили със закуската, няколко окъснели ученици излязоха от Голямата зала, прекосиха входната зала и се отправиха към двойната дъбова врата да идат да наблюдават второто изпитание. Те зяпнаха от изненада, когато внезапно появилият се Хари ги подмина светкавично, а Колин и Денис Крийви залитнаха и щяха да паднат, защото той връхлетя върху тях по каменните стълби и изчезна през слънчевия мразовит двор.

Докато прекосяваше поляната, забеляза, че трибуните, които през ноември опасваха заграждението за змейовете, сега се издигаха на отсрещния бряг и се отразяваха в езерото, заети до последното място. Глъчката от развълнуваната тълпа странно отекваше в ушите му, докато тичаше с всички сили към съдиите, които бяха насядали около маса със златиста покривка на брега на езерото. Седрик, Фльор и Крум стояха край масата и гледаха към Хари.

– Аз... съм... тук – задъха се той, като се спря в калта и неволно изпръска мантията на Фльор.

– Къде се губиш? – чу се властен неодобрителен глас. – Изпитанието започва!

Хари се огледа. На съдийската маса седеше Пърси Уизли. Господин Крауч отново липсваше.

– Хайде, хайде, Пърси! – прекъсна го Людо Багман, който явно се успокои, като видя Хари. – Остави го да си поеме въздух!

Дъмбълдор се усмихна на Хари, но Каркаров и Мадам Максим изобщо не се зарадваха, че го виждат... по лицата им личеше, че се бяха надявали да не се появи.

Хари подпря ръце на коленете си и се наведе да си поеме въздух. Нещо го пробождаше встрани, сякаш в ребрата му бе забит нож, а той нямаше време да го изтръгне. Людо Багман нареждаше участниците на три метра един от друг по брега. Хари бе в края на редицата след Крум, който вече бе по бански гашета и в готовност да размаха магическата си пръчка.

– Наред ли е всичко, Хари? – прошенна Багман, докато двамата се отдалечаваха от Крум. – Намислил ли си какво ще правиш?

– Да – задъха се Хари и разтри ребрата си.

Багман го потупа по рамото и се върна на съдийската маса. Той насочи своята пръчка към гърлото си, точно както на Световното първенство, и викна „*Сонорус!*“. Гласът му проехтя над тъмните води към трибуните.

– Ето, всичките ни участници са готови за второто изпитание, което започва при сигнал от моята свирка. Имат точно един час да си върнат онова, което им е било отнето. На три започвате. Едно... две... *три!*

Свирката пронизително пропищя през мразовития застинал въздух. Трибуните гръмнаха от възгласи и аплодисменти. Без да гледа какво правят другите участници, Хари дръпна обувките и чорапите си, извади от джоба шепата риборасли, натъпка ги в устата си и нагази в езерото. Водата бе толкова студена, че кожата по краката му пламна, сякаш бе влязъл в огън, а не в ледена вода. Подгизналата му мантия го теглеше надолу, докато той нагазваше все по-дълбоко и по-дълбоко. Водата стигна до над коленете, краката му бързо се вкочаня-ваха и се хлъзгаха в тинята и по лигавите плоски камъни. Дъвчеше рибораслите, противно слузести и жилави като пипала на октопод, колкото можеше по-силно и по-бързо. Когато водата стигна до кръста му, той спря, преглътна и зачака нещо да се случи.

Откъм тълпата дочуваше смях и съзнаваше, че сигурно изглежда глупаво, газейки в езерото без видим резултат от каквато и да било магия. Над водата кожата му беше настръхнала. Потопен наполовина в леденото езеро, с брулени от жестокия вятър коси, Хари започна силно да трепери. Той избягваше да гледа към трибуните, откъдето се носеха все по-бурен смях, дюдюкания и освирквания от слидеринци...

И изведнъж се почувства така, като че ли някой запушва устата и носа му с невидима възглавница. Опита се да поеме въздух, но му се зави свят. Дробовите му бяха празни и внезапно го прониза болка от двете страни на гърлото...

Притисна с ръце шията си и напипа точно под ушите две широки цепнатини, които се отваряха и затваряха в мразовития въздух... *той имаше хриле*. Без да се замисля, Хари направи точно това, което трябваше – хвърли се напред и се гмурна във водата.

Първата глътка леденостудена езерна вода бе направо животворна – вече не му се виеше свят. Пое още една голяма глътка вода и усети как тя свободно премина през хрилете му и прати кислород на мозъка. Хари опъна ръцете си отпред във водата и забеляза, че бяха станали зелени и прозрачни и имаха ципи между пръстите. Обърна се назад и погледна босите си ходила, които се бяха издължили и също се бяха сдобили с

ципи – сякаш му бяха поникнали перки.

Водата вече не му се струваше студена... напротив, той усещаше приятна хладина и особена лекота... Хари плясна веднъж с крака и се удиви колко бързо и надалеч във водата го придвижиха перките. Установи, че вижда съвсем ясно и вече не се налага да мига. Скоро се оказа толкова навътре в езерото, че вече му беше невъзможно да вижда дъното. Плясна пак и се гмурна в дълбините.

Тишината притисна ушите му, докато минаваше над някакъв стръмен, тъмен и замъглен пейзаж. Виждаше на не повече от три метра наоколо и като се движеше, от мрака пред очите му изплуваха нови и нови картини – горички от някакви дълги туфички от къдрави сплетени черни водорасли, широки равнини от тиня, осеяни с хлъзгави, проблясващи от време на време камъни. Плуваше все по-навътре и навътре към средата на езерото, с широко отворени очи, вперени през призрачно осветената сива вода наоколо към сенките надолу, където нищо не се виждаше.

Малки рибки проблясваха край него като сребристи стрелички. Веднъж-два пъти му се стори, че нещо едро се движи отпред, но щом се приближеше, установяваше, че е просто голям почернял дънер или гъсто сплетени на кълбо водорасли. Нямаше и следа от другите участници в турнира, нито от езеряните, нито от Рон, нито – за щастие – от гигантската сепия.

Имаше видимост само на половин метър надолу. Всичко наоколо беше обрасло със светлозелени водорасли – като поляна с лудо избуяла трева. Хари се взираше пред себе си, без да мига, опитвайки се да различи някакви форми през мрака, когато изведнъж... нещо сграбчи изневилица глезена му.

Обърна се назад и видя между водораслите да се подава гриндилоу – малък рогат воден демон, вкопчил дълги костеливи пръсти в неговия крак, оголил острите си зъби... Хари бързо пхна ципестата си ръка в гънките на мантията и потърси магическата си пръчка, но докато успее да я измъкне, още два демона изскочиха от водораслите, стиснаха в ръцете си колкото можаха да хванат от мантията на Хари и се опитаха да го издърпат надолу.

„*Релашио!*“ – викна Хари, но вместо звук от устата му излезе голям мехур. Пръчката му не прати искри към трите демона, а изглежда ги обля със струя вряла вода, защото където ги беше стигнала, по зелената им кожа се появиха възпалени червени петна. Хари издърпа крака си от хватката на демона и заплува по-бързо, като от време на време изпращаше нови струи вряла вода наслуки зад гърба си. Колкото пъти усетеше,

че някой от демоните пак посяга да го хване за крака, той ритваше силно. Накрая достигна със силен ритник рогат череп и като се извърна, видя единия гриндилоу да се носи из водата, съвсем замаян и разноглед, а другите размахаха заканително юмруци и потънаха сред водораслите.

Хари позабави малко темпото, прибра магическата пръчка в мантията си, огледа се и пак се заслуша. Завъртя се в пълен кръг във водата, а тишината притискаше тъпанчетата му по-силно отпреди. Сигурно бе още по-дълбоко в езерото, но нищо друго не се движеше, освен къдрави водорасли.

– Как върви?

На Хари му се стори, че ще му се пръсне сърцето. Той рязко се обърна и видя смътно как Стенещата Миртъл се носи пред него и го наблюдава през очилата си с дебели седефени рамки.

– Миртъл! – опита се да извика Хари, но от устата му отново излезе само един грамаден мехур.

Стенещата Миртъл се разкиска.

– Опитай отгук – каза му тя и посочи. – Аз няма да идвам с теб... Не ги харесвам, а и те винаги ме гонят, като се приближа...

Хари обърна палци нагоре в знак на благодарност и отново заплува, този път малко по-високо над водораслите, за да се пази от други гриндилоу, които може би се криеха сред тях.

Сигурно бе плувал поне двайсет минути. Минаваше над голямо пространство черна тиня, която се вдигна на облачета от поклашането на водата. И тогава най-сетне чу част от тягостната песен на езеряните:

Ако до час не го извадиш, ще сгрешиш –
не можеш вече никога да го освободиш.

Хари заплува още по-бързо и скоро различи сред тинестата вода голяма скала. Върху нея имаше изображения на езеряни, които носеха копия и преследваха нещо подобно на гигантска сепия. Хари заплува покрай скалата натам, откъдето идваше песента.

...Половината от времето ти вече се стопи –
побързай, да не остане той навеки в тез води...

Внезапно в мрака наоколо се очертаха няколко постройките като жилища от грубо изсечен камък с туфи водорасли по тях. Тук-там през тъмните прозорци Хари видя лица... някакви лица на подводни

същества, но те по нищо не приличаха на русалката от картината в банята на префектите...

Езеряните имаха сивкава кожа и дълги, буйни тъмнозелени коси. Очите и изпочупените им зъби бяха жълти, на шиите си носеха тежки огърлици от морски камъчета. Те се мръщеа на Хари, докато плуваше покрай тях, а един-двама дори излязоха от жилищата си да го огледат, пляскайки през водата с мощните си сребристи рибешки опашки и стиснали копия в ръце.

Хари заплува по-бързо, като се оглеждаше, и скоро установи, че жилищата стават все повече, около някои от тях имаше градини с водорасли, а пред един вход бе привързан за кол малък домашен гриндилоу. Отвсякъде заприиждаха езеряни, оглеждаха го с любопитство, сочеха ципестите му ръце и хрилете, приказваха си нещо, като криеха усти с длани. Хари рязко зави зад едно жилище и пред очите му се разкри странна гледка.

Цяла тъпа езеряни се носеха пред една редица жилища и колиби, ограждащи нещо като площад сред езерянското село. В средата пееше хор от езеряни и зовеше участниците в турнира насам, а зад хора се издигаше гигантска статуя на езерянин, грубо издялана от камък. Четири човешки тела бяха привързани здраво към опашката на каменната фигура.

Рон беше вързан между Хърмаяни и Чо Чан. Имаше и едно момиченце на не повече от осем години, по чиято буйна сребриста коса Хари предположи, че е сестра на Флър Делакор. И четиримата изглеждаха дълбоко заспали. Главите им се люшкаха на раменете, а от устите им излизаха тънки върволици от мехурчета.

Хари се спусна към заложниците, като не изключи възможността езеряните да насочат копията си към него и да го спрат, но те не направиха нищо. Въжетата от водорасли, с които четиримата заложници бяха привързани към статуята, бяха дебели, слюзести и много здрави. За миг Хари се сети за ножа, който Сириус му бе подарил за Коледа, заключен сега в куфара му в замъка на почти половин километър от езерото и съвсем безполезен.

Огледа се. Много от езеряните наоколо държаха копия. Той бързо доплува до един от тях – над два метра висок, с дълга зелена брада и огърлица от остри зъби – и се опита с мимики и жестове да му покаже, че иска за малко копието му. Езерянинът се изсмя и поклати глава.

– Ние не помагаме – чу се острият му дрезгав глас.

– Хайде, ДАЙ ГО! – викна разярен Хари (но от устата му излязоха

само мехурчета) и направи опит да изтръгне копието насила, но онзи го задържа, поклати глава и се засмя.

Хари обиколи наоколо, погледна към дълбокото... Нещо остро... каквото и да е...

Цялото дъно на езерото бе осеяно с камъни. Той се гмурна натам и грабна един силно назъбен камък, после се върна при статуята и започна с всички сили да блъска с него по въжетата, с които бе вързан Рон. След няколко минути яко удряне те се скъсаха. Рон, явно в безсъзнание, се издигна на десетина сантиметра над дъното и остана да лежи, полушван от водата.

Хари се огледа. Нямахме и следа от другите участници в турнира. Как ли действаха? Защо не бързаха? Той се върна при Хърмаяни, вдигна назъбения камък и започна да удря и нейните въжета, но...

Няколко чифта яки сиви ръце го сграбчиха. Половин дузина езеряни го дръпнаха от Хърмаяни, като клатеха зеленокосите си глави и се смееха.

– Вземи своя заложник – каза му един от тях. – Остави другите.

– Няма да стане! – разяри се Хари... но от устата му излязоха само две големи мехурчета.

– Трябва да вземеш само своя приятел... остави другите...

– Тя също е моя приятелка! – викна Хари и посочи Хърмаяни, а от устата му беззвучно се отдели огромен сребрист мехур. – Няма да допусна *другите* да умрат!

Главата на Чо бе клюмнала на рамото на Хърмаяни, а малкото среброкомо момиче бе позеленяло и пребледняло като призрак. Хари започна да се бори с езеряните, ала те се смееха още по-силно и го дърпаха назад. Огледа се яростно наоколо. Къде ли бяха другите състезатели? Щеше ли да има време да изнесе Рон на повърхността и да се върне за Хърмаяни и останалите? И щеше ли да успее да ги намери отново? Погледна часовника си да види колко време му остава... но той беше спрял.

В този момент езеряните наоколо оживено започнаха да сочат нещо над главата му. Хари погледна нагоре и забеляза Седрик, който плуваше към тях. Около главата му имаше грамаден балон и чертите на лицето му изглеждаха особено уголемени и разтеглени.

– Изгубих се – изрече той беззвучно, явно изпаднал в паника. – Фльор и Крум идват след мен.

С огромно облекчение Хари видя как Седрик измъкна нож от джоба си и освободи Чо, след това я изтегли нагоре и изчезна с нея.

Хари се оглеждаше в очакване. Къде бяха Фльор и Крум? Времето

течеше, а според песента щом изтечеше часът, заложниците щяха да останат завинаги във водата...

Езеряните изведнъж се развикаха, още по-развълнувани. Онези, които държаха Хари, го пуснаха и се загледаха назад. Хари също се обърна и видя нещо чудовищно да пори водата към тях. Човешко тяло с бански гащета и глава на акула... Беше Крум. Той явно бе опитал да се трансфигурира, но не съвсем сполучливо.

Човекът акула заплува право към Хърмаяни и се зае да дърпа и хапе въжетата ѝ. За беда новите зъби на Крум бяха разположени така, че той не можеше да захапе нищо, по-малко от делфин. Хари се изплаши, че ако не внимава, Крум като нищо може да разполови Хърмаяни. Затова доплува до него, удари го силно по рамото и му подаде назъбения камък. Крум го пое и започна бързо да освобождава момичето. Трябваша му само няколко секунди. После той я грабна през кръста и без да поглежда назад, заплува бързо с товара си нагоре към повърхността.

А сега? Хари мислеше трескаво. Ако можеше да бъде сигурен, че Фльор идва... Но все още нищо... От нея нямаше и следа...

Грабна камъка, който Крум бе хвърлил, ала езеряните наобиколиха Рон и момиченцето и отново заклатиха глави. Хари извади магическата си пръчка:

– Махайте се!

От устата му пак излязоха само мехури, но езеряните явно бяха разбрали изражението му, защото изведнъж престанаха да се смеят. Жълтеникавите им очи, вперени в пръчката на Хари, издаваха страх. Нищо че бяха толкова много, а той беше сам, Хари позна по очите им, че разбират от магии не повече от гигантската сепия.

– Ще броя до три! – викна Хари и от устата му изхвъркна дълга струя мехурчета, но за да е сигурен, че им е съвсем ясно, той вдигна трите си пръста. – Едно... (и сгъна единия пръст)... две (сгъна и втория)...

Те се пръснаха. Хари се втурна напред и веднага заудря по въжетата, придържащи малкото момиче към статуята. Когато най-сетне я освободи, прегърна я през кръста, улови Рон за яката на мантията и се отблъсна силно от дъното.

Плуването обратно се оказа много трудно и бавно. Не можеше вече да използва ципестите си ръце, за да се придвижва напред, яростно махаше със своите крака перки, но Рон и сестрата на Фльор го теглеха надолу като чували с картофи... Впери поглед нагоре с надежда да види небето и разбра, че още е много надълбоко, защото водата над него бе

съвсем тъмна...

Езеряните го последваха. Те се въртяха с лекота около него, наблюдавайки го как се мъчи да се придвижва... Дали щяха да го издърпат обратно надолу към гълбините, щом изтечеше времето? Дали не ядяха човешки същества? Краката на Хари вече се огъваха от усилието да плува, раменете го боляха ужасно от тежестта на Рон и момичето.

Поемаше си въздух с огромна мъка. Пак го прониза нещо от двете страни на шията... усещаше ясно колко е мокра водата в устата му... но и мракът наоколо се разреждаше... и той вече можеше да види над себе си дневна светлина.

Махна силно с перките си и установи, че те са се превърнали отново в крака... Водата навлизаше през устата в дробовете му... Започваше отново да му се вие свят, но той знаеше, че до светлината и въздуха му остават още само три метра и трябваше да стигне... трябваше...

Хари се отблъсна толкова силно и бързо, че сякаш усети крясъка на негодувание на своите мускули... Мозъкът му като че ли се напълни с вода, не можеше да диша, трябваше му кислород, трябваше да продължи, не можеше да спре...

И тогава усети как главата му прорязва повърхността на водата. Прекрасен студен чист въздух лъхна лицето му. Той го пое жадно, сякаш никога досега не бе дишал истински, и задъхвайки се, издърпа Рон и момиченцето нагоре. Навсякъде около него се подадоха множество тъмни глави със зелени коси, но всички лица му се усмихваха.

Тълпата по трибуните беше изключително шумна, изглежда всички се бяха изправили на крака, крещяха и пищяха. На Хари му се стори, че са помислили Рон и малкото момиче за мъртви, но бяха сбъркали... И двамата отвориха очи – момиченцето изглеждаше изплашено и объркано, а Рон само шумно изплю струя вода, примига на ярката светлина и рече:

– Малко мокро, а? – Но като забеляза сестрата на Фльор, попита: – Защо си я взел?

– Фльор не се появи. Не можеш да я оставя – задъхваше се Хари.

– Колко си наивен, Хари! – каза Рон. – Ти май си приел на сериозно тия неща в песента? Дъмбълдор никога не би допуснал някой от нас да се удави!

– Ама в песента се казваше...

– Само за да се върнете в определения час – продължаваше Рон. – Дано не си губил време там долу за геройски дела!

Хари едновременно се почувства глупаво и се ядоса. На Рон му

беше лесно – спал е през цялото време и изобщо не е видял колко зловещо беше на дъното на езерото, с езеряните наоколо, въоръжели с копия и готови да те убият!

– Я ми помогни – каза той на Рон. – Мисля, че тя не може да плува добре.

Те изтеглиха сестрата на Фльор от водата, с гръб към брега, където бяха съдиите. Придружаваха ги като почетна стража двайсетина езеряни и пееха страховитата си пронизителна песен.

Хари видя, че Мадам Помфри се суети около Хърмаяни, Крум, Седрик и Чо, и четиримата увити в дебели одеяла. Дъмбълдор и Людо Багман грейнаха в усмивки, но Пърси, който бе пребелял като платно и изглеждаше някак по-млад, навлезе до колене във водата да ги посрещне. По същото време Мадам Максим се опитваше да задържи Фльор Делакор, която пищеше истерично и със зъби и с нокти се бореше да иде до водата.

– Габрриел! Габрриел! Тя... жива ли е? Рранена ли е?

– Нищо й няма! – опита се да я успокои Хари, ала бе толкова изтощен, че нямаше глас да говори, камо ли да вика.

Пърси хвана Рон и го затегли към брега („Пусни ме, Пърси, добре съм!“), Дъмбълдор и Багман придържаха Хари изправен, Фльор се бе изтръгнала от Мадам Максим и прегръщаше сестра си.

– Аз... онези гриндилоу... ме нападнаха... О, Габрриел, аз помислих...

– Ела веднага с мен – разнесе се гласът на мадам Помфри.

Тя бързо хвана Хари, издърпа го при Хърмаяни и останалите, уви го в одеяло така плътно, сякаш му надяна усмирителна риза, и го накара да изгълта една доза горещца отвара. Парата й избълва чак през ушите му.

– Браво, Хари! – викна Хърмаяни. – Ти се справи, намери начин, съвсем сам!

– Е, да...

Искаше му се да й разкаже за Доби, но забеляза, че Каркаров ги наблюдава. Той единствен от съдиите не бе станал от масата, само той не показваше радост и облекчение, че Хари, Рон и сестрата на Фльор се бяха върнали невредими от езерото.

– Да, да, така си е – нарочно повиши глас Хари, да го чуе Каркаров.

– Чакай, има един воден бръмбар в косата ти, Хър-моя-на – обади се Крум.

На Хари му стори, че българинът се опитва да привлече

вниманието ѝ върху себе си, може би за да ѝ напомни, че току-що я е спасил от езерото, но Хърмаяни събори нетърпеливо бръмбара и продължи:

– Само че си доста след определеното време, Хари... Дълго ли ни търси?

– Не... лесно ви намерих...

Хари се чувстваше все по-глупаво. Сега, след като бе излязъл от водата, му стана съвсем ясно – Дъмбълдор бе взел достатъчно мерки за сигурност да не се допусне някой от заложниците да умре, ако състезателят, който трябва да го спаси, не се появи или закъснее много. Защо не беше грабнал само Рон и да заплува обратно веднага? Щеше да пристигне пръв... Седрик и Крум не губиха време да се тревожат за другите, защото явно не бяха взели съвсем на сериозно песента на езеряните...

Дъмбълдор бе приклеknал до брега на езерото и разговаряше оживено със свирепа на вид жена, вероятно главатарката на езеряните. Той издаваше същите стържещи звуци, както самите езеряни, когато бяха над повърхността на водата – очевидно Дъмбълдор владееше и техния език. Най-сетне професорът се изправи, обърна се към колегите си съдии и рече:

– Предлагам да направим кратко съвещание, преди да определим оценките.

Съдиите се скупчиха. Мадам Помфри отиде да спасява Рон от прегръдките на Пърси, после го отведе при Хари и другите, даде му едно одеяло и малко пиперлива отвара за загреване и чак тогава се зае с Флър и сестра ѝ. Флър имаше много драскотини по лицето и ръцете, мантията ѝ бе раздрана, но явно това не я интересуваше и дори не позволи на мадам Помфри да промие раните.

– Погрижете се... за Габриел – каза ѝ тя, все още разтреперана, после се обърна към Хари: – Ти я спаси – изрече тя на един дъх, – макар да не беше твой заложник...

– Да... – чудеше се какво да отговори Хари, който вече от сърце съжаляваше, че не е оставил и трите момичета вързани за статуята.

Флър се, наведе, целуна по два пъти всяка буза на Хари (който усещаше че лицето му пламти и нямаше да е чудно, ако от ушите му отново излезе пара), а след това се обърна към Рон:

– И ти също... ти помогна...

– О, да... – започна Рон, преизпълнен с надежда, – да... малко...

Този път Флър се наведе към него и го целуна. Хърмаяни направо побесня, но в същия момент до тях стигна гръмквият, магически усилен

глас на Людо Багман, който накара всички да подскочат, а тълпата по трибуните да притихне.

– Дами и господа, ние взехме решение. Главатарката на езеряните Муркус ни разказа какво точно се е случило на дъното на езерото и затова решихме да оценяваме всеки участник в турнира по петдесетобална система, както следва... Госпожица Фльор Делакор, която показа, че великолепно владее магията за балоноглавие, е била нападната от няколко гриндилоу, когато се е приближавала към целта си. Ето защо не е могла да стигне до своя заложник. Тя получава двайсет и пет точки.

От трибуните се разнесоха ръкопляскания.

– Аз... заслужавам нула – хрипливо промълви Фльор и поклати прекрасната си глава.

– Господин Седрик Дигъри, който също използва магията за балоноглавие, се върна пръв със своя заложник, но една минута по-късно от определения час. – Последваха шумни аплодисменти от всички хафълпафци, а Хари видя как Чо погледна Седрик със светнали очи. – Затова получава четиридесет и седем точки.

Сърцето на Хари се сви. Щом Седрик е пристигнал една минута по-късно, какво оставаше за него.

– Господин Виктор Крум е приложил частична трансфигурация, с която все пак е постигнал ефект, и се върна втори със своя заложник. Даваме му четиридесет точки.

Каркаров изръкопляска най-силно, гледайки крайно надменно.

– Господин Хари Потър много успешно е използвал риборасли – продължи Багман. – Той се върна последен, доста след определеното време. Главатарката на езеряните ни уведоми, че пръв е пристигнал при заложниците, но не е тръгнал веднага обратно, защото бил твърдо решен да освободи и прибере всичките заложници, а не само своя приятел.

Рон и Хърмаяни отправиха към Хари погледи, пълни едновременно с упрек и съчувствие.

– Повечето съдии – при тези думи Багман погледна Каркаров с неприязън, – оцениха постъпката му като проява на висока нравственост, която заслужава максимална оценка. Въпреки това... господин Потър получава четиридесет и пет точки.

Стомахът на Хари подскочи. В момента двамата със Седрик водеха с равен брой точки! Рон и Хърмаяни скочиха от изненада, погледнаха пак към Хари, разсмяха се и заръкопляскаха с всички сили заедно с останалите.

– Виж какво стана, Хари! – провикна се Рон над врявата. – Значи не

си сглупил, а си проявил висока нравственост!

Фльор също ръкопляскаше с всички сили, но Крум никак не се радваше. Той отново се опита да заговори Хърмаяни, която обаче бе твърде заета да поздравява Хари и не го чу.

– Третото и последно изпитание ще се състои на двацет и четвърти юни вечерта – продължи Багман. – Състезателите ще бъдат уведомени какво им предстои точно един месец преди тази дата. Благодаря на всички за подкрепата ви към участниците в турнира.

И това мина, мислеше си Хари зашеметен, докато Мадам Помфри събираше и състезатели, и зложници да ги води по-бързо в замъка да се преоблекат в сухи дрехи... Всичко свърши и той се справи... А сега нямаше да се притеснява за нищо чак до двацет и четвърти юни...

И докато се качваше по каменните стълби към замъка, реши, че щом отиде следващия път в Хогсмийд, непременно ще купи на Доби по един чифт чорапи за всеки ден от годината.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА ЛАП СЕ ЗАВРЪЩА

Едно от най-приятните неща, които последваха второто изпитание, беше всеобщият интерес към подробностите за всичко, което се бе случило в езерото, и този път Рон се оказа заедно с Хари в центъра на вниманието. Хари забеляза, че колкото пъти разказваше историята, Рон все я изменяше по малко. Най-напред се придържаше към това, което изглежда бе истината или поне съвпаднаше с версията на Хърмаяни – как Дъмбълдор потопил с магия всички заложници в дълбок сън още в кабинета на професор Макгонъгол, като предварително ги уверил, че ще бъдат в безопасност и ще се събудят веднага щом изплуват над водата. Седмица по-късно обаче Рон разказваше направо смразяваща история за някакво отвлечане, по време на което се опълчил сам-самичък срещу петдесет въоръжени до зъби езеряни, а те много трудно успели да го вържат.

– Да, ама аз бях скрил магическата пръчка в ръкава – уверяваше той Падма Патил, която проявяваше много по-голям интерес към него сега, след като бе станал знаменитост, и все намираще за какво да го заприказва, докато се разминаваха по коридорите. – Щях да им покажа аз на тия езерлудяни!

– И какво щеше да им покажеш – как хъркаш ли? – заяде го веднъж Хърмаяни.

Напоследък всички я закачаха, че била това, с чиято загуба Виктор Крум не ще се помири, и раздразнението ѝ избухваше по всякакъв повод.

От нейните думи ушите на Рон пламнаха и оттогава той се върна към версията за приспиването с магия.

В началото на март времето стана по-сухо, но силните ветрове брулеха ръцете и лицата им, щом излезеха вън от замъка. Почтата пристигаше със закъснение, защото ветровете отклоняваха совите от пътя им. Бухалът, по който Хари бе изпратил на Сириус датата на следващото посещение в Хогсмийд, се върна чак в петък на закуска, а половината от перата му стърчаха в обратната посока. Хари едва успя да откачи от крака му отговора на Сириус и той литна моментално, да не би да го изпратят отново навън.

Писмото на Сириус бе кратко като предишното.

Застани до стълбите²⁶ до оградата в края на пътя след Хогс-мийд (като минеш „Дервиш и Банджис“) в два часа в събота следобед. Донеси колкото можеш повече храна.

– Да не би да се е върнал в Хогсмийд? – изуми се Рон.

– Така изглежда – каза Хърмаяни.

– Не мога да повярвам! – разтревожи се Хари. – Ами ако го заловят...

– Досега не са го заловили, нали? – каза Рон. – А и наоколо вече не гъмжи от диментори.

Хари сгъна писмото и се замисли. Ако трябваше да бъде честен – много му се искаше пак да види Сириус. Ето защо този ден тръгна за двойния час по отвари много по-весел от всеки друг път, когато слизаше по стълбите към подземие.

Малфой, Краб и Гойл се бяха скупчили пред вратата заедно с групичката слидеринки на Панси Паркинсън. Всички бяха вперили очи в нещо, което Хари не можеше да види и на което те се кикотеха с цяло гърло. Кучешката физиономия на Панси заядливо се подаде иззад широкия гръб на Гойл, когато Хари, Рон и Хърмаяни се приближиха.

– Ето ги, ето ги! – извика тя през кикот и групичката слидеринци се разпадна.

Хари видя, че Панси държи в ръцете си списание – беше „Седмичник на магьосницата“. На подвижната снимка на корицата една къдрокоса вещица се усмихваше доста зъбато и сочеше с вълшебната си пръчка голяма пандишпанова торта.

– Тук може да намериш нещо интересно, Грейнджър! – провикна се Панси и запрати списанието към Хърмаяни, която го улови с видима изненада. В този момент вратата на подземие се отвори и Снейп им даде знак да влизат.

Хърмаяни, Хари и Рон се насочиха както обикновено към последната маса в дъното. Щом Снейп се обърна с гръб към тях, за да напише на черната дъска от какви съставки ще правят отвара, Хърмаяни бързо запрелиства списанието под масата. Някъде по средата тя най-сетне попадна на онова, което търсеше. Хари и Рон също се наведоха. Под цветна снимка на Хари имаше кратък текст със заглавие ТАЙНАТА СЪРДЕЧНА БОЛКА НА ХАРИ Потър, който гласеше:

26. Специално съоръжение за пасищата, през което могат да минават хора, но не и добитък. – Бел.прев.

Макар и твърде необикновено момче, и той като всички свои връстници изпитва обичайните младежки терзания – *беше написала Рита Скийтър*. – Лишен от любов след трагичната загуба на родителите си, четиринайсетгодишният Хари Потър явно се е надявал, че ще намери утеха в сприятеляването със съученичката си в „Хогоуртс“ Хърмаяни Грейнджър, която е с мъгълски произход. Той изобщо не е допускал, че скоро ще му се наложи да понесе поредната загуба в своя живот, белязан от поредица удари на съдбата.

Госпожица Грейнджър, съвсем обикновено, но много амбициозно момиче, изглежда се увлича по прочути магьосници. Обаче приятелството само с Хари Потър явно не ѝ е достатъчно. Откакто в „Хогоуртс“ пристигна Виктор Крум, търсач в българския отбор по квидич и герой от финалния мач на Световното първенство, госпожица Грейнджър си играе с чувствата и на двете момчета. Крум, който не може да скрие, че хитрата Грейнджър му е завъртяла главата, вече я покани да го посети в България през лятната ваканция, като я увери, че никога не е изпитвал подобни чувства към друго момиче.

Ала едва ли съмнителните природни дарби на госпожица Грейнджър са привлекли интереса на клетото момче.

„Тя е много грозна – казва Панси Паркинсън, хубава и жизнерадостна четвъртокурсничка, – но като нищо може да му е забъркала любовен еликсир, защото е много хитра. Мисля, че точно така го е впримчила.“

Както е известно, любовните еликсири са забранени в „Хогоуртс“ и Албус Дъмбълдор без съмнение ще трябва да разследва тези твърдения. Междувременно доброжелателите на Хари могат само да се надяват, че следващия път той ще дари сърцето си на по-достойна избраница.

– Нали ти казах! – тихо пошушна Рон на Хърмаяни, която бе вперила очи в написаното. – *Казах ти* да не се заяждаш с Рита Скийтър. Тя те е изкарала нещо като... въртиопашка!

– *Въртиопашка?* – повтори Хърмаяни и като погледна Рон, се разтреса от безмълвен смях.

– Мама така казва – смънка Рон и ушите му пак пламнаха.

– Ако Рита смята това за върховно постижение, значи вече не я бива за тая професия – едва успя да каже през смях Хърмаяни и хвърли

„Седмичник на магьосницата“ на празния стол до себе си. – Тук има само глупости.

Тя погледна към слидеринци, които се надяваха да видят нея и Хари разстроени от статията. Но Хърмаяни само им метна една саркастична усмивка и като махна с ръка, се залови заедно с Хари и Рон да приготвят съставките, които щяха да им трябват за умоизбистрящата отвара.

– Има нещо много странно в тая работа! – каза Хърмаяни след десетина минути, вдигнала чукалцето над хаванчето с бръмбари скараabei. – Как Рита Скрита е разбрала всичко това?

– Да разбере какво? – бързо попита Рон. – Да не би *наистина* да си варила любовни еликсири, а?

– Я не говори глупости – сопна му се Хърмаяни и продължи да смисля бръмбарите си. – Не, само че... как е разбрала, че Виктор ме покани да го посети през лятото?

Като каза това, Хърмаяни се изчерви и се извърна, за да не срещне погледа на Рон.

– Какво? – възкликна Рон и изпусна своето чукалце, което издрънча в хаванчето.

– Покани ме, когато ме измъкна от езерото – смънка Хърмаяни, – след като успя да се отърве от акулската си глава. Мадам Помфри ни даде по едно одеяло и той ме дръпна малко встрани от съдиите да не ни чувят. Попита ме, ако нямам какво друго да правя през лятото, дали не бих искала да...

– И ти какво му отговори? – попита Рон, който отново бе взел чукалцето и натискаше сега с него по масата на петнайсетина сантиметра от хаванчето си, защото погледът му бе прикован в Хърмаяни.

– Той *наистина* каза, че не е изпитвал подобни чувства към никого досега – продължи Хърмаяни, пламнала толкова силно, че Хари почти можеше да усети лъхашката от нея топлина. – Но как е могла Рита Скрита да го чуе? Тя не беше там... или може би е била? А може би и тя *има* мантия невидимка и се е промъкнала до училището да гледа второто изпитание?

– И ти какво му *отговори*? – повтори Рон, удряйки с чукалцето толкова силно, че направи малка вдлъбнатина в масата.

– Ами... аз толкова много се безпокоях дали ти и Хари сте добре, че...

– Колкото и вълнуващ да е вашият личен живот, госпожице Грейнджър – обади се леден глас точно зад гърбовете им, – ще ви помоля да не го обсъждате в час. Лишавам „Грифиндор“ от десет точки.

Снейп се бе промъкнал до масата, докато разговаряха, и сега целият клас се бе обърнал да ги гледа, а Малфой се възползва от възможността да подразни Хари със светещия надпис *ПОТЪР Е ГАДЕН* на значката си.

– Аха... освен това четете списания под масата! – добави Снейп и грабна броя на „Седмичник на магьосницата“. – Още десет точки от „Грифиндор“... О, разбирам!... – Черните зеници на очите му светнаха, като попаднаха на статията от Рита Скийтър. – Потър ще трябва да си направи колекция с изрезки от пресата...

Подземието се огласи от подигравателния смях на слидеринци, а устата на Снейп се сви в неприятна усмивка. Хари направо се вбеси, когато той започна да чете на глас статията.

– „*Тайната сърдечна болка на Хари Потър*“... Уважаеми Потър, каква е новата ти болка?... *Макар и твърде необикновено момче*...

Хари усети как лицето му пламна. Снейп правеше пауза след всяко изречение, за да даде време на слидеринци да се подиграват на воля. Статията звучеше десет пъти по-обидно, прочетена от него.

– ...*доброжелателите на Хари могат само да се надяват, че следващия път той ще дари сърцето си на по-достойна избраница*. Колко вълнуващо! – подигра се Снейп и затвори списанието, а слидеринци вече се превиваха от смях. – Смятам, че ще е по-добре да ви разделя вас тримата, за да се занимавате само с отварите, вместо с обърканите си любовни истории. Уизли, ти остани тук. Госпожица Грейнджър да иде там, до госпожица Паркинсън, а Потър – на масата пред моята катедра. Веднага!

Хари гневно хвърли всички съставки заедно с чантата си в своя котел и го издърпа до празната маса в предната част на подземието. Снейп го последва, седна зад катедрата и го наблюдаваше, докато изпразни котела си. Твърдо решен изобщо да не го поглежда, Хари се зае отново да стрива скарабеите си, представяйки си, че всеки от тях има лицето на Снейп.

– Специалното внимание на пресата изглежда допълнително е напompало и без това високото ти самочувствие, Потър – тихо каза професорът, след като класът се успокои.

Хари не отговори. Той знаеше, че Снейп се опитва да го предизвика, както бе правил много пъти досега. Явно търсеше начин да накаже с цели петдесет точки „Грифиндор“, преди да е свършил часът.

– Може да си въобразяваш, че целият магьоснически свят ти се възхищава – продължи Снейп още по-тихо, та никой друг да не го чува

(Хари не спираше да чука в хаванчето, макар че отдавна бе превърнал бръмбарите в много ситен прах), – но мен не ме интересува колко често се появява снимката ти във вестниците. За мен, Потър, ти не си нищо повече от едно противно малко момче, което смята, че правилата не важат за него.

Хари изсипа смлените на прах бръмбари в котела си и се залови да реже корени от джинджифил. Ръцете му леко трепереха от гняв, но той бе забил поглед надолу, сякаш не чуваше и дума от онова, което му говори Снейп.

– Затова сериозно те предупреждавам, Потър – продължи Снейп с мек и още по-заплашителен глас, – не ме интересува дали си прочут дребосък или не, ако те хвана, че пак тършуваш из кабинета ми...

– Дори не съм се приближавал до кабинета ви! – гневно отвърна Хари, забравил, че се преструва на глух.

– Не ме лъжи! – изсъска Снейп и сякаш бездънните му черни очи се впиха в очите на Хари. – Ами кожата от дървесна змия? Ами рибораслиците? И двете неща са взети от личните ми запаси и много добре знам кой ги е откраднал.

Хари гледаше Снейп, като не си позволяваше нито да мига, нито да изглежда виновен. Той наистина не беше откраднал от Снейп нито едно от тези неща. Хърмаяни бе взела кожата от дървесна змия още във втори курс – трябваше им за многоликвата отвара – и въпреки че Снейп още тогава заподозря Хари, така и не успя да го докаже. А рибораслиците, разбира се, бяха задигнати от Доби.

– Не разбирам за какво говорите – хладнокръвно излъга Хари.

– Ти не беше в леглото си през нощта, когато някой се бе промъкнал в моя кабинет! – изсъска Снейп. – Сигурен съм в това, Потър! Лудоокия Муди може и да се е присъединил вече към твоя фенклуб, но аз лично няма повече да търпя поведението ти! Още една нощна разходка из моя кабинет, Потър, и скъпо ще си платиш!

– Добре – спокойно отвърна Хари и отново се зае с джинджифиловите корени, – ще го имам предвид, ако ме обземе силно желание да ида там.

Снейп го стрелна с очи и пхна ръка под черната си мантия. За един миг на безумно безпокойство Хари си помисли, че той ей сега ще измъкне магическата си пръчка и ще го прокълне... Но после видя, че Снейп бе извадил малко стъклено шишенце със съвсем прозрачна течност. Хари се вгледа в него.

– Знаеш ли какво е това, Потър? – попита Снейп и очите му

заплашително засвяткаха.

– Не – отвърна Хари, този път съвсем честно.

– Това е веритасерум – отварата на истината, която е толкова силна, че само три капки стигат, за да изпееш всичките си тайни и целият клас да ги чуе – злобно обясни Снейп. – Използването на тази отвара се контролира с много строги разпоредби от министерството. Но ако не внимаваш къде ходиш, уже да се окаже, че ръката ми случайно е *трепнала*... – и той леко разклати стъкленото шишенце – ...точно над чашата ти с тиквен сок на вечеря. И тогава, Потър... тогава всички ще узнаем дали си бил в моя кабинет или не.

Хари не каза нищо. Той хвана ножчето и пак се залови да реже корените. Никак не му се слушаше за тая отвара на истината, а и не би се изненадал, ако Снейп му сипеше от нея. Той едва се овладя да не се разтрепери при мисълта какво щеше да се излее от устата му, ако това все пак се случи... Освен че щеше да вкара сума хора в беля, преди всичко Хърмаяни и Доби, имаше толкова много неща, които той криеше... като факта, че поддържа връзка със Сириус... а и най-съкровено – стомахът му се сви при тази мисъл – чувствата, които изпитваше към Чо... Той хвърли и корените в котела и се замисли дали да не вземе пример от Муди и да започне да пие само от собствено шишенце...

На вратата на подземието се почука.

– Влез! – каза Снейп с обичайния си глас.

Целият клас се обърна, когато вратата се отвори. Влезе професор Каркаров. Всички го наблюдаваха, докато се приближаваше към бюрото на Снейп, навивайки отново козята си брадичка около пръста, очевидно много объркан.

– Трябва да поговорим – рязко каза Каркаров.

Явно не искаше никой да чуе какво казва, защото едва отваряше устни. Приличаше на някой, който започва да се учи да говори с корема си. Целият в слух, Хари не отместваше поглед от джинджифиловите корени.

– Ще разговаряме след часа – смънка Снейп, но Каркаров го прекъсна.

– Искам да говорим сега, за да не ми се изплъзнеш, Сивиръс. И без това ме избягваш.

– След часа! – сряза го Снейп.

Хари вдигна мензурата си, уж да види дали е сипал достатъчно жлъчка от броненосец, и успя да хвърли бърз страничен поглед към двамата. Каркаров изглеждаше много притеснен, а Снейп – много сърдит.

До края на двойния час Каркаров стоя плътно зад гърба на Снейп. Той явно твърдо беше решил да не позволи на Снейп да се измъкне незабелязано от стаята. За да чуе какво толкова важно иска да каже Каркаров, Хари нарочно събори стъкленницата си с жлъчка от броненосец точно две минути преди да бие звънецът. Това беше достатъчно оправдание да се наведе зад котела, за да избърше, докато останалите от класа шумно бързаха към вратата.

– Какво е това толкова спешно нещо? – чу той въпроса на Снейп.

– Това – отвърна Каркаров.

Като проточи врат над ръба на котела, Хари видя как той дръпна нагоре левия ръкав на мантията си и показа на Снейп нещо от вътрешната страна на ръката си над китката.

– Е? – попита Каркаров, правейки големи усилия да не движи много устните си. – Видя ли го? Никога досега не е бил толкова ясен, откакто...

– Покрий го! – изръмжа Снейп и черните му очи обходиха класната стая.

– Но ти сигурно си забелязал... – продължи Каркаров, много възбуден.

– Ще поговорим по-късно, Каркаров! – отново го прекъсна Снейп. – Потър, какво правиш?

– Разсипах жлъчката от броненосец, професоре, и сега бърша – невинно отговори Хари, като се изправи и показа на Снейп мокрия парцал в ръката си.

Каркаров се обърна и излезе. Беше не само притеснен, но и ядосан. Тъй като не искаше да остане насаме със силно разгневения Снейп, Хари нахвърля учебниците и съставките в чантата си и с възможно най-голяма скорост напусна стаята, бързайки да разкаже на Рон и Хърмаяни на каква сцена е станал свидетел.

* * *

Когато на следващия ден тръгнаха от замъка по обяд, бледо сребристо слънце огряваше поляните наоколо. Времето вече беше по-меко и като пристигнаха в Хогсмейд, и тримата бяха свалили наметалата и ги бяха метнали на раменете си. Храната, която Сириус им бе заръчал да вземат, бе в чантата на Хари – бяха успели да измъкнат от обяда дузина пилешки бутчета, голямо парче хляб и шише тиквен сок.

Първо влязоха във „Висша мода за магьосници“ да купят подарък на Доби и много се забавляваха, докато избираха най-крещящите

чорапи, които можеха да се намерят, включително със святкащи златни и сребърни звезди и такива, които започвали силно да пищят, щом се вмиришат. Като стана един и половина, се запътиха нагоре по главната улица покрай „Дервиш и Банджис“ към края на селото.

Хари никога досега не бе идвал в тази посока. Виещата се уличка ги отведе до полето зад Хогсмейд. Тук къщите бяха по-малко, но с по-големи дворове. Вървяха към подножието на близката планина. След един завой забелязаха стълбите край оградата за добитъка в края на уличката. Там, подпряло предни лапи на най-горната греда, ги чакаше голямо рошаво черно куче, което стискаше няколко вестника между зъбите си, и им изглеждаше много познато...

– Здравсти, Сириус! – каза Хари, като стигнаха до него.

Черното куче нетърпеливо подуши чантата му, завъртя опашка, обърна се и хукна по една пътека през поляната, в края на която започваше планината. Хари, Рони и Хърмаяни се изкатериха по стълбите и го последваха.

Сириус ги отведе до самото подножие на планината, където трябва-ше да подскочат и да се катерят по камъни и скали. На четири лапи може би беше по-лесно, но Хари, Рон и Хърмаяни скоро останаха без дъх. Те последваха Сириус нагоре в планината и почти половин час се изкачваха по стръмна и камениста виеща се пътека. Не изпускаха от очи въртящата се опашка на Сириус, пъшкаха от топлината, а каишките на чантата се впиваха в раменете на Хари.

Изведнъж Сириус съвсем изчезна от погледите им и когато стигнаха до мястото, където го видяха за последен път, те забелязаха тесен процеп в скалата. Промушиха се през него и се озоваха в хладна полутъмна пещера. В единия ѝ край с дълго въже бе вързан за голяма скала хипогрифтът Бъкбийк. Наполовина сив кон, наполовина гигантски орел, Бъкбийк ги погледна изпитателно с оранжевите си очи. Тримата му се поклониха дълбоко и след като ги наблюдава властно известно време, той подгъна предните си люспести колене и позволи на Хърмаяни да се доближи до него и да погали пернатата му шия. Хари обаче бе насочил цялото си внимание към черното куче, което току-що се бе преобразило в неговия кръстник.

Сириус бе със същата опърпана сива мантия, която носеше след бягството си от Азкабан. Черната му коса бе по-дълга, отколкото когато се появи сред пламъците на камината, и отново бе рошава и сплъстена. Видът му беше доста занемарен.

– Пилето! – дрезгаво проговори той, след като извади от устата си

смачканите броеве на „Пророчески вестни“ и ги хвърли на пода на пещерата.

Хари отвори чантата и му подаде увитите пилешки бутчета и хляба.

– Благодаря! – рече Сириус и едва разгънал пакета, грабна едно бутче, седна на камъка и откъсна със зъби голямо парче месо. – Напоследък се хранех главно с плъхове. Не смеех да крада твърде много храна от Хогсмийд, за да не привличам вниманието.

И широко се ухили на Хари, който насила му се усмихна в отговор и попита:

– Защо дойде тук?

– Изпълнявам дълга си на кръстник – отвърна Сириус, гризейки кокала досущ като куче. – Не се безпокой за мен, преструвам се на добродушно улично псе. – Той продължи да се усмихва, но като видя напрегатото изражение по лицето на Хари, заговори сериозно. – Искам да съм наблизко. Последното ти писмо... Е, най-меко казано, нещата стават подозрителни. Аз грабвам вестника веднага щом някой го остави... И като гледам накъде отива работата, не съм единственият, който се тревожи.

Той посочи с глава пожълтелите вестници, хвърлени на земята, а Рон взе един от тях и го разтвори. Хари продължаваше да гледа Сириус с тревога.

– Ами ако те хванат? Ако те види някой?

– Тук наоколо само вие тримата и Дъмбълдор знаете, че съм зоомаг – отвърна Сириус, вдигна рамене и продължи да поглъща пилешкото.

Рон смушка Хари и му подаде вестниците. Бяха два броя на „Пророчески вестни“ – в единия той видя заглавие „Загадъчното заболяване на Бартемийус Крауч“, а в другия прочете: „*Все още не е намерена вещицата от министерството. Министърът на магията се ангажира лично със случая.*“

Хари прегледа набързо статията за Крауч. Особено впечатление му направиха няколко фрази: „...не е забелязван на обществено място от ноември насам... домът му изглежда необитаем... От болницата за магьоснически заболявания и травми «Свети Мънго» не дават сведения... министерството отказва да потвърди слуховете, че е сериозно болен...“

– Написано е така, като че той е на смъртно легло – замислено рече Хари. – Ама не може да е толкова болен, щом е успял да се стигне чак дотам...

– Брат ми е личен секретар на Крауч – съобщи Рон на Сириус. – Той твърди, че шефът му страда от преумора.

– *Наистина* изглеждаше болнав, когато го видях за последен път отблизо – бавно каза Хари, като не спираше да чете. – Това беше вечерта, когато името ми излезе от бокала.

– Да не е имал угризения на съвестта, загдето уволни Уинки? – иронично подметка Хърмаяни. Тя продължаваше да гали Бъкбийк, който чупеше с човката си пилешките кости. – Обзалагам се, че съжалява... след като е разбрал какво е да живее без нея...

– Хърмаяни се е побъркала на тема домашни духчета – обясни Рон на Сириус и я погледна изпод вежди.

Сириус обаче прояви интерес.

– Крауч е уволнил домашния си дух?

– Ами да, още след финала на Световното по квидич – отвърна Хари и се впусна да разказва как се бе появил Черния знак, как бяха заварили Уинки с магическата пръчка на Хари в ръка, което беше разгневило господин Крауч.

Когато Хари свърши, Сириус вече се бе изправил и крачеше из пещерата.

– Нека сега да изясним нещата – каза той след малко, като размаха ново пилешко бутче. – За пръв път сте видели Уинки в най-горната ложка. Тя е пазела място за Крауч. Така ли?

– Точно така – отвърнаха тримата в един глас.

– Обаче Крауч не дойде да гледа мача?

– Да – потвърди Хари. – Доколкото си спомням, каза, че бил много зает.

Сириус обиколи мълчаливо цялата пещера. После попита:

– Хари, ти провери ли дали магическата пръчка е в джоба ти, когато напусна ложата?

– Ами... – опита се да си спомни Хари. – Не – каза той накрая. – Потрябва ми едва когато стигнахме до гората. Потърсих я в джоба си, но там беше само всевизорът. – Той изведнъж впери очи в Сириус. – Да не искаш да кажеш, че този, който е очертал Черния знак, е откраднал пръчката ми още в ложата?

– Не е изключено – отвърна Сириус.

– Уинки не може да е откраднала пръчката! – провикна се Хърмаяни.

– В ложата не е било само това духче – продължи да обикаля Сириус, смръщил чело. – Кой друг седеше зад теб?

– Разни хора – отвърна Хари. – Някакви магьосници от българското министерство... Корнелиус Фъдж... семейство Малфой...

– Малфой е! – извика Рон толкова силно, че гласът му отекна из цялата пещера, а Бъкбийк нервно тръсна глава. – Бас държа, че е бил Луциус Малфой!

– Някой друг? – попита Сириус.

– Нямаше други – отвърна Хари.

– Имаше – припомни му Хърмаяни. – И Людо Багман беше.

– О, да...

– Не знам за Багман нищо друго, освен че беше бияч на „Уимбърн уасп“ – говореше Сириус, продължавайки да обикаля. – Нещо особено за него?

– Нищо – рече Хари. – Непрекъснато предлага да ми помага за Тримагическия турнир.

– Така ли? – изненада се Сириус и се намръщи още повече. – Чудно с каква цел го прави.

– Казва, че ме харесвал – отвърна Хари.

– Хмм... – измърмори Сириус и се замисли още по-дълбоко.

– Видяхме го в гората точно преди да се появи Черния знак – каза му Хърмаяни и се обърна към момчетата: – Помните ли?

– Да, ама не остана в гората, нали? – добави Рон. – Щом му казахме за бунта, веднага се отправи към лагера.

– Откъде знаете? – възрази им Хърмаяни. – Откъде знаете накъде се е магипортирал?

– Остави тая работа – недовърчиво я погледна Рон. – Да не намекаваш, че Людо Багман е измагьосал Черния знак?

– По-вероятно е той да го е направил, а не Уинки – упорстваше Хърмаяни.

– Нали ти казах – обърна се многозначително Рон към Сириус, – нали ти казах, че е обсебена от мисълта за тия домашни...

Сириус вдигна ръка да го прекъсне.

– Когато се появи Черния знак и домашното духче бе открито с пръчката на Хари, какво направи Крауч?

– Отиде да търси из храстите, но там нямаше никой – отвърна Хари.

– Естествено – мърмореше Сириус, докато продължаваше да крачи напред-назад, – естествено, че е искал да го лепне на някой друг, а не на собствения си домашен дух... След това я уволни, а?

– Да – отвърна Хърмаяни много разпалено, – уволни я само защото не е останала в палатката, където обаче непременно щяха да я стъпчат.

– Хърмаяни, няма ли да престанеш с това домашно духче най-

сетне? – не издържа Рон.

Ала Сириус поклати глава и каза:

– Тя по-добре е преценила Крауч от теб, Рон. Ако искаш да разбереш какво представлява някой, гледай как се отнася с подчинените си, а не с равните нему. – Той прокара ръка по небръснатото си лице, явно обмисляйки много сериозно. – Това, че Барти Крауч все отсъства... Наглежда на домашното си духче да му пази място в ложата, а после не си прави труда да отиде да гледа. Работи усилено да възроди Тринагическия турнир, а не си изпълнява задълженията като съдия... Напълно непорисъщо за Крауч... Готов съм да изям Бъкбийк, ако изобщо някога преди това е отсъствал от работа по болест!

– Значи ти познаваш Крауч?

Лицето на Сириус помръкна. Той изведнъж доби онзи застрашителен вид, който имаше вечерта, когато Хари го срещна за първи път, смятайки го все още за убиец.

– О, твърде добре познавам Крауч! – тихо каза той. – Той беше човекът, който заповяда да ме изпратят в Азкабан... без съдебен процес.

– *Какво?* – викнаха едновременно Рон и Хърмаяни.

– Сериозно ли говориш? – попита Хари.

– Съвсем сериозно – отвърна Сириус и пак отхапа от пилето. – Тогава Крауч беше началник на Отдела за охрана на магическия ред. Не знаехте ли това?

И тримата поклатиха глави.

– Очакваше се да стане следващият министър на магията – продължи Сириус. – Велик магьосник е той, Барти Крауч, силен магьосник... и жаден за власт. Не, не е бил никога поддръжник на Волдемор – добави той, забелязал гримасата на Хари. – Не, Крауч винаги се е обявявал открито против Тъмните сили. Но много от онези, които бяха против Тъмните сили... не, няма да ме разберете... твърде млади сте още...

– Така каза и баща ми на Световното! – каза Рон с раздразнение в гласа. – А защо не ни помогнеш да разберем.

По хлътналото лице на Сириус пробяга усмивка.

– Добре, да опитаме... – Той пак отиде до другия край на пещерата, върна се и започна: – Представете си сега, че Волдемор е в разцвета на силата си. Не знаете кой го поддържа, кой му служи и кой не. Знаете само, че може да въздейства на хората и те правят ужасни неща, без да са в състояние да се противопоставят. Започват да се боите за себе си, за семейството си, за приятелите си... Всяка седмица пристигат съобщения за още мъртви, изчезнали, изтезавани... В Министерството на

магията цари хаос, не знаят какво да правят, опитват се да крият всичко от мъгълите, но междувременно започват да умират и мъгъли. Навсякъде терор... паника... объркване... Така беше. Е, в такива времена някои хора проявяват добрите си страни, други – лошите. Принципите на Крауч може да са били от полза в началото... не знам. Той бързо се издигна в министерството и започна да издава заповеди за крайно сурови мерки срещу поддръжниците на Волдемор. Аврорите получиха по-големи пълномощия, които им даваха право да убиват, а не само да залавят. Аз не бях единственият, когото предадоха направо на дименторите без присъда. Крауч отговаряше на насилието с насилие и разреши използването на непростимите проклетия дори само при подозрение. Няма да преувелича, ако кажа, че той не се отличаваеше по своята жестокост и липса на милост дори и от някои представители на Тъмните сили. Не че нямаше и много съмишленици, напротив – мнозина вярваха, че той действа правилно, и много вещици и магьосници настояваха да стане министър на магията. Когато Волдемор изчезна, изглеждаше само въпрос на време Крауч да получи най-висшия пост. Но тогава се случи едно злощастно събитие... – Сириус мрачно се усмихна. – Синът на Крауч бе заловен с група смъртожадни, които бяха успели някак да избегнат Азкабан. Явно са искали да открият Волдемор и да го върнат на власт.

– Синът на Крауч е бил заловен? – изуми се Хърмаяни.

– Точно така – отвърна Сириус, метна пилешката кост на Бъкбийк, после приседна на земята до хляба и го разчупи на две. – Доста трудно му е било на стария Барти, предполагам. Но е трябвало повечко време да отделя на семейството си къщи, от време на време да си тръгва по-раничко от службата... да опознае собствения си син.

Сириус вече гълтеше на едри зальци и хляба.

– Ама синът му бил ли е смъртожаден? – попита Хари.

– Нямам представа – отвърна Сириус с пълна с хляб уста. – Аз вече бях в Азкабан, когато го доведоха. Повечето от тези неща разбрах едва откакто съм на свобода. Момчето несъмнено е било заловено сред хора, за които мога да се закълна, че бяха смъртожадни. Но може да е попаднал случайно на лошо място в лош момент, както е станало с онова домашно духче.

– Опитал ли се е Крауч да отърве сина си? – почти шепнешком попита Хърмаяни.

Сириус отвърна със смях, приличащ повече на лай.

– Крауч да отърве сина си? Мислех си, че по-добре си прозряла права му, Хърмаяни. Той унищожаваше всичко, което можеше да

застраши безупречната му репутация, защото бе подчинил целия си живот на стремежа да стане министър на магията. Вие сте видели как изгонва преданото домашно духче само за да не го заподозрат отново, че има нещо общо с Черния знак. Това не разкрива ли същността му? Бащинските чувства на Крауч стигнаха колкото все пак да изправи сина си пред съд и както е известно, той е използвал дори и процеса, за да покаже колко силно ненавижда момчето... след което го пратил направо в Азкабан.

– Предал е собствения си син на дименторите? – промълви Хари едва чуто.

– Точно така – отвърна Сириус без следа от усмивка. – Видях как дименторите го вкарват вътре, наблюдавах всичко през решетките на вратата на килията си. Момчето беше на не повече от деветнайсет. Натикаха го в килия до моята. Вечерта вече пищеше за майка си. След няколко дни млъкна... Те всички млъкват накрая... освен когато крещат насън...

За момент погледът на Сириус като че ли угасна, сякаш пред очите му хлопнаха невидими врати.

– Значи е още в Азкабан? – попита Хари.

– Не – глухо отвърна Сириус. – Вече не е там. Умря около година след като го докараха.

– Той е умрял?

– И не само той – отвърна с горчивина Сириус. – Повечето полудяват там, някои съвсем спират да ядат. Загубват желанието си да живеят. Винаги се познава кога някой ще умре, защото дименторите първи го усещат и ги обзема някаква възбуда. А това момче изглеждаше болнаво още като го докараха. Като висш министерски служител на Крауч и жена му бе позволено да посетят сина си на смъртния одър. Тогава за последен път видях Барти Крауч, който почти пренесе жена си покрай моята килия. Самата тя вероятно е починала малко след това. От скръб. Заляняла е като момчето. Крауч така и не дойде да вземе тялото на сина си. Дименторите го заровиха извън стените на крепостта, видях ги.

Сириус хвърли парчето хляб, което току-що бе поднесъл към устата си, грабна вместо него шишето с тиквен сок и го пресуши.

– Така старият Крауч загуби всичко точно когато си мислеше, че е успял – продължи той, като изтри уста с опакото на ръката си. – В един момент герой, на крачка от министерско кресло... а в следващия губи и сина си, и жена си, и семейната чест, и – както разбрах, като се измъкнах – огромната си популярност. След смъртта на момчето имаше

известно съчувствие към него като баща и мнозина се питаха как е могло добро дете от добро семейство така да пропадне. Общото мнение беше, че баща му никога не се е грижел достатъчно за него. Тогава Корнелиус Фъдж зае най-висшия пост, а Крауч бе изтикан в Отдела за международно магьосническо сътрудничество.

Настъпи продължително мълчание. Хари си спомняше как се бяха оцъклили очите на Крауч, когато гълчеше непокорното си домашно духче в гората след финала на Световното по квидич. Може би Крауч се бе разлютил така точно защото Уинки бе заварена под Черния знак. Сигурно са го налегнали мрачни спомени за сина му, за някогашния скандал и за изпадането му в немилост пред министерството.

– Според Муди Крауч се е побъркал на тема залавяне на тъмни магьосници – каза Хари на Сириус.

– Да, чух, че му станало нещо като мания – кимна Сириус. – Мен ако питате, той сигурно се надява да си върне старата слава, като хване поне още един смъртожаден.

– И се е промъкнал да рови из кабинета на Снейп! – победоносно заключи Рон, като погледна към Хърмаяни.

– Да, но това е съвсем необяснимо – рече Сириус.

– Напротив! – възрази разпалено Рон.

Ала Сириус поклати глава.

– Ами щом Крауч се е заел да разследва Снейп, защо не е присъствал лично на турнира като съдия? Това щяха да бъдат отлични поводи да посещава „Хогвортс“ редовно и да държи Снейп под око.

– Значи ти мислиш, че Снейп крои нещо, така ли? – попита Хари.

– Слушай, каквото и да приказваш, Дъмбълдор има доверие на Снейп... – прекъсна го Хърмаяни.

– О, престани, Хърмаяни! – ядоса се Рон. – Колкото и умен, способен и мъдър да е Дъмбълдор, това не значи, че някой много хитър тъмен магьосник не може да го измами.

– Защо тогава Снейп спаси живота на Хари, като бяхме в първи курс, а? Защо просто не го остави да умре?

– Откъде да знам... Може би се е боял Дъмбълдор да не го изгони...

– А ти какво мислиш за това, Сириус? – високо попита Хари, а Рон и Хърмаяни престанаха да спорят, за да чуят отговора.

– Според мен и двамата имат право – рече Сириус, гледайки замислен към Рон и Хърмаяни. – Откакто разбрах, че Снейп преподава тук, все се чудя защо Дъмбълдор го е назначил. Снейп винаги се е

възхищавал от Черните изкуства, още като ученик се прочу с това. Беше едно такова подло, гнусно момче с мазна коса – добави Сириус, а Хари и Рон си размениха усмивки. – Като пристигна в училище, владееше повече проклетия от половината седмокурсници и веднага се включи в една банда слидеринци, всички членове на която впоследствие се оказаха смъртожадни. – Сириус вдигна ръка и започна да изброява на пръсти имена. – Розие и Уилкис – и двамата бяха убити от аврори в годината преди падането на Волдемар, семейство Лестранж, които още са в Азкабан. Ейвъри... Както разбрах, той е успял да се измъкне по някакъв начин, като разправял, че е действал под въздействието на проклятието Империиус... и още е на свобода. Но доколкото ми е известно, Снейп никога не е бил обвиняван, че е смъртожаден... което не доказва и обратното. Много от тях изобщо не бяха заловени. А Снейп е достатъчно умен и хитър, за да успее да се опази.

– Снейп познава Каркаров доста добре, но явно иска това да остане в тайна.

– Ами да, да бяхте видели лицето на Снейп, когато Каркаров влезе в часа по отвари вчера – бързо се намеси Хари. – Каркаров искаше да говори нещо с него, оплака се, че Снейп го отбягвал, и изглеждаше сериозно разтревожен. Вдигна ръкава си и показа на Снейп нещо на ръката си, но не можах да видя какво беше.

– Показал е на Снейп нещо на ръката си? – повтори Сириус, искрено озадачен, прокара разсеяно пръсти през сплъстената си коса, после вдигна рамене. – Е, нямам представа какво значи всичко това, но щом Каркаров е сериозно разтревожен и отива при Снейп за разговор... – Сириус се вторачи в стената на пещерата и направи гримаса на недоумение. – Факт е, че Дъмбълдор има доверие на Снейп, а аз знам, че той вярва и на хора, на които мнозина други не биха повярвали. Но все пак не мога да си представя, че би допуснал Снейп да преподава в „Хогвортс“, ако знае, че той някога е бил поддръжник на Волдемор.

– Защо тогава Муди и Крауч толкова държат да проникнат в кабинета на Снейп? – упорстваше Рон.

– Ами... – бавно започна Сириус – не бих изключил вероятността Лудоокия да е претърсил кабинетите на всички учители, когато е постъпил в „Хогвортс“. Доколкото го познавам, взима много на сериозно защитата срещу Черните изкуства. Не мисля, че *той* изобщо вярва на някого, и нищо чудно, като се има предвид на какво е бил свидетел. Но мога да кажа за Муди, че никога не убива, ако смята, че може да промени нещо. Винаги довеждаше живи заловените от него. Беше суров, но

никога не падеше до равнището на смъртожадните. Виж, Крауч... той е нещо друго... Дали наистина е болен? Ако е така, защо си е правил труда да се промъква чак в кабинета на Снейп? А ако не е болен... Какво е намислил тогава? С какво всъщност толкова е бил зает на финала на Световното, та да не си седи в ложата? И какво е правил през времето, когато е трябвало да си изпълнява задълженията като съдия в турнира?

Сириус замълча, все още загледан в стената на пещерата. Бъкбийк кълвеше по камъните около себе си – да не би да е пропуснал някое кокалче.

Най-сетне Сириус се обърна към Рон:

– Нали каза, че брат ти е личен секретар на Крауч? Има ли някаква възможност да го попиташ дали го е виждал напоследък?

– Мога да опитам – отвърна Рон с известно съмнение. – Но не трябва да проличи, че го правя с недоверие към Крауч, защото Пърси му се възхищава.

– Използвай възможността да разбереш и дали са научили нещо ново за Бърта Джоркинс – поръча му Сириус, като направи знак с ръка към втория брой на „Пророчески вестни“.

– Багман ми каза, че не са – намеси се Хари.

– Да, цитират го там в статията – кимна Сириус към вестника. – Все повтарят каква лоша памет имала Бърта. Е, може и да се е променила, откакто я познавах, но тогава тя изобщо не забравяше... дори напроотив. Не беше много умна, но великолепно помнеше всякакви клюки. Затова си докарваше много неприятности, не можеше да си държи устата затворена. Вероятно е създавала проблеми и в министерството, може би затова толкова дълго Багман не си е мръднал пръста да я търси...

Сириус въздъхна дълбоко и разтърка помръкналите си очи.

– Колко стана часът?

Хари погледна часовника си, но си спомни, че той не работи, откакто бе престоял повече от час в езерото.

– Три и половина – отвърна Хърмаяни.

– Време е да се връщате – каза Сириус и се изправи. – И виж какво... – той спря погледа си върху Хари, – не искам да се измъкваш от замъка, за да ме посещаваш, разбра ли? Само ми изпращай тук писъмца. Настоявам да ме уведомяваш и занапред за всичко по-особено. Но в никакъв случай не напускай „Хогуортс“ без разрешение, защото това би било идеална възможност за някого да те нападне.

– Никой не се е опитвал да ме напада досега, освен един голям змей и няколко гриндилоу – рече Хари.

Но Сириус го погледна много строго.

– Няма значение. Ще си отдъхна едва след като свърши този турнир, а това ще стане чак през юни. И освен това, ако говорите помежду си за мен, наричайте ме Смърки, става ли?

Той върна на Хари шишето и отиде да погали Бъкбийк за довиждане.

– Ще ви изпратя до края на селото, за да видя дали не мога да си откъсна някой хвърлен вестник – каза Сириус.

Още преди да напуснат пещерата, той се превърна отново в голямо черно куче. Всички заедно се смъкнаха по склона на хълма, минаха пак през камъните и скалите и стигнаха до оградата за добитъка. Там Сириус се остави да го погалят по главата, преди да се обърне и да хукне покрай селските къщи.

Хари, Рон и Хърмаяни се запътиха през Хогсмийд към „Хогуортс“.

– Интересно дали Пърси знае всички тези неща за Крауч – пръв проговори Рон, като пое по алеята към замъка. – Или може би не го интересува... Нищо чудно да се възхищава толкова много на Крауч точно по тази причина. Да, Пърси обича правилата и принципите. Сигурно би одобрил факта, че Крауч не ги е нарушил дори заради собствения си син.

– Пърси никога не би предал някого от семейството си на дименторите – убедено каза Хърмаяни.

– Не знам – каза Рон. – Ако реши, че му пречим на кариерата... Той е страшно амбициозен, нали знаеш...

Изкачиха се по каменното стълбище до входната зала, където вече се носеше уханието на вкусна вечеря откъм Голямата зала.

– Горкият Смърки! – каза Рон, вдъхвайки дълбоко ароматите. – Той сигурно много те обича, Хари... Само като си представя, че се храни с плъхове...

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА ЛУДОСТТА НА КРАУЧ

В неделя след закуска Хари, Рон и Хърмаяни се качиха в соварника. Бяха решили да изпратят до Пърси писмо, за да го питат дали е виждал напоследък господин Крауч, както бе предложил Сириус. Този път избраха Хедуиг, защото тя отдавна не бе вършила никаква работа. След като я видяха как излита през прозореца, слязоха в кухнята да зарадват Доби с новите чорапи.

Домашните духчета ги посрещнаха с радостни викове, поклони и реверанси и се засуетиха отново да ги черпят с чай. Доби направо изпадна във възторг от своя подарък.

– Хари Потър много добър към Доби! – цвърчеше той, бършейки едри сълзи от огромните си очи.

– Ти ми спаси живота с онези риборасли, Доби, благодаря ти! – отвърна Хари.

– Дали не са останали още няколко еклера, а? – попита Рон и умолително погледна сияещите и кланящи се домашни духчета.

– Нали току-що закуси! – скара му се Хърмаяни, но към тях вече летеше голяма сребърна табла с еклери, носена от четири духчета.

– Трябва да отделим нещичко и за Смърки – прошепна Хари.

– Добра идея – каза Рон. – Тъкмо и Пигуиджън ще свърши някаква работа. А дали не бихте ни дали и нещо допълнително за ядене, моля? – обърна се той към наобиколилите го духчета, които се поклониха радостно и забързаха да изпълнят молбата му.

– Доби, а къде е Уинки? – попита Хърмаяни и се огледа.

– Уинки е там до огъня, госпожице – тихо отвърна Доби и ушите му едва забележимо кльмнаха.

– О, майчице! – промълви Хърмаяни, като я забеляза.

Хари също погледна към огнището. Уинки седеше на столчето като миналия път, но дотолкова се бе запуснала, че почти се сливаше с почернелите от сажди тухли зад нея. Дрехите ѝ бяха парцаливи и непрани. Стискаше бутилка бирен шейк и се люлееше насам-натам на столчето си, вперила очи в огъня. Докато я наблюдаваха, тя силно хлъцна.

– Уинки вече на шест бутилки дневно – прошепна Доби на Хари.

– Е, това нещо не е силно – рече Хари.

Ала Доби поклати глава.

– Силно, силно за домашно духче, сър – възрази той.

Уинки пак хлъцна. Духчетата, които бяха донесли еклерите, я погледнаха неодобрително и се заловиха с работата си.

– Уинки страда, Хари Потър – тъжно прошепна Доби. – Уинки иска да се върне къщи. Тя още мисли господин Крауч за свой господар, сър, и Доби не може с нищо да я убеди, че професор Дъмбълдор е вече нейният господар.

– Ей, Уинки – викна Хари. Внезапно му бе хрумнало нещо, затова отиде при нея и се наведе да я заприказва. – Случайно да знаеш какво става с господин Крауч, а? Защото той вече не идва като съдия на Тримагическия турнир?

Очите на Уинки трепнаха. Огромните ѝ зеници се впериха в Хари. Тя се олюля и рече:

– Г-г-господарят е спрял... хлъц!... да идва?

– Ами да – отвърна Хари, – не сме го виждали още от първото изпитание. В „Пророчески вести“ пише, че бил болен, но...

Уинки пак се олюля и загледа Хари с помътнял поглед.

– Господарят... хлъц!... болен? – долната ѝ устна затрепери.

– Но ние не знаем дали това е вярно – побърза да се намеси Хърмаяни.

– Господарят има нужда от своята... хлъц!... Уинки! – изхленчи духчето. – Господарят не може... хлъц!... да се оправя... хлъц!... съвсем сам...

– Къщната работа не е чак толкова трудно нещо, Уинки – строго каза Хърмаяни.

– Уинки... хлъц!... не върши само... хлъц!... домашна работа на господин Крауч! – изцвърча възмутено Уинки и се залюля още по-силно, като разплиска бирен шейк по и без това покритата с лекета блуза. – Господарят... хлъц!... доверява на Уинки... хлъц!... най-важните... хлъц!... най-тайните...

– Какво? – нетърпеливо попита Хари.

Ала Уинки само поклати глава, колкото да разплиска още бирен шейк по себе си.

– Уинки пази... хлъц!... тайните на своя господар – разбунтува се тя, люшна се силно и намръщено го погледна с разгледите си очи. – Вие май... хлъц!... си пъха носа в чужди работи.

– Уинки не бива да говори така на Хари Потър! – сгълча я Доби. – Хари Потър е смел и благороден и Хари Потър не си пъха носа никъде.

– Той си пъха носа... хлъц!... в личните и тайните работи... хлъц!...

на моя господар... хлъц!... Уинки е добро домашно духче... хлъц!... Уинки пази мълчание... хлъц!... И други се опитват... хлъц!... да ровят и душат... хлъц!...

Клепачите ѝ изведнъж се затвориха, тя се свлече от столчето си върху ръба на огнището и шумно захърка. Празната бутилка от бирен шейк се изтърколи по каменния под.

Половин дузина домашни духчета се втурнаха с възмущение по лицата. Едно от тях вдигна бутилката, друго покри Уинки с голяма карирана покривка за маса и грижливо подгъна краищата ѝ, за да скрие духчето от чужди погледи.

– Много съжаляваме, че трябваше да видите това, господа и госпожице! – изписука едно от духчетата, като клатеше глава, силно засрамено. – Ние се надяваме, че няма да съдите за всички нас по Уинки, господа и госпожице!

– Тя страда! – каза Хърмаяни с упрек. – Защо не се опитате да я ободрите, вместо да я криете?

– Молим за извинение, госпожице – рече домашното духче и пак се поклони дълбоко, – но домашните духчета нямат право да страдат, щом имат работа за вършене и господари за обслужване.

– О, я остави тия приказки! – ядоса се Хърмаяни. – Слушайте всички какво ще ви кажа! Вие имате точно толкова право да страдате, колкото и магьосниците! Имате право на заплати, на почивки и на истински дрехи. И не сте длъжни да правите всичко, което ви кажат... Я вижте Доби!

– Госпожицата да не замесва Доби в това, моля! – смънка Доби много уплашено.

Веселите усмивки бяха изчезнали от лицата на домашните духчета из кухнята. Те изведнъж започнаха да гледат Хърмаяни така, сякаш е луда или опасна.

– Ето ви още храна! – изцвърча едно домашно духче до лакътя на Хари и пъкна в ръцете му пушен свински бут, дузина кексчета и плодове. – Довиждане!

Домашните духчета се скупчиха до Хари, Рон и Хърмаяни и започнаха да ги избутват от кухнята, натискайки ги по гърбовете с малките си ръчички.

– Благодаря за чорапите, Хари Потър! – тъжно се провикна Доби откъм огнището, застанал до издутата покривка, скриваща Уинки.

– Не можа ли да си държиш устата затворена, а, Хърмаяни? – развика се Рон, щом вратата на кухнята се затръшна след тях. – Сега няма

да ни пускат изобщо! Тъкмо щяхме да измъкнем още нещо от Уинки за Крауч!

– О, не се прави, че това те интересува! – не му остана длъжна Хърмаяни. – Гледаш само да си вземеш храна оттук.

Това помрачи целия им неделен ден. На Хари така му дотегна да слуша как Рон и Хърмаяни се заяждат, докато подготвяха домашните си в общата стая, че вечерта отиде сам горе в соварника да изпрати храна на Сириус.

Пигуиджън беше твърде малък да носи самичък цял бут чак до планината, затова Хари прати и две училищни чухалчета да му помагат. Птиците представляваха странна гледка, като се отдалечаваха в здрача с огромния вързоп между тях, а Хари се облегна на перваза и се загледа навън към тъмните върхове на дърветата в Забранената гора и потрепващите платна на кораба на „Дурмщранг“. Някакъв голям бухал прекоси кълбетата дим, които излизаха от комина на Хагрид, издигна се към замъка, прелетя покрай соварника и изчезна. Като погледна надолу, Хари видя Хагрид усилено да копае пред къщата си и се зачуди какво ли е намислил да прави. На пръв поглед изглеждаше, че прекопава нова зеленчукова леха. В това време Мадам Максим излезе от каретата на „Бобатон“ и се запъти към него с явното намерение да го заговори. Хагрид се облегна на лопатата си, но очевидно не бе проявил желание да разговаря, защото Мадам Максим съвсем скоро се прибра обратно в каретата.

Тъй като не искаше да се връща в кулата на „Грифиндор“ и да слуша как Рон и Хърмаяни си ръмжат един на друг, Хари продължи да наблюдава работата на Хагрид, докато мракът погълна пазача, а советите наоколо започнаха да се събуждат и да прошумоляват, излитайки в нощта.

* * *

Сутринта Рон и Хърмаяни слязоха на закуска, забравили свадата си. За радост на Хари мрачните предположения на Рон, че домашните духчета щели да пратят на масата на „Грифиндор“ развалена храна, защото били обидени на Хърмаяни, не се сбъднаха. Беконът, яйцата и херингата си бяха съвсем обикновени и вкусни, както винаги.

Когато советите пристигнаха с пощата, Хърмаяни се огледа с нетърпение.

– Пърси едва ли е успял да ни отговори – каза Рон. – Ние изпратихме Хедуиг едва вчера.

– Не, не за това – каза Хърмаяни. – Поднових си абонамента за „Пророчески вести“, защото ми омръзна да научавам новините от

слидеринци.

– Колко си предвидлива! – рече Хари и също заоглежда совите. – Ей, Хърмаяни, като че ли имаш късмет...

Една брадата улулица се снишаваше към тях.

– Но тя не носи вестник – каза разочаровано Хърмаяни. – Това е...

За нейно учудване птицата кацна пред чинията ѝ, следвана от четири забулени сови, един рибояден бухал и една горска улулица.

– Колко абонамента си направила? – изуми се Хари и хвана чашата на Хърмаяни, преди да я съборят ятото сови, които се надпреварваха коя първа да кацне и да пусне своето писмо.

– Какво ли може... – възкликна Хърмаяни, като взе плика от совата, отвори го и започна да чете. – О, ужас! – заекна тя и се изчерви.

– Какво има? – намеси се Рон.

– Това... О, как е възможно!...

Тя бутна писмото към Хари и той веднага забеляза, че не е написано на ръка, а е съставено от отделни букви, явно изрязани от „Пророчески вести“.

Ти си ЛошО моМИЧЕ. ХаРи Потър заСЛУжаВа По-добРА.
ВърВИ си отКЪДЕТо си дошла мЪГЪЛке!

– Всичките са такива! – отчаяно каза Хърмаяни, като отваряше едно след друго писмата. – „Хари Потър ще си намери нещо по-свястно от теб...“, „Заслужаваш да те сварят в жабешки хайвер“... Уф!

Като отвори и последния плик, върху ръцете ѝ бликна жълтеникавозелена течност със силна миризма на бензин и по кожата ѝ се вдигнаха едри жълти мехури.

– Неразредена буботубова гной – обяви Рон, вдигна внимателно плика и го помириша.

– О, не! – извика Хърмаяни.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато опитваше да изтрие ръцете си с една салфетка, но целите ѝ пръсти бяха покрити с болезнени мехури – сякаш си беше сложила дебели възлести ръкавици.

– Иди веднага в болничното крило – каза ѝ Хари, докато совите около Хърмаяни се разлетяха, – а ние ще кажем на професор Спраут къде си.

– Аз я предупредих! – каза Рон, след като Хърмаяни излезе тичешком от Голямата зала, притиснала ръце към гърдите си. – Предупредих я да не се захваща с Рита Скийтър! Я слушай... – И той зачете едно от

писмата, които Хърмаяни бе хвърлила: – „Прочетох в «Седмичник на магьосницата» как мамии Хари Потър, а момчето и без това си има достатъчно проблеми. Ще ти изпратя някое проклетие по сова, щом намеря достатъчно голям плик.“ Сега вече ще трябва да си отваря очите на четири!

Хърмаяни не дойде в часа по билкология. Когато излязоха от оранжерията и се отправиха за часа по грижа за магически създания, Хари и Рон видяха Малфой, Краб и Гойл да слизат по каменните стъпала от замъка. Зад тях вървяха Панси Паркинсън и бандата слидеринки, които си шушукаха и се кискаха. Като забеляза Хари, Панси се провикна:

– Потър, да не си разделил с приятелката си? Защо беше толкова разстроена на закуска?

Хари не ѝ обърна внимание – не искаше да ѝ доставя удоволствието да разбере каква неприятност им бе причинила статията в „Седмичник на магьосницата“.

Хагрид, който в предишния час им бе казал, че са приключили с еднорозите, ги чакаше пред вратата с нов куп отворени касетки в краката си. Хари изтръпна, като ги видя... Дали не се бяха излюпили нови огнемети? Но като се приближиха достатъчно и можаха да погледнат вътре, се оказа, че касетките са пълни с пухкави черни създания с издължени муцунки. Предните им лапи бяха някак странно плоски като лопатки, а очичките им мигаха срещу класа, плахо и смутено заради големия интерес.

– Т'ва са душковци – каза Хагрид, когато целият клас се събра наоколо. – Живеят главно из мините. Обичат лъскавите неща... Ето вижте...

Един от душковците внезапно скочи и се опита да дръпне часовника на Панси Паркинсън от китката ѝ. Тя изпищя и отскочи назад.

– Много ги бива да откриват съкровища – обяви Хагрид с нескрито задоволство. – Днес ще се позабавляваме с тях. Вижте ей там! – И той посочи голямата прясно изкопана леха, оформянето на която Хари бе наблюдавал от прозореца на соварника. – Там съм заровил златни монети. Приготвил съм награда за онзи от вас, чийто душко изкопае най-много. А сега си скрийте украшенията, 'земете си по един от тях и се пригответе да го пуснете.

Хари свали часовника си, който носеше вече само по навик, откакто не работеше, и го пхна в джоба си. После си избра един душко, а той пхна дългата си муцунка в ухото му и взе палаво да души. Беше много приятен за гущане.

– Я чакайте – каза Хагрид, след като погледна в щайгата. – Тук е останал един душко. Кой отсъства? 'Де е Хърмаяни?

– Наложил се да отиде до болничното крило – отвърна Рон.

– После ще ти обясним – смънка Хари, като видя, че Панси Паркинсън веднага наостри уши.

Никога досега не се бяха забавлявали толкова в час по грижа за магически създания. Душковците се гмуркаха в рохката земя, сякаш бе вода, и бързаха да се върнат при учениците, които ги бяха пуснали, за да изплюят злато в ръцете им. Най-голям успех имаше Рон, който скоро събра няколко шепи от монетите.

– Може ли да се купят отнякъде като домашни животни, Хагрид? – попита той в захлас, докато неговият душко се гмурна отново в пръстта и опръска с кал мантията му.

– Майка ти хич няма да се зарадва, Рон – каза Хагрид засмян. – Съсипи-къща са тия душковци. Май вече събраха 'сичко – добави той, като обикаляше изкопаното, докато душковците продължаваха да се гмуркат. – Бях заровил само стотина монети. А, ей я и Хърмаяни...

Хърмаяни идваше към тях през поляната. Имаше много нещастен вид и ръцете ѝ бяха плътно бинтовани. Очите на Панси Паркинсън щяха да изхвъркнат от любопитство.

– Я сега да видим к'во сте направили – каза Хагрид. – Пребройте си монетите. Няма смисъл да се опитваш да крадеш, Гойл – добави той, а черните му като бръмбари очи се присвиха. – Това е лепреконско злато. Изчезва след няколко часа.

Гойл се смръщи и изпразни джобовете си. Оказа се, че Рон е имал най-голям успех със своя душко и затова Хагрид му даде огромно блокче шоколад от „Меденото царство“ за награда. Скоро звънецът възвести, че е дошло време за обяд, и учениците поеха към замъка, но Хари, Рон и Хърмаяни останаха да помогнат на Хагрид да прибере душковците в касетките. Хари забеляза, че Мадам Максим ги наблюдава през прозореца на каретата.

– Какво е станало с ръцете ти, Хърмаяни? – попита Хагрид зарижено.

Хърмаяни му разказа за преливащите от омраза писма, които бе получила сутринта, и за плика, пълен с буботубова гной.

– Ааа, не се притеснявай – успокои я Хагрид. – И аз получавам разни такива писма, откакто Рита Скийтър писа за мама. Все същите заплахи – „Ти си чудовище и трябва да те убият“, „Твоята майка е убийца на невинни и ако ти е останала и капчица съвест, ще скочиш в някое

езеро.“

– Не може да бъде! – възкликна от изненада Хърмаяни.

– Ами да! – рече Хагрид, докато подреждаше касетките с душковци покрай стената. – Това са клюкини, хич не ги отваряй, ако до'дат и други. Направо ги пращай в огъня.

– Изпусна много приятен час – заразправя Хари на Хърмаяни, като тръгнаха към замъка. – Много са милички тези душковци, нали, Рон?

Рон се мръщеше на шоколада, който му бе дал Хагрид, и явно нещо го тормозеше.

– Какво има? – попита го Хари. – Не ти ли харесва шоколадът?

– Не е това – каза намусен Рон. – Ти защо не си ми казал за златото?

– Какво злато? – попита Хари.

– Златото на Световното по квидич – обясни Рон. – Онова лепреконско злато, което ти дадох за моя всевизор. Тогава... в горната ложа. Защо не си ми казал, че е изчезнало?

Хари помисли малко, преди да разбере за какво говори Рон.

– Ооо... – каза той, след като си припомни. – Не знам... Не съм забелязал, че е изчезнало. Нали тогава изчезна и пръчката ми. Сигурно съм мислил за нея.

Те се изкачиха по стълбите, минаха през входната зала и влязоха в Голямата зала да обядват.

– Сигурно е много хубаво... – изведнъж поде пак Рон, като седнаха и започнаха да си сипват печено говеждо и йоркширски пудинг, – ...да имаш толкова много пари, та да не забележиш, че ти липсват цял джоб галеони.

– Видж какво, тогава имах съвсем други грижи! – ядоса се вече Хари. – Всички имахме, ако си спомняш!

– Не знаех, че златото на лепреконите изчезва – промърмори Рон, – и си мислех, че ти връщам дълга си. Не трябваше да ми подаряваш за Коледа оная шапка на „Чъдли кенънс“ тогава.

– Забрави това, става ли? – рече Хари.

Рон смачка един печен картоф с края на вилицата си, вперил очи в него и рече:

– Яд ме е, че съм беден.

Хари и Хърмаяни се спогледаха. Никой от двамата не знаеше какво да каже.

– Противна работа! – продължаваше Рон, загледан в картофа си. – Не обвинявам Фред и Джордж, че се опитват да изкарат нещо

допълнително. Ще ми се и аз да можех... Ако имах един душко...

– Е, вече знаем какво да ти подарим за следващата Коледа – опита се да го развесели Хърмаяни. Но тъй като Рон все още гледаше мрачно, добави: – Стига, Рон, има и по-лоши неща. Поне пръстите ти не са гноясали. – Хърмаяни много трудно си служеше с ножа и вилицата, защото пръстите ѝ бяха сковани и надуты. – *Мразя* тая подла Скрита! – избухна тя неудържимо. – Ще ѝ отмъстя, та ако ще това да е последното нещо, което ще направя!

* * *

През следващата седмица Хърмаяни получи още клюкини и последва съвета на Хагрид да не ги отваря. Но някои от зложелателите ѝ пращаха конски, които гръмваха на масата на „Грифиндор“ и крещяха по неин адрес обиди из цялата зала. Дори и тези, които не четяха „Седмичник на магьосницата“, знаеха вече всичко за измисления любовен триъгълник между Хари, Крум и Хърмаяни. На Хари му беше омръзнало да повтаря наляво и надясно, че Хърмаяни не е неговото момиче.

– Всяко чудо за три дни – уверяваше я той. – Ако не им обръщаме внимание... всички ще забравят, както стана с онова, което беше написала за мен.

– Искам да разбера как подслушва лични разговори, при положение че ѝ е забранено да стъпва тук! – ядосваше се Хърмаяни.

Тя остана след часа по защита срещу Черните изкуства да попита нещо професор Муди. Другите ученици бързаха да излязат от стаята, защото Лудоокия им беше дал такава трудна задача за изменение на траекторията на проклятията, че мнозина бяха получили леки наранявания. Хари беше направил неуспешен опит с проклятието за мърдане на уши и неговите още трептяха, та трябваше да ги притиска с две ръце, докато вървеше.

– Значи Рита със сигурност не използва мантия невидимка – задъхано изговори Хърмаяни, когато пет минути по-късно ги настигна във входната зала и дръпна дланта на Хари от едното му ухо, за да я чува. – Муди ми каза, че не я е виждал никъде около масата на съдиите, нито близо до езерото в деня на второто изпитание.

– Хърмаяни, докога да ти повтарям да се откажеш от тая работа? – каза Рон.

– Никога! – твърдо заяви тя. – Искам да разбера как е чула разговора ми с Виктор и как е разбрала за майката на Хагрид.

– Може да използва бръмбари за подслушване – сети се Хари.

– Бръмбари ли? – недоумяваше Рон. – Какво значи това... да пуска бълхи или нещо подобно?

Хари започна да им обяснява как се поставят скрити микрофони и други тайни звукозаписващи устройства. Рон беше възхитен, но Хърмаяни ги прекъсна.

– Вие двамата смятате ли *някога* да прочетете „История на «Хогвортс»“?

– Какъв смисъл има? – попита Рон. – Ти я знаеш наизуст, достатъчно е да те попитаме.

– Никой от заместителите на магията, използвани от мъгълите, като електричество, компютри, радары и други такива, не действа около „Хогвортс“, защото във въздуха има твърде много магическа сила. Така че Рита сигурно използва някаква магия за подслушване... само да мога да разбера каква е... Ооо, и ако е незаконна, ще я...

– Не ни ли стигат другите грижи? – попита Рон. – Нима трябва да започнем и война за отмъщение срещу Рита Скийтър?

– Изобщо не те моля да ми помагаш! – тросна се Хърмаяни. – И сама ще се справя!

Тя се изкачи сама по мраморната стълба, без да поглежда назад. Хари беше сигурен, че се е запътила към библиотеката.

– Да се обзаложим ли, че ще се върне с кутия значки с надпис *Мразя Рита Скийтър*? – каза Рон.

Хърмаяни не поиска помощ за отмъщението от Хари и Рон. Те ѝ бяха благодарни за това, тъй като с приближаването на великденската ваканция имаха все повече уроци и домашни. Хари искрено ѝ се възхищаваше, че може едновременно да проучва магическите методи за подслушване и да не изостава с уроците, докато той се скъсваше да учи, а едва смогваше да си направи поне домашните. Но не забравяше редовно да изпраща храна на Сириус до пещерата му в планината, защото още помнеше от лятото какво значи непрекъснато да си гладен. В пакетчетата пъхваше и бележки, с които уведомяваше Сириус, че нищо особено не се случва наоколо и че все още чакат отговор от Пърси.

Хедуиг се върна чак в края на великденската ваканция. Писмото на Пърси бе сгънато в колет с шоколадови великденски яйца, приготвен от госпожа Уззли. Яйцата за Хари и Рон бяха големи колкото змейските и пълни с карамел, а Хърмаяни получи яйчице, по-малко от кокоше. Лицето ѝ помръкна, като го видя.

– Да не би майка ти да чете „Седмичник на магьосницата“, а, Рон? – тихо попита тя.

– Аха – отвърна Рон с пълна с карамел уста. – Взима го заради рецептите.

Хърмаяни тъжно погледна мъничкото яйце.

– Не искаш ли да чуеш отговора на Пърси? – побърза да смени темата Хари.

Писмото на Пърси бе кратко и издаваше раздражение:

Както постоянно заявявам и пред „Пророчески вести“, господин Крауч си е дал напълно заслужена почивка. Той редовно ми изпраща инструкции по сови. Не, не съм го виждал лично, но мисля, че аз най-добре познавам почерка на своя началник. Имам си достатъчно работа в момента, за да се занимавам с опровергаването на разни нелепи слухове. Моля да не ме безпокоите пак, ако не е за нещо наистина важно. Весели великденски празници!

* * *

През другите години досега Хари бе свикнал в началото на третия срок да тренира усилено за последния куидичен мач за сезона. Тази година обаче трябваше да се готви за третото и последно изпитание от Триагическия турнир, но все още не му бе известно какво точно ще се иска от него. Най-сетне през последната седмица на май професор Макгоньгол го задържа след часа по трансфигурация.

– Тази вечер в девет трябва да отидеш на игрището за куидич, Потър – каза му тя. – Господин Багман ще дойде, за да уведоми участниците в какво ще се състои третото изпитание.

И така, в осем и половина вечерта Хари остави Рон и Хърмаяни в кулата на „Грифиндор“ и слезе долу. Тъкмо прекосяваше входната зала, когато Седрик се появи от общата стая на хафълпафци.

– Какво може да бъде според теб? – попита той Хари, докато слизаха заедно по каменното стълбище в облачната нощ. – Фльор непрекъснато разправя за някакви подземни тунели и смята, че ще трябва да търсим съкровище.

– Няма да е лошо – отвърна Хари, като си помисли, че просто ще поиска от Хагрид един душко и той ще му свърши цялата работа.

Те стигнаха по тъмната пътека до стадиона, минаха през един отвор под трибуните и излязоха на игрището.

– Какво са направили тук! – възмути се Седрик и се закова на мястото си.

Игрището за куидич вече не беше равно и гладко. Сякаш някой бе

започнал да строи из него дълги стени, които се пресичаха и продължаваха в различни посоки.

– Това е жив плет – рече Хари и се наведе да разгледа най-близката преграда.

– Здравейте! – разнесе се весел глас.

В средата на игрището стоеше Людо Багман заедно с Крум и Фльор. Хари и Седрик се отправиха към тях, като прескачаха преградите от плет. На лицето на Фльор грейна усмивка, като видя Хари – отношението ѝ към него напълно се бе променило, откакто той бе извадил сестра ѝ от езерото.

– Е, какво ще кажете? – попита Багман, явно много доволен, когато двамата прескочиха и най-вътрешния плет. – Добре растат, нали? Само след месец Хагрид ще установи, че са станали над шест метра. Не се бойте – добави той, все още засмян, като видя недоволството по лицата на Хари и Седрик, – щом свърши турнирът, игрището ви ще бъде възстановено напълно. Е, предполагам, че сте отгатнали защо сме тук.

В първия момент никой не проговори. Пръв се обади Крум.

– Лабиринт – измърмори той.

– Точно така! – зарадва се Багман. – Лабиринт. Третото изпитание всъщност е много просто. Тримагическата купа ще бъде поставена в центъра на лабиринта. Първият участник, който я докосне, ще получи най-високата оценка.

– И ние трябва само да минем през лабиринта? – попита Фльор.

– О, ще има и препятствия! – още по-весело обяви Багман, като се вдигаше постоянно на пръсти. – Хагрид ще осигури различни магически създания... ще има и отменяне на магии... и други такива неща, нали разбирате... И така, участниците, които водят по точки, ще стартират първи в лабиринта. – Багман се усмихна широко на Хари и Седрик. – След това идва ред на господин Крум... после на госпожица Делакор. Всички ще имате шанс да се преборите за първото място, но успехът ви ще зависи от преодоляването на препятствията. Ще бъде забавно, а?

Хари твърде добре знаеше какви създания би могъл да осигури Хагрид за подобно събитие и изобщо не очакваше да бъде забавно. Но все пак кимна вежливо като другите състезатели.

– Много добре... Ако нямате въпроси, да се връщаме в замъка, че е малко хладничко...

Багман забърза редом с Хари, докато си проправяха път през още младия жив плет. Хари подозираше, че Багман пак ще му предложи помощта си, но точно в този момент по рамото го потупа Крум.

– Може ли да поговорим?

– А, добре – отвърна Хари, малко изненадан.

– Ела с мен...

– Добре – съгласи се Хари с известно любопитство.

Багман като че ли се разтревожи.

– Да те почакам ли, Хари?

– Няма нужда, господин Багман, благодаря ви – едва сдържа усмивката си Хари, – и сам мога да намеря замъка.

Двамата с Крум излязоха заедно от стадиона, но българинът не тръгна към кораба на „Дурмщранг“, а се насочи към гората.

– Къде отиваме? – попита Хари, като минаха покрай къщата на Хагрид и осветената карета на бобатонци.

– Да не ни подслушват – кратко каза Крум.

Когато най-сетне стигнаха до усамотено място, малко след заграждението за конете на „Бобатон“, Крум спря в сянката на дърветата и се обърна към Хари.

– Искам да знам – подхвана той, като гледаше сърдито, – какво има между теб и Хър-моя-на.

Хари очакваше да чуе нещо много сериозно, след като Крум се бе държал така потайно, затова го погледна с почуда.

– Нищо – отвърна той, но Крум продължи да го гледа намръщено и Хари добави, възхищавайки се за пореден път на ръста му: – Ние сме само приятели. Тя не е мое момиче и никога не е била. Това са измишльотини на Рита Скийтър.

– Хър-моя-на непрекъснато говори за теб – каза Крум все още с подозрение в погледа.

– Ами да – поясни Хари, – защото сме *приятели*.

Направо не му се вярваше, че води такъв разговор с Виктор Крум, световноизвестния играч на квидич. Излизаше, че осемнайсетгодишният Крум го смята за равен... дори за съперник...

– И вие двамата никога... вие не сте били...

– Не – твърдо отвърна Хари.

Крум като че ли се разведри. Той продължи да гледа изпитателно Хари още няколко секунди, после каза:

– Ти летиш много добре. Гледах те на първото изпитание.

– Благодаря! – ухили се до уши Хари и изведнъж му се стори, че и самият той е много висок. – Аз пък те гледах на Световното по квидич. С она финт на Вронски... ти си наистина...

Нещо се раздвижи между дърветата зад Крум. Хари, който

познаваше по-добре гората и нейните обитатели, инстинктивно хвана българина за ръката и го дръпна към себе си.

– Какво става?

Хари поклати глава и се взря натам, където бе забелязал движението. Пъхна ръка в мантията за магическата си пръчка.

В следващия момент иззад един висок дъб залитна силует на мъж. Отначало Хари не го позна... после видя, че е Крауч.

Ако се съдеше по вида му, бе вървял с дни. Мантията му бе разкъсана на коленете и окървавена, лицето му бе издрано, беше брадясал и посивял от изтощение. Безупречните му някога коса и мустаци не бяха мити и подстригвани отдавна. Поведението му обаче бе далеч по-странно от вида му. Крауч сякаш говореше на някого, когото само той виждаше, с неразбираеми думи и жестове. Това напомни на Хари за един стар скитник, когото бе срещнал веднъж, докато беше на пазар със семейство Дърсли. Онзи също оживено разправяше нещо на въздуха. Леля Петуния грабна Дъдли за ръката и го издърпа на отсрещната страна на улицата да не се приближава до скитника, а вуйчо Върнън избълва пред семейството дълго нравоучение как би постъпил той с всички просяци, ако имаше власт.

– Този не беше ли съдия? – попита Крум, вперил поглед в Крауч. – Не е ли от вашето министерство?

Хари кимна, поколеба се за момент и бавно отиде до господин Крауч, който не го и погледна, а продължи да нарежда на близкото дърво: „...и като направите това, Уедърби, изпратете сова до Дъмбълдор да потвърдите броя на учениците от «Дурмщранг», които ще пристигнат за турнира... Каркаров току-що ме уведоми, че ще бъдат дванайсет...“

– Господин Крауч? – предпазливо го заговори Хари.

– „...после изпратете сова и до Мадам Максим, че тя може да иска да увеличи броя на учениците, които ще доведе, след като Каркаров се спря на дузина... Гледайте да свършите и това, нали, Уедърби? Ще се справите, нали? Ще се...“

Очите на Крауч сяха да изхвъркнат. Той се блещеше към дървото, продължавайки да му говори, но вече без да издава звук. После залитна и се смъкна на колене.

– Господин Крауч! – извика по-високо Хари. – Добре ли сте?

Крауч извъртя поглед нагоре. Хари се огледа и видя, че Крум го бе последвал между дърветата и също се навеждаше над Крауч в недоумение.

– Какво му е?

– Нямам представа – смънка Хари. – Знаеш ли, я по-добре иди и доведи някого...

– Дъмбълдор! – едва успя да каже Крауч. Той посегна, хвана мантията на Хари и го задърпа към себе си, макар че гледеше някъде над главата му. – Трябва... да говоря... с Дъмбълдор...

– Добре – рече Хари, – ако се изправите, господин Крауч, ще идем горе до...

– Аз извърших... голяма... глупост – задъхваше се Крауч. Беше напълно обезумял. Очите му се въртяха и се разширяваха, а по брадата му се стичаше струйка слюнка. Всяка дума изговаряше с огромно усилие. – Трябва... да кажа... на Дъмбълдор...

– Станете, господин Крауч – подкани го Хари с висок и ясен глас. – Изправете се и аз ще ви заведа при Дъмбълдор.

Очите на Крауч пак се извъртяха и се спряха върху него.

– Кой... вие? – едва прошепна той.

– Ученик от „Хогвортс“ – отвърна Хари и погледна към Крум за помощ, но той се беше отдръпнал и явно бе вече много изнервен.

– Вие не сте... *негов*? – прошепна Крауч и устната му увисна.

– Не – отвърна Хари, без да има и най-малка представа за какво говори Крауч.

– На Дъмбълдор?

– Точно така – рече Хари.

Крауч го дърпаше към себе си. Хари се опита да откопчи мантията си от пръстите му, но той стискаше много здраво.

– Предупредете... Дъмбълдор...

– Ще доведе директора, ако ме пуснете – каза Хари. – Пуснете ме сега, господин Крауч, и аз ще го доведе.

– Благодаря ви, Уедърби, а като направите и това, донесете ми, ако обичате, чаша чай. Скоро ще дойдат съпругата и синът ми, тази вечер сме на концерт със семейство Фъдж. – Той отново заговори гладко на дървото, явно съвсем забравил за Хари, който от изненада в първия момент не забеляза, че Крауч го е пуснал. – Да, синът ми наскоро получи СОВА по дванайсет предмета, отлично, да, благодаря ви, да, много съм горд наистина. Донесете ми сега, ако обичате, онзи меморандум от министъра на магията на Андора да нахвърля отговора, ако имам време...

– Ти остани тук с него! – каза Хари на Крум. – Аз ще ида да доведе Дъмбълдор, по-бързо ще стане, знам къде е кабинетът му...

– Той е луд! – рече Крум, гледайки с дълбоко недоверие Крауч, който продължаваше да дърдори на дървото, явно смятайки го за Пърси.

– Само стой при него – повтори Хари и понечи да тръгне, но движението му предизвика нова рязка промяна в поведението на Крауч, който този път го сграбчи през коляното и го дръпна отново на земята.

– Не... ме... оставяй! – прошепна той и очите му пак се оцъклиха. – Аз... избягах... да предупредя... да кажа... на Дъмбълдор... моята вина... за всичко съм виновен... Бърта... мъртва... аз съм виновен... моят син... аз съм виновен... кажи на Дъмбълдор... Хари Потър... Черния лорд... е по-силен... Хари Потър...

– Ще доведе Дъмбълдор, ако ме пуснете! – повтаряше Хари и погледна гневно към Крум. – Помогни ми, какво чакаш?

Крум се приближи крайно предпазливо и клекна до Крауч.

– Пази го тук – рече Хари и се изтръгна от Крауч, – докато аз се върна с Дъмбълдор.

– Бързай! – извика Крум след него.

Хари вече излизаше на бегот от гората и скоро прекоси тъмната поляна. Там вече нямаше никой – Багман, Седрик и Флър се бяха прибрали. Втурна се нагоре по каменното стълбище, влетя през дъбовата врата и продължи по мраморните стълби към втория етаж.

След пет минути той едва успя да спре пред каменен водоливник, изпречен насред празния коридор.

– *Шер-шербетово лимонче!* – задъхано изрече той срещу него.

Това бе паролата за тайната стълба към жилището и кабинета на Дъмбълдор... или поне нея си спомняше отпреди две години. Само че паролата явно бе сменена, защото водоливникът не оживя и не отскочи встрани, а остана неподвижен и зле настроен.

– Махни се! – кресна му Хари. – Хайде де!

Ала в „Хогвортс“ нищо не се преместваше само като му викнеш насреща, така че нямаше смисъл да продължава. Огледа се наляво и надясно из тъмния коридор. Може би Дъмбълдор беше в учителската стая? Хукна с всички сили към стълбището...

– Потър!

Хари се закова на пети и се озърна.

Снейп се бе появил откъм тайната стълба зад водоливника. Вратата в стената зад гърба му се затвори, докато той правеше знак на Хари да се върне при него.

– Какво търсиш тук, Потър?

– Трябва да говоря с професор Дъмбълдор! – на един дъх отвърна Хари, като се втурна обратно по коридора и спря този път пред Снейп. – За господин Крауч... той се върна... сега е в гората... иска да...

– Що за глупости? – прекъсна го Снейп и черните му очи засвяткаха. – За какво говориш изобщо?

– За господин Крауч! – изкрещя Хари. – От министерството! Нещо е болен или... в гората е... иска да види Дъмбълдор... Само ми кажете паролата...

– Директорът е зает, Потър – каза Снейп и изкриви уста в лукава усмивка.

– Трябва да кажа на Дъмбълдор! – викаше с цяло гърло Хари.

– Не ме ли чу, Потър?

Хари усети какво огромно удоволствие е за Снейп да му откаже нещо крайно важно в критичен момент.

– Слушайте – разяри се момчето, – Крауч не е в ред... той... е полу-дъл... казва, че искал да предупреди...

Каменната стена зад Снейп се плъзна и се отвори. Появи се Дъмбълдор в дълга зелена мантия и с леко въпросително изражение на лицето.

– Има ли някакъв проблем? – попита той, местейки поглед от Хари към Снейп и обратно.

– Професоре! – започна Хари, за да изпревари Снейп. – Господин Крауч се появи... там долу в гората, иска да говори с вас!

Хари очакваше директорът да задава въпроси, но за негово облекчение това не стана.

– Заведи ме – каза веднага Дъмбълдор и профуча по коридора след Хари покрай Снейп, който стоеше до водоливника и изглеждаше два пъти по-грозен.

– И какво каза Крауч? – попита Дъмбълдор, докато слизаха бързо по мраморното стълбище.

– Каза, че искал да ви предупреди... каза, че е направил нещо ужасно... спомена сина си... и Бърта Джоркинс... и... и Волдемор... че Волдемор ставал по-силен...

– Така значи... – каза само Дъмбълдор и ускори крачка, щом излязоха в непрогледната тъмнина.

– Той не се държи нормално – продължи Хари, бързайки да върви редом с Дъмбълдор. – Сякаш не съзнава къде е. Говори, като че Пърси Уизли е там, после изведнъж сменя тона и казва, че трябва да говори с вас... Оставих го с Виктор Крум.

– Така ли? – рязко попита Дъмбълдор и продължи с още по-големи крачки, та Хари трябваше вече да подтичва до него. – Знаеш ли дали някой друг го е видял?

– Не – отвърна Хари. – Изостанахме малко назад с Крум да разговаряме, след като господин Багман ни инструктира за третото изпитание, и тогава видяхме господин Крауч да се появява откъм гората...

– Къде са те? – попита Дъмбълдор, когато светлините на бобатонската карета пробиха мрака.

– Ето там – отвърна Хари и изпревари Дъмбълдор да му покаже пътя между дърветата. Все още не чуваше гласа на Крауч, но знаеше къде да го търси. – Не беше много по-встрани от каретата... тук някъде трябва да беше...

– Виктор? – викна той.

Никой не отговори.

– Тук бяха – обърна се Хари към Дъмбълдор. – Сигурен съм, че бяха тук някъде...

– *Лумос!* – И Дъмбълдор вдигна пръчката със светнал връх.

Тънкият лъч обхождаше едно по едно черните дървета, хвърляйки светла ивица по земята. Изведнъж тя попадна върху два крака.

Хари и Дъмбълдор се спуснаха натам. Крум лежеше на земята като че ли в безсъзнание, а от Крауч нямаше и следа. Дъмбълдор се наведе над момчето и внимателно повдигна единия му клепач.

– Зашеметен е – спокойно каза той.

Двата полумесеца на очилата му проблясваха от светлината на пръчката, докато се взираше сред околните дървета.

– Да отида ли да доведе някого? – предложи Хари. – Мадам Помфри?

– Не – спря го Дъмбълдор. – Стой тук.

Той вдигна по-високо пръчката си и я насочи към къщата на Хагрид. Хари видя как от върха ѝ излетя нещо сребристо и се стрелна между дърветата като призрачна птица. Тогава Дъмбълдор пак се наведе над Крум, насочи пръчката си този път към него и прошепна:

– *Енервате!*

Крум отвори очи. Изглеждаше като замаян. Като видя Дъмбълдор, се опита да се изправи, но професорът положи ръка на рамото му и го накара да си лежи спокойно.

– Той ме нападна – промълви Крум и вдигна ръка към главата си. – Лудият старец ме нападна! аз се оглеждах наоколо за Потър и той ме нападна отзад.

– Полежи малко – каза му Дъмбълдор.

До ушите им стигна гръмовен тропот на стъпки и скоро задъхан се появи Хагрид с арбалет в ръка, следван от Фанг.

– Професор Дъмбълдор! – огледа се той с изумление. – Хари... к'во е...

– Хагрид, иди веднага да доведеш професор Каркаров – каза му Дъмбълдор. – Негов ученик е бил нападнат. А след това, ако обичаш, повикай професор Муди...

– Няма нужда, Дъмбълдор – чу се хрипкаво ръмжене, – вече съм тук.

Куцукайки, Муди се приближаваше със светеща пръчка, като се подпираше на тоягата си.

– Проклетият крак! – ядосваше се той. – Щях да стигна и по-бързо... Какво е станало? Снейп каза нещо за Крауч...

– Крауч ли? – изненада се Хагрид.

– Доведи Каркаров, Хагрид, моля те! – остро напомни Дъмбълдор.

– О, да... разбрах, професоре... – сконфузи се Хагрид, обърна се и изчезна между тъмните дървета, отново последван от Фанг.

– Не знам къде е Барти Крауч, но трябва непременно да го намерим – обърна се Дъмбълдор към Муди.

– Аз се заемам с това – избоботи Лудоокия и като насочи пръчката си към дърветата, закуцука натам.

Дъмбълдор и Хари не промълвиха и дума, докато не чуха познатите звуци от завръщането на Хагрид и Фанг. След тях бързаше Каркаров. Облечен бе в наметката си от гладка сребриста кожа и изглеждаше силно пребледнял и много възбуден.

– Какво правиш? – извика той, като видя ученика си на земята и Дъмбълдор и Хари до него. – Какво е станало?

– Нападнаха ме – обади се Крум, като се надигна да седне, разтървайки главата си. – Оня – Крауч ли... как му беше името...

– Крауч ли те нападна? *Крауч* те е нападнал? Съдията на Тримагическия турнир?

– Игор – подхвана Дъмбълдор, но Каркаров се дръпна, загърна се още по-плътно в наметката си и ревно яростно, сочейки към Дъмбълдор:

– Предателство! Това е заговор! Вие и вашето Министерство на магията ме подмамахте да дойда тук, Дъмбълдор! Това не е справедливо състезание! Най-напред пробутахте Потър в турнира, макар да е под възрастовата граница! Сега ваш приятел от министерството прави опит да извади *моя* участник от състезанието! Надушвам двойна игра и корупция в цялата тази работа, а вие, Дъмбълдор, вие с вашите приказки за по-тясно магьосническо сътрудничество, за възстановяване на старите връзки, за забравяне на някогашни разногласия... ето какво мисля за

вас!

И Каркаров се изплю на земята точно в краката на Дъмбълдор. Хагрид светкавично го сграбчи за яката, вдигна го във въздуха и го залепи за близкото дърво.

– Извини се! – озъби се той, докато Каркаров се мъчеше да си поеме въздух с грамадния пестник на Хагрид до гърлото си и с крака, висящи във въздуха.

– Хагрид, *не!* – викна Дъмбълдор и очите му засвяткаха.

Пазачът отдръпна ръката си, с която притискаше към дървото Каркаров, който се свлече по цялото стъбло надолу и се стовари на купчина в корените, а върху главата му заваляха клонки и листа.

– Хагрид, ако обичаш, придружи Хари до замъка – строго нареди Дъмбълдор.

Дишайки тежко, Хагрид изгледа Каркаров със свиреп поглед.

– Не е ли по-добре тук да стоя, директоре...

– Ти ще заведеш Хари обратно в училището, Хагрид – категорично повтори Дъмбълдор. – Изпрати го чак горе до кулата на „Грифиндор“. А ти, Хари... искам да не мърдаш оттам. Каквото и да си намислил да правиш... да прашаш сови или нещо друго, всичко може да почака до сутринта, разбра ли ме?

– Ъм... да – отвърна Хари, вперил очи в него.

Как ли Дъмбълдор бе отгатнал, че точно в този момент той си мислеше веднага да прати Пигуиджън при Сириус със съобщение за случилото се?

– Ще оставя Фанг при вас, директоре – рече Хагрид, като все още гледеше заплашително към Каркаров, свит долу до дървото, омотан в кожа и клони. – Стой тук, Фанг. 'Айде, Хари.

Без да разговарят, те минаха покрай каретата на бобатонци и се запътиха към замъка.

– Как смее! – почти изруга Хагрид, докато заобикаляха езерото. – Как смее да обвинява Дъмбълдор! Може ли Дъмбълдор да направи нещо такова?... Кат' че ли Дъмбълдор държи *ти* да победиш в турнира! Загрижил се! Май не съм виждал Дъмбълдор толкоз тревожен, както напоследък. А ти... – Хагрид изведнъж се обърна към Хари, който го погледна неразбиращо. – К'во пра'иш из гората с оня дългия Крум? Ама той е от „Дурмшранг“, бе, Хари! Можеше да ти лепне някое проклетие! Муди на нищо ли не те ли е научил? Я си представи да те беше завлякъл някъде по-навътре, както си бил сам-самичък, а?

– Крум не е лош! – каза Хари, докато се изкачваха по стълбището

към входната зала. – Не искаше да ми стори зло, а само да си поговорим за Хърмаяни...

– Ще си поговоря аз едно хубавичко с нея... – мрачно мърмореше Хагрид, удряйки крак на всяко стъпало. – Колкото по-малко 'земане-даване имате с другоземците, толкоз по-добре. Хич да не им вярвате!

– Ти по едно време добре се разбираше с Мадам Максим – ядоса се Хари.

– Не ми приказвай за нея – леко стреснат викна Хагрид. – Вече ми е ясна като бял ден! Пак ми се подмазва, че да ѝ кажа к'во щяло да бъде третото изпитание. Ха! Нито думичка да не им вярвате!

Хагрид толкова се разгорещи, че Хари с облекчение му пожела лека нощ, като стигнаха при Дебелата дама. Той се вмъкна в общата стая през отвора зад портрета и тръгна право към ъгъла, където седяха Рон и Хърмаяни, да им разкаже какво се бе случило.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА СЪНЯТ

– Накратко казано – рече Хърмаяни, разтривайки челото си, – или Крауч се е нахвърлил върху Виктор, или някой друг е нападнал и двамата оттам, накъдето Виктор не е гледал.

– Крауч е бил – реши Рон моментално. – Затова го е нямало вече, когато са пристигнали Хари и Дъмбълдор. Плюл си е на петите.

– Едва ли – поклати глава Хари. – Той наистина нямаше никакви сили... не би могъл и да се магипортира дори.

– Колко пъти съм ви казвала, че *никой* не може да се магипортира на територията на „Хогвортс“! – ядоса се Хърмаяни.

– Добре де... А това как ви се струва – развълнува се изведнъж Рон. – Крум напада Крауч... чакайте, чакайте... и после сам си прави зашеметяващо заклинание!

– А Крауч се изпарява, така ли? – ледено добави Хърмаяни. – Ами да...

Зазоряваше се. Хари, Рон и Хърмаяни се измъкнаха от спалните си много рано и веднага се качиха в соварника да изпратят съобщение на Сириус. Гледаха навън към поляните, все още покрити с мъгла. И тримата бяха с подпухнали очи и много бледи, защото до късно през нощта обсъждаха историята с господин Крауч.

– Нека пак да си припомним, Хари – предложи Хърмаяни. – Какво точно говореше Крауч?

– Нали ви казах вече, почти не му се разбираше – рече Хари. – Говореше, че искал да предупреди Дъмбълдор за нещо. Съвсем ясно спомена името на Бърта Джоркинс, която според него била мъртва. Повтаряше, че всичко е станало по негова вина... Приказваше и за сина си.

– Е, за *това* поне сам си е виновен – назидателно обяви Хърмаяни.

– Той изобщо не беше на себе си – каза Хари. – Половината време смяташе, че жена му и синът му са живи, уж говореше с Пърси за работа и му даваше инструкции.

– А... какво беше казал за Вие-знаете-кой? – предпазливо попита Рон.

– Нали го чу вече – повтори Хари някак глухо. – Каза, че ставал по-силен.

Настъпи мълчание. Пръв го наруши Рон с престорена бодрост в

гласа:

– Но ако е бил побъркан, както казваш, значи половината му приказки са били просто бълнуване...

– Изглеждаше нормален точно когато се опитваше да говори за Волдеморт – обясни Хари и се направи, че не забелязва как Рон трепна. – С голямо усилие свързваше думите, когато му проблеснеше къде е и какво иска да направи. Непрекъснато повтаряше, че трябва да се срещне с Дъмбълдор.

Хари се отдръпна от прозореца и се загледа в гредите. Половината сови бяха излетели на лов и от време на време някоя влиташе, склешила мишка в чоквата си.

– Ако Снейп не ме беше задържал – с горчивина рече Хари, – сигурно щяхме да стигнем навреме. „Директорът е зает, Потър... Не ме ли чу, Потър?“ Да беше се махнал от пътя ми!

– Сигурно се е опитвал да те спре! – изведнъж предположи Рон: – А може би... я чакай... колко време според теб му е трябвало да стигне до гората? Мислиш ли, че е можел да стигне там преди вас?

– Не, освен ако не се е превърнал в прилеп или нещо подобно – отвърна Хари.

– От него всичко може да се очаква – измърмори Рон.

– Трябва да идем при професор Муди – предложи Хърмаяни – и да разберем дали все пак е открил Крауч.

– Ако е носел Хитроумната карта, не би трябвало да има проблем – реши Хари.

– Освен ако Крауч не е бил вече извън територията на училището – напомни Рон. – Нали тя показва само до границата...

– Шшшт! – спря ги изведнъж Хърмаяни.

Някой се изкачваше по стълбата към соварника. Хари различи два гласа, които спореха и бързо се приближаваха.

– ...ама това си е изнудване и можем да си навлечем сериозни неприятности...

– ...нали опитахме да сме любезни, е, време е и ние да играем подло като него. Едва ли ще му се иска в Министерството на магията да разберат какви ги е вършил...

– Слушай какво ти казвам, напишеш ли писмо, това вече става изнудване!

– Да, ама ще видим дали ще се възмущаваш така, като получим цял куп пари.

Вратата на соварника се отвори шумно и вътре нахълтаха

близнаците Уизли, които замръзнаха на местата си, щом видяха там Хари, Рон и Хърмаяни.

– Какво правите тук? – попитаха Рон и Фред в един глас.

– Пускаме писмо – отвърнаха Хари и Джордж едновременно.

– По това време? – възкликнаха Хърмаяни и Фред.

Фред пръв се ухили.

– Е, добре... няма да се интересуваме какво правите, ако и вие не ни питате.

Той държеше в ръка запечатано писмо. Хари му хвърли един поглед, но – случайно или нарочно – Фред го премести в другата си ръка, така че името да не се вижда.

– Е, не бихме искали да ви задържаме – каза Фред и направи многозначителен поклон, кимайки към вратата.

Рон не помръдна от мястото си.

– Кого ще изнудвате? – попита той.

Усмивката изчезна от лицето на Фред. Хари забеляза как Джордж крадешком погледна към близнака си, преди да се усмихне на малкия си брат.

– Я не говори глупости, шегувахме се, разбира се – небрежно каза той.

– Не ми приличаше на шега – настояваше Рон.

Близнаците се спогледаха и Фред изведнъж смени тона:

– И друг път съм ти казвал, Рон, да не си пхаш носа където не ти е работа, ако искаш да си остане такъв, какъвто е. Изобщо не е твоя...

– Моя работа е, ако изнудвате някого – продължаваше Рон, – Джордж е прав, че можете да си навлечете сериозни неприятности.

– Нали ти казах, че е шега – повтори Джордж, отиде до Фред, дръпна писмото от ръцете му и се залови да го завързва за крака на най-близката забулена сова. – Започваш да ми приличаш малко на нашето мило по-голямо братче, Рон. Продължавай така и ще те направят префект.

– Никога! – разгорещи се Рон.

Джордж отнесе совата до прозореца и тя излетя. Като се обърна, той отново се засмя на Рон:

– Тогава престани да учиш другите какво да правят. Хайде, довиждане!

И двамата с Фред излязоха от соварника. Хари, Рон и Хърмаяни се спогледаха.

– Нали не мислите, че знаят нещо за това, а? – шепнешком попита Хърмаяни. – За Крауч и всичко останало?

– Не – отвърна Хари. – Ако беше нещо сериозно, щяха да кажат на някого. Щяха да идат при Дъмбълдор.

Рон обаче изглеждаше разтревожен.

– Какво има? – попита го Хърмаяни.

– Ами... – колебаеше се Рон, – там е работата, че не съм сигурен дали биха казали. Напоследък те... мислят само как да изкарат пари, нали ги гледах, като се движех с тях, докато... е, докато...

– ...докато не си говорехме – довърши Хари. – Да, но чак пък изнудване...

– Всичко е заради оная шегобийница, дето са си я наумили – продължи Рон. – Мислех, че го казват само за да дразнят мама, ама май наистина смятат да отворят такова нещо. Остава им още само една година, докато завършат „Хогвортс“, и непрекъснато повтарят, че било време да помислят за бъдещето си. А татко не може да им помогне, защото им трябва доста злато да започнат бизнес.

Сега вече и Хърмаяни видимо се притесни.

– Да, ама... нали няма да направят нещо... незаконно, за да се сдобият със злато. Нали, а?

– Знам ли ги... – каза доста скептично Рон. – Тях май... не ги е грижа много-много за правилата и законите...

– Да, но когато става дума за нарушаване на закон, а не на някое глупаво училищно правило... – стресна се не на шега Хърмаяни. – Защото за изнудване не наказват само с малко работа след часовете! Рон... дали да не кажеш на Пърси?

– Да не си луда! – подскочи Рон. – Как така ще кажа на Пърси! Може да последва примера на Крауч и да ги предаде. – Той се загледа през прозореца, през който бе литнала совата с писмото на близнаците, и предложи: – Хайде да идем да закусим.

– Мислите ли, че е твърде рано да посетим професор Муди? – попита Хърмаяни, докато слизаха по спираловидната стълба.

– Да – отвърна Хари. – Ако го събудим преди изгрев, ще реши, че го нападат, и ще вземе да ни прати някоя гръмотевица още преди да е отворил вратата. Да почакаме да съмне.

Часът по история на магията продължи необичайно дълго. Хари постоянно гледаше часовника на Рон, защото окончателно се бе отказал от своя, но стрелките се движеха толкова бавно, като че и този часовник бе спрял. И тримата бяха така уморени, че с най-голямо удоволствие биха положили глави на чиновете да поспят. Дори Хърмаяни не си записваше както обикновено, а бе подпряла глава на ръката си и гледаше

професор Бинс, без да го вижда.

Когато звънецът най-сетне удари, те забързаха по коридора към кабинета по защита срещу Черните изкуства и отдалеч видяха, че професор Муди излиза оттам. Той изглеждаше толкова уморен, колкото се чувстваха и те. Клепачът на здравото му око падаше, от което лицето му изглеждаше още по-разкрито.

– Професор Муди! – извика Хари, като се приближиха до него, разбутвайки гълпата ученици.

– Здравсти, Потър! – изръмжа Муди.

Магическото му око последва групичка първокурсници, които бързаха припряно нанякъде. После окоето се обърна навътре и проследи през тила на професора учениците чак докато завиха зад ъгъла. Едва тогава Муди се обърна към Хари:

– Влезте!

Той им направи път да влязат в празната класна стая, мина след тях, куцукайки, и затвори вратата.

– Намерихте ли го? – направо попита Хари. – Господин Крауч.

– Не – отвърна Муди.

Той отиде до катедрата си, седна, протегна дървения си крак с лека въздишка и извади своето неизменно шишенце.

– А използвахте ли картата? – попита Хари.

– Разбира се – рече Муди и отпи. – Направих като теб, Потър. Призовах я с магия и тя долетя от кабинета ми право в гората. Името му не се появи никъде.

– Значи *все пак* се е магипортирал, а? – побърза да каже Рон.

– *Никой не може да се магипортира в района, Рон!* – викна Хърмаяни. – Има и други начини, по които би могъл да изчезне, нали, професоре?

Магическото око на Муди трепна и се спря на Хърмаяни.

– И вие трябва да помислите за кариера на аврор – каза ѝ той. – Разсъждавате много логично, Грейнджър.

Хърмаяни поруменя от задоволство.

– Добре, значи не е носел мантия невидимка – обади се Хари, – защото картата показва и невидимите. Сигурно е напуснал територията на училището.

– Сам ли е успял? – намеси се Хърмаяни. – Или някой го е принудил?

– Да, не е изключено... да са го метнали на метла и да са изфучали нанякъде – побърза да каже Рон и хвърли пълен с надежда поглед към

Муди. Явно му се искаше да чуе, че и той като другите има талант за аврор.

– Не изключвам възможността за отвличане – избоботи Муди.

– Ами тогава може да е в Хогсмийд – предположи Рон.

– Може да е навсякъде – каза Муди и поклати глава. – Със сигурност знаем само, че не е тук.

Белезите по лицето му се разтеглиха от шумна прозаявка и зад кривата му уста зейнаха дупки от липсващи зъби.

Той продължи:

– Дъмбълдор ми каза, че вие тримата обичате да се впускате в разследване, но се боя, че нищо не можете да направите за Крауч. Министерството ще го търси, Дъмбълдор вече ги е уведомил, а ти, Потър, мисли само за третото изпитание.

– Какво? – сепна се Хари. – О, да...

Не беше се сещал за лабиринта, откакто излезе от него с Крум предишната вечер.

– Точно като за тебе щяло да бъде – продължи Муди, без да отмества поглед от Хари, докато почесваше наболата по белязаното си лице брада. – Както разбирам от Дъмбълдор, успявал си да се справяш с такива работи неведнъж досега. Още в първи курс си преодолял много прекеждия, за да опазиш Философския камък.

– И ние – бързо добави Рон. – Ние с Хърмаяни му помагахме!

Муди се ухили.

– Е, помогнете му да се упражнява и за това, което му предстои, тогава със сигурност ще спечели – посъветва ги той. – А междувременно... постоянна бдителност, Потър. Постоянна бдителност! – Той отпи още една дълга глътка от шишенцето си, а магическото му око се завъртя към прозореца, откъдето се виждаше най-горното платно на кораба от „Дурмщранг“. – Вие двамата – насочи той нормалното си око към Рон и Хърмаяни, – стойте близо до Потър, ясно? Аз следя за всичко, но въпреки това... колкото повече очи гледат, толкова по-добре.

* * *

Още на следващата сутрин Сириус им изпрати обратно совата. Тя запърха пред Хари в момента, в който една горска улулица кацна пред Хърмаяни, стиснала в човката си новия брой на „Пророчески вестни“. Момичето грабна вестника, хвърли набързо поглед върху първите страници и възкликна:

– Ха! Не е надушила за Крауч!

След това се присъедини към Рон и Хари, които четяха мнението на Сириус за загадъчните събития от онази нощ.

Хари, на какво си играеш, като се разхождаш из гората с Виктор Крум? Искам да ми обещаеш в писмо по същата тази сова, че няма да излизаш вечер с когото и да било. В „Хогвортс“ буйства някой крайно опасен. Ясно е, че са искали да попречат на Крауч да се срещне с Дъмбълдор, и ти, без да подозираш, си бил в мрака вероятно на крачка от тях. Можеха да те убият.

Твоето име не е попаднало случайно в Огнения бокал. Ако някой иска да те нападне, идва последният му шанс. Не се отделий от Рон и Хърмаяни, не напускай кулата на „Грифиндор“ нощем и се готви за третото изпитание. Упражнявай зашеметяващото заклинание и магията за обезоръжаване. Няма да е излишно да усвоиш и няколко нови. За Крауч не можеш да направиш нищо. Отваряй си очите на четири и се пази. Очаквам писмото, в което да ми обещаеш, че няма повече да се разхождаш из гората.

Сириус

– Кой е той, че да ми забранява да ходя където и да е? – малко се ядоса Хари, сгъна писмото на Сириус и го пхна в мантията си. – И след всичко, което самият той е вършил в училище!

– Тревожи се за теб – упрекна го Хърмаяни. – Като Муди и Хагрид. Затова по-добре ги слушай.

– Никой не се опита да ме нападне цяла година – упорстваше Хари. – Никой нищо не ми е направил.

– Освен че пуснаха името ти в Огнения бокал – каза Хърмаяни. – И сигурно целят нещо с това, Хари. Смърки е прав – може би изчакват да удари техният час. Сигурно сега е настъпил най-подходящият момент от турнира, за да осъществят плановете си.

– Добре де – започна да нервничи Хари, – да речем, че Смърки е прав и някой е зашеметил Крум, за да отвлече Крауч. Това значи, че до този момент *са били* между дърветата наоколо, нали така? Но са изчакали да се махна и едва тогава са действали. Излиза, че не аз съм тяхната цел, не мислите ли?

– Ако те убият в гората, не биха могли да го изкарат нещастен случай – разсъждаваше Хърмаяни. – Но ако умреш по време на изпитанието...

– Ама не са се поколебали да нападнат Крум, нали? – упорстваше

Хари. – Можеха да ме ликвидират и да кажат, че двамата с него сме се дуелирали или нещо подобно.

– Хари, и аз не разбирам съвсем точно – вече отчаяно заговори Хърмаяни. – Знам само, че се случват твърде много странни неща, което никак не ми харесва... Муди е прав... Смърки е прав... Ти трябва незабавно да започнеш да се готвиш за третото изпитание. Веднага пиши на Смърки и обещай, че няма да се измъкваш вече сам навън.

* * *

Поляните около „Хогвортс“ имаха свойството да изглеждат най-примамливи, когато Хари трябваше да стои вътре. Следващите три дни той прекарваше цялото си свободно време или в библиотеката с Хърмаяни и Рон да търсят магии по книгите, или в празни класни стаи, където се промъкваша, за да се упражнява. Беше насочил всичките си сили към зашеметяващото заклинание, което не бе използвал никога по-рано. За жалост неговото усъвършенстване изискваше известни жертви от страна на Рон и Хърмаяни.

– Не може ли да отвлечем Госпожа Норис? – предложи Рон през обедната почивка в понеделник, докато лежеше по гръб в класната стая по вълшебство. Хари току-що го бе свестил след петото му поредно падане. – Хайде за разнообразие да я зашеметим малко и нея. Или пък... защо не използваш Доби, а, Хари? Обзалагам се, че би направил каквото поискаш, за да ти помогне. Не че се оплаквам или нещо подобно – той презпазливо се изправи на крака, разтривайки гърба си, – но всичко ме боли...

– Ами така става, защото не успяваш да паднеш точно върху възглавниците, не разбираш ли? – нетърпеливо каза Хърмаяни и отново подреди купчината възглавници, взети от шкафа, където Флитуик ги беше прибрал след часа по отправяща магия. – Опитвай се да падаш право назад.

– Като те зашеметят, как можеш да се ориентираш? – ядоса се не на шега Рон. – Защо не вземеш и ти да опиташ?

– Всъщност Хари вече напредна – побърза да го успокои Хърмаяни. – А колкото до обезоръжаването, няма страшно – Хари отдавна го прави успешно... Предлагам да се заемем тази вечер с някои по-съществени магии.

Тя прегледа списъка, който бяха съставили в библиотеката, и каза:

– Ето тази ми се вижда полезна. Нарича се препречваща магия. С нея можеш да забавиш всяко нещо, което се опитва да те нападне, Хари.

Да почнем от нея!

Звънецът удари. Те бързо напъхаха възглавниците обратно в шкафа и се измъкнаха от класната стая.

– Ще се видим на вечеря! – викна им Хърмаяни, която отиваше на аритмантика, докато Хари и Рон поеха към Северната кула за час по пророкуване.

През високите прозорци влизаха широки снопове слънчеви лъчи и позлатяваха коридора. Небето беше така лазурно, сякаш бе от син емайл.

– Ще се сварим в стаята на Трелони, тя никога не гаси камината – изпъшка Рон, като тръгнаха по стълбището към висящата сребърна стълбичка и капака над нея.

Беше абсолютно прав – в сумрачната стая бе горещо като в пещ. Наситеният с благовония огън бълваше тежки аромати. Съзнанието на Хари се замъгли още докато се приближаваше към един от прозорците със спуснати завеси. Добре че професор Трелони се бе обърнала с гръб да откачи шала си от една лампа, та той успя скришом да откряне прозореца и като се настани в креслото с пъстри възглавнички, лекият бриз приятно облъхваше лицето му.

– Мили мои – започна професор Трелони, сядайки в дълбокото си кресло и оглеждайки класа с неестествено големите си очи, – почти привършихме с проучването за влиянията на планетите върху бъдещето. Днес обаче ни се удава отличната възможност да изследваме влиянието на Марс, тъй като сегашното му разположение не се наблюдава често. Погледнете, ако обичате, насам, аз ще угася светлините...

Тя замахна с пръчката си и лампите угаснаха. Единствената светлина идваше сега от огъня. Професор Трелони се наведе и извади изпод стола си миниатюрен модел на Слънчевата система, затворен под стъклен купол. Гледката беше изумителна. Огненото слънце и деветте планети със своите луни се рееха в редкия въздух под стъклото. Хари лениво слушаше професор Трелони, която показваше какъв изумителен тъгъл се получавал между Марс и Нептун. Тежките ухания го обливаха на вълни, а ветрецът игриво полъхваше откъм прозореца. Някъде зад завесата тихо цвъркаше насекомо. Клепачите му натежаха...

Той се носеше на гърба на голям бухал, който се издигаше през яносиньото небе към стара, обвита с бръшлян къща, стърчаща на висок хълм. Те започнаха да се снишават, вятърът приятно лъхаше в лицето на Хари, докато най-сетне стигнаха тъмен прозорец с разбито стъкло на горния етаж на къщата и влязоха през него. После прелетяха през

мрачен коридор до една стая в самия му край... през вратата в тъмно помещение, чиито прозорци бяха заковани с летви...

Хари вече бе слязъл от гърба на бухала... гледаше го как пърха из стаята към едно кресло с гръб към него... на пода до креслото се забелязваха две тъмни фигури... които мърдаха...

Едната бе голяма змия... другата бе мъж... дребен, оплешивяващ, с воднисти очи и остър нос... той хриптеше и ридаше върху килимчето пред огнището...

– Провървя ти, Опаш – чу се студен пронизващ глас откъм креслото, на което бе кацнал бухалът. – Направо си щастливец. Твоята досадна грешка не провали работата. Той е мъртъв.

– Господарю! – едва си поемаше дъх онзи на пода. – Господарю, аз съм... аз толкова се радвам... и съжалявам...

– Наджини – обади се пак студеният глас, – ти обаче нямаш късмет. Няма да те нагостя с Опаш в крайна сметка... но нищо, нищо... нали остава Хари Потър...

Змията просъска. Хари видя как езикът ѝ се стрелна напред.

– Сега, Опаш – продължи студеният глас, – ще ти напомня още веднъж защо няма да търпя повече да правиш такива грешки...

– Господарю... недейте... умолявам ви...

Изад креслото се подаде върхчето на магическа пръчка, насочена към Опаш.

– *Круцио!* – заповяда леденият глас.

Опаш се разпищя, разпищя се така, сякаш всяка фибра по тялото му гореше, писъците изпълниха съзнанието на Хари и белегът на челото му пламна в пронизваща болка. Той също крещеше... Волдемор можеше да го чуе, да разбере, че е там...

– Хари! *Хари!*

Хари отвори очи. Лежеше на пода в стаята на професор Трелони, притиснал с длани лицето си. Белегът му пареше така силно, че очите му се изпълниха със сълзи. Болката беше истинска. Целият клас се бе струпал около него, а Рон бе коленичил и изглеждаше потресен.

– Добре ли си? – попита той.

– Разбира се, че не е! – отговори професор Трелони, явно обзета от трескаво вълнение. Огромните ѝ очи бяха над лицето му. – Какво беше това, Потър? Прокоба ли? Предчувствие? Какво видя?

– Нищо – излъга Хари и седна.

Усещаше как целият трепери. Не можа да се въздържа да не огледа наоколо, особено сенките зад гърба си – гласът на Волдемор бе

прозвучал така близо...

– Ти притискаше белега си! – каза професор Трелони. – Търкаляше се на пода, притиснал белега си! Хайде, Потър, знам какво значат тези неща!

Хари вдигна очи към нея.

– Трябва да отида до болничното крило – каза той. – Имам тежко главоболие.

– Мило момче, ти несъмнено си бил под влиянието на изключителните пророчески вибрации в моя кабинет! – заключи професор Трелони. – Ако си тръгнеш сега, може да загубиш способността да виждаш по-далеч, отколкото...

– Не искам да видя нищо друго, освен някакво лекарство за главоболие – прекъсна я Хари.

Той се изправи. Класът се отдръпна. Всички бяха разстроени.

– Ще се видим по-късно – смънка Хари на Рон.

Взе чантата си и тръгна към отвора в пода, без да обръща внимание на професор Трелони, върху чието лице бе изписано такова разочарование, сякаш току-що я бяха лишили от някаква голяма наслада.

Но като слезе по стълбичката, Хари не пое към болничното крило. Той всъщност нямаше никакво намерение да ходи там. Сириус му бе казал какво да направи, ако белегът го заболи отново, и Хари щеше да последва съвета му – отиваше право при Дъмбълдор. Докато вървеше по коридора, се мъчеше да си спомни какво е видял в съня си... бе толкова истински, колкото онзи, от който се бе стреснал на „Привит Драйв“... съсредоточи се и си припомни и най-малките подробности... Бе чул Волдемор да обвинява Опаш, че е направил досадна грешка... но бухалът явно бе донесъл добри новини – грешката бе поправена, някой бе умрял... и Опаш нямаше да бъде хвърлен на змията... той, Хари, щеше да стане нейна жертва...

Без да забележи, бе подминал каменния водоливник, който пазеше входа към кабинета на Дъмбълдор. Примига, огледа се, разбра какво е направил, върна се назад и спря. После се сети, че не знае паролата.

– *Шербетово лимонче?* – плахо опита той.

Водоливникът не помръдна.

– Добре де – каза си Хари, без да отмества очи от него. – *Крушова капка. Въз... Лакрицови пръчици... Лимонадени пчелички... Най-добрата надуваема дъвка „Друбъл“.* Всякаквокусови бобчета на Бърти Бога... О, не, той не ги харесва... Ух, отвори се де! – ядоса се вече Хари. – Трябва да го видя! Спешно е!

Водоливникът остана невъзмутим.

Хари го изрита, но не последва нищо друго, освен ужасна болка в палеца на крака му.

– *Шоколадова жаба!* – кресна той, подскачайки на един крак. – *Захарно перо! Карамелизирани хлебарки!*

Водоливникът сякаш оживя и отскочи встрани. Хари примигна.

– Карамелизирани хлебарки? – изуми се той. – Аз само се пошегувах...

Втурна се през отвора в стената и стъпи на каменната спираловидна стълба, която бавно се придвижи нагоре, докато вратата се затвори зад гърба му и той се озова пред полирана дъбова врата с месингово чукче.

От кабинета долитаха гласове. Хари слезе от движещата стълба, заслуша се и се поколеба.

– Дъмбълдор, боя се, че не виждам нищо общо, наистина няма нищо общо! – Беше гласът на министъра на магията Корнелиус Фъдж. – Людо казва, че Бърта се губи изключително лесно. Съгласен съм, че би трябвало да сме я намерили досега, но въпреки това нямаме доказателства за злополука. Никакви доказателства, Дъмбълдор. Но да се свързва нейното изчезване с това на Барти Крауч...

– А какво се е случило с Барти Крауч според вас, господин министър? – дрезгаво попита Лудоокия Муди.

– Според мен има две възможности, Аластор – продължи Фъдж. – Или Крауч не е издържал, което е най-вероятното – ще се съгласите, предполагам, като се има предвид случилото се в живота му... Изгубил е разсъдъка си и се е запилял нанякъде...

– В такъв случай се движи със забележително голяма скорост, не смятате ли, Корнелиус? – спокойно възрази Дъмбълдор.

– Или пък... ъмм... – Фъдж като че ли се обърка. – Ще се въздържа от изказване, преди да съм видял мястото, където е бил намерен. Споменахте, че било близо до каретата на „Бобатон“? Дъмбълдор, сигурно знаете *каква* е тази жена?

– Аз я смятам за много способна директорка... и отлична танцьорка – меко рече Дъмбълдор.

– Хайде, хайде, Дъмбълдор! – подразни се Фъдж. – Не допускате ли, че може да сте твърде благосклонен към нея заради Хагрид? Не всички от тях са безобидни... ако изобщо смятате Хагрид за безобиден с тази негова слабост към чудовищата...

– Не подозирам нито Мадам Максим, нито Хагрид – заяви Дъмбълдор все така спокойно. – Допускам, че вие сте предубеден, Корнелиус.

– Не искате ли да приключим вече с този разговор? – избоботи Муди.

– Да, да, хайде да слезем долу и да отидем на мястото – нетърпеливо предложи Корнелиус.

– Не, нямах предвид това – рече Муди, – а факта, че Потър иска да говори с вас, Дъмбълдор. Той чака пред вратата.

ГЛАВА ТРИЙСЕТА МИСЛОЕМЪТ

Дъбовата врата се отвори.

– Здравей, Потър! – каза Муди. – Заповядай!

Хари прекрачи вътре. Веднъж вече беше влизал в кабинета на Дъмбълдор – красива овална стая, чиито стени бяха почти изцяло покрити с портрети на някогашни директори и ръководители на домовете в „Хогуортс“, които си подремваха и гърдите им леко се повдигаха от равномерното дишане.

Пред писалището на Дъмбълдор стоеше Корнелиус Фъдж с обичайното наметало на тънки райета и държеше в ръка бледолимоновото си бомбе.

– Хари! – зарадва се той и пристъпи към него. – Как си?

– Отлично – излъга Хари.

– Тъкмо говорехме за онази нощ, когато господин Крауч се е появил в гората – каза Фъдж. – Ти си го открил, така ли?

– Да – отвърна Хари. И понеже сметна за безсмислено да се преструва, че не е чул разговора им, добави: – Но не видях никъде Мадам Максим, а тя трудно би се скрила, нали?

Зад гърба на министъра Дъмбълдор се усмихна на Хари с искрици в очите.

– Е, да – явно се смути Фъдж, – ние тъкмо се канехме да обиколим малко наоколо. Ще ни извиниш, Хари... и може би е по-добре да се върнеш в час...

– Исках да разговарям с вас, професоре – обърна се Хари бързо към Дъмбълдор, който го погледна изпитателно.

– Почакай ме тук, Хари – каза той. – Огледът няма да трае дълго.

Тримата минаха мълчаливо покрай него и затвориха вратата. След около минута тропотът от дървения крак на Муди заглъхна в дъното на коридора. Хари се огледа.

– Здравей, Фоукс! – каза той, като забеляза феникса на Дъмбълдор, кацнал на златната си пръчка зад вратата.

Голям колкото лебед, с прекрасно червено-златисто оперение, той шумолеше с дългата си опашка и добродушно мигаше срещу него.

Хари се настани в един стол пред писалището на Дъмбълдор. Погледа известно време похъркващите между рамките на портретите си

бивши директори. Размисли се над току-що чулото и прокара пръсти по белега си. Вече не го болеше.

В кабинета на Дъмбълдор се чувстваше някак много по-спокоен, като знаеше, че съвсем скоро ще му разкаже за съня си. Хари огледа и стената зад писалището. На една лавица стоеше парцалива магьосническа шапка с крѳпки – Разпределителната. До нея в стъклена витрина лежеше изящно изработен меч с дръжка, украсена с едри рубини. Хари го позна – във втори курс го беше извадил от Разпределителната шапка. Някога мечът е бил собственост на Годрик Грифиндор, основателя на дома, в който бе Хари. Вперил очи в него, той си припомни как мечът му бе дошъл на помощ точно когато бе загубил всякаква надежда... и в този момент забеляза някакво сребристо петънце да танцува и трепти върху стъклената витрина. Огледа се да открие откъде идва светлината и съзря тънка ивица сребристойаля сияние да се процежда през недобре затворената вратичка на един черен шкаф зад гърба му. Хари се поколеба, погледна към феникса и едва тогава стана, прекоси кабинета и рязко отвори вратата на шкафа.

Там видя плитък каменен съд със странни гравирани знаци покрай ръба – руни и символи, които Хари не можеше да разчете. Сребристая светлина идваше от съдържанието на съда, което му беше абсолютно непознато – дори не успя да прецени дали е течност или газ. Беше блестящо като сребро и непрестанно се движеше. Повърхността му бе набраздена като езерна вода от вятър, но постоянно се разделяше плавно и се кълбеше като облаци. Хари не можеше да определи дали му прилича на втечнена светлина... или на втвърден вятър.

Прииска му се да го докосне, но за почти четири години в магьосническият свят бе научил, че е твърде неразумно да потопиш ръка в съд с непознато съдържание. Затова измъкна от мантията магическата си пръчка, огледа се боязливо наоколо, надникна пак в съда и потопи връхчето ѝ в съдържанието му. Сребърната повърхност се завихри.

Хари се наведе още повече и почти пхна главата си в шкафа. Сребристойо вещество бе станало прозрачно като стъкло. Взря се през него, очаквайки да види дъното на каменния съд... ала под повърхността на тайнственото вещество се разкри огромна стая, в която той гледаше като през кръгъл отвор в тавана.

Стаята бе слабо осветена и момчето реши, че вероятно е под земята, защото не се виждаха прозорци, а само факли в конзоли по стените, каквито имаше по коридорите на „Хогуорте“. Като приближи още повече лице, докато носът му едва не докосна повърхността на прозрачното

вещество, Хари забеляза много магьосници и вещици, насядали по пейки в редици, подредени стъпаловидно нагоре покрай стените. В самия център на залата имаше празен стол, но при вида му по гърба на Хари полазиха тръпки на ужас – от облегалките за ръцете висяха вериги, вероятно за оковаване с тях на онзи, който седне на стола.

Къде се намираше това място? Със сигурност не беше в „Хогвортс“, защото никъде в замъка той не бе виждал такава стая. Пък и насядалите покрай стените бяха все възрастни, а в „Хогвортс“ със сигурност нямаше толкова много учители. Изглежда чакаха нещо и макар да се виждаха само кранчетата на островърхите им шапки, беше ясно, че всички гледат в една и съща посока и никой с никого не разговаря.

Тъй като съдът, над който се бе надвесил, бе кръгъл, а залата долу – квадратна, Хари не виждаше какво става в ъглите ѝ, затова се наведе още по-ниско и наклони глава да надникне...

Върхът на носа му докосна странното вещество, през което гледаше.

Кабинетът на Дъмбълдор се разгърси, Хари политна напред и потопи глава в онова, с което бе пълен съдът...

Ала не се удари в каменното дъно. Започна да пада през нещо леденостудено и черно, сякаш засмукан във фунията на тъмен водовъртеж...

Внезапно се намери седнал на една от най-горните пейки в края на същата зала, която бе гледал отгоре. Вдигна очи към високия каменен таван, очаквайки да види кръглия отвор, през който току-що бе надничал, но там нямаше нищо друго, освен тъмен гладък камък.

Дишайки трудно и учестено, Хари се огледа. Никой от вещиците и магьосниците наоколо (а те бяха поне двеста) не му обръщаше внимание. Изглежда не бяха забелязали, че едно четиринайсетгодишно момче току-що е паднало сред тях през тавана. Хари се обърна към магьосника на пейката до себе си и така силно извика от изненада, че гласът му отекна из цялата смълчана зала.

Седеше до Албус Дъмбълдор.

– Професоре! – заговори Хари с някакъв задавен шепот. – Съжалявам... не исках... аз просто погледнах в онзи съд в шкафа... аз... Къде сме?

Но Дъмбълдор нито помръдна, нито му отговори. Не му обърна никакво внимание... И той като останалите магьосници бе приковал очи в далечния ъгъл на залата, където имаше врата.

Хари изгледа с недоумение него, после смълчаното втренчено множество и отново Дъмбълдор. И тогава се сети...

Веднъж също така се бе озовал на място, където никой не можеше да го види или чуе. Тогава бе паднал през една страница на омагьосан дневник право в нечия чужда памет... и ако не грешеше, и сега бе станало нещо подобно...

Хари вдигна дясната си ръка и като помисли малко, енергично я размахва пред лицето на Дъмбълдор. Професорът не мигна, не го погледна, не помръдна. Това потвърждаваше предположението му. Как иначе директорът нямаше да го забележи? Хари беше в нечия памет и до него седеше не сегашният Дъмбълдор. Обаче не беше и чак толкова отдавна – този Дъмбълдор бе с почти толкова посребрени коси, колкото в настоящето. Но какво бе това място? Какво чакаха всички тези вещици и магьосници?

Хари се огледа по-внимателно. Стаята, както бе предположил, гледайки я отгоре, вероятно беше под земята – по-скоро затвор, отколкото стая, помисли си той. Атмосферата бе мрачна и смразяваща, по стените нямаше картини и изобщо никаква украса. Имаше само гъсти редици пейки, опасващи цялото помещение и разположени на различна височина, така че отвсякъде да се вижда еднакво добре столът с веригите, закачени на облегалките за ръце.

Но преди да стигне до някакво заключение за мястото, където беше попаднал, Хари чу стъпки. Вратата в ъгъла на подземие се отвори и влязоха трима души, по-точно един човек, охраняван от двама диментори.

Хари усети лед в корема си. Дименторите, високи създания със скрити под качулките лица, се плъзгаха бавно към стола в средата на стаята, стискайки с мъртвешките си изгнили ръце лактите на човека. Този, който вървеше между тях, щеше всеки момент да припадне и Хари знаеше защо... Самия него дименторите не можеха да достигнат, докато бе в нечия памет, но той много добре помнеше на какво са способни. Седящите наоколо леко потръпнаха, когато дименторите положиха мъжа в стола с веригите и после пак така беззвучно напуснаха стаята. Вратата се затвори след тях.

Хари насочи погледа си към човека в стола и видя, че това е Каркаров.

За разлика от Дъмбълдор Каркаров изглеждаше много по-млад, косата и козята му брадичка бяха черни. Не беше загърнат с хубавата наметка, а с тънка дрипава мантия. Целият трепереше. Пред очите на Хари веригите от облегалките на стола изведнъж проблясваха, увиха се около ръцете му и го приковаха.

– Игор Каркаров – чу се рязък глас вляво от Хари, който се огледа и забеляза Крауч да се изправя някъде по средата на пейката, на която седеше и самият той. Косата на Крауч бе тъмна, лицето му не бе чак толкова сбръчкано, изглеждаше здрав и енергичен. – Доведен сте от Азкабан да дадете показания в полза на Министерството на магията. Според собственото ви твърдение имате важна информация за нас.

Каркаров се поизправи, доколкото можеше, както бе прикован.

– Имам, сър – потвърди той и макар да бе изплашен, гласът му пак звучеше с познатия на Хари угоднически тон. – Бих желал да съм полезен на министерството, бих искал да му съдействам. Знам... знам, че министерството прави усилия да... да залови и последните останали поддръжници на Черния лорд. Нямам търпение да помогна с каквото мога...

По пейките се разнесе мърморене. Някои от вещиците и магьосниците гледаха Каркаров с интерес, други – с явно недоверие. Изведнъж Хари чу от другата си страна, по-нататък от Дъмбълдор, познато ръмжене:

– Боклук!

Наведе се напред, за да види покрай Дъмбълдор. Там седеше Лудокия Муди... но видът му бе много по-различен. Той нямаше магическо око, а две нормални, които сега гледаха надолу към Каркаров, присвити в израз на силно отвращение.

– Крауч се кани да го освободи – тихо пошепна Муди на Дъмбълдор. – Сключил е сделка с него. Шест месеца го преследвах, а сега Крауч ще го пусне, щом получи достатъчно имена. Мен ако питат, да чуем какво има да казва и да го хвърляме право на дименторите.

Дъмбълдор изсумтя през дългия си крив нос в знак на несъгласие.

– А, забравих, че... вие не понасяте дименторите, Албус – рече Муди с иронична усмивка.

– Така е – спокойно му отвърна Дъмбълдор. – Отдавна твърдя, че министерството греша, като се съюзява с такива създания.

– Но за боклуци като тоя... – тихо възрази Муди.

– Казахте, че имате да ни съобщите някои имена, Каркаров – обади се пак Крауч. – Да ги чуем, ако обичате.

– Необходимо е да разберете – бързо се разприказва Каркаров, – че Онзи-който-не-бива-да-се-назовава действаше винаги много потайно. Той предпочиташе ние... искам да кажа поддръжниците му, като изразявам най-дълбокото си съжаление сега, че някога изобщо съм принадлежал към тях...

– Хайде, казвай... – пренебрежително се обади Муди.

– ...никога да не знаем кои са другите... само той знаеше имената на всички...

– Доста добър ход от негова страна, за да не бъдат предадени навън от такъв като теб – измърмори Муди.

– Но нали казахте, че все пак можете да ни съобщите *някои* имена? – настоя Крауч.

– Да... да, разбира се – задъха се Каркаров. – И при това те бяха съвсем приближени, забележете. Виждал съм ги с очите си да изпълняват негови заповеди. Давам тези сведения като доказателство, че напълно и изцяло се отричам от него и изпитвам толкова дълбоки угризения, че едва...

– Кои са имената? – рязко попита Крауч.

Каркаров си пое дълбоко въздух.

– Антонин Долохов например – започна той. – Виждал съм го как изтезва безброй мъгли и... такива, които не поддържаха Черния лорд.

– А ти му помагаше да... – изръмжа Муди.

– Ние вече задържахме Долохов – прекъсна го Крауч. – Той бе арестуван малко след вас.

– Така ли? – изненада се Каркаров и очите му се разшириха. – Аз... се радвам да чуя това.

Ала изобщо не изглеждаше зарадван. Според Хари тази вест му нанесе истински удар. Едно от имената вече не можеше да му помогне.

– Други? – ледено попита Крауч.

– О, да... например Розие – бързо отвърна Каркаров. – Еван Розие.

– Розие е мъртъв – съобщи Крауч. – И той бе заловен наскоро след вас. Предпочете да се бие, отколкото да се предаде, и бе убит при оказване на съпротива.

– Дори отнесе част от мен със себе си – прошепна Муди отдясно на Хари и той го погледна бързо, тъкмо когато аврорът показваше на Дъмбълдор мястото на липсващото от носа му парче.

– Малко му е било да умре – каза Каркаров, но вече с паника в гласа.

Личеше как все повече се притеснява, че няма да може да каже нищо ново на министерството. Очите му се стрелнаха към вратата в ъгъла, зад която без съмнение го чакаха дименторите.

– Има ли други? – обади се пак Крауч.

– Има! – викна Каркаров. – Травърс... той участваше в убийството на Маккинън... Мълсибър, който много ловко си служеше с

проклятието Империиус и караше безброй хора да вършат страховити неща! А Рукууд бе шпионин и предаваше на Онзи-който-не-бива-да-се-назовава важни сведения от самото министерство!

Този път вече Каркаров бе улучил. Зрителите зашушукаха в един глас.

– Рукууд ли? – попита Крауч и кимна на една вещица, седнала пред него, която започна да дращи нещо върху парче пергамент. – Августус Рукууд от Отдела за мистерии?

– Същият – енергично потвърди Каркаров. – Според мен той използваше цяла мрежа от високопоставени магьосници както в министерството, така и извън него, за да събира сведения...

– Колкото до Травърс и Мълсибър, те вече са в ръцете ни – съобщи Крауч. – Много добре, Каркаров, ако нямате какво повече да ни кажете, ще ви върнат в Азкабан, докато ние решим...

– Още не! – викна Каркаров, отчаян. – Чакайте, знам още!

Хари го гледаше как се поти под факлите, бялата му кожа изглеждаше още по-бледа в сравнение с черната коса и брада.

– Снейп! – провикна се той. – Сивиръс Снейп!

– Снейп бе оправдан от същия този трибунал – ледено рече Крауч. – Негов гарант стана Албус Дъмбълдор.

– Не! – изкрещя Каркаров и опъна веригите, които го привързваха към стола. – Уверявам ви! Снейп е смъртожаден!

Дъмбълдор се изправи.

– Аз вече свидетелствах по този случай – спокойно рече той. – Сивиръс Снейп наистина е бил смъртожаден. Но той премина на наша страна още преди падането на Волдемор и стана наш осведомител, излагайки себе си на големи опасности. Сега той е смъртожаден не повече, отколкото съм аз самият.

Хари се обърна да погледне Муди – зад гърба на Дъмбълдор на лицето на аврора бе изписано дълбоко съмнение.

– Достатъчно, Каркаров – все така безразлично каза Крауч. – Бяхте ни полезен. Ще преразгледам вашия случай. Дотогава ще изчакате в Азкабан...

Гласът на Крауч заглъхна. Хари се огледа. Подземието наоколо изbledняваше, разсейваше се като дим. Всичко изчезна и скоро той вече виждаше само тялото си сред вихри от мрак...

После цялото подземие сякаш отново се появи. Този път Хари седеше на друго място, пак на най-горната пейка, само че сега вляво от Крауч. Атмосферата беше доста по-различна – спокойна, дори весела.

Вещиците и магьосниците покрай стените разговаряха оживено помежду си, сякаш бяха на спортно състезание. Погледът на Хари се спря на някаква жена, седнала на една от средните пейки на отсрещната страна. Тя имаше къса руса коса, облечена бе в цикламена мантия и смучеше края на отровнозелено перо. Това без съмнение бе Рита Скийтър като по-млада. Хари се огледа. Дъмбълдор пак седеше до него, но с друга мантия. Крауч изглеждаше по-уморен, още по-строг, с изпито лице... Хари започна да разбира. Това бе друг спомен... друг ден... друг процес...

Вратата в ъгъла се отвори и влезе Людо Багман.

Но не застаряващият вече Людо Багман, а такъв, какъвто е бил на върха на спортната си слава като играч на квидич. Беше висок, строен и мускулист, а носът му още не бе изкривен от счупване. Изглеждаше малко нервен, като седна на стола с веригите, но не го приковаха, както се беше случило с Каркаров. Може би окуражен от този факт, той се огледа наоколо, помахна на неколцина от наблюдаващите го и дори успя да се усмихне леко.

– Людо Багман, изправен сте пред магьосническия трибунал, за да отговаряте по обвинения, свързани с дейността на смъртожадните – обяви Крауч. – Ние чухме свидетелствата срещу вас и предстои да произнесем присъда. Имате ли да добавите нещо към дадените вече показания, преди да бъде произнесена присъдата?

Хари не вярваше на ушите си. *Людо Багман е бил смъртожаден?*

– Само това, че... – започна Багман и се усмихна неловко, – ами знам, че се държах като идиот...

Няколко вещици и магьосници по пейките наоколо се усмихнаха доволни. Крауч явно не споделяше това тяхно чувство. Той гледаше Людо Багман сурово и с ненавист.

– Никога не си казвал нещо по-вярно, момче – измърмори дрезгаво някой съвсем наблизо. Хари се обърна и видя зад себе си Муди. – Ако не знаех, че винаги си е бил объркан, щях да помисля, че някой от ония блъдждъри му е разместил мозъка...

– Людовик Багман, заловен сте точно когато сте предавал информация на поддръжници на Лорд Волдемор – високо изрече Крауч. – Затова предлагам да бъдете затворен в Азкабан за не по-малко от...

Но от околните пейки се надигнаха викове на негодуване. Няколко вещици и магьосници скочиха, заклатиха глави дори размахаха юмруци към Крауч.

– Нали ви казах, че нямах представа! – провикна се вече сериозно

Багман над врявата на тълпата, а кръглите му сини очи се ококориха. – Нямаха никаква представа! Старият Рукууд беше приятел на баща ми... и през ум не можеше да ми мине, че е бил с Вие-знаете-кой! Мислех, че събирам сведения в полза на нашите. А Рукууд ми обещавахе да ми намери работа в министерството, когато... когато приключо с куидича... нали разбирате, няма да стоя цял живот да ме удрят блъдждъри!

Някои се изкискаха.

– Ще го подложат на гласуване – каза Крауч със същия леден глас и се обърна към дясната страна на подземие. – Моля съдебните заседатели да вдигнат ръка... ако подкрепят затворническа присъда...

Хари се извърна да погледне натам. Никой не бе вдигнал ръка. Много от насядалите покрай стените вещици и магьосници изръкопляскаха. Една от вещиците заседателки се изправи.

– Какво има? – изрева Крауч.

– Ние бихме искали да поздравим господин Багман за великолепната му игра в отбора на Англия в куидичния мач срещу Турция миналата събота – изрече тя на един дъх.

Крауч се вбеси. Цялото подземие гръмна от аплодисменти. Багман се изправи засиял и се поклони на всички.

– Такъв позор! – разпени се Крауч пред Дъмбълдор и седна, докато Багман излизаше от залата. – Рукууд да му намерел работа! Денят, в който Людо Багман стане наш служител, ще бъде злощастен за министерството.

Подземие пак изчезна. Когато отново се озова там, Хари се огледа. Дватама с Дъмбълдор още седяха до Крауч, но настроението вътре бе коренно различно. Цареше пълна тишина, нарушавана само от глухите ридания на крехка дребничка магьосница, седнала до Крауч. С треперещи ръце тя притискаше кърпичка до устата си. Хари погледна към Крауч и установи, че той изглежда по-изтерзан и посивял отпреди. Една вена на слепоочието му силно туптеше.

– Въведете ги – отекна мрачно гласът му през смълчаното подземие.

Вратата в ъгъла отново се отвори. Този път влязоха шестима диментори, оградени четирима души. Хари забеляза, че много от присъстващите се обърнаха да погледнат Крауч. Някои зашушукаха.

Дименторите настаняха пленниците си в четирите стола с вериги на облегалките, подредени в средата на залата. Единият от доведените бе набит мъж, който отправи безизразен поглед към Крауч, вторият бе по-слаб и доста нервни огледа присъстващите в залата. Следващата бе

жена с гъста лъскава тъмна коса и дълги мигли, която седна на страшния стол сякаш беше трон, а последният бе младеж, който нямаше и двайсет години и изглеждаше вцепенен от страх. Той трепереше, сламенорусата му коса се бе смъкнала над очите, луничавото му лице бе млечнобяло. Дребничката магьосница до Крауч взе да се люшка напред-назад на мястото си, хлипайки в кърпичката.

Крауч се изправи. Той погледна към четиримата затворници долу с нескрита омраза.

– Изправени сте пред магьосническият трибунал, за да ви бъде определена присъда за такова чудовищно престъпление, каквото...

– Татко... – обади се момчето със сламенорусата коса. – Татко... моля те...

– ...рядко е разглеждано дори и от този трибунал – продължи Крауч с още по-висок глас, за да надвика молбите на сина си. – Вече изслушахме показанията срещу вас. Четиримата сте обвинени, че сте заловили аврора Франк Лонгботъм и сте го подложили на проклятието Круциатус, твърдейки, че той знае местонахождението на вашия господар в изгнание – Онзи-който-не-бива-да-се-назовава...

– Татко, не бях аз! – извика окованото момче долу. – Не бях аз, къла на се, татко, не ме пращай пак при дименторите...

– Обвинени сте и в използването на същото проклетие срещу съпругата на Франк Лонгботъм, след като той не ви е дал исканата информация. Възнамерявали сте да възстановите властта на Онзи-който-не-бива-да-се-назовава, за да вършите злодействата, с които несъмнено сте свикнали, докато той е бил силен. Моля сега съдебните заседатели...

– Майко! – изпищя момчето, приковано към стола долу, и крехката магьосница до Крауч се разрида, люшкайки се още по-силно напред-назад. – Майко, спри го, майчице, не съм го направил, не бях аз!

– Моля съдебните заседатели да вдигнат ръце, ако са убедени, както самият аз съм убеден, че тези престъпления заслужават да бъдат наказани с доживотна присъда в Азкабан.

Магьосниците и вещиците покрай дясната стена на подземие то вдигнаха ръце едновременно. Тълпата в залата заръкопляска, както бяха направили за Багман, само че сега по лицата им бе изписана свирепа радост. Момчето закрещя:

– Не, майко, не! Аз не съм го направил, не съм го направил, аз нищо не знаех! Не ме пращайте там, не му позволявай да направи това!

Дименторите отново се плъзнаха безшумно в залата. Другите трима невъзмутимо станаха от столовете, а жената с дълги мигли погледна

към Крауч и извика:

– Черния лорд ще се въздигне отново, Крауч! Хвърли ни в Азкабан и ние ще го чакаме! Той ще се въздигне и ще дойде да ни открие, за да ни възнагради по-щедро от който и да е друг свой поддръжник, защото само ние му останахме верни! Само ние се опитахме да го намерим!

Единствено момчето се бореше с дименторите, но Хари виждаше как ледената им поглъщаща сила вече го надвива. Тълпата крещеше и се подсмиваше, някои станаха дори на крака, докато извеждаха жената, а момчето продължаваше да се съпротивява.

– Аз съм твой син! – пицеше то към Крауч. – Аз съм ти син!

– Ти не си мой син! – изрева срещу него Крауч и очите му изведнъж се оцъклиха. – Аз вече нямам син!

Дребничката магьосница до него изстена и се свлече на пейката. Беше припаднала, но Крауч като че ли не забеляза това.

– Отведете ги! – кресна той на дименторите разгневен и от устата му се разхвърчаха слюнки. – Отведете ги там да изгният!

– Татко! Татко, аз не съм участвал! Не! Не! Татко, моля те!

– Време е да се върнеш в кабинета ми, Хари – каза тих глас в ухото на Хари.

Той се сепна. Огледа се. После се обърна на другата страна.

Отдясно седеше Албус Дъмбълдор и гледаше как дименторите влачат навън сина на Крауч, а отляво стоеше Албус Дъмбълдор и гледаше надвесения над съда Хари.

– Хайде, ела – подкани го стоящият вляво Дъмбълдор и го подхвана леко за лакътя.

Хари усети, че се издига във въздуха, подземието около него се разми, за момент всичко помътня, после му се стори, че бавно се преобръна, и изведнъж се приземи на краката си, като че ли отново в окъпания от слънчева светлина кабинет на Дъмбълдор.

– Професоре – смути се Хари, – знам, че не биваше... аз не исках... вратичката на шкафа бе открехната и...

– Напълно те разбирам – рече Дъмбълдор.

Той вдигна каменния съд, отнесе го до писалището, постави го върху полираната повърхност и седна на стола си. После даде знак на Хари да седне срещу него.

Момчето се подчини, без да отмества поглед от каменния съд. Съдържанието му бе добило първоначалния си вид – сребристобяло, завихрено и набраздено.

– Какво е това? – попита Хари с треперещ глас.

– Това ли? Нарича се мислоем – отвърна Дъмбълдор. – Понякога усещам главата си препълнена от мисли и спомени, което сигурно се е случвало и на теб.

– Ами... – успя само да каже Хари, който не можеше със сигурност да определи дали е изпитвал подобно чувство или не.

– В такива моменти използвам мислоема – продължи Дъмбълдор, като направи знак към каменния съд. – Изтеглям като през сифон мислите, които са ми в повече, прехвърлям ги в съда и се връщам към тях по-късно на спокойствие. Така по-лесно мога да открия закономерностите и връзките между хората и събитията.

– Искате да кажете, че... това тук са вашите *мисли*? – попита Хари, вирайки се в бурливото бяло вещество.

– Точно така – рече Дъмбълдор. – Ето, ще ти покажа.

Той измъкна пръчката си изпод мантията и докосна с върха ѝ сребрилата си коса близо до слепоочието. Като отмести пръчката, по нея сякаш се бе залепило снопче коса... ала Хари забеляза, че това са всъщност блестящи струйки от същата странна сребриста материя, с която бе пълен мислоемът. Дъмбълдор насочи тази нова мисъл към съда и Хари с изненада видя собственото си лице да се отразява в повърхността на съдържанието му.

Професорът постави длани на двете противоположни страни на мислоема и го разклати, както прави златотърсач, пресявайки пясъчинки за злато... Хари видя как в съда лицето му плавно се смени с лицето на Снейп, който отвори уста и заговори към тавана с леко кълтящ глас: „Появи се отново... и на Каркаров също... личи по-ясно отвсякога...“

– Е, тази връзка можех да направя и без помощ, но както и да е – въздъхна Дъмбълдор. Той вдигна поглед над очилата си с форма на полумесеци към Хари, зяпнал сега лицето на Снейп, което се въртеше в съда. – Аз тъкмо гледах в мислоема, когато пристигна господин Фъдж за срещата ни, и го прибрах набързо, та може и да не съм затворил добре вратичката. Съвсем нормално е да привлече вниманието ти.

– Съжалявам! – смънка Хари.

Дъмбълдор поклати глава.

– Любопитството не е грях – рече той. – Но трябва да бъдем предпазливи дори когато сме любопитни... да, да... така е...

Той се понамръщи и отново разбърка мислите в съда с върха на пръчката си. Внезапно оттам изскочи фигурка на пълничко начумерено около шестнайсетгодишно момиче и започна бавно да се върти с потопени в съда крака. То изобщо не забелязваше Хари и професор

Дъмбълдор. Докато говореше, гласът му кълтеше като гласа на Снейп преди това, все едно че идваше от дълбините на каменния съд. „Той ме урочаса, професор Дъмбълдор, а аз само го дразнех, сър, казах му само, че съм го видяла да се целува с Флорънс зад оранжерията миналия четвъртък...“.

– Но защо, Бърта – тъжно рече Дъмбълдор, гледайки момичето, което вече само се въртеше, без да говори, – защо изобщо ти трябваше да го следиш?

– Бърта ли? – прошепна Хари и я погледна. – Това ли е... била Бърта Джоркинс?

– Да – отвърна Дъмбълдор и пак разбърка мислите в съда, станали отново сребристоматови, след като момичето потъна в тях. – Така си спомням Бърта като ученичка.

Сребристото сияние от мислоема озаряваше лицето на Дъмбълдор и Хари остана поразен колко остарял изглеждаше той сега. Знаеше, разбира се, че годините на професора напредват, но никога досега не бе мислил за него като за стар човек.

– Е, Хари – тихо се обърна към него Дъмбълдор, – преди да потънеш в мислите ми, ти искаше да ми кажеш нещо.

– Да – започна Хари, – професоре, имахме час по пророкуване и... ъмм... аз заспах.

Той се поколеба, изчака да последва упрек, но Дъмбълдор каза само:

– Да, разбирам. Продължавай.

– Ами... сънувах сън – каза Хари. – Сънувах Волдемор. Той измъчваше Опаш... знаете кой Опаш...

– Знам, знам – веднага отвърна Дъмбълдор. – Продължавай, моля те.

– Волдемор получи писмо по един бухал. И каза нещо... че грешката на Опаш била поправена. Някой бил умрял. После каза, че нямало да даде Опаш на змията... до креслото му имаше змия. Каза... каза, че щял да ѝ даде мен. След това отпрати проклятието Круциатус към Опаш... и моят белег ме заболя – каза Хари. – Толкова силно ме болеше, че се събудих.

Дъмбълдор го гледаше.

– Ами... това е – завърши Хари.

– Разбирам – замисли се Дъмбълдор. – Разбирам. А болял ли те е белегът друг път тази година, след като веднъж си се събудил от болка през лятото?

– Не, аз... Но как разбрахте, че ме е болял през лятото? – изненада се Хари.

– Не само ти водиш кореспонденция със Сириус – отвърна Дъмбълдор. – И аз поддържам връзка с него, откакто напусна „Хогвортс“ миналата година. Аз го насочих към пещерата на онзи хълм като най-сигурно убежище.

Дъмбълдор се изправи и закричи напред-назад край писалището си. От време на време докосваше слепоочието си с пръчката, изтегляше оттам по някоя сребриста струйка мисъл и я поставяше в мислоема. Мислите там се бяха завихрили така силно, че Хари не можеше вече да различи нищо сред размазаните цветове.

– Професоре? – тихо се обади той след няколко минути.

Дъмбълдор спря да крачи и го погледна.

– Извинявай – каза той и отново седна зад писалището си.

– Знаете ли... защо ме боли белегът?

Известно време Дъмбълдор го наблюдаваше много съсредоточено, после рече:

– Имам една теория, нищо повече... Мога само да предполагам, че белегът те боли, когато Лорд Волдемор се намира близо до теб и когато го обземе особено силен пристъп на омраза.

– Но... защо?

– Защото ти и той сте свързани от едно неосъществено проклятие – отвърна Дъмбълдор. – Това не е обикновен белег.

– Значи според вас... този сън... това наистина ли се е случило?

– Възможно е – отвърна Дъмбълдор. – Бих казал – вероятно. Хари... ти видя ли Волдемор?

– Не – отвърна Хари. – Само гърба на креслото му. Но... нали няма какво да се види? Искам да кажа – нали той няма тяло? Но пък... как тогава може да държи пръчката си? – замисли се Хари.

– Как наистина... – промълви Дъмбълдор. – Как...

Известно време и двамата мълчаха. Професорът се бе вторачил някъде през стаята и от време на време допираше магическата си пръчка до слепоочието, за да добави още някоя блестяща сребриста мисъл към вихрещото се съдържание на мислоема...

– Професоре – обади се най-сетне Хари, – мислите ли, че той наистина става по-силен?

– Волдемор ли? – попита Дъмбълдор и погледна Хари над мислоема. Това бе характерният проникателен поглед, който директорът и друг път бе отправял към Хари и винаги го караше да мисли, че вижда през

него така, както дори магическото око на Муди не може. – Пак ти казвам, Хари, това са само мои предположения.

Дъмбълдор отново въздъхна и на Хари му се стори, че никога не го е виждал така остарял и уморен.

– В годините на изкачването на Волдемор към властта изчезваха много хора – започна Дъмбълдор. – Ето че сега Бърта Джоркинс изчезна безследно точно там, където Волдемор е бил забелязан за последен път. Крауч също изчезна... тук някъде. А има и трети случай на изчезнал, на който министерството за съжаление не отдава значение, защото става дума за мъгъл. Името му е Франк Брайс и е живял в същото село, където е израснал бащата на Волдемор. Та той е в неизвестност от август миналата година. Аз, знаеш ли, чета и мъгълските вестници за разлика от повечето си приятели от министерството.

Този път Дъмбълдор погледна Хари много сериозно.

– Според мен между тези изчезвания има връзка. Министърът не е съгласен... както вероятно си чул, докато си чакал отвън пред вратата.

Хари кимна. Тишината пак изпълни пространството между тях, а Дъмбълдор продължаваше от време на време да вади по някоя своя мисъл. Хари чувстваше, че е време да си тръгва, но любопитството го държеше прикован към стола.

– Професоре? – обади се пак той.

– Да, Хари? – отвърна Дъмбълдор.

– Ами... мога ли да ви попитам за... онзи трибунал, където попаднах... докато бях в мислоема?

– Питай – тежко рече Дъмбълдор. – Посещавал съм го много пъти, но някои процеси си спомням по-ясно от други... особено сега...

– Нали помните... онзи процес, на който ме заварихте? Срещу сина на Крауч и другите? Ами... за родителите на Невил ли говореха?

Дъмбълдор го погледна изпитателно.

– Невил никога ли не ти е казал защо е отгледан от баба си?

Хари поклати глава и сам се зачуди как е пропуснал да зададе този въпрос на Невил, когото познаваше почти от четири години.

– Да, за неговите родители говореха – каза Дъмбълдор. – Франк, бащата на Невил, бе аврор като професор Муди. Както си чул, той и жена му са били изтезавани, за да кажат къде се намира Волдемор, след като е загубил властта си.

– Значи са мъртви? – тихо попита Хари.

– Не, душевноболни са – отвърна Дъмбълдор с такава горчивина в гласа, каквато Хари не бе долавял досега. – И двамата са в болницата за

магьоснически заболявания и травми „Свети Мънго“. Мисля, че Невил ги посещава с баба си през ваканциите, но те не го разпознават.

Хари остана потресен. Как не бе разбрал... как не се бе поинтересувал никога през тези четири години...

– Семейство Лонгботъм се ползваха с уважението на всички – продължи Дъмбълдор. – Нападението срещу тях стана много след падането на Волдеморт от власт, когато се смяташе, че те вече са в безопасност. Тези нападения предизвикаха невиджан дотогава гняв. Министерството беше под силен натиск да намери виновните. За жалост показанията, дадени от съпрузите Лонгботъм... в тяхното състояние... не бяха много надеждни.

– Значи синът на господин Крауч може и да не е бил замесен? – внимателно попита Хари.

Дъмбълдор поклати глава.

– За това нямам никаква представа.

Хари пак замълча, загледан в движещото се съдържание на мислоема. Изгаряше от желание да зададе още два въпроса, но... те се отнасяха до вината на живи и познати хора...

– Ами... – реши се накрая той – господин Багман...

– ...оттогава не е обвиняван за връзки с Тъмните сили – спокойно довърши Дъмбълдор.

– Разбирам – бързо отвърна Хари и продължи да гледа мислоема, който се беше успокоил, след като Дъмбълдор бе престанал да добавя мисли. – Ами... хм...

Мислоемът като че ли отгатна въпроса му и го зададе вместо него, защото лицето на Снейп отново изплува на повърхността. Дъмбълдор го погледна, после се обърна към Хари:

– Както и професор Снейп – рече той.

Хари срещна ведросините очи на директора и въпросът, чийто отговор беше много важен за него, излетя от устата му, преди да може да го спре:

– Какво ви кара да мислите, че той наистина е престанал да поддържа Волдеморт, професоре?

Дъмбълдор задържа погледа си върху него няколко секунди и рече:

– Това засяга само професор Снейп и мен, Хари.

Хари разбра, че разговорът е приключил. Дъмбълдор не изглеждаше ядосан, но в гласа му имаше категоричност, с която подсказва на Хари, че е време да си тръгва. Той стана, изправи се и професорът.

– Хари – каза той, когато момчето беше вече до вратата, – моля те,

не споделяй с други това, което научи за родителите на Невил. Той има право сам да реши кога да го направи.

– Да, професоре – каза Хари и понечи да излезе.

– И още нещо...

Хари се обърна.

Дъмбълдор стоеше край мислосема, сребристото сияние осветяваше лицето му, което изглеждаше още по-състарено. Той погледа Хари още малко и рече:

– Успех на третото изпитание!

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ТРЕТОТО ИЗПИТАНИЕ

– И Дъмбълдор ли смята, че Ти-знаеш-кой си възвръща силата? – прошепна Рон.

Хари веднага бе споделил с Рон и Хърмаяни всичко видно и чуто в мислоема и голяма част от онова, което Дъмбълдор му беше разкрил после, а на Сириус бе изпратил сова веднага щом напусна кабинета на директора. Вечерта тримата приятели пак седяха будни до късно в общата стая и за кой ли път обсъждаха всичко, докато накрая на Хари наистина му се замая главата. Той започна да разбира какво означаваша думите на Дъмбълдор, че понякога главата му така преливала от мисли, та изпитвал необходимост да ги освободи да изтекат като през сифон.

Рон се загледа в огъня в камината. Хари забеляза как той потреперва, макар че вечерта бе топла.

– И вярва на Снейп, а? – размишляваше на глас Рон. – Наистина му вярва, а знае, че е бил смъртожаден?

– Така е – отвърна Хари.

Хърмаяни не проговори цели десет минути. Седеше със свити ръце, подпряла чело на дланите си и вперила очи в коленете си. Хари си помисли, че и тя има нужда от един мислоем.

– Рита Скийтър – прошепна най-сетне тя.

– Как може да мислиш сега за нея? – недоумяваше Рон.

– Не ме интересува тя – каза Хърмаяни, без да вдига глава. – Просто разсъждавам... Помните ли какво ми каза в „Трите метли“? „Знам за Людо Багман неща, от които ще ти се изправи косата...“ Може би е имала предвид точно това, а? Присъствала е на процеса и е разбрала, че той е предавал информация на смъртожадните. А и Уинки... помните ли? „Господин Багман е лош магьосник.“ Крауч е бил бесен, че той се е отървал, и сигурно е обсъждал това в дома си.

– Да, ама Багман не е предавал умишлено информация, нали?

Хърмаяни вдигна рамене.

– А Фъдж обвинил *Мадам Максим* за нападението над Крауч, така ли? – отново се обърна Рон към Хари.

– Да, но той го каза само защото Крауч изчезна близо до каретата на бобатонци – отвърна Хари.

– А ние изобщо не се сетихме за нея, нали? – рече замислено Рон. –

Не забравяйте, че тя със сигурност има великанска кръв, а не иска да го признае.

– Как ще иска? – скочи Хърмаяни. – Не видя ли какво се случи с Хагрид, когато Рита разбра за майка му! Ето че и Фъдж бърза да я обвинява само защото има великанска кръв. Всичко това е заради предразсъдъците. И аз на нейно място сигурно бих разправяла, че съм с едър кокал, като знам какво ме очаква, ако кажа истината.

Хърмаяни погледна часовника си.

– Изобщо не стигнахме до упражненията! – разтревожи се тя. – Нали щяхме да правим препречваща магия! Утре на всяка цена ще се заемем с нея. Хайде, Хари, трябва да поспиш.

Хари и Рон бавно се качиха в спалнята. Докато си обличаше пижамата, Хари погледна към леглото на Невил. Както бе обещал на Дъмбълдор, не спомена пред приятелите си нищо за родителите на Невил. Като си свали очилата и се покатери на високото легло с балдахин, той опита да си представи какво ли е да имаш все още живи родители, които не могат да те познаят. Самият Хари често бе усещал съчувствие дори у непознати, загдето е сирак, но слушайки похъркването на Невил, си помисли, че всъщност той заслужава повече съчувствие. Докато лежеше в мрака, усети как го обземат гняв и омраза към онези, които бяха измъчвали господин и госпожа Лонгботъм... Спомни си кръсците на тълпата, когато дименторите извеждаха от съда сина на Крауч и другите трима... Усети как са се чувствали хората по пейките... После си спомни бялото като тебешир лице на пищящото момче и се сепна при мисълта, че само една година по-късно то е било мъртво...

Заради Волдемор, помисли си Хари, загледан в завесата над себе си, за всичко е виновен Волдемор... Той бе разделил тези семейства, той бе съсипал живота на толкова хора...

* * *

Рон и Хърмаяни трябваше да преговарят за годишните изпити, които завършваха в деня на третото изпитание, но всъщност през повечето време те помагаша на Хари да се подготви.

– Не се притеснявай – каза му Хърмаяни, когато Хари сподели, че няма нищо против да се поупражнява известно време и сам. – Поне си осигурихме отлични бележки по защита срещу Черните изкуства, защото само в клас никога нямаше да открием толкова много магии и проклетия.

– Пък и тренираме за времето, когато ще бъдем аврори – разпалено

рече Рон, изпробвайки препречващата магия върху една оса, която бърмчеше из стаята, но той я спираше наред пътя ѝ във въздуха.

С настъпването на юни целият замък се оживи и атмосферата отново стана напрегната. Всички очакваха с нетърпение третото изпитание, което щеше да се проведе една седмица преди края на срока. Хари упражняваше проклетия и магии във всеки удобен момент. Чувстваше се много по-подготвен да се справи с това изпитание, отколкото беше за предишните. Нищо че то вероятно щеше да бъде трудно и много опасно. Муди беше прав – Хари вече бе успял да надвие ужасни чудовища и да преодолее различни магически препятствия, а този път имаше повече време и възможности да се подготви за онова, което му предстоеше.

Като ѝ дотегна непрестанно да се натъква на тримата приятели навсякъде из училището, професор Макгонъгол разреши на Хари да използва в обедната почивка празния кабинет по трансфигурация. Той скоро овладя препречващата магия, която щеше да му трябва за забавяне и възпиране на нападатели, и пренасочващото проклетие, с което щеше да отклонява твърди предмети от пътя си. Полезно откритие на Хърмаяни беше четирипосочната магия, която щеше да насочва магическата му пръчка на север, когато бе необходимо, за да може да проверява дали се движи в правилна посока из лабиринта. Имаше проблеми само със защитното заклинание, което трябваше да го обгражда временно с невидима стена, за да отблъсква по-леки проклетия. Хърмаяни обаче успя да пробие щита с добре прицелено кракожелиращо заклинание. Хари се клатушкаше из стаята десетина минути, докато тя намери из книгите контразаклинание.

– И все пак се справяш доста добре – обнадежди го Хърмаяни, като прегледа списъка и задраска магиите, които вече бяха разучили. – Някои от тях непременно ще ти свършат работа.

– Елате да видите нещо – обади се Рон, който стоеше до прозореца и гледаше надолу към двора. – Какво прави Малфой?

Хари и Хърмаяни се приближиха. Малфой и двамата му неизменни охранители се бяха скупчили под сянката на едно дърво. Краб и Гойл като че ли дебнеха да не се появи някой и се подхилкваха глупашки. Малфой държеше дланта си пред устата и явно говореше в нея.

– Изглежда има портативна радиостанция – рече Хари заинтригуван.

– Невъзможно – сръза го Хърмаяни, – нали съм ти казвала, че тези неща не действат в района на „Хогвортс“. Хайде, Хари – нетърпеливо го извика тя и се върна в средата на стаята, – дай пак да опитаме

защитното заклинание.

* * *

Сириус им изпращаше сови вече всеки ден. И той като Хърмаяни се опитваше да помогне на Хари да мине успешно и през третото изпитание, та едва тогава да обърнат внимание на другите проблеми. Във всяко писмо припомняше, че каквото и да става извън стените на „Хогуортс“, Хари нито носи никаква отговорност, нито е по силите му да промени нещо.

Ако Волдемор наистина става по-силен (пишеше Сириус), моята първа грижа е да осигуря твоята безопасност. Той не може да стигне до теб, докато си под закрилата на Дъмбълдор, но въпреки това не поемай никакви рискове. Насочи цялото си внимание и усилия да преминеш здрав и читав през лабиринта, а после ще се заемем с други неща.

Хари ставаше все по-нервен с приближаването на двайсет и четвърти юни, но не се чувстваше толкова зле, колкото при предните две изпитания. Поне този път бе сигурен, че е направил всичко по силите си, за да се подготви. Пък и нали това беше последното изпитание – както и да се представи, турнирът най-сетне щеше да свърши, което си беше голямо облекчение.

* * *

Масата на грифиндорци бе много шумна на закуска в деня на третото изпитание. Совете донесоха пощата и Хари получи картичка от Сириус с пожелание за успех. Тя представляваше парче пергамент, на което имаше само отпечатък на кална лапа, но Хари оцени жеста. Един чухал донесе на Хърмаяни поредния брой на „Пророчески вестни“. Тя разгъна вестника, хвърли един поглед на първата страница и изплю отгоре ѝ всичкия тиквен сок, който току-що бе отпила.

– Какво има? – попитаха едновременно Хари и Рон, като я погледнаха недоумяващо.

– Нищо – отвърна Хърмаяни и се опита да скрие вестника, но Рон го грабна.

Той прочете заглавието и се възмути:

– Не може да бъде! Точно днес ли? Тая стара крава...

– Какво? – любопитства и Хари. – Пак ли Рита Скийтър?

– Не – бързо каза Рон и се опита като Хърмаяни да пхне някъде вестника.

– За мен е, нали? – попита Хари.

– Не, не – отвърна Рон абсолютно неубедително.

Но преди Хари да поиска вестника, гласът на Драко Малфой се разнесе през цялата Голяма зала чак от масата на „Слидерин“:

– Ей, Потър! Потър! Как ти е главата? Добре ли си? Нали няма сега да вземеш да беснееш тук, а?

Малфой държеше същия брой на „Пророчески вести“. Слидеринци се хилеха подигравателно по дължината на цялата маса и се извърщаха на столовете си, за да видят реакцията на Хари.

– Дай да го видя! – викна Хари. – Дай го тук!

Рон крайно неохотно му подаде вестника. Хари го разтвори и се озова очи в очи със собствената си снимка под голямо вестникарско заглавие:

ХАРИ ПОТЪР: НЕУРАВНОВЕСЕН И ОПАСЕН

Момчето, което победи Онзи-който-не-бива-да-се-назова-ва, е неуравновесено и може би опасно – *пиеше специалният ко-респондент Рита Скийтър*. – Напоследък бяха направени обезпокояващи разкрития за странното поведение на Хари Потър, които поставят под съмнение неговата годност да участва в тежко състезание като Триагическия турнир, както и изобщо да посещава училището „Хогуортс“.

Потър, откри наскоро „Пророчески вести“, редовно припада в училище и често го чуват да се оплаква от болки в белега на челото си (следа от проклятието, с което Вие-знаете-кой се е опитал да го убие). Миналия понеделник в средата на часа по пророкуване репортерът на „Пророчески вести“ видя с очите си как Потър побягна с всички сили от класната стая, под предлог че от силна болка в белега не е в състояние да учи.

Възможно е, казват най-добрите специалисти от болницата за магьоснически заболявания и травми „Свети Мънго“, мозъкът на Потър да е бил засегнат от нападението на Вие-знаете-кой, а твърдението му, че белегът още го боли, да се окаже проява на дълбоко душевно разстройство.

„Той може и да се преструва – смята един от специалистите, – за да привлича вниманието към себе си.“

„Пророчески вести“ обаче се добра до обезпокоителни факти за Хари Потър, които Албус Дъмбълдор, директор на „Хогоуртс“, съзнателно е крил от магьосническата общественост.

„Потър говори змийски – сподели Драко Малfoy, също четвъртокурсник от «Хогоуртс». – Преди две години имаше поредица нападения над ученици и много хора смятат, че зад тях е стоял именно Потър, защото са го видели да си изпуска нервите в Клуба по дуелиране и да насъсква змия срещу свой съученик. Всичко това, разбира се, беше потулено. Известно е, че Потър има приятели върколаци и великани. Ние сме убедени, че той е способен на всичко, само и само да се сдобие с малко власт.“

Способността да се разговаря със змии открай време се смята за Черно изкуство. И наистина в наши дни най-известният магьосник, владеещ змийски, е не друг, а самият Вие-знаете-кой. Един от членовете на Лигата за защита от Тъмните сили, който пожела да остане анонимен, заяви, че според него който и да е магьосник, говорещ змийски, трябва да бъде разследван. „Лично аз подозирам всеки, който може да разговаря със змии, тъй като влечугите често се използват за най-страшните черни магии и в исторически аспект са свързани със злото“ – сподели той. – „Освен това всеки, който общува със зловредни същества като върколаци и великани, без съмнение има склонност към насилие.“

Албус Дъмбълдор би следвало да се замисли сериозно дали на такова момче не трябва да бъде отнето правото да се състезава в Тринагическия турнир. Съществуват опасения, че Потър може да прибягне до тъмни магии в отчаяния си опит да спечели турнира, третото изпитание от който ще се състои тази вечер.

– Ето, че се залови и с мен, а? – невъзмутимо рече Хари и сгъна вестника.

От масата на слидеринци Малfoy, Краб и Гойл вече му се присмиваха, като почукваха глави с пръсти, кривяха си лицата като малоумни и плезеха езици като змии.

– Откъде е разбрала, че те е болял белегът в часа по пророкуване? – учуди се Рон. – Няма как да е била в стаята, нито пък да е чула...

– Прозорецът беше отворен – спомни си Хари. – Отворих го, за да мога да дишам.

– Вие сте били на върха на Северната кула – намеси се Хърмаяни. – Гласът ти няма как да се чуе чак долу в двора.

– Е, ти нали изследваше магическите методи за подслушване! – каза й Хари. – Сигурно можеш да кажеш как го е направила.

– Опитвам се! – не се предаваше Хърмаяни. – Но аз... но...

Изведнъж изражението на Хърмаяни стана някак особено, замислено. Тя бавно вдигна ръка и прокара пръсти през косата си.

– Какво ти е? – попита я Рон неспокойно.

– Ами да... – задъха се от напрежение Хърмаяни.

Тя пак прокара пръсти през косата си и после затули устните си с ръка, все едно че говореше в невидима портативна радиостанция. Хари и Рон се спогледаха.

– Сетих се нещо – каза Хърмаяни, загледана в пространството. – Мисля, че вече знам... Защото тогава никой не би могъл да я види... дори Муди... Така трябва да е стигнала до перваза на прозореца... Не й е разрешено... *със сигурност* не й е разрешено... е сега вече я разкрихме! Трябват ми само още две секунди в библиотеката, за да се уверя окончателно.

След тези думи Хърмаяни грабна училищната си чанта и изхвъркна от Голямата зала.

– Ей! – извика Рон след нея. – След десет минути имаме изпит по история на магията! Виж ти! – обърна се той към Хари. – Колко ли мрази тая драскачка Скрита, за да рискува да изпусне началото на изпита. Какво ще правиш в часа на Бинс, пак ли ще четеш?

Освободен от годишните изпити като участник в Тримагическия турнир, Хари седна на най-задната маса по време на всеки изпит досега и издирваше нови магии за третото изпитание.

– Сигурно – отвърна Хари, но точно в този момент професор Макгонгол се приближи покрай масата до него.

– Потър, след закуска участниците трябва да се съберат в стаята до тази зала – съобщи тя.

– Ама изпитанието е чак довечера! – сепна се Хари и неволно обърна бърканите яйца върху себе си от страх, че погрешно е разбрал часа.

– Много добре знам, Потър – успокои го тя. – Близките на участниците са поканени да наблюдават последното изпитание. Сега просто ви се дава възможност да ги видите.

Професор Макгонгол се отдалечи, а Хари я проследи със зяпнала уста и се обърна към Рон с изумление:

– Да не би да очаква, че ще се явят семейство Дърсли, а?

– Знам ли... – отвърна Рон. – Аз ще бягам, че да не закъснея за изпита при Бинс. Ще се видим по-късно.

Хари приключи със закуската си в опустяващата зала. Той видя как Флър Делакор стана от масата на „Рейвънклоу“, запъти се заедно със Седрик към съседната стая и двамата влязоха вътре. Не след дълго и Крум бавно ги последва. Хари остана на мястото си. Изобщо не му се ходеше в стаята. Нямаше близки или поне не такива, които биха си направили труда да дойдат и да гледат как ще си рискува живота. И тъкмо когато се надигна с намерението да отиде в библиотеката и да попрегледа още малко магии, вратата на съседната стая се отвори и се появи главата на Седрик.

– Хари, идвай, чакат те!

Тръгна нататък, крайно озадачен. Нямаше начин семейство Дърсли да са там. Той прекоси залата и влезе в стаята. Точно до вратата бяха Седрик и родителите му. В един ъгъл стоеше Виктор Крум и оживено разговаряше на български с тъмнокосите си родители – явно бе наследил от баща си гърбавия нос. В другия ъгъл на стаята Флър бърбеше на френски с майка си, която държеше за ръка малката ѝ сестра Габриел. Момиченцето помахна на Хари и той махна в отговор. Чак тогава забеляза широко усмихнатите госпожа Уизли и Бил, застанали пред камината.

– Изненадааа! – развълнувано извика госпожа Уизли, когато Хари, засмян, тръгна към тях. – Решихме да дойдем да те видим. – И тя се наведе и го целуна по бузата.

– Всичко е наред, нали? – рече Бил с усмивка и му стисна ръката. – И Чарли искаше да дойде, но не можа да се освободи от работа. Каза, че си бил невероятен срещу шипоносеца!

Хари забеляза, че Флър Делакор гледа с неприкрит интерес към Бил през рамото на майка си. Явно нямаше нищо против дълги коси и обици с висящи кучешки зъби.

– Наистина много мило от ваша страна – измънка Хари на госпожа Уизли. – За миг помислих, че... семейство Дърсли...

– Хмм... – стисна устни госпожа Уизли.

Тя избягваше да критикува пред Хари роднините му, но очите ѝ святкаха гневно всеки път, щом чуеше за тях.

– Чудесно е, че съм пак тук! – рече Бил и се огледа наоколо (Вайълет, приятелката на Дебелата дама, му намигна иззад рамката). – От пет години не съм идвал. Още ли е тук онази картина на лудия рицар? Май беше сър Кадоган...

– О, да – отвърна Хари, който познаваше сър Кадоган от предишната година.

– Ами Дебелата дама? – попита Бил.

– Тя и по мое време си беше тук – намеси се и госпожа Уизли. – Такава лекция ми дръпна една нощ, когато се прибрах в спалнята в четири часа сутринта...

– Какво си правила навън в четири сутринта? – учуди се Бил и погледна майка си изумено.

Тя се засмя, а очите ѝ светнаха.

– Бяхме излезли с баща ти на нощна разходка. Него го хвана Аполион Прингъл... той беше пазач тогава... така го натупа, че още има белези.

– Защо не ни разведеш наоколо? – предложи Бил.

– Ами добре – съгласи се Хари и всички се насочиха към вратата за Голямата зала.

Когато минаха покрай Амос Дигъри, той се обърна.

– Ха, ето те и теб! – премери той Хари с поглед от горе до долу. – Бас държа, че вече не си така надут, откакто Седрик те настигна по точки.

– Какво? – не разбра Хари.

– Не му обръщай внимание – прошепна Седрик на Хари и се намръщи на баща си. – Не може да преглътне оная статия на Рита Скийтър за турнира... нали помниш – дето те споменаваше като единствен участник от „Хогвортс“.

– Ама не си е направил труда да я опровергае, нали? – продължи Амос Дигъри достатъчно високо, за да го чуе Хари, който се запъти към вратата с госпожа Уизли и Бил. – А точно затова... ти ще му покажеш, Сед. Веднъж вече си го бил, нали?

– Рита Скийтър само гледа някъде да мъти водите, Амос – не му останала длъжна госпожа Уизли. – Мислех, че това ти е добре известно, като работиш в министерството.

Господин Дигъри се нахрани да се заяде, но жена му положи ръка върху неговата и той се обърна, вдигайки рамене.

Хари прекара сутринта много приятно, разхождайки се на слънце около замъка с Бил и госпожа Уизли. Показа им каретата на „Бобатон“ и кораба на „Дурмшранг“. Госпожа Уизли се интересува живо от Плащката върба, посадена след като тя бе завършила училището, и им разказа надълго и нашироко за пазача на дивеча преди Хагрид, някой си Ог.

– Как е Пърси? – попита Хари, като минаваха покрай оранжерииите.

– Не е съвсем добре – отвърна Бил.

– Много е разстроен – добави госпожа Уизли, като сниши глас и се

огледа. – Министерството не иска да се вдига шум около изчезването на господин Крауч, но постоянно разкарват Пърси да го разпитват за нарежданията, които е получавал от шефа си. Изглежда допускат възможността да не са написани лично от него. Пърси е в много затруднено положение. Не му позволиха да представлява господин Крауч като пети съдия тази вечер. Корнелиус Фъдж ще го замества.

Те се върнаха в замъка за обяд.

– Мамо... Бил! – изуми се Рон, когато седна на масата на грифиндорци. – Какво правите тук?

– Дойдохме да гледаме Хари на последното изпитание – бодро каза госпожа Уизли. – Ех, че е хубаво поне веднъж да не трябва аз да готвя! Как мина изпитът?

– О... нормално – отвърна Рон. – Не можах да си спомня всички имена на таласъми бунтовници, та си измислих няколко. Всичко е наред – рече той и си взе корнуолски пирожки под строгия поглед на госпожа Уизли. – Нали всички се казват я Бодрод Брадатия, я Ург Мърлявия, та хич не ми беше трудно.

Фред, Джордж и Джини също седнаха при тях и Хари се почувства толкова добре, сякаш им бе на гости в „Хралупата“. Беше престанал да се притеснява за изпитанието вечерта и едва когато Хърмаяни се появи по средата на обяда, той се сети, че ѝ бе хрумнало нещо за Рита Скийтър.

– Ще ни кажеш ли?

Хърмаяни погледна притеснено госпожа Уизли.

– Здравей, Хърмаяни! – поздрави тя много по-хладно от друг път.

– Здравейте! – отвърна момичето и усмивката му се стопи под укорителния поглед на госпожа Уизли.

Хари погледна първо едната, после другата и рече:

– Госпожо Уизли, вие да не би да вярвате на ония глупости, които Рита Скийтър беше написала в „Седмичник на магьосницата“? Хърмаяни не е мое момиче и други такива измишльотини...

– А! – сепна се госпожа Уизли. – Не... разбира се, че не вярвам!

Но от този момент нататък тя се държеше много по-сърдечно с Хърмаяни.

Цял следобед Хари, Бил и госпожа Уизли се разхождаха около замъка, а после се върнаха в Голямата зала за тържествената вечеря. На Височайшата маса вече седяха и Людо Багман и Корнелиус Фъдж. Багман беше весел както обикновено, ала министърът, който се беше настанил до Мадам Максим, гледаше строго и не разговаряше. Самата Мадам

Максим се бе навела над чинията си и на Хари му се стори, че очите ѝ са зачервени. Хагрид я поглеждаше крадешком от другия край на масата.

Имаше повече блюда от обикновено, но Хари вече бе започнал да се притеснява и не яде много. Когато започна да се мръква и омагьосаният таван над главите им се превърна от син в сумрачноморав, Дъмбълдор се изправи до преподавателската маса и тутакси настъпи тишина.

– Дами и господа, след пет минути ще ви приканя да се отправите към стадиона, където ще се състои третото и последно изпитание от турнира. Моля участниците да последват господин Багман надолу към игрището за квидич.

Хари стана и грифиндорци от цялата маса го аплодираха. Семейство Уизли и Хърмаяни му пожелаха успех и той излезе от Голямата зала заедно със Седрик, Флър и Крум.

– Добре ли се чувстваш, Хари? – попита Багман, докато слизаха по каменната стълба. – Уверен ли си в себе си?

– Добре съм! – отвърна Хари.

И май наистина беше така, защото колкото и да беше нервен, дори и докато вървеше с Багман, не спираше да подрежда в ума си всички проклетия и магии, които беше упражнявал. Самият факт, че си ги спомняше всичките, го караше да се чувства по-добре.

Излязоха на игрището за квидич, което бе станало неузнаваемо. По целия му край минаваше жив плет, висок над шест метра. Точно пред тях зейна вход към огромен лабиринт. Тунелът навътре изглеждаше мрачен и зловещ.

Пет минути по-късно започнаха да се пълнят и трибуните. Въздухът загъмжа от развълнувани гласове и тропот, когато стотиците ученици се отправиха към местата си. По ясното тъмносино небе се появиха първите звезди. Хагрид, професор Муди, професор Макгонъгол и професор Флитуик крачеха към стадиона, където вече бяха Багман и участниците. На шапките им блестяха големи червени и светещи звезди. Само Хагрид бе закачил звездата си на гърба на палтото си от къртичи кожи.

– Ние ще обикаляме от външната страна на лабиринта – каза професор Макгонъгол на състезателите. – Ако някой изпадне в затруднение и иска да бъде спасен, да изпрати във въздуха червени искри и някой от нас ще дойде да му помогне. Ясно ли е?

Състезателите кимнаха.

– Тръгвайте тогава – бодро рече Багман на четиримата патрулиращи.

– Успех, Хари! – прошепна Хагрид и преподавателите се разпръснаха в различни посоки, за да заемат позиции около лабиринта.

Багман насочи магическата пръчка към гърлото си, промълви „*Сонорус!*“ да усилва гласа си и скоро той проехтя над трибуните.

– Дами и господа, третото и последно изпитание от Тримагическия турнир ще започне всеки момент. Ще ви припомня досегашното класиране по точки на участниците. С по осемдесет и пет точки водят господин Седрик Дигъри и господин Хари Потър, и двамата от училище „Хогуортс“!

Възгласите и аплодисментите подплашиха птиците от Забранената гора, които излетяха към потъмнялото небе.

– На второ място с осемдесет точки е господин Виктор Крум от института „Дурмщранг“! – Последваха нови аплодисменти. – А на трето място е госпожица Флър Делакор от академията „Бобатон“!

Хари забеляза някъде по средата в публиката госпожа Уизли, Бил, Рон и Хърмаяни, които любезно ръкопляскаха на Флър. Той им махна и те помахаха в отговор, широко усмихнати.

– И така... след сигнал от свирката ми... Хари и Седрик! – обяви Багман. – Три, две, едно...

Той свирна кратко и двамата се втурнаха в лабиринта.

Оградните стени от жив плет хвърляха черни сенки през алеята. Дали защото бяха толкова избуяли и гъсти, или защото бяха омагьосани, те заглушиха виковете на тълпата още щом двете момчета се озоваха между тях. Хари се почувства почти като под вода. Той измъкна пръчката си, прошепна „*Лумос!*“ и чу, че Седрик зад него прави същото.

След около петдесет метра стигнаха до разклонение и се спогледаха.

– До скоро! – каза Хари и тръгна наляво, а Седрик пое надясно.

Свирката на Багман прозвуча за втори път – и Крум бе влязъл в лабиринта. Хари ускори крачка. Алеята, която бе избрал, изглеждаше пуста. Той зави надясно и забърза, вдигнал пръчката високо над главата си, взирайки се колкото може по-надалеч. Все още нищо не виждаше.

Изсвирването на Багман се чу в далечината за трети път. Вече всички участници бяха в лабиринта.

Хари непрекъснато се оглеждаше. Обзе го познатото чувство, че някой го наблюдава. Лабиринтът ставаше все по-тъмен с всяка следваща минута, докато небето над главите им почти почерня. Тогава стигна до

второ разклонение.

– *Насочи ме!* – прошепна той на магическата си пръчка, като я постави в легнало положение на дланта си.

Пръчката се завъртя веднъж и посочи надясно към плътния плет. Значи натам бе север, а той знаеше, че трябва да върви на северозапад, за да стигне до центъра на лабиринта. Най-добре беше да тръгне по лявата алея и при първа възможност да свие вдясно.

И по-нататък алеята бе пуста, а и след като сви по първия завой вдясно, Хари пак не попадна на никакви препятствия. Без да разбира защо, липсата на препятствия за преодоляване го изнервяше все повече. Трябваше да е срещнал поне едно досега. Имаше чувството, че лабиринтът го подмамва с фалшиво чувство на сигурност. Изведнъж чу движение точно зад себе си. Насочи пръчката, готов да напада, но лъчът попадна върху Седрик, който току-що се бе появил от една алея вдясно. Той целият трепереше, а единият ръкав на мантията му димеше.

– Огнеметите на Хагрид! – процеди той през зъби. – Станали са грамадни... едва им се изплъзнах!

След това поклати глава и отново изчезна в мрака по друга алея. За да не се срещне с огнеметите, Хари гледаше да се отдалечи колкото може повече. Зави зад един ъгъл и видя...

Един диментор се плъзгаше към него. Висок почти четири метра, с лице, покрито от качулката, с протегнати напред полуразложени ръце, той се приближаваше опипом. Хари вече чуваше гъргорещото му дишане и усети как го полазват студени тръпки, но знаеше какво трябва да направи...

Представи си най-хубавото нещо, за което можеше да се сети, насочи цялата си енергия към мисълта как ще излезе от лабиринта и ще празнува с Рон и Хърмаяни, вдигна пръчката си и извика:

– *Експекто патронум!*

Един сребърен елен изскочи от края на пръчката му и хукна в галоп към диментора, който политна назад, спъна се в полите на мантията си и... Хари никога не бе виждал диментор да се спъва.

– Стой! – викна той, като следваше по петите сребристия си покровител. – Ти си богърт! *Ридикулус!*

Последва силен трясък и богъртът се превърна в струйка дим. Сребристият елен се разтвори във въздуха. Хари съжали, че поне той не бе останал, та да не е сам... но продължи да върви колкото можеше по-бързо и по-тихо, с изострено внимание и високо вдигната пръчка.

Наляво... надясно... пак наляво... На два пъти се озова в глуха

алея. Той отново използва четирипосочната магия и установи, че се е отклонил твърде много на изток. Върна се назад, зави надясно и видя странна златиста мъгла да се носи пред него. Приличаше му на някаква магия. Реши да се опита да я отстрани от пътя си.

– *Редукто!* – викна той.

Пренасочващото проклятие проряза мъглата, без да ѝ подейства. Хари се сети, че то действа само върху твърди предмети. Дали да не мине право през мъглата? Имаше ли смисъл да рискува, или по-добре да се върне назад?

Още се колебаеше, когато силен писък раздра тишината.

– *Фльор!* – викна Хари с цяло гърло.

Тишина. Той се огледа. Какво ли се бе случило с нея? Писъкът като че ли прозвуча някъде отпред. Пое дълбоко въздух и се втурна през омагьосаната мъгла.

Светът изведнъж се обърна наопаки. Хари висеше от земята надолу с главата, косата му се вееше, а очилата му се люшкаха, готови всеки миг да паднат през челото в бездънното небе. Той ги притисна към носа си и застина от ужас. Краката му сякаш бяха залепнали за тревата, която сега се беше превърнала в таван. Под него се бе ширнало безкрайното тъмно небе, осеяно със звезди. Имаше чувството, че ако се опита да помести едното си стъпало, направо ще падне от земята.

– *Мисли!* – каза си той, докато кръвта нахлуваше в главата му. – *Мисли!*...

Ала нито една от магиите, които бе разучавал, не действаше при внезапна размяна на небето и земята. Дали да не вдигне единия си крак? Усещаше как кръвта пулсира в ушите му. Имаше две възможности – или да опита да се раздвижи, или да изпрати червени искри, да поиска помощ и да напусне състезанието.

Зажумя, за да не вижда бездънното пространство под себе си, и дръпна десния си крак с всичка сила от тревистия таван.

Светът тутакси се намести. Хари падна на колене върху удивително твърда земя. От шока му бяха омекнали краката. Пое дълбоко въздух да дойде на себе си, стана и хукна отново напред. От време на време поглеждаше през рамо, докато излезе от златистата мъгла, която невинно трептеше на лунната светлина.

На следващото разклонение спря и се огледа за някакви следи от Фльор. Можеше ли да бъде сигурен, че тя бе изпищяла? Какво ли бе срещнала? Добре ли е сега? Нямаше следи от червени искри... Дали това означаваше, че се е измъкнала сама, или бе изпаднала в голяма беда и

не можеше да стигне до пръчката си? Хари сви надясно с нарастващо безпокойство... и все пак бегло си помисли – *един участник по-малко...*

Купата трябва да беше някъде наблизо и както изглеждаше, Фльор бе отпаднала от състезанието. А досега той се бе справил с всичко... Ами ако наистина успееше да спечели? мимоходом и за първи път, от както се оказа участник в турнира, той отново се видя като победител, вдигнал Тримагическата купа пред цялото училище...

През следващите десетина минути попадеше само в алеи без изход. На два пъти взе един и същ погрешен завой. Най-сетне намери нова алея и започна да тича, а светлината от върха на пръчката му се люшкеше и караше сянката му по плета отстрани да подскача и да се криви. След поредния завой Хари се озова право срещу един огнемет.

Седрик имаше право – наистина беше грамаден. Над три метра дълъг, той приличаше повече на гигантски скорпион, отколкото на какво-то и да е друго. Дългото жило се извиваше над гърба му. Твърдата броня лъсна на светлината от пръчката на Хари, когато той я насочи към чудовището.

– *Вцепени се!*

Заклинанието се удари в бронята на огнемета и рикошира. Хари се наведе в последния момент, но му замириса на изгоряло – бе опърлена собствената му коса. Огнеметът изхвърли силна струя огън и полетя право срещу него.

– *Импедимента!* – викна Хари.

Заклинанието пак удари бронята на огнемета и отново отхвъркна настрана. Хари залитна назад и падна.

– *ИМПЕДИМЕНТА!*

Раконогият огнемет беше на сантиметри от него, когато замръзна, улучен в меката си, незащитена от броня долна част. Задъхвайки се, Хари го отблъсна от себе си и хукна с всички сили в обратната посока – препречващата магия имаше краткотрайно действие и огнеметът щеше да раздвижи крака всеки момент.

Хари пое наляво, но алеята се оказа без изход. После сви вдясно и стана пак същото... Реши да спре, сърцето му щеше да изхвъркне, приложи отново четирипосочната магия, върна се назад и тръгна по една алея, която според него трябваше да го отведе на северозапад.

След няколко минути бърз ход усети, че някой тича по успоредната алея покрай плета, и се закова на мястото си.

– Какво правиш? – викна Седрик отгатак. – Какво си намислил?

След това Хари чу гласа на Крум:

– Круцио!

Въздухът закънтя от писъците на Седрик. В ужаса си Хари затича още по-бързо напред, търсейки възможност да премине в алеята на Седрик. Като не намери подходящо място, той отново изпробва пренасочващото проклятие, което не се оказа много успешно, но все пак прогори малък отвор в живия плет. През него Хари успя да провере единия си крак, ритайки дебелия стъбъл и клони, докато изпочупи достатъчно, за да мине, но разкъса мантията си. Измъкна се и като погледна надясно, видя Седрик да се гърчи и да трепери на земята, а Крум се бе надвесил над него.

Хари се изправи и насочи пръчката си срещу Крум точно в мига, когато и той го видя. Българинът се обърна и хукна.

– *Вцепени се!* – изкрещя Хари.

Заклинанието удари Крум в гърба. Той замръзна на мястото си, падна напред по очи и остана неподвижен. Хари се втурна към Седрик, който вече не се гърчеше, а само лежеше, дишайки тежко, захлупил лице с длани.

– Добре ли си? – силно извика Хари и разтърси ръката му.

– Да... – задъхваше се Седрик. – Добре съм... не мога да повярвам... промъкна се откъм гърба ми... като го чух, се обърнах и видях как насочва пръчката си към мен.

Седрик се изправи, все още разтреперан, и двамата с Хари погледнаха Крум.

– Не мога да повярвам... аз мислех, че е свестен – едва изрече Хари, вперил очи в Крум.

– И аз така мислех – каза Седрик.

– Чу ли Флър да пиши преди малко? – попита Хари.

– Да – рече Седрик. – Да не би Крум и нея да...

– Не знам – бавно отвърна Хари.

– Да го оставим ли тук? – промълви Седрик.

– Не – каза Хари. – Мисля, че трябва да изпратим червени искри. Някой ще дойде и ще го прибере. Иначе може да го изяде огнемет.

– Това заслужава... – процеди Седрик, но все пак вдигна пръчката си и струя червени искри излетяха във въздуха високо над Крум и означиха мястото, където той лежеше.

Хари и Седрик постояха за миг в мрака и се оглеждаха. Седрик пръв каза:

– Е, май трябва да тръгваме вече...

– Какво? – стресна се Хари. – О, да... така е...

Колко странен момент! За кратко Хари и Седрик се бяха съюзили срещу Крум, а сега отново осъзнаха, че са съперници. Те продължиха по тъмната алея, без да разговарят, докато Хари зави наляво, а Седрик – наясно. Скоро Хари престана да чува и стъпките му.

Продължи нататък с помощта на четирипосочната магия, за да опеределя вярната посока. Бяха останали само двамата със Седрик. Желанието му пръв да стигне до купата се разпали по-силно отвсякога, но сякаш още не можеше да повярва на това, което току-що Крум бе направил пред очите му. Използването на което и да е от неппростимите проклетия срещу себеподобни се заплаща с доживотна присъда в Азкабан, както ги бе предупредил Муди. Толкова ли е бил заслепен Крум от желанието да спечели Тримагическата купа... Хари ускори крачка.

Той все по-често попадеше на задънени алеи, но по стъпяващия се мрак усещаше, че приближава центъра на лабиринта. Бързайки с големи крачки по дълга права отсечка, отново забеляза някакво движение и светлината на пръчката му попадна на такова странно създание, каквото бе виждал само на картинка в „Чудовищна книга за чудовища“.

Беше сфинкс с тяло на гигантски лъв, огромни лапи с извити нокти и дълга жълтеникава опашка с топка кафява козина на върха. Главата му обаче беше като на жена. Издължените ѝ бадемови очи се извърнаха към Хари. Той приближи, вдигна пръчката си и се поколеба. Сфинксът явно нямаше намерение да скочи, а бавно се разхождаше от единия до другия край на алеята, препречвайки пътя му.

Изведнъж заговори с дълбок и дрезгав глас:

– Близо си до своята цел. Но най-краткият път минава покрай мен.

– Тогава... ще се отместите ли, моля? – попита Хари, знаейки предварително какъв ще бъде отговорът.

– Не – отвърна сфинксът и продължи да крачи. – Само ако разгадаеш моята загадка. Познаеш ли от първия път, ще преминеш. Ако отговорт ти е грешен, ще те нападна. Премълчиш ли, ще те оставя да се върнеш назад невредим.

Стомахът на Хари сякаш се преобърна няколко пъти. Хърмаяни я биваше за такива неща, не него. Той прецени шансовете си. Ако загадката се окажеше много трудна, щеше да си замълчи, да се върне и да се опита да намери друг път към центъра на лабиринта.

– Добре – отвърна той. – Може ли да чуя загадката?

Сфинксът седна на задните си крака точно по средата на алеята и издекламира:

Най-напред вземи началото на оня,
 що по следите ни върви и по пети ни гони.
 В средата постави ти на самата среда края –
 най-първата от всички букви, които всеки знае.
 Подир това се замисли – ако е някой мощен,
 силен, здрав... какъв ли ти нарекъл би го още?
 Накрая трите отговора в дума подреди –
 кое животно никога не би целунал ти?

Хари онемя.

– Може ли да го чуя пак... по-бавно, ако обичате? – попита плахо.

Странното същество примига, усмихна му се и повтори поетичната загадка.

– И от всичко това трябва да получа животно, което никога не бих целунал, така ли?

Сфинксът го удостои само със загадъчна усмивка. Хари я прие за положителен отговор и потъна в дълбок размисъл. Всъщност имаше толкова много животни, които не би искал да целуне. Веднага се сети например за раконогите огнемети, но нещо му подсказваше, че не това е отговорът. Трябваше да обмисли внимателно всеки въпрос...

– „По следите ни върви“... – шепнеше си Хари, без да изпуска от поглед сфинкса, – ...ами... ъъ... сигурно е следотърсач. Не... не... това не е отговорът ми! „Началото“ май... може да е първата буква, обаче на какво?... „По пети ни гони“... Дали не е „преследвач“? Значи... започва с „п“. Ще помисля по-късно пак... Може ли отново второто условие?

Сфинксът повтори следващите два стиха.

– „На самата среда края“... – изрече Хари. – Ъъ... някаква буква... изобщо нямам представа какво е това... Бих ли могъл да чуя и останалата част?

Тя изрецитира края на стихчето.

– „Мощен, силен, здрав...“ Какъв още... – недоумяваше Хари. – Ъъ... как... силен... як! Това е... ъъ... як...! Отговорът е як!

Сфинксът му се усмихна.

– П... ъъ... як – засрича Хари, неусетно започнал да крачи напред-назад. – Кое животно не бих целунал никога... ами паяк!

Сфинксът разтегли устни в още по-широка усмивка, изправи се, протегна предни лапи и се отдръпна встрани.

– Благодаря! – едва успя да каже Хари и изумен от собствената си

находчивост, се втурна напред.

Сигурно беше вече съвсем близо, сигурно, не можеше да е иначе... Магическата пръчка му подсказваше, че бе на прав път и стига да не срещнеш нещо много страшно, можеше пък и да му се усмихне щастието...

Пред него се откриха две алеи.

– Насочи ме! – прошепна той отново на пръчката си.

Тя се завъртя и му посочи дясната алея. Момчето се затича по нея и видя пред себе си светлина.

Тримагическата купа блестеше на стотина метра напред. Хари се втурна към нея, но изведнъж тъмна фигура изскочи на алеята пред него.

Седрик щеше да стигне пръв. Спринтираше с всички сили към купата и Хари разбра, че никога няма да го настигне, защото Седрик бе много по-висок и имаше по-дълги крака...

Точно тогава зад живия плет вляво Хари забеляза нещо огромно, което бързо припъпляше по една от съседните пресечни алеи. То се доближаваше с такава скорост, че Седрик, втрещен в купата, щеше да връхлети право върху него, без да го види...

– Седрик! – ревна Хари. – Вляво от теб!

Седрик се огледа и отскочи да избегне сблъсъка, но в устрема си се спъна и пръчката излетя от ръката му. В този момент гигантски паяк излезе на алеята и се насочи право към Седрик.

– *Вцепени се!* – ревна отново Хари, но макар да улучи огромното космато черно тяло на паяка със заклинанието, все едно че го бе ударил камък. Вместо да се вкамени, чудовището само смени посоката и запълзя вече към Хари.

– *Вцепени се! Импедимента! Вцепени се!*

Но нямаше никаква полза – паякът или бе твърде голям, или притежаваше такава магическа сила, че се озвери още повече... В ужаса си Хари едва успя да мерне осемте святакши черни очи и остриите като копия щипци, преди паякът да го сграбчи и да го вдигне във въздуха с предните си крака. Хари яростно се опитваше да го ритне, но кракът му попадна в щипците и в следващия миг го прониза раздираща болка... Чу и Седрик да крещи „*Вцепени се!*“, но и неговото заклинание се оказа недостатъчно силно. Хари вдигна пръчката си тъкмо когато паякът наново отвори щипци и викна:

– *Експелиармус!*

Това подежда... Магията за обезоръжаване принуди паяка да го пусне, но Хари падна от почти четири метра точно върху току-що

ранения си крак, който се прегъна под тежестта му. Без да се замисли дори за миг, той се прицели в незащитения търбух на паяка, както бе направил с раконогия огнемет, и изкрещя колкото му сили държаха „*Вцепени се!*“ в същия момент, в който и Седрик извика същото.

Обединени, двете заклинания направиха онова, което поотделно не бяха успели – паякът се килна настрани, стовари се върху близкия плет и затрупа аляята с кълбо от космати крака.

– Хари! – прозвуча уплашеният глас на Седрик. – Добре ли си? Върху теб ли падна?

– Не – отвърна Хари, като едва дишаше.

Погледна към крака си. От него шуртеше кръв. Върху разкъсаната си мантия забеляза гъста лепкава слуз от щипците на паяка. Опита да се изправи, но кракът му трепереше силно и не можеше да удържи тежестта на тялото. Хари се облегна на плета, мъчейки се да си поеме въздух, и се огледа.

Седрик бе на една крачка от Тримагическата купа, която блестеше зад него.

– Вземи я – задъхано му каза Хари. – Хайде, вземи я. Ти стигна пръв.

Но Седрик не помръдна. Просто стоеше и го гледаше. После се обърна и впери очи в купата. Хари видя копнежа, изписан на лицето му сред златистите отблясъци. След това отново се обърна към Хари, който се държеше за храста, за да не падне.

Седрик си пое дълбоко въздух.

– Ти я вземи. Ти трябва да победиш. Два пъти ми спаси кожата.

– Няма да стане! – възрази Хари. Обземаше го гняв, кракът го болеше много, навсякъде чувстваше болки от схватката с паяка и след всичките тези усилия Седрик го изпревари така, както го бе изпреварил да покани Чо за бала. – Който стигне пръв до купата, получава най-много точки. Ти стигна пръв. Не виждаш ли, че не бих могъл да спечеля никакво състезание с тоя крак?

Седрик поклати глава и направи няколко крачки към проснатия паяк, отдалечавайки се от купата.

– Не – каза той.

– Стига с това твое благодество! – подразни се Хари. – Просто я вземи и да се махаме оттук.

Седрик гледаше как Хари се е вкопчил в храста, за да стои прав.

– Ти ми каза за змейовете – рече Седрик. – Аз щях да се проваля още на първото изпитание, ако не беше ме предупредил какво ме

очаква.

– На мен също ми помогнаха за това – тросна се Хари, докато се опитваше да попие с мантията кръвта по крака си. – Ти пък ми подсказа за яйцето, значи сме квит.

– И на мен ми бяха помогнали за яйцето – упорстваше Седрик.

– Пак сме квит – настояваше Хари и се опитваше да стъпи внимателно на крака си, но той се огъна под тежестта му – явно си беше изкълчил глезена, когато паякът го пусна.

– Ти заслужаваше повече точки на второто изпитание – не отстъпваше Седрик. – Забави се, за да освободиш всички заложници. Аз трябваше да го направя.

– Защото само аз излязох толкова глупав, че да повярвам на оная песен – каза с горчивина Хари. – Хайде, взимай купата.

– Няма – рече Седрик и стъпи върху оплетените крака на паяка, за да стигне до Хари, който се вторачи в него.

Седрик говореше абсолютно сериозно. Той обръщаше гръб на славата, която бе убягвала на „Хафълпаф“ от векове.

– Тръгвай! – каза Седрик.

Явно си беше наложил да събере цялата решителност, на която бе способен – чертите на лицето му не помръдваха, ръцете му бяха скръснени, видът му издаваше непоколебимост.

Хари отмести очи от Седрик към купата. За един светъл миг си представи как излиза с нея от лабиринта, носи я високо над главата си, чува рева на тълпата, и пред него изплува по-ясно отвсякога светналото от възхищение лице на Чо... Но видението се стопи и той се върна към действителността, вперил очи в свъсеното непреклонно лице на Седрик.

– Двамата заедно – рече Хари.

– Какво?

– Ще я вземем заедно. Ще си поделим първото място – нали това е победа на „Хогвортс“!

Седрик зяпна Хари и разпери ръце.

– Ти... ти сигурен ли си?

– Да – рече Хари. – Да... Не си ли помагахме един на друг, а? И двамата стигнахме дотук. Нека да я вземем заедно.

Още миг Седрик гледаше така, сякаш не можеше да повярва на ушите си, и чак тогава лицето му се озари от широка усмивка.

– Така да бъде. Хайде.

Той хвана здраво Хари под мишницата и му помогна да изкуцука до пиедестала, върху който бе поставена купата. Те застанаха пред нея и

всеки от двамата протегна ръка към една от блестящите ѝ дръжки.

– На три, нали? – рече Хари. – Едно... две... три...

Двамата със Седрик едновременно уловиха дръжките. Изведнъж Хари усети силно дръпване някъде зад пъпа си.

Краката му се отделиха от земята. Ръката му като че ли залепна за дръжката на Тримагическата купа, която вече неудържимо го теглеше през воя на вятъра и сред вихрушка от цветове, заедно със Седрик от другата ѝ страна.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА ПЛЪТ, КРЪВ И КОСТ

Хари усети как стъпалата му се удариха в земя. Изкълченият му крак се огъна и той политна напред. Най-сетне ръката му се отлепи от дръжката на купата. Той погледна нагоре и попита:

– Къде сме?

Седрик поклати глава в недоумение, изправи се, помогна на Хари да се вдигне на крака и двамата се огледаха наоколо.

Намираха се извън територията на „Хогвортс“. Явно бяха пропътували километри – може би стотици километри – и дори планините, опасващи замъка, бяха останали далече назад. Стояха сред тъмно и буренясало гробище. От дясната им страна зад голямо тисово дърво се очертаваше черен силует на малка църква, а отляво се издигаше хълм. Хари едва различи очертаванията на голяма стара къща на върха на хълма.

Седрик погледна Тримагическата купа и после извърна очи към Хари.

– *На теб* някой казвал ли ти е, че купата е летекод? – попита той.

– Никой – отвърна Хари и огледа гробището. То бе потънало в тишина и изглеждаше направо зловещо. – Това да не е част от изпитанието?

– Не знам – рече Седрик и в гласа му пролича притеснение. – Да извадим пръчките, а?

– Да – промълви Хари, доволен, че Седрик го бе изпреварил с това предложение.

Двамата извадиха магическите си пръчки. Хари не спираше да се оглежда наоколо. Отново го обзе натрапчивото чувство, че ги наблюдават.

– Някой идва – сепна се той.

Като се взряха през мрака, забелязаха една фигура да се приближава към тях право през гробовете. Хари не можеше да различи лице, но по начина, по който се движеше и държеше ръцете си, личеше, че човекът носи нещо. Непознатият бе нисък на ръст, с наметало и качулка, спусната ниско над очите да прикрие лицето. След още няколко крачки, докато разстоянието помежду им се скъсяваше, Хари видя, че в ръцете на приближаващия се има нещо като бебе... или може би вързоп дрехи.

Хари бавно свали пръчката си и хвърли бърз поглед към Седрик,

който го погледна озадачен. И двамата отново се възряха в приближаващата се фигура.

Тя спря до една висока надгробна плоча само на няколко метра от тях. За миг Хари, Седрик и ниската фигура само се гледаха.

И тогава, без никакъв предварителен признак, белегът на Хари сякаш се взриви от болка. Тя бе непоносимо мъчителна, никога не бе изпитвал подобно нещо в живота си. Пръчката се изплъзна между пръстите му, когато той вдигна и двете си ръце към челото. Коленете му се подкосиха, свлече се на земята и вече не виждаше нищо, а главата му сякаш щеше да се пръсне.

Някъде отдалеч над него се разнесе силен студен глас, който заповяда:

– *Убий излишния!*

После нещо изсвистя и втори глас прониза нощта с думите:

– *Авада Кедавра!*

Взрив от ослепителна зелена светлина сякаш проби клепачите на Хари. Той чу нещо тежко да пада на земята до него, гадеше му се от ужасната болка в белега, после тя утихна... Като предчувстваше с ужас какво му предстои да види, Хари отвори очи.

Седрик лежеше с разперени ръце на земята до него. Беше мъртъв.

За секунда, равна на цяла вечност, Хари се възря в лицето му, гледаше отворените сиви очи, празни и безизразни като прозорци на запустяла къща, полуотворената уста, застинала в лека изненада. И преди съзнанието на Хари да проумее това, което става, преди да усети нещо друго, освен няма вцепенение, някой го изправи на крака.

Дребният човек под наметалото бе оставил вързopa и със светеща магическа пръчка задърпа момчето към мраморната надгробна плоча. На слабата светлина Хари едва успя да разчете името върху плочата, преди да го блъснат силно към нея.

ТОМ РИДДЪЛ

Загърнатият в наметалото вече усукваше с магия здрави въжета около момчето и го привърза от главата до петите към камъка. Хари долавяше плитко учестено дишане откъм качулката. Той се опита да се отскубне, но мъжът го удари – удари го с ръка, на която липсваше един пръст. Тогава разбра кой е под качулката. Беше Опаш.

– Ти?! – викна изумен Хари.

Но Опаш продължи да го вързва, без да отговори. После набързо

провери здравината на въжетата с неудържимо треперещи пръсти, които се бореха с възлите. Като се увери, че Хари е така плътно овързан за плочата, та не може да мръдне и на сантиметър, Опаш измъкна от мантията си дълго парче от някакъв черен плат и грубо го натъпка в устата му. После, без да продума, се обърна и изчезна. Хари не можеше нито да издаде звук, нито да види накъде се бе запътил Опаш, не можеше дори да извърне глава да погледне зад плочата. Виждаше само право пред себе си.

Тялото на Седрик лежеше на шест-седем метра от камъка, а на земята до краката му бе пръчката на Хари. Малко по-нататък се виждаше Тримагическата купа, отразяваща светлината на звездите. Вързопът, който отначало бе помислил за бебе, бе оставен в другия край на гроба и помръдваше неспокойно. Хари се вгледа в него и отново болка прониза белега му... Изведнъж осъзна, че не желае да вижда какво има в този вързоп... че не иска вързопът да бъде отворен...

В краката си чу шум. Погледна надолу и видя грамадна змия да се плъзва през тревата и да заобикаля надгробния камък, към който той бе завързан. Учестеното хрипливо дишане на Опаш се чуваше все по-ясно, той изглежда влачеше нещо тежко по земята. Когато наближи достатъчно, Хари видя, че Опаш тегли каменен котел към долната част на гроба. Котелът беше пълен с нещо, което май беше вода – Хари чуваше как се разплисква наоколо. Това бе най-големият котел, който той бе виждал досега, и в големия му каменен търбух можеше да се седне дори и възрастен човек.

Вързопът на земята мърдаше още по-яростно, сякаш се опитваше да се освободи. Тогава Опаш се зае да маха с пръчката си покрай дъното на котела. Изведнъж под него лумнаха и запукаха огнени езици. Голямата змия се изниза в мрака.

Течността в казана се загръвяше много бързо. Повърхността ѝ не само бълбукаше, но и хвърляше огнени искри – сякаш самата тя гореше. Парата се сгъстяваше и замъгляваше силуета на Опаш, който подклаждаше огъня. Движенията във вързопа на земята ставаха все по-трескави. Хари отново чу силния леден глас:

– *Бързай!*

Цялата повърхност на водата светеше от искри, сякаш бе украсена с диаманти.

– Готово е, господарю.

– Сега... – рече студеният глас.

Опаш отгърна вързопа и разкри онова, което беше увито в него.

Хари нададе писък, който заглъхна в парцала, напъхан в устата му.

Сякаш Опаш бе повдигнал голям камък и бе открил нещо грозно, слузесто и сляпо... само че по-страшно, стократно по-страшно. Това, което Опаш бе донесъл, приличаше на сгърчено човешко дете, но Хари никога не беше виждал нещо, което по-малко да прилича на дете. Беше плешиво и люспесто, кърваво, тъмно, почти черно... Ръцете и краката му бяха хилави и немощни, а лицето... никога не бе виждал дете с такова лице... бе плоско като на змия с присветващи червени очи.

Съществото напълно безпомощно вдигна слабите си ръце, преметна ги през шията на Опаш и той го вдигна. Точно в този миг качулката се свлече назад и на светлината на огъня Хари видя отвращението по изпитото бледо лице на Опаш, докато носеше съществото към ръба на котела. За миг Хари зърна плоското зло лице, осветено от танцуващите над повърхността на отварата искри. После Опаш поднесе съществото над течността и го пусна вътре. То изчезна със свистене под повърхността и скоро Хари чу как немощното тяло се удари в дъното с тъп звук.

„Нека да се удави! – помисли си Хари, а белегът го болеше непоносимо. – Моля... нека да се удави...“

Опаш заговори. Гласът му трепереше, той бе обезумял от страх. Вдигна пръчката си, затвори очи и занарежда в нощта:

– Кост от бащата, неведомо дарена, обнови своя син!

Пръстът над гроба под краката на Хари се пропука. Втрещен от ужас, той видя как по команда на Опаш във въздуха се издигна тънко стълбче прах и меко се изсипа в котела. Диамантената повърхност на водата се нагъна, засвистя и пръсна искри във всички посоки, след което цветът ѝ се превърна в отровносин.

Опаш започна да хлипа. Той извади дълга тънка сребърна кама от пазвите на мантията си. Гласът му избухна във вцепеняващи стенания.

– Плът... от слугата... доброволно д-дарена... съживи... своя господар!

Той протегна дясната си ръка напред... ръката с липсващия пръст. С лявата ръка здраво стисна камата и я вдигна нагоре.

Хари осъзна какво щеше да направи Опаш миг преди то да се случи. Стисна очи с всички сили, но не можеше да не чуе писъка, който раздра нощта и прониза самия него, сякаш и той бе прободен от камата. Чу как нещо тупна на земята, чу как Опаш захриптя от болка, после долови отвращаващо цопване на нещо в котела. Хари не би могъл да понесе гледката... но светлината от огненочервената вече отвара премина

през затворените му клепачи...

Опаш стенеше и се мъчеше да си поеме въздух. Едва когато усети отвратителния му дъх до лицето си, Хари осъзна, че е застанал точно пред него.

– К-кръв от врага... насила отнета... възроди своя противник!

Хари нямаше как да предотврати това, защото бе вързан твърде здраво... Присвил очи, напразно мъчейки се да се освободи от въжетата, той забеляза сребристия отблясък на камата в разтрепераната, единствена вече ръка на Опаш. Усети как острието се забива в сгъвката на дясната му ръка и как кръвта потича по ръкава на раздраната му мантия. Едва дишаш от болка, Опаш изрови от джоба си някаква стъкленица и я поднесе към раната на Хари, за да събере бликащата оттам кръв.

После залитна обратно към котела и изля вътре кръвта на Хари. Течността мигом се превърна в ослепително бяла. Извършил делото си, Опаш се свлече на колене до котела и се захлупи ничком на земята, притиснал кървящата рана на ръката си, като хлипаше и стенеше.

Котелът тихо вреше, разпръскваше диамантени искри, така ослепително ярки, че всичко друго наоколо бе като под покров от черно кадифе. Нищо не се случваше...

Дано да се е удавило, помисли си Хари, дано нещо да се обърка...

Изведнъж искрите, излитащи от котела, изгаснаха. Пелена от гъста бяла пара се надигна над него и закри всичко пред очите на Хари, така че той вече не виждаше нито Опаш, нито Седрик, нито каквото и да било друго, освен носещи се из въздуха изпарения... Обърка се, помисли си той... удавило се е... моля... нека да е мъртво...

И тогава през мъглата пред очите му се появи нещо, от което го обля ледена вълна на ужас – от котела бавно се надигна тъмен силует на висок и слаб като скелет мъж.

– Покрий ме! – изкомандва силният студен глас иззад парата и хлипачият и стенещ Опаш, все още придържайки осакатената си ръка, пипнешком се добра до черната мантия на земята, изправи се, пресегна се и загърна господаря си.

Слабият мъж излезе от котела, погледът му беше впит в Хари... и Хари се взря в лицето, което го преследваше насън от три години насам. По-бяло и от череп, с големи, зли, кървавочервени очи, с нос, плосък като на змия, с цепки вместо ноздри...

Лорд Волдемор се бе въздигнал отново.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА СМЪРТОЖАДНИТЕ

Волдемор отвърна очи от Хари и се зае да разглежда собственото си тяло. Китките му приличаха на големи бледи паяци, дългите му бели пръсти се плъзнаха галовно по гърдите, по ръцете, по лицето. Червените му очи със зеници като резки, подобно на котешките, святкаха още по-силно в мрака. После той вдигна ръце и размърда пръсти, възхитен и тържествуващ заради това, което вижда. Не обръщаше никакво внимание нито на Опаш, който се гърчеше на земята, потънал в кръв, нито на голямата змия, която се бе появила отново, обикаляше около Хари и съскаше. Волдемор пхна неестествено дългите си пръсти в дълбок джоб и измъкна оттам магическа пръчка. Той я погали, вдигна я, насочи я към Опаш, повдигна го с магия и го запрати към надгробната плоча, на която бе вързан Хари. Опаш падна в основата на камъка и остана да лежи там и да хлипа, свит на кълбо. Волдемор обърна червените си очи към момчето и се изсмя високо, смразяващо, унищожително.

Мантията на Опаш вече лъщеше от кръвта, тъй като той бе увил в нея ръката си, отсечена до китката.

– Господарю – захърка той, – господарю... вие обещахте... нали ми обещахте...

– Протегни си ръката – с досада заповяда Волдемор.

– О, господарю... благодаря ви, господарю...

Той протегна, доколкото можеше, кървящата прерязана ръка, но Волдемор отново се изсмя:

– Другата, Опаш.

– Господарю, моля ви... *моля ви...*

Волдемор се наведе, хвана лявата ръка на Опаш, дръпна мантията над лакътя му и тогава Хари видя върху ръката нещо... нещо като прясна червена татуировка... череп, от чиято уста висеше змия... точно като онзи в небето след финала за Световното първенство по квидич... Черния знак. Волдемор го огледа внимателно, без да обръща внимание на неударжимите стенания на Опаш.

– Появил се е – тихо каза той, – всички вече са го забелязали... и сега ще видим... сега ще разберем...

Той притисна дългия си показалец върху дамгата на ръката на Опаш.

Белегът върху челото на Хари пак пламна от остра болка, а от уста на Опаш се изтръгна нов вой. Волдемор отмести пръста си от знака върху ръката на слугата си и Хари видя, че той е станал катраненочерен.

Със зловещо задоволство на лицето Волдемор се изправи, отметна назад глава и се огледа из тъмното гробище.

– Колко ли от тях ще имат смелостта да се върнат, като го усетят... – прошепна като на себе си той, обърнал святкащите си червени очи към звездите, – ...и колко ще имат неблагоприятното да се скрият?

Той започна да крачи нагоре-надолу пред Хари и Опаш и през цялото време очите му обхождаха гробището. След около минута пак насочи поглед към Хари, а змиеподобното му лице се бе изкривило в жестока усмивка.

– Ти стоиш, Хари Потър, върху тленните останки на моя баща – тихо просъска той. – Не само мъгъл, но и глупак... досущ като твоята мъртва майка. Но те и двамата свършиха някаква работа все пак, нали? Твоята майка умря, като беше малък, за да те защити... а аз убих баща си и видя ли колко полезен се оказа той в смъртта си...

Волдемор отново се изсмя. Продължи да крачи нагоре-надолу, като се оглеждаше през цялото време, а змията продължаваше да обикаля в кръг из тревата.

– Виждаш ли оная къща на хълма, Потър? Там живееше баща ми. Майка ми, вещица от това село, се влюбила в него, но той я зарязал, когато му признала каква е... не искал да има нищо общо с магьосници... Оставил я и се върнал при своите родители мъгли още преди аз да се появя, Потър, а тя умряла при раждането ми. Бях отгледан в мъгълско сиропиталище... но се заклек да го намеря... отмъстих му на тоя глупак, дето ми е дал името си... *Том Риддъл*...

Той продължи да се разхожда и червените му очи се местеха от гроб на гроб.

– Не е за вярване как преживявам отново историята на семейството си... – тихо каза той. – Май съм станал доста сантиментален... Но погледни, Хари, моето *истинско* семейство се завръща...

Въздухът внезапно се изпълни от шумолене на дрехи. Между гробовете, зад тисовото дърво, във всяка сянка се магипортираха магьосници. Всички бяха с качулки и маски. Един по един те се приближаваха... бавно, предпазливо, сякаш не можеха да повярват на очите си. Волдемор стоеше мълчалив и ги чакаше. Тогава един от смъртожадните падна на колене, пропъля до него и целуна крайчето на черната му мантия.

– Господарю... господарю... – мълвеше той.

Останалите направиха същото. Всеки от тях пропълзваше до Волдемор на колене, целуваше мантията му и отстъпваше назад по същия начин. Едва тогава се изправяше на крака, заемайки мястото си в мълчаливия кръг, който обгради гроба на Том Риддъл, свързания към него Хари, Волдемор и свития на земята, стенещ и треперещ Опаш. В кръга обаче останаха и празни места – явно липсваха още хора. Ала Волдемор изглежда нямаше намерение да чака повече. Той огледа полускритите под качулките лица и макар да нямаше вятър, някакъв повей мина като тръпка по кръга.

– Добре дошли, смъртожадни – поздрави ги спокойно Волдемор. – Тринайсет години... цели тринайсет години не сме се виждали. Но вие откликнахте на моя зов, сякаш довчера сме били заедно... защото все още ни свързва Черния знак, нали? *Свързва ли ни?*

Той вдигна нагоре отвратителното си лице и взе да души, а цепките на ноздрите му се разшириха.

– Надушвам вина – рече той. – Във въздуха се носи воня на вина.

Нова тръпка премина по кръга, сякаш всеки от хората в него копнееше да се отдръпне, но не смееше.

– Както виждам, всички сте здрави и читави, с ненакърнена мощ – ако се съди по бързината, с която се явихте!... И се питам... защо ли от толкова много магьосници ни един не дойде на помощ на своя господар, комуто всички са се заклели във вечна вярност?

Никой не отговори. Никой не помръдна, освен Опаш, който още се тресеше на земята, превит над кървящата си ръка.

– И сам си отговарям – прошепна Волдемор, – сигурно са повярвали, че съм унищожен, помислили са, че вече не съществувам. Присламчили са се към моите врагове и са се изкарали невинни, заблудени, омагьосани...

Но после пак се питам как може да не вярват, че отново ще се въздигна? Те, които знаеха какви мерки бях взел още много отдавна да се предпазя от участието на смъртните? Те, които бяха видели не едно доказателство за безграничността на моята сила по времето, когато бях помогнал от който и да е друг жив магьосник на този свят?

И пак си отговарям – а може би са повярвали, че съществува още по-голяма сила, която е в състояние да унищожи дори и Лорд Волдемор... и може би сега те предано служат на друг... може би на онзи защитник на простосмъртните, на мънородите и на мъгълите Албус Дъмбълдор?

При споменаването на името на Дъмбълдор членовете на кръга се

раздвижиха, някои замънкаха и заклатиха глави.

Волдемор не им обърна внимание.

– И останах много разочарован... признавам, че съм разочарован...

Един мъж се хвърли изведнъж напред, разкъсвайки кръга. Като трепереше от глава до пети, той се строполи в краката на Волдемор.

– Господарю! – нададе вик той. – Господарю, простете ми! Простете на всички!

Волдемор започна да се смее. Той вдигна пръчката си.

– *Круцио!*

Проснатият на земята се загърчи и запищя. Хари бе сигурен, че виковете му могат да стигнат чак до къщите наоколо... дано да дойде полиция, отчаяно помисли той... който и да е... каквото и да е...

Волдемор вдигна отново пръчката си. Поразеният от проклятието остана да лежи, като едва си поемаше дъх.

– Изправи се, Ейвъри! – тихо му нареди Волдемор. – Стани. Ти молиш за прошка? Аз не прощавам. Аз не забравям. Тринайсет дълги години... Ще трябва да си платиш за тези тринайсет години, преди да ти простя... Ето, Опаш плати част от дълга си, нали? – И той погледна надолу към Опаш, който продължаваше да хлипа. – Ти се върна при мен не защото си ми предан, а защото те беше страх от старите ти приятели. Ти заслужаваш тази болка, Опаш. Много добре го знаеш, нали?

– Да, господарю – простена Опаш, – моля ви, господарю... моля ви...

– Все пак ти ми помогна да се върна в своето тяло – продължи Волдемор ледено, като гледаше как Опаш се гърчи на земята. – Бездарен и безчестен си ти, но ми помогна... а Лорд Волдемор възнагражда онези, които му помагат...

Волдемор отново вдигна пръчката си и я завихри във въздуха. След нея остана блестяща следа като нишка от разтопено сребро. Отначало безформена, тя се огъна и се превърна в лъскаво копие на китка от човешка ръка, светло като лунни лъчи, което се спусна надолу и се лепна върху кървящата рана на ръката на Опаш.

Той изведнъж спря да стене и дишането му стана отсечено и остро. Вдигна глава и погледна невярващо сребърната китка, сраснала се с неговата ръка толкова плътно, сякаш носеше лъскава ръкавица. Полека раздвижи блестящите пръсти, после, цял разтреперан, вдигна едно сухо клонче от земята и го смачка на прах в дланта си.

– Господарю – зашепна той, – господарю... прекрасна е... Благодаря, *благодаря ви...*

После пролази на колене до Волдемор и целуна края на мантията му.

– Нека твоята преданост не се разколебава никога повече, Опаш – рече Волдемор.

– Няма, господарю... никога, господарю...

Опаш се изправи и зае мястото си в кръга, без да може да отмести поглед от силната си нова ръка, а бузите му още лъщяха от сълзите. Волдемор се приближи към мъжа вдясно на Опаш.

– Луциус, хитри мой приятелю – тихо каза той, като спря пред него. – Разбрах, че не си се отрекъл от миналото си, макар да си приел благовиден облик за пред света. Предполагам още си готов да предвождаш изтезанията на мъгли? И все пак ти не ме потърси, Луциус... Твоите подвизи на Световното първенство по квидич бяха забавни, смея да кажа... но не беше ли по-добре да насочиш своята енергия да откриеш господаря си и да му помогнеш?

– Господарю, аз бях винаги нащрек – чу се веднага отговорът на Луциус Малфой изпод качулката. – При първия знак от вас, дори само при най-малкия слух за местонахождението ви, щях да се озова до вас незабавно и нищо нямаше да може да ме спре...

– Но ти все пак избяга от моя знак, когато един по-предан смъртожаден го изпрати в небето миналото лято – каза Волдемор уж небрежно и Малфой изведнъж млъкна. – Да, знам всичко за това, Луциус... ти ме разочарова... очаквам по-предана служба в бъдеще.

– Разбира се, господарю, разбира се... вие сте милостив, благодаря ви...

Волдемор пристъпи по-нататък и спря, загледан в пространството, колкото за двамина, между Малфой и следващия.

– Тук трябваше да стоят съпрузите Лестранж – тихо каза Волдемор. – Но те са заточени в Азкабан. Те ми останаха верни. Предпочетоха да отидат в тъмницата, вместо да се отрекат от мен... И когато Азкабан бъде разбит, двамата ще бъдат възнаградени, както не са и мечтали. Дименторите ще се присъединят към нас... те по природа са наши съюзници... ние ще извикаме прокудените великани... Ще призова всички свои предани слуги да се върнат при мен и цяла армия създания, всяващи страх...

Той продължи по-нататък. Някои от смъртожадните подминаваше мълчаливо, но пред други спираше и ги заговаряше.

– Макнеър... ти служиш на министерството, като унищожаваш опасни създания, съобщи ми Опаш. Скоро ще имаш по-съществени

постижения. Лорд Волдемор ще ти осигури...

– Благодаря ви, господарю... благодаря... – промълви Макнеър.

– А ето ги и Краб и Гойл... – Волдемор спря пред двете най-едри качулати фигури. – Този път ще се представиш по-добре, нали, Краб? И ти също, Гойл?

Те се поклониха тронаво, фъфлейки глухо:

– Да, господарю...

– Обещаваме, господарю...

– Същото се отнася и за теб, Нот – все така тихо продължи Волдемор, минавайки покрай една приведена фигура в сянката на Гойл.

– Господарю, коленича пред вас, аз съм ваш най-предан...

– Достатъчно! – спря го Волдемор.

Вече бе стигнал до най-широкото празно място сред смъртожадните, спря и се вгледа с безизразните си червени очи, сякаш виждаше хората, които е трябвало да стоят там.

– А тук липсват шестима от нашите... Трима загинаха, служейки ми вярно. Един е твърде страхлив, за да се върне... той ще си плати. Друг, който смятам, че ме е напуснал завинаги... ще бъде убит, разбира се... и още един, който остана моят най-предан слуга и който вече отново работи за мен.

Смъртожадните се раздвижиха. Хари долови как се спогледват крадешком през маските си.

– Той е в „Хогурте“... този мой предан слуга... и благодарение на неговите усилия нашият млад приятел пристигна тук тази нощ... Точно така – потвърди Волдемор и устата му като разрез без устни се изкриви в усмивка, докато погледите на всички в кръга се стрелнаха към Хари. – Хари Потър бе така любезен да се присъедини към тържеството ни по случай моя втори рожден ден. Дори бих го нарекъл свой почетен гост.

Последва мълчание. После стоящият вдясно от Опаш пристъпи напред и изпод маската се чу гласът на Луциус Малфой.

– Господарю, жадни сме да узнаем... молим ви да ни кажете... как постигнахте това... това чудо... как успяхте да се върнете при нас...

– О, това е дълга история, Луциус – рече Волдемор. – Тя започва... и завършва... с моя млад приятел тук.

Той бавно се придвижи и застана до Хари, за да могат да ги виждат всички от кръга. Змията продължаваше да обикаля.

– Знаете, разбира се, че това момче бе смятано за причината да загубя мощта си – започна тихо Волдемор, прикова червените си очи върху Хари и белегът започна да боли така силно, че той едва се съдържаше

да не изпищи от болка. – Всички знаете, че през нощта, когато загубих силата и тялото си, аз исках да го убия. Тогава майка му умря в стремежа си да го спаси... и несъзнателно му осигури защита, каквато, признавам, не бях предвидил... така че аз не можех да докосна момчето. – Волдемор вдигна един от дългите си бледи пръсти и го приближи до бузата на Хари. – Майка му остави върху него следи от своята саможертва... това е древна магия, за която трябваше да се досетя, но бях достатъчно глупав да я подценя... ала сега това няма значение. Вече мога да го докосна.

Хари усети как леденият връх на дългия бял пръст го докосва и главата му щеше да се пръсне от болка.

Волдемор тихо се изсмя в ухото му, дръпна пръста си и продължи да говори:

– Не си направих добре сметката, приятели мои, признавам. Моето проклятие бе отклонено от глупавата саможертва на жената и се стовари върху мен. Ааах... каква болка, приятели! Изобщо не бях подготвен за нея. Бях изтръгнат от тялото си, превърнах се в нещо по-нищожно от дух, по-нищожно от най-жалкия призрак... но все пак останах жив. Дори и аз самият не знам какво бях... аз, който бях стигнал по-далеч от всеки друг по пътя, водещ към безсмъртието. Вие знаете моята цел – да надвия смъртта. Но тогава бях поставен на изпитание и както се оказа, поне един, а може би и повече, от моите експерименти бе успешен – аз не умрях, а целта на проклятието беше точно такава. Обаче имах помалко сила и от най-слабото живо същество и бях лишен от средства, за да си помогна... защото вече нямах тяло, а за всяка магия, която би ми подействала, бе необходима магическа пръчка... Спомням си само как напругах всички усилия, без сън, без отдых, секунда след секунда да продължа да съществувам и се установих много далеч, в една гора, където започнах да чакам... Сигурен бях, че някой от моите предани смъртожадни ще се опита да ме намери, някой ще дойде и ще направи магията, която аз не можех, за да ми върне тялото. Но чаках напразно...

Стоящите в кръга отново потръпнаха. Волдемор остави тишината да се нагнети до непоносимост, преди да продължи:

– Беше ми останала една-единствена сила – можех да обитавам телата на другите. Ала не смеех да се насоча натам, където имаше хора, защото знаех, че аврорите са наоколо и ме търсят. Понякога влизах в кожата на животни, като предпочитах змии, разбира се. Но не се чувствах много по-удобно, отколкото като безплътен, защото техните тела не бяха пригодни да правят магия... а и обитавайки ги, аз съкращавах живота

им и никое от тях не издържа дълго...

И тогава, преди четири години... начинът за моето завръщане сам се появи. Един магьосник, млад, глупав и лековерен, се изпречи на пътя ми в гората, която бях превърнал в свой дом. О, той изглежда беше точно онази щастлива случайност, за която бях мечтал... защото преподаваше в училището на Дъмбълдор... Лесно се подчини на моята воля... С негова помощ се върнах в страната и не след дълго се вселих в тялото му, за да го следя отблизо как изпълнява моите нареждания. Планът ми се провали – не успях да открадна философския камък. И този път не можах да си осигурия безсмъртие. Попречи ми... отново ми попречи Хари Потър...

Пак настъпи тишина. Нищо не промръдваше, дори листата на тисовото дърво. Смъртожадните бяха застинали по местата си, святкащите изпод маските им очи се местеха от Волдемор към Хари.

– Слугата умря, щом напуснах тялото му, и аз останах по-слаб и от преди – продължи Волдемор. – Тогава се върнах в своето далечно скривалище и ще ви призная, че ме обзеха съмнения дали изобщо някога ще успея да си възвърна силите... Да, това бе може би най-мрачният ми час... Не можех да се надявам, че ще попадна на друг магьосник, в когото да се вселя... а и престанах да се надявам, че някой от моите предишни поддръжници се интересува какво е станало с мен...

Един-двама от магьосниците в кръга се размърдаха гузно, ала Волдемор се направи, че не забелязва.

– И тогава, преди по-малко от година, когато почти бях изгубил всякаква надежда, то се случи... Един слуга се върна при мен. Опаш се престорил на мъртъв, за да избегне възмездие, но бил разкрит от онези, които някога смятал за свои приятели. Решил да се върне при своя господар. Тръгнал да ме търси в онази страна, където слуховете твърдели, че се крия... Помагали му, естествено, плъховете, които срещал по пътя си. Той е странно привързан към плъховете, нали така, Опаш? Гнусните малки приятели му разказвали за едно място вдън албанските гори, където не смеели да припарят и където дребните животни намирали смъртта си от някаква черна сянка, която се вселявала в тях...

Но пътуването му към мен съвсем не минало безпрепятствено, нали, Опаш? Защото вече до самия край на гората, където се надявал да ме намери, почувствал глад и много непредвидливо се отбил в една странноприемница да се нахрани... А там за беда се срещнал с някоя си Бърта Джоркинс, служителка от Министерството на магията. Сега ще разберете как самата съдба помага на Лорд Волдемор. Там е можел да настъпи

краят за Опаш, а заедно с него да изчезне и последната ми надежда да се въздигна. Но той, проявявайки находчивост, каквато никога не бих очаквал от него, склонил Бърта Джоркинс да излязат на нощна разходка. После я надвил... и ми я доведе.

И така, Бърта Джоркинс, която можеше да разруши всичко, се оказа истински дар от съдбата, за каквото не съм и мечтал, защото... след известно убеждаване... се превърна в същинска мина за сведения. От нея узнах, че в „Хогвортс“ тази година щял да се проведе Тримагически турнир. Тя ми каза, че познавала един предан мой слуга, който изразил готовност да ми помогне, стига да се свържа с него. Каза ми още много неща... но средствата, с които си послужих да отменя направената ѝ наскоро магия за забрава, бяха извънредно силни и след като изтръгнах всички полезни сведения от нея, умът и тялото ѝ бяха вече непоправимо накарнени. Тя бе изпълнила предназначението си. Не можех да се вселя в Бърта и се отървах от нея.

Волдемор се засмя с отвратителната си усмивка, а червените му очи гледаха безучастно и безмилостно.

– Тялото на Опаш не беше подходящо за обитаване, защото всички го мислеха за мъртъв и щеше да привлече вниманието, ако се появи. Той обаче бе годният за работа слуга, който ми бе нужен, и колкото и да е бездарен като магьосник, бе в състояние да изпълнява разпорежданията ми. Само така можех да се върна към едно недоразвито и хилаво, но все пак мое собствено тяло, което да обитавам, докато събера основните съставки за истинското си въздигане. Така че с едно-две от моите открития и с малко помощ от моята мила Наджини (и червените очи на Волдемор се спряха върху постоянно обикалящата змия)... с отвара, получена от кръвта на еднорог, и змийската отрова, изцедена от Наджини... скоро добих почти човешки вид и бях достатъчно издръжлив, за да мога да пътувам.

Нямах никаква надежда да се сдобия с философския камък, защото бях сигурен, че Дъмбълдор се е погрижил той да бъде унищожен. Но преди да се устремя към безсмъртието, трябваше отново да поживея като простосмъртен. Прицелих се по-ниско... Реших да се примиря отново с предишното си тяло и с някогашната си сила.

Но знаех, че за да го постигна... с онази стара черна магия, дето ме въздигна за нов живот тази нощ... ще ми трябват три мощни съставки. Едната вече ми беше подръка, нали, Опаш? Плът, дарена от слуга... Кост от баща ми, естествено, можех да взема само тук, където той е погребан. Ала кръв от врага... Опаш предлагаше да използвам който и да е

магьосник, тъй като мнозина ме мразят... Но аз знаех точно кой ми трябва, за да се върна към живота по-силен, отколкото преди да бъда сразен. Исках кръв от Хари Потър. Исках кръвта на онзи, който ме бе лишил от силата ми преди тринайсет години, и така щеше да се прелее и в моите вени несломимата защита, придобита от майка му.

Само че как можех да се добера до Хари Потър? Защото него го закрилят така добре, както и сам не подозира. Пазят го защити, създадени от Дъмбълдор много отдавна – още когато му бе вменено да отговаря за бъдещето на момчето. Тогава Дъмбълдор задейства древни магически сили, които осигуряват тази закрила, докато то е под грижите на свои роднини. Дори аз не можех да го достигна там... Но ето че дойде онзи финален мач на Световното първенство по квидич... Помислих си, че там, далеч от роднините си и от Дъмбълдор, Хари може да се окаже по-слабо защитен. Но все още не бях достатъчно могъщ, за да се опитам да го отвлека под носа на толкова много чиновници от министерството. А след мача момчето щеше да се върне в „Хогоуртс“ и от сутрин до вечер да бъде пак под погледа на онзи гърбонос мъгъллофил. Как можех да се добера до него?

Ами... като си послужи със сведенията, получени от Бърта Джоркинс, разбира се. Като използвам своя предан слуга в „Хогоуртс“, за да попадне името на Хари Потър в Огнения бокал. После да стане така, че той да спечели турнира... да докосне пръв Тримагическата купа, която моят слуга вече ще е превърнал в летекод. Така момчето щеше да се озове тук, далеч от помощта и закрилата на Дъмбълдор, в моите нетърпеливи ръце. И ето го пред вас... момчето, за което всички смятахте, че ме е победило.

Волдемор бавно пристъпи напред, обърна се към Хари и вдигна пръчката си:

– *Круцио!*

Болката, която Хари изпита, не можеше да се сравни с нищо, преживяно до този момент. И най-дребните му костици горяха в адски огън, главата му сякаш се разцепваше по дължината на белега, очите му се въртяха лудо... Той се молеше всичко да свърши по-скоро... да загуби съзнание... да умре...

Изведнъж всичко наистина свърши и той увисна безжизнен на въжетата, които го държаха прав до надгробната плоча на бащата на Волдемор, гледайки като през мъгла яркочервените очи. Кикотът на смъртожадните отекна в нощта.

– Видяхте ли колко глупаво е било да си въобразявате, че това

момче може да бъде по-силно от мен – пак заговори Волдемор. – Искам обаче всички да са наясно – Хари Потър ми убягваше само по щастливи за него случайности. А сега ще ви докажа силата си, като го убия – на място и веднага, пред очите на всички ви. Този път го няма Дъмбълдор да му помогне, нито майка му, която да умре заради него. Но ще му дам последен шанс – ще му позволя да се бие с мен, за да не остане у вас никакво съмнение кой от двама ни е по-силен. Имай още малко търпение, Наджини – прошепна той.

Змията се плъзна през тревата натам, където смъртожадните стояха и гледаха.

– А сега го развържи, Опаш, и му върни пръчката.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ПРИОРИ ИНКАНТАТЕМ

Докато Опаш се приближаваше, Хари събра с мъка краката си, за да не падне, като се махнат въжетата. Опаш вдигна новата си сребърна ръка, дръпна парчето плат, затъкна в устата на момчето, и с един замах пререза вървите, държали го прилепен до надгробния камък.

За части от секундата Хари си помисли за бягство, ала раненият крак се огъна под тежестта му, когато той се изправи над обраслия гроб. Смъртожадните се приближиха към него и стесниха кръга, като запълниха местата на липсващите. Опаш мина през тях, отиде до мястото, където лежеше тялото на Седрик, и се върна с пръчката на Хари. Пъхна я в ръката му, без да го поглежда, после зае мястото си сред хората в кръга, които внимателно наблюдаваха всичко.

– Нали са те учили да се дуелираш, Хари Потър? – любезно го попита Волдемор, а очите му святаха в мрака.

В този миг в главата на Хари изплува като далечен спомен от преминал живот Клубът по дуелиране в „Хогвортс“, който бе посетил веднъж преди две години... но знаеше само магията за обезоръжаване... А и каква би била ползата, дори и да успееше да лиши Волдемор от пръчката му, при положение че той е заобиколен от поне трийсет свои поддръжници? Никога не бе учил нещо, което би му помогнало да се справи в такава ситуация. Съзнаваше, че е изправен пред онова, за което Муди непрекъснато ги предупреждаваше... неотменимото проклятие Авада Кедавра... Волдемор бе прав – този път майка му я нямаше да се пожертва за него... Беше абсолютно незащитен...

– Първо се покланяме един на друг, Хари – продължи Волдемор, като се понаведе малко, но змийското му лице остана обърнато към момчето. – Хайде, етикетът трябва да се спазва... Дъмбълдор би искал да покажеш колко добре си възпитан... Поклони се на смъртта, Хари...

Изпод качулките наоколо се чу хихикане, Волдемор изкриви своята уста без устни в усмивка. Хари не се поклони. Нямаше да позволи на злодея да го унижи, преди да го убие... нямаше да му достави това удоволствие...

– *Поклони се, казах!* – повтори Волдемор, вдигна пръчката си и Хари усети как гръбнакът му се огъва, сякаш невидима ръка го натискаше грубо напред, а смъртожадните се кискаха още по-силно.

– Много добре! – оекна гласът на Волдемор и когато отново вдигна пръчката си, натискът върху Хари изчезна. – А сега се изправи насреща като мъж... горд и с високо вдигната глава, както умря баща ти... Ето, започваме... дуела!

Волдемор пак вдигна пръчката си и преди Хари да успее да направи каквото и да е, за да се брани, преди да се помръдне дори, отново бе ударен от проклятието Круциатус. Болката бе толкова страшна, така всепоглъщаща, че той загуби представа къде се намира... Нажежени до бяло ножове пробиваха всеки сантиметър от тялото му, главата му всеки миг щеше да се пръсне от болка, никога не бе пищял толкова силно...

Изведнъж болката изчезна. Хари се обърна и с мъка се изправи на крака, треперейки неудържимо като Опаш, след като си отсече ръката. Залитна неволно към стената от поддръжници на Волдемор, вперили очи в него, а те го блъснаха отново към своя господар.

– Малка почивка – обяви Волдемор с разширени от злорадство цепки на ноздрите, – да си поемеш дъх... Боли ли, Хари? Не искаш да го правя отново, нали?

Хари не отговори. Щеше да умре като Седрик... това издаваха тези безмилостни червени очи... щеше да умре, нищо не може да се направи... само че няма да приеме играта на Волдемор. Няма да му се подчинява... няма да го моли...

– Попитах те дали искаш да го направя отново – тихо повтори Волдемор. – Отговори ми! *Империо!*

За трети път през живота си Хари усети как всички мисли изчезнаха от главата му... О, какво блаженство било да не мисли, да плува в пространството като насън!... *Само кажи „не“... отговори „не“... само едно „не“...*

Няма, каза му друг, по-силен глас някъде от дълбините на съзнанието му, няма да отговоря...

Само отговори „не“...

Няма да го направя, няма да го кажа...

– Отговори „не“...

– НЯМА!

Думата изскочи сама от устата на Хари, проехтя из гробището, а сънливата лекота изведнъж го напусна, като че го поляха с ледена вода... внезапно се върна болката от проклятието по цялото му тяло... върна се и съзнанието къде се намира и какво го чака...

– Няма ли? – тихо попита Волдемор, а смъртожадните спряха да се хилят. – Няма да кажеш „не“? Покорството е добродетел, Хари, и аз съм

длъжен да те науча на нея, преди да умреш... може би с още една малка доза болка...

Волдемор вдигна пръчката си, но този път Хари бе готов. С рефлексите, придобити на тренировките по квидич, той се хвърли странично на земята, претърколи се зад каменната надгробна плоча и чу как тя изтрещя от удара на проклятието, предназначено за него.

– Няма да си играем на криеница, Хари – чу този път по-близо тихия леден глас на Волдемор, а изпод качулките пак се разнесе хихикане. – Не можеш да се скриеш от мен. Да разбирам ли, че си се изморил от дуела? Да разбирам ли, че предпочиташ да приключим веднага, Хари? Излез, Хари... излез и участвай в играта... няма да трае дълго... може дори да не боли... Не знам как е... никога не съм умирам...

Хари се свиваше зад плочата и си мислеше, че това е краят. Нямаше надежда... нямаше помощ отникъде. Чувайки приближаващите стъпки на Волдемор, той осъзна само едно нещо, по-силно и от страха, и от здравия разум – няма да умре свит като дете, което играе на криеница, не и на колене в краката на Волдемор... Ще умре изправен като баща си и ще се отбранява докрай, колкото и обречена да бе всяка отбрана...

Хари не дочака змийското лице на Волдемор да се появи иззад надгробната плоча, а се изправи... Стисна здраво пръчката в ръка, насочи я напред и изскочи встрани от прикритието си точно срещу противника.

И Волдемор бе готов да атакува. Едновременно с вика на Хари „*Експелиармус!*“ той кресна „*Авада Кедавра!*“.

Излетяха два лъча светлина – зелен от пръчката на Волдемор и червен от пръчката на Хари, – които се срещнаха във въздуха... Изведнъж пръчката на Хари започна да трепери, като че ли по дължината ѝ протичаше електрически заряд, дланта му залепна за нея – и да искаше, не можеше да я пусне... В следващия момент двете магически пръчки бяха свързани от лъч светлина – нито червена, нито зелена, а яркозлатиста... Изумен, Хари я проследи с поглед и видя, че дългите бели пръсти на Волдемор също са залепнали за пръчката му, която се тресе като неговата.

И тогава стана нещо съвсем неочаквано – краката му се отделиха от земята. И той, и Волдемор се вдигнаха във въздуха с пръчки, все още свързани от трептящата нишка златиста светлина. Те се отдалечиха от гроба и стъпиха на равна земя някъде извън гробището... Смъртожадните крещяха след тях, искаха Волдемор да им нареди какво да правят... После се приближиха, отново образуваха кръг около Хари и Волдемор,

някои извадиха пръчките си, а змията ги следваше по петите...

Златистата нишка, свързваща Хари и Волдемор, се разцепи и макар пръчките да останаха свързани, хиляди нови нишки литнаха, извисиха се над двамата противници, кръстосаха се и ги покриха с купол от златиста мрежа, клетка от светлина, зад която качулатите хора обикаляха като чакали, а виковете им се чуваха като през памук...

– Не правете нищо! – изкрещя Волдемор и Хари видя как червените му очи се окръглиха от изумление и как започна да дърпа нишката от светлина, свързваща двете пръчки, за да я скъса. Хари се вкопчи с две ръце още по-здраво в своята пръчка и златистата нишка остана невредима. – Не правете нищо, преди да ви наредя! – повтори Волдемор.

В този момент въздухът се изпълни с неземна вълшебна песен... тя идваше от всяка нишка на светлинната мрежа, трептяща около двамата. Хари веднага позна тези звуци, макар че ги бе чувал само веднъж в живота си... песента на феникса...

Това беше песента на надеждата за Хари... най-красивото и желано нещо, което бе чувал в живота си... Стори му се, че песента звучи вътре в самия него, а не само наоколо... Тези звуци го свързваха с Дъмбълдор, все едно че приятел шепнеше в ухото му...

Не прекъсвай връзката.

Знам, мислено отвърна Хари на музиката, знам, че не бива... Но в мига, когато помисли това, разбра, че ще му е много трудно да го изпълни. Пръчката започна да трепери неудържимо в ръцете му... промени се и лъчът между него и Волдемор... Някакви едри капки от светлина започнаха да се плъзгат насам-натам по дължината на златната струйка... Хари усети как пръчката потръпна в ръцете му, когато светлинните мъниста тръгнаха бавно и решително в неговата посока. Целият наниз се движеше от Волдемор към него, а пръчката му трепереше все по-яростно.

Когато най-близката капчица светлина се приближи съвсем до връхчето на пръчката на Хари, дървото под пръстите му се нажежи толкова, че той се уплаши да не се запали. Колкото по-близо идваше капката, толкова по-силно трепереше пръчката и той се боеше, че тя няма да издържи и ще се разцепи в ръцете му...

Насочи цялата останала сила на съзнанието си да върне назад капката към Волдемор – в ушите му звучеше песента на феникса, очите му гледаха яростно, съсредоточено... докато бавно, много бавно светлинните мъниста потръпнаха и спряха, после пак така бавно се задвижиха в обратна посока... и сега пръчката на Волдемор започна да се тресе

неудържимо, а самият той изглеждаше изненадан и почти уплашен...

Една от светлите капки вече трептеше на сантиметри от върха на неговата пръчка. Без да разбира защо го прави, без да знае какво ще постигне, Хари се концентрира както никога досега през целия си живот, за да накара светлинното мънисто да достигне пръчката на Волдемор... и бавно... много бавно... то продължи по златистата нишка... потрепна за миг... и се вля в пръчката...

Изведнъж тя започна да издава силни писъци от болка... после – докато очите на Волдемор се разширяваха все повече и повече от потрес – една ръка от гъст дим излетя от върха на пръчката и изчезна... призракът на ръката, която бе направил за Опаш... Разнесоха се нови стенания и... нови, много по-големи кълба от плътен сив дим се появиха от върха на пръчката... оформи се глава... после гърди и ръце... тялото на Седрик Дигъри.

Сега вече Хари едва не изпусна пръчката си от ужас, ала инстинктът го караше да я стиска здраво, за да не се прекъсне нишката от златиста светлина, дори когато тъмният сив призрак на Седрик Дигъри (дали бе *само* призрак?... толкова плътен изглеждаше) се появи в естествен ръст от пръчката на Волдемор, сякаш се беше проврял през много тесен тунел... После димната сянка на Седрик се изправи, огледа нишката в двете посоки и проговори:

– Дръж се, Хари.

Гласът беше далечен и ехтящ. Хари погледна Волдемор... в разширените му червени очи все още се четеше изумление... и той като Хари не бе очаквал това... а през златистия купол смътно се чуваха изплашените викове на смъртожадните, които обикаляха около него...

Отново писъци на болка от пръчката на Волдемор, после от върха й пак се подаде нещо... плътната сянка на друга глава, последвана веднага от ръце и рамене... Един старец, когото Хари веднъж бе видял насън, се измъкна от пръчката точно както бе направил призрачният Седрик. Новият призрак или сянка, или каквото и да беше това, изскочи и подпирайки се на бастун, се нареди до Седрик, като огледа с лека изненада и Хари, и Волдемор, и златистия купол, и свързаните пръчки...

– Излиза, че бил истински магьосник... – рече старецът, вперил очи във Волдемор. – Той ме уби, тоя същия... не му се давай, момче... не го изпускай...

Ала вече се показваше и трета глава... сива като опушена статуя... този път на жена... Докато се мъчеше с всички сили да удържа с две ръце своята пръчка, Хари видя как сянката най-напред падна на земята,

после се изправи като останалите и се ококори...

Сянката на Бърта Джоркинс огледа схватката с почуда.

– Не го изпускай! – викна тя и гласът ѝ отекна някъде отдалеч, като този на Седрик. – Не му се давай, Хари! Дръж се! Не пускай!

Трите тъмни сенки започнаха да обикалят от вътрешната страна на купола, докато смъртожадните кръжаха от външната... Като минаваха покрай дуелиращите се, жертвите на Волдемор шепнеха окуражителни думи на Хари, а на Волдемор съскаха нещо, което Хари не можеше да чуе.

Но ето че от пръчката на Волдемор се подаде още една глава... и още щом я зърна, Хари разбра кой ще излезе... Знаеше, сякаш я бе очаквал още откакто Седрик се появи от пръчката... Знаеше, защото цялата вечер бе мислил най-много за жената, която сега излизаше...

Сивкавата сянка на млада жена с дълги коси падна на земята като Бърта преди нея, изправи се и погледна към Хари, който с разтреперани от вълнение ръце гледаше призрачното лице на майка си.

– И баща ти идва... – тихо му рече тя. – Иска да те види... всичко ще е наред... дръж се...

И той наистина дойде... първо главата му, после тялото... висок и с непокорна коса като на Хари, димният призрак на Джеймс Потър изскочи от края на пръчката на Волдемор, падна на земята и веднага се изправи като жена си. Той се приближи до Хари, без да отмества поглед от него, и заговори със същия далечен като ехо глас, само че по-тихо, за да не го чуе Волдемор, чието лице съвсем се бе разкрило от страх при вида на обикалящите наоколо негови жертви...

– Когато тази връзка се скъса, ние ще останем още няколко мига... за да ти дадем време... трябва да стигнеш до летекода, той ще те отнесе в „Хогвортс“... Разбра ли ме, Хари?

– Да... – задъхваше се Хари и се бореше с всички сили да задържи пръчката, която се хлъзгаше и се изплъзваше от ръцете му.

– Хари... – зашепна сега и сянката на Седрик, – ...вземи тялото ми със себе си, чу ли? Занеси тялото ми на моите родители...

– Ще го направя – отвърна Хари, изпънал жили да задържи пръчката.

– Направи го! – прошепна гласът на баща му. – Бъди готов да ти чаш... Сега...

– СЕГА! – викна Хари, защото усети, че няма да може да издържи и миг повече...

Дръпна нагоре пръчката си с върховни усилия. Златистата нишка се

прекъсна, клетката от светлина изчезна, песента на феникса заглъхна... Но призрачните фигури на жертвите не се изгубиха веднага – те обградиха Волдемор, за да скрият Хари от погледа му...

И Хари хукна, както не бе тичал никога досега. Събори по пътя си двама стъписани слуги на Волдемор, криволичеше между надгробните плочи, усещайки как заклинанията им го преследват и се разбиват в камъните... прескачаше гробове, снишаваше се ту наляво, ту надясно и се изплъзваше от проклятията, устремен към тялото на Седрик... без да усеща болката в крака си, напрегнал сетни сили да направи каквото трябва...

– *Зашеметете го!* – изрева Волдемор.

На около три метра от тялото на Седрик Хари залегна зад един мрачен ангел, за да се скрие от камшиците червена светлина, и видя как върхът на едното ангелско крило се счупи, когато го достигна проклятието. Стиснал още по-здраво пръчката си, той излезе от прикритието на ангела и затича...

– *Импедимента!* – изкрещя Хари, насочил през рамо пръчката си към преследващите го слуги на Волдемор.

По глухия вик зад гърба си той предположи, че е успял да спре поне един от тях, но нямаше време да се обърне да види... Прескочи купата и пак залегна, щом чу да се изричат нови проклятия, насочени към него... Безброй струи светлина префучаха над главата му, но той се просна на земята и се протегна да хване ръката на Седрик...

– *Отдръпнете се! Аз ще го убия! Той е мой!* – неистово крещеше Волдемор.

Хари успя да сграбчи китката на Седрик. Една надгробна плоча го делеше от Волдемор, но Седрик бе твърде тежък...

Хари нямаше как да го вдигне, а до купата не можеше да достигне, ако се пресегнеше.

Червените очи на Волдемор вече святакаха в мрака. Хари видя и лицето му, изкривено в зловеща усмивка, видя как вдигна пръчката си...

– *Акцио!* – извика Хари, като насочи своята пръчка към Триагическата купа.

Тя се издигна във въздуха и се понесе към него... Хари успя да улови едната дръжка...

Чу как Волдемор изрева от ярост точно когато той самият усети познатото опъване точно зад пъпа, което означаваше, че летекодът се е задействал... и вече го носеше през вихри от вятър и багри... връщаше го назад заедно с тялото на Седрик...

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЕТА ВЕРИТАСЕРУМ

Хари се намери проснат по очи на земята с лице, заровено в трева-та, чието уханье изпълни ноздрите му. Беше зажумял още когато полетя с летекода и лежеше, без да помръдва. Бе останал съвсем без дъх и му се виеше свят, сякаш цялата земя под него се люлееше като корабна палу-ба. Той се хвана още по-здраво с двете си ръце за гладката студена дръжка на купата и за тялото на Седрик. Струваше му се, че пусне ли едното от тях, ще потъне в мрака, който пъплеше към съзнанието му. От шока и изтощението не можеше да се вдигне, продължаваше да вдъхва мириса на трева и да чака... да чака някой да направи нещо... нещо да се случи... да спре тъпата болка в белета на челото му...

Порой от звуци проглуши ушите му и го обърка... отвсякъде се носеха гласове, тропот, писъци... но той остана на мястото си, с извърнато към звуците лице, в очакване кошмарът да свърши...

Тогава две ръце го сграбчиха и го обърнаха по гръб.

– Хари! *Хари!*

Той отвори очи.

Отгоре бе звездното небе, а над него се бе надвесил Албус Дъмбълдор. Към тях се приближаваха тъмните сенки на много хора, идваха все по-близо и Хари усещаше как земята под него отеква от стъпките им.

Беше се върнал до входа на лабиринта. Над него се издигаха трибуните на стадиона, там се движеха хора, звездите светеха в небето. Хари пусна купата, но притисна още по-здраво Седрик към себе си. С мъка вдигна ръка и хвана Дъмбълдор за китката.

– Той се върна – прошепна Хари. – Върна се... Волдемор.

– Какво има? Какво се случи?

Корнелиус Фъдж се надвеси над Хари откъм главата му, пребледнял от ужас.

– Не може да бъде!... Дигъри! – прошепна той. – Дъмбълдор... та той е мъртъв!

Тези думи бяха повторени, тъмните фигури най-близо до тях ги предадоха на околните... после други ги подеха... закрещяха ги в нощта:

– Той е мъртъв! *Мъртъв е!* Седрик Дигъри! *Мъртъв!*

– Хари, пусни го – чу до себе си гласа на Фъдж и усети как нечии

пръсти се опитват да изтръгнат от него безжизненото тяло на Седрик, но Хари не го пускаше.

Лицето на Дъмбълдор, все още размазано и замъглено, се приближи до неговото.

– Хари, вече не можеш да му помогнеш. Всичко свърши. Пусни го.

– Той искаше да го върна обратно – промълви Хари... струваше му се важно да обясни. – Искаше да донесе тялото на родителите му.

– Добре, Хари... Хайде сега го пусни.

Дъмбълдор се наведе и с невероятна за толкова възрастен и слаб мъж сила вдигна Хари от земята и го изправи на крака. Хари се олюля. Главата му туптеше. Раненият му крак вече не го държеше. Тълната около тях се блъскаше, искаше да се приближи, обгръщаше го с тъмнина...

– Какво се е случило? Какво му е? *Дигъри... мъртъв!*

– Пратете го веднага в болничното крило! – викаше високо Фъдж. – Той е болен, ранен е... Дъмбълдор, родителите на Дигъри... те са тук, в ложите са.

– Аз ще заведа Хари, Дъмбълдор, аз ще го заведа.

– Не, бих предпочел...

– Дъмбълдор, Амос Дигъри тича... идва насам... не трябва ли да му кажете... преди да види...

– Хари, остани тук...

Момичета пищяха, хълцаха истерично... всичко се сливаше пред очите на Хари...

– Всичко е наред, синко, аз те държа... Хайде, ела... в болничното крило...

– Дъмбълдор каза да стоя тук – дрезгаво рече Хари, а от туптенето в белега му се повдигаше, погледът му се замъгли още повече.

– Трябва да си полегнеш... хайде, ела с мен...

Някой много по-едър и силен го дърпаше и носеше едновременно през уплашената тъпла. Хари чуваше как наоколо ахкат, пищят и крещят, докато онзи, който го подкрепяше, си пробиваше път през множеството и го водеше нагоре към замъка. Когато минаваха през поляните, покрай езерото и кораба на „Дурмштранг“, Хари чуваше вече само тежко дишане до себе си.

– Какво се случи, Хари? – попита най-сетне мъжът, подкрепяйки момчето по каменните стъпала.

Троп, троп, троп... Беше Лудоокия Муди.

– Купата беше летекод – започна Хари, докато минаваха през

входната зала. – Отнесе ни със Седрик до едно гробище... и Волдемор беше там... Лорд Волдемор...

Троп, троп, троп... Нагоре по мраморното стълбище...

– Черния лорд беше там? После какво стана?

– Убиха Седрик... Седрик е мъртъв...

– А после?

Троп, троп, троп... Навътре по коридора...

– Направи някаква отвара... Възвърна си тялото...

– Черния лорд си е възвърнал тялото? Той се е върнал?

– И смъртожадните дойдоха... после се дуелирахме...

– Ти си се дуелирал с Черния лорд?

– Спасих се... моята пръчка... направи нещо странно... видях мама и татко... те излязоха от неговата пръчка...

– Влез тук, Хари... тук вътре и седни... сега ще се справиш... изпий това...

Хари чу да щраква ключ в ключалка и усети в ръцете си някаква чаша.

– Изпий го... ще се почувстваш по-добре... Разказвай, Хари, трябва да знам какво точно е станало...

Муди му помогна да излее цялата чаша в устата си. Хари се разкашля, лютивият вкус опари гърлото му. Кабинетът се избистри пред очите му, както и самият Муди... Той беше пребледнял като Фъдж, приковал и двете си немигащи очи в момчето.

– Волдемор се е върнал, така ли, Хари? Сигурен ли си, че се е върнал? Как го направи?

– Взе по нещо от бащиния си гроб, от Опаш и от мен – отвърна Хари.

Главата му се проясни, белегът вече не го болеше така силно. Виждаше добре лицето на Муди, макар че в кабинета беше тъмно. От далечното игрище за квидич още се носеха писъци и викове.

– Какво взе от теб Черния лорд? – попита Муди.

– Кръв – отвърна Хари и вдигна ръка – ръкавът му беше раздран от ножа на Опаш.

Муди въздъхна с дълго хрипкаво свистене.

– И неговите поддръжници се върнаха? Ти видя ли ги?

– Да – каза Хари. – Много са...

– Той как се отнесе с тях? – попита Муди по-тихо. – Прости ли им?

Хари изведнъж се сети. Трябваше да съобщи най-напред на Дъмбълдор. Веднага трябваше да му съобщи.

– В „Хогуортс“ има един негов поддръжник! Тук има някой смъртожаден... Така е било сложено името ми в Огнения ббокал. После се е погрижил аз да се справя с изпитанията докрай...

Хари се опита да стане, но Муди го натисна на мястото му.

– Аз знам кой е този смъртожаден – спокойно каза той.

– Да не е Каркаров? – трескаво викна Хари. – Къде е той? Хванахте ли го? Затворен ли е?

– Каркаров ли? – изсмя се Муди много особено. – Каркаров избяга тази нощ, щом усети Черния знак да гори върху ръката му. Той е предал твърде много предани поддръжници на Черния лорд и не иска да се среща с тях... Но не вярвам да иде твърде далеч. Черния лорд има начини да застигне враговете си.

– Каркаров го няма? Избягал ли е? Значи тогава... не е пуснал той името ми в Огнения бокал?

– Не – бавно отвърна Муди. – Не е той. Аз го направих.

Хари не повярва на ушите си.

– Не е възможно! – възкликна той. – Не може да сте вие... Вие не можете да...

– Уверявам те, че бях аз – рече Муди, а магическото му око се извъртя и се прикова във вратата.

Хари знаеше, че той проверява да не би да има някой отвън. В същия момент Лудоокия измъкна пръчката си и я насочи към Хари.

– Значи им е простил? – пак попита той. – Простил е и на онези, които са останали на свобода? На онези, които са избегнали Азкабан?

– Какво? – недоумяваше Хари.

Той гледаше към пръчката, която Муди бе насочил към него. Това бе някаква лоша шега, не можеше да е друго.

– Попитах те – повтори отчетливо Муди, – дали е простил на негодниците, които изобщо не го потърсиха? На онези измамници и страхливци, които нямаха доблестта да идат заради него в Азкабан? На онези безчестни мерзавци, които имаха наглостта да подскачат с маски на главите на Световното по куидич, но избягаха веднага щом видяха Черния знак, който изчертах на небето.

– Вие ли го направихте... За какво говорите?

– Казах ти вече, Хари... казах ти... за мен няма нищо по-омразно от смъртожаден, който е останал на свобода. Те обърнаха гръб на моя подарък точно когато имаше най-силна нужда от тях. Надявах се, че ще ги накаже. Надявах се, че ще ги подложи на мъчения. Кажете ми, че ги е изтезавал, Хари... – Лицето на Муди изведнъж се озари от налудничава

усмивка. – Каж ми, че им е съобщил как само аз, единствен аз му останах верен... Готов да рискувам докрай, само и само да му доставя това, което искаше повече от всичко... *Теб!*

– Вие не сте... това... не може да сте вие!

– Кой постави името ти в Огнения бокал като единствен участник от съвсем друго училище? Аз. Кой отстраняваше всяко живо същество, което можеше да застане на пътя ти и да ти попречи да спечелиш турнира? Аз. Кой подсказа на Хагрид да ти покаже змейовете? Аз. Кой ти помогна да се сетиш за единствения начин, по който можеше да победиш змея? Аз.

Магическото око на Муди вече не гледаше към вратата. То бе приковано върху момчето. Изкривената му уста се бе разтеглила в най-зловещата усмивка, която Хари бе виждал някога по обезобразеното му лице.

– Не беше лесно, Хари, да те преведа през всички изпитания, без да предизвикам подозрение. Трябваше да впрегна цялата си хитрост, за да не познаят моя стил в твоя успех. Дъмбълдор щеше да стане много подозрителен, ако ти се бе справил с всичко с лекота. Щом влезеше в лабиринта – за предпочитане с голяма преднина – знаех, че ще имам шанс да се отърва от другите участници и да разчистя пътя ти. Но трябваше да се преборя и с твоята глупост. Второто изпитание... там беше най-големият риск да се провалим. Наблюдавах те внимателно, Потър. Знаех, че дълго време не успя да разгадаеш загадката на яйцето, затова трябваше да ти помогна с нещо...

– Не е вярно! – прегракнало възрази Хари. – Седрик ми помогна...

– Кой каза на Седрик да отвори яйцето под вода? Пак аз. Бях сигурен, че той ще ти предаде този съвет. Толкова лесно се манипулират почтени хора, Потър. Уверен бях, че Седрик ще иска да ти се отплати, загдето му каза за змейовете, както и стана. Но дори и тогава, Потър, дори и тогава имаше опасност да се провалиш. Наблюдавах те през цялото време... Толкова много часове в библиотеката! Не разбра ли, че книгата, която най-много ти трябваше, бе в спалнята ти през цялото време? Подхвърлих я там още много отдавна, дадох я на онова момче Лонгботъм, не помниш ли? „*Магически средиземноморски водни растения и техните свойства*“. От нея можеше да научиш всичко необходимо за рибораслите. Очаквах, че ще питаш навсякъде и всекиго за помощ. Лонгботъм щеше веднага да ти каже. Но ти не го направи... не попита... Ти имаш склонност към гордост и независимост, които можеха всичко да провалят. Какво можеш да направиш при това положение? Да ти подсказа

чрез друг нищо неподозиращ източник. На коледния бал ти спомена, че някакво домашно духче на име Доби ти направило подарък за Коледа. Извиках духчето в учителската стая да му дам няколко наметала за пране. Нарочно поведох на висок глас разговор с професор Макгонъгол за онези, които са в ролята на заложници, и я попитах дали Потър би се сетил да използва риборасли. Тогава твоят малък приятел е изтичал право в кабинета на Снейп и после бързо при теб да ти ги даде.

Пръчката на Муди все още сочеше право към сърцето на Хари, а зад гърба на преподавателя се движеха мъгляви фигури из неговия врагоглед на стената.

– Ти се забави толкова много в това езеро, Потър, че се уплаших да не си се удавил. За щастие Дъмбълдор прие твоето слабоумие за благородство и те възнагради с висока оценка. Аз отново си отдъхнах. А тази вечер в лабиринта направо се отърва леко – продължи Муди. – Щеше да видиш какво значат истински изпитания, ако не обикалях наоколо да гледам през плета и да разчиствам множеството пречки от пътя ти. Зашеметих Флър Делакор, когато мина покрай мен. Подчиних Крум с проклятието Империиус, та да обезвреди Дигъри и ти да стигнеш пръв до купата.

Хари не можеше да отмести очи от Муди. Просто не можеше да проумее как е станало всичко това... Приятел на Дъмбълдор, прочутият аврор, единственият, който е изловил толкова много смъртожадни... нищо не разбираше... съвсем нищичко...

Мъглявите фигури във врагогледа зад гърба на Муди постепенно изпъкваха и се очертаваха все по-ясно. Хари различи силуетите на три-ма души, които бързо се приближаваха. Само че Муди не ги виждаше. Магическото му око бе приковано върху момчето.

– Черния лорд не е успял да те убие, Потър, а *толкова много* искаше да го направи. Представяш ли си само как ще ме възнагради, като разбере, че аз съм го сторил? Първо те изпращам при него, защото ти единствен му бе нужен, за да възстанови силата си... а после те убивам вместо него. Аз ще получа по-големи почести, отколкото другите му поддръжници. Ще бъда неговият най-скъп, най-близък съратник... по-близък дори и от син...

Нормалното око на Муди направо щеше да изхвъркне, докато магическото не се отместваше от Хари. Вратата беше залостена, а Хари знаеше, че никога няма да успее да стигне навреме до пръчката си...

– Черния лорд и аз – приказваше вече съвсем като умопобъркан Муди, отпращайки му отвисоко подигравателна усмивка, – имаме много

общи неща. Например и двамата бяхме разочаровани от бащите си... много разочаровани наистина... И двамата, Хари, търпяхме унижението да носим имената на тези бащи. И двамата имахме удоволствието... огромното удоволствие... да ги убием, за да отворим пътя пред възхода на Черния ред!

– Вие сте луд! – Хари не можеше да се сдържа вече. – Вие сте луд!

– Луд? Аз ли съм луд? – кресна Муди извън себе си от ярост. – Ще видиш ти! Ще разбереш кой е луд точно сега, когато Черния лорд се завърна и аз съм до него! Той се завърна, Хари Потър, ти не можа да го надвиеш... а сега... аз ще надвия теб!

Муди вдигна пръчката си и отвори уста, Хари мушна ръка в мантията си...

– *Вцепени се!*

Блесна ослепителна червена светлина, чу се силен трясък и вратата на кабинета на Муди се отвори, разцепена на трески...

Муди бе отблъснат назад и падна на пода. Хари, обърнат все още натам, където доскоро беше лицето на Муди, видя във врагогледа лицата на Албус Дъмбълдор, професор Снейп и професор Макгонъгол. Той се извърна и видя, че тримата вече стоят на прага – най-отпред Дъмбълдор с протегната пръчка.

В този момент на Хари най-сетне му стана ясно защо всички смятаха, че Дъмбълдор е единственият магьосник, от който Волдемор се страхува. Хари никога не бе виждал такова свирепо изражение по лицето на директора, обърнато сега към безжизненото тяло на Лудоокия Муди. Нямаше и следа от благата му усмивка, нито искрици в очите му зад очилата. Всяка гънчица по старческото му лице таеше леден гняв, а цялото му тяло излъчваше сила като топлината на разгорян огън.

Той влезе в кабинета, пхна крак под отпуснатото тяло на Муди и го подритна, за да го обърне по гръб и да види лицето му. След него влезе Снейп и се взря във врагогледа, където видя собственото си яростно лице.

Професор Макгонъгол отиде направо при Хари.

– Ела с мен, Потър – прошепна тя, а тънките ѝ устни потрепваха така, сякаш всеки момент ще се разплаче. – Да идем... в болничното крило...

– Не! – остро възрази Дъмбълдор.

– Дъмбълдор, налага се... погледнете го... много му се струпа тази нощ...

– Ще остане тук, Минерва, защото трябва да разбере – кратко

нареди Дъмбълдор. – Само тогава ще може да проумее и да приеме всичко... и да се отърси от преживяното. Той трябва да узнае кой и защо го е подложил на мъките, които е понесъл тази нощ.

– Муди... – започна Хари, все още напълно недоумяващ. – Нима е възможно той...

– Това не е Аластор Муди – кратко каза Дъмбълдор. – Ти изобщо не познаваш Аластор Муди. Истинският Муди никога не би те отвел далеч от мен след всичко, което стана тази нощ. Когато той те отмъкна, аз разбрах и ви последвах.

Дъмбълдор се наведе над свития на земята Муди, пъкна ръка в мантията му и извади оттам неизменното шишенце заедно с връзка ключове. После се обърна към професор Макгонъгол и Снейп.

– Сивиръс, донесете, моля, най-силната отвара на истината, с която разполагате, а после слезте долу в кухнята и доведете домашния дух на име Уинки. Минерва, бъдете така любезна да идете до къщата на Хагрид, където в лехата с тикви ще намерите голямо черно куче. Качете го в моя кабинет и му кажете да ме почака, а после се върнете тук.

Тези нареждания може би озадачиха Снейп и Макгонъгол, но те добре прикриха това. Двата се обърнаха почти едновременно и напуснаха стаята. Дъмбълдор се приближи до сандъка със седемте ключалки, пъкна първия ключ в едната и отвори капака. В сандъка имаше купища книги за магии. Дъмбълдор затвори капака, постави втория ключ във втората ключалка и пак отвори капака. Книгите бяха изчезнали и сега там имаше множество счупени опаснокопи, малко пергамент и пера, както и нещо, което изглежда беше сребриста мантия невидимка. Хари гледеше изумен как Дъмбълдор пъха поред третия, четвъртия, петия и шестия ключ в съответните ключалки и при всяко отваряне на капака съдържанието на сандъка бе винаги различно. Тогава той пъкна и седмия ключ в ключалката, отвори отново капака и Хари извика от изненада.

Вътре се виждаше нещо като подземна стаичка, а на пода й около три метра по-надолу от тях лежеше истинският Аластор Муди. Дървеният му крак го нямаше, а ямката, в която трябваше да е магическото око, изглеждаше празна под клепака. Липсваха и кичури от сплъстената му коса. Хари гледеше като ударен от гръм ту спящия в сандъка Муди, ту онзи Муди, който лежеше в безсъзнание на пода.

Дъмбълдор влезе в сандъка, смъкна се надолу и леко стъпи на пода до спящия Муди. Наведе се над него.

– Зашеметен е... контролиран чрез проклятието Имперуус... много

слаб – изреждаше той. – Естествено, нужен им е бил жив. Хари, я хвърли насам наметалото на измамника, че Аластор ще измръзне. Трябва да го види Мадам Помфри, но изглежда засега не е в опасност.

Хари изпълни нареждането. Дъмбълдор зави Муди с наметалото, подпхна го добре и се измъкна от сандъка. Тогава взе плоското шишенце, оставено на масата, развинти капачката му и го обърна. Гъста лепкава течност потече към пода.

– Това е многоликова отвара, Хари – обясни Дъмбълдор. – Виждаш ли колко е просто, но блестящо измислено. Муди бе известен с това, че никога *не пие* от друго, освен от шишето си. Измамникът е трябвало да държи наблизко истинския Муди, за да може непрекъснато да си прави нова отвара. Нали видя, че липсват кичури от косата му... – Дъмбълдор погледна пак към Муди в дъното на сандъка. – Злодеят е рязал от косата му цяла година. Но според мен в суматохата тази вечер фалшивият Муди е забравил да пие отварата така често, както трябва... през един час... на всеки час... е, сега ще разберем.

Дъмбълдор издърпа един стол изпод бюрото и седна на него, без да отмества поглед от пода. Времето минаваше в мълчание...

Изведнъж пред очите на Хари лицето на мъжа на пода започна да се променя. Белезите изчезваха, кожата се изглаждаше, осакатеният нос стана цял и взе да се смалява. Дългата грива от сплъстена сива коса се прибра в корените си и стана сламеноруса. Внезапно с шумно *трон!* дървеният крак изпадна и на негово място израсна нормален. В следващия миг магическото изкуствено око изскочи от лицето на мъжа, за да направи място на здраво, а самото то се затъркаля по пода, като се въртеше във всички посоки.

Хари видя пред себе си русокос мъж с бледа кожа на лунички. Веднага го позна. Беше го видял в мислосема на Дъмбълдор и помнеше как дименторите го отвеждаха от трибунала, а той се опитваше да убеди господин Крауч, че е невинен... Само че сега имаше сенки под очите и изглеждаше много по-стар...

Навън в коридора се чува бързи стъпки. Снейп се връщаше, следван по петите от Уинки. Зад тях крачеше професор Макгонъгол.

– Крауч! – възкликна Снейп и се закова на място пред прага. – Барти Крауч!

– Не мога да повярвам! – изуми се професор Макгонъгол и също застина, вперила очи в лежащия на пода.

Мърлява и чорлава, Уинки надникна иззад краката на Снейп, отвори широко уста и нададе пронизителен писък.

– Господарю Барти, господарю Барти, какво прави вие тук? – Тя се хвърли върху гърдите на младия мъж. – Убили него, убили сина на моя господар!

– Той е само зашеметен, Уинки – рече Дъмбълдор. – Отстъпи, моля. Сивиръс, носите ли отварата?

Снейп подаде на Дъмбълдор малко стъклено шишенце със съвсем бистра течност – същия веритасерум, с който бе заплашвал Хари в час. Дъмбълдор отиде до проснатия на пода, повдигна го така, че да седне, облегат на стената под врагогледа, в който още се мяркаха отраженията на Дъмбълдор, Снейп и Макгонъгол и гледаха втрещено надолу. Уинки остана на колене, цялата разтреперана, захлупила лице с длани. Дъмбълдор отвори насила устата на мъжа и сипа три капки в нея. Тогава насочи пръчката си към гърдите на младия мъж и изрече:

– *Енервате!*

Синът на Крауч отвори очи. Лицето му бе отпуснато, погледът – блуждаещ. Дъмбълдор коленичи край него, за да бъдат очите им на едно ниво.

– Чуваш ли ме? – спокойно попита директорът.

Клепачите на мъжа потрепнаха.

– Да – промълви той.

– Бих искал да ни разкажеш – продължи пак така кротко Дъмбълдор – как се озова тук? Как избяга от Азкабан?

Крауч си пое дълбоко дъх на пресекулки и започна да разказва с равен и безизразен глас.

– Майка ми ме спаси. Знаела е, че ще умре, и убедила баща ми да направи това като последното й желание. Той я обичаше много... както никога не бе обичал мен, и се съгласил. Веднъж дойдоха да ме посетят. Дадох ми глътка многоликоста отвара, съдържаща косъм от майка ми, а тя пи от същата отвара с косъм от мен. Така си разменихме образите.

Уинки клатеше глава и цялата трепереше.

– Господарят Барти да не говори повече! Ще навлече беля на баща си!

Но Крауч пак си пое въздух и продължи със същия равен глас:

– Дименторите са слепи. Те са усетили, че в Азкабан влизат един здрав и един умиращ и че пак един здрав и един умиращ напускат затвора. Баща ми ме измъкна навън – бях се преоблякъл с дрехите на майка ми, да не би някой затворник да гледа през решетките си. Не след дълго тя умря в Азкабан. Пиела многоликовата отвара редовно до самия си край. Погребали я под моето име, защото изглеждала точно като мен.

Никой не се усъмнил, че това съм аз.

Клепачите на мъжа потрепнаха.

– А какво направи баща ти, като те прибра в къщи? – тихо попита Дъмбълдор.

– Обяви, че майка ми е умряла. После направи тихо и скромно погребение, но гробът е празен. Домашното духче се грижеше за мен, докато оздравея. После трябваше да ме крият. Да ме държат затворен. Баща ми непрекъснато използваше магия, за да ме контролира. Като възвърнах силите си, мислех само как да намеря своя господар... да се върна на служба при него.

– Как те укротяваше баща ти? – попита Дъмбълдор.

– С проклятието *Имперуус* – каза Крауч. – Бях изцяло под неговата власт. Принуден бях денем и нощем да нося мантия невидимка. Домашното духче бе плътно до мен. Тя ме пазеше и се грижеше за мен. Увещаваше баща ми от време на време да ме възнаграждава за послушанието ми.

– Господарю Барти... – хлипаше Уинки, захлупила лице с длани. – Господарят не трябва да разправя повече, че всички ще загазим...

– Някой изобщо откри ли, че си жив? – кротко попита Дъмбълдор. – Знаеше ли някой друг, освен баща ти и домашното духче?

– Да – отвърна Крауч и клепачите му пак потрепнаха. – Една магьосница от службата на баща ми, Бърта Джоркинс. Дойде веднъж у дома да му носи документи за подпис. Него го нямаше и Уинки я въведе вътре, а после дойде при мен в кухнята. Бърта Джоркинс чула Уинки да разговаря с някого и дойде да види с кого. Успяла е да чуе достатъчно, за да се сети кой се крие под мантията невидимка. Когато баща ми се прибра, тя се опита да го заплаши и той се принуди да й направи много силна магия за забравя, за да изтрие от паметта й случилото се. Прекалено силна магия... Баща ми каза, че паметта й била трайно увредена.

– А тя защо идва да си пъха носа в личните работи на моя господар? – хълпаше Уинки. – Да беше ни оставила на мира...

– Разкажи ми сега какво стана на финала на Световното първенство по квидич – попита все така тихо Дъмбълдор.

– Уинки успя да склони баща ми – продължи Крауч младши със същия монотонен глас. – Убеждаваше го с месеци, а аз не бях излизал от къщи от години. Навремето много обичах квидич. Пуснете го да иде, повтаряше тя. Ще бъде с мантия невидимка – така ще може да гледа. Нека да глътне малко чист въздух! Каза, че майка ми би пожелала да стане това. Повтаряше, че тя е умряла, за да бъде свободен, а не да

живее в друг затвор. Накрая той отстъпи. Много внимателно подготвихме всичко. Още рано през деня баща ми заведе мен и Уинки до горната лежа. Тя трябваше да казва, че пази мястото за баща ми, а аз – да седя там невидим. Щяхме да си тръгнем едва след като всички напуснат ложата. Все едно че Уинки е сама. Никоой нямаше да разбере.

Но Уинки не знаеше, че аз ставах все по-силен и по-силен. Започвах да се боря срещу проклятието Империус. Имаше дори моменти, в които бях съвсем на себе си... Кратки периоди, когато бях извън контрола му. И точно това се случи там, в ложата. Сякаш се събудих от дълбок сън. По средата на мача осъзнах, че съм на публично място. От джоба на едно момче точно пред мен стърчеше пръчка. На мен не ми разрешаваха да нося пръчка още преди Азкабан. И аз откраднах тази пръчка. Уинки не разбра. Тя се бои от височина и беше захлупила лицето си.

– Господарят Барти е лошо момче! – шепнеше Уинки, а сълзите ѝ се стичаха между пръстите.

– И като взе пръчката, какво направи с нея? – попита Дъмбълдор.

– Върнахме се в палатката – продължи Крауч. – Тогави ги чухме. Чухме смъртожадните. Онези, които никога не са били в Азкабан. Онези, които не бяха страдали заради моя господар. Те му бяха обърнали гръб. А не бяха заробени като мен. Имаха свободата да го потърсят, но не го направиха. Предпочетоха да си играят с мъгли. Кръсците им ме изведоха от унеса. Съзнанието ми се избистри за пръв път от години. Разгневих се. Държах в ръцете си магическа пръчка. Исках да ги накажа за тяхната нелоялност към моя господар. Баща ми не беше в палатката – отиде да освобождава мъгълите. Уинки се изплаши, като ме видя толкова гневен, и с една от своите магии ме привърза към себе си. Тя ме измъкна от палатката и ме задърпа към гората, по-далеч от смъртожадните. Аз се възпротивих – исках да се върна в лагера. Трябваше да покажа на samozабравилите се какво означава лоялност към Черния лорд и да ги накажа, че не са му били верни. С откраднатата пръчка изписах в небето Черния знак.

После пристигнаха магьосниците от министерството. Те отправиха зашеметяващи заклинания във всички посоки. Едно от тях мина между дърветата, където стояхме ние с Уинки. Връзката между нас беше прекъсната. И двамата бяхме зашеметени.

Когато намерили Уинки, баща ми е бил сигурен, че и аз съм някъде наоколо. Претърсил храстите, където открили Уинки, и наистина ме намери, паднал сред тях. Изчака да си отидат другите от министерството, върна ме пак към подчинение с проклятието Империус и ме прибра в

къщи. Уволни Уинки, защото не си беше изпълнила задължението. Допуснала бе да се сдобия с магическа пръчка и едва не ме бе оставила да избягам.

Уинки простена от отчаяние.

– Баща ми и аз останахме сами в къщи. Докато един ден... един ден... – Главата на Крауч се залюшка и по лицето му се разля налудничавата усмивка. – ...Моят господар сам дойде при мен. Той се яви в нашия дом късно една вечер в ръцете на своя слуга Опаш. Беше узнал, че съм жив и здрав. Пленил Бърта Джоркинс в Албания, подложил я на изтезания и тя му разказала много неща. Съобщила му за Тримагическия турнир. Каза му, че някогашният аврор Муди отива да преподава в „Хогвортс“. След нови мъчения господарят успял да разруши магията за забрава, направена от баща ми. Тогава тя му каза, че съм избягал от Азкабан и че баща ми ме държи като затворник, за да не тръгна да търся своя господар. Така той разбрал, че аз още съм му предан, може би най-преданият от всички. И благодарение на сведенията, получени от Бърта, моят господар замислил план. Имал нужда от мен. Пристигна вкъщи към полунощ. Баща ми отвори вратата.

Усмивка като от най-светлия спомен в живота му се разля отново по лицето на Крауч. Ужасените кафяви очи на Уинки го гледаха през разперените ѝ пръсти. Тя явно бе толкова потресена, че не можеше и да говори.

– Всичко стана много бързо. Моят господар подчини баща ми с проклятието Имперіус. Сега той бе пленник и действаше под команда. Господарят му нареди да си върши работата както обикновено, все едно че нищо не се е случило. Аз бях освободен. Събудих се. Отново си бях аз, за пръв път от много години бях отново себе си.

– И какво поиска от теб Лорд Волдеморт? – отново попита Дъмбълдор.

– Искаше да разбере дали съм готов да се изложа на всякакви рискове заради него. Аз бях готов. Моята мечта, моята най-голяма амбиция бе да му служа, да се докажа пред него. Той ми разкри, че му е нужно да има свой верен слуга в „Хогвортс“, за да включи Хари Потър в Тримагическия турнир и да го преведе до края му, без това да проличи. Слуга, който да следи Хари Потър навсякъде и да направи така, че той да стигне до Тримагическата купа... Да превърне купата в летекод, та първият, който я докосне, да бъде отведен до моя господар. Но най-напред...

– ...ви трябваше Аластор Муди – изпревари го Дъмбълдор, чиито сини очи святкаха, макар че гласът му си оставаше спокоен.

– Опаш и аз се справихме с това. Предварително бяхме приготвили многоликова отвара. Намерихме го в дома му. Муди се съпротивяваше яростно, вдигна се връва. Добре че успяхме да го укротим точно навреме. Напъхахме го в едно от отделенията на собствения му магически куфар. Взехме няколко косъма и ги пуснахме в отварата. Аз я изпих и станах двойник на Муди. Взех му крака и окоето и бях готов да посрещна Артър Уизли, когато той пристигна да успокоява мъгълите, оплакали се от шумотевицата. Аз бях разхвърлял кофите за боклук в двора и казах на Уизли, че вероятно някакви са се опитвали да проникнат в къщата, защото са преобърнали кофите. После събрах дрехите на Муди и всичките му там детектори на Тъмни сили и тръгнах за „Хогоуртс“. Държах го жив, но под властта на проклятието Империиус. Нужен ми беше, за да го разпитвам и да науча всичко за миналото му, за навиците му, та да мога заблудя дори и Дъмбълдор. Трябваше ми и косата му, за да правя многоликовата отвара. Другите съставки намирах лесно. Кожа от дървесна змия откраднах от един кабинет в подземиеето. Когато Снейп ме завари там, казах му, че съм имал заповед да го претърся.

– А какво стана с Опаш, след като нападнахте Муди? – попита Дъмбълдор.

– Опаш се върна у нас да се грижи за моя господар и да контролира баща ми.

– Но баща ти е избягал... – подсети го Дъмбълдор.

– Да, скоро и той започнал да се съпротивява срещу проклятието Империиус като мен. Имало периоди, когато осъзнавал какво става. Тогава господарят решил, че не е безопасно баща ми да напуска къщата. Накарал го да пише писма до министерството. Принудил го да им съобщи, че е болен. Но и Опаш не си свършил добре работата – не бил достатъчно внимателен и баща ми избягал. Господарят се досетил, че той се е запътил към „Хогоуртс“. Баща ми щеше да разкаже всичко на Дъмбълдор. Щеше да му признае, че ме е измъкнал от Азкабан. Господарят ми съобщи за неговото бягство и ми нареди да го спра на всяка цена. Аз зачаках с изострено внимание. Използвах картата, която взех от Хари Потър. Картата, която едва не провали всичко.

– Карта ли? – бързо попита Дъмбълдор. – Каква е тази карта?

– На „Хогоуртс“. На Потър е. Той ме видя на нея, когато една нощ пак бях влязъл в кабинета на Снейп да крада съставки за многоликовата отвара. Помислил, че е баща ми... заради еднаквите имена. Същата нощ аз прибрах картата на Потър. Уверих го, че Крауч ненавижда тъмни магьосници. Потър повярва, че баща ми следи Снейп. Цяла седмица чаках

баща ми да пристигне в „Хогуортс“. Най-сетне една вечер видях на картата, че той е вече в района. Покрих се с мантията невидимка и излязох да го посрещна. Той вървеше покрай Забранената гора. Тогава се появиха Потър и Крум. Аз се скрих и зачаках. Не можех да направя нищо на Потър, защото беше нужен на моя господар. Когато той хукна при Дъмбълдор, аз зашеметих Крум. После убих баща си.

– *Heeee!* – ревна Уинки. – Господарю Барти, господарю Барти, вие какво говори?

– Уби баща си? – повтори Дъмбълдор със същия спокоен глас. – А какво направи с тялото?

– Завлякох го в гората и го покрих с мантията невидимка. Картата беше с мен. На нея видях как Потър влезе тичешком в замъка и там срещна Снейп. Появи се и Дъмбълдор. Изчаках Потър да излезе от замъка с Дъмбълдор. Измъкнах се от гората, заобиколих и после се появих при тях. Казах, че Снейп ме е насочил натам. Дъмбълдор ми поръча да търся Барти Крауч. Аз отидох при тялото на баща ми. Непрекъснато гледах картата. Когато всички се прибраха, трансигурирах тялото. Превърнах го в кокал... После се скрих под мантията невидимка и го зарових в прясно изкопаната земя пред къщата на Хагрид.

Настана пълна тишина, нарушавана само от нестихващото хлипане на Уинки.

Пръв проговори Дъмбълдор.

– А тази вечер...

– Предложих да отнеса Тримагическата купа в лабиринта преди вечеря – шепнеше вече Барти Крауч. – Превърнах я в летекод. Планът на моя господар е осъществен. Той си върна силата и аз ще бъда възнаграден от него така, както никои магьосник не е и сънувал.

По лицето му отново се разля усмивка на безумство и главата му клюмна на рамото, а Уинки ридаеше и подсмърчаше до него.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ПЪТИЩАТА СЕ РАЗДЕЛЯТ

Дъмбълдор се изправи. За миг погледна Барти Крауч с отвращение. После вдигна пръчката си и от нея се заточиха въжета, които вързаха Крауч здраво от главата до петите.

Директорът се обърна към професор Макгонъгол:

– Минерва, мога ли да ви помоля да останете тук и да го пазите, докато аз заведа Хари горе?

– Разбира се – отвърна тя.

Личеше, че ѝ се повдига, сякаш току-що бе гледала как някой повръща. Но извади пръчката си и без колебание я насочи към Барти Крауч.

– Сивиръс – обърна се Дъмбълдор този път към Снейп, – помолете, ако обичате, Мадам Помфри да дойде. Трябва да отведем Аластор Муди в болничното крило. После излезте навън, намерете Корнелиус Фъдж и го доведете в този кабинет. Той сигурно ще иска лично да разпита Крауч. Кажете му, че след около половин час ще съм в болничното крило, ако има нужда от мен.

Снейп мълчаливо кимна и безшумно напусна стаята.

– Хари – внимателно се обърна Дъмбълдор към момчето.

Хари се изправи и веднага залитна. Болката в крака, която бе позабравил, докато слушаше Крауч, се върна с нова сила. Той осъзна, че целият трепери. Дъмбълдор го хвана здраво под мишницата и му помогна да излезе от стаята.

– Да отидем най-напред в моя кабинет – тихо каза той, докато вървяха по тъмния коридор. – Сириус вече ни чака там.

Хари кимна. Чувстваше се обзет от някакво вцепенение, струваше му се, че онова, което става, не е истина... и сякаш не го засягаше. Дори бе доволен. Не искаше да мисли за онова, което се бе случило след момента, когато бе докоснал за пръв път Тримагическата купа. Не искаше да се задълбочава в спомените, които минаваха през съзнанието му, ясни и ярки като на снимка. Лудоокия Муди в сандъка... Опаш, сгърчен на земята, притиснал до гърди осакатената си ръка... Волдемор, излизащ от вращащата течност в котела... Седрик... мъртъв... Седрик, който го моли да върне тялото му на неговите родители...

– Професоре – промълви Хари, – къде са господин и госпожа Дигъри?

– С професор Спраут са – отвърна Дъмбълдор, а гласът му, толкова спокоен, докато разпитваше Барти Крауч, за пръв път леко потрепера. – Тя е ръководител на дома, в който бе Седрик, и най-добре го познаваше.

Стигнаха до водоливника. Дъмбълдор каза паролата, каменната фигура се отдръпна и двамата се качиха с движещата се спираловидна стълба до дъбовата врата. Директорът я бутна и тя се отвори.

Вътре ги чакаше Сириус. Лицето му бе бледо и изпито, като след бягството му от Азкабан. За миг той прекоси кабинета и се озова при Хари.

– Хари, добре ли си? Знаех си... знаех, че нещо такова... Какво стана?

Ръцете му трепереха, докато помагаше на Хари да се настани в един стол пред писалището.

– Какво се случи? – настояваше да разбере той.

Дъмбълдор започна да разказва на Сириус всичко, което бе чул от Барти Крауч. Хари слушаше с половин ухо. Цялото тяло го болеше, беше уморен, искаше само да си седи там необезпокояван дълги часове наред, докато заспи и престане да мисли и да чувства каквото и да било.

Чу се меко шумолене на криле. Фениксът Фоукс бе напуснал мястото си, прелетя през стаята и кацна върху коленете на Хари.

– Здравсти, Фоукс! – тихо го поздрави той и погали прекрасните червени и златни пера.

Фоукс кротко примигна. Тежестта на топлото му телце действаше успокоително.

Дъмбълдор бе спрял да разказва. Той седеше зад бюрото си с лице към Хари и го гледаше, а момчето избягваше погледа му. Директорът щеше да го разпитва. Щеше да го накара да преживее всичко отново.

– Трябва да знам какво се случи, след като докосна летекода в лабиринта, Хари – каза Дъмбълдор.

– Не е ли по-добре да оставим това за утре, Дъмбълдор? – възпротиви се Сириус, който бе сложил ръка върху рамото на Хари. – Той трябва да поспи. Нека си почине.

Хари изпита гореща благодарност към Сириус, но Дъмбълдор не обърна внимание на предложението. Той се наведе напред в очакване. С голямо усилие на волята си Хари вдигна глава и погледна право в сините му очи.

– Ако бях сигурен, че това ще ти помогне – тихо каза директорът, – щях с една магия за сън да отложам момента, когато ще осмислиш случилото се тази нощ. Но това би било грешка. Притъпяването на болката за

известно време ще я направи по-силна после, когато я усетиш. Ти прояви храброст, надминаваща всичко, което бих могъл да очаквам от теб, Хари. Моля те да намериш още малко сила и да ни разкажеш какво точно се случи.

Фениксът издаде меко гъргорене. Той литна, потрепера във въздуха и на Хари му се стори, че някаква капка гореща течност се плъзна през гърлото му в стомаха, стопли го и му даде сили.

Той си пое дълбоко дъх и започна да разказва. Докато говореше, пред очите му изплуваха сцени от всичко, на което бе станал свидетел тази нощ. Видя искрящата повърхност на отварата, дала нов живот на Волдемор, видя поддръжниците му да се магипортират между гробовете наоколо, видя тялото на Седрик, простряно на земята близо до купата...

Един-два пъти Сириус, чиято ръка все още беше на рамото на Хари, се опита да каже нещо. Дъмбълдор обаче му даваше знак да мълчи и Хари бе много доволен, защото не искаше да спира. Дори като че ли започна да чувства облекчение, сякаш нещо отровно се изливаше навън от съзнанието му. Правеше неистови усилия да продължи да говори, но усещаше, че щом свърши, ще се почувства по-добре.

Когато показа как Опаш е забил камата си в ръката му, Сириус изрева яростно, а Дъмбълдор скочи така рязко, че Хари се сепна. Директорът заобиколи писалището си и поиска от него да изпълне ръката си. Хари му показа разкъсаната мантия и раната под нея и добави:

– Той каза, че от моята кръв щял да стане по-силен, отколкото от чиято и да е друга. Каза, че защитата, която моята... моята майка ми е дала... ще премине и върху него. И беше прав... вече можеше да ме докосва, без да се нарани... той докосна лицето ми.

За миг на Хари му се стори, че в очите на Дъмбълдор светна някакво победоносно пламъче. Но в следващата минута бе сигурен, че си е въобразил, защото като се върна на мястото си зад писалището, директорът изглеждаше по-стар и по-уморен от когато и да било.

– Много добре – каза Дъмбълдор, докато се отпускате на стола. – Волдемор е преодолял тази бариера. Моля те, Хари, продължавай.

И Хари заразказва по-нататък. Обясни как Волдемор е излязъл от котела и повтори това, което си спомняше от речта му пред смъртожадните. После описа как Волдемор бе наредил да го развържат, да му дадат пръчката и го предизвикал да се дуелира с него.

Когато обаче стигна до момента, в който златистият лъч бе свързал двете пръчки, Хари усети, че се задавя. Опита се да продължи, но спомените за излезлите от пръчката на Волдемор сенки нахлуха в

съзнанието му. Сякаш отново видя как се появи Седрик, видя онзи старец, Бърта Джоркинс... майка си... баща си...

Бе много благодарен, когато Сириус наруши мълчанието.

– Пръчките са се свързали, така ли? – попита той, премествайки поглед от Хари към Дъмбълдор. – Защо?

Хари също вдигна очи към Дъмбълдор, чието лице сякаш бе застинало.

– Приори инкантатем²⁷ – промълви директорът.

Очите му срещнаха погледа на Хари и между двамата като че ли премина искра на взаимно разбиране.

– Връщане на предишните магии? – досети се Сириус.

– Точно така – потвърди Дъмбълдор. – Пръчките на Хари и на Волдемор са с еднакви сърцевини. Във всяка от тях има по едно перо от опашката на един и същи феникс. На този феникс – добави той и посочи червено-златистата птица, кацнала кротко върху коляното на Хари.

– В моята пръчка има перо от Фоукс? – не вярваше на ушите си Хари.

– Точно така – рече Дъмбълдор. – Още преди четири години, щом си излязъл от магазина му, господин Оливандър ми съобщи, че ти си купил втората пръчка.

– А какво става, когато една пръчка срещне своята сестра? – попита Сириус.

– Те не действат една срещу друга както обикновено – обясни Дъмбълдор. – Ако все пак притежателите им ги принудят да си противоборстват, се получава изключително рядък ефект... Едната от пръчките кара другата да избълва в обратен ред магиите, които е направила – най-напред последната магия, а след нея и предхождащите я.

Той погледна въпросително Хари, който му кимна.

– Което означава – бавно продължи Дъмбълдор, без да отмества поглед от Хари, – че първо Седрик се е явил под някаква форма.

Хари кимна повторно.

– Дигъри е... оживял? – предположи Сириус.

– Някоя магия не може да съживи мъртвите – с мъка изрече Дъмбълдор. – Получава се само нещо като връщане на ехото. От пръчката на Волдемор трябва да се е появила сянката на живия Седрик... Така ли беше, Хари?

– Той ми заговори – каза Хари и отново целият се разтрепери. –

27. Предишните омагьосани (от лат.) – Бел.прев.

При... призракът на Седрик... или каквото и да беше... ми заговори.

– Това е ехо – обясни Дъмбълдор, – запазило външния вид и характера на Седрик. Допускам, че от пръчката на Волдемор... са се появили и други привидения... на предишните му жертви...

– Един старец – отвърна Хари със стегнато гърло, – Бърта Джоркинс и после...

– Твоите родители, нали? – тихо попита Дъмбълдор.

– Да – каза Хари.

Сириус така силно стисна рамото на Хари, че му причини болка.

– Жертвите се появяват в обратен ред – кимна Дъмбълдор. – Може-ло е да се появят и други, разбира се, ако не се е прекъснала връзката. И така, Хари, тези подобия, тези сенки... какво направиха те?

И Хари разказа как фигурите, излезли от пръчката, са обикаляли в кръг под златистия купол, как Волдемор се уплашил от тях, как сянката на баща му посъветвала Хари какво да направи и после Седрик изрекъл последното си желание.

Като стигна до този момент, Хари разбра, че няма сили да продължи. Обърна се към Сириус – той бе захлупил лицето си с ръце. Изведнъж Хари усети, че Фоукс вече не е на коляното му. фениксът сега бе кацнал на пода и бе положил красивата си глава върху ранения му крак. Едри перлени сълзи капеха от очите на птицата върху раната от битката с паяка. Болката изчезна, кожата зарасна и кракът му оздравя.

– Ще повтора, Хари – заговори Дъмбълдор, след като фениксът се вдигна във въздуха и отново кацна на пръчката си до вратата. – Твоята храброст надмина всичките ми очаквания. Ти прояви смелост, сравнима само със смелостта на онези, които загинаха в борбата с Волдемор, когато той бе най-силен. Върху теб се струпа товар като за възрастен магьосник, но ти го пое и се справи с него, оправдавайки нашите големи очаквания за теб. Сега ще те заведа в болничното крило. По-добре да не се прибиращ в спалнята си тази нощ. Трябва ти спокойствие и малко сънотворна отвара... Сириус, искаш ли да останеш при него?

Сириус кимна и се изправи. Той се превърна пак в голямото черно куче, излезе заедно с Хари и Дъмбълдор от кабинета и тръгна с тях по стълбите към болничното крило.

Когато Дъмбълдор отвори вратата, Хари видя, че госпожа Уизли, Бил, Рон и Хърмаяни са наобиколили вече притеснената Мадам Помфри. Те явно се интересуваха къде е Хари и какво е станало.

Всички се втурнаха изведнъж към него, щом го видяха да влиза с Дъмбълдор и едно черно куче, а госпожа Уизли не се стърпя и

приглушено извика:

– Хари! О, Хари!

И тъкмо се засили към него, когато Дъмбълдор застана между тях.

– Моли – обърна се той към нея с вдигната ръка, – чуй ме, моля те. Хари е преминал през върховно изпитание тази нощ. Току-що му се наложи да го преживее отново заради мен. Сега има нужда от сън, спокойствие и тишина. Ако пожелае всички вие да останете при него – и той обходи с поглед Рон, Хърмаяни и Бил, – аз нямам нищо против. Но не искам да го разпитвате, докато самият той не се почувства готов да отговаря на въпросите ви, и в никакъв случай тази вечер.

Госпожа Уизли кимна. Беше пребледняла като платно. Обърна се към Рон, Хърмаяни и Бил, сякаш вдигаха шум, и ги сгълча през стиснати зъби:

– Чухте ли? Трябва му спокойствие!

– Директоре – обади се Мадам Помфри, вперила очи в голямото черно куче, – мога ли да попитам какво...

– Това куче ще остане при Хари известно време – успокой я Дъмбълдор. – Уверявам ви, че е много добре възпитано. Хари... искам да видя, че си лягаш.

Хари почувства неизразима благодарност към Дъмбълдор, че предупреди да не го разпитват. Не че не искаше те да останат при него, но не можеше да понесе дори само мисълта да разказва всичко отново, пак да го преживява.

– Ще дойда да те видя, след като поговоря с Фъдж, Хари – увери го Дъмбълдор. – Бих искал да останеш тук и утре, чак докато не говоря пред цялото училище. – С тези думи той излезе.

Когато Мадам Помфри поведе Хари към близкото легло, той забеляза, че истинският Муди лежи неподвижно в едно легло малко по-натък. На нощното му шкафче бяха дървеният крак и магическото око.

– Добре ли е? – попита Хари.

– Ще се оправи – отвърна старшата сестра, даде му пижама и спусна завесите.

Той свали мантията и дрехите си, облече пижамата и се пхна в леглото. Рон, Хърмаяни, Бил и госпожа Уизли заедно с черното куче се вмъкнаха между завесите и насядаха на столове от двете му страни. Рон и Хърмаяни го гледаха предпазливо, сякаш се бояха от него.

– Добре съм – успокой ги той. – Просто съм уморен.

Очите на госпожа Уизли се напълниха със сълзи, докато ръцете ѝ без нужда оправяха завивките му.

Мадам Помфри, която се бе оттеглила в кабинета си, се върна след малко с чаша и шишенце с морава отвара.

– Трябва да го изпиеш всичкото, Хари – каза тя. – Това е отвара за сън без сънища.

Хари отпи няколко глътки от чашата и веднага го обзе сънливост. Всичко наоколо заплува в мъгла, а лампите в болничното крило като че ли му намигаха дружелюбно през завесата около леглото му. Тялото му започна да потъва в топлите пухени завивки... Още преди да допие отвара, преди да каже нещо, заспа от изтощение.

* * *

Хари се събуди, затоплен и сънлив, и изобщо не му се щеше да отваря очи, а искаше да продължи да си лежи така. Стаята бе полутъмна и той бе сигурен, че още е нощ, значи не бе спал дълго. Тогава чу шепот наоколо.

– Ако не млъкнат, ще го събудят!

– Защо викат? Какво още би могло да се случи?

Хари с мъка отлепи клепащи. Някой бе махнал очилата му. Смътно различи до леглото силуетите на Бил и госпожа Уизли, която се бе изправила.

– Това е гласът на Фъдж – прошепна тя. – А другият не е ли на Минерва Макгонъгол? Но за какво спорят?

Сега и Хари започна да чува... някакви хора викаха и тичаха към болничното крило.

– Съжалявам, но такава беше ситуацията, Минерва – говореше високо Корнелиус Фъдж.

– Изобщо не биваше да го водите в замъка! – викаше професор Макгонъгол. – Когато Дъмбълдор научи...

Хари чу как болничните врати се отваряха с трясък. Незабелязано от другите, които стояха около леглото му и гледаха към вратата през вдигнатата от Бил завеса, Хари седна и си сложи очилата.

Фъдж се втурна в отделението, следван по петите от професор Макгонъгол и Снейп.

– Къде е Дъмбълдор? – обърна се Фъдж към госпожа Уизли.

– Няма го тук – отвърна гневно госпожа Уизли. – Това е болнично отделение, господин министър, така че по-добре...

В този миг вратата пак се отвори и в отделението влетя Дъмбълдор.

– Какво става тук? – гневно попита той, местейки поглед от Фъдж към професор Макгонъгол. – Защо безпокоите пациентите? Минерва,

изненадан съм, че ви виждам тук... нали ви възложих да пазите Барти Крауч...

– Вече не се налага някой да го пази, Дъмбълдор! – кресна тя. – Господин министърът се погрижи за това!

Хари никога не бе виждал професор Макгонъгол да си изпуска нервите до такава степен. По бузите ѝ бяха избили червени петна от гняв, ръцете ѝ бяха свити в юмуци, тя трепереше от ярост.

– Като съобщихме на господин Фъдж, че сме заловили смъртожаден, виновен за събитията тази вечер – обясни по-тихо Снейп, – той изглежда се почувства лично застрашен и настоя да бъде извикан диментор, който да го придружава. Въведе го в кабинета, където Барти Крауч...

– Предупредих го, че вие няма да се съгласите, Дъмбълдор! – избухна професор Макгонъгол. – Казах му, че никога не бихте допуснал диментор да стъпи в замъка, но...

– Уважаема госпожо! – крещеше вече и Фъдж, когото Хари също не бе виждал толкова разгневен. – Като министър на магията имам право сам да решавам дали ми е необходима охрана, докато разпитвам крайно опасен...

Гласът на професор Макгонъгол заглуши обясненията му:

– Веднага щом... онова нещо влезе в стаята – почти пищеше тя и сочеше Фъдж, цялата разтреперана, – то се спусна върху Крауч и... и...

Докато професор Макгонъгол търсеше думи да опише случилото се, Хари усети лед в стомаха си. И преди да го чуе от нея, той вече знаеше какво се беше случило. Знаеше какво е направил дименторът – положил бе фаталната целувка върху Барти Крауч, изсмукал е душата му през устата и сега той бе по-зле от мъртъв.

– По всичко личи, че не е голяма загуба – упорстваше Фъдж. – Явно има вина за няколко убийства!

– Но сега не може да даде показания, Корнелиус! – опита се да му обясни Дъмбълдор. Той гледаше Фъдж изпитателно, сякаш го виждаше за първи път. – Не можем да получим от него обяснения защо е извършил тези убийства.

– Защо ги е извършил ли? Че какво загадъчно има? – държеше на своето Фъдж. – Той беше напълно побъркан. От всичко онова, което ми казаха Минерва и Сивиръс, той явно е мислел, че го прави по нареждане на Вие-знаете-кой!

– Лорд Волдеморт му е *давал* нареждания, Корнелиус – рече Дъмбълдор. – Всички тези убийства само са съпътствали плана за

възстановяване на пълната му мощ. Планът е успял. Лорд Волдемор е възвърнал физическия си облик.

Фъдж погледна така, сякаш го бяха ударили с тухла по главата. Напълно изумен, той примигваше срещу Дъмбълдор и не вярваше на ушите си. После запелтечи, без да отгества облещените си очи от Дъмбълдор.

– Вие-знаете-кой... се е върнал? Но това е абсурд! Я оставете тия приказки, Дъмбълдор...

– Минерва и Сивиръс несъмнено са ви казали, че ние изслушахме признанията на Барти Крауч – спокойно каза Дъмбълдор. – Под въздействието на веритасерума той ни разказа как са го измъкнали от Азкабан и как Волдемор – узнавайки от Бърта Джоркинс, че младежът се е спасил – лично отишъл да го освободи от баща му, за да го използва за залавянето на Хари. И планът се оказал успешен, трябва да ви уведомя. Крауч наистина е помогнал на Волдемор да се върне.

– Слушайте, Дъмбълдор – посъзвзе се Фъдж и Хари с изумление видя как по лицето му се прокрадна лека усмивка, – да не искате да кажете... не може сериозно да вярвате на тия неща... Вие-знаете-кой да се е върнал? Хайде, хайде... Крауч може и да си е *вярвал*, че действа по нареждания на Вие-знаете-кой... но вие да приемате така думите на умопобъркан, Дъмбълдор...

– Когато снощи Хари е докоснал Тримагическата купа, тя го е пренесла право при Волдемор – строго каза Дъмбълдор. – Бил е свидетел на завръщането на Волдемор за нов живот. Ще ви обясня всичко, ако дойдете в моя кабинет.

Дъмбълдор се обърна, видя, че Хари е буден, поклати глава и заяви:

– Боя се, че не мога да ви позволя да разпитвате Хари тази нощ.

Странната усмивка на Фъдж не слизаше от лицето му. Той хвърли бърз поглед към Хари, после се обърна пак към Дъмбълдор:

– Да не би да сте... склонен да вярвате на Хари за всичко това, Дъмбълдор?

В настъпилата тишина се чу ръмженето на черното куче. Козината му се бе наежила, то бе оголило зъби срещу Фъдж.

– Разбира се, че вярвам на Хари – рече Дъмбълдор и очите му вече святкаха. – Изслушах признанията на Крауч, чух и подробния разказ на Хари за събитията, последвали докосването на купата, фактите съвпадат и обясняват всичко, което се случи, откакто Бърта Джоркинс изчезна през лятото.

По лицето на Фъдж още личеше странната усмивка. Преди да

отговори, той пак погледна Хари.

– И сте готов да повярвате, че Лорд Волдемор се е върнал, само по думите на един невменяем убиец и на едно момче, което... хм...

Фъдж хвърли още един поглед към Хари и едва тогава той разбра.

– Вие изглежда сте чели написаното от Рита Скийтър, господин Фъдж – тихо се обади самият Хари.

Рон, Хърмаяни, госпожа Уизли и Бил подскочиха. Никой от тях не беше забелязал, че Хари е буден. Фъдж леко се изчерви, но лицето му веднага доби предизвикателно и упорито изражение.

– И какво от това? – каза той, гледайки към Дъмбълдор. – Ако съм разбрал, че пазите в дълбока тайна някои факти за това момче? Говорел змийски, а? А и странните неща, които му се случвали от време на време...

– Предполагам, че говорите за болките, които Хари получава в бе-лега си? – хладно попита Дъмбълдор.

– Значи признавате, че е имал такива болки? – сепна се Фъдж. – Главоболие? Кошмари? Може би дори халюцинации?

– Чуйте ме, Корнелиус – започна Дъмбълдор, като направи една крачка към Фъдж, излъчвайки отново онова особено усещане за сила, което Хари бе доловил, когато директорът бе зашеметил младия Крауч. – Хари е точно толкова здравомислещ, колкото сме ние с вас. Белегът на челото му не влияе по никакъв начин на мозъка му. Смятам, че започва да го боли, когато Волдемор е наблизо или когато се готви да убие някого.

Фъдж отстъпи крачка назад от Дъмбълдор, но решителното изражение не изчезваше от лицето му.

– Извинете ме, Дъмбълдор, но аз и преди съм чувал за белег от проклетие, който сигнализира...

– Чуйте ме, аз видях как Волдемор се върна! – извика Хари и отново се опита да стане от леглото, но госпожа Уизли не му позволи. – Видях и поддръжниците му! Мога да ги назова по име! Луциус Малфой...

Снейп изведнъж трепна, но щом Хари го погледна, очите му отново се насочиха към Фъдж.

– Малфой бе оправдан! – обяви Фъдж, видимо недоволен. – Много старо семейство... дарения за прекрасни начинания...

– Макнеър! – продължи Хари.

– Също оправдан! Сега работи в министерството!

– Ейвъри... Нот... Краб... Гойл...

– Ти повтаряш само имената на онези, от които преди тринайсет

години бе свалено обвинението, че са смъртожадни – гневно възрази Фъдж. – Може да си намерил тези имена в старите доклади за процесите! Не ви разбирам, Дъмбълдор... Това момче разправяше някакви небивалици и в края на миналата година... Измишльотините му явно стават все по-смели. А вие продължавате да му вярвате... Как може да се доверявате на момче, което говори със змиите, Дъмбълдор?

– Глупости! – не се сдържа вече професор Макгонъгол. – А Седрик Дигъри? А господин Крауч? Това не са случайни жертви на вманиачен убиец!

– Не виждам доказателства на противното! – извика Фъдж, разгневен вече не по-малко от нея, а лицето му бе станало мораво. – Имам чувството, че сте си наумили да всеете паника и да подкопаете всичко, което сме градили през последните тринайсет години!

Хари не можеше да повярва на ушите си. Той винаги бе смятал Фъдж за благ човек, малко надут и бърлив, но добродушен. Ала сега пред себе си виждаше дребноват разгневен магьосник, който категорично отказваше да допусне възможността да рухне неговият удобен и подреден свят... да повярва, че Лорд Волдемор може отново да се е появил.

– Волдемор се е върнал – повтори Дъмбълдор. – Ако приемете това с ясно съзнание и вземете необходимите мерки, може да успеем да спасим положението. Първата и най-важна стъпка е да отстраним дименторите от контрола над Азкабан.

– Абсурд! – отново кресна Фъдж. – Да отстраним дименторите! Направо ще ме изхвърлят от поста ми, ако го предложа! Половината от нас спим спокойно нощем само защото знаем, че дименторите пазят Азкабан.

– А останалите се стряскаме насън, Корнелиус, защото знаем, че сте оставили най-опасните поддръжници на Волдемор под контрола на създания, които ще се съюзят с него веднага щом ги извика! – възрази Дъмбълдор. – Няма да проявят лоялност към вас, Фъдж! Волдемор може да им предложи много по-разнообразни възможности да използват силата си и да извлечат наслада, отколкото вие. И трудно ще го спрете да си възвърне властта отпреди тринайсет години, ако има дименторите зад гърба си и своите бивши поддръжници до себе си.

Фъдж беззвучно отваряше и затваряше уста, търсейки думи да изрази безмерния си гняв.

– Втората стъпка, която трябва да направите, и то незабавно – продължи да настоява Дъмбълдор, – е да изпратите пълномощници при великаните.

– Пълномощници при великаните ли? – почти изпищя Фъдж, явно възвърнал си говора. – Що за лудост е това?

– Подайте им ръка за приятелство, и то сега, преди да е станало твърде късно – настояваше Дъмбълдор. – Иначе Волдемор ще ги привлече, както бе направил някога, защото само той измежду магьосниците ще им даде свобода и права.

– Вие... вие не говорите сериозно! – задъхваше се Фъдж и като клатеше глава, се отдръпваше все повече от Дъмбълдор. – Ако магьосническото общество надуши, че съм установил връзка с великаните... всички ги ненавиждат, Дъмбълдор... край на кариерата ми...

– Заслепен сте – говореше Дъмбълдор с все по-висок глас и святкащ поглед, а излъчването на сила около него ставаше съвсем осезаемо, – от страха да не загубите любимия си пост! Както винаги отдавате прекалено голямо значение на така наречената чиста кръв! Не искате да разберете, че не е важно като какъв е роден някой, а какъв е станал! Вашият диментор току-що унищожи последния жив член на едно от най-старите чистокръвни семейства... а видяхте ли какъв избор бе направил той за своя живот! Казвам ви, послушайте ме... Вземете мерките, които ви препоръчвам, и ще ви запомнят – независимо дали ще останете на поста си или не – като един от най-смелите и доблестни министри на магията, които изобщо някога сме имали. Ако обаче не действате... ще влезете в историята като онзи, който е отстъпил и е предоставил на Волдемор втори шанс да разруши света, който се опитаме да построим отново.

– Безумие! – шепнеше Фъдж, докато отстъпваше още по-назад. – Лудост...

Настъпи мълчание. Мадам Помфри, захлупила уста с ръце, стоеше като замръзнала до долния край на леглото на Хари. Госпожа Уизли остана надвесена над него с ръце върху раменете му да му попречи да стане. Бил, Рон и Хърмаяни бяха вперили погледи във Фъдж.

– Ако все пак решите да си затворите очите, Корнелиус – заговори Дъмбълдор, – значи е настъпил момент пътищата ни да се разделят. Действайте, както намирате за добре. За мен... важи същото.

В гласа на Дъмбълдор нямаше и следа от заплаха. Той просто наричаше нещата с истинските им имена, но Фъдж настръхна, като че ли Дъмбълдор е насочил към него магическата си пръчка.

– Сега вие ме чуите, Дъмбълдор – започна той, размахвайки заканително пръст. – Винаги съм ви давал свобода на действията. Винаги съм ви уважавал много. Дори когато не съм бил съгласен с някои ваши

решения, съм го премълчавал. Малцина биха ви оставили да назначава-те върколаци, да държите Хагрид или да решавате какво да се преподава на учениците ви, без да се допитате до министерството за това. Но ако смятате да действате срещу мен...

– Единственият, срещу когото смятам да действам – прекъсна го Дъмбълдор, – е Лорд Волдемор. Ако и вие сте срещу него, Корнелиус, оставаме съюзници.

Фъдж изглежда не знаеше как да отговори. Известно време той се люшкаше напред-назад върху малките си ходила и въртеше бомбето си в ръце. Когато най-сетне заговори, гласът му прозвуча някак умолително:

– Той не може да се е върнал, Дъмбълдор, просто не може...

Снейп пристъпи напред, подмина Дъмбълдор, дърпайки нагоре левия ръкав на мантията си, и като стигна до Фъдж, изпъна лявата си ръка. Министърът отскочи назад.

– Ето, вижте – рязко изрече Снейп. – Това е Черния знак. Не е толкова ясен, колкото преди един час, когато бе катраненочерен и пареше, но все пак го виждате. Всеки смъртожаден има такъв знак, жигосан на ръката му от Черния лорд. По този начин той ни отличаваше от другите и можеше да ни повика при себе си. Щом докоснеше белега на някой от своите поддръжници, всички ние бяхме длъжни да се магипортираме при него начаса. Този белег на ръката ми ставаше все по-ясен през цялата година. Също и белегът на Каркаров. Защо според вас Каркаров избяга тази нощ? И двамата чувствахме как горят белезите ни. И двамата знаехме, че се е върнал. Каркаров се бои от отмъщението на Черния лорд, защото предаде твърде много смъртожадни и е съвсем наясно, че няма да е добре дошъл обратно в редиците им.

Фъдж се дръпна назад и от Снейп и заклати глава. Не личеше да е проумял и дума от онова, което бе чул. Той гледаше, видимо погнусен, грозния белег върху ръката на Снейп, после погледна Дъмбълдор и прошепна:

– Не разбирам какво разигравате вие и вашите подчинени тук, но чух достатъчно. Нямам какво повече да добавя. Ще се свържа с вас утре, Дъмбълдор, да обсъдим по-нататъшното управление на това училище. А сега трябва да се връщам в министерството.

Почти беше стигнал до вратата, когато спря, обърна се и се върна до леглото на Хари.

– Твоята награда – кратко каза той, извади кесия със злато от джоба си и я пусна върху нощното шкафче. – Хиляда галеона. Трябваше да ти

ги дам на тържествена церемония, но при тези обстоятелства...

Той нахлупи бомбето си и излезе от стаята, като затръшна вратата зад гърба си. Щом изчезна, Дъмбълдор се обърна към групата около леглото на Хари.

– Ще имаме много работа – каза той. – Моли... мога ли да разчитам на теб и Артър?

– Разбира се, че можете – отвърна госпожа Уизли. Тя бе съвсем преbledняла, но поведението ѝ излъчваше решителност. – Той знае що за птица е Фъдж. Ако не му бяха толкова интересни мъгълите, Артър нямаше да се задържи досега в министерството, Фъдж все го обвинява, че му липсвала гордостта на истински магьосник.

– Тогава трябва веднага да го известя – рече Дъмбълдор. – Всички, които ще можем да убедим в истината, трябва незабавно да бъдат известени. Артър има достатъчно добри позиции, за да установи връзки с онези, които не са късогледи като Корнелиус.

– Аз ще ида при татко – предложи Бил и се изправи. – Тръгвам веднага.

– Отлично! – каза Дъмбълдор. – Разкажи ми какво се е случило. Предай му, че съвсем скоро ще се свържа с него. Но трябва да бъде много предпазлив. Щом Фъдж мисли, че преча на работата в министерството...

– Оставете това на мен – увери го Бил.

Той тупна Хари по рамото, целуна майка си по бузата, наметна си мантията и бързо излезе от стаята.

– Минерва – обърна се Дъмбълдор към професор Макгонъгол. – Искам веднага да доведете Хагрид в кабинета ми. А също... ако се съгласи да дойде... и Мадам Максим.

Професор Макгонъгол само кимна и излезе.

– Попи – рече Дъмбълдор на Мадам Помфри, – бъдете любезна и слезте долу до кабинета на професор Муди, където, струва ми се, ще намерите едно много разстроено домашно духче на име Уинки. Помогнете ѝ с каквото можете и я отведете долу в кухнята. Надявам се Доби да се погрижи добре за нея.

– Да... отивам – отвърна Мадам Помфри, макар и изненадана, и също излезе.

Дъмбълдор се увери, че вратата е затворена и че стъпките на Мадам Помфри са заглъхнали, преди да заговори отново.

– А сега е време двама от присъстващите да се разкрият един на друг. Сириус... би ли приел истинския си образ?

Голямото черно куче вдигна очи към Дъмбълдор и после в миг се превърна в човек.

Госпожа Уизли изпищя и отскочи встрани.

– Сириус Блек! – извика тя и го посочи.

– Мамо, млъкни! – кресна Рон. – Всичко е наред!

Снейп не извика, не се отдръпна, но по лицето му се изписаха ярост и гняв едновременно.

– Хм! – озъби се той на Сириус, по чието лице се четеше същата неприязън. – Какво прави той тук?

– Дойде по моя покана – каза Дъмбълдор, местейки поглед от единия на другия. – Както и вие, Сивиръс. Имам доверие и на двама ви. Дошло е време да забравите старата вражда и да се съедините.

Хари си помисли, че Дъмбълдор иска да се случи чудо. Сириус и Снейп се гледаха с най-дълбока омраза.

– Е, временно бих се примирил и с отказ от открити нападки – рече Дъмбълдор с известно нетърпение в гласа. – Сега ще си стиснете ръце, защото сте вече съюзници. Нямаме много време и ако малцината, които знаят истината, не се обединят, всички сме загубени.

Съвсем бавно, гледайки се така, сякаш всеки желаше само злото на другия, Сириус и Снейп се приближиха и си стиснаха ръце. После моментално се отдръпнаха.

– Това е достатъчно за начало – каза Дъмбълдор, като застана помежду им. – А сега имам задачи за всеки от вас. Позицията на Фъдж, макар и да не е изненадваща, променя всичко. Сириус, искам да тръгнеш незабавно. Ще съобщиш на Ремус Лупин, на Арабела Фиг, на Мъндъгус Флечър, на всички от старата ни група, нали помниш... Скрий се за известно време при Лупин, там ще те намеря.

– Ама... – каза Хари.

Той искаше Сириус да остане. Не му се щеше да се разделят отново толкова бързо.

– Скоро ще се видим, Хари – увери го Сириус, – обещавам ти. Но сега трябва да направя каквото е необходимо, нали разбираш.

– Да – съгласи се Хари. – Разбирам.

Сириус стисна бързо ръката му, кимна на Дъмбълдор, превърна се отново в черно куче, изтича до вратата и натисна дръжката ѝ с лапа. После се изгуби.

– Сивиръс – обърна се Дъмбълдор към Снейп, – вие знаете какво очаквам от вас. Ако сте готов... ако поемате риска...

– Готов съм – отвърна Снейп.

Той изглеждаше малко по-блед от обикновено, а студентите му черни очи блестяха странно.

– Успех тогава! – рече Дъмбълдор и с едва забележимо безпокойство в очите изпрати с поглед Снейп, който мълчаливо излезе след Сириус.

Минаха няколко минути, преди Дъмбълдор да проговори отново.

– Сега трябва да слеза долу – каза най-сетне той. – Трябва да се види със семейство Дигъри. Хари... изпий и останалата отвара. С вас ще се видим по-късно.

Хари се отпусна назад върху възглавницата. Хърмаяни, Рон и госпожа Уизли дълго го гледаха, без да продумат.

– Трябва да изпиеш и остатъка от отварата, Хари – обади се най-сетне госпожа Уизли. Ръката ѝ побутна кесийката със злато, като посегна да вземе шишенцето и чашата. – Нужен ти е дълъг здрав сън. Опитай се да мислиш за нещо друго сега... например какво ще си купиш с парите от наградата.

– Не го искам това злато – каза Хари с безразличие. – Вземете го. Който иска, да го вземе. Не съм го спечелил аз. То си беше на Седрик.

Онова, с което се опитваше да се бори, откакто бе излязъл от лабиринта, заплашваше да го надвие. Ъгълчетата на очите му започнаха да парят и смъдят. Той примигна и се загледа в тавана.

– Ти не си виновен, Хари – прошепна госпожа Уизли.

– Аз му предложих да вземем купата заедно – рече Хари.

Паренето вече бе слезло в гърлото му. Искаше му се Рон да не го гледа.

Госпожа Уизли остави отварата на нощното шкафче, наведе се и го прегърна. Той не помнеше някой да го е прегръщал така майчински. Когато госпожа Уизли го притисна към себе си, цялата тежест на преживяното през тази дълга нощ сякаш се стовари изведнъж върху него – лицето на майка му, гласът на баща му, мъртвият Седрик на земята... Всичко това се завихри в главата му, той не издържа и загърчи лице в схватка с вопъла на страдание, който се надигна и напираше да се изтръгне от него.

Чу се силно хлопване и госпожа Уизли се отдръпна от Хари. До прозореца се бе изправила Хърмаяни и здраво стискаше нещо в ръка.

– Извинявайте... – смънка тя.

– Отварата ти, Хари – бързо рече госпожа Уизли и обърса очи с опакото на ръката си.

Хари я изпи на един дъх. Подейства му мигновено. Повлечен от

мощни, неудържими талози безпаметен сън, той потъна във възглавниците и всичко изчезна.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И СЕДМА НАЧАЛОТО

Като се връщаше мислено назад, дори и цял месец по-късно, Хари установи, че не помни почти нищо от следващите няколко дни. Сякаш преживяното беше толкова много, че бе спрял да възприема повече. А и всяко припомняне му причиняваше силна болка. Най-мъчителна бе срещата му със семейство Дигъри още на другата сутрин.

Те не го обвиняваха за станалото, напротив – и двамата му благодариха, загдето им е върнал тялото на Седрик. Господин Дигъри ридаше по време на целия разговор, а мъката на госпожа Дигъри явно дори не можеше да се излее в сълзи.

– Значи не е страдал много – каза тя, когато Хари им описа смъртта на Седрик. – Пък и помисли си само, Амос... умрял е, след като е спечелил турнира. Сигурно се е чувствал много щастлив.

Като станаха да си вървят, госпожа Дигъри се наведе над Хари и каза:

– Грижи се за себе си.

Хари грабна кесийката със злато от шкафчето.

– Вземете това – промълви той. – Седрик трябваше да го получи.

Той стигна пръв, вземете го вие.

Но тя се дръпна.

– О, не, твое е, миличък! Ние не можем... ти го задръж.

* * *

Вечерта Хари се върна в кулата на „Грифиндор“. От Хърмаяни и Рон разбра, че Дъмбълдор е говорил сутринта на закуска пред цялото училище. Помолил всички да оставят Хари на спокойствие, да не му задават въпроси и да не го карат да разказва какво му се е случило в лабиринта. По-късно той забеляза, че повечето ученици странят от него по коридорите, отбягват погледа му. Някои си шепнеха, закрили уста с длани, като минаваше покрай тях. Може би мнозина бяха повярвали на измислиците на Рита Скийтър, че бил неуравновесен и много опасен. Може би си създаваха свои теории за смъртта на Седрик. Но Хари усети, че му е все едно. Гледаше да е с Рон и Хърмаяни и да си приказват за други неща или просто да ги наблюдава мълчаливо, докато те играеха шах. Сякаш тримата бяха стигнали до негласното разбирателство, че

няма нужда да говорят. Всеки чакаше някакъв знак, някаква вест за онава, което става извън „Хогвортс“, и нямаше смисъл да умуват какво може да се случи, докато не научат нещо със сигурност. Единственият случай, когато засегнаха тази тема, бе споменаването от Рон, че госпожа Уизли имала разговор с Дъмбълдор, преди да си тръгне обратно.

– Отишла да го пита дали може да дойдеш направо при нас това лято – уведоми го Рон. – Но той искал да се върнеш при Дърсли поне в началото.

– Ама защо? – попита Хари.

– Тя ми каза само, че Дъмбълдор си имал причини – мрачно поклати глава Рон. – Мисля, че можем да му се доверим, нали?

Освен с Рон и Хърмаяни, Хари имаше желание да разговаря само с Хагрид. Тъй като вече нямаха преподавател по защита срещу Черните изкуства, тези часове им бяха свободни. Използваха единия в четвъртък следобед, за да посетят Хагрид. Беше ведър и слънчев ден. Като ги видя да приближават, Фанг се втурна през отворената врата, лаеше и махаше лудо с опашка.

– Кой е? – викна Хагрид, преди да се появи на вратата. – *Хару!*

Той излезе да ги посрещне, притисна силно със здравата си ръка Хари, после разроши косата му и викна:

– Здравсти, приятел! Радвам се, че дойде!

Като влязоха вътре, забелязаха, че на дървената маса пред камината има две чаши колкото кофи, поставени върху чинии с подходящ размер.

– Тъкмо пийнахме чай с Олимпия – каза Хагрид. – Тя ей сегичка си тръгна.

– С кого? – не разбра Рон.

– С Мадам Максим де, че с кой друг! – отвърна Хагрид.

– Одобрили сте се, а? – отбеляза Рон.

– Не знам за к'во говориш – небрежно подметка Хагрид, изваждайки още чаши за чай от шкафа.

Като направи чая и им предложи недопечени бисквитки, Хагрид се облегна назад в стола си и внимателно огледа Хари с бръмбаровочерните си очи.

– Ти нали си добре? – избоботи той.

– Ами да – отвърна Хари.

– Не е така... – възрази му Хагрид. – Няма как да си добре, ама ще се оправиш, да знаеш.

Хари не отговори.

– Знаех си аз, че ще се върне – започна Хагрид, а Хари, Рон и

Хърмаяни вдигнаха към него въпросителни погледи. – Знам го от години, Хари. Знаех си, че се е снишил някъде и чака своя час. Рано или късно щеше да стане. Е, вече стана... няма к'во да правим. Ще се борим. К'во пък, може и да го спрем, преди да се е развихрил. Това иска Дъмбълдор. Голяма работа е Дъмбълдор! Докат' сме с него, не се притеснявам чак толкоз.

Тримата го погледнаха недоверчиво, а той вдигна гъстите си вежди в отговор.

– Няма смисъл да седим и да се тормозим – рече той. – К'вото има да става, ще стане, а ние трябва да го посрещнем достойно. Дъмбълдор ми разправи к'во се е случило, Хари.

И Хагрид погледна Хари и гордо изпъчи гърди.

– Направил си т'ва, дето щеше да го направи и баща ти, по-голяма похвала от тая не мога да ти кажа.

Хари се усмихна – това бе първата му усмивка от много дни.

– Какво искаше Дъмбълдор от теб, а, Хагрид? Нали изпрати професор Макгонъгол да те покани заедно с Мадам Максим да се срещнете с него... оная нощ.

– Даде ми една малка работа за през лятото – отвърна Хагрид. – Ама е тайна. Не бива да приказвам за това дори и с вас. Олимпия... Мадам Максим де... може да дойде с мен. Май ще дойде. Кат' че ли я убедих.

– Има ли нещо общо с Волдемор?

Хагрид трепна, като чу това име.

– Може и да има – измъкна се той. – Та сега... кой идва с мен да навестим последния огнемет? Шегичка... шегичка! – побърза да добави той, като видя какво се изписа по лицата им.

* * *

В нощта преди завръщането си на „Привит Драйв“ Хари с мъка на сърце събираше багажа си в спалнята. Прощалното пиршество, когато се обявяваше и победителят в шампионата между домовете, обикновено се превръщаше в празник. Но този път мисълта за това го плашеше. Откакто бе напуснал болничното крило, Хари избягваше да ходи в Голямата зала, когато беше пълна, и предпочиташе да се храни след другите, за да избягва любопитните погледи на съучениците си.

Като влезе заедно с Рон и Хърмаяни в Голямата зала, забеляза, че тя не бе украсена както друг път със знамената на дома победител. Тази вечер имаше само черни знамена на стената зад Височайшата маса.

Хари веднага разбра, че това е в знак на почит към Седрик.

Истинският Муди седеше на Височайшата маса, а добре познатият им дървен крак и магическото му око си бяха по местата. Той беше много нервен и подскачаше всеки път, когато някой го заговореше. Хари не можеше да го упрекне – страхът на Муди да не бъде нападнат със сигурност се бе задълбочил още повече след десетте месеца, прекарани като затворник в собствения му сандък. Столът на професор Каркаров бе празен. Докато сядаше заедно с другите грифиндорци, Хари се запита къде ли е сега Каркаров и дали гневът на Волдемор го е застигнал.

Мадам Максим обаче бе тук. Тя седеше до Хагрид и двамата разговаряха тихичко. По-нататък на масата до професор Макгонъгол бе Снейп. За момент той погледна Хари и задържа погледа си върху него. Изражението му бе непроницаемо, но изглеждаше мрачен и озлобен, както винаги. Хари продължи да го наблюдава дълго след като Снейп бе отместил погледа си.

Какво ли бе правил Снейп по нареждане на Дъмбълдор в нощта, когато Волдемор се бе завърнал? И защо... защо... Дъмбълдор бе така сигурен, че той наистина е на тяхна страна? Шпионираше е, бе казал Дъмбълдор в мислоема. Снейп започнал да дава сведения срещу Волдемор, поемайки голям личен риск. Това ли му бяха възложили отново? Може би се е свързал със смъртожадните? Може би се е престорил, че никога не е минавал на страната на Дъмбълдор и че като самия Волдемор се е таял и е чакал да му дойде времето?

Мислите на Хари бяха прекъснати от директора, който се изправи зад Височайшата маса. В Голямата зала бе доста по-тихо, отколкото по време на предишните прощални пиршества, а сега всички съвсем се смълчаха.

– Настъпи краят на още една година – започна Дъмбълдор, след като огледа всички.

Замълча и спря погледа си на масата на „Хафълпаф“. Тя беше най-тихата маса и преди директорът да се изправи, но сега видя около нея най-тъжните и бледи лица в цялата зала.

– Много неща бих искал да ви кажа тази вечер – продължи Дъмбълдор, – но преди всичко искам да спомена отново за загубата на един прекрасен ученик, който трябваше да седи тук – и той посочи към масата на „Хафълпаф“ – и да се радва на празника заедно с нас. Затова ви моля всички да станем и да вдигнем чаши в памет на Седрик Дигъри.

И те го направиха... до един. Разнесе се стържене на пейки, всички се изправиха, вдигнаха чаши и из залата отекна нисък многогласен

шепот: „Седрик Дигъри.“

През тълпата Хари забеляза Чо. По бузите ѝ бавно се стичаха сълзи. Той забодне поглед в масата, когато всички седнаха отново.

– Седрик бе пример за качества, присъщи за учениците в дом „Хафълпаф“ – продължи Дъмбълдор. – Той беше добър и предан приятел, старателен и упорит в учението, ценеше честността. Неговата смърт засяга всички вас, независимо дали сте го познавали добре или не. Ето защо мисля, че имате право да знаете какво точно се е случило.

Хари вдигна глава и прикова поглед в Дъмбълдор.

– Седрик Дигъри бе убит от Лорд Волдемор.

Панически шепот премина през Голямата зала. Всички гледаха директора с недоумение, с ужас. Той спокойно изчака шепотът да стихне.

– В Министерството на магията – продължи Дъмбълдор – не желаят аз да ви казвам това. Възможно е родителите на някои от вас да бъдат възмутени, че съм го направил – било защото не искат да повярват, че Лорд Волдемор се е върнал, или защото смятат, че не би трябвало да ви го съобщавам, тъй като сте още твърде млади. Аз обаче съм убеден, че истината е за предпочитане пред лъжата и че всякакви опити да представяме смъртта на Седрик като резултат от злополука или някаква негова грешка са обида за паметта му.

Стреснати и уплашени, сега всички лица в залата бяха извърнати към Дъмбълдор... или почти всички. Хари видя как Драко Малфой мърмори нещо на Краб и Гойл край масата на „Слидерин“ и почувства как в стомаха му се надига гореща силна вълна на ярост. Наложил си да гледа само към Дъмбълдор.

– Не можем да не споменем и още някого, когато говорим за смъртта на Седрик... Става дума, разбира се, за Хари Потър.

Тръпка премина през Голямата зала и няколко глави се извърнаха към Хари, преди да се насочат отново към директора.

– Хари Потър успя да избяга от Лорд Волдемор – каза Дъмбълдор, – като с риск за живота си върна тялото на Седрик в „Хогвортс“. Той прояви във всяко отношение храброст, на каквато малко магьосници са били способни при среща с Лорд Волдемор. Ето защо вдигам тост в негова чест.

Дъмбълдор се обърна тържествено към Хари и вдигна чаша за втори път. Почти всички в Голямата зала го последваха, шепнейки името му така, както бяха шепнали името на Седрик, и пиха за него. Но между изправените фигури Хари забеляза, че Малфой, Краб, Гойл и още много слидеринци предизвикателно седят по местата си, без да докосват

чашите. Дъмбълдор нямаше магическо око и не можеше да ги види.

Когато всички заеха отново местата си, директорът продължи:

– Тринагическият турнир имаше за цел да съдейства за развитието на разбирателството в магьосническия свят. В светлината на това, което се случи... завръщането на Лорд Волдемор... тези връзки са много важни сега, отколкото когато и да било.

Дъмбълдор плъзна погледа си от Мадам Максим и Хагрид през Фльор Делакор и нейните съученици от „Бобатон“, към Виктор Крум и дурмщрангци, седнали на масата на „Слидерин“. Хари забеляза, че Крум гледа напрегнато, почти в уплах, като че очакваше Дъмбълдор да го упрекне.

– Всеки гост в тази зала е добре дошъл отново тук по всяко време, когато пожелае. И ще кажа още веднъж на всички... Сега, след завръщането на Лорд Волдемор, нашата сила е в единството ни и ако се разделим, ще загубим. Лорд Волдемор е способен да сее раздор и вражди. Ние можем да се противопоставим само с не по-малко силни връзки на приятелство и доверие. Различните обичаи и езици нямат значение, ако целите ни са еднакви, а сърцата – отворени. За съжаление съм убеден, колкото и да би ми се искало да греша, че ни чакат мрачни и трудни времена. Някои от присъстващите в тази зала са преживели вече страдания, причинени от Волдемор, семействата на мнозина от вас са били разбити и разделени заради него. Само преди седмица загубихме и един ученик. Не забравяйте Седрик! И ако в някой момент сте изправени пред избора между правилното и лесното, спомнете си какво сполетя едно мило, добро и смело момче само защото се бе озовало на пътя на Лорд Волдемор. Помнете Седрик Дигъри.

* * *

Големият куфар на Хари беше готов. Върху него бе Хедуиг в клетката си. Хари, Рон и Хърмаяни чакаха в претъпканата входна зала заедно с другите четвъртокурсници да дойдат каретите, които щяха да ги закарат до гарата в Хогсмийд. Отново беше прекрасен летен ден. Хари си представи, че на „Привит Драйв“ ще бъде горещо и навсякъде зелено, а цветните лехи ще преливат от ярки багри, когато пристигне там вечерта. Но тази мисъл не му достави никаква радост.

– 'Арри?

Той се огледа, Фльор Делакор тичаше нагоре по каменните стълби към замъка. Хари погледна в посоката, от която идваше тя, и видя как в края на поляната Хагрид помага на Мадам Максим да впрегне два от

гигантските коне пред каретата на „Бобатон“, която бе почти готова за тръгване.

– Ще се видим пак, надявам се – задъхано изговори Фльор и му протегна ръката си. – Аз искам да си намерря някаква работа тук, за да си подобрря произношението.

– О, доста е добро вече! – обади се Рон със задавен глас.

Фльор се усмихна и на него, а Хърмаяни ги гледаше намръщена.

– Довиждане, 'Ари! – каза Фльор, преди да си тръгне. – Ррадвам се, че се запознахме!

На Хари му стана някак по-леко и по-светло на душата, докато гледаше как Фльор бърза през поляната към Мадам Максим и сребрилата й коса се вее и проблясва на слънцето.

– Как ли ще се прибират дурмшрангци? – почуди се Рон. – Дали ще могат да управляват тоя кораб без Каркаров?

– Каркаров нищо не е управлявал – обади се нисък глас. – Той изобщо не излизаше от каютата, ние вършехме всичката работа. – Крум бе дошъл да се сбoguва с Хърмаяни. – Може ли за минута? – попита я той.

– О... да... д-добре – заекна Хърмаяни от притеснение и последва Крум през тълпата, докато се изгубиха.

– Не се бави! – извика Рон след нея. – Каретите ще пристигнат всеки момент!

Той поръча на Хари да следи дали идват и през следващите няколко минути непрекъснато проточваше шия над множеството да види какво правят Крум и Хърмаяни. Те се върнаха доста бързо. Рон впери очи в нея, но нищо не можа да разбере по лицето й.

– Харесвах Дигъри – изведнъж каза Крум на Хари. – Беше винаги любезен с мен. Винаги. Въпреки че съм от „Дурмшранг“... с Каркаров – добави той и се начумери още повече.

– Имате ли вече нов директор? – попита Хари.

Крум вдигна рамене. Той само протегна ръка като Фльор и се сбoguва с Хари, а после и с Рон.

Рон изглежда водеше някаква мъчителна борба със самия себе си. Крум вече се отдалечаваше, когато той не издържа:

– Може ли един автограф?

Хърмаяни се обърна към каретите с невидими коне, които трополяха вече по алеята към тях, за да скрие усмивката си. А Крум, явно учуден, но и много доволен, се подписа на парчето пергамент, подадено от Рон.

* * *

Времето по обратния път до гара Кингс Крос беше коренно различно от онова, когато пътуваха към „Хогуортс“ през миналия септември. По небето сега нямаше нито едно облаче. Хари, Рон и Хърмаяни успяха да си осигурят самостоятелно купе. Пигвиджън отново бе скрит под официалната мантия на Рон, за да не издава непрекъснато разни звуци, Хедуиг дремеше с глава под крилото си, а на свободната седалка Крукшанкс се бе свил като голяма мъхеста червеникава възглавница. Докато влакът летеше на юг, Хари, Рон и Хърмаяни разговаряха по-охотно и по-свободно, отколкото през цялата седмица в училище. Хари усещаше, че словото на Дъмбълдор на прощалното пиршество му е дало някаква особена свобода. Вече не му беше така мъчително да говори за случилото се. Тримата прекъснаха разговора си за евентуалните действия, които вече е предприел Дъмбълдор за спирането на Волдеморт, едва когато пристигна количката със закуски.

Като прибираше парите си в чантата, след като си беше купила закуски, Хърмаяни премести един брой на „Пророчески вестни“ и Хари го видя. Не беше сигурен дали всъщност иска да знае какво пише в него. Хърмаяни улови погледа му и каза най-спокойно:

– Няма нищо. Виж сам, но нищо няма да намериш. Всеки ден проверявам. Само едно малко съобщение в деня след третото изпитание, в което се казва, че ти си победител в турнира. Името на Седрик дори не е споменато. Нито дума повече. Според мен Фъджд им е наредил да си млчат.

– Едва ли ще може да затвори устата на Рита Скийтър – каза Хари.
– Особено след такава история.

– О, Рита не е писала нищо още от третото изпитание насам – каза Хърмаяни някак особено съдържано. – Всъщност – продължи тя и гласът ѝ вече леко затрепери – Рита Скийтър няма да напише нищо в близките дни. Освен ако не я интересува, че и аз ще съобщя някои неща за нея.

– Какво искаш да кажеш? – попита Рон.

– Разбрах как е подслушвала лични разговори, когато нямаше право да стъпва в района на училището – бързо изрече Хърмаяни.

Хари разбра, че тя направо е умирала от нетърпение да им съобщи това още преди няколко дни, но се е въздържала заради всичко, което бе станало.

– И как го е правила? – веднага попита той.

– А ти как успя да разбереш? – гледаше я Рон изумен.

– Ами всъщност ти ми даде идеята, Хари – започна тя.

– Аз ли? – недоумяваше Хари. – И как?

– С бръмбарите – сияеше Хърмаяни.

– Ама нали каза, че не действали...

– О, за *електронните* бръмбари ти казах – обясни Хърмаяни. – Въобще не става дума за тях. Слушайте, Рита Скийтър... – Гласът ѝ, макар и тих, звучеше победоносно. – ...е регистриран зоомаг. Тя може да се превръща... – и Хърмаяни измъкна от чантата си малко стъкло бурканче – ...в бръмбар.

– Шегуваш се! – не вярваше Рон. – Ти да не си... да не би тя...

– О, да, това е тя! – грейна от щастие Хърмаяни и разклати бурканчето.

Вътре имаше няколко малки клонки с листа и един едър тлъст бръмбар.

– Никога не бих... Не, ти се шегуваш! – зашепна Рон, като доближи до очите си стъкленницата.

– Изобщо не се шегувам – наслаждаваше се Хърмаяни. – Улових я на перваза на прозореца в болничното крило. Погледни внимателно и ще забележиш, че шарките около антените на главата ѝ са точно като отвратителните ѝ очила.

Хари се взря и установи, че е права. Дори си спомни нещо.

– Един бръмбар лазеше по статуята на елена в онази нощ, когато Хагрид разказваше на Мадам Максим за майка си!

– Точно така! – потвърди Хърмаяни. – А Виктор видя един бръмбар в косата ми след разговора ни край езерото. И съм сигурна, че Рита е полазила до перваза на прозореца в часа по пророкуване, когато те заболя белегът. Цялата година е бръмчала наоколо да събира материал за клюките си.

– Ами като видяхме Малфой под онова дърво... – припомни си Рон.

– Говорел е с нея... в ръката си – довърши Хърмаяни. – Той е знаел, разбира се. Ето как си е правела ония малки интервюта със слидеринци. Изобщо не ги е било грижа, че нарушава закона, щом е имало пред кого да наговорят ужасни неща и за нас, и за Хагрид. – Хърмаяни взе бурканчето от ръцете на Рон и се усмихна на бръмбара, който замаха сърдито срещу стъклото. – Обещах ѝ да я пусна, като пристигнем в Лондон. Направила съм магия за нечупливост на буркана, та да не може да се трансфигурира по пътя. И я предупредих да си държи перото скрито поне една година. Да видим дали няма да се откаже да пише опашати лъжи за хората.

Усмехнатата победоносно, Хърмаяни прибра бурканчето в чантата си.

Вратата на купето се плъзна и се отвори.

– Много умно, Грейнджър! – прозвуча гласът на Драко Малфой.

Краб и Гойл стояха зад него. Хари не помнеше друг път да е виждал тримата да се държат по-самодоволно, по-арогантно и по-заплашително.

– И така – бавно рече Малфой и пристъпи в купето, като оглеждаше всички с пренебрежителна усмивка, – хващаш една ентусиазирана репортерка и Потър пак става любимецът на Дъмбълдор. Добра работа!

И се ухили още по-зъбато, а Краб и Гойл не спираха да се подсмивват.

– Опитваме се да не мислим за събитията, а? – почти шепнешком каза Малфой. – Правим се, че нищо не се е случило, така ли?

– Махай се! – каза Хари.

Не му беше идвало наум за Малфой откакто го видя да шушука с Краб и Гойл по време на словото на Дъмбълдор за Седрик. Усети някакво бучене в ушите си. Ръката му стисна пръчката под мантията.

– Ти сам си избра губещата страна, Потър! Предупредих те! Казах ти да прецениш много внимателно с кого да се сприятеляваш, помниш ли? Като се видяхме за пръв път във влака на път за „Хогвортс“. Още тогава ти казах да не се навърташ около паплач като тия! – И той отметна глава към Рон и Хърмаяни. – Късно е вече, Потър! Черния лорд се върна и те първи ще идат там, където им е мястото. Първи са мътнородите и мъгъллофилите! Чакай, не... те са втори... Дигъри беше пър...

Все едно че някой взриви кутия с фойерверки в купето. Заслепен от искрите на магиите, които изплюяха от всички посоки, оглушал от няколко трясъка едновременно, Хари запримигва, загледан в земята.

Малфой, Краб и Гойл лежах в безсъзнание на пътеката пред вратата на купето. Хари, Рон и Хърмаяни бяха скочили на крака, и тримата бяха изrekli различни заклинания. Но не бяха единствените.

– Тръгнахме да видим какво са намислили тия приятелчета – каза Фред съвсем делово и влезе в купето, стъпвайки върху Гойл.

Държеше пръчката си все още насочена. След него влезе и Джордж с насочена пръчка, като не пропусна да подритне Малфой.

– Интересен ефект – отбеляза Джордж, като се взря в Краб. – Кой е използвал магията за цирей?

– Аз – каза Хари.

– Чудно – развесели се Джордж. – Аз пък направих кракожелиращо

заклинание. Изглежда двете не бива да се смесват. Виж какви гъвкави пипалца са избили по цялото му лице. Ама я да ги изхвърлим оттук, че ни развалят обстановката.

Като изритаха, изтъркаляха и изблъскаха в коридора зашеметения Малфой и дебелите му приятелчета, обезобразени от фойерверка от магийки, с които ги бяха поразили, Рон, Хари и Джордж се прибраха в купето и затвориха плъзгащата се врата.

– Една игра на избухващи карти, а? – предложи Фред и измъкна тестето от джоба си.

По средата на петата игра Хари се сети да ги пита нещо.

– Ще ни кажете ли все пак – обърна се той към Джордж – кого щяхте да изнудвате?

– О, *онова* ли? – смотолеви Джордж.

– Не е важно – намеси се Фред, клатейки глава нетърпеливо. – Нищо съществено. Поне вече не е.

– Отказахме се – добави Джордж пренебрежително.

Но Хари, Рон и Хърмаяни настояваха и най-сетне Фред се съгласи.

– Добре де, добре, щом толкова искате да знаете... беше Людо Багман.

– Багман ли? – почти скочи Хари. – Да не искате да кажете, че и той има нещо общо с...

– Не, не – все още мрачно отвърна Джордж. – Не бой се. Той е такъв глупав измамник, че за нищо не става.

– Е, а какво тогава? – попита Рон.

Фред се поколеба, но все пак им разказа.

– Помните ли онзи облог, дето направихме с него преди финала на Световното по квидич? Когато предвидихме, че Ирландия ще спечели по точки, но Крум ще улови сница?

– Аха – припомниха си Хари и Рон.

– Та мошеникът да вземе да ни плати с лепреконското злато, дето събрал от талисманите на Ирландия.

– Е, и?

– Как „е и“? – губеше търпение Фред. – То нали изчезва? На следващата сутрин нямаше и следа от него.

– Ама... да не е станало някакво недоразумение? – не разбираше Хърмаяни.

Джордж се разсмя горчиво.

– Да, да, така си помислихме и ние отначало. Решихме да му пишем и да му обясним, че е станала грешка, та дано си плати. Ама нищо не

излезе. Въобще не ни отговори. Колкото пъти се опитахме да го заговорим в „Хогвортс“, все си намираше някакви оправдания да ни се измъкне.

– Накрая взе да се държи нагло – добави Фред. – Разправяше, че сме били още твърде млади да правим залагания, и нямало да ни даде нищо.

– Тогава поискахме да ни върне поне нашите пари – разгореци се вече Джордж.

– Да не би да ви е отказал? – изуми се Хърмаяни.

– Позна! – каза Фред.

– Но това бяха всичките ви спестявания! – възмути се Рон.

– На мен ли го казваш? – гневеше се Джордж. – Най-сетне надушихме какво става. Бащата на Лий Джордън също не могъл да си прибере някакви пари от Багман. Оказа се, че той здравата се оплел и с таласъмните – взел от тях доста злато назаем. Една банда от техните го причакала в гората след Световното и му прибрала всичкото злато, дето имал у себе си, ама пак не стигнало да покрие дълга му. Следвали го по целия път до „Хогвортс“ да не им се изплъзне. Проиграл всичко на хазарт. Няма в джоба си и пукнат галеон. И знаете ли как тоя идиот се опитал да плати остатъка от дълга си към таласъмните?

– Как? – попита Хари.

– Ами заложил на теб, приятелю – отвърна Фред. – Направил голям облог, че ти ще си победител в турнира. Хванал се на бас с таласъмните.

– Значи *затова* все гледаше да ми помага да спечеля! – викна Хари.

– Е, аз победих, нали? Значи ще ви върне златото!

– Нее – поклати глава Джордж. – Таласъмните му скроили не по-малко мръсен номер. Казали му, че ти делиш победата с Дигъри, а Багман се бил обзаложил, че ще спечелиш с убедителна преднина. Така че се наложило да си спасява кожата. Плюл си на петите още след третото изпитание.

Джордж въздъхна тежко и започна отново да раздава картите.

Остатъкът от пътуването мина приятно. На Хари му се щеше то да продължи цялото лято и изобщо да не пристигат на Кингс Крос... Ала бе препатил достатъчно тази година и беше разбрал, че времето тече още по-бързо, когато те очаква нещо неприятно. И скоро експрес „Хогвортс“ намали ход и спря на перон Девет и три четвърти. По коридора настана блъсканица, вдигна се врява, всички бързаха да слизат. Рон и Хърмаяни с мъка пренесоха куфарите си покрай Малфой, Краб и Гойл.

Хари се забави в купето.

– Фред... Джордж... чакайте малко!...

Близнаците се обърнаха.

Той отвори големия си куфар и измъкна оттам наградата от турнира.

– Вземете това – пхна той кесийката в ръцете на Джордж.

– Какво? – смая се Фред.

– Взимайте ги – категорично повтори Хари. – Не ги искам.

– Ти да не си полудял! – изуми се Джордж и се опита да му върне кесийката.

– Не съм. Вземете ги и си правете вашите изобретения. За шегобийницата ви са.

– Той е превъртял... – каза Фред с благоговение.

– Слушайте – започваше вече да се ядосва Хари. – Ако не ги вземете, ще ги хвърля в канала. Не ги искам и не ми трябва. Но много ми е ще да се посмея на нещо. Както изглежда, скоро всички ще имаме нужда от това...

– Хари... – плахо рече Джордж, като претегли с ръка кесията, – ама тук трябва да има хиляда галеона!

– Толкова са! – грейна Хари. – Като си помислиш колко кремчета „Канарче“ са това, а?

Фред и Джордж още го гледаха като втрещени.

– Само не казвайте на майка си откъде ги имате... макар че тя едва ли вече много държи да работите в министерството след всичко, което...

– Хари... – започна пак Фред, но Хари извади пръчката си.

– Виж какво – каза му той заплашително, – взимай ги или ще ти направя някоя магийка. Да знаеш само колко много съм научил! Искам само една услуга, става ли? Купете на Рон нова официална мантия и му кажете, че е от вас.

И преди близнаците да са казали дори една дума, той напусна купето, стъпвайки върху Малфой, Краб и Гойл, които още лежах на пода, целите белязани от магиите.

Вуйчо Върнън чакаше зад бариерата. Госпожа Уизли стоеше близо до него. Тя едва не задуши Хари в прегръдките си и му пошушна на ухото:

– Мисля, че Дъмбълдор ще позволи да дойдеш при нас малко покъсно през лятото. Пиши ни по-често, Хари.

– До скоро, Хари! – потупа го Рон по гърба на сбогуване.

– Чао, Хари! – каза Хърмаяни и направи нещо, което никога досега

не се беше случвало – целуна го по бузата.

– Хари... благодарим ти! – смънка Джордж, а до него Фред само кимна енергично.

Хари им намигна, отправи се към вуйчо Върнън и мълчаливо го последва към изхода на гарата. Все още няма повод за тревога, каза си той, докато се качваше на задната седалка в колата на Дърсли.

Както беше казал Хагрид – каквото има да става, ще стане... И тогава Хари щеше да го посрещне достойно.

КРАЙ

© 2000 Джоан Роулинг
© 2002 Мариана Екимова-Мелнишка, превод от английски

Joanne Rowling
Harry Potter and the Goblet of Fire, 2000

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ. 2002. Изд. Егмонт България, София. Роман за
юноши. Превод: Мариана МЕЛНИШКА [Harry Potter and the Goblet of Fire, J. K.
ROWLING (2000)]. Формат: 22 см. Страници: 600. Цена: 19.00 лв. ISBN:
954-446-621-5.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/435>]